

Infernul lui Gabriel

Sylvain
Reynard

/EROS COP

TREI

Enigmatic și sexy, profesorul Gabriel Emerson este un foarte respectat specialist în Dante în timpul zilei și un adept al plăcerilor lipsite de inhibiții, în timpul nopții. Se folosește de șarmul său pentru a-și satisface orice capriciu, dar este torturat de un trecut întunecat și măcinat de convingerea profundă că nu mai are nicio speranță de mântuire.

Când fermecătoarea și inocenta Julia Mitchell se înscrie la cursul său, atracția pe care o simte față de ea nu numai că îi periclitează cariera, dar îl trimite într-o călătorie în care trecutul și prezentul se ciocnesc.

O provocatoare explorare a seducției și a iubirii interzise.

ISBN: 978-606-719-022-9

EROSCOPE

TREI

www.edituratrei.ro

„Julia respira răsufierea lui,
simțind-o fierbinte și umedă.
El era aerul ei. Nu se putea opri
din sărutat îndeajuns de mult
pentru a respira cu adevărat și
începu s-o ia cu ameteală. Ceea
ce nu făcea decât să intensifice
senzația pe care i-o trezeau
buzele lui, așa că nu încercă
să se împotrivească. Se
abandonă senzației...”

Infernul lui Gabriel este o poveste
plină de pasiune a evadării omului
din iadul personal, în încercarea
de a dobândi imposibilul: izbăvirea
și dragostea.

/EROS COP

Infernul lui Gabriel

Colecție coordonată de

**Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner**

EROS COP

Sylvain Reynard

Infernul lui Gabriel

TREI

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Prolog

Florența, 1283

Poetul stătea în dreptul podului, privind-o pe tânăra femeie care se apropia. Lumea păru să încremenească pentru o clipă când îi observă ochii mari, căprui-închis, și părul castaniu, cu bucle delicate.

La început n-o recunosc. Frumusețea ei îți tăia răsufierea, iar gesturile ei erau sigure și pline de grație. Dar chipul și silueta ei aveau ceva care-i amintea de fata de care se îndrăgostise cu multă vreme în urmă. Drumurile lor se despărțiseră și el jelise în tot acest răstimp pierderea ei, a îngerului său, a muzei sale, a iubitei sale Beatrice. Fără ea, viața lui fusese singuratică și meschină.

*A apărut și fericirea lui.**

Când se apropie de el cu însoțitorii ei, o salută cu o plecăciune curtenitoare. Nu se aștepta ca ea să dea vreun semn că l-ar fi observat. Era deopotrivă desăvârșită și de neatins, un înger cu ochi căprui în

* Parafrazarea unei exclamații din *Vita Nuova* ce descrie reacția lui Dante în momentul primei întâlniri cu Beatrice. (N.T.)

veșminte albe, luminoase, pe când el era mai bătrân, obosit de viață și plin de păcate.

Aproape că trecuse de el când ochii lui plecați zăriră un vârf de condur — un condur care se opri, șovăind, în fața lui. Inima începu să-i bată frenetic în timp ce aștepta, cu respirația tăiată. O voce dulce și suavă îl smulse din reverie, când ea i se adresă blând. Își ridică tulburat privirea spre ea. Ani de-a rândul tânjise după acest moment, îl visase chiar, dar nu-și închipuise în veci c-o va întâlni într-un mod așa de neprevăzut. Și niciodată nu îndrăznise să spere că va fi întâmpinat atât de afectuos.

Luat pe neașteptate, mormăi câteva politețuri și își îngădui chiar să schițeze un zâmbet — drept răspuns primi un zâmbet infinit mai luminos din partea muzei lui. Simți cum îi crește inima, inundată de o dragoste încă și mai mare pentru ea, care-i mistuia pieptul ca flăcările infernului.

Dar, vai, de-abia apucară să schimbe câteva cuvinte și ea anunță că trebuia să plece. Poetul făcu o plecăciune, ea porni mai departe, iar el rămase uitându-se lung după silueta care se îndepărta. Bucuria pe care i-o trezise reîntâlnirea lor fu umbrită de o undă de tristețe și se întrebă dacă avea s-o mai revadă vreodată...

Capitolul 1

— ... Domnișoară Mitchell?

Vocea profesorului Gabriel Emerson, care i se adresa tinerei atrăgătoare, cu ochi căprui, așezată în spatele amfiteatrului, reverberă în întreaga încăpere. Cufundată în gânduri sau în traducere, fata scria de zor în caiet, cu capul plecat.

Zece perechi de ochi se întoarseră spre ea, spre chipul ei palid, cu gene lungi, și degetele lungi și albe cu care ținea stiloul. Apoi, aceleași perechi de ochi se întoarseră, din nou, spre profesor, care rămase complet nemișcat, începând să se încrunte. Expresia lui ucigătoare contrasta acut cu simetria trăsăturilor lui, cu ochii mari, expresivi, și gura senzuală. Era un bărbat chipeș, cu trăsături ușor colțuroase, dar, în momentul respectiv, aerul lui sever spulbera impresia agreabilă pe care ți-ar fi putut-o face.

— *Hm, hm.*

O tuse discretă, de undeva din dreapta ei, îi atrase atenția fetei. Se uită surprinsă la bărbatul lat în umeri așezat lângă ea. El îi zâmbi, făcându-i semn din ochi spre profesor.

Ea îi urmări încet privirea, întâlnind niște ochi albaștri, care o scrutau cu o expresie furioasă. I se puse un nod în gât.

— Aștept să-mi răspundeți la întrebare, domnișoară Mitchell. *Dacă binevoiiți să reveniți printre noi.*

Tonul lui era glacial, ca și privirea ațintită asupra ei.

Ceilalți masteranzi și doctoranzi începură să se foiască, uitându-se pe furiș unul la altul. Expresiile lor păreau a spune „L-a mușcat ceva de cur?” Dar nimeni nu comentă. (Pentru că, se știe bine, masteranzii și doctoranzii nu se înghesuie să-și înfrunte profesorii în nicio împrejurare, cu atât mai puțin când aceștia se poartă urât cu ei.)

Tânăra deschise gura și o închise pe dată, uitându-se țintă, cu niște ochi mari, de iepuraș speriat în acei ochi care-o priveau fără să clipească.

— Cumva engleza nu e limba ta maternă? o ironiză el.

O brunetă așezată în dreapta lui încercă să-și rețină un hohot de râs, înăbușindu-l într-o tuse nu foarte convingătoare. Toate privirile se întoarseră din nou spre iepurașul speriat, care se înroși până în vârful urechilor și își lăsă capul în pământ, sustrăgându-se în sfârșit privirii profesorului.

— Dat fiind că domnișoara Mitchell pare să aibă un alt seminar, într-o altă limbă, binevoiește altcineva să-mi răspundă la întrebare?

Frumoasa din dreapta lui atât aștepta. Se întoarse spre el și-i răspunse la întrebare în amănunt, cu un zâmbet larg, dându-se în spectacol prin felul în care gesticula în timp ce-l cita pe Dante în original. Când termină în sfârșit, schiță un zâmbet sarcastic adresat celor din ultimele rânduri, apoi își ridică privirea spre profesor cu un oftat. Mai lipsea să sară pe podea și să înceapă să se frece de piciorul lui, ca un cățeluș credincios. (Nu că el ar fi gustat acest gest.)

Profesorul se încruntă aproape imperceptibil, nu neapărat la cineva anume, și se întoarse cu spatele pentru a scrie ceva pe tablă. Iepurașul speriat clipi pentru a-și reține lacrimile, continuând să ia notițe, dar, din fericire, reuși să nu izbucnească în plâns.

După câteva minute, în timp ce profesorul vorbea pe un ton monoton despre conflictul dintre guelfi și ghibelini, pe dicționarul italian-englez al iepurașului speriat apăru un petic de hârtie împăturit. Ea nu-l observă la început, dar, din nou, o tuse discretă din partea tânărului arătos de lângă ea îi atrase atenția. Acesta îi zâmbi mai larg de data asta și îi arătă cu privirea hârtia, aproape entuziasmat.

Ea clipi văzând peticul de hârtie. Fixând precaută cu privirea spatele profesorului, care desena cercuri peste cercuri în jurul unui lung șir de cuvinte în italiană, trase pe furiș bilețelul în poală și-l despături încetișor.

Emerson e un măgar.

Nimeni n-ar fi observat, pentru că nimeni nu se uita la ea, cu excepția bărbatului de lângă ea. Citind aceste cuvinte, pe chipul ei apăru un alt soi de roșeață, două pete trandafirii pe obraji, și schiță un zâmbet. Nu un zâmbet larg sau unul care face să-ți apară gropițe în obraji și riduri de expresie, dar un zâmbet, totuși.

Își ridică ochii mari spre bărbatul de lângă ea, privindu-l puțin sfios. Pe chipul lui apăru un zâmbet larg, prietenos.

— Ați descoperit ceva amuzant, domnișoară Mitchell?

Fata făcu ochii mari, îngrozită. Zâmbetul noului ei prieten dispăru rapid.

Avea mai multă minte decât să se uite în ochii albaștri și reci ai profesorului. În schimb, își lăsă capul în jos și începu să-și muște nervos buza inferioară.

— Eu sunt de vină, domnule profesor. Tocmai o întrebam la ce pagină suntem, interveni tânărul prietenos, luându-i apărarea.

— O întrebare cam deplasată din partea unui doctorand, Paul. Dar, dacă tot întrebi, am început cu primul cânt. Sper că-l poți găsi și fără ajutorul domnișoarei Mitchell. Oh, și domnișoară Mitchell?

Iepurașul speriat își ridică privirea și codița îi tremură aproape imperceptibil.

— Te aștept în biroul meu după oră.

Capitolul 2

La sfârșitul seminarului, Julia Mitchell îndesă grăbită bilețelul pe care-l ținuse în poală în dicționarul italian-englez, în dreptul cuvântului *asino*.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Eu sunt Paul Norris, spuse tânărul prietenos, întinzându-i mâna lui ca de urs.

Ea îi strânse ușurel mâna, minunându-se cât de mică era mâna ei pe lângă a lui. Ar fi putut să-i lase o vânătaie doar îndoindu-și palma.

— Bună, Paul. Eu sunt Julia. Julia Mitchell.

— Încântat de cunoștință, Julia. Îmi pare rău că domnul profesor a fost așa măgar. Nu știu ce l-a apucat, spuse Paul, folosind titlul preferat al lui Emerson cu o notă vădită de sarcasm.

Ea se îmbujoră un pic și se întoarse spre teancul de cărți.

— Ești nou-venită? insistă el, înclinându-și un pic capul ca și cum încerca să-i atragă privirea.

— Abia m-am înscris. Vin de la Saint Joseph's University.

El încuviință ca și cum numele îi spunea ceva.

— Și ești la masterat?

— Da, răspunse fata, arătând spre primele rânduri ale amfiteatrului acum pustiu. Deși nu s-ar părea, teoretic mă specializez în opera lui Dante.

Paul scoase un fluierat.

— Așadar, ai venit să studiezi cu Emerson?

Ea încuviință și băiatul observă că venele de la gât începură să-i zvâcnească, semn că i se accelerase pulsul. Cum nu reușea să-și explice reacția ei, pe moment o ignoră. Dar avea să-și amintească scena ulterior.

— E o persoană dificilă, așa că n-are prea mulți studenți pe care-i coordonează. Eu îmi scriu teza cu el, la fel și Christa Peterson, pe care ai cunoscut-o deja.

— Christa? întrebă Julia, privindu-l intrigată.

— Parașuta din primul rând. E cealaltă doctorandă a lui, dar obiectivul ei e să devină doamna Emerson. De-abia s-a înscris la doctorat și deja îi face prăjituri, îl tot vizitează la birou, îi lasă mesaje pe telefon. E ceva de necrezut.

Julia încuviință din nou, fără să spună nimic.

— Christa nu pare a fi la curent cu politica Universității din Toronto, care interzice strict relațiile dintre profesori și studenți, spuse Paul, dându-și ochii peste cap.

Comentariul lui fu răsplătit cu un zâmbet superb. Își spuse că va trebui s-o facă să zâmbească mai des. Dar proiectul ăsta trebuia amânat, deocamdată.

— Ar fi cazul s-o iei din loc. Te-a chemat în biroul lui după oră și probabil că te așteaptă.

Julia își aruncă rapid lucrurile într-un rucsac ponosit L.L. Bean, pe care-l avea din anul I de facultate.

— Hm, nu știi exact unde e biroul lui.

— Cum ieși din amfiteatru, o iei la stânga și apoi înc-o dată la stânga. Biroul lui e cel din colț, la capătul holului. Baftă și ne vedem data viitoare la curs, dacă nu și mai devreme.

Ea îi zâmbi recunoscătoare și ieși.

Când coti la stânga, văzu că ușa de la biroul profesorului era întredeschisă. Se opri în fața ușii, emoționată, întrebându-se dacă să bată mai întâi sau să bage capul pe ușă. După un moment de reflecție, optă pentru prima variantă. Îndreptându-și umerii, trase adânc aer în piept și își apropie degetele de ușă. Și atunci îl auzi.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat imediat, eram la oră! exclamă o voce furioasă, deja binecunoscută.

Urmă o scurtă pauză, apoi bărbatul continuă:

— Pentru că e primul seminar din an, boule, și pentru că ultima dată când am vorbit cu ea mi-a zis că se simte bine!

Julie se trase imediat înapoi. Părea că zbiară la cineva la telefon. Nu voia să înceapă să zbiere și la ea, așa că se hotărî să dea bir cu fugiții și să înfrunte mai târziu consecințele. Dar la urechi îi ajunse brusc un hohot sfâșietor de plâns. Și de asta nu putea să fugă.

— Evident că mi-aș fi dorit să fiu acolo! O iubeam. Evident că mi-aș fi dorit să fiu acolo!

Din birou se auzi un nou hohot de plâns.

— Nu știu la ce oră o să ajung. Spune-le că vin. Plec direct spre aeroport și-o să iau primul avion, dar nu știu ce zbor pot să prind așa din scurt.

Făcu o pauză.

— Știu. Spune-le că-mi pare rău. Îmi pare nespus de rău... — vocea i se frânse într-un plâns înfundat, în hohote, și Julia îl auzi punând receptorul în furcă.

Fără să se mai gândească ce face, Julia băgă precaut capul pe ușă.

Bărbatul de vreo treizeci și ceva de ani stătea cu coatele pe birou și cu capul în mâini, niște mâini cu degete lungi și delicate, plângând. Se uita cum i se scuturau umerii de plâns. Îi auzi hohotele îndurate, care păreau să-i sfâșie întreaga ființă. O cuprinse un sentiment de compasiune.

Își dori să se apropie de el, să-și exprime condoleanțele, să-l aline cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Își dori să-l mângâie pe păr și

să-i spună cât de rău îi pare. Își închipui pentru o clipă cum ar fi să-i șteargă lacrimile de pe ochii lui expresivi, albaștri ca safirul, și să-l vadă privind-o cu blândețe. Se gândi să-l sărute pe obraz pentru a-și arăta compasiunea.

Dar, pe moment, imaginea bărbatului care plângea de parcă i se rupea sufletul o țintui locului, așa că nu făcu niciunul din aceste gesturi. Când realizează, într-un final, unde se afla, se furișă repede înapoi în hol, scoase pe băjbâite un petic de hârtie din rucsac și scrisse:

Îmi pare rău.

Julia Mitchell

Apoi, neștiind prea bine ce să facă, lipi bilețelul pe tocul ușii și-l fixă acolo trăgând ușor ușa după ea.

Timiditatea nu era trăsătura distinctivă a Juliei. Cea mai importantă calitate a ei, cea care o definea, era compasiunea, o calitate pe care n-o moștenise de la niciunul dintre părinți. Tatăl ei, care era un om cumsecade, tindea să fie o persoană rigidă și intransigentă. Mama ei, care murise, nu dăduse niciodată dovadă de compasiune, nici măcar față de propria-i fiică.

Tom Mitchell era un bărbat taciturn, dar era popular și lumea îl simpatiza în general. Era administrator la Susquehanna University și șeful brigăzii de pompieri din Districtul Selinsgrove, Pennsylvania. Dat fiind că serviciul de pompieri era exclusiv pe bază de voluntariat, el și ceilalți pompieri erau chemați la datorie la orice oră. Bărbatul își îndeplinea rolul cu mândrie și cu multă dăruire, astfel că nu stătea prea mult pe-acasă, chiar și atunci când n-avea vreo urgență. În seara zilei în care Julia avusese primul seminar la master, o sună de la stația de pompieri, bucuros că hotărâse într-un final să-i răspundă la telefon.

— Cum îți merge, Jules?

Simți o căldură plăcută la auzul vocii lui, care o alina fără a fi cătuși de puțin duiosă.

Julia oftă.

— Bine. Prima zi a fost... interesantă, dar totul e în regulă.

— Canadienii se poartă frumos cu tine?

— Oh, da. Toți sunt foarte amabili.

„Americani sunt ăia care se poartă ca niște măgari. Mă rog, un american.“

Tom își dresese glasul o dată sau de două ori și Julia simți un nod în gât. Îl cunoștea prea bine și știa că se pregătea să-i spună o chestie gravă. Se întrebă despre ce era vorba.

— Scumpo, Grace Clark s-a stins azi.

Julia se ridică în capul oaselor și rămase cu privirea pierdută în gol.

— Ai auzit ce-am zis?

— Da. Da, am auzit.

— Cancerul a recidivat. Au crezut că se vindecase. Dar boala s-a declanșat din nou și, când au descoperit-o, se răspândise deja la nivelul oaselor și al ficatului. Richard și copiii sunt dați peste cap.

Julia își mușcă buza și își reținu un hohot de plâns.

— Știam c-o să te afecteze vestea. Ți-a fost ca o mamă, iar tu și Rachel ați fost așa bune prietene în liceu. Ai mai vorbit cu ea?

— Îm, nu. Nu, n-am mai vorbit. De ce nu m-a anunțat?

— Nu știu sigur când au descoperit că boala a recidivat. Am trecut să-i văd puțin mai devreme și Gabriel nici măcar nu venise. Asta a declanșat discuții. Nu știu ce-o să-l aștepte când ajunge. E multă răcă în familia aia, spuse Tom, înjurând înfundat.

— O să trimiți o coroană?

— Probabil. Nu prea mă pricep la chestii de-astea, dar aș putea s-o rog pe Deb să m-ajute.

Deb Lundy era iubita lui Tom. Julia își dădu ochii peste cap la auzul numelui lui Deb, dar se abținu să comenteze.

— Roag-o să trimită niște flori și din partea mea. Lui Grace îi plăceau foarte mult gardeniile. Și roag-o să semneze ea bilețelul.

— Așa o să fac. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mă descurc.

— Ai nevoie de bani?

— Nu, tată. Pot să mă întrețin din bursă, dacă mă chibzuiesc.

Tom făcu o pauză și, până să apuce să zică ceva, Julia știu ce-avea să spună.

— Îmi pare rău că n-ai intrat la Harvard. Poate la anu'.

Julia se îndreptă de spate și se sili să zâmbească, deși taică-său n-avea cum s-o vadă.

— Poate. Ne-auzim.

— Pa, scumpo.

În dimineața următoare, Julia porni ceva mai agale spre facultate, ascultând muzică la iPod. Încerca să formuleze în gând un mesaj de condoleanțe și scuze pentru Rachel, scriind și rescriind din mers.

Adierea vântului din acea zi de septembrie la Toronto era caldă și blândă și îi plăcea lucrul ăsta. Îi plăcea că se afla atât de aproape de lac. Îi plăceau zilele însorite și oamenii prietenoși. Îi plăceau străzile curate, fără urmă de mizerie. Îi plăcea faptul că era la Toronto și nu la Selinsgrove sau în Philadelphia — că era la sute de kilometri depărtare de *el*. Spera doar că asta n-avea să se schimbe prea curând.

Încă mai compunea în gând e-mailul către Rachel când intră în biroul Catedrei de Italianistică pentru a verifica dacă avea vreun mesaj. Simți că cineva o bate pe umăr și văzu o siluetă cu coada ochiului. Își scoase căștile din urechi.

— Paul... bună!

El îi zâmbi, coborându-și privirea spre ea, și avea ceva de coborât. Julia era minionă, mai ales în teniși, și de-abia ajungea cu creștetul până în dreptul pectoralilor lui.

— Cum a decurs întâlnirea cu Emerson?

Zâmbetul ei păli și el o privi îngrijorat.

Julia își mușcă buza, un tic nervos de care ar fi trebuit să se dezbare, dar nu putea, în primul rând pentru că era ceva inconștient.

— Hm, nu m-am dus.

El închise ochii și-și dădu capul pe spate.

— Asta... nu-i o idee bună.

Julia încercă să-i explice cum se petrecuseră lucrurile.

— Ușa de la biroul lui era închisă, cred că vorbea la telefon... nu sunt sigură. Așa că i-am lăsat un bilet.

Paul observă cât de agitată părea și felul în care sprâncenele ei delicat arcuite se uneau când se încrunta. O compătimi și îl ocări în sinea lui pe profesor pentru că fusese atât de dur cu ea. Părea genul de persoană ușor de rănit și Emerson nu-și dădea seama ce efect avea atitudinea lui asupra studenților. Așa că Paul se hotărî s-o ajute.

— Dacă vorbea la telefon, n-ar fi vrut să fie întrerupt. Să sperăm că asta făcea. Altfel, s-ar zice că ți-ai dat foc la valiză.

Se îndreptă cât era el de lung și-și îndoi degajat brațele.

— Să mă anunți dacă apar consecințe nedorite și o să văd cum te pot ajuta. Eu n-am probleme dacă ți-pă la mine. Însă n-aș vrea să ți-pe la tine.

„Pentru că, după cum arăți, probabil c-ai muri de spaimă, Iepuraș Speriat.“

Julia păru că vrea să spună ceva, dar rămase tăcută. Schiță un zâmbet timid și încuviință. Apoi se îndreptă spre tăvițele de corespondență și goli tăvița cu numele ei.

În mare parte, mesaje lipsite de importanță. Câteva anunțuri din partea catedrei, inclusiv o invitație la o prelegere publică pe care urma s-o susțină conferențiarul Gabriel O. Emerson, intitulată *Pofta trupească în Infernul lui Dante: Păcatul capital împotriva sinelui*. Julia citi de mai multe ori titlul până să-l poată procesa. Dar, odată ce i se întipări în minte, începu să-l fredoneze încet în sinea ei.

Încă îl mai fredona când observă un al doilea anunț, care spunea că prelegerea profesorului Emerson fusese anulată și urma să fie reprogramată. Și, tot fredonând, zări și un al treilea anunț, în care

se menționa că toate seminarele, întâlnirile cu studenții și ședințele profesorului Emerson erau anulate și urmau să fie reprogramate.

Și fredona în continuare când băgă mâna mai adânc în tăviță, după un petic de hârtie. Îl despături și citi:

Îmi pare rău.

Julia Mitchell

Fredona în continuare cuvintele, întrebându-se intrigată de ce și-ar fi găsit propriul mesaj în tăvița ei de corespondență la o zi după ce-l lăsase pe ușa profesorului Emerson. Dar într-un final se opri din fredonat și inima îi stătu în loc când întoarse peticul de hârtie și citi, pe verso:

Emerson e un măgar.

Capitolul 3

Altădată, după un episod așa de jenant, Julia s-ar fi făcut ghem pe podea, dorindu-și să nu se mai ridice vreodată. Dar, la douăzeci și trei de ani, era mai călită. Așa că, în loc să rămână ținută în fața tăvițelor de corespondență, reflectând asupra faptului că tocmai se alesese praful de scurta ei carieră universitară, își termină rapid treburile la universitate și se întoarse acasă.

Lăsând deoparte toate gândurile legate de carieră, Julia făcu patru lucruri:

Unu – scoase niște bani din fondul de urgență plasat strategic într-o caserolă de plastic sub pat.

Doi – se duse la cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice și cumpără o sticlă uriașă de tequila ordinară.

Trei – se întoarse acasă și-i scrisese un e-mail lung de condoleanțe lui Rachel, în care-și cerea scuze. Intenționat, evită să-i spună unde se afla și cu ce se îndeletnicea și trimise mesajul de pe adresa ei de Gmail și nu de pe aceea de la facultate.

Patru – se duse la cumpărături. Această activitate era mai curând un omagiu înlăcrimat adus, cu inima sfâșiată de durere, lui Grace și Rachel, pentru că lor le plăcuseră lucrurile scumpe, iar Julia era, de fapt, prea săracă pentru a-și permite să meargă la cumpărături.

Julia nu-și permitea să meargă la cumpărături când s-a mutat în Selinsgrove și a cunoscut-o pe Rachel, pe când erau amândouă în clasa a unsprezecea. De-abia își permitea să meargă la cumpărături acum, când trăia la limita subzistenței din bursa ei de masterand, neavând dreptul să se angajeze în afara universității pentru a-și suplimenta veniturile. Ca oricare cetățean american venit cu viză de studiu, avea drept de muncă doar în anumite condiții.

Mergând încet pe lângă vitrinele îmbietoare de pe Bloor Street, se gândea la vechea ei prietenă și la femeia care-i fusese ca o mamă. Se opri în fața magazinului Prada, amintindu-și de singura dată când Rachel o luase cu ea la cumpărături, în căutarea unor pantofi de firmă. Avea și acum pantofii aceia negri cu toc cui de la Prada, îndesați într-o cutie în fundul dulapului. Îi purtase o singură dată, în noaptea în care descoperise că a fost înșelată, și, deși i-ar fi plăcut să-i distrugă, așa cum făcuse cu rochia, nu s-a îndurat. Rachel îi cumpărase pentru ea cu scopul de a sărbători întoarcerea ei acasă, fără să aibă habar la ce se întorcea Julia de fapt.

Apoi rămase țintuită o bună bucată de vreme în fața vitrinei Chanel, plângând și amintindu-și de Grace. Amintindu-și cum o întâmpina cu un zâmbet și o îmbrățișare de fiecare dată când îi vizita. Cum, atunci când propria ei mamă murise în condiții tragice, Grace îi spusese că o iubește și că i-ar plăcea să joace rolul unei mame pentru ea, dacă și ea voia asta. Cum Grace îi fusese o mamă mult mai bună decât fusese vreodată Sharon, spre rușinea acesteia din urmă și stânjeneala Juliei.

Și apoi, când rămase fără lacrimi și magazinele își trăsese răoanele, Julia se întoarse agale spre casă și începu să-și facă procese de conștiință pentru că fusese o fiică de suflet sub orice critică, o prietenă groaznică și o imbecilă nesimțită care n-avusese atâta minte

să verifice dacă un petic de hârtie era gol înainte să-l lase, cu semnătura ei, ca mesaj pentru cineva căruia tocmai îi murise mama.

Ce i-o fi trecut prin minte când a găsit biletul ăla? Făcându-și curaj cu unul, două, trei shot-uri de tequila, Julia își îngădui să-și pună niște întrebări simple. „Și oare ce părere are despre mine acum?”

Se imagină strângându-și toate catrafusele și luând primul autobuz Greyhound spre orașul ei natal, Selingsrove, numai ca să nu trebuiască să dea ochii cu el. Se simțea rușinată că nu-și dăduse seama că la Grace se referise profesorul în timpul convorbirii telefonice din acea zi oribilă. Dar nici măcar nu luase în calcul ideea că boala lui Grace ar fi putut recidiva, cu atât mai puțin că ea ar fi putut să moară. Și fusese atât de necăjită că ea și profesorul începuseră cu stângul. Ostilitatea lui era șocantă. Dar fusese încă și mai șocant să-i vadă chipul în timp ce plângea. Tot ce-i trecuse prin minte în momentul acela groaznic fusese cum să-l aline și gândul în sine îi distrăsese atenția de la ce-ar fi putut să-l îndurezeze atât.

Nu fusese de-ajuns să audă că Grace murise, fără ca el să apuce să-și ia rămas-bun sau să-i spună cât de mult o iubea, veste care-i slăbiase inima. Nu fusese de ajuns că cineva, probabil fratele lui, Scott, îi sărise efectiv la jugulară pentru că nu venise acasă. Nu, după ce că era devastat și începuse să plângă ca un copil, avusese minunata experiență de a deschide ușa de la birou, grăbit să ajungă la aeroport, și de a descoperi biletul ei de condoleanțe. Și ce scrisese Paul pe verso.

Minunat.

Julia se miră că profesorul n-o exmatriculase pe loc. „Poate mă ține minte.” Încă un shot de tequila îi dădu curajul de a formula acest gând, dar fără a-l duce mai departe, căci căzu în nesimțire pe podea.

Două săptămâni mai târziu, Julia tocmai își verifica tăvița de corespondență, simțindu-se un pic mai bine. Da, era ca un condamnat la moarte care n-avea nicio speranță că va fi grațiat. Nu, nu se lăsase de școală și nu se întorsese acasă.

E adevărat că roșea ca o școlăriță și era extrem de timidă. Dar Julia era o persoană încăpățânată. Tenace. Își dorea foarte mult să studieze opera lui Dante și, dacă asta însemna să invoce un complice neidentificat spre a scăpa de pedeapsa cu moartea, era dispusă s-o facă.

Doar că nu-i dezvăluise asta lui Paul. Nu încă.

— Julianne? Poți veni o clipă? o chemă doamna Jenkins, secretara catedrei, o doamnă în vârstă, foarte drăguță.

Julia se apropie ascultătoare de biroul ei.

— Ai avut vreo neînțelegere cu domnul profesor Emerson?

— Eu, hm... nu știu, zise, înroșindu-se și începând să-și muște obrazul, mai să-i dea sângele.

— Am primit două e-mailuri urgente azi-dimineață în care mă roagă să-ți programez o întâlnire cu dumnealui de îndată ce se întoarce. Profesorii nu-mi cer niciodată să fac asta. Preferă să-și programeze singuri întâlnirile. Din nu știu ce motiv, a insistat să-ți programez o întâlnire cu el și s-o trec la dosarul tău.

Julia incuviință și-și scoase calendarul din ghiozdan, încercând din răspuț să nu se gândească la ce-o fi scris despre ea în acele mesaje.

Doamna Jenkins o privea întrebător.

— Așadar, mâine?

Juliei îi pică fața.

— Mâine?

— Se întoarce în seara asta și vrea să te vadă mâine la patru după-amiaza în biroul lui. Poți ajunge? Trebuie să-i trimit un mesaj de confirmare.

Julia incuviință și-și notă întâlnirea în agendă, prefăcându-se că era nevoie s-o noteze.

— N-a zis despre ce e vorba, dar a zis că e ceva serios. Mă întreb ce-o însemna..., spuse doamna Jenkins, pe gânduri, fără a termina propoziția.

Julia își rezolvă treburile la facultate și se întoarse acasă să-și facă bagajul, cu ajutorul *Señoritei* Tequila.

În dimineața următoare, majoritatea hainelor Juliei erau deja împăturite în două valize mari. Nefiind dispusă să-și recunoască înfrângerea, față de ea însăși (sau față de sticla de tequila), hotărî să nu strângă chiar tot, așa că se trezi trosnind din degete, agitată, în căutarea unei activități care să-i distragă atenția. Astfel sfârși prin a face singurul lucru pe care l-ar face orice masterand sau doctorand predispus la procrastinare, care se respectă, într-o situație ca asta, în afară de a bea și a chefui cu alți masteranzi și doctoranzi care pierd vremea — și-a făcut curățenie în casă.

Nu i-a luat prea mult. Dar, când a terminat, peste tot era ordine perfectă, curățenie desăvârșită și un parfum discret de lămâie. Julia se simți foarte mândră de munca ei și își adună lucrurile în rucsac cu capul sus.

Între timp, profesorul Emerson bătea nervos holurile facultății, dându-le ametele studenților și colegilor. Era prost dispus și nimeni n-avea curajul să-l calce pe coadă.

În momentul ăsta era oricum prost dispus, dar irascibilitatea sa fusese exacerbată de stres și de nopțile nedormite. Fusese osândit de zeii de la Air Canada și în avionul dinspre Philadelphia fusese așezat lângă un tată cu un copil de doi ani. Copilul începuse să orăcăie și făcuse pe el (și pe profesorul Emerson), în timp ce tatăl dormea neînțors. În avionul cufundat în penumbră, profesorul reflectase asupra justeții sterilizării obligatorii pentru părinții care dau dovadă de neglijență, în timp ce-și curăța pantalonii Armani de urme de urină.

Julia ajunsese fără întârziere la întâlnirea ei cu profesorul Emerson și fu încântată să descopere ușa de la biroul lui închisă. Încântarea îi pieri rapid când realizează că profesorul era în birou și se rățoia la Paul.

Când Paul ieși din birou zece minute mai târziu, la fel de impunător la înălțimea lui de un metru nouăzeci, dar vădit tulburat, Julia își întoarse involuntar privirea spre ieșirea de incendiu. Ar fi trebuit

să coboare doar cinci trepte și apoi ar fi putut să fugă pe ușa batantă. Părea o idee tentantă.

Paul îi întâlnește privirea și clătină din cap, schițând pe mutește câteva înjurături colorate la adresa profesorului, înainte de a o întreba zâmbind:

— Ți-ar plăcea să bem o cafea împreună la un moment dat?

Julia se uită surprinsă la el. Deja nu era în apele ei din cauza întâlnirii pe care urma s-o aibă, așa că, fără a sta prea mult pe gânduri, acceptă invitația.

El îi zâmbi, aplecându-se spre ea.

— Ar fi mai ușor dacă aș avea numărul tău de telefon.

Ea se înroși și scoase repede o hârtie, asigurându-se că nu mai era nimic altceva scris pe ea, și apoi își notă grăbită numărul de telefon.

Paul luă hârtia, se uită la ea și o bătu pe braț.

— Fă-l praf, Iepuraș!

Julia nu apucă să-l întrebe de ce-și închipuia că i se spunea sau ar fi trebuit să i se spună „Iepuraș“, pentru că se auzi chemată de o voce atrăgătoare, dar iritată.

— *Acum*, domnișoara Mitchell!

Intră în birou și rămase, șovăind, lângă ușă.

Profesorul Emerson avea un aer obosit. Avea cearcăne vineții și era foarte palid, ceea ce-l făcea să pară și mai supt la față. În timp ce studia cu atenție un dosar, scoase involuntar limba și-și linse încet buza inferioară.

Julia rămase uitându-se fix la el, fascinată de gura lui senzuală. După un moment, reuși, cu un efort supraomenesc, să-și desprindă privirea de la buzele lui, îndreptând-o spre ochelarii pe care-i purta. Nu-i mai văzuse până atunci; poate că-i purta doar când avea ochii oboșiți. Dar, de data asta, ochii lui de safir erau ascunși parțial de o pereche de ochelari Prada cu rame negre, care contrastau cu părul lui de un castaniu-închis și albastrul ochilor, astfel că își atrăgeau inevitabil privirea. Realiză pe dată că era nu numai cel mai atrăgător

prof pe care-l întâlnește vreodată, ci și cel mai preocupat de imaginea sa. Ar fi putut să apară într-o campanie publicitară la Prada, lucru pe care nu-l mai făcuse niciun profesor universitar vreodată.

(Pentru că trebuie remarcat că profesorii universitari nu sunt recunoscuți pentru simțul lor vestimentar.)

Îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști că e o fire imprevizibilă. Îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști că, cel puțin în ultimul timp, era obsedat de politețe și etichetă. Știa că, probabil, n-ar fi fost nicio problemă dacă se așeza într-unul din fotoliile lui comode de piele fără a fi poftită s-o facă, mai ales dacă o ținea minte. Dar, având în vedere felul în care i se adresase, rămase în picioare.

— Te rog să iei loc, domnișoară Mitchell, îi spuse cu o voce rece și aspră, arătând spre un scaun de metal care părea foarte incomod.

Julia oftă și se îndreptă spre scaunul țeapăn de la Ikea care era așezat în fața unuia din corpurile masive de bibliotecă încastate în perete. Și-ar fi dorit să-i fi dat voie să se așeze în altă parte, dar alese să nu despice firul în patru.

— Mută-ți scaunul în fața biroului meu. N-am de gând să-mi succesc gâtul ca să mă pot uita la tine.

Se ridică de pe scaun și făcu ce i se ceruse, scăpându-și rucsacul pe podea de emoție. Tresări și se înroși toată în timp ce din rucsac i se revărsară tot soiul de mărunțișuri, inclusiv un tampon care ajunse chiar sub biroul profesorului Emerson, la un centimetru de servieta lui de piele.

„Poate că n-o să-l observe decât după ce-am plecat.“

Stânjenită, Julia se lăsă pe vine și începu să adune celelalte nimicuri revărsate din rucsac. Tocmai terminase când breteaua sacului ei antic și de demult se rupse și tot ce era în ghiozdan căzu pe podea cu un zgomot răsunător. Se lăsă repede în genunchi în timp ce hârtiile, pixurile, iPod-ul, telefonul mobil și un măr verde se imprăștia pe superbul covor persan din biroul profesorului.

„Oh, zei ai masteranzilor și ai gafelor care se țin lanț, ucideți-mă acum. Vă rog.“

— Vă place să faceți pe clovnul, domnișoară Mitchell?

Julia se crispă involuntar auzind comentariul sarcastic și-și ridică privirea către el. Văzându-i expresia, fu cât pe-acî să izbucnească în plâns.

Cum putea o persoană cu un nume atât de angelic să se poarte cu atâta cruzime? Cum putea o voce atât de melodioasă să adopte inflexiuni așa aspre? Pentru o clipă se pierdu în ochii lui glaciali, tânjind după vremea când o priviseră cu blândețe. Dar, în loc să se lase copleșită de deznădejde, inspiră adânc și decise că era cazul să se adapteze la noul lui fel de a fi, deși acesta îi trezea o dezamăgire profundă și amară. Fără un cuvânt, începu să adune din nou toate cele în rucsacul acum rupt, clătînând din cap.

— Când pun o întrebare, aștept un răspuns. Sigur ți-ai învățat lecția până acum?

O studie rapid, apoi își întoarse din nou privirea spre dosarul pe care-l ținea în mână.

— Poate că nu ești chiar atât de inteligentă.

— Îmi cer scuze, domnule doctor Emerson.

Ea însăși fu surprinsă de tonul ei. Era calm, dar tăios.

Nu știa de unde-i venise curajul, dar... pentru orice eventualitate... le mulțumi în sinea ei zeilor masteranzilor pentru că îi veniseră în ajutor.

— Domnule *profesor*, se răsti el. Doctori găsești pe toate drumurile. Până și chiropracticienii și podologii se autointitulează „doctori“.

Simțind că i se făcuse morală îndeajuns, Julia încercă să tragă fermoarul rucsacului. Din nefericire, fermoarul se rupsesse și el. Își ținu respirația în timp ce trăgea de el, încercând să-l facă să se urnească, înjurând în sinea ei.

— Vrei, te rog, să nu-ți mai faci de lucru cu drăcia aia de sac și să stai pe scaun ca omul?

Își dădu seama că deja era furios, așa că-și puse drăcia de sac pe podea și se așeză cuminte pe scaunul incomod. Își încrucișă mâinile în poală, ca să nu înceapă să și le frângă, și așteptă.

— Probabil îți închipui că ești nostimă. Sunt sigur că și *chestia asta* ți s-a părut amuzantă, spuse profesorul, aruncând o hârtiuță care căzu la milimetru de tenișii ei.

Aplecându-se s-o ridice, realizează că era o copie xerox a biletului oribil pe care i-l lăsase în ziua când murise Grace.

— Pot să vă explic ce s-a întâmplat. A fost o greșeală. N-am scris eu pe amândouă...

— Nu mă interesează scuzele tale! Te-am rugat să vii la ultima întâlnire și ai venit, nu-i așa?

— Dar vorbeați la telefon. Ușa era închisă și...

— Ușa nu era închisă!

Aruncă înspre ea ceva ce semăna cu o carte de vizită.

— Bănuiesc că și chestia asta a vrut să fie nostimă.

Julia ridică hârtia aruncată și tresări. Era un biletel de condoleanțe, din cele care se trimit cu aranjamentele florale la înmormântări.

Regrete eterne pentru pierderea suferită.

Sincere condoleanțe.

Cu afecțiune,

Julia Mitchell

Se uită cu coada ochiului la el și văzu că era atât de furios încât vorbea cu precipitații. Clipi rapid căutându-și cuvintele prin care să-i explice cum stăteau lucrurile.

— Ați înțeles greșit. Voiam să vă spun că-mi pare rău și...

— N-o făcuseși deja prin biletul pe care l-ai lăsat?

— Dar mesajul acesta era pentru membrii familiei, care...

— Nu amesteca familia mea în povestea asta!

Îi întoarse spatele și închise ochii, scoțându-și ochelarii și trecându-și mâinile peste față.

Julia fusese aruncată de pe tărâmul surprinderii drept în universul consternării. *Nimeni nu-i explicase.* Îi interpretase complet greșit mesajul de condoleanțe și nimeni nu-i spusese cum stăteau

lucrurile de fapt. Simțind un gol în stomac, începu să se întrebe ce însemna lucrul ăsta. Ignorând meditațiile în care se cufundase ea, profesorul păru să se liniștească, cu un efort supraomenesc, închise dosarul și îl trânti disprețuitor pe birou. Se uită încruntat la ea.

— Văd aici c-ai venit la această facultate cu bursă să studiezi opera lui Dante. În momentul de față eu sunt singurul profesor de la această catedră care coordonează disertații pe această temă. Dat fiind că toată chestia asta — arătă de la unul la altul — n-o să meargă, va trebui să-ți schimbi tema disertației și să-ți găsești un alt îndrumător. Sau să te transferi la altă secție sau, și mai bine, la altă facultate. Îl voi informa pe directorul programului de decizia mea, care va intra în aplicare imediat. Acum, te rog să mă scuzi.

Se răsuci în scaun cu fața spre laptop și începu să tasteze furios.

Julia rămase impietrită. În timp ce stătea ținută locului, procesând în tăcere nu doar tirada lui, ci și concluzia cu care încheiase, profesorul i se adresă din nou, fără a se obosi măcar să se mai uite la ea:

— Asta a fost tot, domnișoară Mitchell.

Nu încercă să-l contrazică pentru că, de fapt, nu mai avea niciun rost. Se ridică greoi în picioare, simțindu-se încă amețită, și-și luă rucsacul care-l iritase pe profesor. Îl strânse la piept, puțin stângaci, și ieși încet din biroul lui, arătând ca un zombie.

Ieșind din clădire și traversând Bloor Street, Julia realizează că nu-și alesese o zi bună să plece de-acasă fără haină. Temperatura scăzuse și începuse să toarne cu găleata. După cinci pași, bluza ei subțire, cu mânecă lungă, era deja udă leoarcă. Nu se gândise să-și ia umbrela, așa că acum trebuia să străbată trei străzi lungi prin frig, ploaie și vânt ca să ajungă la apartamentul ei.

„Oh, zei ai karmei crude și ai ploilor torențiale, milostiviți-vă de mine!“

Cum mergea așa, o consolă un pic gândul că drăcia ei de rucsac îndeplinea acum rolul foarte cuviincios de a-i acoperi bluza udă,

prin care probabil că i se vedea deja sutienul de bumbac. „Ia de-aici, dom' profesor!”

Mergând, se gândea doar la cele petrecute în biroul lui. Se pregătise strângându-și lucrurile în două valize în ajun, pentru orice eventualitate. Dar crezuse sincer că el o să-și amintească de ea. Crezuse că o să fie blând cu ea. Dar nu fusese.

Nu-i lăsase răgazul să-i explice gafa de proporții pe care o făcuse cu biletul. El interpretase greșit gestul cu florile și mesajul de condoleanțe. Și efectiv o eliminase din programul de master. Totul se sfârșise. Acum trebuia să se întoarcă în căsuța minusculă a lui Tom din Selinsgrove cu coada între picioare... și *el* o să afle că s-a întors și-o să râdă de ea. O să râdă *amândoi* de ea. Fraiera de Julia. Și-a închipuit c-o să plece din Selinsgrove și o să ajungă ceva. Și-a închipuit c-o să facă masterat și doctorat și-o să ajungă profesor universitar... Pe cine încerca să aburească? Totul se sfârșise acum, cel puțin pentru anul acesta universitar.

Julia se uită la rucsacul rupt și acum îmbibat cu apă de parcă ar fi fost un copil și-l strânse și mai tare la piept. După spectacolul jalnic pe care-l oferise, își pierduse până și demnitatea. Și gândul că se făcuse de râs în fața lui, după atâția ani, ei bine, asta chiar era de neindurat.

Se gândi la tamponul stingher care zăcea sub biroul lui și știi că, atunci când el avea să se aplece să-și ia servieta, va fi umilită complet și definitiv. Măcar n-avea să fie de față și nu va vedea reacția lui de consternare și dezgust. Și-l închipui făcând ca toți dracii, la propriu, când avea să-l descopere — întinzându-se pe acel covor persan superb din biroul lui și zvârcolindu-se ca un demonizat.

La vreo două străzi distanță de casă, părul ei lung și castaniu era deja ud learcă, lipindu-i-se de cap în șuvițe. Tenișii ei scârțâiau la fiecare pas. Apa curgea de pe ea de parcă ar fi stat sub un burlan. Mașini și autobuze treceau în trombă pe lângă ea, dar ea nici măcar nu mai încerca să se ferească atunci când valuri de apă mizerabilă se revărsau peste ea dinspre strada aglomerată. Le accepta resemnată, ca pe celelalte dezamăgiri ale vieții.

În momentul acela, o altă mașină se apropie de ea, una al cărei șofer încetini curtenitor, ca să n-o stropească. Era un Jaguar negru care părea nou-nouț.

Jaguarul încetini și mai mult și se opri. Trecând pe lângă ea, Julia văzu cum se deschide portiera din dreapta și o voce masculină îi strigă:

— Urcă!

Șovăi, cu siguranță șoferul nu vorbea cu ea. Se uită în jur, dar era singura persoană îndeajuns de nesăbuită încât să meargă pe jos printr-o ploaie torențială. Curioasă, făcu un pas spre mașină.

Avea mai multă minte decât să se urce în mașină cu un necunoscut, chiar și într-un oraș canadian. Dar, când se uită la bărbatul de la volan și întâlnește privirea unor ochi albaștri, pătrunzători, se apropie încet de el.

— O să mori de pneumonie. Urcă. Te duc acasă.

Vocea lui era mai blândă de data asta, lipsită de înverșunare. Era aproape cum și-o amintea ea. Așa că, de dragul acelei amintiri, fără vreun alt motiv, se urcă pe scaunul din dreapta și trase portiera, cerându-și iertare în sinea ei zeilor mașinilor Jaguar pentru că întina scaunele impecabile din piele neagră și covorașele imaculate.

Făcu o pauză când la urechi îi ajunseră acordurile *Nocturnei op. 9 numărul 2* de Chopin și zâmbi în sinea ei. Întotdeauna îi plăcuse acea bucată.

Se întoarse spre bărbatul aflat la volan.

— Mulțumesc foarte mult, domnule profesor Emerson.

Capitolul 4

Profesorul Emerson o luase pe un drum greșit. Probabil că întreaga lui viață putea fi descrisă ca o succesiune de drumuri greșite, dar de data asta fusese ceva pur accidental. Era cu ochii pe ecranul iPhone-ului — citind un e-mail furios de la fratele lui — în timp ce conducea Jaguarul prin furtună, în centru, la o oră de vârf. Ca urmare, o luase la stânga în loc s-o ia la dreapta cum se intra pe Bloor Street dinspre Queen's Park. Asta însemna c-o luase în direcție opusă față de zona în care locuia.

N-avea nicio șansă să întoarcă pe Bloor Street la o oră de vârf, iar traficul era atât de aglomerat, încât îi era greu să găsească un loc unde să tragă pe dreapta. Așa se făcu că dădu întâmplător peste domnișoara Mitchell, făcută ciuciulete, mergând amărâtă pe stradă, arătând ca un câine ud, și așa se făcu că, într-un acces de vinovăție, o pofti să se urce în mașina lui.

— Îmi cer scuze că vă fac praf tapiseria, spuse ea timid.

Măinile lui se încordară pe volan.

— O dau la curățat când se murdărește.

Julia își lăsă capul în piept, rănită de răspunsul lui. Implicit, o comparase cu ceva jegos, dar, cu siguranță, așa o considera acum, totuna cu praful pe care-l călca în picioare.

— Unde locuiești? o întrebă, încercând să inițieze o conversație politicoasă care să umple ceea ce spera că va fi un scurt răstimp petrecut împreună.

— Pe Madison. E puțin mai în față la dreapta, spuse, arătând la o oarecare distanță.

— Știu unde e Madison, se burzului el.

Privindu-l cu coada ochiului, Julia se ghemui, lipindu-se de geam. Întoarse încet capul să se uite afară și își mușcă involuntar buza inferioară.

Profesorul Emerson înjură înfundat. Chiar și cu coama ei de păr negru ud și răvășit, era tare drăguță — un înger cu ochi căprui în blugi și teniși. Ceva din descrierea aceasta îl făcu să tresară pentru o clipă. În mod straniu, expresia „înger cu ochi căprui“ i se părea cunoscută, dar, pentru că nu reușea să-și dea seama de unde, alungă acel gând.

— La ce număr pe Madison? întrebă, cu o voce atât de blândă, încât Julia mai că nu-i auzi întrebarea.

— Numărul 45.

Încuviință și nu după mult timp trase în fața casei de cărămidă roșie cu trei etaje care fusese transformată într-un bloc cu mai multe apartamente.

— Mulțumesc, murmură ea și întinse grăbită mâna spre portieră ca să fugă cât mai repede.

— Așteaptă, o somă el, întinzând mâna spre bancheta din spate și luând de-acolo o umbrelă mare, neagră.

Ea așteaptă și rămase șocată să-l vadă pe domnul profesor dând ocol mașinii ca să-i deschidă portiera, ținându-i umbrela în timp ce ea cobora cu drăcia ei de sac din Jaguar și conducând-o de-a lungul aleii și pe treptele de la intrarea în clădire.

— Mulțumesc, repetă, în timp ce trăgea de fermoarul rucsacului, încercând să-l deschidă ca să-și scoată cheia.

Profesorul încercă să-și ascundă dezgustul la vederea drăciei de ghiozdan, dar nu spuse nimic. Așteptă în timp ce ea se chinuia cu fermoarul, privind-o cum se înroșea, din ce în ce mai necăjită că nu reușea să-l deschidă. Își aminti de expresia ei când îngenunchease pe covorul persan din biroul lui și-i trecu prin minte că problema pe care o avea acum era probabil din vina lui.

Fără a scoate o vorbă, îi trase ghiozdanul din mână și-i întinse umbrela acum închisă. Forță fermoarul, întinzându-i sacul ca să scoată cheile.

Ea le găsi, dar era atât de agitată că le scăpă pe jos. Când le ridică, mâinile îi tremurau așa tare încât nu reuși să găsească imediat cheia potrivită.

Pierzându-și răbdarea, profesorul îi smulse inelul cu chei din mână și începu să le încerce pe rând. Când reuși să descuie, o lăsă să intre și-i înapoie cheile.

Julia îi luă din mână sacul odios și-i mulțumi înfundat.

— Te conduc până la apartamentul tău, spuse el, urmând-o în hol. O persoană fără adăpost m-a acostat odată în holul clădirii în care stau. E mai bine să fii cu ochii-n patru.

Julia se rugă în sinea ei zeilor garsonierelor, implorându-i s-o ajute să-și găsească repede cheia. Aceștia îi răspunseră la rugăciune. Chiar când era pe punctul de a se strecura pe ușă și a i-o închide politicos, dar ferm, în față, se opri. Apoi, ca și cum se știau de-o viață, îi zâmbi și-l întrebă politicos dacă ar vrea un ceai.

Deși invitația ei îl luă prin surprindere, profesorul Emerson se trezi intrând în apartamentul ei până să apuce să cântărească dacă era o idee inspirată. Uitându-se în jur la cămăruța înghesuită și sărăcăcioasă, conchise rapid că nu era.

— Vreți să vă iau haina, domnule profesor?

Vocea veselă și suavă a Juliei îl smulse din reflecție.

— Ca s-o pui unde? întrebă el, strâmbând din nas când observă că nu părea să fie vreun cuier sau vreun dulap de haine în apropierea ușii.

Ea își lăsa capul în pământ. Văzând-o cum își mușcă buza, profesorul regretă pe dată comentariul nepoliticos.

— Îmi cer iertare, spuse, întinzându-i treniul Burberry, de care era nespus de mândru. Mulțumesc.

Julia îi atârna cu grijă haina în cârligul aflat pe ușă și-și lăsa grăbită rucsacul pe parchet.

— Intrați și faceți-vă comod. Eu pun de ceai.

Profesorul Emerson se îndreptă spre unul din cele două scaune din garsonieră și se așeză, încercând, de dragul ei, să-și ascundă dezgustul. Garsoniera era mai mică decât baia lui de oaspeți, iar mobilierul însemna doar un pat mic, lipit de perete, o măsuță cu două scaune, un raft de cărți de la Ikea și un scrin. Avea baie și mini-debara, dar n-avea bucătărie.

Se uită împrejur, căutând dovada vreunei activități culinare, până când dădu cu ochii de un cuptor cu microunde și o plită electrică așezate destul de precar deasupra unui dulap. În apropierea acestuia, pe podea, se afla un minifrigider.

— Am un fierbător electric, spuse Julia pe un ton vesel, ca și cum îl anunța că avea un diamant de la Tiffany's.

Profesorul observă că apa curgea în continuare șiroaie de pe ea, apoi începu să observe hainele de pe care curgea apa, apoi, din cauza frigului, începu să observe ce se ascundea sub haine... și îi sugeră repede, cu o voce ușor îngroșată, să amâne pregătirea ceaiului ca să se usuce mai întâi.

Ea plecă din nou capul în pământ și se îmbujoră înainte de a da fuga în baie pentru a lua un prosop. Ieși câteva secunde mai târziu cu un prosop mov înfășurat în jurul umerilor și al bustului, peste hainele ude, și un al doilea prosop în mână. Era gata să se lase în patru labe pe podea ca să ștergă dâra de apă pe care o lăsase de la ușă până în mijlocul camerei, dar profesorul se ridică și-o opri.

— Dă-mi voie, spuse. Ar trebui să te schimbi în niște haine uscate înainte să faci pneumonie.

— Și să mori, adăugă ea, mai mult pentru sine, apoi se vârî în debara, încercând să nu se împiedice de cele două geamantane.

Profesorul se întrebă în treacăt de ce nu-și desfăcuse încă bagajele, dar se gândi că răspunsul nu era prea important.

Se încruntă în timp ce ștergea apa de pe parchetul vechi și zgâriat. Când termină, se uită la pereți și observă că probabil fuseseră albi cândva, dar acum erau un bej murdar, iar vopseaua se umflase și începuse să se cojească. Studie tavanul și observă mai multe pete mari de igrasie și ceea ce părea a fi un început de mucegai într-un colț. Se cutremură, întrebându-se de ce naiba o fată drăguță ca domnișoara Mitchell trăia într-un loc așa oribil. Deși, trebuia să recunoască, apartamentul era foarte curat și ordonat. Extrem de ordonat.

— Cât plătești chiria aici? o întrebă, strâmbându-se un pic când se încovoie, la statura lui de aproape un metru nouăzeci, spre a se putea așeza într-un echilibru precar pe chestia sinistră care voia să fie un scaun pliant.

— Opt sute pe lună, plus utilitățile, îi strigă ea chiar înainte de a intra în baie.

Profesorul Emerson se gândi cu o undă de regret la pantalonii Armani pe care îi aruncase după zborul de întoarcere din Pennsylvania. Nu putuse suporta gândul de a purta ceva care fusese îmbibat în urină, deși îi dăduse la curățat, așa că-i aruncase. Dar banii pe care-i dăduse Paulina pe pantalonii ăia ar fi putut acoperi chiria domnișoarei Mitchell pe o lună întreagă. Ba chiar mai mult.

Era evident și sfâșietor, pentru oricine se uita de jur-împrejur, în garsoniera micuță, că ea încercase s-o transforme într-un cămin, așa modestă cum era. Lângă pat era agățat un poster mare cu o reproducere a picturii lui Henry Holiday, *Dante o întâlnește pe Beatrice la Ponte Santa Trinita*. Profesorul și-o imagină sprijinită pe pernă, cu părul ei lung, strălucitor, revărsat pe lângă corp, admirând imaginea lui Dante înainte de a adormi. Își alungă gândul, așa cum se cădea, și reflectă asupra coincidenței stranii care făcea să aibă amândoi

tabloul acela. Se uită mai atent la el și observă, surprins, că Julia semăna izbitor cu Beatrice — o asemănare pe care n-o remarcase până atunci. Gândul ăsta i se învârti chinuitor în minte, dar refuză să zăbovească asupra lui.

Observă alte poze mai mici cu diverse imagini din Italia pe pereții cojiți ai garsonierei: un desen care reprezenta Domul din Florența, un crochiu cu San Marco din Veneția și o fotografie alb-negru reprezentând domul bazilicii San Pietro din Roma. Văzu mai multe ghivece cu plante înșirate de-a lungul pervazului, împreună cu un vlăstar de filodendron pe care părea că încerca să-l aducă la maturitate.

Observă că draperiile erau chiar drăguțe — într-o nuanță de lila-aprins care se asorta cu pernele și cuvertura. Raftul ei de cărți era încărcat cu multe volume în engleză și italiană. Profesorul trecu rapid în revistă titlurile și colecția ei de cărți nu-l dădu pe spate. Dar, pe scurt, garsoniera era veche, minusculă, într-o stare proastă și nu avea bucătărie, iar profesorul Emerson nu și-ar fi lăsat nicî măcar câinele să stea într-un loc ca ăsta, dacă ar fi avut câine.

Julia se întoarse îmbrăcată într-un soi de echipament de gimnastică — un hanorac negru și pantaloni de trening. Își strânsese părul ei superb și și-l prinsese aproape de creștetul capului cu un soi de agrafă. Chiar și într-o ținută atât de degajată, era foarte atrăgătoare, observă el — nespuse de atrăgătoare și, s-o spună oare, subțire ca o silfidă.

— Am ceai English Breakfast sau Lady Grey, îi spuse ea, din spate, lăsându-se în patru labe ca să scoată ștecherul de la fierbătorul electric din priza de sub dulap.

Profesorul o privi în timp ce se lăsa în genunchi și clătină din cap, fără să spună nimic. Julia era o persoană lipsită de fumuri sau mândrie deșartă, ceea ce, știa și el, era un lucru bun, dar îl deranja s-o vadă mereu în genunchi, deși n-ar fi știut să spună exact de ce.

— English Breakfast. De ce locuiești aici?

Julia se ridică pe dată, reacționând la tonul lui tăios. Rămase cu spatele la el, în timp ce scotea un ceainic mare, maro, și două cești de porțelan, neașteptat de rafinate, cu farfurioare asortate.

— E o stradă liniștită dintr-un cartier bun. N-am mașină și trebuia să pot ajunge la școală pe jos.

Făcu o pauză ca să pună câte o linguriță de argint pe fiecare arfurie.

— Acesta a fost unul din cele mai bune apartamente pe care m-am găsit, din ce-mi puteam permite.

Puse ceștile elegante de ceai pe măsuță, fără să se uite la el, și se întoarse la dulap.

— De ce nu te-ai mutat în căminul pentru masteranzi de pe Charles Street?

Juliei îi scăpă ceva din mână. Profesorul nu văzu ce era.

— Speram să ajung la o altă universitate, dar nu mi-a ieșit figura. Când m-am hotărât să vin aici, deja nu mai erau locuri la cămin.

— Și unde anume îți propuseseseși să mergi?

Ea începu să-și muște nervos buza inferioară.

— Domnișoară Mitchell?

— La Harvard.

Profesorul Emerson fu cât pe-aci să cadă de pe scaunul incomod.

— La Harvard? Cum naiba ai ajuns aici?

Julia își reținu un zâmbet, ca și cum știa motivul furiei lui.

— Toronto este Harvardul nordului.

— Nu te codi să-mi răspunzi, domnișoară Mitchell. Ți-am pus o întrebare.

— Da, domnule profesor. Și știu că, întotdeauna când puneți o întrebare, așteptați un răspuns.

Ridică din sprânceană și el își întoarse privirea.

— Tatăl meu nu și-a permis să plătească partea din taxă care mi-ar fi revenit, așa că bursa pe care mi-au oferit-o nu era suficientă, iar cheltuielile de întreținere sunt mult mai mari la Cambridge decât la Toronto. Deja am împrumuturi neachitate de câteva mii de dolari din care mi-am acoperit studiile la Saint Joseph's University, așa că m-am hotărât să nu sporesc acele datorii. Așa am ajuns aici.

Se lăsă din nou în patru labe ca să scoată fierbătorul din priză, în timp ce profesorul clătina din cap, șocat.

— Asta nu apărea în dosarul pe care mi l-a dat doamna Jenkins, protestă. Ar fi trebuit să spui ceva.

Julia îl ignoră și începu să pună frunzele de ceai în ceainic.

El se aplecă în față, gesticulând nestăpânit.

— Asta-i un loc oribil în care să locuiești — n-ai nici măcar o bucatărie ca lumea. Ce mănânci aici?

Ea puse ceainicul și o strecurătoare mică de argint pe măsuță și se așeză pe celălalt scaun pliant. Începu să-și frângă mâinile.

— Mănânc multe legume. Pot să-mi fac supă și cușcuș pe plita electrică. Cușcușul e foarte hrănitor.

Îi tremura un pic vocea, dar încerca să pară veselă.

— Nu poți să trăiești mâncând prostii din astea — până și un câine mănâncă mai bine!

Julia își lăsă capul în pământ și se înroși toată, simțind lacrimi în ochi.

Profesorul se uită pentru o clipă la ea, apoi o văzu în sfârșit. Privind expresia chinuită care-i întuneca trăsăturile frumoase, începu încet să realizeze că el, domnul profesor Gabriel O. Emerson, era un ticălos egocentric. O umilise pentru că era săracă. Dar nu era nicio rușine în asta. Și el fusese sărac cândva, sărac-lipit. Era o femeie inteligentă și atrăgătoare, care era, totodată, studentă. Nu era nicio rușine în asta. Dar el intrase în căsuța ei modestă, pe care ea încercase s-o facă primitoare pentru că n-avea unde altundeva să se ducă, iar el îi zisese că nu era potrivită nici măcar pentru un câine. O făcuse să se simtă ca ultimul om, ca o imbecilă, când nu era nici una, nici alta. Oare ce-ar fi zis Grace dacă l-ar fi auzit acum?

Profesorul Emerson era un măgar. Dar măcar acum o știa și el.

— Îmi cer iertare, începu, pe un ton poticnit. Nu știu ce m-a apucat.

Închise ochii și își trecu mâinile peste ei.

— Tocmai v-ați pierdut mama, spuse Julia, cu o voce blândă, pe un ton neașteptat de înțeleghător.

Avu o tresărire.

— N-ar trebui să mă aflu aici.

Se ridică repede.

— Trebuie să plec.

Julia îl conduse până la ușă. Luă umbrela și-i întinse trenziul. Apoi rămase țintuită locului, cu obrazii îmbujorați și cu ochii-n pământ, așteptând să plece. Îi părea rău că-i arătase unde stă, deoarece în mod vădit era o locuință mult prea modestă pentru el. Dacă, acum câteva ore, era mândră de văgăuna ei de hobbit, mică, dar îngrijită, acum era stânjenită la culme. Iar faptul că se făcuse din nou de răs în fața lui nu făcea decât să agraveze lucrurile.

El o salută cu un gest din cap sau ceva de genul asta, mormăi ceva în barbă și ieși din apartament. Julia se sprijini cu spatele de ușă închisă și dădu în sfârșit drumul lacrimilor stăpânite până atunci.

Cioc-cioc.

Știa cine e. Pur și simplu nu voia să-i răspundă.

„Vă rog, zei ai văgăunelor de hobbit la suprapreț, care nu sunt potrivite nici măcar pentru un câine, faceți cumva încât să mă lase pur și simplu în pace.“

Rugăciunea ei rămase neascultată.

Cioc-cioc-cioc.

Își șterse repede lacrimile și crăpă un pic ușă.

Profesorul îi zâmbea larg, părând să nu observe că, în mod clar, Julia plânsese în acest răstimp. Ea își dresе glasul și se uită în jos la pantofii lui italienești, cu botul ascuțit.

— Când ai mâncat ultima dată o friptură?

Julia izbucni în răs, clătinând din cap. Nici ea nu mai știa.

— Ei bine, o să mănânci una în seara asta. Sunt lihnit de foame și o să luăm cina împreună.

Ea nu rezistă tentației de a schița un zâmbet discret, dar răutăcios.

— Sunteți sigur, domnule profesor? Credeam că toată *chestia asta* — imită gestul lui de mai devreme — n-o să meargă.

El se îmbujoră un pic.

— Hai să uităm de asta deocamdată. Numai că...

Privirea îi alunecă spre hainele pe care le purta, zăbovind, poate, un picuț cam mult asupra sânilor ei frumos conturați. Julia își plecă privirea.

— Aș putea să mă schimb.

— N-ar fi rău. Să te îmbraci adecvat.

Ea își ridică privirea spre el, cu o expresie profund jiginită.

— Oi fi eu săracă, dar am câteva ținute drăguțe. Niciuna nu e indecentă, dacă vă temeți că v-aș putea face de râs îmbrăcându-mă ca o femeie ușoară.

Profesorul se înroși din nou.

— Voiam să spun... adecvat pentru genul de restaurant unde eu va trebui să port costum și cravată.

Schiță un zâmbet timid, menit să-l scuze.

Julia își lăsă privirea să alunece peste cămașa și puloverul lui, zăbovind, poate, un picuț cam mult asupra pectoralilor lui frumos conturați.

— Accept cu o condiție.

— Nu ești în măsură să pui condiții.

— Atunci la revedere, domnule profesor.

— Așteaptă!

Ținu ușa cu pantoful lui scump, italianesc, fără a se gândi măcar c-ar putea să-l scâlcieze.

— Să auzim.

Ea își lăsă capul într-o parte, privindu-l pentru o clipă în tăcere.

— Dați-mi un motiv pentru care ar trebui să iau cina cu dumneavoastră, după tot ce mi-ați spus.

El se uită la ea, ca și cum nu pricepea. Apoi se înroși tot și începu să se bâlbâie.

— Eu — hm... adică, cred... s-ar putea spune că noi... sau tu...

Julia ridică din sprânceană și începu să închidă ușa.

— Stai.

Ridică mâna ca să țină ușa, pentru a-și mai odihni piciorul drept care începuse deja să-l doară.

— Pentru că e adevărat ce a scris Paul: „Emerson e un măgar“. Dar măcar acum s-a prins și el.

În clipa aceea ea îi zâmbi și el se trezi zâmbindu-i la rândul lui, involuntar. Chiar era frumoasă atunci când zâmbea. Va trebui să facă în așa fel încât s-o vadă zâmbind mai des, din motive pur estetice.

— Te aștept aici.

Fără a-i mai lăsa răgazul să protesteze, întinse mâna și trase ușa după el. În apartament, Julia închise ochii și gemu.

Capitolul 5

Profesorul Emerson măsură holul câteva minute, apoi se sprijini de un perete și își trecu mâinile peste față. Nu știa cum ajunsese acolo sau ce-l împinsese să se comporte astfel, dar era pe cale să fie prins într-o încurcătură de proporții. Se comportase lipsit de profesionalism față de domnișoara Mitchell în biroul lui, fiind la un pas de a o hărțui verbal. O luase cu mașina, fără un însoțitor, și intrase în apartamentul ei. Acest comportament era total împotriva regulilor.

Dacă ar fi condus-o cu mașina pe domnișoara Peterson, probabil că s-ar fi aplecat înspre el și i-ar fi tras fermoarul de la pantaloni cu dinții în timp ce el era la volan. Se cutremură la gândul ăsta. Acum era pe cale s-o scoată pe domnișoara Mitchell la cină, la o *friptură*, nici mai mult, nici mai puțin. Dacă asta nu încălca politica universității, care interzicea relațiile dintre profesori și studenți, orice altceva era admis.

Inspiră adânc, încercând să se liniștească. Domnișoara Mitchell era o adevărată Calamity Jane, un uragan. Avusese un lung șir de ghinioane, începând cu faptul că nu reușise să intre la Harvard și

totul părea să se ducă de râpă în urma ei — inclusiv calmul și stăpânirea lui de sine. Deși îi părea rău că ea trăia în condiții mizere, n-avea să-și riște cariera ca s-o ajute. Ar fi fost perfect îndreptățită să se ducă la șeful de catedră mâine și să-l acuze de hărțuire. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva.

Traversă holul din doi pași și ridică mâna, gata să bată în ușă. Avea să invoce o scuză jalnică, ceea ce era, oricum, mai bine decât să dispară pur și simplu. Dar se opri de îndată ce auzi pași înăuntru.

Domnișoara Mitchell deschise ușa și se opri în prag, cu ochii-n pământ, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, dar elegantă, până la genunchi, cu decolteu în V. Profesorul măsură din priviri formele ei grațioase și picioarele ei surprinzător de lungi. Iar pantofii ei... Julia n-avea de unde să știe, dar profesorul Emerson avea o slăbiciune pentru femei în pantofi eleganți cu toc cui. Înghiți în sec la vederea pantofilor ei cu toc cui, evident semnați de un designer, care-ți tăiau răsuflarea. Profesorul își dorea să-i atingă...

— *Hm-hm* — Julia tuși încetișor și el își luă cu părere de rău ochii de la pantofi, îndreptându-și privirea spre chipul ei.

Îl fixa cu o expresie amuzată. Își prinsese părul în creștet cu agrafe, dar mai multe șuvițe îi scăpaseră din coc și îi atârnav grațios în jurul feței. Se machiase un pic, tenul ei de porțelan era palid, dar strălucitor, înviorat de două pete trandafirii pe obraji. Iar genele ei păreau încă și mai lungi și mai negre decât și le amintea el.

Domnișoara Julianne Mitchell era chiar *atrăgătoare*.

Își trase pe ea un trenci bleumarin și încuie repede ușa apartamentului. Profesorul o îndemnă s-o ia înainte și o urmă în tăcere de-a lungul holului. De îndată ce ieșiră pe ușa principală, își desfăcu umbrela și rămase locului, un pic stângaci.

Julia se uită la el, intrigată.

— Mi-ar fi mai ușor să țin umbrela pentru amândoi dacă m-ai lua de braț, spuse el, oferindu-i brațul cu care ținea umbrela. Dacă nu te superi, adăugă.

Julia îl luă de braț și se uită la el cu o expresie blândă.

Merseră în tăcere până la faleză, un loc de care Julia auzise, dar pe care nu-l explorase încă. Înainte ca profesorul să-i dea cheile băiatului de la restaurant, o rugă pe Julia să-i dea cravata din torpedo. Ea făcu ce i se ceruse, zâmbind în sinea ei, amuzată de faptul că ținea în mașină o cutie cu o cravată imaculată de mătase.

Când se apropie de el, profesorului îi ajunse la nări parfumul ei și închise ochii, doar pentru o clipă.

— Vanilie, murmură.

— Poftim? întrebă ea, fără să fi înțeles.

— Nimic.

Își scoase puloverul și Julia avu ocazia să-i admire pentru scurt timp pieptul și câțiva cărlionți de păr negru care se întrezăreau prin cămașa descheiată la gât. Profesorul Emerson era sexy. Avea un chip atrăgător și Julia bănuia că trupul ascuns acum de haine s-ar dovedi la fel de atrăgător. Încercă din răspuțeri să nu se gândească prea mult la asta, pentru binele ei.

Dar asta n-o împiedică să-l privească, cuprinsă de o fascinație mută, în timp ce-și făcea nod la cravată fără oglindă. Din păcate, cravata era strâmbă.

— S-ar părea că... Nu văd.

Se frământă încercând să-și îndrepte cravata, însă fără efect.

— Îmi permiteți? întrebă ea timid, nedorind să-l atingă fără a-i cere voie mai întâi.

— Mulțumesc.

Julia îi îndreptă și-i netezi cravata cu îndemănare, plimbându-și degetele de-a lungul gulerului lui până la ceafă, unde trase gulerul în jos spre a acoperi cravata la spate. Când își retrase mâna, găfăia și se înroșise la față.

Profesorul nu-i observă reacția pentru că era prea prins în reflecții privind strania senzație de familiaritate pe care i-o dădeau degetele ei, întrebându-se de ce atingerea Paulinei nu-i dăduse niciodată această senzație. Își luă haina de pe umerășul agățat în spatele scaunului lui și o îmbracă repede. Apoi, cu un zâmbet, coborâră din mașină.

Harbour Sixty Steakhouse era un loc de referință în Toronto, un restaurant celebru și foarte scump, frecventat de directori de companii, politicieni și alte personalități marcante. Profesorul Emerson obișnuia să ia masa acolo pentru că serveau cele mai bune fripturi și pentru că el nu se mulțumea decât cu ce era mai bun. Așa că nici nu i-a trecut prin minte s-o ducă pe domnișoara Mitchell în altă parte.

Antonio, proprietarul, îl întâmpină călduros, cu o strângere de mână și un șuvoi de cuvinte în italiană.

Profesorul îi răspunse la fel de călduros și tot în italiană.

— Și cine e frumoasa?

Antonio îi sărută mâna Juliei, în timp ce continua să turuie într-o italiană foarte colorată, comentând despre ochii, pielea și tenul ei. Julia se îmbujoră și-i mulțumi, pe un ton timid, dar ferm, în limba lui maternă.

Domnișoara Mitchell avea o voce minunată, ce-i drept, dar s-o vezi și s-o auzi pe domnișoara Mitchell vorbind în italiană era ceva divin. Felul în care se închideau și se desfăceau buzele ei de rubin, modul ei suav, aproape cântat, de a rosti cuvintele, felul în care își umezea involuntar buzele din când în când... Profesorul Emerson rămăsese cu gura căscată și trebui să-și amintească s-o închidă.

Antonio fu atât de surprins și de încântat de răspunsul ei, încât o pupă de două ori pe fiecare obraz și îi conduse grăbit în celălalt capăt al restaurantului, unde îi instală la cea mai romantică masă pentru două persoane. Profesorul rămase stânjenit în dreptul scaunului când realizează ce făcea Antonio. Stătuse chiar la masa asta, nu cu mult timp în urmă, dar cu altcineva. Era o greșeală pe care trebuia s-o corecteze, dar, chiar când își dresе glasul pentru a-l lămuri, Antonio o întrebă pe Julia dacă dorea un vin foarte special produs în podgoria familiei sale din Toscana.

Julia îi mulțumi călduros, dar spuse că *Il Professore* avea, poate, alte preferințe. El se așeză repede și, nedorind să jignească gazda, spuse că el se declara încântat de orice le oferea Antonio. Acesta din urmă zâmbi larg și se retrase grăbit.

— Pentru că suntem în public, cred c-ar fi mai bine să nu-mi mai spui „domnul profesor Emerson“.

Julia zâmbi încântată și încuviință.

— Așa că spune-mi doar „domnule Emerson“.

Domnul Emerson era prea ocupat cu studierea meniului pentru a observa că Julia făcuse ochii mari, plecându-și apoi privirea.

— Ai un accent toscan, remarcă el absent, cufundat în continuare în meniu.

— Da.

— Cum l-ai căpătat?

— Am făcut penultimul an de facultate la Florența.

— Italiana ta e destul de avansată pentru cineva care a făcut doar un an în străinătate.

— Am început s-o studiez în liceu.

Se uită la ea peste măsuța retrasă și văzu că îi evita privirea. Studia meniul ca și cum ar fi fost un subiect de examen, mușcându-și buza inferioară.

— Ești invitata mea, domnișoară Mitchell.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fac cinste. Comandă ce dorești, dar te rog comandă ceva cu carne.

Simți nevoia să adauge asta, deoarece scopul declarat al cinei era să-i ofere ceva mai hrănitor decât cușcuș.

— Nu știu ce să aleg.

— Aș putea să comand eu pentru tine, dacă preferi.

Ea încuviință și închise meniul, continuând să-și muște buza.

Antonio se întoarse și le prezintă mândru o sticlă de Chianti cu o etichetă scrisă de mână. Julia îi zâmbi în timp ce el desfăcu sticla și îi turnă un pic în pahar.

Domnul Emerson o privi, aproape cu respirația tăiată, rotind vinul în pahar ca un expert, ridicând apoi paharul pentru a-l studia mai atent la lumina lumânărilor. Duse paharul la nas, închise ochii și inspiră. Apoi apropie paharul de buzele ei pline și gustă vinul,

ținându-l un pic în gură înainte de a-l înghiți. Deschise ochii, zâmbi și mai larg și-i mulțumi lui Antonio pentru darul lui prețios.

Antonio se lumină la față, îl felicită un pic cam prea entuziast pe domnul Emerson pentru însoțitoarea aleasă și le umplu paharele cu vinul lui preferat.

Între timp, domnul Emerson încercase să-și ascundă erecția pe sub masă pentru că imaginea domnișoarei Mitchell degustând vinul era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată. Nu era pur și simplu atrăgătoare; era de-a dreptul frumoasă, ca un înger sau o muză. Și nu doar atât; avea ceva senzual și hipnotic, dar avea de asemenea o anume inocență. Ochii ei reflectau sentimente profunde și o puritate luminoasă pe care n-o observase până atunci.

Trebuie să-și ia ochii de la ea, în timp ce-și ascundea și mai bine părțile compromițătoare, simțindu-se deodată murdar și foarte rușinat de reacția pe care i-o trezea. O reacție de care va trebui să se ocupe mai târziu, în cursul serii. Când avea să fie singur. Înconjurat de parfumul de vanilie.

Comandă de mâncare, asigurându-se că aveau să le aducă cele mai mari porții de *filet mignon*. Când domnișoara Mitchell protestă, o liniști cu un gest nonșalant, spunându-i că, dacă n-avea să-și termine porția, putea să ia restul la pachet. Dacă lucrurile ieșeau cum își dorea domnul Emerson, masa asta avea să-i ajungă câteva zile Juliei.

Se întrebă ce-o să mănânce ea după ce își va epuiza proviziile de-aici, dar refuză să se mai gândească la asta. Acesta era un eveniment care n-avea să se mai repete și o făcea doar pentru că țipase la ea și o umilise. După această seară, relația dintre ei avea să fie una strict profesională. Iar ea va trebui să înfrunte problemele viitoare pe cont propriu.

În ceea ce-o privea, Julia era fericită să fie cu el. Își dorea să poată vorbi cu el, să-i poată vorbi *cu adevărat*, să-l întrebe despre familia lui și despre înmormântare. Își dorea să-l aline pentru că-și pierduse mama. Își dorea să-i împărtășească secretele ei și să-l audă șoptindu-i

la ureche propriile lui secrete. Dar văzând privirea lui imperioasă, dar cumva distantă, ațintită asupra ei, știa că nu putea avea ceea ce-și dorea. Așa că îi zâmbea și-și făcea de lucru cu tacâmurile, sperând că el nu va fi iritat de emoțiile ei și de modul în care și le exterioriza.

— De ce te-ai apucat să înveți italiana în liceu?

Julia tresări. Făcu ochii mari și buzele ei roșii rămaseră întredeschise.

Domnul Emerson se încruntă, intrigat de reacția ei. Era o reacție complet deplasată la întrebarea lui; n-o întrebase cât poartă la sutien. Privirea îi alunecă involuntar spre sânii ei, revenind apoi la ochii ei. Se înroși când îi veniră, ca prin minune, un număr și o literă în minte.

— Hm, am devenit interesată de literatura italiană. De Dante și Beatrice.

Își împături și reîmpături șervetul de in din poală, lăsând să-i cadă câteva şuvițe răzlețe peste chipul ei oval. El se gândi la pictura din apartamentul ei și la asemănarea extraordinară dintre ea și Beatrice. Din nou, gândul i se învârti în minte și, din nou, îl alungă.

— Acestea sunt niște pasiuni foarte neobișnuite pentru o adolescentă, insistă el, în timp ce-și întipărea în minte fiecare detaliu al chipului ei.

— Am avut... un prieten care mi-a trezit interesul pentru ele.

Părea îndurerată și profund abătută.

Profesorul realizează că era gata să atingă o rană veche, așa că schimbă rapid subiectul, încercând să găsească un teren mai lin.

— Antonio e foarte încântat de tine.

Julia își ridică privirea, zâmbind încântător.

— E un om foarte bun.

— Te deschizi când cineva îți arată bunătate, nu-i așa? Ca un trandafir.

Cuvintele îi scăpară până să apuce să le cântărească și, când le rostise deja și Julia îi aruncase o privire plină de căldură, era prea târziu să le mai retragă.

Acela a fost momentul de cotitură. Domnul profesor Emerson se concentrează asupra paharului cu vin; se întunecă la față și atitudinea lui devine glacială. Julia observă schimbarea, dar o acceptă și nu mai încercă să inițieze vreo conversație.

De-a lungul cinei, Antonio, în mod clar fermecat, petrecu mai mult timp decât ar fi fost cazul la masa lor, sporovăind în italiană cu frumoasa Julianne și invitat-o să ia cina cu familia lui la Clubul Italo-American duminica următoare. Ea acceptă politicoșii invitația și fu răsplătită ulterior cu un tiramisu, un espresso, biscotti, grappa* și, la final, o bomboană de ciocolată Baci, servite într-un ritm foarte relaxat. Profesorul Emerson nu fu răsplătit cu aceste bunătăți, așa că stătea nemișcat, înnegurat, privind-o pe domnișoara Mitchell care savura experiența.

La sfârșitul serii, Antonio îi pusese în brațe ceea ce părea să fie un coș mare cu mâncare, neacceptând un refuz. O sărută de mai multe ori pe obraz, după ce o ajută să se îmbrace, rugându-l călduros pe domnul profesor să mai vină cu ea la restaurant cât de curând și cât mai des.

Domnul profesor se îndreaptă de spate și-i aruncă o privire glacială lui Antonio.

— Imposibil.

Făcând stânga împrejur, ieși din restaurant, lăsând-o pe Julia să vină abătută după el, târând coșul greu cu mâncare. Privind cum se îndepărtează această pereche bizară, Antonio se întrebă de ce domnul profesor o fi venit cu această făptură superbă într-un loc romantic doar pentru a sta neclintit, fără să-i vorbească, ca și cum l-ar fi chinuit ceva.

Când ajunseră la apartamentul domnișoarei Mitchell, profesorul Emerson îi deschise amabil ușa și luă coșul de pe bancheta din spate a Jaguarului. Se uită curios la ce era înăuntru, mutând câteva chestii ca să vadă mai bine.

* Băutură alcoolică provenită din Italia, asemănătoare tescovinei (*N.t.*).

— Vin, ulei de măslină, oțet balsamic, biscotti, un borcan de sos marinara făcut de soția lui Antonio, mâncarea rămasă de azi. O să ai provizii serioase câteva zile de-acum încolo.

— Mulțumită dumneavoastră, spuse Julia, zâmbind și întinzând mâna ca să-i ia coșul.

— E greu. Ți-l duc eu.

O conduse până la veranda din față și așteptă până ce ea deschise ușa. Apoi îi întinse mâncarea. Ea își fixă privirea asupra pantofilor pe care-i purta, îmbujorându-se în timp ce se gândea la ce trebuia să-i spună.

— Mulțumesc, domnule profesor Emerson, pentru o seară agreabilă. A fost foarte generos din partea dumneavoastră să...

— Domnișoară Mitchell, o întrerupse, să nu facem această situație mai stânjenitoare decât este deja. Îmi cer scuze pentru... mojiția mea de mai devreme. Singurele scuze pe care le pot invoca sunt, hm, motive personale. Așa că haide să dăm mâna și să depășim momentul.

Îi întinse mâna, iar ea făcu la fel. Îi strânse la rândul lui mâna, încercând din greu să nu-i lase o vânătaie și ignorând în mod hotărât fiorul care-i străbătu ființa la atingerea pielii ei delicate și catifelate.

— Noapte bună, domnișoară Mitchell!

— Noapte bună, domnule profesor Emerson!

Și imediat se făcu nevăzută în clădire, despărțindu-se de domnul profesor în termeni ceva mai amiabili decât o făcuseră în cursul după-amiezii.

După vreo oră, Julia stătea pe pat, uitându-se la fotografia pe care o ținea dintotdeauna sub pernă. O privi o bună bucată de vreme, încercând să se hotărască dacă ar trebui s-o distrugă, s-o lase unde o ținea de obicei sau s-o ascundă într-un sertar. Îi plăcuse dintotdeauna poza aia. Îi plăcea la nebunie zâmbetul lui. Era cea mai frumoasă fotografie pe care o văzuse vreodată, dar o durea de asemenea când se uita la ea.

Își ridică ochii spre reproducerea minunată agățată deasupra patului ei și se chină să-și rețină lacrimile. Nu știa ce sperase că va face Dante al ei, dar cu siguranță nu primise ceea ce visase. Așadar, cu înțelepciunea la care ajungi doar după ce cineva ți-a frânt inima, se hotărî să-l uite odată pentru totdeauna.

Se gândi la cămara ei încărcată cu provizii acum și la bunătatea pe care i-o arătase Antonio. Se gândi la mesajele trimise de Paul, care se arătase îngrijorat c-o lăsase singură cu domnul profesor și o ruga să-l sune la orice oră ca să-i spună că e bine. Se apropie lipăind de dulap, desfăcu sertarul de sus și, cu un gest ceremonios, dar hotărât, puse fotografia în spate de tot, sub lenjeria sexy pe care n-o purtase niciodată. Și, după ce-și întipărise bine în minte contrastul dintre cei trei bărbați, se întoarse în pat, închise ochii și începu să viseze o livadă de meri în paragină.

Capitolul 6

Vineri, Julia găsi un formular oficial în cutia poștală, care o anunța că Profesorul Emerson acceptase să-i fie îndrumător. Se uita uluită la formular, întrebându-se de ce se răzgândise, când Paul apărură în spatele ei.

— Ești gata?

Îl întâmpină cu un zâmbet în timp ce strecura formularul în rucsacul ei cârpit nu foarte îndemânat. Ieșiră din clădire și o luară pe Bloor Street, îndreptându-se spre cel mai apropiat Starbucks, care era la mai puțin de o stradă distanță.

— Vreau să te întreb cum a decurs întâlnirea cu Emerson, dar, înainte s-o fac, trebuie să-ți spun ceva.

Paul părea grav. Julia se uită la el cu o expresie care sugera neliniște.

— Nu te speria, Iepurașule. N-o să doară.

Îi mângâie brațul. Paul avea o inimă cât el de mare și era foarte sensibil la suferința altora.

— Știu ce s-a întâmplat cu biletul nostru.

Julia închise ochii și înjură.

— Paul, imi pare nespuns de rău. Aveam de gând să-ți spun că am făcut-o de oaie și-am scris pe biletul tău, dar n-am avut ocazia. Nu i-am spus că e scrisul tău.

Paul îi puse mâna pe antebraț pentru a o opri.

— Știu. I-am spus *eu*.

Se uită uluită la el.

— De ce-ai face așa ceva?

În timp ce se cufunda în ochii ei căprui, Paul știu, fără umbră de îndoială, că ar face orice pentru a-i împiedica pe oameni s-o rănească. Chiar dacă asta însemna să-și sacrifice cariera academică. Chiar dacă însemna să-l tragă pe Emerson în spatele Catedrei de Italianistică ca să-i tragă o mamă de bătaie pe care o merita fundul lui plin de fițe.

— Doamna Jenkins mi-a zis că Emerson te-a luat pe sus și am dedus c-avea de gând să-ți facă morală. Am găsit o copie a biletului nostru într-un teanc de hârtii pe care mi le-a lăsat să le trag la xerox.

Ridică din umeri.

— Riscurile meseriei când ești asistentul de cercetare al unui ticălos de prima mână.

Paul o trase ușor de mână ca s-o convingă să meargă înainte, dar nu-i mai spuse nimic decât după ce-i puse în față o cafea latte cu vanilie, fără zahăr. De îndată ce ea se cuibărise ca o pisică într-un fotoliu de catifea mov, iar el se asigurase că stă comod, se întoarse spre ea cu o expresie înțeleghătoare.

— Știu c-a fost un accident. Erai atât de tulburată după acel prim seminar. Ar fi trebuit să te conduc personal la biroul lui. Sincer, Julia, nu l-am văzut niciodată comportându-se cum s-a comportat în ziua aceea. Poate să fie destul de arogant și irascibil în unele privințe, dar n-a mai fost niciodată atât de agresiv cu o studentă. A fost o scenă tulburătoare.

Julia sorbi din cafea, așteptând ca el să continue.

— Așadar, când am găsit o copie a biletului nostru printre toate porcăriile pe care mi le-a lăsat, am știut c-o să te tortureze un pic. Am descoperit la ce oră urma să te întâlnești cu el și am programat o întâlnire înainte. Apoi i-am mărturisit că eu am scris biletul. Ba chiar am mințit și am încercat să-i spun că îți falsificasem semnătura în glumă, dar nu m-a crezut.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

Paul zâmbi, îndoindu-și relaxat brațele musculoase.

— Încercam să joc rolul de scut uman. M-am gândit că, dacă zbiară și se descarcă pe mine, n-o să mai aibă muniție și pentru tine.

O studie preocupat.

— Dar n-a mers figura, este?

Ea îl privi cu un aer recunoscător.

— Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine. Îți sunt datoare vândută.

— Stai calmă! Mi-aș fi dorit să-și fi descărcat nervii pe mine. Ce ți-a zis?

Ea își concentrează toată atenția asupra cunii cu cafea, părând că nu-l auzise.

— Așa nasol a fost?

Paul își frecă bărbia gânditor.

— Ei bine, trebuie să-i mai fi trecut, s-a purtat politicoș cu tine la ultimul seminar.

Julia râse.

— Sigur. Dar nu m-a lăsat să răspund la nicio întrebare, nici măcar atunci când am ridicat mâna. Era prea ocupat s-o lase pe Christa Peterson să vorbească.

Paul observă amuzat accesul ei subit de indignare.

— Nu-ți face griji în privința ei. O s-o cam încurce cu Emerson legat de tema ei de disertație. Lui nu-i place abordarea ei. Mi-a spus.

— Groaznic. Ea știe?

Paul ridică din umeri.

— Ar trebui să-și dea seama. Dar cine știe? E atât de pornită să-l seducă, încât s-a lăsat pe tânjală cu lucrul. E jenant.

Julia își întipări în minte toate aceste informații gândindu-se că aveau să-i folosească. Se sprijini de spătarul scaunului, se relaxă și savură restul după-amiezii cu Paul, care era fermecător, amabil și o făcea să se bucure că e în Toronto. Pe la cinci, începură să-i chiorăie mațele și își atinse stânjenită burta.

Paul zâmbi, încercând să-i alunge stânjeneala. Era atât de adorabilă în tot ceea ce făcea, chiar și atunci când îi chiorăia burta.

— Ți place mâncarea thailandeză?

— Da. Era un restaurant fain în Philadelphia unde obișnuiam să merg cu...

Se opri înainte să apuce să-i rostească numele cu voce tare. Restaurantul acela era locul unde obișnuia să meargă cu *el*. Se întrebă în sinea ei dacă *ei doi* mergeau acolo împreună acum, mâncând la masa ei, râzând de meniu și pe seama ei...

Paul își drese glasul, spre a o readuce în prezent.

— Scuze.

Julia își lăsa capul în jos, prefăcându-se că scotocește după ceva în rucsac.

— E un restaurant thailandez minunat în apropiere. E la câteva străzi de-aici, așa că e ceva de mers pe jos. Dar mâncarea e foarte bună. Dacă n-ai alte planuri, te invit să luăm cina împreună.

Emoția îi era trădată doar de faptul că bătea ușurel din piciorul drept, gest pe care Julia îl observă cu coada ochiului, peste măsuță. Își ridică privirea, cufundându-se în ochii lui negri, plini de căldură, și se gândi, pentru o clipă, că bunătatea valora mult mai mult decât pasiunea. Acceptă fără să mai ezite.

El zâmbi, ca și cum acceptarea invitației îl încânta nespus, și îi luă rucsacul, aruncându-l degajat pe umăr.

— E o greutate prea mare pentru tine, zise, uitându-se în ochii ei și alegându-și cuvintele cu grijă. Lasă-mă s-o duc o vreme.

Julia zâmbi, cu privirea în pământ, și ieși în urma lui.

Profesorul Emerson se întorcea pe jos acasă de la facultate. Nu era un drum lung, dar atunci când vremea nu era prielnică sau când avea întâlniri planificate seara, folosea mașina.

Mergând, se gândea la prelegerea pe care urma s-o țină la facultate, pe tema desfrânării în opera lui Dante. Desfrânarea era un păcat la care se trezea gândindu-se des și cu multă plăcere. De fapt, gândul la desfrânare și nenumăratele-i delectări era atât de ispititor, încât profesorul Emerson se văzu silit să-și tragă trenziul în jurul lui spre a-și masca prohabul devenit brusc foarte proeminent, pentru a nu atrage priviri indiscrete.

În clipa aceea o văzu. Se opri, uitându-se la bruneta atrăgătoare aflată pe celălalt trotuar.

Calamity Julianne.

Numai că nu era singură. Paul mergea alături de ea, ținându-i drăcia de rucsac. Sporovăiau relaxați, râzând și mergând periculos de aproape unul de celălalt.

„Îi duci cărțile, așadar? Cât de adolescentin, Paul.“

Profesorului Emerson îi urmări în timp ce mâinile li se atingeau, gest ce-i inspiră un zâmbet timid dar afectuos domnișoarei Mitchell. Emerson se trezi mârâind involuntar, din rărunchi, și arătându-și colții.

„Ce dracu' a fost chestia asta?“ se întrebă.

Profesorului Emerson îi trebui un moment să se adune și se sprijini de vitrina magazinului Louis Vuitton, încercând să-și dea seama ce naiba se întâmplase adineauri. Era o persoană rațională. Purta haine spre a-și ascunde goliciunea, circula cu mașina, mânca folosind cuțitul, furculița și un șervet de în. Era angajat într-un post care presupunea capacități intelectuale. Își controla impulsurile sexuale prin diverse metode caracteristice unei persoane civilizate și n-ar fi profitat niciodată de o femeie.

Și totuși, uitându-se la Paul și la domnișoara Mitchell, realizează că era un animal. O creatură primitivă. O creatură sălbatică. Și își

dorea să se apropie de ei, să-i smulgă brațele lui Paul și s-o ia pe sus pe domnișoara Mitchell. S-o sărute până ce n-avea să mai știe de ea, să-și lipească buzele de gâtul ei și s-o revendice.

„Ce dracu’?”

Gândul acesta îl sperie de moarte pe profesorul Emerson. Pe lângă faptul că era un măgar și un ticălos plin de el, era un om de Neanderthal care mergea ca o gorilă, căruia probabil îi puțea gura și care simțea că avea un drept de proprietate asupra unei femei mai tinere pe care de-abia dacă o cunoștea și care îl detesta. Și care, pe deasupra, îi mai era și studentă.

Trebuia să meargă acasă, să se întindă în pat și să facă exerciții de respirație până ce se liniștea naibii. Apoi va avea nevoie de altceva, ceva mai tare, ca să-și potolească poftetele. Domnul profesor Emerson își relua drumul spre casă, desprinzându-se cu greu de priveliștea celor doi tineri. Din mers, își scoase iPhone-ul și începu să-l butoneze rapid.

La al treilea apel, îi răspunse o voce de femeie:

— Alo?

— Bună, eu sunt. Ne putem vedea diseară?

Miercurea următoare, Julia ieșea din clădirea facultății după seminarul lui Emerson când se auzi strigată de o voce cunoscută.

— Julia? Julia Mitchell, tu ești?

Se întoarse și se trezi c-o strânge cineva în brațe mai s-o sufoce.

— Rachel, îngăimă, respirând poticnit.

Fata blondă și zveltă chițai încântată și o îmbrățișă din nou pe Julia.

— Mi-a fost dor de tine. Nu-mi vine să cred de când nu ne-am mai văzut! Ce-i cu tine aici?

— Rachel, îmi pare nespus de rău. Îmi pare rău pentru tot și pentru ce s-a întâmplat cu mama ta și... pentru tot.

Cele două prietene rămaseră îmbrățișate în tăcere o bună bucată de vreme, unite de o durere comună.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la înmormântare. Cum se simte tatăl tău? întrebă Julia, ștergându-și lacrimile.

— E pierdut fără ea. Ca noi toți. Și-a luat concediu de la Susquehanna acum, încearcă să rezolve niște chestii. Mi-am luat și eu concediu, dar a trebuit să plec un pic. De ce nu mi-ai zis că ești aici? îi reproșă Rachel, cu lacrimi în ochi.

Julia își plimbă stânjenită privirea de la prietena ei la domnul profesor Emerson, care tocmai ieșise din clădire și se uita la ea cu gura căscată.

— Nu eram sigură c-o să rămân. Primele săptămâni au fost, hm, tare dificile.

Rachel, care era, incontestabil, o persoană foarte inteligentă, detectă tensiunea stranie și oarecum contradictorie dintre prietena ei și fratele ei adoptiv, dar, pentru moment, decise s-o ignore.

— Tocmai îi spuneam lui Gabriel c-o să-i gătesc ceva în seara asta. Hai și tu cu noi!

Julia făcu ochii mari și păru ușor panicată.

Gabriel își drese glasul.

— Ăă, Rachel, sunt sigur că domnișoara Mitchell are alte planuri.

Julia îi întâlni privirea, plină de subînțeles, și dădu repede din cap, ca un copil ascultător.

Rachel se întoarse spre el.

— *Domnișoara Mitchell?* A fost cea mai bună prietenă a mea în liceu și am rămas prietene până în ziua de azi. Nu știi?

Rachel se uită în ochii fratelui ei și nu văzu nici măcar un semn c-ar fi recunoscut-o pe Julia.

— Am uitat că voi doi nu v-ați întâlnit niciodată. Chiar și-așa, fițele tale sunt prea din cale-afară. Fii drăguț și scoate-ți bățul din cur.

Se întoarse spre Julia, care părea că-și va înghiți limba. Se făcuse aproape vânăta la față și începu să tușească.

— Poate-ar fi mai bine să luăm prânzul împreună. Sunt sigură că domnul prof... că fratele tău preferă să fiți singuri.

Julia se sili să zâmbască, conștientă de faptul că el îi arunca priviri otrăvite peste capul surorii lui.

Rachel își îngustă ochii.

— E *Gabriel*, Julia. Care-i faza cu voi doi?

— Mi-e studentă. Există un regulament.

Tonul lui Gabriel era din ce în ce mai rece și mai distant.

— E prietena mea, *Gabriel*. Și eu zic mai dă-l în mă-sa de regulament!

Rachel se uită de la unul la altul, văzând cum Julia își pleacă privirea în pământ, în timp ce Gabriel se uita furios la amândouă.

— Binevoiește vreunul din voi să-mi spună ce se întâmplă?

Cum nici Julia, nici Gabriel nu-i răspuseră, Rachel își încru-cișă brațele la piept, privindu-i circumspectă. Reflectă o clipă asupra vorbelor Juliei cum că primele săptămâni la facultate fuseseră dificile și trase rapid concluzia.

— Gabriel Owen Emerson, ai fost măgar cu Julia?

Julia își reținu cu greu un hohot de râs, iar Gabriel se încruntă. Deși niciunul nu spuse nimic, oricare din aceste două reacții ar fi fost suficientă pentru a-i confirma lui Rachel că o nimerise.

— Ei bine, n-am timp de prostiile astea. N-aveți decât să vă pupați și să cădeți la pace. Nu stau decât o săptămână și îmi propun să-mi petrec cât mai mult timp cu amândoi.

Rachel îi luă pe amândoi de câte-o aripă și îi târî spre mașină.

Rachel Clark nu semăna deloc cu fratele ei adoptiv. Era secretara atașatului de presă al Primăriei din Philadelphia, ceea ce suna ca o funcție importantă, dar nu era de fapt. Își petrecea majoritatea timpului parcurgând ziarele locale, căutând toate articolele în care era pomenit numele primarului sau blogul acestuia, sau multiplica comunicate de presă. În zilele cu adevărat norocoase, i se permitea să updateze blogul primarului. Ca aspect, Rachel era zveltă, cu trăsături rafinate, păr lung și drept, pistrui și ochi albaștri-cenușii. Era, totodată, o fire foarte sociabilă, ceea ce-l exaspera uneori pe fratele ei mult mai mare și mai introvertit din fire.

Gabriel nu scoase o vorbă tot drumul până la apartamentul lui, pe când cele două femei sporovăiau pe bancheta din spate, ca niște școlărițe, chicotind și depănând amintiri. Nu-l încânta ideea de a petrece o seară întreagă cu amândouă, dar sora lui suferea în momentul de față și n-avea de gând s-o facă să sufere și mai mult.

În curând trioul lua liftul în Manulife Building, un zgârie-nori impresionant, de lux, de pe Bloor Street. Coborând din lift la ultimul etaj, Julia observă că pe palier erau doar patru uși.

„Oau, apartamentele astea trebuie să fie uriașe.“

De îndată ce Julia intră în apartament, traversând holul, urmându-l pe Gabriel, și intrând în camera de zi, un spațiu uriaș, larg deschis, realiză de ce profesorul se simțise atât de ofensat de garsoniera ei. Apartamentul lui spațios avea ferestre cât peretele, acoperite cu draperii de mătase albastru-marin, de efect, cu vedere spre Turnul Televiziunii Canadiene și Lacul Ontario. Parchetul era din lemn negru, scump, acoperit de covoare persane, și pereții erau zugrăviți într-o nuanță de gri-deschis.

Mobila din camera de zi părea să fi fost aleasă din colecția Restoration Hardware și includea, printre altele, o canapea mare cafenie de piele, capitonată, două fotolii de piele asortate și un fotoliu îmbrăcat în catifea roșie, așezat în diagonală lângă șemineu.

Julia se uită cu mult jind la fotoliul roșu, superb, și la divanul asortat. Era un loc ideal în care să te cuibărești într-o zi ploioasă, cu o cană de ceai și o carte preferată. Nu c-o să aibă vreodată ocazia să facă asta.

Șemineul funcționa cu gaz și Gabriel atârnase deasupra un televizor LCD, ca și cum ar fi fost o pictură. Pereții și o parte din piesele de mobilier erau împodobite cu diverse obiecte de artă, picturi în ulei și sculpturi. Avea sticlărie romană și ceramică grecească, piese valoroase care ar fi putut fi găsite într-un muzeu, printre care erau insecrate reproduceri după sculpturi celebre, inclusiv statuia lui *Venus din Milo* și *Apollo și Daphne* al lui Bernini. De fapt, constată Julia, avea mult prea multe sculpturi, toate reprezentând nuduri feminine.

Dar nu avea nicio fotografie personală. Juliei i se păru foarte ciudat că în cameră erau expuse mai multe fotografii alb-negru cu peisaje din Paris, Roma, Londra, Florența, Veneția și Oxford, dar nu se vedea nicio poză cu familia Clark, nici măcar cu Grace.

În camera alăturată, în apropierea mesei mari, pentru cine festive, se afla un bufet de abanos, larg și elegant. Julia îl privi admirativ. Nu era nimic pe el, cu excepția unei vase mari de cristal și a unei tăvi de argint bogat împodobite, pe care se aflau mai multe carafe cu lichide chihlimbarii, o ladă frigorifică și pahare de cristal foarte vechi. Imaginea era desăvârșită de un clește din argint pentru gheață, așezat înclinat pe un teanc de șervețele albe, pătrate, de in, pe care erau brodate inițialele G. O. E. Julia chicoti în sinea ei, imaginându-și cum ar fi arătat acele șervețele dacă numele de familie al lui Gabriel ar fi fost, de pildă, *Davidson*.*

Pe scurt, apartamentul profesorului Emerson era agreabil din punct de vedere estetic, decorat cu gust, imaculat, deliberat masculin și foarte impersonal. Julia se întrebă, în treacăt, dacă aducea vreodată femeii acasă, în acest loc rece, apoi se strădui din răspuțeri să nu-și închipuie ce le făcea când venea cu ele acasă. Poate avea o cameră dedicată unor astfel de activități, ca să nu-i întineze obiectele prețioase... Își trecu mâna peste blatul rece, negru, de granit din bucătărie și o străbătu un frison.

Rachel aprinse cuptorul și se spălă pe mâini.

— Gabriel, ce-ar fi să-i prezinți Juliei casa în timp ce eu m-apuc să pregătesc cina?

Julia își strânse rucsacul la piept, nevrând să lase un asemenea obiect pe mobila lui. Gabriel i-l luă din mână și-l puse pe podea, sub o măsuță. Ea îi zâmbi recunoscătoare și el se trezi zâmbindu-i la rândul său.

Nu voia să-i facă turul apartamentului. Și cu siguranță n-avea de gând să-i arate dormitorul și fotografiile alb-negru de pe pereți.

* Joc de cuvinte intraductibil: inițialele G. O. D. ar putea fi citite „God”, adică „Dumnezeu” sau „zeu” în limba engleză (*N.t.*).

Dar, când Rachel îi aminti de obligațiile care-i reveneau unei gazde amabile (de voie, de nevoie), nu văzu nicio cale de a se sustrage de la asta.

Și așa ajunseră în biroul lui, care fusese inițial unul din dormitoare și pe care îl transformase într-o bibliotecă, instalând rafturi din lemn negru, cât peretele. Julia se uită cu gura căscată la toate cărțile de pe rafturi — noi apariții și rarități, majoritatea cartonate, în italiană, latină, franceză, engleză și germană. Camera, ca și restul apartamentului, avea un aer deliberat masculin. Aceleași draperii albastru-marin, același mobilier din lemn negru și un covor persan, vechi, așezat în mijlocul încăperii.

Gabriel se așeză la biroul lui din lemn de stejar, bogat împodobit și destul de impunător.

— Ți place? întrebă el, arătând spre bibliotecă.

— Foarte mult, spuse Julia. E superbă.

Întinse mâna, gata să atingă fotoliul de catifea roșie, perechea celui așezat în dreptul șemineului. Dar se gândi că lui nu i-ar plăcea chestia asta. Profesorul Emerson era genul de persoană căreia nu îi plăcea să umble altcineva cu lucrurile lui, așa că se opri la timp. Probabil că s-ar burzului la ea pentru că-l mânjește cu mânuțele ei murdare.

— Acela e fotoliul meu preferat. E foarte comod. Poți să-l încerci, dacă vrei.

Julia zâmbi ca și cum i-ar fi făcut un cadou și se așeză încântată, trăgându-și picioarele sub ea și cuibărindu-se ca o mătă.

Gabriel ar fi putut să jure c-o auzi torcând. Zâmbi când o văzu așa, relaxată pe moment și aproape fericită, pentru un lucru atât de neînsemnat. Dintr-un capriciu, se hotărî să-i arate una din cele mai valoroase comori ale lui.

— Hai să-ți arăt ceva!

Îi făcu semn să se apropie și ea veni, oprindu-se în fața biroului lui. Gabriel trase sertarul și scoase două perechi de mănuși albe de bumbac.

— Pune-ți astea!

Îi întinse una din perechi, pe care ea o acceptă fără un cuvânt, imitând gesturile cu care Gabriel își trase mânușile pe degetele lungi.

— E una din cele mai prețioase comori ale mele, îi explică, scoțând o cutie mare de lemn dintr-un sertar pe care-l descuiase.

Puse cutia pe birou și, pentru o clipă, Julia se temu de ce avea să descopere înăuntru.

„Un cap mumificat? Care i-a aparținut, poate, unui fost maste-
rand?“

El deschise cutia și scoase de-acolo ceea ce părea a fi o carte. Când o deschise, se dovedi a fi o serie de plicuri de hârtie lipite unul de altul. Pe fiecare din ele scria ceva în italiană. Le răsfoi cu grijă până ce ajunse la plicul pe care-l căuta, apoi scoase ceva de-acolo, ținându-l cu mâinile făcute căuș.

Julia scoase o exclamație șocată. Gabriel zâmbi mândru.

— O recunoști?

— Bineînțeles! Dar nu... nu se poate să fie *originalul*, este?

El râse înfundat.

— Din păcate, nu. Acela ar fi prea scump raportat la averea mea modestă. Originalele datează din secolul al XV-lea. Acestea sunt reproduceri, din secolul al XVI-lea.

Ținea în mână o reproducere a unei celebre ilustrații cu Dante și Beatrice sub stelele fixe ale Paradisului, al cărei original era un desen în cerneală al lui Sandro Botticelli. Ilustrația măsura cam patruzeci pe cincizeci și, deși era un desen în cerneală pe pergament, detaliile minuțioase îi tăiau răsufarea.

— Cum ați pus mâna pe așa ceva? Nu știam că există reproduceri după ele.

— Nu numai că sunt reproduceri, dar probabil că sunt făcute de un fost elev de-al lui Botticelli. Dar această colecție e completă. Botticelli a creat o sută de ilustrații inspirate de *Divina Comedie*, dar numai nouăzeci și două s-au păstrat. Eu le am și pe celelalte.

Julia făcu ochii mari, entuziasmată.

— Glumiți!

Gabriel râse.

— Nu, nu glumesc.

— Am fost să văd originalele când au fost expuse la Galeria Uffizi din Florența. Cred că opt din ele sunt în colecția de artă a Vaticanului, iar restul aparțin unui muzeu din Berlin.

— Așa e. Mi-am inchipuit c-o să-ți placă.

— Dar nu le-am văzut niciodată pe celelalte opt.

— Aproape nimeni nu le-a văzut. Hai să ți le-arăt.

Nici nu și-a dat seama cum a trecut timpul admirând în tăcere comorile pe care Gabriel i le arăta, până când auziră vocea lui Rachel din hol.

— Gabriel, servește-o pe Julia cu ceva de băut, bine? Și n-o mai plictisi cu vechiturile tale!

El își dădu ochii peste cap și Julia chicoti.

— Cum ați reușit să puneți mâna pe ele? Cum de nu sunt într-un muzeu? îl întrebă în timp ce el punea fiecare ilustrație la loc în plicul ei.

Gabriel își încreți buzele.

— Nu sunt într-un muzeu pentru că refuz să mă despart de ele. Și nimeni nu știe că sunt în posesia mea, cu excepția avocatului meu, a agentului meu de asigurări și, acum, a ta.

Își încleștă maxilarul parcă arătându-i că discuția s-a încheiat, așa că Julia hotărî să nu mai insiste.

Probabil că ilustrațiile fuseseră furate dintr-un muzeu și Gabriel le cumpărase de pe piața neagră. Asta ar explica rezerva lui în a le face cunoscute. Julia simți un fior realizând că văzuse ceva pe care mai puțin de șase oameni din întreaga lume avuseseră ocazia să vadă. Și erau atât de frumoase încât își tăiau răsufarea — o capodoperă, fără doar și poate.

— Gabriel...

Rachel apăru în prag, dojenitoare.

— Bine, bine. Ce-ați dori să beți, domnișoară Mitchell?

Ieșiră din birou și el se îndreptă spre frigiderul pentru vinuri aflat în bucătărie.

— Gabriel!

— Julianne?

Ea tresări auzind numele străin rostit de buzele lui. Rachel observă reacția ei stranie și își băgă nasul într-o debara, în căutare de tigăi și oale.

— Orice aveți, mulțumesc, domnule... Gabriel.

Julia închise ochii, savurând plăcerea de a-i putea spune în sfârșit pe nume. Apoi se așează pe unul din taburetele elegante din dreptul barului. Gabriel scoase o sticlă de Chianti și o puse pe bufet.

— Îl las să ajungă la temperatura camerei, explică el, fără a se adresa cuiva anume.

Se scuză și se făcu nevăzut, probabil pentru a se schimba în ceva mai comod.

— Julia, șuieră Rachel conspirativ, în timp ce pune a o grămăjoară de zarzavat într-unul din compartimentele chiuvetei duble. Care-i treaba cu tine și Gabriel?

— Trebuie să-l întreb pe el.

— Chiar imi propun s-o fac. Dar de ce se comportă așa ciudat? Și de ce nu i-ai spus pur și simplu cine ești?

Julia părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Am crezut c-o să-și amintească de mine. Dar nu-și amintește. Vocea îi tremura și își lăsă privirea în jos.

Rachel fu intrigată de cuvintele prietenei sale și de aerul ei foarte tulburat și se repezi s-o îmbrățișeze.

— Nu-ți face griji. Acum sunt aici și o să-l aduc eu pe calea cea bună. Nu e complet lipsit de inimă, e ascunsă bine pe undeva, dincolo de toate cele. Știu, i-am văzut-o odată. Acum ajută-mă să spăl zarzavatul. Am băgat deja mielul la cuptor.

Când Gabriel se întoarse, se grăbi să desfacă vinul, zâmbind răutăcios pe sub mustață. Urma să aibă parte de delicii aparte și o știa. Știa cum arată Julianne când degustă vinul și acum avea să asiste

la o nouă reprezentație a spectacolului incitant pe care i-l oferise deunăzi. Simți furnicături de emoție și îți dori să fi avut o cameră video ascunsă pe undeva în apartament. Probabil c-ar fi bătut la ochi dacă și-ar fi scos pur și simplu aparatul foto și ar fi început să-i facă poze.

Îi arată mai întâi sticla, observând încântat aerul ei impresionat atunci când citi eticheta. Adusese acest vin special din Toscana și i-ar fi părut rău să-l irosească oferindu-i-l cuiva care nu știa să-l aprecieze. Îi turnă un pic în pahar și se dădu înapoi, privind-o și încercând din răpuzeri să-și rețină rânjetul.

Ca și data trecută, Julia roti încetișor vinul în pahar. Îl studie în lumina becurilor cu halogen. Închise ochii și-l mirosi. Apoi își lipi buzele numai bune de sărutat de buza pocalului și gustă pe îndelete, ținând vinul în gură un minut sau două înainte de a-l înghiți.

Gabriel oftă, privind-o cum înghite, urmărind cum aluneca vinul de-a lungul gâtului ei grațios, de lebedă.

Când Julia deschise ochii, îl văzu pe Gabriel în fața ei, clătănându-se un pic, cu o umbră în ochii lui albaștri, respirând ușor tulburat, în timp ce partea din față a pantalonilor lui de culoarea ardeziei... Se uită fix la el, cu un aer încruntat.

— Te simți bine?

El își trecu mâna peste ochi, silindu-se să-și vină în fire.

— Da. Scuze.

Îi turnă vin într-un pahar mare, apoi își turnă și lui, sorbind senzual din pahar și privind-o atent peste marginea paharului.

— Probabil că ești lihnit de foame, Gabriel. Știi că te transformi într-o adevărată fiară când ți-e foame, spuse Rachel peste umăr în timp ce amesteca într-un sos sau ceva de genul aflat pe foc.

— Ce garnitură avem la friptura de miel?

O privea pe Julia ca o pasăre de pradă când duse din nou paharul la gură, gura ei atât de apetisantă, și sorbi adânc.

Rachel puse o cutie pe marginea barului.

— Cușcuș!

Julia scuipă ce-avea în gură, împrôșcându-l pe Gabriel, și cămașa lui albă, cu vin. Șocată de reacția ei subită, scăpă paharul de vin din mână, vărsându-l pe ea și pe parchetul din lemn masiv. Paharul de cristal se făcu cioburi când se izbi de parchet, lângă piciorul scăunelului pe care stătea.

Gabriel inceptu să curețe stropii de vin de pe cămașa lui scumpă, înjurând. Tare. Julia se lăsă în genunchi, încercând grăbită să adune cioburile cu mâinile goale.

— Oprește-te, îi spuse el încet, privind-o de sus peste marginea barului.

Julia își continuă eforturile disperate, simțind că-i dau lacrimile.

— Oprește-te, îi spuse el mai tare, ocolind barul.

Ea mută o parte din cioburi în cealaltă mână și încercă să le culegă pe celelalte unul câte unul, târându-se pe podea cu un aer jalnic, arătând ca un cățeluș rănit care-și târăște lăbuța ruptă.

— Oprește-te! Pentru Dumnezeu, femeie, *oprește-te!* O să te tai, exclamă Gabriel, dominând-o de la înălțimea lui, cu un aer amenințător, revărsând un nor de furie asupra ei, ce părea să evoce mânia Domnului.

O trase în picioare, apucând-o de umeri, și o sili să lase cioburile din mână într-un bol aflat pe bufet, conducând-o apoi de-a lungul holului, înspre baia de oaspeți.

— Stai jos, îi porunci.

Julia se așeză pe capacul vasului de toaletă, cu un oftat care era mai curând un hohot înfundat, din rărunchi.

— Întinde mâinile.

Mâinile ei erau pătate de vin roșu și câteva firicele de sânge. Câteva cristale de sticlă îi străluceau în palme, printre tăieturi. Gabriel înjură de câteva ori și clătină din cap, în timp ce deschidea dulăpiorul cu medicamente.

— Nu prea ești obișnuită să ascuți, nu-i așa?

Julia clipi de câteva ori, spre a-și limpezi ochii plini de lacrimi, necăjită că nu și le putea șterge.

— Și nu faci ce ți se spune să faci.

Se uită la ea și se opri brusc.

Nu știa să spună de ce se oprise și, dacă ulterior ar fi fost întrebat de ce o făcuse, ar fi ridicat din umeri, fără să dea vreo explicație. Dar, odată ce se opri și văzu sărmana făptură ghemuită într-un colț, plângând, simți... ceva. Nu era nici iritare, nici furie, nici vinovăție, nici excitare. Era *compasiune* pentru ea. Și îi păru rău c-o făcuse să plângă.

Se aplecă spre ea și începu să-i ștergă lacrimile, nespun de blând, cu vârful degetelor. Observă zumzetul ca un fredonat pe care-l scoase de îndată ce-o atinse și observă, încă o dată, că pielea ei îi trezea o senzație cunoscută. Și, odată ce-i ștersese lacrimile, îi cuprinse fața palidă în mâini, ridicându-i bărbia... apoi se retrase repede și începu să-i curețe tăieturile.

— Mulțumesc, murmură ea, observând gesturile grijulii cu care-i scotea cioburile din palmă, cu o pensetă, căutând atent și cel mai mic ciobuleț rămas în piele.

— N-ai pentru ce.

De îndată ce termină de scos toate cioburile, turnă iod pe câteva rotocoale de vată.

— O să usture.

O văzu pregătindu-se pentru ce-avea să urmeze și se crispă un pic. Nu-l încânta gândul de a-i provoca durere. Și era atât de fragilă și gingașă. Îi trebui un minut și jumătate să-și ia inima-n dinți și să-i dea cu iod peste tăieturi și, în tot acest timp, ea stătea nemișcată, cu ochii mari, mușcându-și buza și așteptând ca el să termine odată.

— Gata, spuse el morocănos, în timp ce ștergea ultimii stropi de sânge. E mai bine acum.

— Îmi pare rău că ți-am spart paharul. Știu că era de cristal.

Tocmai punea trusa de prim-ajutor la loc în dulăpior, când vocea ei blândă îl smulse din reverie.

El dădu din mână, cu un gest nonșalant.

— Am câteva zeci. E un magazin de sticlărie jos. O să cumpăr altul dacă am nevoie.

— Aș vrea să-ți iau altul în loc.

— N-ai de unde.

Cuvintele îi ieșiră involuntar, până să se poată cenzura. O privi consternat imbușorându-se și apoi pălind. Evident că-și lăsă din nou capul în pământ, mușcându-și obrazul.

— Domnișoară Mitchell, nici nu se pune problema să accept bani din partea ta. Ar fi o încălcare a legii ospitalității.

„Și nu putem accepta una ca asta“, își zise Julia.

— Dar ți-am pătat cămașa. Lasă-mă să achit măcar cât te va costa s-o dai la curățat.

Gabriel își plecă privirea, uitându-se la cămașa lui albă, superbă, dar în mod evident distrusă, înjurând în sinea lui. Îi plăcuse întotdeauna cămașa asta. I-o cumpăraseră Paulina când erau la Londra. Și o pată de Chianti amestecat cu salivă clar n-avea să mai iasă vreodată.

— Am mai multe, minți fără să clipească. Și sunt sigur că petele vor ieși. O să mă ajute Rachel s-o curăț.

Julia începu iarăși să-și muște buza inferioară.

Văzând-o, Gabriel avu o senzație de rău, ca și cum ar fi avut rău de mare, dar buzele ei erau atât de roșii și îmbietoare încât nu reușea să-și ia ochii de la ele. Parcă ar fi privit fascinat un accident de mașină în timp ce se afla pe puntea unui vas.

Se aplecă spre ea și o bătu pe mână.

— Se mai întâmplă și accidente. Nu e vina nimănui.

Îi zâmbi și fu răsplătit cu un zâmbet fermecător.

„Uită-te la ea. Chiar se deschide când i se arată bunătate. Exact ca un trandafir care-și deschide petalele.“

— Se simte bine? Întrebă Rachel, ivindu-se pe neașteptate lângă ei.

Gabriel își trase imediat mâna, oftând.

— Da. Dar, se pare, Julianne detestă cușcușul.

Îi făcu complice cu ochiul, privind roșeața care-i apărură în obraji, răspândindu-se pe pielea ei precum porțelanul. Era, fără doar și poate, un înger cu ochi căprui.

— Nu-i nimic. O să fac pilaf atunci.

Rachel se făcu nevăzută și Gabriel ieși după ea, lăsând-o pe Julia cu inima bătând gata să-i spargă pieptul.

În timp ce Rachel puneă în congelator cușcușul intrat în dizgrație, Gabriel se duse în dormitor să-și schimbe cămașa pătată, aruncând-o la coș cu durere în suflet. Apoi se întoarse în bucătărie ca să curețe cioburile și vinul împrăștiat pe parchet.

— Trebuie să-ți spun niște chestii legate de Julia, începu Rachel, vorbindu-i peste umăr.

Gabriel duse fârașul cu cioburile la coș.

— Aș prefera să nu mi le spui.

— Ce-i cu tine? E prietena mea, pentru Dumnezeu!

— Și e studenta *mea*. N-ar trebui să știi nimic despre viața ei personală. Faptul că e prietena ta deja constituie un conflict de interese despre care nu știam.

Rachel se îndreptă de spate și clătină din cap, cu un aer îndărătnic. Ochii ei cenușii se întunecaseră.

— Știi ce? Nu mă interesează! O iubesc foarte mult și mama a iubit-o mult. Așa că să te gândești la chestia asta data viitoare când te simți tentat să te rățoiești la ea. Cineva i-a frânt inima, dobito-cule! De-asta n-am mai păstrat legătura anul ăsta. Și acum a ieșit *în sfârșit* din carapace, o carapace din care, drept să spun, m-am temut că nu va mai ieși *niciodată*, iar tu o faci să se închidă la loc cu... cu aroganța și condescendența ta! Așa că termină cu figurile tale de englezoi căruia nu-i ajungi cu prăjina la nas, alde Mr. Rochester și Mr. Darcy și Heathcliff, și tratează-o cum se cuvine, ca pe o comoară de fată ce e! Sau o să fac cale întoarsă până aici și o să-ți înfig un toc în cur!

Gabriel se îndreptă de spate și-i aruncă o privire ucigătoare.

— Prin „toc“ bănuiesc că te referi la un pantof cu toc?

Rachel nu se lăsă impresionată. Nici măcar nu tresări. Din contră, păru și mai fermă pe poziție. Aproape amenințătoare.

— Bine, Rachel.

— Bun. Nu-mi vine să cred că nu i-ai recunoscut numele, după ce ți-am spus de atâtea ori cât de pasionată era de Dante. Pe bune, câți admiratori ai lui Dante din Selinsgrove cunoști?

El se aplecă spre ea și-o sărută pe fruntea încruntată.

— Înțelege-mă, Rachel. Încerc să nu mă gândesc prea mult la chestii legate de Selinsgrove, atât cât se poate.

La auzul spuselor lui, furia i se risipi și îl îmbrățișă strâns.

— Știu.

După câteva ore și încă o sticlă de Chianti de prima mână, Julia se ridică, gata să plece.

— Vă mulțumesc pentru cină. E cazul să o iau spre casă.

— Te conducem noi cu mașina, se oferi Rachel, ducându-se să-și ia haina.

Gabriel se încruntă și se scuză, ieșind după ea.

— Nu-i nevoie. Pot să merg pe jos. Nu-i departe de-aici, strigă Julia după ei.

— Nici gând. S-a întunecat și nu mă interesează cât de sigure sunt străzile din Toronto. Pe deasupra, plouă, îi strigă Rachel, înainte de a începe o discuție în contradictoriu cu Gabriel.

Julia se îndreptă spre ușă, ca să nu trebuiască să-l audă spunând că nu voia s-o conducă acasă. Dar cei doi frați reveniră în scurt timp și ieșiră toți trei în hol, îndreptându-se spre lift. Lui Rachel îi sună mobilul.

— E Aaron.

O strânse în brațe pe Julia.

— Am încercat să-l prind toată ziua și a tot fost în ședințe. Hai să luăm prânzul împreună. N-ai de ce să te îngrijorezi, frățioare, am cheia ta de rezervă!

Rachel se întoarse în apartament, lăsându-i pe Gabriel, care adoptase o expresie încruntată, și pe Julia, deja stânjenită, să ia împreună liftul spre garaj.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată cine ești?

Era o undă de acuzație în glasul lui.

Julia clătină din cap, strângându-și rucsacul ei de tot răsul la piept.

El se uită la rucsac și decise, pe loc, că trebuia să sfârșească la coș. Dacă mai vedea o dată hidoșenia aia, avea să-și iasă din fire. Și Paul pusese mâna pe el, ceea ce însemna că era întinat acum. Va trebui să-l arunce.

Gabriel o conduse spre locul lui de parcare și ea se îndreptă imediat spre ușa din dreapta a Jaguarului. El apăsă pe un buton și se auzi un zumzăit dinspre Range Rover-ul parcat lângă Jaguar.

— Hm, hai s-o luăm pe-asta mai bine. O mașină 4 x 4 e mai potrivită pe ploaie. Nu-mi place să scot Jaguarul pe o vreme ca asta, decât dacă n-am de ales.

Julia încercă să-și ascundă surprinderea stârnită de stilul de viață luxos al lui Gabriel, mai ales când acesta îi deschise portiera și o ajută să urce în mașină. În timp ce se făcea comodă, se întrebă dacă simțise și el scânteia dintre ei când îi atinsese mâna. Evident c-o simțise.

— M-ai lăsat să mă fac de răs în ultimul hal, spuse el incrunțat în timp ce ieșea din garaj.

„Asta ai făcut-o singur-singurel, fără supărare.“ Gândul ei nerostit pâlپâia între ei și Julia se întrebă în treacăt cât de bine știa domnul profesor să interpreteze semnalele non-verbale.

— M-aș fi comportat altfel. M-aș fi comportat mai frumos cu tine, dacă aș fi știut.

— Ah, da? Serios? Și ai fi găsit o altă studentă pe care s-o faci franjuri? Dacă asta era alternativa, mă bucur că ți-ai descărcat furia pe mine. Așa n-ai mai putut s-o descarci asupra altcuiva.

Gabriel îi aruncă o privire glacială.

— Asta nu schimbă nimic. Mă bucur că ești prietena lui Rachel, dar mi-ești în continuare studentă, ceea ce înseamnă că trebuie să menținem o relație strict profesională, domnișoară Mitchell. Și va trebui să ai grijă cum mi te adresezi acum și pe viitor.

— Da, domnule profesor Emerson.

El îi studie chipul, căutând vreun semn de sarcasm, dar nu văzu niciunul. Stătea cu umerii lăsați și cu capul plecat. Bobocul de

trandafir era pe cale să se veștejească. Se alesese praful de orice încercare de-a o mai face să se deschidă.

„Bobocul tău de trandafir? Ce mama naibii, Emerson?”

— Rachel se bucură foarte tare că ești aici. Știi c-a fost logodită? Julia clătină din cap.

— A fost? Nu mai e?

— Aaron Webster a cerut-o în căsătorie și ea a acceptat, dar asta s-a întâmplat înainte ca Grace...

Oftă adânc.

— Rachel nu se simte în stare să planifice o nuntă acum, așa c-a anulat-o. De-asta a venit aici.

— Oh, nu, îmi pare tare rău! Biata Rachel...

Oftă la rândul ei.

— Bietul Aaron! Îmi era tare drag.

Gabriel se incrunță.

— Sunt în continuare împreună. Aaron o iubește, evident, și a fost de acord c-avea nevoie să plece puțin. Au fost multe... certuri în casa părintească atunci când am fost acasă. A venit să mă vadă ca să scape de toate astea. Ceea ce e ilar, de fapt, gândindu-ne că eu sunt oaia neagră a familiei și ea e favorita.

Julia încuviință ca și cum înțelegea unde bate.

— Am o problemă în a-mi controla furia, domnișoară Mitchell. Sunt iute la mânie, mi-e greu s-o țin în frâu și, când îmi ies din fire, tind să am un comportament distructiv.

Ea făcu ochii mari la auzul declarației lui și rămase cu gura întredeschisă, dar nu spuse nimic.

— Nu mi-aș... dori să-mi ies din fire în preajma unei persoane ca tine. Ar fi un lucru care ne-ar face mult rău, amândurora.

Declarația lui era atât de sinceră și de înspăimântătoare, încât cuvintele o străbătură ca o văpaie.

— Mânia e unul din cele șapte păcate capitale, remarcă ea, întorcându-și privirea spre geam și încercând să ostoiască văpaia pe care o simțea în vintre.

Gabriel râse amar.

— În mod remarcabil, le am pe toate șapte; nu te obosei să le numeri. Mândria, invidia, mânia, lenea, iubirea de arginți, îmbuibarea și *desfrânarea*.

Ea ridică din sprânceană, fără a se întoarce.

— Cumva, nu prea-mi vine a crede.

— Nu mă aștept să înțelegi. Tu ai doar darul de a atrage bebele, domnișoară Mitchell, în timp ce eu atrag păcatul.

De data asta se întoarse spre el. Gabriel îi zâmbi cu un aer resemnat și ea îl privi cu compătimire.

— Păcatul nu e atras de cineva, domnule profesor. E mai curând invers.

— Nu și din experiența mea. Păcatul pare să-mi dea de urmă chiar și când nu pornesc în căutarea lui. Și nu prea reușesc să rezist ispitelor.

Îi aruncă o privire, întorcându-se apoi din nou către drum.

— Prietenia ta cu Rachel explică de ce ai trimis gardeniile. Și de ce ai semnat mesajul cu acele cuvinte.

— Îmi pare rău pentru Grace. Și eu am iubit-o.

Se uită în ochii ei. Îl priveau blând și deschis, dar citi în ei urme de tristețe și ecourile unor pierderi nemăsurate.

— Realizez acum, recunosc eu el.

— Ai radio prin satelit? întrebă Julia, arătând spre bord când el dădu drumul la radio și apăsă pe unul din butoanele cu posturile de radio salvate.

— Da. De obicei ascult unul din posturile de jazz, dar depinde în ce dispoziție sunt.

Julia întinse sfioasă degetul spre radio, dar își retrase mâna.

Gabriel zâmbi văzându-i reticența, amintindu-și cât de incântată fusese, gata să toarcă, când îi dăduse voie să se așeze în fotoliul lui preferat. Își dorea s-o facă din nou să toarcă.

— Nu te sfii. Poți să alegi ce-ți place.

Ea luă la rând posturile de radio, zâmbind pe măsură ce-i descoperea preferințele, care includeau CBC-ul în franceză și BBC News,

până ce ajunse la ultimul post, în dreptul căruia apăru scris Nine Inch Nails.

— Există un post de radio dedicat exclusiv lor? întrebă, nevăzându-i a crede.

— Da.

Gabriel părea ușor cam stingherit, ca și cum ea descoperise un secret compromițător.

— Și-ți plac?

— Când sunt într-o anumită dispoziție.

Julia apăsă pe butonul din dreptul postului de jazz.

Gabriel îi simți mai curând decât îi observă reacția viscerală. N-o înțelegea, dar hotărî să nu investigheze problema.

Julia detesta formația Nine Inch Nails. Schimba postul oricând îi auzea la radio. Dacă undeva se difuza vreo melodie de-a lor, ieșea din încăpere sau din clădire. Acordurile muzicii lor și în special vocea lui Trent Reznor o îngrozeau, deși n-a spus niciodată nimănui din ce cauză.

Îi auzise prima dată într-un club din Philadelphia. Dansa cu *el* și *el* se tot freca de ea. La început n-o deranjase, așa făcea *el* mereu, dar apoi începu cântecul acela și, de îndată ce auzi primele acorduri, Julia avu o senzație difuză de rău. Era ceva legat de acea suită stranie de la început, la care se adăugă vocea și apoi versurile alea despre a te fute ca animalele, și expresia de pe fața *lui* când își lipi fruntea de a ei și i le șopti, uitându-se parcă până în adâncul ființei ei.

Oricare ar fi fost convingerile religioase ale Juliei, dincolo de obiceiul ei de a se ruga, în virtutea inerției, unor zeități minore, în clipa aceea era convinsă că a auzit vocea Diavolului. Lucifer în persoană o strânsese în brațe, șoptindu-i acele vorbe. Și ideea în sine, împletită cu acele cuvinte, o înspăimântase.

Se smulse din brațele lui și fugise la toaletă, uitându-se la fata palidă din oglindă, care tremura toată, întrebându-se ce naiba se întâmplase. Nu știa de ce *el* îi adresase acele cuvinte sau de ce alesese acel moment să-și mărturisească dorințele. Însă *îl* cunoștea

îndeajuns de bine pentru a ști că versurile pe care i le repetase nu erau doar repetarea absentă a unui cântec, ci o mărturisire a celor mai profunde și, poate, a celor mai întunecate dorințe ale lui.

Dar Julia nu dorea să fie futută ca un animal; își dorea să fie iubită. Ar fi renunțat la sex pentru totdeauna dacă ar fi crezut că așa va avea parte de genul de iubire cântată în poezii și mituri. După o astfel de afecțiune tânjea cu disperare, fără a crede c-o merită cu adevărat. Își dorea să fie muza cuiva — să fie venerată și adorată, cu trup și suflet. Își dorea să devină Beatrice și să trăiască pururi alături de el în Paradis. Și să ducă o viață la fel de plină de frumusețe ca ilustrațiile lui Botticelli.

Și, din acest motiv, la douăzeci și trei de ani, Julia Mitchell era încă virgină și ținea ascunsă în fundul sertarului pentru lenjerie poza bărbatului din cauza căruia n-avea să-și găsească niciodată fericirea alături de altcineva. De șase ani dormea cu poza lui sub pernă. Niciun bărbat nu reușise să-i ajungă nici măcar până la degetul mic; orice sentiment de afecțiune pe care-l simțise ea în acest răstimp nu reușise să atingă vreodată în intensitate dragostea și devotamentul pe care i le trezea el. Întreaga lor relație se baza pe o singură noapte, o noapte pe care o retrăia, în amintire, la nesfârșit...

Capitolul 7

Julia își parcă bicicleta lângă casa mare și albă a familiei Clark și se îndreptă spre intrare. Nu bătea niciodată la ușă când venea la ei, așa că urcă sprintară scările și trase ușa cu plasă. Avu un șoc la vederea scenei dinăuntru.

Măsuța de sticlă din living era făcută bucăți și pe covor se vedeau pete de sânge. În jur erau împrăștiate scaune și pernuțe, iar Rachel și Aaron stăteau ghemuiți unul într-altul pe canapeaua din mijlocul camerei. Rachel plângea în hohote.

Julia rămase încremenită, uitându-se îngrozită în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Gabriel, spuse Aaron.

— Gabriel? E rănit?

— N-are nici pe naiba! răspunse Rachel, râzând aproape isteric.

N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de când e acasă și deja a avut o repriză de îmbrânceli cu tata, a făcut-o pe mama să plângă de două ori și l-a băgat pe Scott în spital.

Aaron continua să-și maseze prietena pe spate, ca s-o liniștească, cu o expresie sumbră pe față.

— De ce? exclamă Julia șocată.

— Cine știe? Nimeni nu știe niciodată care-i treaba cu el. S-a luat la ceartă cu tata, mama s-a băgat între ei și Gabriel a îmbrâncit-o. Scott i-a zis că-l omoară dacă se mai atinge de mama, așa că Gabriel i-a tras un pumn și i-a spart nasul.

Julia se uită în jos, la cioburile înfipite în covor, acoperite de urme de sânge. Printre cioburile de la măsuță și pe lângă ele erau o groază de fursecuri, fărâmițate acum, și, probabil, resturile de la niște cești de cafea.

— Și chestiile astea? întrebă, arătând spre scena dezolantă.

— Gabriel l-a împins pe Scott drept în măsuța de cafea. Tata și Scott sunt la spital, mama s-a încuiat în camera ei, iar eu o să rămân peste noapte la Aaron.

Rachel începu să-și tragă prietenul spre ieșire.

Julia rămase țintuită locului.

— Poate c-o să încerc să stau de vorbă cu mama ta.

— Nu pot să mai rămân niciun minut în casa asta. Familia mea tocmai a fost distrusă, spuse Rachel.

Și, fără a mai spune altceva, ieși grăbită împreună cu Aaron.

Julia tocmai își propunea să urce scările pentru a o căuta pe Grace, dar auzi un zgomot care venea dinspre bucătărie, așa că o porni tiptil spre spatele casei. Prin ușa deschisă din spate văzu o siluetă așezată pe verandă, ducând o sticlă de bere la gură. Soarele care asfințea lumina o clăie de păr șaten. Julia îl recunoscuse din fotografiile lui Rachel.

Până să-și dea seama ce face, ieși pe ușa din spate și se trezi că se așază la o oarecare distanță de el, pe un șezlong, cu genunchii trași la piept. Își strânse genunchii cu brațele și se uită înspre el.

El o ignoră.

Julia îl măsură atent din priviri, sperând să-și întipărească acea imagine în minte. Era mult mai arătos în carne și oase. Se uită la ochii lui albaștri, injectați, deasupra cărora străjuiau sprâncenele lui șatene. Studie unghiul pe care-l descriau pomeții lui înalți, nasul lui

drept, rafinat, și maxilarul pătrat, observând barba nerasă de vreo două-trei zile și o gropiță aproape imperceptibilă. Ochiul ei poposiră apoi pe buzele lui pline, observând curbura și rotunjimea buzei inferioare, îndurându-se cu greu să-și ia ochii de la ea pentru a-i studia vânățiile.

Gabriel avea vânătaii și urme de sânge pe mâna dreaptă și o ușoară vânătaie pe obrazul stâng. Pumnul lui Scott îl nimerise, dar, surprinzător, Gabriel nu-și pierduse cunoștința.

— Ai cam întârziat dacă voiai să prinzi spectacolul de la șase. S-a încheiat acum jumătate de oră.

Vocea lui era blândă și aproape la fel de agreabilă ca trăsăturile. Julia se gândi în treacăt cum ar fi fost să-și audă numele rostit de vocea aceea.

O străbătu un fior.

— E o pătură acolo, zise el, arătând spre o bucată de țesătură mare de lână, cadrilată, care era făcută grămadă lângă el.

Bătu cu mâna pătura, fără să se uite la Julia.

Ea îl privi precaută. Convingându-se că valul de furie se potolise, veni mai aproape de el și se așeză pe un scăunel învecinat, păstrând totuși o distanță bunicică între ei. Se întrebă cât de rapid era el. Și cât de repede ar fi putut să fugă ea fiind urmărită de el.

Gabriel îi întinse pătura.

— Mulțumesc, murmură ea, punându-și-o pe umeri.

Îl studie cu coada ochiului, observând cum se instalase relaxat, în ciuda înălțimii sale, într-un șezlong Adirondack. Umerii lui păreau mai lați în geaca de piele neagră, iar pectoralii lui se întrezăreau sub tricoul negru mulat. Picioarele lui lungi se profilau în blugii negri pe care-i purta și Julia observă că părea mai înalt și mai solid decât era în pozele mai vechi ale surorii lui.

Simțea nevoia să-i spună ceva. Își dorea să-l întrebe de ce îl apucase amocul împotriva celor mai drăguți oameni pe care-i cunoscuse vreodată. Dar era prea sfioasă și prea speriată pentru a face una ca asta. Așa că-l întrebă, în schimb, dacă avea un tirbușon.

El o privi intrigat, scoțând unul din buzunarul lui de la spate și întinzându-i-l. Ea-i mulțumi și rămase nemișcată pe scaun, fără a mai scoate vreun cuvânt. El se întoarse spre lada de bere pe jumătate goală din spatele lui, luă o sticlă și i-o întinse.

— Dă-mi voie, te rog, spuse, privind-o de data asta și zâmbindu-i.

Îi luă tirbușonul din mână, îi desfăcu sticla dintr-o singură mișcare și ciocniră.

— Noroc!

Pentru că nu a vrut să-l refuze, Julia luă o gură de bere, încercând să nu se înece când simți în gură gustul ciudat, de drojdie. Scoase un sunet involuntar, în expectativă.

— Ai mai băut bere până acum? o întrebă Gabriel, zâmbind larg. Ea clătină din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care-o faci.

Ea se îmbujoră, ascunzându-și fața în pletele lungi, castanii-arămii.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă, cu un aer curios.

Julia făcu o pauză, întrebându-se cum să-și formuleze răspunsul.

— Am fost invitată la cină.

„Speram să te cunosc în sfârșit.“

Gabriel râse.

— Mă tem că s-a ales praful de cină din cauza mea. Așadar, domnișoară Ochi Căprui, poți s-o treci în contul meu.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Încercă să-și păstreze vocea neutră și sigură.

— Pot să te întreb de ce n-ai luat-o la goană până acum?

Ochii lui albaștri îi căutară pe-ai ei și o privi tăios.

Ea își lăsă iar capul în jos, sperând că acest gest supus avea să îmlânzească accesul lui subit de mânie. Era o prostie din partea ei să stea aici cu Gabriel după tot ce se întâmplase. Era băut și n-avea cine să-i sară în ajutor dacă devenea violent. Acum i se oferea ocazia să plece.

Inexplicabil însă, Gabriel întinse brațul și-o atinse. Îi dădu părul pe spate, trecându-și degetele prin buclele ei încet, nespus de încet,

și-și retrase apoi mâna. La atingerea lui, păru să se înfiripe o conexiune între ei. Julia se lăsă străbătută de acea senzație și scoase din nou acel fredonat înfundat, uitând complet de întrebarea lui.

— Miroși a vanilie, remarcă el, întorcându-se pentru a se uita mai bine la ea.

— Șamponul meu miroase așa.

El termină berea și mai desfăcu o sticlă, trăgând cu sete din ea și întorcându-se apoi din nou spre Julia.

— Lucrurile nu trebuiau să decurgă așa.

— Te iubesc, să știi. Numai de tine vorbesc.

— Fiul rățăcitor. Sau, poate, un demon. *Demonul Gabriel*, spuse el, cu un râs amar, terminându-și berea aproape dintr-o înghițitură.

Desfăcu altă sticlă.

— Erau atât de fericiți că vii acasă. De-asta m-a invitat mama ta la cină.

— Nu e mama mea. Și poate că Grace te-a invitat pentru că știa c-am nevoie de un inger cu ochi căprui care să vegheze asupra mea.

Gabriel se trase mai aproape de ea, cuprinzându-i obrazul în palmă. Julia tresări, surprinsă de atingerea lui, în timp ce el o privea galeș, cu ochii lui mari, albaștri, în care se contopeau surprinderea și confuzia cuiva care băuse cam mult. Gabriel își plimbă degetul mare de-a lungul obrazului ei îmbujorat, șovăind, aproape ca și cum ar fi vrut să absoarbă căldura pielii ei. Când își retrase mâna, Julia își reținu cu greu o exclamație, ca și cum i se răpise ceva.

El lăsă sticla pe verandă și se ridică în grabă.

— Soarele stă să apună. Vrei să facem o plimbare?

Julia își mușcă buza. Știa c-ar trebui să-l refuze. Dar era Gabriel cel din fotografie și aceasta avea să fie, probabil, singura ocazie de a-l vedea și a petrece puțin timp cu el. După ce se întâmplase mai devreme, se îndoia că el va mai veni vreodată acasă. Cel puțin nu pentru o bună bucată de vreme.

Lăsă pătura la o parte și se ridică.

— Ia și pătura, spuse el și, când Julia o luase sub braț, îi cuprinse mâna, mult mai mică decât a lui.

Ea scoase o exclamație involuntară. Simți o furnicătură, mai întâi în vârful degetelor, de unde senzația urcă încet de-a lungul brațului ei, țâșnindu-i drept în inimă și făcând-o să bată mult mai repede.

El își lăsă capul înspre ea.

— Ai mai ținut vreun băiat de mână până acum?

Ea clătină din cap și Gabriel râse încetișor.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care-o faci.

O luară agale prin pădure și în curând casa familiei Clark rămase nevăzută în urma lor. Juliei îi plăcea felul în care mâna ei încăpea în a lui și cum degetele lui lungi se închideau în jurul mâinii ei. O ținea blând, dar ferm, strângându-i din când în când mâna, pentru a o liniști, poate, amintindu-i că e cu el. Julia se gândi că așa trebuia că așa trebuie să te simți când te ții de mână cu cineva. Nu c-ar fi avut vreun pic de experiență în această privință.

Nu se aventurase decât o dată sau de două ori prin această pădurice și, chiar și atunci, însoțită de Rachel. Știa că, dacă se întâmpla ceva, cel mai probabil s-ar rătăci încercând să găsească drumul spre casă. Alungă astfel de gânduri și își concentrează atenția exclusiv asupra senzațiilor pe care i le trezea mâna caldă, puternică a lui Gabriel, ce o strângea pe-a ei.

— Petreceam multă vreme aici. E un loc foarte liniștit. Mai sus e o livadă de meri în paragină. Ți-a arătat-o Rachel?

Julia clătină din cap.

Gabriel își coborî privirea spre ea, cu un aer grav.

— Ești tare tăcută. Nu te sfi să vorbești. Promit că nu mușc.

Schiță zâmbetul lui fermecător, pe care Julia îl recunoscuse din fotografiile lui Rachel.

— De ce-ai venit acasă?

Îi ignoră întrebarea Juliei și merse înainte, dar ea observă că începuse să-i strângă mâna. I-o strânse și ea la rândul ei, pentru a-i da de înțeles că nu se teme de el. Deși se temea.

— N-am vrut să vin acasă, nu așa. Am pierdut ceva și de câteva săptămâni o țin tot într-o beție.

Sinceritatea lui Gabriel o luă prin surprindere.

— Dar, dacă ai pierdut ceva, poți încerca să regăsești acel lucru.

El o privi cu ochii îngustați.

— Ceea ce-am pierdut e pierdut pe veci.

Grăbi pasul și Julia trebui să facă la fel pentru a se ține după el.

— Am venit acasă după bani. Așa de disperat și de varză sunt, spuse cu o voce înmuiată și Julia îl simți înfiorându-se. Eram varză încă dinainte de a distruge totul și pe toată lumea. Dinainte ca tu să fi apărut.

— Îmi pare rău, nespuse de rău.

El ridică din umeri și începu s-o tragă undeva-n stânga.

— Aproape-am ajuns.

Se strecurară printr-o porțiune mai rară de pădure și ajunseră într-o poieniță acoperită de iarbă deasă. Toată acea întindere verde era presărată cu flori de câmp, buruieni și buturugi putrezite. În jurul lor domnea pacea și era un zumzăit în aer. La capătul luminișului erau mai mulți meri bătrâni, care păreau osteniți și gârboviți.

— Aici e, spuse el cu un gest larg. Aici e Paradisul.

O trase pe Julia pe o stâncă mare care străjuia, dintr-un motiv inexplicabil, la marginea poienii și o ridică apucând-o de mijloc. Apoi se urcă lângă ea. Pe Julia o trecu un fior. Stâncă era rece în umbra soarelui care asfințea și deja o lua cu frig, prin blugii ei subțiri.

Gabriel își scoase haina și i-o puse pe umeri.

— N-aș vrea să mori de pneumonie, spuse pe un ton absent, cuprinzând-o cu brațul și trăgând-o lângă el.

Simți căldura pe care o emanau brațele lui goale, corpul lui, chiar și prin tricou, alungându-i imediat senzația de frig. Inspiră adânc și oftă de mulțumire, minunându-se cât de bine o cuprindea brațul lui indoit. Ca și cum ar fi fost făcută pe măsura lui.

— Tu ești Beatrice.

— Beatrice?

— Beatrice a lui Dante.

Julia se înroși.

— Nu știi cine e.

Gabriel râse înfundat, lipindu-și nasul de urechea ei. Julia îi simțea răsuflarea caldă pe față.

— Nu ți-au spus? Nu ți-au spus că fiul rătăcitor scrie o carte despre Dante și Beatrice?

Când Julia nu-i răspunse, își lipi buzele de creștetul ei și o sărută blând pe păr.

— Dante a fost poet. Beatrice era muza lui. A întâlnit-o când era foarte tânără și a iubit-o de la distanță toată viața. Beatrice a fost călăuză lui în Paradis.

Julia îl asculta cu ochii închiși, inspirând mirosul pielii lui. Mirosea a mosc, a sudoare și a bere, dar Julia ignoră aceste detalii și se concentrează pe parfumul specific pe care-l emana Gabriel, un miros foarte masculin, cu o notă periculoasă.

— Un pictor numit Holiday are un tablou cu ei. Semeni cu Beatrice așa cum a zugrăvit-o el.

Gabriel întinse mâna și-i duse degetele palide la buze, sărutându-i pielea aproape reverențios.

— Familia ta te iubește. Ar trebui să te împaci cu ei.

Julia fu ea însăși surprinsă de ce spusese, dar singura lui reacție fu s-o tragă mai aproape de el.

— Nu sunt familia mea. Nu cu adevărat. Și, oricum, e prea târziu, Beatrice.

Julia tresări la auzul numelui și realizează că băutura începuse să-și facă efectul. Dar nu-și luă capul de pe umărul lui. La puțin timp după asta, el începu să-i frece brațul, încercând să-i atragă atenția.

— N-ai apucat să iei cina.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Vrei să te hrănesc?

Deși ar fi preferat să n-o facă, își luă capul de pe umărul lui. El îi zâmbi și se îndreptă spre unul din merii încă verzi. Studie ramurile încărcate cu fructe și alese un măr roșu, cel mai mare și mai copt, apoi unul mai mititel. Îl băgă pe cel mai mic în buzunar și se întoarse la ea.

— Beatrice, îi spuse zâmbind, întinzându-i mărul.

Julia se uită la fruct fascinată, ca și cum ar fi fost o comoară.

Gabriel răsese și-i întinse mărul în căușul palmei drepte, ca un copil care-i întinde un cub de zahăr unui ponei. Julia luă mărul și-l duse imediat la gură, mușcând cu poftă din el.

El o privi cum mușcă, cum înghite. Apoi, mulțumit, fără un cuvânt, își reluă poziția dinainte, cu brațul în jurul mijlocului ei. Îi trase încetișor capul pe umărul lui și începu să muște din mărul mai mic pe care-l strecurase în buzunar.

Rămaseră nemișcați, în lumina soarelui care apunea, și, chiar înainte să se lase întunericul peste livadă, Gabriel îi luă pătura de sub braț și o întinse pe iarbă, ca pe un pat.

— Vino, Beatrice, spuse întinzându-i mâna.

Julia știa că ar fi un gest nesăbuit să-l ia de mână și să se așeze împreună pe pătură. Dar nu-i păsa. Făcuse o pasiune pentru el încă de când Rachel îi arătase prima dată poza lui și Julia i-o furase. Acum că Gabriel era aici, viu, în carne și oase, nu putea face altceva decât să-l ia de mână.

— Ai mai stat întinsă pe iarbă alături de un băiat, uitându-te la stele, până acum?

O trase pe pătură și o privi cum stăteau întinși pe spate, unul lângă altul.

— Nu.

Gabriel își împleti degetele cu ale ei ducând mâinile lor împreunate la piept, chiar deasupra inimii lui. Julia îi simți inima bătând încetișor sub mâna ei și se simți liniștită de bătăile ritmice.

— Ești frumoasă, Beatrice. Precum un înger cu ochi căprui.

Julia își întoarse capul să se uite la el și-i zâmbi.

— Și tu ești frumos.

Sfioasă, își lăsă degetele să-i alunece de-a lungul maxilarului lui, minunându-se de senzația pe care i-o dădea obrazul lui nebărbierit.

Gabriel zâmbi și închise ochii. Ea își plimbă degetele de-a lungul trăsăturilor lui o bună bucată de vreme, până când îi amorți brațul.

— Mulțumesc, spuse Gabriel, deschizând ochii.

Julia zâmbi și-i strânse mâna, simțind că inima lui începe să bată mai repede.

— Te-ai sărutat până acum cu un băiat?

Ea se înroși toată, clătinând din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci.

Gabriel se sprijini într-un cot și se aplecă înspre ea. Îi zâmbi, cu o lumină blândă în ochi. Julia reuși să închidă ochii înainte ca gura lui perfect conturată s-o cuprindă pe a ei. Simți că plutește.

Buzele lui Gabriel erau calde și îmbietoare și îi șterseră încet gura, ca și cum se temea c-ar putea s-o rănească. Neștiind să sărute, simțindu-se încă un pic temătoare, Julia nu-și desfăcu buzele. Gabriel ridică mâna și-i cuprinse obrazul în palmă, mângâindu-i pielea cu degetul mare, în timp ce buzele lui alunecau ușurel peste ale ei.

Sărutul nu fusese cum și-l imaginase.

Își imaginase că el va fi indiferent la nevoile ei sau puțin brutal. Își imaginase că sărutul lui va fi frenetic, violent, că degetele lui vor aluneca, poate, pe pielea ei, de-a lungul trupului ei, atingând locuri unde ea nu era pregătită să-i simtă atingerea. Dar el își ținu mâinile exact acolo unde erau, una pe obrazul ei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia spatele. Sărutul lui era tandru și blând — genul de sărut, își imagina ea, cu care un iubit și-ar întâmpina iubita după o lungă despărțire.

Gabriel o sărută pe Julia ca și cum o cunoștea, ca și cum era a lui. Sărutul lui era pătimaș și plin de emoție, ca și cum fiecare particulă a ființei lui se topise și i se concentrase pe buze, pentru a se dărui cu totul ei. Gândul acesta făcu să-i sară inima din piept. Nu îndrăznise niciodată să viseze la un așa prim sărut. Cumva, pe măsură ce

buzele lui se desprindeau de ale ei, mai că-i dădură lacrimile, știind că nimeni n-avea s-o mai sărute vreodată așa. Îi spulberase orice șansă de a fi fericită cu un alt bărbat. Pentru totdeauna.

Gabriel oftă din rărunchi când îi dădu drumul și o sărută blând pe frunte.

— Deschide ochii.

Julia se trezi privind fix într-o pereche de ochi albaștri, tulburător de limpezi și plini de emoții, pe care ea nu reușea să le descrie. El îi zâmbi și-o sărută din nou pe frunte, întorcându-se apoi pe spate și ridicându-și ochii spre cerul instelat.

— La ce te gândești?

Se cuibări aproape de el, fără ca trupurile lor să se atingă.

— Mă gândeam că te-am așteptat. Te-am așteptat atâta amar de vreme și n-ai venit, îi spuse Gabriel, cu un zâmbet trist.

— Îmi pare rău, Gabriel.

— Acum ești aici. *Apparuit iam beatitudo vestra.*

— Nu știu ce înseamnă asta, spuse ea timid.

— Înseamnă „A apărut și fericirea ta“. De fapt, ar trebui să fie „A apărut și fericirea mea“. Acum că ești aici.

O trase mai aproape, strecurându-și brațul sub gâtul ei și întinzându-l de-a lungul spatelui ei, răsfirându-și degetele chiar deasupra mijlocului ei.

— De azi înainte, toată viața mea voi visa cum îmi șoptești numele.

Julia zâmbi în intuneric.

— Ai mai dormit în brațele unui băiat până acum, Beatrice?

Clătină din cap.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci.

O trase lângă el, cu capul pe pieptul lui, lângă inima lui, și trupul ei delicat se imbină perfect cu al lui.

— Precum coasta lui Adam, șopti în părul ei.

— Chiar trebuie să pleci? îi șopti ea, plimbându-și timid mâinile pe pieptul lui.

— Da, dar nu în seara asta.

— O să te întorci?

Vocea ei era mai curând o șoaptă.

Gabriel oftă adânc.

— Mâine voi fi alungat din Paradis, Beatrice. Singura noastră speranță e ca tu să mă găsești după aceea. Caută-mă în Infern.

O întoarse blând pe spate și-și puse mâinile de-o parte și de alta a trupului ei, stând deasupra ei — cu ochii mari —, privind-o țintă, cu nesaț, pățimaș, părând să vadă până în străfundurile ființei ei.

Și apoi își lipi buzele de ale ei...

Capitolul 8

În dimineața zilei de joi, Rachel stătea la bar, în bucătăria lui Gabriel, bând o cafea latte și răsfoind ediția franceză *Vogue*. Nu era genul de revistă pe care-o citea de obicei. Pe noptiera ei din Philadelphia tronau volume despre politică, PR, economie și sociologie, pe care le citea în speranța că într-o zi superiorii ei îi vor cere părerea, în loc să-i ceară doar să copieze declarațiile altcuiva. Acum că era în concediu, avea răgazul să citească și chestii care n-aveau legătură cu administrația locală.

Se simțea mai bine în dimineața asta. Mult mai bine. Discuția ei cu Aaron din ajun decursese bine. Deși era în continuare dezamăgit că anulaseră nunta, îi repeta întruna că ceea ce contează e s-o aibă pe ea, mai curând decât o nuntă.

„Nu e musai să ne căsătorim imediat. Putem să amânăm nunta până ce trece perioada de doliu. Dar eu te vreau în continuare, Rachel. Te voi dori mereu. Ca soție, ca iubită... Deocamdată, o să mă mulțumesc cu orice poți să-mi oferi, pentru că te iubesc. Întoarce-te la mine.“

Cuvintele lui Aaron îi scăpărară în minte ca o văpaie, risipind negura depresiei și suferinței produse de moartea mamei ei. Și, deodată, mintea i se limpezi. Își închipuise că fuge de Scott și de tatăl ei și de fantoma mamei sale. Dar poate că fugea și de Aaron și, când îl auzi rostind acele cuvinte... ca și cum ar fi putut să-l părească. Ca și cum ar fi putut să conceapă ideea de a sta departe de el.

Declarația lui aproape că-i frânsese inima, făcând-o să realizeze cât de mult își dorea, de fapt, să devină soția lui. Și cât de hotărâtă era să nu-l lase să aștepte prea mult până ce avea să-i devină soț, cât încerca ea să se adune. Viața era prea scurtă pentru a fi trăită în nefericire. Era unul din lucrurile învățate de la mama ei.

Gabriel intră în bucătărie cu ochelarii la ochi, o sărută pe creștet și îi puse dinainte un teanc de bancnote. Rachel se uită suspicioasă la bani și-i luă la mână, făcând ochii cât cepele.

— Ce-i cu ăștia?

El își dresе glasul și se așeză lângă ea.

— Nu te duci la cumpărături cu Julianne?

Rachel își dădu ochii peste cap.

— O cheamă Julia, Gabriel. Și nu, nu ne ducem. O să lucreze toată ziua la nu-știu-ce proiect cu un tip pe nume Paul. Și apoi o să ia cina cu el.

„Violator de îngeri“, își zise Gabriel. Invectivul îi veni în minte din senin, involuntar, fără a se putea cenzura, și se încordă, simțind cum îi bubuie inima în piept.

Rachel împinse banii spre el, revenind la revistă.

El îi puse iarăși banii în față.

— Ia-i!

— De ce?

— Ia-i ceva prietenei tale.

Rachel își îngustă ochii.

— De ce? Sunt o grămadă de bani aici.

— Știu, zise el încet.

— Sunt cinci sute de dolari. Știu că dolarii canadieni valorează mai puțin decât dolarul american, dar, zău așa, Gabriel, exagerezi.

— Ai văzut apartamentul în care stă?

— Nu. Tu l-ai văzut?

Gabriel se foi pe taburet.

— Doar în trecut. A prins-o ploaia și am condus-o acasă și...

— Și?

Rachel își lăsă brațul pe umărul lui și se aplecă spre el, zâmbindu-i larg.

— Spune-mi tot.

Gabriel îi dădu mâna la o parte și îi aruncă o privire furioasă.

— N-a fost nimic de genul ăla. Dar am văzut în trecut unde stă și e ceva de vise rele. N-are nici măcar bucătărie, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-are bucătărie? Cum naiba?

— Trăiește într-o sărăcie lucie. Ca să nu mai spun că umblă tot timpul cu oroarea aia de rucsac. Din banii ăștia cumpără-i o servietă ca lumea, nu mă interesează. Pentru că, dacă mai văd o dată rucsacul ăla, i-l pun pe foc.

Gabriel își trecu degetele răsfirate prin coama castanie și rămase cu mâinile înfipite în păr, aplecat peste barul pentru micul dejun. Înzestrată cu puterea de pătrundere pe care doar o soră o poate avea, Rachel îl studie atent. Gabriel părea să aibă temperamentul ideal pentru un bun jucător de poker: impasibil, cerebral, rece. Oh, atât de rece! Nu genul de răcoare plăcută pe care ți-o dau o adiere sau apa unui pârau într-o zi de toamnă, ci *glacial*. Dându-ți aceeași senzație de răceală pe care o ai când atingi o stâncă învăluită în umbră la asfințitul soarelui. Rachel considera această răceală cel mai mare defect al lui — tendința de a spune și de a face chestii fără a ține cont de sentimentele celorlalți, inclusiv când era vorba de membrii familiei lui.

În ciuda defectelor lui, Gabriel era preferatul ei. Și, pentru că ea era mezina familiei, cu zece ani mai mică decât el, și ea era preferata lui. Cu ea nu avusese niciodată certurile pe care le avusese cu Scott

sau cu tatăl lor. Pe ea (și doar pe ea) o protejase întotdeauna — mai mult, o iubea. Chiar și în momentele lui cele mai proaste, nici nu se punea problema s-o rănească intenționat pe Rachel. O rănise doar prin felul în care le făcea rău celorlalți. În special lui însuși.

Știa că, dacă-l studiai mai îndeaproape, Gabriel nu s-ar fi dovedit un jucător prea bun de poker. Existau prea multe semne care-i trădau frământările interioare. Când era pe punctul de a-și ieși din fire, închidea ochii, când era frustrat, își freca fața, iar când începea să se plimbe de colo-colo, era un semn că e tulburat sau speriat de ceva. Rachel îl privi cum începe să măsoare încăperea și se întrebă de ce se teme.

— De ce îți faci atâtea griji pentru ea? Nu te-ai purtat prea prietenos când a luat cina cu noi. Nu vrei nici măcar să-i spui *Julia*.

— Mi-e studentă. Trebuie să mă comport ca un profesionist.

— Ca un profesionist nesuferit?

Gabriel rămase locului, privind-o încruntat.

— Bine. O să iau banii pentru Julia și o să-i iau o servietă. *Dar aș prefera să-i iau o pereche de pantofi.*

Gabriel se așează din nou pe taburet.

— Pantofi?

— Da. Ce-ar fi să-i luăm și ceva de îmbrăcat? Îi plac lucrurile frumoase, pur și simplu nu și le permite. Și e o fată drăguță, nu ți se pare?

Gabriel simți ceva zvâcnind pe sub pantalonii gri de lână. Își strânse coapsele, pentru a ascunde acest semn alarmant de privirile surorii lui.

— Cumpără-i ce vrei, dar trebuie să-i iei ceva în locul rucsacului ăluia.

— Bun! O să-i iau ceva fabulos. Dar probabil c-o să am nevoie de mai mulți bani... și ar trebui s-o invităm într-un loc special ca să inaugureze noua ținută, spuse Rachel, fluturând ștrengărește din gene.

Fără alte comentarii sau obiecții, Gabriel scoase o carte de vizită din portofel, își luă stiloul Montblanc și îi desfăcu încet capacul.

— Mai scrie cineva cu genul ăsta de stilou? Sau doar medievistii? întrebă Rachel, aplecându-se curioasă spre el. Mă mir că nu scrii cu pana de gâscă.

Gabriel se încruntă.

— E un *Meisterstück* 149, răspunse, ca și cum numele ar fi trebuit să-i spună ceva.

Rachel își dădu ochii peste cap în timp ce el nota, cu scrisul lui sigur, aproape desuet, și cu penița din aur de optsprezece carate, un scurt mesaj pe dosul cărții lui de vizită. Fratele ei era plin de fițe.

— Poftim, spuse, întinzându-i cartea de vizită. Am un cont la Holt Renfrew. Arată-i asta persoanei de la recepție și o să te trimită la Hilary, asistenta mea personală în materie de cumpărături. Ea o să treacă totul în contul meu. Nu-ți face prea tare de cap, Rachel, iar banii gheață poți să-i păstrezi pentru tine. La mulți ani anticipat, chiar dacă mai sunt șase luni până la ziua ta.

Ea se aplecă și-l sărută ușurel pe obraz.

— Mulțumesc. Ce e, mai precis, Holt Renfrew?

— Echivalentul canadian al Saks Fifth Avenue — au de toate. Dar trebuie neapărat să-i iei altceva în locul rucsacului. Asta e tot ce mă interesează. Restul sunt... detalii.

În tonul lui se strecurase, brusc, o undă de îmbufnare.

— Bine. Dar vreau să-mi spui de ce te agiți atâta din cauza unui rucsac L.L. Bean. Orice student a avut unul la viața lui. Și eu am avut unul, la naiba. Înainte să mă fac mare și să descopăr Longchamp.

— Nu știu.

Gabriel își scoase ochelarii și începu să se frece la ochi.

— Hmmm. Să adaug și niște articole de lenjerie intimă pe lista mea? Îți place de ea — știi tu, ca femeie? îl întrebă Rachel, cu un rânjet enervant.

Gabriel pufni.

— Zău așa, Rachel, nu mai suntem puștani. În caz c-ai uitat, mi-e studentă. Nu e o chestie romanțioasă — e o formă de penitență.

— Penitență?

— Penitență. Pentru un păcat. Pentru că am păcătuit.

Rachel pufni la rîndul ei.

— Zău, parc-ai veni direct din Evul Mediu. Cu ce-ai păcătuit față de Julia? Cu excepția faptului c-ai fost măgar cu ea! Nici măcar n-o cunoști...

El își puse ochelarii la ochi, foindu-se stînjedit pe scaun. Corpul lui reacționa și numai dacă se *gîndea* la păcat și la domnișoara Mitchell. Împreună. În aceeași cameră. Cu el. Și nimic altceva... poate doar o pereche de pantofi couture cu toc cui... pe care să-i poată atinge în sfârșit...

— Gabriel... Aștept...

— N-am nevoie să-mi mărturisesc păcatele ție, Rachel. Trebuie doar să le răscumpăr, spuse, luându-i revista din mână.

Rachel își incleștă maxilarul.

— Cât de bine știi să citești în franceză? Și cât de bine te pricepi la moda pentru femei?

Gabriel se uită la revista deschisă și dădu cu ochii de poza evident retușată a unui model într-o poziție languroasă, într-un costum de baie alb *très petit*.^{*} Făcu ochii cât cepele.

Rachel își strânse brațele la piept, nervoasă, și îl privi încruntată.

— Nu te rățoi la mine. Eu nu sunt una din studentele tale și n-am de gând să-ți înghit mizeriile.

El oftă și se frecă din nou la ochi, rearanjându-și pedant ochelarii.

— Îmi pare rău, mormăi, intinzându-i revista, nu înainte de a mai arunca o privire atentă modelului, în interes pur academic, *bien sûr*.

— De ce ești așa irascibil? Ai necazuri cu femeile? Măcar ai vreo drăguță în momentul de față? Când ai fost ultima dată cu cineva? Și, apropo, care-i faza cu pozele alea din...

El o întrerupse rapid.

— N-am de gând să am această conversație cu tine. Eu nu te întreb cu cine ți-o tragi.

* În limba franceză în original, aici cu sensul de „foarte sumar“. (N. t.)

Rachel își mușcă limba, abținându-se cu greu să nu-i zică vreo două, și trase aer în piept.

— Te iert pentru remarcă asta, deși a fost culmea nesimțirii. Când o să te pui în genunchi să-ți faci penitența, include și păcatul invidiei pe listă, bine? Știi bine că Aaron e singura persoană cu care am fost vreodată. Și cred că știi că relația pe care o am cu el e mult mai profundă decât *ce ai spus tu*. Ce-i cu tine?

Gabriel mormăi o scuză, evitându-i privirea. Dar focul lui de avertisment își îndeplinesc scopul, îi distrăsese atenția de la una din întrebări. Așa că nu simțea nici urmă de remușcare. Chiar deloc.

Rachel își făcu de lucru cu cartea lui de vizită pentru un moment, încercând să se calmeze.

— Dacă nu-ți place de Julia, atunci înseamnă că ți-e milă de ea. De ce? Doar pentru că e săracă?

— Nu știi, zise Gabriel, oftând și clătinând din cap.

— Julia le trezește oamenilor instinctul protector. Întotdeauna a fost o persoană un pic pierdută, un pic mai tristă decât restul. Dar nu te lăsa înșelat de asta, e o femeie foarte puternică. A supraviețuit traiului cu o mamă alcoolică și relației cu un iubit care...

Gabriel își întoarse privirea spre ea, curios.

— Care...?

— Ai zis că nu vrei să știi nimic despre viața ei personală. Păcat. Dacă n-ați fi avut o relație profesională, s-ar fi putut chiar să-ți placă de ea. Ați fi putut fi prieteni.

Îi zâmbi, încercând marea cu degetul, dar Gabriel rămase cu privirea ațintită asupra barului, frecându-și absent bărbia.

Rachel începu să bată darabana pe marginea barului.

— Vrei să-i spun că servieta și pantofii sunt de la tine?

— Evident că nu! Aș putea fi concediat pentru așa ceva. Cineva ar putea să tragă o concluzie greșită și o să mă trezesc în fața Comisiei de disciplină.

— Credeam că ai post de profesor.

— Nu contează, murmură el.

— Așadar vrei să cheltuiesc toți banii ăștia pentru Julia și ai prefera să nu știe că toate cadourile sunt de la tine? E un pic *à la Cyrano de Bergerac*, nu ți se pare? Deduc că stai mai bine cu franceza decât credeam.

El se ridică, ignorând-o cu desăvârșire, și se îndreptă spre espressoorul aflat pe unul din dulapurile de bucătărie. Începu procesul relativ laborios de pregătire a cafelei perfecte, postându-se cu spatele la nesuferita de soră-sa.

Ea oftă.

— Fie. Vrei să faci un lucru drăguț pentru Julia. Poți să-i spui penitență, dacă vrei, dar poate e pur și simplu un gest generos. E și mai generos dacă vrei să păstrezi secretul, fără s-o stânjenești sau s-o faci să se simtă îndatorată față de tine. Sunt impresionată. Oarecum.

— *Vreau s-o fac să se deschidă ca o floare*, șopti Gabriel.

Rachel consideră mărturisirea lui drept o bălmăjeală fără sens, pentru că nu-i venea să creadă că spusese ce auzise ea. Era o replică prea bizară.

— Nu crezi c-ar trebui s-o tratezi pe Julia ca pe o femeie în toată firea și să-i spui că darurile sunt din partea ta? S-o lași pe ea să decidă dacă le acceptă sau nu?

— Dacă ar ști că sunt din partea mea nu le-ar accepta. Mă urăște.

Rachel izbucni în râs.

— Julia nu e genul de persoană care să urască pe cineva. Iartă mult prea ușor, ca să urască. Deși, dacă într-adevăr te urăște, probabil c-o meriți. Dar ai dreptate — nu acceptă pomeni. Nu mă lăsa niciodată să-i cumpăr ceva, decât la ocazii speciale.

— Atunci spune-i că îi iei niște cadouri de Crăciun cu întârziere. Sau spune-i că sunt din partea lui Grace.

Cei doi frați se priviră cu subînțeles și lui Rachel îi dădură lacrimile.

— Mama a fost singura persoană de la care Julia accepta daruri, pentru că îi era ca o mamă.

Gabriel veni îndată lângă sora lui și o strânse în brațe, încercând s-o aline cum știa mai bine.

În adâncul sufletului său, știa exact de ce încerca să-și convingă sora să-i cumpere lucruri frumoase, feminine, domnișoarei Mitchell. Netezea calea spre iad cu eforturile lui — cumpăra îngăduirea, iertarea pentru păcatele lui. Nicio femeie nu-l mai făcuse vreodată să reacționeze astfel. Dar nu, Gabriel n-avea să se abandoneze unor astfel de gânduri. Nu i-ar folosi la nimic, absolut la nimic.

Știa că trăiește în infern. Accepta lucrul ăsta. Rareori se plângea. Dar, dacă era să spună adevărul, își dorea cu disperare să poată evada. Din nefericire, n-avea niciun Virgiliu și nicio Beatrice care să-i vină în ajutor. Rugăciunile lui rămâneau fără răspuns, iar planurile lui de a reveni pe calea cea bună erau aproape invariabil spulberate când de una, când de alta. Cel mai frecvent, erau spulberate de vreo blondă cu ditamai tocurile care-i lăsa urme de gheare pe spate în timp ce-i striga numele până nu mai putea...

Dată fiind situația actuală, cel mai bun lucru pe care-l putea face în încercarea de a se lepăda de rele era să ia banii murdari ai bătrânului și să-i reverse asupra unui înger cu ochi căprui. Un înger care nu-și permitea să închirieze un apartament cu bucătărie și care avea să se deschidă un picuț, sfioasă ca o floare, când prietena ei cea mai bună o să-i cumpere o rochie frumoasă și o pereche nouă de pantofi.

Gabriel își dorea să facă mai mult decât să-i cumpere o servietă, deși n-ar fi recunoscut în veci ce-și dorea cu adevărat; își dorea s-o facă pe Julianne să zâmbească.

În timp ce Gabriel și Rachel discutau despre penitență, iertare și ghiozdane ordinare, Paul o aștepta pe Julia în fața intrării de la Robarts Library, cea mai mare bibliotecă din campusul Universității din Toronto. Deși Julia nu putea decât să bănuiască, în scurtul răstimp de când se cunoscuseră, Paul începuse s-o placă foarte tare.

Era obișnuit să aibă un cerc larg de prieteni, care includea multe femei. Și avusese destule relații, atât cu fete așezate, cât și cu unele care aveau diverse probleme. Cea mai recentă relație pe care

o avusese își dăduse obștescul sfârșit. Allison dorise să rămână în Vermont și să se angajeze profesoară la o școală. El își dorise să se mute la Toronto și să facă studii postuniversitare, pentru a se dedica unei cariere academice. După o relație la distanță care durase doi ani, se dăduseră bătuți. Dar se despărțiseră amiabil — fără ca vreunul din ei să-i taie cauciucurile celuiilalt, fără fotografiile aruncate pe foc. Mai mult, rămăseseră prieteni și Paul era mândru de asta.

Dar acum, c-o întâlnește pe Iepuraș, începu să realizeze că o relație cu o persoană care-i împărtășea pasiunile și obiectivele profesionale putea fi foarte incitantă și plină de satisfacții.

Paul era un băiat de modă veche. Mai întâi îi făcea curte unei femei. Lua lucrurile încet. Așa că era mulțumit să înceapă prin a fi prieten cu Iepuraș cea frumoasă și sperioasă, până când aveau să se cunoască îndeajuns de bine și să-i mărturisească sentimentele. Și până când era sigur că ea îl privea cu aceeași afecțiune. Era hotărât să-și petreacă timpul cu ea și s-o trateze așa cum se cuvine și să-i acorde cât mai multă atenție astfel încât, dacă apărea altcineva între timp și încerca să se bage pe fir, să-i poată spune individului să stea naibii la locul lui.

Juliei îi părea rău c-avea să rateze o repriză de cumpărături cu Rachel, dar deja îi promisese lui Paul că-și va petrece ziua cu el la bibliotecă. Trebuia să se apuce să lucreze la prezentarea propunerii de teză acum că domnul profesor Emerson acceptase să-i fie îndrumător. Era foarte motivată — puțin spus — să facă o figură bună la cursul lui și să-l impresioneze cu propunerea ei, deși, judecând după comportamentul lui de până atunci, știa că era puțin probabil să-i reușească figura.

— Bună!

Paul o salută entuziast și-i luă imediat rucsacul greu din spate, trăgându-l pe umărul lui vânjos, fără a simți greutatea.

Julia îi zâmbi, ușurată și la propriu, și la figurat.

— Mulțumesc c-ai acceptat să-mi fii ghid. Ultima dată când am fost aici m-am rătăcit. M-am trezit într-un loc izolat de la etajul patru, alocat exclusiv hărților, spuse simțind c-o ia cu frig.

Paul râse.

— E o bibliotecă imensă. O să-ți arăt colecția dedicată lui Dante, care-i la etajul nouă, și apoi te conduc în biroul meu.

Îi ținu ușa și Julia intră grațios, simțindu-se ca o prințesă. Paul avea maniere impecabile și nu le folosea ca pe o armă. Julia se gândi cum unii oameni, al căror nume nu trebuia rostit, își foloseau manierele pentru a-și intimida și manipula semenii, în timp ce alții, cum era Paul, le foloseau ca un omagiu, pentru a-i face pe ceilalți să se simtă speciali. Ba chiar foarte speciali.

— Ai biroul tău? îl întrebă, în timp ce-i arătau paznicului de lângă lift legitimațiile lor de studenți.

— Oarecum.

Îi ținu ușa de la lift.

— Locul meu de studiu e lângă sectorul dedicat lui Dante.

— Pot să fac cerere pentru un loc de studiu individual?

Paul se strâmbă.

— Sunt la mare preț. E aproape imposibil să obții unul, mai ales dacă ești masterand.

Citi întrebarea nerostită din ochii ei și se grăbi să adauge:

— Eu consider că masteranzii sunt la fel de importanți ca doctoranzii. Dar nu sunt destule locuri de studiu individuale pentru toată lumea. Cel pe care-l folosesc eu nu-i de fapt al meu — e al lui Emerson.

Dacă Paul ar fi întins mâna să apese butonul de la lift în locul Juliei, ar fi văzut-o înverzindu-se un pic și ar fi simțit cum i se taie răsufarea. Dar o lăsă pe ea să apese.

Odată ajunși la etajul nouă, o călăuzi răbdător prin colecția Dante, arătându-i deopotrivă izvoarele primare și pe cele secundare. Și o privi cu încântare cum mângâia cotoarele cărților, afectuos, ca și cum saluta niște prieteni vechi.

— Julia, pot să-ți pun o întrebare personală?

Ea rămase nemișcată, ținând în mână un volum *in-cvarto* cu o copertă de piele tocită. Inspiră adânc mirosul pe care-l răspândea cartea ca să se liniștească și încuviință.

— Emerson m-a rugat să-ți iau dosarul de la doamna Jenkins și...

Ea își întoarse privirea spre el, cu ochii mari, fără să clipească. „Oh, nu“, își zise.

Paul ridică mâna, pentru a o liniști.

— Nu l-am citit. Nu-ți face griji, spuse, răsând înfundat. Oricum nu e nimic prea personal în dosarele alea. Se pare că voia să scoată o hârtie pe care-o pusese acolo. Dar m-a surprins ce a făcut apoi.

Julia îl privi cu sprâncenele ridicate, așteptând să spună odată ce-avea de-a zis.

— L-a sunat pe Greg Matthews, șeful Catedrei de Romanistică de la Harvard.

Clipi de câteva ori, reflectând la spusele lui.

— De unde știi?

— Tocmai îi lăsam niște copii și l-am auzit vorbind la telefon. Îl întreba pe Matthews de tine.

— De ce-ar face una ca asta?

— Asta voiam să te-ntreb și eu. A întrebat de ce n-aveau burse suficient de generoase pentru masteranzi. E absolvent al acelei secții, știi. Matthews era șeful de catedră când și-a terminat el doctoratul.

„La naiba. Mă verifica? Evident. Nu i-a venit să creadă că eu chiar am intrat la Harvard, ca și el.“ Julia închise ochii, agățându-se de raftul bibliotecii.

— N-am auzit tot ce spunea Matthews. Dar l-am auzit pe Emerson.

Rămase cu ochii închiși, așteptând lovitura de grație. Spera doar că Paul o s-o comită cât mai repede și într-un mod cât mai puțin dureros.

— Nu știam c-ai intrat la Harvard, Julia. Este extraordinar. Emerson a întrebat dacă ai fost într-adevăr acceptată acolo și pe ce loc te-ai clasat în rândul celor care-au aplicat.

— Evident, murmură ea. Sunt dintr-un orașel de provincie din Pennsylvania. Am absolvit la o universitate înființată de ieziuiți,

cu doar vreo șapte mii de studenți. Cum aș fi putut eu să intru la Harvard?

Paul se încruntă. „Bietul Iepuraș. Ticălosul ăla bolnav i-a făcut o figură mârșavă. Chiar ar merita să-i tăbăcesc fundul. Și apoi ar merita să-i iau la tăbăcit și alte părți...”

— Care-i problema cu școlile catolice? Eu am făcut facultatea la St. Mike's în Vermont și am făcut școală serioasă. La Catedra de engleză aveau un profesor specializat în Dante, iar la Catedra de Istorie aveau un specialist în istoria Florenței.

Julia încuviință, ca și cum l-ar fi ascultat, deși nu auzise nimic.

— Ascultă, încă n-am terminat povestea. Faza e că Matthews a încercat să-l convingă să te trimită înapoi să faci doctoratul acolo. A zis c-ai obținut un punctaj foarte bun. Asta e mare lucru, având în vedere sursa. Am aplicat și eu la departamentul ăla și m-au respins din start.

Zâmbi mânzește, neștiind cum avea să reacționeze ea la acea informație.

— Așa că, dacă nu e o întrebare prea indiscretă, de ce nu te-ai dus la Harvard?

— N-am vrut să vin aici, șopti ea, cu o voce vinovată. Știam că el predă aici. Dar n-am avut de ales. Încă mai am datorii de ordinul miilor la St. Joseph's... Pur și simplu nu mi-am permis să merg la Harvard. Speram să-mi termin masteratul repede și să merg anul viitor la Harvard. Dacă obțin o bursă mai mare, nu va trebui să fac un împrumut pentru doctorat.

Paul încuviință, cu o expresie încurajatoare, și, în timp ce Julia se întoarse să studieze mai atent cărțile, rămase uitându-se la ea. Julia nu părea să realizeze detaliul important pe care i-l dezvăluise involuntar. Detaliul care îi spusese mult mai mult decât motivul pentru care nu se dusesese la Harvard.

În timp ce-o privea răsfoind tomurile prăfuite, cu ochii mari și cu o umbră de zâmbet pe buzele ei îmbietoare, realizează că porecla de „Iepuraș” i se potrivea și mai bine decât crezuse inițial. Pentru

că da, aducea tare mult cu un iepuraș pe care-l zărești pe imaș sau ceva de genul. Dar semăna, de asemenea, de minune cu „Iepurașul de catifea“.*

Paul n-ar fi spus niciodată așa ceva cu voce tare și, dacă l-ai fi întrebat dacă auzise de cartea cu pricina, ar fi mințit fără să clipească. Dar lui Allison îi plăcuse la nebunie cartea și, la începutul relației lor, îl somase s-o citească pentru a putea s-o înțeleagă pe deplin pe ea. Iar Paul, ditamai vlăjganul, ca orice băietan crescut la o fermă din Vermont, citise drăcovenia aia de poveste pe furiș pentru c-o iubea.

Deși n-ar fi recunoscut-o în veci, îi plăcuse la nebunie povestea.

Uitându-se la Iepuraș, avea senzația că ea aștepta cu jind să devină o făptură în carne și oase. Mai mult, că aștepta pe cineva care s-o iubească. Iar așteptarea lăsase urme asupra ei. Nu asupra chipului și trupului ei, care erau foarte atrăgătoare (deși Paul ar fi zis că era, fără doar și poate, prea slabă și prea palidă, neajunsuri care se puteau remedia cu o dietă bogată în lapte și produse lactate, specifice Vermontului). Nu asupra fizicului, ci asupra sufletului ei, care, după aprecierea lui, era la fel de frumos, dar trist.

Paul nici măcar nu era sigur dacă să creadă sau nu în existența sufletului până s-o cunoască pe Iepuraș. Acum că o cunoscuse, nu putea decât să creadă. Spera în sinea lui că într-o bună zi ea va deveni ceea ce-și dorea să fie; că va găsi pe cineva care s-o iubească și se va transforma din iepuraș sperios în altceva. Într-o făptură mai curajoasă. Și fericită.

Nedorind să-și lase prea mult imaginația să zburde pe coclauri, Paul decise că trebuia să-i ia gândul Iepurașului de la ceea ce-o necăjea, așa că-i zâmbi din nou. Apoi o conduse spre o ușă cu o plăcuță din aramă pe care era scris, foarte frumos, de mână: *Profesor Gabriel O. Emerson, Catedra de Italianistică*.

* Personajul principal al poveștii pentru copii *Iepurașul de catifea sau cum prind viață jucăriile*, de Margery Williams (N.t.).

Julia observă cu interes că pe niciuna din celelalte uși nu era vreo plăcuță cu nume. Observă, de asemenea, că Paul lipise, sub plăcuță, o fișă pe care își scrisese numele. Și-l imaginează pe domnul profesor Emerson venind și rupând cartonașul de ciudă. Apoi observă numele complet al lui Paul: Paul V. Norris, Masterand.

— De la ce vine „V”-ul? îl întrebă, arătând spre plăcuța improvizată cu numele.

Paul păru stânjenit.

— Nu-mi place să-mi folosesc al doilea prenume.

— Nici eu nu-l folosesc pe-al meu. Și te înțeleg dacă nu vrei să-mi spui, zise zâmbind și întorcându-și curioasă privirea spre ușa încuiată.

— O să râzi.

— Mă îndoiesc. Numele meu de familie e Mitchell. Nu e un nume cu care să te mândrești.

— Mie mi se pare drăguț.

Julia se îmbujoră un picuț.

Paul oftă, cedând.

— Îmi promiți că nu mai spui nimănui?

— Sigur. Și îți spun și eu celălalt nume al meu: Helen.

— Și ăsta e frumos.

Inspiră adânc și închise ochii. Apoi așteptă. Când nu-și mai putea ține răsuflarea și plămânii săi păreau gata să plesnească, expiră.

— Virgil.

Ea-l privi neîncrezătoare.

— Virgil?

— Da.

Deschise ochii și o studie o clipă, temându-se c-o să râdă de el.

— Te pregătești să te specializezi în opera lui Dante și al doilea prenume al tău e Virgil? Glumești?

— E un nume cu tradiție în familie. Așa-l chema pe străbunicul meu... El nu l-a citit în viața lui pe Dante, crede-mă pe cuvânt. Era un fermier din Essex, Vermont, care creștea vaci de lapte.

Julia zâmbi admirativ.

— Mie mi se pare un nume frumos. Și e o mare onoare să porți numele unui poet.

— La fel de mare ca aceea de a purta numele Elenei din Troia, Julia Helen. Un nume care ți se potrivește, de altfel.

Ochii lui se împlânziseră și-o privea cu admirație. Julia își întoarse privirea, stânjenită.

Paul își dresе glasul, încercând să risipească tensiunea creată.

— Emerson nu folosește niciodată birouașul ăsta — doar pentru a lăsa diverse chestii pentru mine. Dar e al lui și el plătește abonamentul.

— Nu sunt gratuite?

Paul clătină din cap, descuind ușa.

— Nu. Dar merită, pentru că au încălzire și aer condiționat, acces la internet wireless și poți să lași cărți aici fără să trebuiască să le împrumuți la ghișeu. Așadar, dacă e vreo carte de care ai nevoie — chiar și dicționare și enciclopedii care nu se pot împrumuta acasă —, poți s-o lași aici.

Julia se uită la încăperea micuță, dar comodă, ca și cum ar fi fost Pământul Făgăduinței, privind cu ochii mari biroul solid, fixat în perete, fotoliile comode și rafturile de cărți cât peretele. Printr-o fereastră micuță se vedea o panoramă cu siluetele clădirilor din centru și turnul Televiziunii Canadiene. Se întrebă cât ar costa-o, oare, să se mute într-un birouaș de studiu în locul văgăunii ei de hobbit, care nu era bună nici de cușcă de câine.

— De fapt, zise Paul, strângând niște hârtii de pe unul din rafturi, o să-ți las ție raftul ăsta. Și pot să-ți dau cheia mea de rezervă.

Scotoci prin birou și pescui o cheie de rezervă, scriind un număr pe o hârtie.

— ăsta e numărul de pe ușă, în caz că ai iar probleme și nu mai dai de el, iar asta e cheia.

Julia rămase încremenită, cu gura căscată.

— Nu pot să accept. Mă urăște, n-o să-i placă chestia asta.

— Dă-l naibii.

Îl privi surprinsă, cu ochii cât cepele.

— Iartă-mă. Nu înjur de obicei — nu prea mult. Cel puțin nu când sunt fete de față. *Femei*, vreau să zic.

Ea încuviință, dar nu de-asta era surprinsă, de fapt.

— Emerson nu stă niciodată pe-aici. Poți să-ți lași cărțile și-o să creadă că-s ale mele. Dacă nu vrei să te prindă, nu e nevoie să studiezi aici. Vino când sunt eu aici — și sunt destul de des. Așa, dacă te vede, o să creadă că studiem împreună. Sau ceva de genul ăsta.

Zâmbi spășit. Își dorea tare mult să-i dea *cheia ei* — ca ea să știe că poate veni oricând. Să poată vedea lucrurile ei pe rafturi... să poată studia și lucra alături de ea.

Dar Julia nu dorea să i se înmâneze *cheia ei*.

— Te rog.

Îi luă mâna palidă în a lui și-i desfăcu blând degetele. O simți șovăind, așa că-i mângâie dosul palmei cu degetul mare, doar ca s-o liniștească. Îi puse cheia și hârtia în palmă și-i închise pumnul, având grijă să nu apese prea tare ca nu cumva să-i lase o vânătaie. Știa că Emerson o rănise îndeajuns.

— Real nu e ceea ce ești, ci ceea ce ți se întâmplă; e ceva care ți se întâmplă. Și în momentul de față, ai nevoie să ți se întâmple ceva bun.

Julia tresări la auzul spuselor lui, pentru că el nici nu bănuia cât de bine i se potriveau.

„Oare parafrizează din...? Imposibil.“

Se uită în ochii lui, care o priveau cald și prietenos. Nu văzu nicio urmă de meschinărie sau cruzime în ochii lui, nimic care să sugereze viclenie sau brutalitate. Poate o plăcea sincer. Sau poate îi era doar milă de ea. Oricare ar fi fost motivația lui misterioasă, în clipa aceea Julia alege să creadă că Universul nu era cu desăvârșire sumbru și dezolant, că mai existau vestigii de bunătate și virtute, astfel că acceptă cheia, cu capul în pământ.

— Nu plânge, Iepurașule!

Paul întinse mâna să-i șteargă o lacrimă abia apărută, dar se răzgândi și-și retrase mâna.

Julia se întoarse, stânjenită de valul de emoții intense care-o năpădise subit, și, culmea, pentru că îi dăduse *propria lui cheie* și pentru că îi citase un fragment dintr-o carte îndrăgită pentru copii. În timp ce se uita cu disperare după ceva, orice, care să-i distragă atenția, dădu cu ochii de un CD care stătea stingher pe unul din rafturi. Îl luă. *Recviemul* lui Mozart.

— Îți place Mozart? îl întrebă studiind carcasa.

Paul își întoarse privirea incomodat.

Gestul o surprinse. Vru să pună CD-ul la loc pe raft, temându-se că-l stânjenise umblând prin lucrurile lui, dar el o opri.

— Stai calmă, poți să te uiți la el. Dar nu-i al meu. E al lui Emerson.

Din nou, Julia simți c-o ia cu frig și avu o senzație de greață. De data asta, Paul îi observă reacția și se grăbi să adauge:

— Să nu mă dai de gol, dar i l-am furat.

Julia făcu ochii mari.

— Știu — e oribil din partea mea. Dar asculta *aceeași bucată* de pe drăcia aia de disc *la infinit* în biroul lui, în timp ce înregistram o parte din cărțile din biblioteca lui personală. *Lacrimosa, lacrimosa* și iar *lacrimosa*, în puii mei. N-am mai rezistat! E atât de deprimantă. Așa că i l-am șterpelit din birou și i l-am ascuns aici. Am rezolvat problema.

Julia izbucni în râs. Închise ochii și râse.

Zâmbi ușurat văzându-i reacția.

— Nu l-ai ascuns prea bine. Mie mi-a luat — cât? — vreo treizeci de secunde să-l gădesc, spuse Julia, chicotind, și vru să-i întindă CD-ul.

El îi dădu precaut părul peste umăr, ca să-i poată vedea fața.

— Ce-ar fi să-l ascunzi la tine?

Ea se încordă involuntar și făcu un pas înapoi.

Paul văzu că-și lasă din nou capul în pământ, mușcându-și buza. Se întrebă ce gafă făcuse... poate n-ar fi trebuit s-o atingă? Oare Julia se teme ca Emerson să nu descopere la cine e CD-ul?

— Julia? o întrebă încetișor, fără a mai încerca s-o atingă. Îmi pare rău. Te-am supărat cu ceva?

— Nu, nu-i nimic.

Se uită fâstăcită la el, punând CD-ul la loc.

— Îmi place foarte mult *Requiemul* lui Mozart și *Lacrimosa* e bucata mea preferată. Nu știam că-i place și lui. Sunt doar... hm... surprinsă.

— Ia-l cu împrumut.

Îi puse discul în mână.

— Dacă întreabă Emerson, o să-i spun că e la mine. Dar măcar așa poți să-l copiezi pe iPod-ul tău și să mi-l dai înapoi luni.

Julia se uită la CD.

— Nu știu...

— L-am ținut toată săptămâna și n-a întrebat de el. Poate i s-a schimbat starea de spirit. A început să-l asculte după ce s-a întors de la Philadelphia. Nu știu sigur de ce...

Cedând unui impuls, Julia strecură CD-ul în rucsacul ei tocit.

— Mulțumesc.

— Orice pentru tine, Julia, zise Paul zâmbind.

Își dorea s-o ia de mână. Sau măcar să i-o strângă o clipă. Dar era evident, se fâstăcea ușor, așa că încercă să nu se apropie prea mult de ea în timp ce-o conducea în hol, pentru a continua turul bibliotecii.

— Ăă, weekendul ăsta e Festivalul de Film de la Toronto. Am bilete la câteva din filmele de sâmbătă. Ai chef să vii cu mine? o întrebă, conducând-o spre lift și încercând să pară degajat.

— Ce filme?

— Unul franțuzesc și unul nemțesc. Eu prefer filmele europene.

Îi zâmbi sfios.

— Aș putea să le schimb cu bilete la filme mai autohtone...

Julia clătină din cap.

— Și mie-mi plac filmele europene. Cu condiția să fie subtitrate. Nu știu boabă de franceză, iar în germană știu doar înjurături.

Paul chemă liftul și se întoarse, privind-o îndelung, cu atenție. Apoi zâmbi răutăcios.

— Știi injurături în germană? Cum așa?

— Am stat la căminul pentru studenți străini de la St. Joseph. Una din studentele venite cu bursă era din Frankfurt și injura ca un birjar. La sfârșitul semestrului, învățasem cu toții să injurăm în nemțește. Știi tu, ca-n cămin.

Se îmbujoră un pic și își foi picioarele.

Julia știa că Paul era la doctorat, ceea ce însemna că, probabil, deja făcuse cursuri de franceză și germană. Fără îndoială, ar fi râs de cunoștințele ei superficiale de limbi străine, așa cum făcuse Christa după un seminar. Se așteptă la o replică sarcastică sau un gest ușor superior.

Dar Paul îi zâmbi, în timp ce-i ținea ușa de la lift.

— Eu sunt dezastru la germană. Poate mă înveți câteva injurături — ar fi o schimbare în bine.

Julia se întoarse spre el, zâmbindu-i la rândul ei. Un zâmbet larg, de data asta.

— Poate. Și mi-ar plăcea să merg cu tine la film sâmbătă. Mulțumesc pentru invitație.

— Cu plăcere.

Era mulțumit de el. Frumoasa Julia o să-l însoțească la Festivalul de Film și, apoi, vor lua cina împreună. Încă nu-i prezentase restaurantul indian unde-i plăcea cel mai mult să meargă. Sau poate-ar trebui s-o ducă acolo în seara asta și s-o invite undeva în Chinatown după film. Apoi o s-o ducă la Greg's să mănânce înghețată de casă... iar weekendul viitor o s-o invite să viziteze împreună noua clădire a Galeriei de Artă din Ontario, recent renovată de Frank Gehry.

În timp ce-și continuau turul, Paul își spuse în sinea lui c-avea să fie răbdător. Foarte răbdător. Și precaut, de fiecare dată întindea timid mâna să-i întindă un morcov sau s-o mângâie blând pe blăniță. Altfel, avea s-o sperie pe Iepuraș și nu va putea s-o ajute să devină o făptură în carne și oase.

În dimineața următoare, Julia stătea în pătuțul ei îngust cu laptopul ei vechi, lucrând la teză și ascultând Mozart. Gusturile muzicale ale domnului profesor Emerson o surprindeau. Cum putea să treacă de la Nine Inch Nails la *așa ceva*? Oare îl asculta doar din cauza lui Grace? Sau exista vreun alt motiv pentru care se tortura ascultând neîntrerupt aceeași bucată de tăiat venele?

Julia închise ochii și se concentrează pe versurile de la *Lacrimosa*, cântate răsunător și sfâșietor, în latinește, de corul pe mai multe voci...

*Zi a Plângerii,
în care cel păcătos se va ridica din cenușă,
spre a fi adus la judecată.
Miluiește-l, Doamne, pe omul acesta.
Doamne Iisuse, odihnește-i,
în mare mila ta.
Amin!*

„Oare de ce ascultă Gabriel întruna chestia asta? Și ce spune despre mine faptul că mă simt, fără să vreau, mai aproape de el când o ascult? N-am făcut altceva decât să-i înlocuiesc fotografia cu CD-ul lui — atâta doar că nu dorm cu el sub pernă.

Sunt jalnică, sunt ca un cățeluș amorezat.“

Julia scutură din cap și încercă să se concentreze pe propunerea de disertație, gândindu-se la Paul și la ce făcuseră în ajun pentru a-și lua gândul de la muzica tânguitoare.

Îi fusese de mare ajutor. Pe lângă faptul că-i dăduse propria ei cheie la birouașul de studiu al domnului profesor, îi dăduse sfaturi legate de cum să-și structureze cât mai bine propunerea de disertație și o făcuse să râdă de mai multe ori — cu siguranță de mai multe ori decât răsese în ultimul timp. Era manierat; îi ținea ușa și îi ducea

rucsacul greu și hidos. Era un adevărat cavaler și Juliei îi plăcea de el. Era plăcut să fii în compania unui bărbat care era deopotrivă chipeș și amabil — o combinație adesea disprețuită și relativ rară. Îi era recunoscătoare și pentru că-i fusese ghid. Pentru că, într-adevăr, cine altcineva decât Virgil, călăuză lui Dante prin Infern, ar fi putut s-o călăuzească mai bine prin hățișurile propunerii de disertație?

Își dorea ca propunerea ei să-l impresioneze pe domnul profesor Emerson, să-l convingă că era o studentă bună și destul de inteligentă. Chiar dacă știa că el, probabil, ar fi contrazis-o în ambele privințe, orice i-ar fi zis domnul profesor Greg Matthews de la Harvard despre ea. Și ar fi mințit dacă spunea că nu încerca, cumva, să-l împungă subtil să-și amintească de ea.

Se întrebă ce era mai rău — că Gabriel o uitase? Sau că Gabriel se transformase în domnul profesor Emerson? Aproape că i se făcu greață cântărind a doua opțiune, așa că refuză să zăbovească — prea mult — asupra ei. Cu siguranță prefera ca Gabriel s-o fi uitat, rămânând însă bărbatul tandru și blând pe care-l sărutase în livada uscată, decât să se transforme în domnul profesor Emerson, cu toate viciile acestuia, fără a o fi uitat.

Ideea ei de teză era relativ simplă. Dorea să facă o comparație între iubirea curtenească, așa cum era reflectată aceasta în relația castă dintre Dante și Beatrice, și pofta carnală desfrânată manifestată în relația adulteră dintre Paolo și Francesca, perechea pe care Dante o plasase în cercul al doilea al Infernului, cercul păcătoșilor din dragoste. Julia dorea să analizeze virtuțile castității, o temă care-i trezea un interes profund, și s-o compare cu erotismul sublimat al *Divinei Comedii*.

În timp ce lucra la prezentare, se trezi uitându-se când la pictura lui Holiday, atârnată deasupra patului ei, când la o vedere cu *Sărutul* lui Rodin. Rodin îi sculptase pe Paolo și Francesca astfel încât buzele lor nu se atingeau; și totuși, sculptura era plină de erotism și Julia nu cumpărase o reproducere când vizitase Muzeul Rodin în Paris pentru că i se păruse prea erotică. Și sfâșietor de tristă.

Se mulțumise cu o vedere pe care o lipise pe perete.

Pe lângă franceza de *boulangerie* și *fromagerie* pe care o vorbea, știa îndeajuns de bine limba cât să-și dea seama că titlul sculpturii lui Rodin, *Le Baiser* în franțuzește, contribuia la aspectul său subversiv. Pentru că, în franceză, *baiser* putea sugera fie inocența unui sărut, fie o partidă de sex animalic. Dacă spunea *le baiser*, te refereai la un sărut, dar dacă cineva spunea *Baise-moi*, te implora să i-o tragi. Inocența și dorința imploratoare se contopeau în îmbrățișarea acestor îndrăgostiți ale căror buze nu se atingeau: încremenți laolaltă, și totuși despărțiți pe veci. Julia își dorea să-i elibereze din această îmbrățișare împietrită și spera, în taină, că teza ei îi va oferi o cale în acest sens.

Din când în când, de-a lungul anilor, Julia cedase tentației de a-și aminti noaptea din livada în paragină din spatele casei familiei Clark, retrăind acel prim sărut cu Gabriel și o parte din lucrurile care se întâmplaseră apoi, dar cel mai adesea revenea acolo în vis. Nu se gândea aproape niciodată la dimineața de după, la frământările și lacrimile pe care le adusese. Era o amintire prea dureroasă. Era amintirea unei trădări pe care o retrăia doar în coșmaruri... și, din nefericire pentru ea, asta se întâmpla mult prea des. Era motivul pentru care nu-l căutase niciodată.

Chiar atunci, îi sună telefonul, întrerupându-i studiul.

— Hei, Julia, ai planuri diseară?

Era Rachel. Julia îl auzea pe Gabriel în fundal bombănind ceva.

Imediat închise sonorul laptopului, ca nu cumva Gabriel să audă muzica prin telefon. Așteptă cu răsuflarea tăiată să vadă dacă auzise ceva...

— Julia? Mai ești?

— Da, sunt.

Julia nu-și dădea seama din mormăielile lui Gabriel dacă e furios sau pur și simplu se plânge de ceva. Nu c-ar fi surprins-o vreuna din variante.

— Ce s-a întâmplat? Ești OK?

— Da, n-am nimic. Hm, nu, n-am planuri. N-am planuri diseară.

Julia își mușcă buza, simțind un val de ușurare. Nu auzise CD-ul. Sau cel puțin, nu părea să-l fi auzit.

— Bun. Vreau să ieșim în club.

— Oh, pe bune acum. Știi că nu-mi plac astfel de locuri. Nu știu să danseze și muzica e întotdeauna prea tare.

Rachel începu să râdă cu poftă.

— Ce coincidență! Gabriel mi-a zis cam același lucru. Mai puțin partea cu dansatul. El își *închipuie* că știe să danseze — numai că refuză s-o facă.

Julia se ridică în capul oaselor.

— O să vină și Gabriel?

— Mai sunt doar două zile și plec. Mă scoate într-un loc drăguț să luăm cina, apoi vreau să mergem într-un club. Nu e prea încântat de asta, dar n-a refuzat. M-am gândit c-ar fi fain dacă vii și tu cu noi după cină. Ce zici?

Julia închise ochii.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Rachel. Dar n-am cu ce să mă îmbrac. Îmi pare rău.

Rachel chicoti.

— Îmbracă-te într-o rochiță neagră. Ceva simplu. Sunt sigură că ai ceva care să meargă.

În clipa aceea sună cineva la ușă, întrerupându-le conversația.

— Stai un pic, Rachel, sună cineva la ușă.

Julia ieși în hol, observând un individ de la o firmă de curierat în fața ușii principale. Îi deschise.

— Da?

— Am o livrare pentru Julia Mitchell. Dumneavoastră sunteți?

Încuviință și semnă pentru ceea ce se dovedi a fi un pachet foarte mare, dreptunghiular.

— Mulțumesc, mormăi, luând pachetul sub braț și ducând telefonul mobil la ureche.

— Rachel, mai ești?

Rachel părea amuzată de ceva.

- Da. Cine era?
- Nu știu ce livrare. Pentru mine.
- Ei bine, ce e?
- Nu știu. E o cutie mare.
- Deschide-o!

Julia încuie ușa de la apartament și puse cutia pe pat. Ținea telefonul cu umărul, ca să poată vorbi în timp ce desfăcea pachetul.

— E o etichetă pe cutie — Holt Renfrew. Nu știu de ce mi-ar trimite cineva un cadou... Rachel, nu se poate!

Julia auzi un râs cristalin la celălalt capăt al firului.

Deschise cutia și văzu o rochie superbă de ocazie, violet, cu un umăr dezgolit. Julia nu recunoscuse numele de pe etichetă, Badgley Mischka, dar era probabil una dintre cele mai feminine rochii pe care le văzuse vreodată.

Într-o cutie așezată lângă rochie descoperi o pereche de pantofi de lac Christian Louboutin. Se uită uluită la talpa roșie și la tocul foarte înalt. Pantofii aveau câte o fundiță drăgălașă de catifea roșie în dreptul fiecărui deget și Julia știa că făcuseră probabil cât chiria ei pe-o lună. În colțul cutiei era cuibărită, ca și cum cineva își amintise brusc să bifeze și asta, o poșetuță cu mărgele.

Pentru o clipă, Julia se simți precum Cenușăreasa.

— Îți place tot ansamblul? Le-au ales cei de la magazin, eu am cerut doar să-mi arate rochii violet.

Julia simți o undă de șovăială în glasul lui Rachel.

— Sunt superbe, Rachel. Tot ansamblul. Stai așa, de unde mi-ai știut măsura?

— N-am știut-o. Pari să-ți fi păstrat conformația din vremea facultății, dar am luat-o pe ghicite. Așa că va trebui să probezi rochia și să vezi dacă-ți vine.

— Dar e prea mult. Numai pantofii... Pur și simplu nu pot să...

— Julia, te rog. Mă bucur așa mult că ne-am regăsit. Faptul că ne-am reîntâlnit întâmplător și că am ocazia de a mă apropia din

nou de Gabriel sunt singurele lucruri bune care mi s-au întâmplat de când s-a îmbolnăvit mama. Te rog, nu-mi răpi plăcerea asta.

„Rachel se pricepe de minune să te facă să te simți vinovat.“

Julia trase încet aer în piept.

— Nu știu ce să zic...

— Nu le-am luat din banii mei. Sunt o moștenire de familie. De când a murit mama...

Rachel nu termină propoziția, sperând că prietena ei va trage singură concluziile (greșite).

Și Julia exact asta făcu.

— Mama ta ar fi vrut să-ți iei ceva pentru tine din banii ăștia.

— Ea-și dorea să-i facă fericiți pe toți cei dragi ei, inclusiv pe tine. Și nu prea a mai apucat să te răsfete după... după ce s-a întâmplat. Sunt sigură că știe c-am reluat legătura și se bucură pentru noi. Fă-o fericită de dragul meu, Julia.

Acum simți că-i dădeau lacrimile. Și Rachel se simți vinovată pentru c-o manipula. Gabriel nici nu se simți vinovat, nici nu-i dădură lacrimile, și-și dori ca fetele să ajungă odată la un consens, ca să poată naibii să dea și el un telefon.

— Pot măcar să-ți dau o parte din bani înapoi? Aș putea să-ți dau banii pentru pantofi... în rate?

Gabriel probabil c-o auzise, pentru că în fundal distinsese niște înjurături și niște vociferări. Mormăia ceva de genul „luciu“ sau „lucie“. Ce-o mai fi însemnat și asta?

— Gabriel! Lasă-mă pe mine să rezolv problema, zise Rachel.

Julia auzea frânturi ale unei discuții în contradictoriu între frate și soră.

— Dacă așa vrei, fie. (*Gabriel, încetează!*) Dar e ultima seară în care ieșim împreună și vreau să vii și tu cu noi. Așa că îmbracă-te cu rochia, vino și vedem noi mai încolo cum facem cu banii. Mult mai încolo. De exemplu, când o să mă întorc în Philadelphia. Și o să trăiesc din ajutor social.

Julia oftă din rărunchi și îi mulțumi în sinea ei lui Grace, care fusese întotdeauna atât de bună cu ea.

— Mulțumesc, Rachel. Ți rămân datoare. Din nou.

Rachel chiui de încântare.

— Gabriel, vine și Julia cu noi!

Julia depărtă telefonul de ureche ca să nu mai audă zbireretele prietenei sale.

— Să fii gata în jur de nouă... trecem să te luăm de-acasă. Gabriel zice că știe să ajungă.

— E o oră cam târzie... ești sigură?

— Te rog! Gabriel a ales clubul și spune că nici măcar nu deschid înainte de nouă. Chiar și-așa o să ajungem cam devreme. Pregătește-te pe îndelete și ne vedem diseară. O să arăți mortal!

Și astfel încheiară convorbirea și Julia începu să-și admire rochia nouă. Rachel moștenise firea generoasă și plină de compasiune a mamei sale. Păcat că aceste calități nu se lipiseră și de Gabriel...

Se întrebă cum va putea să danseze încălțată cu pantofii aceia sexy și periculoși. Reflectă asupra posibilității incitante și ușor înspăimântătoare de a ajunge să danseze cu un anume domn profesor...

„Dar Rachel a zis că el nu dansează. Normal.“

Mănată de un impuls, Julia se îndreptă spre comodă și deschise precaută sertarul pentru lenjerie. Fără să se uite la fotografia ascunsă în fundul sertarului, trase repede un fel de șnur minuscul și sexy care, cu multă generozitate, s-ar fi putut numi *lenjerie* dacă și numai dacă erai de părere că orice chestie purtată pe sub haine se putea numi lenjerie.

Julia ținu șnurul în palmă (atât de minuscul era) și medită cu privirea ațintită asupra lui ca și cum ar fi fost o statueta a lui Buddha. Și, dintr-un impuls de moment, decise c-avea să-l poarte, sperând că, asemenea unui talisman, avea să-i dea curajul și încrederea necesare pentru a face ceea ce avea de făcut. Ce-și dorea să facă. Anume, să-i amintească lui Dante ce pierduse când o părăsise.

Beatrice avea să termine cu *lacrimosa*.

Capitolul 9

Lobby era un bar select aflat pe Bloor Street. În cea mai pură tradiție dantescă, Gabriel îl numea *Vestibulul*, pentru că se amăgea cu gândul că obișnuiții barului semănau cu păgânii fără de păcat care-și petreceau viața veșnică în Limbul imaginat de Dante.* În realitate însă, Lobby și genul de oameni care-l frecventau aveau mult mai multe în comun cu diversele cercuri ale Infernului.

Gabriel nu voia s-o ducă pe Julianne acolo, cu atât mai puțin pe Rachel, pentru că Lobby era terenul lui de vânătoare, locul unde venea să-și satisfacă poftele. Prea mulți oameni îl știau acolo, sau îi știau reputația, și se temea de ce-ar fi putut spune — de ce secrete ar fi putut fi date în vileag de buze roșii ca sângele.

Dar se simțea în largul lui la Lobby, era un mediu pe care-l putea controla. Sub nicio formă n-avea de gând să le ducă pe Rachel și pe Julianne într-un mediu pe care nu-l putea controla. Pentru o noapte, avea să fie Beowulf în loc de Dante, războinic mai curând decât poet.

* Confuzie a autorului, în topografia dantescă *Vestibulul* este, de fapt, locul de osândă al indiferenților și nehotărâților (*N.I.*).

Va păși cu sabia scoasă din teacă și-i va ucide pe Grendel și toți ai lui dacă îndrăzneau fie și să *se uite* la domnițele aflate în grija lui. Chiar dacă era perfect conștient de cât de ipocrită era toată treaba, îmbrățișă imaginea ca să-i facă pe plac lui Rachel.

Când Rachel și Julia coborâra ascultătoare din taxi după el, îndreptându-se spre ușa barului, au fost întâmpinate de mulțimea de oameni care stăteau la coadă să intre în club. Gabriel ignoră coada și se îndreptă spre agentul de securitate, un tip solid și chelios, de origine africană, care purta diamante la urechi. Acesta dădu mâna cu Gabriel și-l salută ceremonios.

— Domnule Emerson.

— Ethan, ți-o prezint pe sora mea, Rachel, iar aceasta e prietena ei, Julianne, spuse Gabriel, arătând spre cele două tinere, iar Ethan le salută zâmbitor, cu un gest din cap, și se dădu la o parte ca să le lase să intre.

— Ce-a fost cu faza asta? o întrebă Julia în șoaptă pe Rachel în timp ce intrau într-o încăpere modernă, decorată cu gust, în alb și negru.

— Se pare că Gabriel e pe lista invitațiilor de onoare. Nu mă întreba, spuse Rachel, strâmbând din nas.

Gabriel le conduse spre o încăpere aflată mai în spate, separeul pe care îl rezervase, cunoscut sub numele de Salonul Alb, o denumire inspirată având în vedere decorul monocrom. Cele două prietene se așezară pe un colțar alb, jos, instalându-se comod pe pernele acoperite cu blană de hermină. De unde stăteau cocoțate, vedeau ringul de dans care era plasat în centru, înconjurat de intrările în separeuri. În momentul de față era gol.

Rachel îi aruncă o privire admirativă protejatei ei.

— Julia arată minunat, nu-i așa, Gabriel? Superb.

Julia se înroși ca racul și începu să se joace cu tivul rochiei.

— Rachel, te rog, șopti.

— Ce e? Nu e superbă? întrebă Rachel, uitându-se încruntată la fratele ei, care-i aruncă o privire de avertizare.

— Amândouă arătați bine, zise, fără a recunoaște nimic, foindu-se de parcă l-ar fi durut ceva.

Julia clătină din cap și se ocări înfundat, întrebându-se de ce-i păsa așa de tare de părerea lui și de ce lui Gabriel îi era atât de greu să se poarte frumos. Lângă ea, Rachel ridică din umeri. Erau banii lui Gabriel. Dacă el n-avea nicio problemă în a sparge aproape două mii de dolari ca s-o facă pe Julia să arate *bine*, ce treabă avea ea să comenteze? Atâta doar că lipsa lui vădită de entuziasm submina abilitatea ei de a obține o reacție din partea lui. Așa că acceptă provocarea.

— Hei, Julia... cum a decurs întâlnirea cu Paul? Începu, asigurându-se că Gabriel o aude și privindu-l cu coada ochiului.

Obrajii Juliei rămaseră la fel de roșii.

— A fost foarte plăcut. E un adevărat gentleman. De modă veche.

Rezistă tentației de a se întoarce spre Gabriel ca să se asigure că ascultă. Nici n-ar fi trebuit să se obosească. Rachel îl studia cât pentru amândouă.

— Ai luat și cina cu el?

— Da. Am fost la Nataraj, restaurantul indian preferat de el. Măine mergem să vedem două filme la Festivalul de Film și apoi în Chinatown.

— E drăguț?

Julia se foi stânjenită.

— Numai dacă un jucător de rugby poate fi numit „drăguț“. Dar arată bine și e cumsecade. Mă tratează ca pe o prințesă.

— *Violator de îngeri.*

Rachel și Julia se întoarseră spre Gabriel, nevenindu-le să creadă că auziseră ce li se păruse că auziseră. Julia ridică din sprânceană și, încruntându-se, se uită în altă parte.

Mulțumită că obținuse o reacție de la fratele ei, pe măsura ultimei lui abateri, Rachel se întoarse pe canapea ca să-și verifice machiajul în oglinda din spatele lor. Tocmai își reîmprospăta rujul trandafiriu Chanel, când se opri brusc uitându-se fix la o persoană care venea spre masa lor.

— Gabriel, femeia aia te dezbracă din priviri! Ce naiba!

Ca și cum ar fi răspuns exclamației lui Rachel, o chelneriță vopsită blond se apropie imediat de masa lor.

— Domnule Emerson! Ce plăcere să vă revăd.

Chelnerița se aplecă, lăsând să se vadă un decolteu destul de generos, și punându-i pe umăr o mână foarte îngrijită, cu unghii de culoarea coralului, care străluceau în lumina difuză.

Julia se încruntă involuntar și se întrebă dacă femeia avea de gând să-și folosească unghiile asupra lui Gabriel sau dacă le expunea doar ca să sperie alte femei.

Femeia le salută cu un gest din cap.

— Mă numesc Alicia și vă voi servi în seara asta.

— Trece totul în contul meu, te rog. Asta include ce comandăm noi trei și ceva de băut pentru tine și Ethan, desigur.

Gabriel îi puse o bancnotă în palmă, desprinzându-i foarte eficient mâna de pe umărul lui.

Ea schiță un zâmbet slab și puse banii bine.

— Doamnelor? întrebă, fără să-și ia ochii de la Gabriel și zâbind provocator, lăsând să i se vadă vârful limbii printre buzele ca mărgeanul.

— Un Cosmo pentru mine, spuse Rachel.

Julia se blocă.

— Tu ce vrei? îi dădu un cot Rachel.

— Eu... nu știu, se bălbâi Julia, întrebându-se ce-ar putea să comande ca să nu se facă de râs.

Într-un loc ca ăsta, nu prea putea să comande o bere sau shoturi de tequila, ce bea ea de obicei.

— Atunci două Cosmo-uri.

Rachel se întoarse spre prietena ei.

— O să-ți placă, sunt grozave.

— Un shot dublu de Laphroaig vechi de douăzeci și cinci de ani, fără gheață, te rog. Și roagă-l pe barman să-mi pună alături un păhărel de apă minerală, plată, spuse Gabriel, ocolind privirea chelneriței.

Fata plecă și Rachel izbucni în râs.

— Dragul meu frate, doar tu poți să ai asemenea fițe când comanzi ceva de băut.

Julia chicoti, pentru că-i plăcea să-l vadă pe Gabriel iritat de felul cum îl caracterizase sora lui.

— Ce-i aia Laphroaig? întrebă.

— E o marcă de scotch single malt.

— Și apa minerală?

— Un strop de apă îți deschide gustul. O să-ți dau să guști când vine comanda, spuse Gabriel, schițând un zâmbet timid.

Julia își întoarse privirea, admirându-și pantofii ei de vis.

El îi urmă privirea și se trezi uitându-se fascinat la pantofii fini și eleganți. Rachel nici nu bănuia ce achiziție inspirată fuseseră. Să vadă picioarele superbe ale domnișoarei Mitchell, ce păreau și mai lungi și mai grațioase în acei pantofi minunați, făcea toți banii. Se foi stânjenit pe banchetă, sperând că mișcarea va atenua erecția lui din ce în ce mai greu de ignorat. Nu-i ieși figura.

— Cred că poți să rămâi tu la masă să aștepti comanda, Gabriel. Eu și Julia ne ducem să dansăm.

Până ca Julia să apuce să protesteze, Rachel o trăsese deja pe ringul de dans, îi făcuse semn DJ-ului să dea muzica mai tare și începu să danseze cu foc.

Julia, în schimb, nu se simțea în largul ei. Văzu că Gabriel se mutase ca să se poată holba la ea, sprijinindu-se comod de canapea și privind-o țintă, fără să clipească, cu ochi scăpărători. Se întrebă dacă observase că ea nu purta chiloți.

„Oare e genul de chestie pe care bărbații o observă? Linia chilotului?”

Nu reușea să-și ia ochii de la Gabriel, care-o măsura agale, din cap până-n picioare, zăbovind mai mult decât ar fi fost nevoie asupra picioarelor ei dezgolite și a pantofilor cu talpă roșie.

— Nu pot să dansz încălțată cu pantofii ăștia, se plânse Julia la ureche lui Rachel.

— Aiurea! Mișcă-ți corpul și nu da prea mult din picioare! Și, apropo, arăți minunat. Fratele meu e un imbecil.

Julia îi întoarse spatele profesorului și începu să danseze, închi-zând ochii și lăsându-se purtată de muzică. Era o senzație remarcabilă. De îndată ce uită de el și de ochii lui albaștri și pătrunzători, reuși chiar să se simtă bine. Cât de cât.

„Mă întreb dacă îmi vede linia slipului prin materialul rochiei. Nu. Sper c-o vede. Sper că-l zgândăre. Admirăți priveliștea, domnule profesor, pentru că doar de asta veți avea parte.“

Când melodia se termină, Rachel se apropie de DJ zâmbitoare, întrebându-l ce plănuia să le pună în continuare. Indiferent ce i-o fi zis acesta, răspunsul trebuie s-o fi mulțumit, pentru că trase un pumn în aer, un gest nu tocmai feminin, și mai că nu scoase și-un chiot.

— Super! strigă, traversând ringul înapoi spre Julia, apucând-o de mână și învărtind-o pe loc.

Acum că Julia și Rachel se pusese ră pe dansat (și în mod vădit se distrau), mai mulți indivizi din separeurile alăturate se hotărâră să li se alătore, între care și un tip blond și arătos.

— Bună, zise, apropiindu-se de Julia și mișcându-se in ritmul muzicii.

— Bună, murmură ea, simțindu-se ușor stingherită.

Se gândi la vechea teorie conform căreia femeile asociază dansul cu sexul. Acest bărbat, oricine o fi fost el, ar fi fără îndoială foarte bun la a doua activitate, având în vedere că se descurca de minune — într-un mod foarte masculin, de altfel — la prima. Felul lui de a dansa îți tăia răsufarea.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, spuse el zâmbind.

Julia îi observă dinții impecabil de albi și ochii de un albastru strălucitor, ca albăstrelele. Pentru o clipă uită să-i răspundă, distrasă de culoarea tulburătoare a ochilor lui.

— Eu sunt Brad. Pe tine cum te cheamă?

Se aplecă spre ea, aproape lipindu-și urechea de buzele ei pentru a-i auzi răspunsul peste muzica care făcea să vibreze încăperea.

Ea clipi, un pic șocată de apropiere.

— Julia.

— Încântat de cunoștință, Julia. Ce nume frumos!

Ea-i dădu de înțeles că-l auzise și-i aruncă o privire disperată lui Rachel, sperând că-i va veni în ajutor. Dar Rachel dansa cu ochii închiși, cufundată în muzică, pentru că, se pare, îi plăcea la nebunie cântecul respectiv.

— Pot să-ți fac cinste cu un pahar? Eu și prietenii mei avem o masă în față, spuse bărbatul, arătând într-o direcție imprecisă, dar Julia nu se uită într-acolo.

— Mulțumesc, dar sunt cu prietena mea.

El zâmbi, fără să se dea bătut, și se trase și mai aproape de ea.

— Ia-o și pe prietena ta. Ai niște ochi absolut minunați. Nu m-aș putea ierta dacă te-aș lăsa să-mi scapi fără să-ți cer numărul de telefon.

— Hm... nu știu...

— Dă-mi voie măcar să-ți dau numărul meu.

Julia se uită la Rachel, o idee proastă pentru că nu-l mai văzu pe Brad venind spre ea. Sfârși prin a-l călca pe picior, astfel că el se îndoi de durere și-o împinse involuntar.

O prinse chiar înainte să cadă și o strânse la piept până ce ea-și recăpătă echilibrul. Trebuia să recunoască, avea un piept foarte musculos. Și brațe surprinzător de vânjoase pentru un tip îmbrăcat la costum.

— Ai grijă, frumoaso. Îmi pare rău că te-am împins așa. Ești OK?

O ținea în continuare de braț cu mâna stângă și, cu dreapta, îi ridică părul de pe ochi. Se uită la ea și-i zâmbi.

— Sunt bine. Mulțumesc că m-ai prins.

— Aș fi un nătâng să te scap din mâini, Julia.

Ea observă, în treacăt, că zâmbetul lui nu sugera nimic pervers. Ba chiar părea un tip drăguț. Era la costum pentru că venea probabil la club după o zi de muncă și pentru că probabil lucra undeva în

centru, la o companie importantă — un loc unde încă li se mai impunea angajaților să se îmbrace la costum, cu cravată. Și să poarte pantofi negri foarte strălucitori.

Era încrezător, își zise ea, dar nu arogant. Și vorbele lui, deși alese cu grijă, nu păreau un text studiat. Era, poate, genul de bărbat cu care-și imagina c-ar putea ieși un scurt răstimp, dar se îndoia c-ar avea prea multe în comun. Cu siguranță, să danseze nu era o chestie pe care-și propunea s-o mai facă prea curând. Deși să danseze cu el...

Era mult prea timidă ca să ducă mai departe conversația. Deschise gura să-și ceară scuze, dar chiar atunci cineva o apucă de braț și efectiv se puse între ea și Brad. Simți o undă de șoc de-a lungul brațului și realiză imediat ale cui erau degetele lungi și reci care-i strângeau antebrațul.

— Te simți bine? o întrebă Gabriel, adresându-i-se Juliei, fără să-și ia ochii de la ea.

Tonul lui calm și grijuliu era în contradicție flagrantă cu furia inexplicabilă care i se citea în ochi. Năucită de furia lui, Julia nu-i răspunse. Părea uluită, lucru pe care Brad îl observă pe dată.

— Ticălosul ăsta ți-a făcut ceva? întrebă el, îndreptându-și umerii și uitându-se încruntat la Gabriel.

Făcu un pas înainte, cu un aer oarecum amenințător.

Julia clătină din cap, încă și mai șocată.

— Am venit împreună, mârâi Gabriel, fără a se obosi să se uite la Brad.

Acesta se retrase un pic, intimidat de mârâitul fioros al lui Gabriel.

— Vino, o somă pe Julia, trăgând-o de pe ringul de dans, înapoi la masa lor.

Julia îi aruncă o privire stânjenită lui Brad peste umăr și se conformă.

Gabriel îi întinse un pahar, încercând să se calmeze. Era surprins de propria sa reacție și de elanul cu care-i sărise în ajutor Juliei până s-apuce să reflecteze asupra consecințelor.

În timp ce Julia sorbea din paharul cu Cosmopolitan, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase, Gabriel se întoarse spre ea, strângând în mână paharul lui deja pe jumătate gol.

— Trebuie să fii mai atentă. Astfel de locuri pot fi foarte periculoase pentru o fată ca tine și tu, draga mea, ești făcută să intri în belele.

Julia își încleștă maxilarul.

— Mă simțeam bine. Și s-a purtat drăguț!

— Te-a atins.

— Și ce? *Dansam* și m-a prins când m-am împiedicat și eram să cad! Nu te-am auzit pe *tine* invitându-mă la dans.

Gabriel se sprijini de spătarul banchetei, privind-o cu un zâmbet alunecos.

— Dacă aș face asta, n-aș mai putea să te *privesc*.

Ea-și dădu părul pe spate și-și desprinse privirea de ochii lui albaștri ca safirul, și mai strălucitori după whisky-ul pe care-l băuse. Îl văzu pe Brad încercând să-i atragă privirea de pe ringul de dans și încercă să-i sugereze, prin gesturi, că ea și Gabriel nu erau împreună. Văzu o sclipire în ochii lui, semn că înțelesese. Brad dădu din cap și se făcu nevăzut.

— Ți-am promis că-ți dau să guști.

Gabriel se trase mai aproape de Julia și-i duse paharul la gură.

— Nu, pufni ea, strâmbând din nas și întorcându-se într-o parte.

— Insist.

Tonul lui era mai poruncitor.

Julia oftă și încercă să-i ia paharul din mână, dar el îl ținea strâns.

— Lasă-mă să te hrănesc, șopti el, răgușit dintr-odată.

Avea o voce precum sexul. Sau, cel puțin, cum își închipuia Julia că ar vorbi o personificare a sexului dacă ar sta comod pe o canapea albă, privind-o cu ochi albaștri, strălucitori, și un maxilar încleștat, arogant, încercând să-i ducă la gură un pahar aburit.

„Oh Doamne, Gabriel. Oh Doamne, Gabriel. Oh Doamne, Gabriel. Oh... Doamne... Gabriel.“

— Pot să beau și singură, murmură ea, cu o voce tremurândă.

— Sigur că poți. Dar de ce s-o faci, când mă ai pe mine aici, dornic să te ajut? spuse Gabriel, zâmbind și dezvelindu-și dantura perfectă.

Julia nu voia din greșeală să scape paharul cu scotch scump, așa că-l lăsă să-i lipească paharul de buzele ei, gest pe care Gabriel îl făcu încet și senzual. Închise ochii și pentru câteva clipe se concentră asupra senzației pe care i-o dădea paharul rece lipit de pielea ei. El înclină puțin paharul până când lichidul ușor afumat îi alunecă printre buzele întredeschise, umplându-i gura.

O surprinse faptul că era atât de îndrăzneț, atât de senzual cu ea. Dar o surprinse și mai tare când simți gustul de scotch și parcă-i luă gura foc. Înghiți repede.

— E oribil! exclamă. Are un gust de foc de tabără!

El se dădu înapoi și-i analiză chipul. Era îmbujorată și animată.

— E de la turbă. E un gust special odată ce te obișnuiești cu el. S-ar putea să ajungi la concluzia că *merită* să te obișnuiești cu el, după ce-l încerci de câteva ori, spuse Gabriel, cu un rânjel în colțul gurii.

Ea clătină din cap și tuși.

— Mă îndoiesc. Și, ca să știi, nu sunt o fetiță, pot să am grijă de mine. Așa că, dacă nu-ți cer explicit ajutorul, lasă-mă în pace.

— Aiurea, spuse Gabriel, arătând nelămurit spre ringul de dans. Grendel și ai lui te-ar devora cu prima ocazie și nu te obosi să mă contrazici.

— Poftim? Cine te crezi?

— Cineva care recunoaște naivitatea și inocența de îndată ce le vede. Acum bea-ți încetișor cocktailul, ca o fată cuminte, și nu te mai prefacă că te simți în largul tău într-un loc ca ăsta.

Gabriel se uită furios la ea și-și termină scotchul dintr-o înghițitură. *Calamity Julianne*.

— Cum adică „naivitate și inocență”? Ce vrei să spui mai exact cu asta, Gabriel?

— Chiar trebuie să spun lucrurilor pe nume?

Se strâmbă și se aplecă spre ea, vorbindu-i în șoaptă. Julia își dădu ochii peste cap fără să vrea, simțindu-i răsuflarea caldă pe gât.

— Roșești ca o fetișcană, Julia. Și îți simt inocența. E mai mult decât evident că ești încă virgină. Așa că nu mai juca teatru.

— *Tu! Tu...*

Julia se trase de lângă el, încercând să găsească un epitet îndejuns de jignitor în engleză. Din păcate, se văzu silită să apeleze la italiană:

— *Stronzo!*

La început Gabriel păru furios, apoi chipul i se împlânzi și izbucni în râs — un râs homeric, din toți răunchii.

Julia era mânioasă. Rămăse țintuită locului, fierbând de furie, dând pe gât cocktailul și întrebându-se cum putuse Gabriel să ghicească adevărul despre ea într-un interval atât de scurt de când se reîntâlniseră. De bună seamă Rachel nu-i... Clătină din cap. Rachel n-ar face una ca asta. Era o informație personală și nu i-ar fi împărtășit-o nimănui în afară de Aaron. Iar Aaron era un bărbat mult prea bine-crescut ca să spună vreodată așa ceva.

În timp ce Gabriel zâmbea, Julia plângea în sine ea că Gabriel reușise practic să-i spulbere șansa de a cunoaște o persoană care părea de treabă. Probabil că nu i-ar fi dat numărul ei lui Brad, pentru că nu era genul de lucru pe care să-l facă, dar ar fi vrut să decidă singură lucrul ăsta, nu profesorul. Chiar era un mare ticălos. Și era momentul să se schimbe.

După câteva minute, chelnerița vopsită blond veni la masa lor și-i întinse Juliei o cutiuță aurită.

— E pentru tine.

— Îmi pare rău, trebuie să fie o confuzie. N-am comandat așa ceva.

— Evident că nu, drăguță. Ți-a trimis-o unul din tipii de la masa bancherilor. Și mi-a spus să-ți zic că, dacă i-o trimiți înapoi, o să-i frângi inima.

Îi zâmbi seducător lui Gabriel.

— Să vă mai aduc ceva, domnule Emerson?

— Cred că suntem foarte bine deocamdată, mulțumim.

Rămase cu privirea ațintită asupra Juliei, privind-o cum răsucea cutiuța în mână. Înăuntru descoperi o carte de vizită și o trufă înfășurată în staniol. Pe cartea de vizită scria

Brad Curtis, MBA
Vicepreședinte, Capital Markets
The Bank of Montreal
Bloor Street West nr. 55, etajul 5
Toronto, Ontario
Tel. 416-555-2525

O întoarse și descoperi pe verso un mesaj scris cu o mână sigură.

Julia,

Îmi pare rău că ne-am cam călcat pe bătăături.

Bomboanele de ciocolată îmi amintesc de ochii tăi frumoși.

Brad

Sună-mă: 416-555-1491

Julia întoarse cartea de vizită cu fața-n sus și pe chipul ei oval se întipări un zâmbet. Făcuse o glumă. El nu considerase stângăcia ei un motiv s-o respingă. Și nu-i spusese că e *virgină* ca și cum ar fi fost o chestie rușinoasă. Îi admirase ochii și o considera atrăgătoare.

Desfăcu ușurel trufa și o băgă în gură. *Dumnezeiesc*. De unde-o fi știut că-i place ciocolata fină? Era un semn. Închise ochii și savură gustul intens de ciocolată neagră, lingându-se pe buze ca să nu-i scape nicio bucățică. Gemu involuntar.

„De ce n-oi fi întâlnit un tip ca el când eram în anul întâi la Saint Joseph?“

Între timp, Gabriel își mușca degetele de la mâna dreaptă ca un animal furios. Din nou, imaginea oferită de domnișoara Mitchell savurând micile bucurii ale vieții era unul din cele mai erotice spectacole pe care le văzuse vreodată. Felul în care făcuse ochii mari la vederea truței, roșeața care i se răspândise pe obraji anticipând plăcerea de a o gusta, modul în care gemuse cu gura întredeschisă, lingându-se apoi pe buze pentru a șterge orice urmă de cacao de pe buzele ei rubinii... era ceva de neîndurat.

Așa că, evident, trebuia să-i strice plăcerea.

— Spune-mi că n-ai înfulecat chestia aia!

Julia întoarse capul. Uitase că Gabriel e acolo, atât de tare se cufundase în extazul ei aproape orgasmic indus de ciocolata neagră.

— A fost delicioasă.

— Ar fi putut să te drogheze. N-ai învățat că nu trebuie să accepți bomboane de la necunoscuți, fetițo?

— Să înțeleg că pot să accept *mere*, Gabriel?

El își îngustă ochii, intrigat de replica ei aparent fără noimă. Îi scăpa ceva.

— Și nu sunt o fetiță, pufni Julia.

— Atunci nu te mai comporta ca și cum ai fi. Sper că n-ai de gând să păstrezi chestia aia, nu? întrebă, arătând spre cutiuța care se ițea acum din poșeta ei minusculă.

— De ce nu? Pare un tip drăguț.

— Chiar ai face așa ceva? Ai agăța un tip într-un bar?

Ea se încruntă și buza de jos începu să-i tremure.

— Nu l-am *agățat*! Și sunt sigură că tu unul n-ai agățat *niciodată* o femeie într-un bar — și nici nu te-ai întors acasă cu ea, lucru pe care, aș putea adăuga, eu nu l-am făcut *niciodată*. Nu c-ar fi câtuși de puțin treaba ta, *domnule profesor*!

Gabriel se înroși tot. Nu putea s-o contrazică; n-avea de gând să fie chiar atât de ipocrit. Dar ceva legat de ceea ce tocmai se petrecuse între domnișoara Mitchell și Grendel-bancherul-blond îl irita

la culme, deși n-ar fi știut să spună de ce. Chemă pe dată chelnerița ca să mai comande un scotch.

La rândul ei, Julia mai comandă un Cosmopolitan, sperând că cocktailul dulceag, dar tare o va ajuta să-și ia gândul de la bărbatul crud, dar fascinant așezat chinuitor de aproape de ea, dar care n-avea să fie niciodată al ei.

Când Rachel se întoarse, trântindu-se extenuată pe canapea, Julia se ridică și se scuză. Se îndreptă spre holul din capăt în căutarea toaletei. Aroganța și condescendența lui Gabriel chiar o scoteau din sărite. N-o voia, dar nici nu voia ca altcineva s-o aibă. Care era problema lui?

Era atât de cufundată în gânduri că nu observă bărbatul postat în hol. Intră drept în el, dezzechilibrându-se, gata să cadă. Din ferici- cire, bărbatul o prinse.

— Mulțumesc, murmură, ridicându-și privirea și dând cu ochii de chipul amuzat al lui Ethan, agentul de securitate.

— Cu plăcere, spuse el, dându-i imediat drumul.

— Căutam toaleta.

El îi arată cu telefonul mobil.

— Dincolo.

Întorcându-se la mesajul pe care tocmai îl scria înainte ca ea să intre în el, înjură.

— La naiba.

— Ți-am stricat ceva?

Ethan clătină din cap.

— Nu. Doar că... nu prea mă descurc la scris mesaje.

Julia zâmbi înțelegătoare.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

O studie admirativ.

— Sunt impresionat. De obicei Emerson nu *vine* însoțit de o doamnă.

— De ce nu?

Ethan pufni amuzat.

— Vorbești serios? Uită-te în jur. Câte din cuplurile de-aici crezi c-au venit împreună?

— Oh, zise ea. Vine des aici?

Ethan se uită precaut la ea, întrebându-se cât de mult ar trebui să-i dezvăluie.

— Probabil c-ar trebui să-l întrebi pe el.

Julia se schimbă la față. Când îi văzu expresia, Ethan încercă s-o consoleze.

— Hei, în seara asta e cu tine aici. Asta înseamnă ceva, nu?

Ea își lăsa capul în jos, făcându-și de lucru cu unghiile.

— Hm, nu e *cu* mine de fapt. Sunt doar o veche prietenă de-a surorii lui.

Părea atât de tristă, cu ochii ei mari și căprui și cu buza-i tremurândă. Ethan încercă să găsească o metodă de a-i distra atenția.

— Julianne, se întâmplă cumva să știi italiană?

Ea zâmbi.

— Mă cheamă Julia, de fapt. Și da, știu. Fac italiană la facultate.

Ethan se luminează imediat la față.

— Ai putea să mă ajuți să-i scriu un mesaj prietenei mele? E italiancă. Aș vrea s-o dau pe spate.

— Gabriel știe italiană mai bine decât mine. Ar trebui să-l rogi pe el.

Ethan îi aruncă o privire.

— Glumești? Nu vreau să aibă de-a face cu iubita mea. Am văzut ce efect are asupra femeilor. Se țin de el ca râia.

Julia simți iarăși că i se face rău, dar își stăpâni greața.

— Sigur, pot să traduc orice vrei tu.

Ethan îi întinse telefonul și ea începu să tasteze cuvintele în italiană. Se hlizi un pic la unele expresii mai intime, dar, în genreal, o impresionă plăcut faptul că, în ciuda aerului de tip dur și necizelat, Ethan ținea destul de mult la prietena lui, încât să-i spună cât de mult o iubește și s-o asigure că ținea la distanță femeile din club.

Tocmai termina mesajul când apăru cineva din spatele lor, tușind cu subînțeles.

Ridicând capul, Julia întâlni doi ochi albaștri foarte cunoscuți, în care se citea furie.

— Domnule Emerson, zise Ethan.

— Ethan, mârâi Gabriel.

Julia nu era sigură că a auzit bine. I se păruse că Gabriel scosese un mârâit înfundat, de animal sălbatic, dar era imposibil.

Apăsă „Trimité“ și-i întinse telefonul lui Ethan.

— Poftim. Am rezolvat-o.

— Mulțumesc, Julia. Ți fac cinste cu ceva de băut din partea casei.

Ethan îl salută din cap pe Gabriel și se făcu nevăzut după colț.

Julia o luă înspre toaletă.

— Unde crezi că te duci? o întrebă Gabriel, luându-se după ea.

— La toaletă. Ce te interesează pe tine?

Întinse mâna și-o apucă de încheietură, trecându-și partea cărnoasă a degetului mare peste venele care zvâcneau sub pielea ei palidă. Juliei i se tăie răsuflarea.

O trase până când se făcură nevăzuți pe un culoar lung, întunecos, și-o lipi de perete. O ținea în continuare de încheietură, savurând senzația îmbătătoare dată de pulsul ei accelerat, și-și lăsă cealaltă mână pe perete, lângă umărul ei. Era prinsă ca într-o capcană.

Gabriel zăbovi o clipă, pentru a inspira parfumul de vanilie pe care-l răspânda Julia, și-și linse buzele, dar expresia lui numai fericită nu era.

— De ce i-ai dat numărul tău? E cuplat cu cineva, să știi. Acum îți face cinste cu băutura și-ți spune *Julia*?

— Așa mă cheamă, domnule profesor! Tu ești singurul care nu-mi spune așa. Și, în momentul de față, chiar dacă ai vrea să-mi spui pe nume, nu te-aș lăsa. Cred c-ar trebui să-mi spui numai *domnișoara Mitchell* de acum înainte. Și nu i-am dat numărul meu.

— Ți-ai tastat numărul în telefonul lui. Chiar îți place să-ți scoți farmecele la înaintare cu mai mulți bărbați în același timp?

Julia clătină din cap, prea furioasă pentru a-i răspunde, și încercă să se strecoare pe sub mâna lui, dar el o prinse de mijloc.

— Dansează cu mine.

Ea râse disprețuitor.

— Nici gând.

— Nu fi așa căpoasă.

— De-abia am început să fiu căpoasă cu dumneata, domnule profesor.

— *Ai grijă!* o avertiză, pe un ton amenințător.

Julia rămase tăcută o clipă, simțind cum fiorul produs de tonul lui o trecu pe șira spinării.

— Ce-ar fi să-mi înfigi pur și simplu un cuțit în inimă și să terminăm odată? șopti, privindu-l drept în ochi. Nu m-ai rănit destul?

Gabriel îi dădu drumul imediat, clătinându-se.

— *Julianne.*

Numele ei îi țâșni pe buze exprimând ceva nelămurit, între un reproș și o întrebare. Fruntea i se încreți și părea foarte tulburat. Nu furios, ci tulburat. Rănit, poate.

— Chiar atât de malefic sunt? o întrebă aproape șoptit.

Julia dădu din cap și simți cum i se lasă umerii.

— N-am nicio intenție de a te răni. Din contră.

Se uită la postura ei, era supusă, și privirea lui se îndreptă instinctiv spre gura ei. Văzu că buza ei de jos era ușor împinsă în afară și tremura. Ochii ei se mișcau neliniștiți de colo-colo.

„E speriată, dobitocule. Las-o mai moale!“

— Ai pomenit mai devreme că nu te-am invitat la dans. Ei bine, acum o fac, spuse, cu o voce mult mai blândă. Julianne, îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans? Te rog?

Schiță un zâmbet seducător și înclină ușor din cap... unul din gesturile lui de seducție caracteristice. Dar nu avu efectul dorit,

pentru că Julia refuza să-și ridice privirea. Întinse mâna și-i atinse ușurel încheietura, ca și cum își cerea iertare pielii.

(Nu că pielea ei i-ar fi acceptat scuzele.)

Julia își duse involuntar mâna la gât, simțind subit o reacție fizică la fluctuațiile lui emoționale. Gabriel se uită la mâna care tremura ușurel, lipită de gâtul ei alb ca laptele, și văzu din nou vinișoarele albastrii zvâcnind odată cu fiecare bătaie a inimii ei.

„Ca o păsăruică, își zise. Atât de micuță. Atât de fragilă. Ai grijă...”

Ea înghiți și porni grăbită în căutarea unei ieșiri.

— Te rog, repetă el, cu ochii scânteietori în întuneric.

— Nu știu să dansez.

— Ai dansat adineauri.

— Nu știu să dansez în doi. O să te calc pe picior și-o să-ți fac răni cu tocurile astea. Sau o să mă împiedic și-o să cad cât sunt de lungă și-o să te fac de râs. Deja ești furios pe mine...

Buza de jos începu să-i tremure și mai tare.

El făcu un pas înspre ea și Julia se lipi de perete, aproape ca și cum ar fi încercat să treacă prin perete și să scape din mâinile lui. O luă de mână și îi duse mâna la buze, curtenitor. Apoi, cu un zâmbet larg pe față, se apropie de ea, aplecându-se și lipindu-și gura de urechea ei. Julia avu senzația că o furnică ceva, simțindu-i răsuflarea pe pielea ei.

— Julianne, cum aș putea să fiu furios pe o persoană atât de dulce? Ți promit că n-o să mă supăr și n-o să mă simt umilit. O să poți dansa cu mine.

Tonul lui era deopotrivă blând și încurajator, sexy și seducător, iar respirația îi mirosea a scotch și mentă.

— *Haide!*

O luă de mână și ea simți din nou scânteia cunoscută pe care i-o trezea atingerea lui. Așteptând răspunsul ei, o simți liniștindu-se la atingerea lui și îl miră reacția stranie. Se părea că farmecul lui chiar funcționa, deși doar cu o clipă în urmă tremura toată.

— Vă rog, domnule profesor, șopti ea, cu ochii ațintiți asupra pieptului cămășii lui, evitându-i privirea.

— Credeam că în seara asta suntem Gabriel și Julianne.

— Nu vrei cu adevărat să dansezi cu mine. De la scotch ți se trage.

El făcu ochii mari și trebui să-și muște buza ca să nu-i dea o replică acidă. Îl scotea din sărite, era ca și cum știa exact cum și când să-l împungă.

— Un singur dans în doi. Asta e tot ce-ți cer.

— De ce-ai vrea să dansezi cu o virgină? îl întrebă ea în șoaptă, fascinată brusc de fundițele de la pantofi.

El se încordă ca un arc.

— Nu cu orice virgină, ci cu *tine*, Julianne. Am crezut c-ai vrea, poate, să dansezi cu cineva care n-are de gând să te molesteze pe ringul de dans și să sară calul cu tine într-un club plin de bărbați cu un comportament sexual agresiv.

Ea nu păru prea convinsă, dar nu spuse nimic.

— Încerc să te apăr de lupi, îi spuse, cu o voce joasă.

„Un leu care să-i țină în frâu pe lupi, își zise ea. Foarte la îndemână.

El nu glumise; o privea cu un aer serios, țintuind-o cu ochii lui albaștri.

— Doar un dans cu mine și-o să bage la cap să te lase-n pace. Asta ar fi o schimbare în bine față de situația de acum.

Schiță un zâmbet.

— Dacă am noroc, n-o să te mai deranjeze nimeni toată seara și nu va mai trebui să păzesc atât de strict domnița aflată sub ocrotirea mea.

Ea se zbârli auzind formularea, dar se dădu bătută, realizând că, la vârsta lui, se obișnuise să obțină întotdeauna ceea ce voia.

„N-a fost întotdeauna așa, corect, Gabriel?“

— Pe ce melodie să dansăm?

O convinse să se întoarcă, punându-i o mână pe spate.

— O să-i cer DJ-ului ce melodie vrei. Ce-ai zice de ceva de la Nine Inch Nails? *Closer*, poate?

Zâmbi larg pentru a o asigura că era doar o glumă. Dar Julia nu se uita la el, se uita pe unde mergea ca nu cumva să se împiedice și să se facă (sau să-l facă) de râs. Cu toate astea, de îndată ce auzi titlul *acelui cântec*, încremeni.

Se opri atât de brusc, încât Gabriel aproape că intră în ea. Îi simți în vârful degetelor pielea rece ca gheața și regretă amarnic faptul că rostise acele cuvinte. Se trase într-o parte ca să-i poată vedea fața și expresia ei îl tulbură nespus.

— Julianne, uită-te la mine!

Ei i se tăie răsuflarea.

— Te rog, adăugă.

Ascultătoare, își ridică ochii mari și căprui spre el și îl privi printre gene. Gabriel văzu teamă și o neliniște profundă pe chipul ei și simți că i se strânge inima.

— A fost o glumă. O glumă proastă. Iartă-mă. N-aș cere nicio dată cântecul ăla pentru un dans cu tine. Ar fi o blasfemie să expun o persoană ca tine unor asemenea versuri.

Julia clipi nedumerită.

— Știu c-am fost cam... *stronzo* în seara asta. Dar o să aleg o melodie frumoasă. Promit.

Nedorind să-i dea drumul, de teamă c-o s-o rupă la fugă, Gabriel o trase cu el lângă cabina DJ-ului și-i strecură acestuia o bancnotă, șoptind titlul melodiei pe care-o dorea. DJ-ul încuviință zâmbind și dând onorul spre Julia înainte de a căuta melodia cerută.

Gabriel o conduse spre ringul de dans și o trase mai aproape, dar nu prea aproape. Observă că mâinile ei, atât de mici pe lângă ale lui, începuseră să transpire. Nu-i trecu prin cap că, poate, avea reacția asta din cauza cântecului pe care-l pomenise. Nu, singura chestie care-i trecu prin cap fu că îl detesta și că el agravase lucrurile purtându-se jignitor și arogant cu ea, când tot ce-și dorea de fapt era s-o salveze de lupii care îi dădeau târcoale și-o adulmecau.

„De ce naiba îmi pasă? Nu e o copilă. Nici măcar nu suntem prieteni.“

O simți înfiorându-se și regretă, încă o dată, că fusese brutal cu ea. Era o ființă delicată și în mod vădit foarte sensibilă. N-ar fi trebuit să-i spună că își dăduse seama că e virgină. Fusese o bădărănie din partea lui. Grace ar fi fost oripilată de lipsa lui de maniere, și pe bună dreptate.

Poate avea șansa să-și răscumpere greșeala față de frumoasa Julianne dansând atent cu ea și dovedindu-i că se putea comporta ca un cavaler, de fapt. O luă de mijloc și o strânse ușurel. Imediat, simți că pulsul ei se accelerase.

— Liniștește-te, îi șopti, ștergându-i din greșeală obrazul cu buzele.

O trase lângă el, astfel ca ea să-i poată simți pieptul lipit de al ei. Prin straturile de haine, trupul vânjos și musculos se lipi de cel firav și delicat. Gabriel era decis să se comporte impecabil.

Julia nu recunoscă cântecul pe care-l ceruse el. Solistul cânta în spaniolă și versurile nu-i sunau cunoscut, deși recunoscă refrenul *besame mucho*. Știa că înseamnă *sărută-mă mult*. Era un fel de jazz lent cu influențe latino-americane și se legănau încet în ritmul muzicii. Gabriel o purta pe ringul de dans asemenea unui profesionist. Faptul că alesese un cântec atât de romantic o făcu să roșească.

„Te-am sărutat mult, Gabriel, pentru o seară minunată. Dar tu nu-ți mai amintești, mă întreb dacă ți-ai aminti de mine dacă te-aș săruta...“

Îi simți degetul mic poposind chiar deasupra liniei slipului ei ca o ață, prin rochie, și se întrebă dacă el știa ce se află chiar sub degetul lui. La gândul că știa, poate, simți că-i ia pielea foc. Își feri privirea, ațintindu-și ochii asupra nasturilor de la cămașa lui.

— Ar fi mai bine dacă m-ai privi în ochi. Așa o să-ți fie mai ușor să-mi urmărești pașii.

Îi remarcă zâmbetul pe chip, un zâmbet larg și sincer pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Îi zvâcni inima-n piept și-i răspunse

cu un zâmbet la fel de larg, lăsând garda jos pentru o clipă doar (dar nu și slipul).

Zâmbetul lui păli un pic.

— Chipul tău mi-e cunoscut. Ești sigură că Rachel nu ne-a făcut niciodată cunoștință când am mai venit pe-acasă?

În ochii Juliei sclipi ceva ce părea a fi speranță.

— Nu ne-a făcut cunoștință, nu, dar...

— Aș putea să jur că te știu de undeva.

Se încruntă nedumerit.

— Gabriel? murmură ea, încercând să-i dezvăluie adevărul din priviri.

El oftă încet, clătinând din cap.

— Nu, bănuiesc că nu ne-am mai întâlnit. Dar îmi amintești de Beatrice, cea din pictura lui Holiday. Nu e ciudat că ai tabloul ăla?

Dacă Gabriel ar fi știut la ce să se uite sau dacă ar fi știut s-o „citească“ mai bine, ar fi observat că Julia se schimbase un pic la față și orice rază de speranță pierise de pe chipul ei.

Își mușcă absentă buza.

— Un... un prieten mi-a pomenit de tabloul acela. De-ai a l-am cumpărat.

— Prietenul tău are gusturi bune.

Ceva din răspunsul ei îl irită, dar punea această iritare pe faptul că o simțea foarte încordată în brațele lui. Oftă și-și lipi fruntea de a ei, astfel că Julia îi simțea răsuflarea caldă pe față. Mirosea a Laphroaig și a altceva, un miros aparte, mirosul trupului lui, incitant și primejdios.

— Julianne, promit că nu mușc. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ea se crispă, deși știa că el încearcă doar s-o facă să se relaxeze. Dar o necăjise de nenumărate ori și i se luase de chestia asta. Nu era o marionetă cu care el putea să se joace doar ca să-și satisfacă un capriciu, doar pentru că un bancher blond îi trimisese o trufă. Părea că acest dans era doar un pretext ca el să-și dovedească superioritatea.

— Nu cred că ceea ce facem e o dovadă de profesionalism, începutu, cu o privire care arunca văpăi.

Zâmbetul lui dispăru și o privi drept în ochi.

— Nu, nu e, domnișoară Mitchell. Nu dau deloc dovadă de profesionalism în prezența ta. Bănuiesc că nu mă pot scuza spunând că am vrut să dansez cu cea mai frumoasă fată din club?

Ea rămase cu gura căscată, închizând-o într-un final.

— Nu te cred.

— Ce anume? Faptul că ești de departe cea mai frumoasă femeie de-aici? Cu tot respectul pentru sora mea? Sau că eu, deși sunt un ticălos fără inimă, am vrut să dansez cu tine pe o melodie suavă?

— Nu face mișto de mine, se zbârli Julia la el.

— Nu fac, *Julianne*.

Își încordă brațul pe mijlocul ei și Juliei i se tăie răsuflarea, pentru că gestul stârni ceva înlăuntrul ei. El o știa, desigur, și se așteptase la o reacție. Ceea ce nu știa era c-o mai atinsese o dată, chiar în acel loc; că era primul bărbat care atinsese vreodată acea parte a trupului ei. Și pielea ei tânjise de-atunci neîncetat după atingerea lui.

El îi privi reacția iritată.

— Când nu te încrunți la mine, când mă privești cu ochii mari și blânzi, ești foarte frumoasă. Ești mereu atrăgătoare, dar, în acele momente, arăți ca un înger. Parc-ai fi... semeni cu...

Unda unei amintiri trecu peste chipul lui și Julia se opri din dans. Îi strânse mâna și se uită în ochii lui, parcă îndemnându-l să-și amintească.

— Ce e, Gabriel? Semăn cu cineva?

Expresia de pe chipul lui dispăru la fel de repede cum apăruse. El clătină din cap, cu un zâmbet blând.

— Mi s-a părut doar. Nu-ți face griji, domnișoară Mitchell, dansul se apropie de sfârșit. Apoi o să scapi de mine.

— Aș vrea eu, murmură ea.

— Poftim?

Își apropie iar fruntea de a ei.

Fără a se gândi cât de intim avea să fie gestul, îi dădu drumul la mână și-i ridică ușurel o șuviță de pe ceafă, lăsându-și degetele să zăbovească pe pielea ei mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Arăți minunat, șopti.

— Mă simt precum Cenușăreasa. Rachel mi-a cumpărat rochia și pantofii, spuse Julia, vrând să schimbe subiectul.

El își retrase mâna.

— Chiar te simți precum Cenușăreasa?

Julia încuviință.

— Îți trebuie atât de puțin pentru a te simți fericită, spuse el, mai mult pentru sine. Rochia e superbă. Rachel trebuie să-ți fi știut culoarea preferată.

— De unde ai știut că violetul e culoarea mea preferată?

— Apartamentul tău e plin de violet.

Ea se strâmbă amintindu-și singura lui vizită în văgăuna ei de hobbit.

Gabriel își dorea s-o facă să se uite la el — și numai la el.

— Pantofii sunt absolut minunați, spuse, măsurând-o din cap până-n picioare.

Ea ridică din umeri.

— Mă tem mereu c-o să cad.

— N-o să te las să cazi.

— Rachel e foarte generoasă.

— Așa e. Cum era și Grace.

Julia încuviință.

— Spre deosebire de mine.

Comentariul lui sună aproape ca o întrebare și îi căută privirea.

— N-am zis niciodată asta. De fapt, cred că poți fi foarte generos, când vrei.

— Când vreau?

— Da, mi-era foame și m-ai hrănit.

De două ori, își zise Julia.

— Ți-era foame?

Tonul lui era aspru, șocat, și se opri imediat din dans.

— *Faci foamea?*

Ochii lui căpătară o strălucire glacială, de diamante albastrii, iar tonul lui deveni la fel de glacial.

— Nu eram lihnită de foame, domnule profesor, mi-era doar un pic foame — mi-era poftă de o friptură. Și de mere.

Își ridică sfoasă privirea spre el, sperând să-i potolească accesul subit de furie.

Gabriel era mult prea tulburat spre a procesa comentariul ei despre mere. Simți un nod în gât gândindu-se la cruda realitate a vieții unui student sărac — o realitate pe care o cunoștea foarte bine — și privind-o pe sărmana domnișoară Mitchell, mereu înformată. Nu-i de mirare că era atât de palidă și firavă.

— Spune-mi adevărul. Ai din ce trăi sau nu? O să mă duc la șeful de catedră chiar luni și-o să-i spun să-ți mărească bursa dacă îmi spui că ai nevoie de mai mulți bani. O să-ți dau cardul meu American Express chiar în seara asta, pentru Dumnezeu. N-am de gând să te las să faci foamea. Nu accept așa ceva.

Julia amuți, uluită de reacția lui.

— Mă descurc, domnule profesor. Îmi ajung banii dacă mă chibzuiesc. Gătitul e o problemă, dat fiind că n-am bucătărie, dar garantez, nu fac foamea.

Gabriel reluă încet dansul, conducând-o blând pe ringul de dans. Se uită la pantofii eleganți.

— O să-i vinzi ca să-ți iei de mâncare? Sau să plătești chiria?

— Sigur că nu! Sunt un dar de la Grace, ca să spun așa. N-aș putea în veci să mă despart de ei. Orice s-ar întâmpla.

— Îmi promiți că, dacă ai vreodată mare nevoie de bani, o să-mi ceri ajutorul? De dragul lui Grace?

Julia își feri privirea, alegând să nu spună nimic.

El oftă și-și coborî glasul.

— Știu că nu merit încrederea ta, dar îți cer să mi-o acorzi doar în privința asta. Îmi promiți?

Ea inspiră adânc și ținu aerul în piept.

— E o chestie foarte importantă pentru tine?

— Extrem de importantă. Da.

Julia oftă.

— Atunci da, promit.

— Mulțumesc, spuse Gabriel, răsuflând ușurat.

— Rachel și Grace s-au purtat întotdeauna frumos cu mine, mai ales după moartea mamei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când eram în ultimul an de liceu. La momentul ăla deja mă mutasem cu tata în Selinsgrove. Ea locuia în St. Louis.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

Deschise gura ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri.

— Nu te sfii, șopti el. Spune.

O privi încurajator și, pentru o clipă, Julia uită ce voia să spună. Dar își reveni.

— Hm, voiam doar să spun că, dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva — despre Grace, vreau să spun... Știu că Rachel se întoarce în Philadelphia. Dar eu o să fiu pe aici, hm, evident. N-o fi o chestie foarte profesionistă, dar o să fiu pe-aici. Hm. Da, cam asta ar fi.

Îi evită privirea și Gabriel o simți încordându-se ca și cum se călea pentru dezastrul care-avea să urmeze.

„Ce i-am făcut bieteii fete? E îngrozită c-o să-i sar la beregată sau ceva de genul ăsta.“

Gabriel știa că avea dreptate să fie precaută în preajma lui, așa că decise să fie bun și atent cu ea... cel puțin până ce-avea să se termine melodia și vor trebui să-și reia rolurile oficiale. Atunci va fi distant, dar blând.

— Julianne, uită-te la mine. Știi, nu mă deranjează ca oamenii să mă privească în ochi.

Ea îl privi șovăind.

— Ești foarte amabil. Mulțumesc. Nu-mi place să vorbesc despre anumite lucruri, dar o să țin minte că pot conta pe tine.

Îi zâmbi din nou și, de data asta, zâmbetul i-a rămas.

— Ești înzestrată deopotrivă cu blândețe și caritate, două dintre cele mai importante virtuți cerești. De fapt, sunt sigur că ești înzestrată cu toate șapte.

„Mai ales fecioria“, își zise fiecare în sinea lui. „Iar el o consideră ceva de luat în răs“, își mai zise Julia.

— N-am mai dansat așa până acum, zise ea cu o undă de tristețe.

— Atunci mă bucur că sunt primul cu care o faci, spuse Gabriel, strângându-i afectuos mâna.

Julia încremeni.

— Julianne? Ce s-a întâmplat?

Ochii îi deveniră sticloși și pielea-i era rece ca gheața. Gabriel văzu cum roșeața care-i acoperise obrajii cu doar două minute înainte dispăru, lăsând în urmă un chip alb ca varul. Își ferea privirea de el și, când își încordă mâna în jurul mijlocului ei, ea nici nu păru să simtă.

Când Julia ieși din transă sau din starea de șoc sau ce-o fi fost, încercă s-o facă să vorbească, dar era prea tulburată pentru a-i putea spune ceva. Habar n-avea ce se întâmplase, așa că-i făcu semn lui Rachel să vină și s-o conducă pe Julia la toaletă. Apoi se duse la bar și comandă un whisky dublu, dându-l pe gât rapid, până să se întorcă ele.

Fără a le mai cere părerea, Gabriel decisă că era momentul să plece. În mod clar, domnișoara Mitchell nu se simțea bine și *Vestibulul* nu era un loc potrivit pentru ea, chiar și în circumstanțe normale. Știa că la un moment dat în cursul serii bărbații aveau să se îmbete și nu-și vor mai ține mâinile acasă, iar femeile se vor ameți și-o să aibă chef de hârjoană. Nu voia ca sora lui mai mică și frumoasa și casta domnișoară Mitchell să fie expuse unor astfel de comportamente. Așa că achită nota și-l rugă pe Ethan să le cheme două taxiuri, hotărât să plătească șoferul taxiului pentru domnișoara Mitchell, cu instrucțiuni clare să aștepte în fața casei ca să se asigure c-a intrat cu bine în clădire.

Din păcate pentru bietul Gabriel, Rachel avea propriul ei plan.

— Noapte bună, Julia! Gabriel, ne vedem acasă. Mulțumesc pentru că o conduci personal acasă!

Rachel se urcă într-unul din taxiuri, trântind ușa după ea, și-i întinse taximetristului o bancnotă de douăzeci de dolari ca s-o ia din loc până să apuce Gabriel să facă un pas spre ea.

Acum era mai curând cu arțag decât cu chef, dat fiind că era clar ce punea la cale soră-sa. Chiar și-așa, era mult mai puțin probabil ca ea să dea nas în nas cu personaje dubioase în holul de la Manulife Building, păzită non-stop, decât era pentru domnișoara Mitchell pe Madison Avenue. Așa că se văzu silit să-i dea dreptate.

Mai întâi o ajută pe Julia să urce în taxi, apoi urcă și el. Când opriră în fața clădirii, o sili să bage banii la loc și-i ceru taximetristului să-l aștepte. O conduse pe Julia până la ușa de la intrare și rămase neclintit în lumina difuză a verandei cât își căuta ea cheile.

Evident că le scăpă din mână, pentru că încă îi mai tremurau mâinile după ce se întâmplase la club. Gabriel le ridică, încercând pe rând cheile în broască până ce reuși să descuie ușa. Îi înapoie inelul cu chei, mângâindu-i cu un deget dosul palmei. Apoi rămase cu privirea ațintită asupra ei, cu o expresie stranie pe chip.

Julia inspiră adânc și începu să țină un discurs adresat pantofilor lui negri, cu bot ascuțit (care erau un picuț cam prea eleganți chiar și pentru Gabriel), pentru că, dacă s-ar fi uitat în ochii lui frumoși și reci, n-ar fi putut să-i spună ce trebuia să-i spună.

— Domnule profesor Emerson, vă mulțumesc pentru că îmi deschideți ușa când intrăm undeva și pentru că m-ați invitat la dans. Sunt sigură că a fost o umilință pentru dumneavoastră să trebuia să vă purtați astfel cu o studentă. Știu că mă suportați doar pentru că e Rachel aici și că, odată cu plecarea ei, totul va reveni la normal. Și promit că n-o să spun nimic — nimănui. Știu foarte bine să țin un secret. O să cer un nou îndrumător. Știu că nu mă considerați prea inteligentă și că v-ați răzgândit doar pentru că vi s-a făcut milă de mine când mi-ați văzut garsoniera. Din ce mi-ați spus în seara asta, e

limpede că mă considerați sub nivelul dumneavoastră și că e un chin să îndurați o conversație cu o virgină fără minte. Rămas-bun!

Cu inima ca de plumb, se intoarse să intre în clădire.

Gabriel îi ținu calea.

— Ai terminat? o întrebă, pe un ton extrem de aspru.

Julia îi întâlni privirea, cu ochii mari și tremurând.

— Ți-ai ținut discursul; cred că bunele maniere cer să mi se dea dreptul la replică. Așadar, dacă-mi dai voie...

Se dădu la o parte din prag și rămase nemișcat, privind-o cu o expresie de furie controlată.

— Îți deschid ușa când intrăm undeva pentru că așa trebuie să te porți cu o doamnă și ești, la urma urmelor, o doamnă, domnișoară Mitchell. Nu m-am comportat întotdeauna ca un domn, dar Grace și-a dat silința cu mine. Cât despre Rachel, e o fată de treabă, dar e foarte sentimentală. Dacă ar fi după ea, ar trebui să-ți recit sonete sub fereastră ca un puștan. Așadar, hai să n-o amestecăm pe sora mea în povestea asta, bine? Cât despre tine, dacă Grace te-a adoptat așa cum m-a adoptat și pe mine, asta-mi spune că a văzut ceva special în tine. Avea darul de a vindeca oamenii cu dragostea ei. Din nefericire, în cazul tău, ca și în cazul meu, probabil c-a apărut ușor tardiv.

Julia făcu ochii mari la auzul ultimei propoziții, întrebându-se în sine ei ce voia să spună prin asta, dar nu avu curajul să-l întrebe.

— Te-am invitat la dans pentru că îmi doream compania ta. Ești inteligentă și ai o personalitate fermecătoare. Dacă vrei un alt îndrumător, e dreptul tău. Dar, sincer, mă dezamăgești. Nu te credeam genul care se dă bătut ușor. Dacă-ți închipui că am făcut ceva pentru tine din milă, atunci nu mă cunoști prea bine. Sunt un ticălos egoist și plin de el care de-abia dacă observă problemele altora. La naiba cu micul tău discurs, la naiba cu lipsa ta de încredere în tine și la naiba cu masteratul.

Pufni exasperat, încercând din greu să nu ridice glasul.

— Virginitatea ta nu e un lucru de care să te rușinezi și cu siguranță nu e treaba mea. Voiam doar să te fac să zâmbești și...

Tăcu brusc în timp ce mâna lui se îndrepta spre bărbia Juliei. Îi ridică blând fața și privirile li se întâlneau. Se trezi trăgându-se mai aproape de ea, apropiindu-și fața de a ei, până când buzele lor aproape că se atingeau. Atât de aproape încât ea-i simțea răsuflarea caldă pe față.

„Scotch și mentă...”

Amândoi inspirară adânc, savurând parfumul celuilalt. Ea închise ochii și-și umezi involuntar buza de jos. Așteptă.

— *Facilis descensus Averni*, șopti el.

Cuvintele lui stranii și rău-vestitoare o loviră drept în inimă.

— E ușor să te scobori în Infern.

Gabriel se îndreptă de spate, îi dădu drumul la bărbie și o luă cu pași mari spre taxi, trântind portiera.

Julia deschise ochii și văzu cum mașina se îndepărta. Se sprijini cu spatele de ușă, simțind c-o lasă picioarele.

Capitolul 10

În club, Julia avu momente când era convinsă că Gabriel își amintește de ea. Dar acele momente erau trecătoare și străvezii și se risipiră ca pânzele de păianjen spulberate de o boare de vânt.

Poate că prima ei întâlnire cu Gabriel fusese un vis. Poate se îndrăgostise de poza lui și-și închipuise evenimentele care se petrecuseră după ce Rachel și Aaron dăduseră bir cu fugiții. Poate adormise singură în livadă, care devenise scena jalnică a unui vis singuratic și deznădăjduit, țesut de o fată tânără dintr-o familie destrămată, care nu se simțise niciodată iubită până atunci.

Era o posibilitate.

Când toată lumea crede o chestie, iar tu ești singura persoană care crede altceva, e foarte ușor să te lași ispitit de opinia majorității. Tot ce-avea de făcut Julia era să uite, să nege, să-și reprime amintirile. Atunci avea să fie asemenea tuturor celorlalți oameni.

Dar Julia era prea puternică pentru a face asta. Nu, nu se simțise în stare să-l înfrunte pe Gabriel direct pentru comentariul legat de virginitatea ei, pentru că asta ar fi atras atenția asupra unui fapt de

care era, pe undeva, rușinată. Și nu, n-avea de gând să-l oblige să-și amintească de ea sau de noaptea pe care o petrecuseră împreună, pentru că Julia era o persoană cu un suflet curat și nu voia să oblige pe nimeni să facă ceva.

Când văzu confuzia de pe chipul lui în timp ce dansau și realiză că mintea lui bloca acea amintire, se retrase. Se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea o dezvăluire subită, se temea că mintea lui s-ar putea face țândări, precum măsuta de cafea a lui Grace, așa că alese să nu facă nimic.

Julia era un om bun. Și uneori bunătatea ascunde unele lucruri. Uneori, bunătatea așteaptă momentul potrivit și se descurcă așa cum poate cu ce i se oferă.

Profesorul Emerson nu era bărbatul de care se îndrăgostise în livadă. De fapt, Julia ajunsese la concluzia că domnul profesor avea niște probleme foarte grave. Nu era doar posomorât sau deprimat, era *dezechilibrat*. Și, având experiența unei mame alcoolice, se temea că el era predispus la alcoolism. Dar, pentru că ea era o persoană bună, n-avea de gând să-l distrugă așa cum fusese distrusă ea, silindu-l să înfrunte ceva ce nu voia să vadă.

Ar fi făcut orice pentru Gabriel, bărbatul cu care-și petrecuse noaptea în crâng, dacă el i-ar fi dat cel mai mic semn c-o dorea. Ar fi coborât în Infern în căutarea lui, până ce i-ar fi dat de urmă. Ar fi luat cu asalt porțile Iadului și l-ar fi adus înapoi între cei vii. I-ar fi fost alături așa cum îi fusese Sam lui Frodo și l-ar fi urmat până-n măruntaiele Muntelui Osândeii.

Dar el nu era Gabriel al ei. Gabriel al ei pierise. Dispăruse. Lăsând în urmă doar vestigii ale bărbatului care fusese, în trupul unei clone cu un suflet aspru și zbuciumat. Gabriel aproape că-i frânsese o dată inima Juliei. Era hotărâtă să nu-l mai lase s-o facă și-a doua oară.

Înainte ca Rachel să plece din Toronto pentru a se întoarce la Aaron și la coșmarul în care se transformase familia ei, insistă să viziteze garsoniera Juliei. Julia o dusese cu vorba zile întregi, iar Gabriel încercase să-și convingă sora să nu apară neanunțată la ușa

Juliei. Știa că, de îndată ce va vedea în ce condiții stă prietena ei, o să-i facă personal bagajul și-o s-o oblige să se mute într-un loc mai acătării, preferabil în camera lui de oaspeți.

(Puteai doar să-ți imaginezi reacția lui Gabriel la o asemenea idee, dar era ceva de genul „Futu-i, nici gând!“.)

Așadar, duminică după-amiază, Rachel bătu la ușa Juliei ca să ia ceaiul împreună și să-și ia rămas-bun înainte ca Gabriel s-o conducă la aeroport.

Julia avea emoții. Ea era înzestrată cu virtutea cardinală a tăriei, precum un sfânt medieval îndărătnic, astfel că diverse lipsuri și privațiuni nu tindeau s-o deranjeze. Ca urmare, văgăuna ei micuță de hobbit nu i se păruse chiar așa de rea când semnase contractul de închiriere. Era un loc sigur, curat și pe măsura bugetului ei. Dar una era să creadă asta și alta era să-i arate garsoniera lui Rachel.

— Trebuie să te avertizez că e micuță. Dar nu uita, trăiesc dintr-o bursă de masterand, și asta înseamnă o sumă fixă. Nu pot să-mi găsesc ceva de lucru aici pentru că n-am permis de muncă. Și nu-mi permit să locuiesc în clădirea unde stă Gabriel sau într-un loc nici pe jumătate atât de fain, îi explică Julia prietenei sale în timp ce-o poftea să intre.

Rachel încuviință și puse o cutie mare, pătrată, pe pat.

Gabriel o avertizase cât de minuscul era apartamentul. O rugase să nu facă o scenă, pentru că el încă regreta în sinea lui modul oribil în care se purtase în timpul singurei sale vizite.

Dar, chiar și-așa, nimic din ce-i spusese Julia sau Gabriel n-o pregătise pe Rachel pentru ce avea să descopere trecând pragul apartamentului. Încăperea era minusculă și veche, iar toată mobila și restul chestiilor erau ordinare sau la mâna a doua, cu excepția perdelelor, a așternuturilor și a lucrurilor pe care Julia le adusese cu ea de-acasă. Spre lauda ei, Rachel străbătu mai întâi garsoniera, ceea ce nu-i luă mai mult de cinci pași, se uită la debara, studie baia și intră în „secțiunea“ alocată bucătăriei, privind reșoul prăpădit și un cuptor cu microunde antic și de demult. Apoi își lăsă fața în mâini și izbucni în plâns.

Julia rămase țintuită locului, neștiind cum să reacționeze. Pe Rachel o deranjau lucrurile urâte, știa asta, dar ea încercase să-și înfrumusețeze garsoniera, și-o împodobise cu nuanțele ei preferate de violet. De bună seamă, Rachel trebuia să vadă asta.

Rachel își veni în fire după câteva momente, ștergându-și lacrimile și chicotind.

— Îmi pare rău, mi se trage de la hormoni și nopți nedormite și sunt mai emotivă de când cu mama. Apoi mai sunt și chestiile cu tata și Aaron și nunta. Oh, Julia, mi-aș dori să pot să te iau acasă cu mine și să poți să te muți cu noi în Philadelphia. Avem ditamai casa. Și bucătăria noastră e mai mare decât tot apartamentul tău.

Julia o strânse în brațe până ce-o făcu să zâmbească.

— Gabriel a zis că faci ceaiul cu dichis. A fost impresionat de modul tău de a-l prepara. Și știi că pe el nu-l impresionează *nimic*. Așa c-o să mă fac colac în patul tău lila, care arată minunat, ca să-ți fur secretul.

Rachel se trânti pe cuvertura de pe pat, ținând cutia pătrată în poală, și încercând să pară veselă de dragul Juliei.

Julia rămase surprinsă că Gabriel își amintea, de fapt, de ceai, la cât de preocupat fusese să-i critice dieta în timpul vizitei. Dar alungă astfel de gânduri și se concentrează să-o facă pe Rachel să se simtă ca acasă și să-și ia gândul de la problemele ei. În scurt timp erau cuibărite amândouă în pat, cu ceștile de porțelan în mână, savurând trufele de ciocolată pe care Julia le cumpărase special pentru această reuniune din fondul pentru urgențe.

Rachel își plimbă degetul de-a lungul buzei ceștii.

— Trebuie să-ți spun ceva despre Gabriel.

— Nu vreau să știu.

Rachel se uită la ea, încruntându-se.

— De ce nu?

— Pentru că e proful meu. E... e mai sigur dacă ne facem că nu ne cunoaștem. Crede-mă.

Rachel clătină din cap.

— El mi-a zis ceva asemănător, știi. Dar o să-ți spun ce i-am zis și lui: *Nu mă interesează. E fratele meu și îl iubesc. Și trebuie să știi niște lucruri despre el.*

Julia oftă, dându-se bătută.

— M-ar ucide dac-ar ști că-ți spun asta, dar cred că asta o să te ajute să-i înțelegi mai bine comportamentul. Mama ți-a povestit vreodată cum a ajuns să-l adopte?

— Vorbea doar despre lucrurile frumoase: cât de mândră era de el, cât de bine s-a descurcat el la Princeton și la Oxford. Nu mi-a povestit niciodată despre copilăria lui.

— Mama l-a întâlnit când avea nouă ani, umblând de colo-colo prin spitalul din Sunbury. Călătorea cu mama lui, care era o alcoolică țicnită și care s-a îmbolnăvit. Au sfârșit în Sunbury și mama lui a murit, de pneumonie, cred. Oricum, mama l-a descoperit în spital și n-avea niciun ban în buzunar. N-avea bani nici măcar să-și cumpere ceva de la automat. A fost și mai necăjită când a dat de urma rudelor mamei lui, care i-au zis că n-are decât să-l păstreze. Știa că ai lui nu-l doresc. Și, oricâte au făcut ai mei, nu cred că s-a simțit vreodată la noi ca acasă. N-a devenit niciodată unul de-al nostru.

Julia și-l imaginează pe Gabriel ca băiețel, speriat și înfometat, și simți că-i dau lacrimile. Își închipui ochii lui mari și albaștri, pe un chip palid, dar angelic. O coamă de păr șaten, ciufulit și țepos. Cu hainele murdare și o mamă nebună. Julia știa cum e să ai o mamă alcoolică. Știa cum e să adormi plângând, dorindu-ți să te iubească și pe tine cineva, oricine. Ea și Gabriel aveau mai multe în comun decât ar fi vrut să recunoască. Mult mai multe.

— Îmi pare rău, Rachel. N-am știut.

— Nu încerc să-i scuz bădărația. Îți spun doar cine e. Știai că, după scandalul cu Scott, mama aprindea în fiecare seară o lumânare și o punea în fereastră? Se gândea că, dacă se întâmpla cumva ca Gabriel să treacă prin Selinsgrove și vedea lumânarea, o să știe că-l așteaptă, că-l iubește, o să urce scările și-o să intre.

Julia clătină din cap. Nu știuse, dar nu-i venea greu s-o creadă. Era ceva tipic pentru Grace — fusese un om de o bunătate nemărginită.

— Se prefacă c-ar fi împăcat cu sine, dar i-a fost frântă inima. Și, în adâncul inimii lui, se urăște pe sine. I-am spus să se poarte frumos cu tine, așadar, cred c-o să vezi o schimbare în bine. Dacă nu, dă-mi de veste și mă ocup eu de el.

Julia pufni.

— Cel mai des, mă ignoră. Sunt o umilă masterandă și nu mă lasă să uit lucrul ăsta.

— Mi-e greu să cred asta. Mă îndoiesc sincer că s-ar holba așa atent la tine dacă te-ar considera o „umilă“ masterandă.

Julia își făcu de lucru cu bomboana de ciocolată.

— Se holbează la mine?

Se străduia din răputeri să pară nonșalantă, dar vocea ei suna bizar, aproape că-i tremura.

— Se holbează mereu la tine. N-ai observat? L-am surprins uitându-se la tine în timpul cinei acum câteva seri și când am fost în club. De fiecare dată când beai ceva, de fapt. Și, când i-am făcut cu ochiul, s-a strâmbat la mine.

Rachel o privi gânditoare.

— V-am văzut împreună și am senzația că-mi scapă ceva... Știa că urma să mă duc la cumpărături săptămâna asta și, nu numai că m-a încurajat, mi-a dat și bani.

— Și? Foarte frumos. Așa fac frații mai mari. Ce ți-ai luat?

— Mi-a dat bani să-ți iau ție ceva.

Julia se încruntă și se întoarse de-a curmezișul patului, cu picioarele încrucișate, ca să poată sta față în față cu prietena ei.

— De ce naiba ar face una ca asta?

— Tu să-mi spui.

Rachel își înclină capul într-o parte.

— Habar n-am. S-a purtat urât cu mine de când am venit aici.

— Ei bine, mi-a dat niște bani și mi-a spus să-ți cumpăr un cadou. A precizat și ce anume. Așadar, poftim.

Îi puse în poală cutia.

— Nu-l vreau.

Încercă să i-o înapoieze, dar Rachel refuză.

— Măcar deschide-l ca să vezi ce e.

Julia clătină din cap, dar Rachel insistă. Așa că deschise cutia. Înăuntru era o geantă de umăr foarte frumoasă, ciocolatie, din piele italiană. O ridică de curea și se uită la ea. Pe etichetă scria *Fendi*.

„La naiba“, își zise.

— Ei bine? Ce părere ai?

— Nu... nu știu, se bâlbâi, uitându-se uluită la geanta clasică și elegantă.

Rachel i-o luă din mână și începu să scoțoască prin ea, mormăind chestii despre cusătura din interior, numeroasele compartimente și lucrătura de calitate.

— Uite, e perfectă. E deopotrivă funcțională și feminină, pentru că e o geantă de umăr, nu o servietă, și e italienească. Și știm amândouă că tu și Gabriel aveți o pasiune... pentru Italia, adăugă, după o pauză menită să stârnească un soi de reacție.

Îmbujorarea foarte grăitoare a Juliei și stânjeneala ei subită îi șpuseră lui Rachel tot ce dorea să știe, dar decise să nu-și stingherească și mai mult prietena.

— N-a vrut să-ți spun că e din partea lui. A fost foarte categoric. Evident, l-am ignorat, spuse Rachel râzând.

— Fratele tău a vrut să-mi cumpere asta pentru că nu-i place să se uite la rucsacul meu vechi și prăpădit. Până și faptul că există o asemenea oroare îi ofensează sensibilitățile aristocratice, așa că își închipuie că se poate folosi de tine ca să mă convingă să scap de el. Dar n-am de gând s-o fac. E un ghiozdan L.L. Bean, la naiba, și ei oferă garanție pe viață. O să-l trimit la reprezentanță în Maine și-or să-mi trimită unul nou în loc. N-are decât să-și ia geanta de umăr și să și-o vâre într-un loc moale, cu toate fițele lui de „La valoarea mea, n-am de gând să cumpăr produse autohtone“.

Rachel amuți pentru o clipă.

— Nu se poate spune că îi pare rău după bani. E putred de bogat.

— Profesorii universitari nu câștigă chiar atât de mulți bani.

— Așa e. I-a moștenit.

— De la Grace?

— De la tatăl lui biologic. Acum câțiva ani, un avocat i-a dat de urmă lui Gabriel și l-a anunțat că tatăl lui murise și-i lăsase o avere. Habar nu am dacă știa măcar numele de familie al tatălui său până în acel moment. La început a refuzat moștenirea, dar ulterior s-a răzgândit.

— De ce?

— Nu știu. S-a întâmplat după cearta cu Scott. După aceea, n-am mai vorbit mult timp cu Gabriel. Dar, în ceea ce privește banii, cred că încearcă să-i cheltuiască mai repede decât le ia să aducă dobândă. Așa că n-o considera un dar de la Gabriel — consider-o o metodă prin care el îi dă cu tifla tatălui lui. Vrea să împartă bani în stânga și-n dreapta. Și a vrut să-ți iau ceva frumos din banii ăia. Mi-a zis-o.

Julia clătină din cap.

— Nu pot s-o accept. Nu-mi pasă de unde au venit banii sau de ce.

Rachel o privi îndurerată.

— Te rog, Julia. Gabriel s-a ținut departe de noi toți atâta amar de vreme. În sfârșit mă primește înapoi în viața lui. Nu cred c-aș putea să-l pierd acum după tot ce...

Avea o expresie crispată și părea foarte tulburată.

— Îmi pare rău, dar e prea mult. E profesorul meu — o să intre în bucluc!

Rachel o apucă de mână.

— Ai de gând să-l părăști?

— Evident că nu.

— Bun, pentru că, teoretic, trebuia să-ți spun că e un cadou întârziat pentru ziua ta de la mine sau de la mama.

Rachel făcu ochii mari, realizându-și gafa.

— Oh, Doamne, Julia, ziua ta. Am uitat. Iartă-mă.

Julia încleștă un pic din dinți.

— Nu prea o mai sărbătoresc. Pur și simplu mi-e prea greu...
Nu pot...

— *El* îți mai dă vreun semn de viață?

Julia simți că i se face greață.

— Doar când se îmbată sau e cu capsă pusă. Dar mi-am schimbat numărul de mobil când m-am mutat aici ca să nu mă mai poată suna.

— Javra, zise Rachel. Oricum, nu trebuia să-ți spun că geanta e din partea lui Gabriel, dar pur și simplu n-am putut să te mint. Știu cât de mult te supără când ești mințită și n-aveam de gând să-ți fac una ca asta.

Cele două prietene se priviră cu subînțeles. Julia studie singurul dar pe care i-l oferise Gabriel, cu toate implicațiile sale rostite și nerostite. Nu voia să primească un dar de la el. O respinsese, scurt și la obiect. Oare ar putea să țină geanta asta în vizuina ei? Putea s-o folosească, să se ducă la școală cu ea, știind în tot acest timp că e de la el? Știind că el avea s-o privească umflându-se în pene, închipuindu-și că-i făcuse o favoare? Nu putea s-o facă pentru Gabriel. Nici pentru tot aurul din lume.

Rachel citi hotărârea de pe chipul Juliei până ca ea să apuce s-o exprime.

— Dacă nu accepți geanta, o să știe că s-a întâmplat ceva. O să dea vina pe mine.

Julia îl ocări în sinea ei. „O, zei ai specialiștilor în opera lui Dante cărora nu le ajungi cu prăjina la nas, procopsiți-l cu o iritație pe *il pene**. Vă rog. Ceva care să-i dea o mâncărime groaznică.“

Dar, pentru Rachel, ar fi făcut orice.

— Fie. O s-o accept de dragul tău. Dar poți, te rog, să-i spui lui Gabriel să nu-mi mai cumpere și alte chestii? Încep să mă simt ca unul din copiii ăia ajutați de UNICEF, pentru care se strâng donații de Halloween.

* „Penis“, în it. în original (*N. red.*).

Rachel încuviință, zâmbind și mușcând dintr-o bomboană. Se linse pe buze și închise ochii. Tare bun.

Julia strânse geanta la piept, ca pe un scut, și inspiră mirosul minunat de piele.

„Gabriel a vrut să-mi facă un cadou. Probabil că simte ceva pentru mine, fie și milă. Și acum mai am ceva de-al lui, pe lângă poză... ceva care-o să-mi rămână toată viața.“

Așteptă o clipă înainte de a schimba delicat vorba.

— Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat la înmormântare? Am trimis flori, cu un mesaj, și Gabriel le-a văzut, dar habar n-avea cine le-a trimis.

— Am auzit. Am văzut gardeniile și Scott a zis că erau de la tine, dar bilețelul cu mesajul a dispărut până să apuc să-i explic lui Gabriel. Eram varză. Frații mei se certau și eu încercam să stau între ei înainte ca vreunul să zboare prin geam. Sau peste vreo măsuță de cafea.

Julia își aminti de cioburile și petele de sânge de pe covorul alb și o trecu un fior.

— De ce se ceartă mereu?

Rachel oftă.

— Nu era așa la început. Gabriel s-a schimbat după ce-a plecat la Harvard...

Nu-și termină propoziția.

Julia se simți prea stingherită ca s-o iscodească, așa că nu întrebă nimic.

— După cum știi, Gabriel n-a mai trecut pe acasă ani buni după cearta cu Scott și, când venea, stătea doar câteva zile. Insista să rămână peste noapte la hotel, lucru care i-a frânt inima mamei. Scott nu vrea să-l lase să uite — cât a suferit mama din cauza lui, spuse Rachel, molfăind îngândurată dintr-o bomboană. Scott îl admira foarte mult pe Gabriel. L-a durut foarte mult când s-au îndepărtat unul de altul. Acum de-abia dacă-și mai vorbesc și, când o fac...

Se cutremură.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără Aaron. Probabil c-aș fi fugit de acasă și nu m-aș mai fi întors.

— Până și o familie cu probleme e mai bună decât să n-ai deloc familie, spuse Julia încetșor.

Rachel o privi abătută.

— Mda, asta suntem acum. Familia Clark — o familie *cu probleme*. Mama decedată, tatăl cuprins de jale, oaia neagră a familiei, căruia îi sare țandăra imediat, și un frate îndărătnic pe nume Scott. Bănuiesc că eu sunt cireașa de pe tort.

— Scott e cu cineva?

— Avea o relație cu o colegă de serviciu, dar s-au despărțit imediat după ce s-a îmbolnăvit mama.

— Îmi pare rău.

Rachel oftă.

— Familia mea e desprinsă dintr-un roman de Dickens, Julia. Nu, e mai rău de-atât. Suntem o combinație bizară de Arthur Miller și John Steinbeck, cu un praf de Dostoievski și Tolstoi.

— Chiar așa de rău e?

— Da, pentru că am senzația că, în adâncuri, pândesc elemente din Thomas Hardy. Și știi cât de mult îl detest. Un ticălos căruia îi place să se joace cu mințile noastre.

Julia reflectă asupra spuselor prietenei sale și, de dragul ei, speră că romanul lui Hardy care rezuma cel mai bine viața lui Rachel Clark acum era mai curând *Primarul din Casterbridge* decât *Tess d'Urberville* sau, Doamne ferește, *Jude neștiutul*.

(Din păcate, Julia nu mai stătu să se întrebe ce roman de Hardy descria cel mai bine propria ei viață...)

— De când s-a prăpădit mama, totul e cu fundu-n sus. Tata vrea c-ar vrea să se pensioneze și să vândă casa. Vrea să se mute la Philadelphia ca să fie mai aproape de mine și de Scott. Când l-a întrebat pe Gabriel dacă l-ar deranja planul de a vinde casa, Gabriel și a ieșit din fire și a plecat de nebun în pădure. Nu l-am mai văzut câteva ore bune.

Juliei i se tăie răsuflarea. Începu să-și facă de lucru cu geanta de umăr.

Rachel tocmai puneă ceașca de ceai pe masă și se îndrepta spre baie, așa că nu-i observă reacția, dar ceva ce spusese o tulburase profund pe Julia. Când se întoarse Rachel, Julia se calmase, cu mari eforturi, și turna apă fierbinte în ceainic.

Rachel o privi preocupată.

— Ce ți-a spus Gabriel în timp ce dansați de te-a tulburat așa tare? Și, apropo, nu mi-am mai exersat de mult spaniola, dar *Besame Mucho* e un cântec al naibii de romantic! Ai ascultat măcar versurile?

Julia își fixă privirea asupra ceaiului, încercând din greu să-și tempereze pulsul. Știa că va trebui s-o mintă pe Rachel și nu era un lucru pe care să-l facă cu ușurință.

— Am vorbit doar despre faptul că știe că sunt virgină.

— Ticălosul! De ce naiba face chestii din astea?

Rachel clătină din cap.

— Stai să vezi cum o să și-o ia. Are niște fotografii în dormitor și o să...

— Nu te obosi. E adevărat. De ce-aș ascunde lucrul ăsta?

Își mușcă buza.

— Doar că nu-mi dau seama cum de-a știut. Nu se poate spune că e genul de chestie pe care o pomenești într-o conversație uzuală: „Bună ziua, domnule profesor Emerson. Sunt domnișoara Mitchell și sunt o virgină din Selinsgrove, Pennsylvania. Încântată de cunoștință“.

Rachel scutură din mână.

— Ia gândește-te. N-a dus niciodată lipsă de companie feminină. Sunt sigură că tu îi pari diferită; erai probabil singura fată din club, în afară de mine, care nu era în limbă după el.

Julia părea dezgustată, și pe bună dreptate, dar nu spusese nimic.

— Când te-ai întors de pe ringul de dans, arătai ca și cum ai fi văzut o fantomă. Cam cum îmi imaginez că arătai în noaptea când l-ai văzut pe Si...

— Rachel, te rog! Nu! Nu pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta.

— Mai că-mi vine să-l calc cu mașina pentru ce ți-a făcut. Nu e timpul pierdut. E în Philadelphia cumva? Dă-mi adresa lui.

— Te rog, o imploră Julia, strângându-și brațele la piept.

Rachel o îmbrățișă afectuos.

— Nu-ți face griji. Vei fi fericită într-o zi. O să te îndrăgostești de un băiat frumos care o să te iubească sfâșietor de tare. Și-o să vă căsătoriți și-o să aveți o fetiță și-o să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți. În New England, așa zice. Cel puțin, asta e povestea pe care așa scrie-o eu pentru tine, dacă așa putea.

— Sper ca povestea ta să devină realitate. Mi-aș dori să cred că e posibilă o astfel de poveste, chiar și pentru mine. Altfel, pur și simplu nu știu...

Rachel zâmbi.

— Tu, mai mult ca oricine, meriți un final fericit. În ciuda a tot ceea ce ți s-a întâmplat, nu ești acră. Nu ești rece și indiferentă. Doar ai devenit un pic mai introvertită și mai timidă și nu-i nimic rău în asta. Dacă-ai fi zâna cea bună, ți-aș împlini dorința într-o clipită. Și ți-aș șterge lacrimile și ți-aș spune să nu mai plângi. Mi-aș dori ca Gabriel să fie mai mult ca tine, domnișoară Julia. Ar fi putut învăța câte ceva de la tine despre cum să treci peste o inimă frântă.

Rachel îi dădu drumul, privind-o atent înainte de a-i spune:

— Știu că cer foarte mult de la tine, dar poți, te rog, să fii cu ochii pe Gabriel?

Julia înclină dinadins ceainicul, umplând din nou ceștile, pentru a evita privirea lui Rachel.

— Gabriel mă disprețuiește. Mă tolerează doar de dragul tău.

— Nu-i adevărat. Crede-mă, chiar nu-i adevărat. Am văzut cum se uită la tine. E... rece uneori. Dar, în afara părinților lui naturali, nu cred că-ai urât vreodată pe cineva, doar pe sine. Nici măcar pe Scott, când au avut cearta aia cruntă.

Julia ridică din umeri.

— Nu pot să fac nimic.

— Nu-ți cer să faci ceva, de fapt. Doar să fii cu ochii pe el. Și, dacă vezi că... începe să se poarte ciudat sau are probleme, vreau să mă suni. La orice oră.

Julia o privi neîncrezătoare.

— Vorbesc serios, Julia. Acum că mama s-a dus, îmi fac griji c-o s-o ia din nou pe căi greșite. Și nu pot să-l pierd din nou. Uneori am senzația că stă pe marginea unei stânci înalte și cea mai mică mișcare, cea mai mică boare de vânt o să-l împingă peste buza prăpastiei. Nu pot să las să se întâmple asta.

Julia se încruntă și incuviință.

— O să fac tot ce-mi stă-n puteri.

Rachel închise ochii, răsuflând ușurată.

— Mă simt mult mai liniștită știind că ești în preajma lui. Poți să fii îngerul lui păzitor.

Râse încetișor.

— Poate o să-i transmiți un pic din norocul tău.

— N-am avut decât ghinioane la viața mea și tu o știi mai bine ca oricine.

— L-ai cunoscut pe Paul. Pare un tip de treabă.

Julia zâmbi.

Rachel fu încântată de zâmbetul ei.

— Paul nu pare genul de bărbat pe care l-ar deranja că ești ăă... știi tu. Nu c-ar fi ceva rău în asta.

Julia râse.

— Poți să spui cuvântul, Rachel — nu e o vorbă de ocară. Și nu, nu cred că pe Paul l-ar deranja că sunt virgină. Dar nu vorbim despre chestii de-astea.

În scurt timp, Rachel o îmbrățișă de rămas-bun și luă un taxi înapoi, la apartamentul fratelui ei.

— Când o să rezolv în sfârșit mormanul de probleme pe care le am pe cap, am de gând să pun la cale o nuntă. Și sper c-o să-mi fii domnișoară de onoare.

Julia simți lacrimi în colțul ochilor.

— Sigur. Trebuie doar să alegi o dată. Și pot să te ajut și cu organizarea, dac-o să ai nevoie de ajutor.

Rachel îi trimise o beza pe geamul deschis al mașinii.

— Mă temeam să vin aici, dar mă bucur tare mult c-am venit. Măcar două din părțile răsfirate ale vieții mele s-au îmbinat la loc. Și, dacă Gabriel îți face zile amare, sub orice formă, sună-mă și mă urc în primul avion.

Odată cu plecarea lui Rachel, Julia și Gabriel fură siliți să se despartă de Sfânta Lucia a lor, cea pe care se putea întotdeauna conta.* Dar, ca o adevărată sfântă, își îndeplinesc misiunea înainte de a se întoarce acasă și sădise semințe care aveau să încolțească în curând, pe căi nebănuite.

* În *Divina Comedie* Sfânta Lucia este mesagerul trimis de „doamna bună“ la Beatrice pentru a o îndemna să se înfățișeze lui Virgiliu și pentru a-l trimite în ajutorul lui Dante. (N.t.)

Capitolul 11

Marti, spre seară, Julia și Paul stăteau în Starbucks-ul de pe Bloor Street savurând câte o cafea și vorbind, cuibăriți pe una din canapelele din catifea violet. Stăteau destul de apropiați, dar nu prea mult. Îndeajuns de apropiați încât Paul să-i poată admira frumusețea, dar, totodată, la o distanță de la care Julia se putea uita în ochii lui mari și blânzi fără să se simtă stingherită. Sau înghesuită.

— Ți place Nine Inch Nails? îl întreabă, ținând ceașca de cafea cu amândouă mâinile.

Paul fu șocat de întrebare.

— Hm, nu. Nu, nu-mi place.

Ridică din umeri.

— Trent Reznor mă face cu nervii. Mai puțin când a cântat ca backup pentru Tori Amos. De ce, ție-ți place muzica lor?

Julia simți c-o ia cu frig.

— Categorie nu.

El scoase un CD din servietă și i-l întinse.

— Mie-mi plac chestii de genul ăsta. Genul de muzică pe care pot să scriu la teză.

— N-am auzit de Hem până acum, spuse, răsucind carcasa în mână.

— Au o melodie care cred c-o să-ți placă. Se numește *Half Acre*. S-ar putea să-l fi auzit într-o reclamă la o firmă de asigurări. E superb. Și nu zbiară nimeni c-ar vrea să te fu...

Se opri brusc, înroșindu-se tot. Se străduia din răsputeri să-și controleze limbajul în preajma ei, dar nu reușea decât pe alocuri.

Julia încercă să-i dea CD-ul înapoi, dar el nu acceptă.

— L-am cumpărat special pentru tine. Rabbit Songs* pentru Iepuraș.

— Mulțumesc, dar nu pot să-l primesc.

El păru jignit. Și rănit.

— De ce nu?

— Pur și simplu nu pot. Dar mulțumesc oricum.

Paul se uită la geanta nouă de umăr a Juliei, așezată la picioarele ei. Se chiorî la ea.

— Ai primit o geantă de la cineva. Un cadou de Crăciun oferit în avans, de la vreun iubit?

— N-am iubit, recunosc eu stânjenită. Mama celei mai bune prietene ale mele a vrut să-mi ofere în dar geanta asta. A murit recent.

— Îmi pare tare rău, Iepuraș. N-am știut.

Paul se întinse și-i atinse mâna, punând CD-ul pe canapea între ei. Observă că ea nu-și retrase mâna. De fapt, scotoci prin geantă după CD-ul domnului profesor Emerson și i-l întinse cu cealaltă mână, fără să-și tragă degetele din mâna lui.

— Ce pot să fac să te conving să-mi accepți cadoul? o întrebă, evitându-i privirea în timp ce-și băga CD-ul cu Mozart în geantă.

— Nimic. Am primit prea multe cadouri în ultimul timp. Mi-am făcut plinul.

* În traducere: „Cântecele Iepurelui“ (N.t.).

Paul se îndreptă și zâmbi.

— Lasă-mă să încerc. Ai niște mâini așa mici. Mai mici decât ploaia mărunță.

Îi mișcă mâna odată cu a lui, încoace și-ncolo, ridicând-o spre becul cu halogen. Părea minusculă cuibărită în a lui.

Julia îl privi intrigată.

— Ce frumos. Ai compus-o acum?

Paul își sprijini capul de canapea și îi trase mâna mai aproape, mângâindu-i linia vieții cu degetul mare, de parcă ar fi încercat să-i ghicească în palmă pe pipăite.

— Nu, parafrazam din *Undeva unde nu am călătorit niciodată*, de E. E. Cummings. N-ai auzit-o până acum?

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o aud.

Julia păru dintr-odată foarte sfioasă.

— Atunci o să ți-o citesc la un moment dat.

Paul se uită în ochii ei căprui-închis cu un zâmbet.

— Mi-ar plăcea.

— Nu e Dante, dar e fain.

Degetul lui găsi punctul central al liniei vieții din palma ei și-l apăsă nespun de blând.

— Poezia asta îmi amintește de tine. Tu ești undeva unde nu am călătorit niciodată; cu aerul tău fragil și mâinile tale atât de mici.

Julia se aplecă să-și ascundă roșeața subită și luă o gură de cafea. Dar îl lăsă să-i mângâie în continuare palma, cu gesturi molatice. În timp ce ducea cafeaua la gură, puloverul ei violet, antic și de demult, îi alunecă aproape provocator de pe umăr, dezvelind două degete din breteaua albă de la sutien și conturul unui umăr de alabastru.

Paul îi dădu imediat drumul la mână și-i ridică blând puloverul pentru a acoperi breteaua inofensivă, ferindu-și privirea și apăsându-i umărul ca să așeze puloverul la loc.

— Gata, zise încetișor. Am rezolvat-o.

Apoi își retrase repede mâna ca nu cumva să întrecă măsura, împletindu-și iarăși, sfios, degetele cu ale ei, temându-se că ea și-ar putea retrage oricând mâna.

Julia îi urmări gesturile cu respirația tăiată, ca și cum vedea totul cu încetinitorul. Ceva din gestul lui o emoționează profund. Era un gest intim, dar foarte cast; o *învelea*. Învelea o părțică minusculă și inocentă a trupului ei, ferind-o de priviri indiscrete și, poate, indecente, și, prin acest gest, își exprima respectul și admirația lui. Virgil îi aducea un omagiu.

Prin acel singur gest, prin acel gest cavaleresc, Paul își croise drum spre inima ei. Nu până-n străfundurile inimii ei, dar pătrunsesese în *Vestibul*, metaforic vorbind. Dacă gestul acesta îi dezvăluia sufletul, Julia se gândi că nu l-ar deranja faptul că era virgină și că, odată ce-ar fi aflat acest lucru, înțelegerea lui ar fi învelit-o blând.

Nu avea să-și râdă de ea și n-o va da în vileag. Va păstra orice secrete îi încredința doar între ei doi. Nu avea s-o trateze ca pe un animal menit a fi futut și posedat. Nu va vrea s-o împartă cu altcineva.

Astfel că făcu un gest impulsiv — se aplecă spre el și-l sărută, sfios și cast. Nu simți nicio zvâcnire, nu simți că-i ia pielea foc sau că sângele îi gonește năvalnic prin vene. Buzele lui erau blânde și-i răspunse șovăind. Julia îi simți surprinderea după modul în care își încleștase maxilarul. Se încordă sub atingerea buzelor ei, fără îndoială șocat de îndrăzneala ei. Juliei îi păru rău pentru asta. Îi păru rău că buzele lui nu erau buzele lui Gabriel. Și că sărutul acesta nu era ca acelea.

Într-o fracțiune de secundă, o năpădi un val uriaș de tristețe și se ocări pentru că gustase cu atâta amar de vreme în urmă din ceva ce nu va mai putea avea vreodată. Căci, odată ce cunoscuse acel gust, totul era pierdut. Gustul mărilor era cunoașterea în sine și acum o știa.

Julia se retrase înainte ca Paul să apuce s-o respingă, întrebându-se cum reușise să fie așa de îndrăzneată. Întrebându-se ce va crede el despre ea acum. „Tocmai mi-am sărutat singurul prieten din Toronto și-am pus capăt prieteniei noastre, își zise. La naiba.“

— Iepuraș.

Paul o privi tandru și-i mângâie obrazul cu degetele. Atingerea lui n-o electriză, dar era blândă și liniștitoare. Până și pielea lui respira bunătațe.

O cuprinse cu brațele și o lipi de pieptul lui, ca să-i poată mângâia părul și ca să-i șoptească ceva duios la ureche... ceva care s-o liniștească... ceva care să alunge amestecul de durere și confuzie care se citea pe chipul ei. Șoaptele lui fură întrerupte de apariția unei harpii cu aripi cât toate zilele, care purta tocuri înalte și ruj stacojiu și ducea două pahare de plastic.

— Hopa, cineva se simte ca acasă!

O voce rece și tăioasă le întrerupse momentul de tandrețe și Julia întâlni ochii căprui și ostili ai Christei Peterson.

Julia se îndreptă imediat și încercă să se desprindă de Paul, dar el nu-i dădu drumul.

— Christa, o salută pe un ton neutru.

— Îți faci de cap cu masteranzii, Paul? Ce dovadă de solidaritate, spuse, ignorând-o cu desăvârșire pe Julia.

— Ia vezi, Christa!

— Tonul lui ascundea o undă de avertisment.

— Azi iei două de-odată? Cam mult. Plănuiești să faci o noapte albă? întrebă, arătând spre cafelele pe care le ținea, câte una în fiecare mână.

— Nici nu bănuiești, gânguri ea. Una e pentru mine, cealaltă pentru Gabriel, desigur. Oh, scuze, nu te-am văzut, Julianne. Bănuiesc că tu-l știi în continuare ca „domnul profesor Emerson“, spuse Christa, cu un râs care suna mai curând a cotcodăcit.

Julia ridică din sprânceană, dar rezistă tentației de a o corecta pe Christa sau de a-i șterge zâmbetul ăla îngâmfat de pe mușchi. Pentru că era o doamnă. Și îi plăcea senzația pe care i-o dădea brațul lui Paul încolăcit în jurul umerilor ei și n-avea de gând să se urnească. Cel puțin, nu încă.

— Nu i-ai spus niciodată *Gabriel* în față, Christa. N-ai tupeu să-i zici așa data viitoare când îl vezi.

Ochii Christei se întunecară și-i aruncă o căutătură urâtă lui Paul. Apoi zâmbi.

— Tu îmi spui că n-am tupeu? Nostim. Asta e o fază din Vermont? Ceva ce-și spun fermierii unul altuia în timp ce curăță bălegarul? După întâlnirea mea cu Gabriel, probabil c-o să mergem în Lobby să bem ceva. Îi place să meargă acolo după ore. Sunt sigură c-o să împărtășim multe lucruri intime în seara asta, nu doar, ăă... a ne spune pe nume.

Scoase limba și începu să-și lingă buza languros.

Julia simți că-i vine să vomite.

— Și o să te ia pe tine acolo?

Paul nu părea prea convins.

— Da. Oh, da.

Julia simți un spasm și-și reținu cu greu senzația de vomă. Pentru că, numai la gândul că Gabriel ar putea fi cu această... *târfă a lui Emerson*, i se întorcea stomacul pe dos. Până și chelnerița de la Lobby ar fi o pereche mai bună pentru el decât Christa.

— Nu ești genul lui, șezi blând, mormăi Julia.

— Poftim?

O privi cu ochii îngustați și-și cântări opțiunile pentru o fracțiune de secundă. Și decise că îndrăzneala nu însemna nimic fără precauție.

— Am zis... *n-aș crede tot ce aud*.

— Despre?

— Despre Lobby. Nu-i așa grozav.

Christa schiță un zâmbet glacial.

— Ca și cum agentul de la intrare te-ar lăsa să intri. Lobby e un club exclusivist.

O măsură pe Julia din cap până-n picioare de parcă ar fi fost un exemplar inferior. Un ponei bătrân, uitat și pe jumătate orb, de la o grădină zoologică pentru copii. Julia se simți brusc urâtă și foarte stingherită. Simți că-i dau lacrimile, dar încercă din răputeri să și le stăpânească.

Paul observă exact ce făcea domnișoara Peterson, măsurând-o pe Julia din priviri și sugerând că nu era îndeajuns de bună. O simți tremurând, reacționând la provocarea Christei, care părea o mătă ce-și ascute ghearele. Așadar, cu o strângere de inimă, își luă brațul de pe umerii Juliei și se împinse în față pe canapea, încordându-și mușchii brațelor.

„Nu mă face să mă ridic, scorpie,” își zise.

— De ce să n-o lase să intre pe Julia, Christa? Mai nou primesc doar fete care prestează?

Christa se făcu roșie ca racul.

— Ce știi tu de chestii de-astea, Paul? Tu duci o viață de călugăr, de fapt! Sau poate asta fac călugării — plătesc pentru plăcerile carnale.

Aruncă o privire cu subînțeles spre geanta nouă și scumpă a Juliei.

— Christa, fă bine și taci sau o să mă ridic. Și apoi n-o să mai fiu băiat finuț.

Paul se uită furios la ea, repetându-și că nu trebuie să dai într-o femeie. Și că, da, Christa era totuși o femeie, și nu o scroafă anoretică în călduri. Paul n-ar fi comparat-o niciodată pe Christa cu o vacă, pentru că avea multă prețuire pentru vaci. (În special pentru rasa Holstein.)

— Sunt sigură că există mai multe explicații. Poate n-ar lăsa-o să intre la Lobby pentru că n-o duce capul. Gabriel spune că nu ești prea inteligentă, Julianne.

Christa zâmbi triumfător în timp ce Julia își lăsă capul în pământ, simțindu-se mică și necăjită. Paul își lăsă toată greutatea în pământ. N-avea de gând s-o pocnească pe Christa; voia doar să-i închidă gura. Și poate s-o târască spre ieșire sau ceva de genul ăsta. Dar n-a mai fost nevoie.

— Oh, serios? Și ce altceva mai spune *Gabriel*?

Cei trei se întoarseră încet și dădură cu ochii de profesorul specialist în Dante care se apropiase neobservat de ei. Niciunul nu era sigur cât de mult auzise sau de cât timp era acolo. Dar ochii lui

aruncau scânteii și Julia îi simți furia îndreptată spre Christa. Se învoldura în jurul lui ca un nor. Dar, din fericire, nu se învoldura înspre ea.

„Degetele când mă pișcă, vreun păgân încoa' se mișcă”,* își zise Paul.

— Paul, îl salută rece Gabriel, observând distanța dintre Julianne și asistentul lui de cercetare, ceva mai mare acum.

„Violator de îngeri. Fix așa — jos labelle de pe înger, dobitocule.”

— Domnișoară Mitchell, mă bucur să te revăd, îi spuse Juliei, cu un zâmbet puțin crispat. Arăți la fel de *inteligentă* și *elegantă* ca întotdeauna.

„Da, înger cu ochi căprui. Am auzit ce ți-a spus. Nu-ți face griji. O pun eu la punct.”

— Domnișoară Peterson, continuă, cu o voce rece, făcându-i semn să-l urmeze ca unui câine.

„Te-ai uitat la Julianne ca și cum ar fi fost un gunoi. N-o să mai faci niciodată chestia asta. Am eu grijă de asta.”

Julia îl privi refuzând cafeaua pe care i-o cumpărase Christa și îndreptându-se spre teșghea să comande altceva. Văzu că umerii Christei tremurau de furie.

Paul se întoarse spre Julia oftând.

— Unde rămăsesem?

Ea inspiră adânc, luându-și un răgaz să se adune înainte de a face ceea ce știa că are de făcut.

— N-ar fi trebuit să te sărut. Îmi pare rău.

Își lăsă capul în jos, fixând geanta de piele și simțindu-se foarte stânjenită.

— Mie nu-mi pare rău. Îmi pare rău doar că ție îți pare rău.

Paul își apropie fața de a ei și zâmbi.

— Dar nu-i nimic, nu m-am supărat.

— Nu știi ce s-a întâmplat. Nu-mi stă în fire să fac așa ceva — să sărut pur și simplu pe cineva.

* *Macbeth*, William Shakespeare, Actul IV, Scena 1, în traducerea lui Ion Vinea (N.t.).

— Dar eu nu sunt cineva oarecare, nu?

O privi curios.

— Îmi doresc să te sărut de nu știu când. De la acel prim seminar, cred. Dar atunci ar fi fost prea curând.

Încercă s-o convingă să se uite la el, dar ea își feri privirea. Se uită spre o altă masă și la cele două persoane care se ciondăneau acolo. Oftă.

— Julia, sărutul nu schimbă nimic. Consideră-l o chestie între prieteni. Nu e musai să-l repetăm, decât dacă vrei s-o facem.

Îi studie chipul, îngrijorat.

— Te-ai simți mai bine dacă am face asta? Dacă o lăsăm așa?

Ea încuviință stingherită.

— Îmi pare rău, Paul. Ai fost tot timpul drăguț cu mine.

— Nu-mi datorezi nimic. Nu aștept o răsplată de la tine. Sunt drăguț cu tine pentru că așa vreau să fiu. De-asta ți-am luat CD-ul. De-asta poezia îmi amintește de tine. Mă inspiri.

Se aplecă spre ea ca să-i șoptească la ureche, realizând că o pereche de ochi albaștri ca safirul îl țintuiau brusc plini de furie.

— Te rog nu te simți obligată să faci nimic din ce nu dorești să faci. O să rămân prietenul tău orice s-ar întâmpla.

Făcu o pauză.

— A fost un sărut nevinovat, ca între prieteni, în locul unei îmbrățișări. Dar, de-acum înainte, putem să ne limităm la îmbrățișări. Și, într-o bună zi, dacă vei dori mai mult...

— Nu mă simt pregătită, murmură Julia, oarecum surprinsă că își găsisese atât de repede cuvintele și că era atât de sinceră.

— Știu. De-asta am fost rezervat, deși mi-am dorit să te sărut. Dar a fost foarte plăcut. Mulțumesc. Știu că nu lași pe oricine să se apropie de tine. Mă simt onorat că m-ai sărutat.

O bătu pe mână și-i zâmbi din nou. Ea deschise gura să spună ceva, dar el i-o luă înainte.

— Îmi vine să-i rup gâtul Christei pentru ce ți-a zis. N-o să mă mai obosesc să-i vorbesc data viitoare.

Își întoarse privirea spre masa profesorului, observând oarecum ușurat că ochii plini de furie ai acestuia erau acum ațintiți asupra Christei, care își lăsase capul în jos și părea gata să izbucnească în lacrimi.

Julia ridică din umeri.

— Nu-mi pasă de ce zice.

— Mie-mi pasă. Am văzut cum se uita la tine. Și te-am simțit cum ai reacționat: te-ai făcut mică. Te-ai făcut *mică*, în puii mei, Julia. De ce nu i-ai zis să se ducă naibii?

— Nu fac astfel de lucruri decât dacă n-am de ales. Încerc să nu mă cobor la nivelul ei. Uneori, sunt atât de... surprinsă că cineva se poartă urât cu mine, încât nici nu mai gândesc. Amuțesc.

— Oamenii se poartă... urât cu tine?

Paul incepea să se înfurie.

— Uneori.

— Emerson? întrebă el șoptit.

— El s-a mai înmuiat. L-ai văzut mai devreme — a fost amabil.

Paul încuviință, cu inima îndoită. „Domnul profesor Pul-erson.“

Julia își făcu de lucru cu mâinile.

— Nu vreau s-o fac pe... Sfânta Tereza sau mai știu eu cine, dar oricine poate să arunce cu injurături. De ce-ar trebui să mă comport ca ea? De ce să nu crezi că uneori — numai uneori — poți să înfrângi răutatea prin tăcere? Și să-i lași pe oameni în ale lor, să-și recunoască singuri propria mârșăvie, fără a le distrage atenția. Poate că, uneori, bunătatea e îndeajuns de puternică încât să demaște răul. Mai bine decât să încerci să înfrunți răutatea tot cu răutate. Nu c-aș fi o persoană bună. Nu cred că sunt.

Făcu o pauză și se uită la Paul.

— Nu prea are logică ce zic.

El zâmbi.

— Are foarte multă logică. Am discutat despre asta în cadrul seminarului meu despre Toma d'Aquino — răul poartă în sine propria pedeapsă. Uită-te la Christa. Crezi că e fericită? Cum ar putea să fie, la felul în care se poartă? Unii oameni sunt atât de egocentrici

și cufundați în propriile amăgiri încât, oricât ai zbiera la ei, nu i-ai convinge de propriile cusururi.

— Și n-ai reuși să le trezești amintirile, mormăi Julia, uitându-se lung la cealaltă masă și clătînând din cap.

În ziua următoare, se afla la Catedra de italianistică, verificându-și corespondența înaintea seminarului despre Dante. Asculta CD-ul pe care i-l dăruise Paul, pe care-l acceptase într-un final și-l încărcase pe iPod. Paul avusese dreptate; se îndrăgostise de acel album de cum îl ascultase. Și descoperi că scria mult mai cu spor la propunerea de disertație pe muzica de la el decât când asculta Mozart. *Lacrimosa* era o bucată mult prea deprimantă.

După zile întregi în care tăvița ei de corespondență fusese goală, primise în sfârșit ceva. Trei mesaje, de fapt.

Primul o anunța că prelegerea domnului profesor Emerson, *Pofta trupească în Infernul lui Dante: Păcatul capital împotriva sinelui*, fusese reprogramată. Julia își notă noua dată și își propuse să-l întrebe pe Paul dacă voia s-o însoțească la prelegere.

Al doilea mesaj era un plic micuț, crem. Julia îl desfăcu și descoperi, surprinsă, un bon de cadouri de la Starbucks. Fusese personalizat, observă, și imaginea de pe card era un bec mare. Peste el scria: „Ești foarte inteligentă, Julianne.“

Julia se uită pe verso și văzu că era în valoare de o sută de dolari. „Drace“, își zise. „Poți să-ți iei multă cafea de banii ăștia.“ Era evident cine i-l trimisese și de ce. Și totuși, fu foarte surprinsă. Până când scoase ultima scrisoare din tăviță.

Era un plic lunguiet, elegant, pe care-l deschise imediat. Era o scrisoare de la șeful Catedrei de Italianistică, prin care era felicitată pentru bursa pe care o câștigase. Ajunse doar până la valoarea bursei, de cinci mii de dolari pe semestru, care aveau să se adauge la bursa ei de masterand.

„O, zei ai masteranzilor săraci lipiți, care locuiesc în văgăuni de hobbit unde n-ar sta niciun câine, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!“

— Julianne, te simți bine?

Vocea blândă și liniștitoare a doamnei Jenkins o smulse din transă.

Se îndreptă împleticindu-se spre biroul acesteia și-i intinse, fără să poată spune ceva, scrisoarea legată de bursă.

— Oh, da, am auzit de asta, spuse femeia, zâmbind amabil. E extraordinar, nu-i așa? Bursele acestea se oferă foarte rar și luni dimineață am primit din senin un apel care ne anunța că o fundație a donat mii de dolari pentru această bursă.

Julia încuviință, încă șocată.

Doamna Jenkins se uită la scrisoare.

— Mă întreb cine-o fi.

— Cine?

— Persoana în numele căreia s-a instituit bursa.

— N-am citit până acolo.

Doamna Jenkins ridică scrisoarea și-i arată un nume scris cu litere de-o șchioapă.

— Scrie că ți se acordă *Bursa de Merit M. P. Emerson*. Mă întrebam cine o fi M. P. Emerson. Mă întreb dacă are vreo relație de rudenie cu domnul profesor Emerson. Deși Emerson e un nume destul de răspândit. Probabil e doar o coincidență de nume.

Capitolul 12

Profesorul Emerson văzu că în birouașul său de studiu era lumină, dar, pentru că Paul lîpise hârtie cafenie peste gemulețul îngust de la ușă, nu se putea uita înăuntru. Fu surprins să vadă că Paul rămăsese să lucreze așa târziu într-o seară de joi. Era zece și jumătate seara și biblioteca avea să se închidă într-o jumătate de oră.

Își căută cheile în buzunar și descuie fără să bată la ușă. Când intră, rămase țintuît locului. Domnișoara Mitchell era cuibărită pe un scaun, cu capul sprijinit pe brațele așezate delicat pe birou. Avea ochii închiși și gura întredeschisă, dar nu zâmbea. Obrajii îi erau îmbujorați de somn și pieptul i se mișca în ritmul respirației, ușor, ca valurile oceanului pe o plajă liniștită. Rămase în prag, fascinat, gândindu-se că doar sunetul respirației ei ar fi fost perfect pe un CD de relaxare. Unul pe care l-ar fi putut asculta seară de seară înainte de a adormi.

Avea laptopul deschis și Gabriel văzu screen saver-ul, o derulare de ilustrații de mână ce păreau inspirate de o poveste pentru copii — ceva cu animale —, între care un iepuraș alb caraghios,

cu urechi pleoștite care-i ajungeau până-n pământ. În încăpere se auzea muzică și Gabriel realizează că venea dinspre computerul ei. Văzu un CD cu poza unui iepure. Începu să se întrebe de ce domnișoara Mitchell era atât de obsedată de iepuri.

„Poate are un fetiș legat de Paști?“ Gabriel tocmai își imagina în cele mai mici detalii în ce ar putea consta un astfel de fetiș până să-și vină în fire. Intră repede în birou și închise ușa după el, încuind-o. N-ar fi fost cel mai fericit lucru să fie prinși împreună astfel.

O privi cum stătea așa, atât de liniștită, nevrând s-o tulbure din ceea ce părea a fi un vis frumos. Acum zâmbea. Găsi cartea pe care o căuta și tocmai se pregătea să iasă, când dădu cu ochii de un caietel pe care degetele ei aproape că-l atingeau.

Gabriel, citi. Dragul meu Gabriel.

Să-și vadă numele scris afectuos, chiar dacă la întâmplare, de mai multe ori în caietul ei îl atrase ca un cântec de sirenă și-i dădu fiori pe șira spinării. Rămase țintuit locului, cu mâna întinsă.

Desigur, era posibil ca ea să scrie despre un alt Gabriel. I se părea de necrezut că ea ar putea să scrie despre el și să-l considere „al ei“.

Uitându-se fascinat la ea, realizează că, dacă rămânea, totul avea să se schimbe. Știu că, dacă o atingea, nu va putea rezista dorinței — dorința primordială — de a o face pe frumoasa și inocenta domnișoară Mitchell a lui. Era acolo, așteptându-l, chemându-l, iar parfumul ei de vanilie umplea încăperea prea mică, în care era prea cald.

„Dragul meu Gabriel.“ Își închipui glasul ei unduindu-se în jurul numelui lui, precum sărutarea unei iubite de-a lungul unui trup... Minteia lui începu să se miște cu viteza luminii, în timp ce își imagina cum ar trage-o în brațele lui. Sărutând-o, îmbrățișând-o. Urcând-o pe birou și desfăcându-i genunchii, în timp ce mâinile ei i se înfingeau în păr, îl apucau de pulover, de cămașă, îi desfăceau papionul și-l aruncau pe podea.

Avea să-și treacă degetele prin părul ei ondulat, coborând blând de-a lungul gâtului ei, făcând fiecare centimetru de piele, fiecare por,

să ia foc — o să-și lipească nasul de obrazul ei, de urechea ei, de gâtul ei alb ca laptele. O să-i simtă pulsul la gât și cum ritmul blând îl liniștește și cum îi unesc bățile inimii ei, mai ales când se vor accelera sub atingerea lui. O să se întrebe dacă, atunci când sunt destul de aproape, inimile lor vor bate la unison... sau dacă asta e doar rodul imaginației poetice.

Ea o să fie sfoasă la început. Dar el va insista cu blândețe, șoptindu-i vorbe dulci în păr. O să-i spună orice ar vrea ea să audă și ea o să-l creadă. O să-și coboare mâinile de pe umerii ei de-a lungul formelor ei minunate, inocente, minunându-se de cât de sensibile se vor dovedi, făcând-o să se deschidă ca o floare sub atingerea lui.

Pentru că niciun bărbat n-o va mai fi atins așa. Într-un final, ea va fi dornică și deschisă. Oh, atât de deschisă dorințelor lui. Se vor săruta și va fi ceva electrizant — intens — exploziv. Limbile lor se vor împleti într-un dans frenetic, ca și cum ar fi primul sărut pentru fiecare din ei.

Ea o să poarte prea multe haine. El va vrea să-i scoată fiecare lucrășor și să lase sărutări ușoare pe fiecare centimetru al pielii ei de porțelan. În special de-a lungul gâtului ei minunat, acoperit de o hartă de vinișoare albastrii. Ea va roși precum Eva, dar el o va săruta până ce nu va mai simți nici urmă de stânjeneală. În curând va sta goală și deschisă dinaintea lui, gândindu-se doar la el și la fascinația lui, fără a mai simți aerul din încăpere pe pielea ei palidă, trandafirie.

Îi va lauda frumusețea prin ode și imprecații și nume de alint abia murmurate și ea nu va simți nici urmă de rușine. „Iubito, scumpo, draga mea, frumoasa mea...” Avea s-o convingă de adorația lui și acea convingere nu va fi cu totul neîntemeiată.

Într-un final tachinările se vor dovedi de neîndurat și o va lăsa blând pe birou, ținându-i capul în căușul mâinii. Nu-și va retrage mâna până la sfârșit, de teamă c-ar putea s-o rănească. Nu voia ca ea să dea cu capul de birou, ca o jucărie pe care n-o iubește nimeni.

Nu era un iubit crud. N-avea să fie brutal sau indiferent. Va fi senzual, pătimaș, dar blând. Pentru că știa adevărul despre ea. Și își

dorea ca ea să aibă parte de la fel de multă plăcere ca el, prima dată când făcea dragoste. Dar și-o dorea întinsă sub el, îmbietoare, cu respirația tăiată și ochii mari, larg deschiși, scânteind de dorință.

Își va încorda cealaltă mână de-a lungul spatelui ei, întinderea arcurită de piele, uitându-se în ochii ei mari și umezi și ascultându-i gemetele. O va face să geamă de plăcere. El și numai el.

Ea o să-și muște buza, cu ochii întredeschiși, în timp ce se va apropia de ea, liniștind-o pe șoptite în timp ce ea i se va dăruie. Așa avea să fie mai ușor pentru ea, dat fiind că era prima dată. El își va ține în frâu elanul și-o va lua încet. O să se abțină, nu va fi brutal. Poate c-o să se oprească?

Îngerul lui minunat, desăvârșit, cu ochi căprui... cu pieptul mișcându-i-se în ritmul respirației, cu roșeața de pe obraji răspândindu-se pe tot trupul. Va fi precum un trandafir în ochii lui și se va deschide sub atingerea lui. Pentru că va fi blând cu ea și-o va face să se deschidă. O va urmări fermecat, aproape cu încetinitorul... cu toate simțurile... devenind din fată femeie, prin pierderea fecioriei, datorită lui. Doar datorită lui.

Feciorie? Îi va curge sânge. Pentru că păcatul aduce întotdeauna cu el o jertfă de sânge. Și o mică moarte.

Gabriel simți că i se oprește inima-n loc. Se opri, apoi începu să bată de două ori mai repede când îl izbi revelația. Îi veni pe buze versurile unuia din poezii metafizici, o amintire demult uitată din vremea când era la Magdalen College. Căci, în clipa aceea, înțelese limpede că el, domnul profesor Gabriel O. Emerson, potențialul seducător al frumoasei și inocentei Julianne, era un purice.

Îi răsunară în minte versurile lui John Donne:

*Ia seama la cest purice și oi vedea apoi
Cât de mărunt e ce a-mi da nu voi;
Te pișc-acum pe tine, din mine întâi sorbi,
Și-n trupul lui noi doi ne-om contopi.
Nu-i un păcat, nici vreo rușine, știi,*

*Nici pierderea scumpei tale feciorii;
Și totuși se desfată astfel făr-a se nunti,
Din doi țesând un sânge, se-mbuibă zi de zi
— Pe lângă fapta asta, ce-ți cer nimic n-ar fi.*

Știa de ce subconștientul lui alesese acel moment pentru a-l confrunta cu poezia lui Donne; poemul acela era o pledoarie menită să seducă. Donne i se adresa celei pe care voia s-o seducă, o fecioară, și declara că pierderea virginității era un lucru mai neînsemnat decât o mușcătură de purice. O îndemna să i se dăruiască pe dată, fără a mai sta pe gânduri. Fără ezitare. Fără regrete.

De îndată ce versurile îi veniră în minte, Gabriel știu că i se potriveau de minune. Descriau întocmai ceea ce-și dorea să-i facă. Erau scuza perfectă.

Să guști. Să iei. Să sorbi. Să păcătuiești. S-o storci. S-o părăsești.

Era o ființă pură și nevinovată. O dorea.

Facilis descensus Averni.

Dar n-avea să fie el cel care-o să facă să sângereze. Nu putea, nu-și dorea să-i facă asta altei fete cât trăia. Toate gândurile de a o seduce și de a face sex pățimaș, nebunește, pe birouri și scaune, lipiți de perete și de rafturi și ferestre, se risipiră. Nu avea s-o facă a lui. N-o va trece pe răboj și nu va revendica ceva asupra căruia n-avea niciun drept.

Gabriel Emerson era un păcătos blazat, care se căia doar pe jumătate. Mereu cu gândul la sexul opus și la propriile plăceri, știa să se lase purtat de pofta trupească. Aceasta nu lăsa niciodată loc unor sentimente mai profunde, cum ar fi fost dragostea. Cu toate astea, în ciuda acestor slăbiciuni și a altora, în ciuda faptului că nu reușea niciodată să reziste tentației, Gabriel mai avea un ultim principiu moral. O linie dincolo de care nu voia să pășească.

Domnul profesor Emerson nu seducea virgine. Nu le lua virginitatea, niciodată, chiar dacă îi era oferită de bunăvoie. Nu-și satisfacea pofta culcându-se cu virgine; sorbea doar plăcerile oferite de

cele care gustaseră deja din fructul oprit și care, odată ce-l gustaseră, nu se mai săturau. Și nu avea de gând să-și încalce acest ultim principiu pentru o oră sau două de plăceri desfrânate cu o masterandă fermecătoare aflată în birouașul lui de studiu. Până și un înger căzut avea principii.

Gabriel avea să-i lase virtutea neatinsă. O s-o lase așa cum a găsit-o, îngerul cu ochi căprui, înconjurată de iepurași, cuibărită ca o pisică în scăunelul ei. Va dormi mai departe netulburată, nesărutată, neatinsă și neîntinată. Strânse mâna pe clanță și era pe punctul de a descuia ușa când auzi o mișcare în spatele lui.

Oftă și-și lăsă capul în pământ. Nu renunța la perspectiva unei nopți de plăceri cu ea din ură, ci din dragoste — de dragul binelui după care tânjea și care și-ar fi dorit să domnească în viața lui. Și poate de dragul amintirii lui cel de odinioară, dinainte ca păcatul și viciul să prindă rădăcini și să crească, precum un mărăciniș, încolăcindu-și tulpinile și sufocându-i virtuțile. Luă mâna de pe clanță și inspiră adânc. Își îndreptă umerii și închise ochii, întrebându-se ce-avea să-i spună.

Se întoarse încet și o văzu pe domnișoara Mitchell gemând ușurel și întinzându-se. Pleoapele-i flutură și-și ascunse un căscat.

Dar, când îl văzu pe domnul profesor Emerson stând lângă ușă, deschise larg ochii. Tulburată, scânci și sări de pe scaun, lipindu-se de perete. Se ghemui confuză la vederea lui și gestul aproape că-i frânse inima lui Gabriel.

(Ceea ce ar fi trebuit, măcar, să dovedească faptul că nu era lipsit de inimă.)

— Ssst. Julianne, eu sunt.

Întinse mâinile spre ea, ca și cum s-ar fi predat. Încercă să-i zâmbească dezarmant.

Julia era șocată. Îl visase cu doar câteva minute înainte. Și acum îi stătea dinainte. Se frecă la ochi. Era tot acolo. Se ciupi de braț. El era tot acolo.

„La naiba. M-a prins.“

— Eu sunt, Julianne. Te simți bine?

Ea clipi de câteva ori și începu să se frece din nou la ochi.

— Ăă... nu știu.

— De cât timp ești aici? o întrebă, lăsându-și mâinile de-a lungul corpului.

— Ăă... nu știu.

Încerca să se trezească și să-și amintească în același timp.

— E și Paul cu tine?

— Nu.

Dintr-un motiv obscur, Gabriel se simți ușurat.

— Cum ai intrat aici? E biroul meu.

Julia se uită la el, încercând să-i aprecieze reacția. „Am încurcat-o. Și eu, și Paul. Emerson o să-l scoată în șuturi de-aici.“

Veni grăbită spre el, dărâamând scaunul și împiedicându-se de un teanc de cărți aflate lângă mâna ei. În toată agitația, împrăstie o grămadă de foi de caiet, care începură să cadă în jurul ei ca niște fulgi uriași, în dungi. Gabriel își zise că arăta ca un înger — un înger aflat într-un glob de zăpadă, înconjurat de un vârtej alb.

„E superbă“, își zise.

Julia începu să se agite, încercând să pună totul în ordine. Își cerea scuze neconținut, de parcă ar fi spus rozariul, mormăind ceva despre faptul că imprumutase cheia de la Paul. Își cerea scuze. Mii de scuze.

Dintr-un pas, Gabriel ajunsese lângă ea, punându-i mâna pe umăr, blând, dar ferm.

— E în regulă. Ești binevenită aici. Liniștește-te.

Julia închise ochii și încercă să-și potolească bătăile inimii. Nu era un lucru ușor; se temea că el o să-și iasă din fire și-l va scoate pe Paul în șuturi din prețiosul birou de studiu. Pe veci.

Gabriel inspiră adânc și ea deschise ochii, încremenită de atingerea lui.

Își apropie fața de a ei și o studie atent.

— Julianne? Ești palidă. Ți-e rău?

Nu știa ce să facă. De ce se purta ea așa bizar? Poate era slăbită din cauză că nu mâncase sau încă nu se dezmeticise bine. Era foarte cald în încăpere. Prea cald. Julianne lăsase radiatorul deschis. O prinse înainte să cadă moale pe podea, strângând-o în brațe și trăgând-o la pieptul lui. Nu căzuse în nesimțire, cel puțin nu încă.

— Julianne?

Îi dădu la o parte părul de pe ochi și îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

Ea murmură ceva și Gabriel realizează că nu leșinase, ci se sprijinea de el, ca și cum n-avea destulă putere să se țină pe picioare. O ținu bine, ca nu cumva să cadă pe podea sau să se lovească de scaunul răsturnat.

— Te simți bine?

Încercă s-o mute ca s-o așeze pe un scaun, dar ea se agăță de el, cuprinzându-i gâtul cu brațele fără să șovăie. Îi plăcea s-o simtă lipită de el, așa c-o strânse mai tare și, oarecum clandestin, se aplecă să-i miroasă părul. *Vanilie*. Trupul ei firav se potriva de minune cu al lui, ca și cum formele lor erau menite să se completeze reciproc. Era ceva uimitor.

— Ce s-a întâmplat? murmură ea cu nasul în puloverul lui, de un verde minunat, care-i pune în valoare albastrul ochilor.

— Nu sunt sigur. Cred că te-a luat cu amețea pentru că te-ai ridicat prea repede de pe scaun. Și e zăpușea aici.

Ea schiță un zâmbet sfios, care făcu să i se topească inima-n piept.

Julia își dorea cu disperare să-l sărute. Era aproape. Atât de aproape de ea. Doar cinci centimetri și ar fi putut atinge acele buze... din nou. Și ochii lui erau calzi și blânzi... și era drăguț cu ea...

Se îndepărtă infinitezimal de ea, ca să vadă dacă se ținea pe picioare acum. Când se asigură, o lăsă blând pe birou și îndreptă scaunul. Apoi se retrase spre ușa biroului și-și îndreptă cravata.

— Nu mă deranjează dacă folosești biroul de studiu — deloc. Pur și simplu am fost surprins să te găsesc aici. De fapt, mă bucur că Paul ți-a sugerat să-l folosești. Nu e nicio problemă.

Îi zâmbi pentru a o liniști, privind-o cum se agăța de marginea biroului ca să-și țină echilibrul.

— Căutam o carte pe care a imprumutat-o Paul.

Ridică tomul și se întoarce din nou spre ea.

Mișcându-se încet, dar cu grijă, Julia se ridică și începu să așeze cărțile teanc pe birou și să adune foile care se împrăștiaseră pe podea.

— Trebuia să te întâlnești cu Paul în seara asta?

— E plecat la Princeton, la o conferință pentru masteranzi și doctoranzi. Prezintă o lucrare mâine.

Se uită la el precaută și, când văzu că-și lăsase capul într-o parte și îi zâmbea în continuare, se relaxă. Cât de cât.

— La Princeton. Da, așa e. Am uitat. Ce geantă frumoasă ai, spuse, zâmbind cu aerul unui cunoscător și arătând spre geanta sprijinită de perete.

Julia se înroși, încercând din răspuțeri să nu-i dea de înțeles că-i știa secretul.

— Dar pare să fie ceva viu în ea. Văd niște urechi ițite dintr-unul din buzunare.

Se întoarce pe călcâie. Gabriel avea dreptate; din geantă se ițeau două urechiușe cafenii, ca și cum ar fi încercat să strecoare pe furiș un animăluț în bibliotecă. Julia se înroși și mai tare.

— Îmi dai voie? întrebă Gabriel arătând spre geantă, dar rămânând pe loc în așteptarea încuviințării ei.

Șovăind, Julia scoase jucăria de pluș din geantă și i-o întinse, mușcându-și buza, stingherită.

„În mod clar domnișoara Mitchell are un fetiș legat de iepuri.“

Gabriel apucă iepurașul de jucărie între degetul mare și arătător, studiindu-l curios de parcă n-ar fi știut ce e. De parcă s-ar fi temut că, apucat de pandalii, iepurele s-ar putea decide să recreeze celebra scenă din *Monty Python and the Holy Grail*, sărindu-i la beregată. Gabriel își duse mâna la gât pentru orice eventualitate și rezistă impulsului subit și copleșitor de a spune Ni.*

* Aluzie la „Cavalerii care spun Ni“, personaje din comedia britanică *Monty Python and the Holy Grail* (*Monty Python și Sfântul Graal*) (N.t.).

Jucăria era cafenie, evident, și pufoasă, făcută dintr-un soi de catifea. Avea urechi lungi, lăbuțe scurte și mustăți foarte simpatice. Stătea drept în două lăbuțe, părând ușor cam țepăn. Ciudat, i se părea cunoscut. Genul de lucru pe care l-ar fi avut Grace și pe care l-ar fi iubit. Ceva dintr-o copilărie pe care el n-o avusese.

La gât cineva îi legase foarte stângaci o fundiță roz. Gabriel măsură funda din priviri și conchise că cel care-o legase fie era ușor handicapat (ceea ce nu se voia a fi o jignire), fie avea mâinile foarte mari și nu era deloc îndemânatic la lucrurile care presupuneau finețe (cum era el). Lângă fundă era și un bilețel.

Nedorind s-o stânjenească și mai mult, zâmbi și trase cu coada ochiului la bilețel.

I,

Cineva care să-ți țină companie în lipsa mea.

Ne vedem când mă întorc.

Cu drag,

Paul

„Violatorul de îngeri atacă din nou“, mârâi Gabriel în sinea lui.

Îi înapoie iepurașul Juliei.

— E foarte... ăă... dragălaș.

— Mulțumesc.

— Dar cine e „I“?

Julia se întoarse cu spatele, pentru a pune ultimul cadou de la Paul la loc în geantă, având grijă să nu-i prindă urechile cu fermoarul.

— E una din poreclele mele.

— Dar de ce „I“? De ce nu ceva care să înceapă cu „P“?

Julia îl privi chiorâș.

„Cum ar fi? Pusă pe harță? Parșivă? Proastă? Pufoșenie?“

— *Perfectă*, spuse Gabriel.

Apoi se înroși, pentru că-i scăpase porumbelul fără să vrea.

— Așadar, dormi de câteva ore bune aici, cu *Rabbit Songs* și un iepuraș care să-ți țină companie? Nu mi-am dat seama că-ți plac iepurașii.

Julia părea stânjenită. Gabriel nu se putuse abține; epitetul i se părea evident, chiar dacă aducea a încercare de flirt.

— Îmi plac gusturile tale muzicale.

— Mulțumesc.

Ea se grăbi să închidă jaful ei de laptop și-l puse cu grijă în geantă, cu CD-ul.

— Biblioteca o să se închidă în curând. Ce te făceai dacă nu veneam eu?

Ea se uită în jur, puțin confuză.

— Nu știu.

— Dacă nu observa nimeni că e lumină aici în timp ce dădeau turul, ai fi putut rămâne încuiată în bibliotecă toată noaptea. Fără mâncare.

Numai la gândul ăsta, zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Cum o să te asiguri că așa ceva n-o să se mai repete?

Ea se uită în jur.

— O să pun ceasul lui Paul să sune?

El încuviință ca și cum răspunsul îl mulțumea, deși nu era așa.

— Ți-e foame?

— Ar trebui să plec, domnule profesor. Îmi cer scuze că v-am invadat spațiul personal.

„Oh, dac-ai ști ce adevăr grăiești, Julianne.“

— Domnișoară Mitchell, stai!

Făcu un pas spre ea în timp ce Julia își lua geanta cu o mână și strângea lucrurile de pe birou cu cealaltă.

— Ai luat cina?

— Nu.

Gabriel se întunecă la față.

— Când ai mâncat de prânz?

— La amiază.

Se uită furios la ea.

— Asta a fost acum aproape unsprezece ore. Ce-ai mâncat de prânz?

— Un hot dog de la vânzătorul ambulant din față.

Gabriel înjură.

— Nu poți să trăiești din porcării din astea. Și nu te-aș sfătui să iei carne de la vânzători ambulanti *niciodată*. Mi-ai promis că o să-mi spui dacă n-ai ce mânca — și acum îmi leșini în brațe.

Se uită la Rolex-ul lui Day-Date din aur alb.

— E prea târziu să mergem să mâncăm o friptură — au închis la Harbour Sixty. Ce-ar fi să iei cina cu mine în altă parte? Și eu am fost prins, pregătindu-mi prelegerea, și n-am apucat să mănânc.

Julia se uită lung la el.

— Sunteți sigur?

Expresia lui se înăspri.

— Domnișoară Mitchell, nu sunt genul de persoană care face invitații doar ca să se afle în treabă. Dacă te invit la cină, atunci sunt sigur. Acum, vii sau nu?

— Nu sunt îmbrăcată pentru cină, mulțumesc oricum, spuse Julia, ridicând din sprânceană.

Vocea ei era precum o lamă învelită în mătase. Trecuse peste șocul inițial provocat de faptul că fusese prinsă în biroul lui de studiu și acum era complet lucidă și complet scoasă din sărite de tonul lui.

El o măsură agale din priviri, admirându-i silueta grațioasă și zăbovind apoi asupra tenișilor ei. Nu-i plăcea să vadă femeii încălțate în teniși, pentru că i se părea că irosesc o bună ocazie de a-și pune picioarele în valoare. Își drese glasul.

— Arăți bine. Cred că culoarea bluzei îți scoate în evidență roșeața pielii și sclipirile de caramel din ochi. Arăți foarte bine, de fapt.

Îi zâmbi un pic cam prea afectuos și-și feri privirea.

„Am sclipiri de caramel în ochi? De când? Și de când s-a uitat îndeajuns de mult în ochii mei ca să le observe?!“

— Știu un locșor lângă blocul meu unde merg în timpul săptămânii, mai ales când termin mai târziu. Îți fac cinste cu ceva de mâncare și putem să stăm la o șuetă despre propunerea ta de disertație. Ce zici?

— Mulțumesc, domnule profesor.

O bună bucată de vreme nu se uitară unul la altul, dar într-un final privirile li se întâlniră și amândoi schițară zâmbete prietenoase și oarecum timide.

El o așteptă răbdător să-și aranjeze lucrurile, dându-se apoi la o parte din prag și poftind-o să treacă.

— Te rog.

Ea îi mulțumi și, în timp ce trecea pe lângă el, Gabriel întinse mâna și apucă cureaua geții de umăr, atingându-i un deget. Julia se retrase instinctiv, scăpând geanta din mână.

Din fericire, Gabriel o prinse.

— E o geantă minunată. Aș vrea să ți-o duc eu un pic. Dacă nu te superi.

Îi zâmbi larg și Julia se îmbujoră.

— Mulțumesc, murmură. Îmi place foarte mult. E perfectă.

Gabriel nu făcu nicio încercare s-o antreneze în conversație până ce nu ajunseră la restaurant, Caffé Volo de pe Yonge Street. Cafeneaua era un loc liniștit, cu o ambianță prietenoasă, care oferea probabil cea mai variată și exclusivistă gamă de beri din tot orașul. Aveau de asemenea un bucătar italian de prima mână, astfel că era unul din cele mai bune restaurante din cartier în materie de bucătărie italiană — oferind specialități simple, dar delicioase. Restaurantul în sine era micuț, doar zece mese, cărora li se adăuga vara o terasă. Decorul era rustic și includea antichități, între care strane de biserică recondiționate și mese lungi de banchet. Îi evocă Juliei un soi de cramă nemțească, în genul restaurantului Vinum, pe care-l vizitase cu un grup de prieteni când fusese la Frankfurt.

Lui Gabriel îi plăcea pentru că aveau varietatea lui preferată de bere fabricată de călugării trapiști, Chimay Première, și se delecta

combinând acea bere cu o pizza în stil napolitan. (Ca întotdeauna, nu tolera lucrurile mediocre.) Pentru că era unul din obișnuiții locului, și cârcotaș pe deasupra, i se oferi cea mai bună masă, o masă pentru două persoane ascunsă într-un colțișor, lângă fereastra mare cu vedere spre Yonge Street, care era într-o forfotă continuă noaptea.

Travestiți, studenți, membri ai frățiilor studențești, polițiști, perechi de îndrăgostiți — heterosexuali sau gay —, vedete care coborau în rândul muritorilor de rând, tineri corporatiști care-și plimbau animalele de companie de fițe, ecologiști, oameni ai străzii, muzicanți ambulanți, personaje probabil interlope, mafioți ruși, câte un profesor universitar sau parlamentar rătăcit, sau doi sau patru etc. Era un spectacol fascinant al naturii umane, live și gratuit.

Julia se așează precaută pe locul ei, care era o fostă strană reconșionată, și trase în jurul ei pielea de oaie pe care chelnerul o pusese pe spătarul banchetei.

— Ți-e frig? Îl rog pe Christopher să ne mute lângă șemineu.

Gabriel se pregătea să-i facă semn chelnerului, dar Julia îl opri.

— Îmi place să mă uit la lume, zise timid.

— Și mie, recunosc eu el. Dar arăți ca Yeti.

Julia se înroși.

— Iartă-mă, spuse el repede. Dar sigur putem găsi ceva mai bun decât un covoraș din piele de oaie care Dumnezeu știe pe unde a fost. Probabil că, la un moment dat, a acoperit podelele din apartamentul lui Christopher. Și cine știe ce drăcării s-or fi petrecut pe ea.

„Chiar a folosit cuvântul drăcărie într-o propoziție?”

Și, în clipa următoare, domnul profesor Emerson își scotea cu un gest elegant puloverul de cașmir verde ca mușchiul, peste papiionul lui de fițe și peste cap, și i-l întindea. Julia îl acceptă și lăasă la o parte covorașul de Yeti care îl nemulțumise. Își trase cu grijă pe ea puloverul lui mult prea larg.

— Ți-e mai bine? o întrebă el zâmbind, încercând să-și aranjeze părul zbârlit.

— Mai bine, zâmbi și ea.

Îi era mult mai cald și bine, înfășurată în puloverul care păstra căldura și mirosul lui Gabriel. Îndoise destul de mult manșetele, pentru că brațele lui erau mult mai lungi ca ale ei.

— Ai fost în Lobby marți? îl întrebă.

— Nu. Acum, ce-ar fi să-mi povestești despre propunerea ta?

Adoptase pe dată un ton grav, profesoral.

Din fericire, chiar atunci îi întrerupse Christopher, venit să le ia comanda, ceea ce-i oferii Juliei un răgaz prețios să-și adune gândurile.

— Salata Caesar e foarte bună la ei, ca și pizza napolitană. Dar amândouă sunt cam măricele pentru o singură persoană. Îți place să împarți? o întrebă Gabriel.

Julia rămase cu gura căscată.

— Vreau să zic, ai vrea să comandăm amândoi ceva și să împărțim? Sau poți să comanzi orice vrei tu. Poate nu vrei salată și pizza.

Gabriel se încruntă, încercând din răspuțeri să nu pară un profesor arogant și condescendent, cinci minute măcar.

Christopher bătu discret din picior, pentru că nu voia ca domnul profesor să observe gestul de nerăbdare. Îl văzuse pe dom' profesor când se enerva și nu-și dorea să retrăiască experiența. Deși poate s-ar comporta altfel acum că avea o însoțitoare de sex feminin (remedii pe care-l recomanda Christopher pentru orice tulburare de personalitate, mai mult sau mai puțin gravă).

— Aș vrea să comandăm o pizza și o salată împreună. Mulțumesc, puse Julia capăt deliberărilor cu o voce moale.

Gabriel comandă pentru amândoi și, la scurt timp, Christopher apără cu două sticle de Chimay, din care Gabriel a insistat ca Julia să guste.

— Noroc! spuse el, ciocnind.

— Prost! răspunse ea.

Sorbi încetișor din bere, fără a putea uita prima bere din viața ei și persoana cu care o băuse. Berea aceea fusese o marcă autohtonă. Aceasta era cafeniu-roșiatică și avea o aromă dulceagă,

cu un gust pronunțat de malț. Îi plăcu foarte mult și zumzăi de încântare.

— Costă peste zece dolari sticla, șopti, nevenindu-i să creadă, dar nedorind să se facă de răs sau să-l facă de răs pe Gabriel.

— Dar e cea mai bună. Și n-ai prefera să bei o sticlă de bere din asta decât două de Budweiser, care are gust de zoaie ordinare?

„Aș presupune că zoaiele au prin definiție un gust ordinar, domnule profesor Emerson, dar vă cred pe cuvânt. Ciudatule.“

— Ei bine? S-auzim, o indemnă. La ce te gândești? Văd cum ți se învârtesc roțițele în căpșorul ăla al tău. Așadar, s-auzim.

Își încrucișă brațele la piept și zâmbi larg, ca și cum căpșorul ei îi trezea un amuzament tainic și condescendent nemărginit.

Julia se zbârli. O deranja faptul că folosise un diminutiv vorbind despre capul ei, căci părea să sugereze disprețul lui față de intelectul ei. Așa că se hotărî să-l atace la rândul ei.

— Mă bucur că am ocazia să vă vorbesc între patru ochi, încep, scoțând două plicuri din geantă. Nu pot accepta astea.

Îi întinse peste masă bonul de cadouri de la Starbucks și scri-soarea prin care i se oferea bursa.

Gabriel se uită la cele două obiecte, le recunoscă pe dată și se încruntă.

— Ce te face să crezi că sunt de la mine?

Le împinse înapoi spre ea.

— Capacitatea de deducție. Sunteți singura persoană care-mi spune Julianne. Sunteți singura persoană care are un cont îndeajuns de substanțial pentru a institui o bursă.

Îi înapoie plicurile.

El rămase tăcut o clipă. Oare chiar era singura persoană care-i spunea lui Julianne pe nume? Ceilalți cum îi spuneau?

Julia.

— Trebuie să le accepți.

Împinse din nou hârtiile spre ea.

— Nu, nu trebuie. Cadourile mă fac să mă simt foarte prost, iar cardul de la Starbucks e prea mult. Ca să nu mai zic de bursă. Nu voi putea niciodată să-mi răscumpăr datoria față de tine și deja am o datorie uriașă față de familia ta. Nu le pot accepta.

Le împinse înapoi.

— *Poți să le accepți și o s-o faci.* Cardul de la Starbucks e nimica toată; dau mult mai mult de-atât pe cafea în fiecare lună. Trebuie să-ți dovedesc, printr-un gest concret, că îți respect inteligența. Într-un moment de nesăbuintă am spus un lucru pe care domnișoara Peterson l-a citat scos din context. Așadar, nici măcar nu e un dar — e mai curând o formă de compensație. Te-am calomniat și acum te laud. Trebuie să-l accepți sau acest act de nedreptate va dăinui între noi și n-o să cred că m-ai iertat pentru gafa pe care am comis-o în fața colegei tale.

Împinse plicurile peste masă, privind-o, totodată, încruntat.

Julia își aținti privirea asupra papionului lui legat cu dichis pentru a-i evita ochii albaștri, ce aruncau scântei. Se întrebă cum de reușise să facă un nod atât de drept și perfect. „Poate a angajat pe cineva care îi face nod la papion. O persoană vopsită blond, cu tocuri. Și unghii kilometrice.“

Împinse cardul de Starbucks înapoi spre el, cu un aer sfidător. Și, spre surprinderea ei, trăsăturile lui se înăspriră și băgă cardul în buzunar.

— N-am de gând să joc ping-pong cu cardul toată seara cu tine, se burzului la ea. Dar bursa nu poate fi returnată. Banii nu vin de la mine. Eu pur și simplu i-am atras atenția domnului Randall, directorul organizației caritabile, asupra meritelor tale.

— Și asupra sărăciei mele, mormăi Julia.

— Dacă ai ceva de zis, domnișoară Mitchell, dă dovadă de bună-creștere și vorbește să te audă omul.

Se uită țintă la ea, cu ochii aruncând văpăi.

Îi infruntă privirea, la fel de furioasă.

— Nu mi se pare un gest demn de un *profesionist*, domnule profesor Emerson. Oricum ați reușit figura, îmi virați mii de dolari printr-o bursă. Pare că încercați să mă cumpărați.

Gabriel inspiră adânc și numără până la zece, pentru a nu face o criză de furie.

— Să te cumpăr? Crede-mă, domnișoară Mitchell, asta e ultimul lucru la care m-aș fi gândit! Mă simt profund jignit să mă văd ponegрит astfel. Dacă te-aș vrea măcar, cu siguranță n-ar trebui să te cumpăr.

Julia făcu ochii mari și îi aruncă o căutătură cruntă.

— *Hei!*

El se foi stingherit de privirea ei, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Ea savură reacția lui.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că n-aș *vrea* niciodată să te tratez ca pe un obiect. Și nu ești genul de fată care poate fi cumpărată, este?

Julia îl privi glacial, întorcându-și într-un final privirea. Clătină din cap și începu să se uite spre ușă, întrebându-se dacă era cazul s-o ia la fugă.

— De ce faci chestia asta? o întrebă el șoptit, după câteva minute.

— Ce anume?

— Mă provoc.

— Nu... nu... nu vă provoc. Spun un adevăr.

— Chiar și așa, mă *provoci*. De fiecare dată când încerc să stau de vorbă cu tine ca un om normal, mă provoc.

— Sunteți profesorul meu.

— Da, și fratele mai mare al celei mai bune prietene ale tale. Nu putem fi doar Gabriel și Julianne pentru o seară? Nu putem avea o conversație plăcută și o cină și mai plăcută și toate cele? Poate nu ți-e foarte clar, dar încerc să mă comport ca o ființă umană.

Închise ochii, frustrat.

— *Serios?*

Fuse o întrebare nevinovată, pusă cu bună-credință. Julia își acoperi gura cu mâna când își dădu seama cum sunase rostită cu voce tare.

Gabriel își deschise încet ochii de un albastru-intens, precum dragonul din povestea lui Tolkien, dar nu mușcă momeala oferită de impertinența ei. Și nu suflă flăcări pe nări. Nu încă.

— Dacă vrei să fii tratată ca un profesionist, atunci comportă-te ca atare. Orice masterandă obișnuită, odată ce-ar primi o bursă, ar fi recunoscătoare pentru norocul ei și ar accepta banii. Așadar, comportă-te ca o *profesionistă*, domnișoară Mitchell. Aș fi putut ascunde orice legătură cu bursa, dar am ales să te tratez ca pe un adult. Am ales să-ți respect inteligența și să nu încerc să te amăgesc. Cu toate astea, am avut mare grijă să ascund că am ceva de-a face cu bursa de membrii catedrei. Organizația caritabilă nu este înregistrată oficial pe numele meu, așadar, nimeni nu poate face legătura cu mine. Și Emerson e un nume foarte comun. Prin urmare, nimeni n-o să te creadă dacă dezvălui că eu sunt în spatele acelei burse.

Își scoase iPhone-ul din buzunar, deschise aplicațiile de notepad și începu să tasteze.

— N-aveam de gând să mă plâng..., începu Julia.

— Ai fi putut să zici mulțumesc.

— *Mulțumesc*, domnule profesor Emerson. Dar puneți-vă în locul meu — nu vreau să joc rolul lui Héloïse în timp ce dumneavoastră îl jucați pe al lui Abélard.

Se uită la argintărie și începu să așeze tacâmurile până le alinia simetric.

Gabriel își aminti pe dată că o mai văzuse o dată făcând acest gest, când luau cina la Harbour Sixty. Puse telefonul pe masă și se uită la ea cu o expresie chinuită, încă și mai jalnică din cauza vinovăției pe care o simțea legat de ce fusese cât pe-aci să se întâmple în biroul lui de studiu. Da, fusese cât pe-aci să se lase ispitit de farmecul nemăsurat al domnișoarei Mitchell, riscând să sfârșească precum Abélard, pentru că, fără doar și poate, Rachel l-ar fi castrat dacă descoperea că a sedus-o pe prietena ei. Printr-o minune însă, dăduse dovadă de mai mult autocontrol decât Abélard.

— N-aș seduce *niciodată* o studentă.

— Atunci mulțumesc, murmură ea. Și mulțumesc pentru *gestul* de a-mi oferi bursa, chiar dacă nu pot să promit c-o s-o accept. Știu că pentru dumneavoastră e o sumă infimă, dar pentru mine ar

însemna contravaloarea biletelor de avion pentru Ziua Recunoștinței și Crăciun și vacanța de primăvară și Paști. Și bani pentru mult mai multe luxuri decât îmi permit acum. Inclusiv o friptură, din când în când.

— De ce ai da banii pe bilete de avion? M-aș fi așteptat să-i folosești ca să-ți asiguri o locuință mai bună.

— Nu cred că pot anula contractul de închiriere. Și, oricum, e important pentru mine să merg acasă și să-l văd pe tata. E singura rudă pe care-o mai am. Și aș fi vrut să-l văd pe Richard înainte să vândă casa și să se mute la Philadelphia.

„De fapt, ar merita să accept bursa ca să pot să-i fac o vizită lui Richard și să revăd livada. Mă întreb dacă mărul meu preferat mai există... Mă întreb dacă ar observa cineva, dacă îmi scrijelesc inițialele în scoarța lui...”

Gabriel se uită încruntat la ea, din mai multe motive.

— Altfel nu te-ai fi dus acasă?

Clătină din cap.

— Tata voia să mă duc acasă de Crăciun cu avionul mai curând decât cu autocarul. Dar la Air Canada au niște prețuri astronomice. Mi-ar fi fost rușine să-l las să-mi cumpere bilet.

— Să nu-ți fie niciodată rușine să accepți un dar când ți se oferă necondiționat.

— Parc-ai fi Grace. Ea spunea astfel de lucruri.

El se foi pe scaun, scărpinându-și involuntar ceafa.

— De unde crezi că am învățat să fiu generos? Nu de la mama mea biologică.

Julia se uită la Gabriel, întâlnindu-i privirea fără să clipească și fără să roșească. Apoi oftă și puse scrisoarea în geantă, hotărând c-avea să reflecteze mai pe îndelete la cum era mai bine să procedeze, când nu va mai fi influențată de prezența hipnotică a domnului profesor. Realiză că n-avea să ajungă la vreun rezultat discutând în contradictoriu cu el. În acea privință, ca în multe altele, era exact precum Pierre Abélard — sexy, inteligent și seducător.

El se uită lung la ea.

— Dar, în ciuda a tot ceea ce am încercat să fac, nu prea multe, recunosc, faci în continuare foamea?

— Gabriel, n-am o relație foarte strânsă cu stomacul meu. Uit să mănânc când sunt ocupată sau prinsă cu ceva sau... sau tristă. Nu are nimic de-a face cu banii — pur și simplu așa sunt eu. Te rog nu-ți face probleme din cauza mea.

Mai aranjă o dată tacâmurile, de parcă tot nu era mulțumită.

— Așadar... ești tristă?

Ea sorbi încet din bere, ignorându-i întrebarea.

— Dante te întristează?

— Uneori, șopti ea.

— Și alteori?

Își ridică privirea spre el și un zâmbet luminos i se întipări pe față.

— Nu mă pot abține — mă face să mă simt în culmea fericirii. Uneori, în timp ce studiez *Divina Comedie*, am senzația că fac ceea ce am fost menită să fac. Că mi-am descoperit pasiunea, vocația. Nu mai sunt acea fetișcană timidă din Selinsgrove. Pot să fac lucrul ăsta, sunt bună la ceea ce fac și asta mă face să mă simt... importantă.

Spusese prea mult. Prea multe informații de prisos. Era din cauza berii băute prea repede, a sângelui care i se urcase la cap, din cauza parfumului lui îmbătător care adăsta în pulover și-o copleșea. N-ar fi trebuit să spună niciodată lucrurile alea, mai ales lui.

Dar el o privea cu căldură, ceea ce o surprinse.

— Ești timidă, e adevărat, murmură el. Dar asta cu siguranță nu e un viciu.

Își drese glasul.

— Îți invidiez pasiunea pentru Dante. Așa mă simțeam și eu cândva. Dar, pentru mine, a trecut mult de-atunci. Prea mult.

Îi zâmbi din nou și-și întoarse privirea.

Julia se aplecă peste masă și-l întreabă șoptit:

— Cine e M.P. Emerson?

Ochii lui albaștri o priviră șocați, cu intensitatea unui laser.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Tonul lui nu era aspru, ci glacial, și Julia realizează că atinsese o rană profundă, nevindecată, care încă mai zvâcnea de durere. Îi luă o clipă să se adune și, până să cântărească dacă era o întrebare înțeleaptă, spuse ce-i stătea pe limbă:

— Încerci să-mi devii prieten? Asta ai încercat să-mi transmiți prin intermediul bursei?

Gabriel se încruntă.

— Rachel te-a pus să mă întrebii asta?

— Nu. De ce?

— Crede c-ar trebui să fim prieteni. Dar o să-ți spun ce i-am spus și ei — e imposibil.

Julia simți un nod în gât.

— De ce?

— Suntem amândoi în vizor, riscând tot timpul să ne abatem de la ceea ce e definit drept un comportament profesionist. Profesorii nu pot fi prieteni cu studenții. Și, chiar dacă am fi doar Julianne și Gabriel care mănâncă o pizza împreună, n-ar trebui să-ți dorești să-mi fii prietenă. Eu atrag păcatul ca un magnet, spre deosebire de tine.

Îi zâmbi trist.

— Așadar, vezi, nu-i nicio speranță. *Voi ce intrați, lăsați orice speranță.*

— Nu-mi place să consider niciun lucru fără speranță, șopti ea, cu ochii la tacâmuri.

— Aristotel spunea că prietenia nu poate exista decât între două persoane virtuozose. Așadar, nu poate exista o prietenie între noi.

— Nimeni nu e cu adevărat virtuos.

— Tu ești.

Gabriel se uită în ochii ei, cu un soi de patimă și admirație.

— Rachel zicea că ești pe lista invitaților de onoare de la Lobby.

Julia schimbă vorba repede, din nou, fără a cântări ce spune.

— Așa e.

— A spus-o ca și cum era un secret la mijloc. De ce?

Gabriel se strâmbă.

— Tu de ce crezi?

— Nu știu. De-asta te-întreb.

O privi țintă și coborî glasul.

— Mă duc acolo regulat, de-aici statutul privilegiat. Deși n-am mai fost prea des pe-acolo în ultimul timp.

— De ce te duci? Nu-ți place să dansezi. Te duci doar ca să bei?

Julia se uită în jur, la cafeneaua decorată simplu, dar îmbietoare.

— Aici e un loc la fel de bun ca oricare altul unde poți veni să bei ceva. Mie mi se pare mult mai plăcut aici. E *gemütlich* — primitor.

„Și nu pare să fie nicio târfă de-a lui Emerson la vedere.“

— Nu, domnișoară Mitchell, în general nu mă duc în *Vestibul* să beau.

— Atunci de ce te duci?

— Nu e evident? o întrebă încruntat.

Apoi clătină din cap.

— Probabil nu e pentru cineva ca tine.

— Ce vrea să însemne asta? *Cineva ca mine?*

— Înseamnă că nu știi ce mă întreb, exclamă el, privind-o furios. Altfel nu m-ai sili s-o spun! Vrei să știi de ce mă duc acolo? O să-ți spun de ce mă duc acolo. Mă duc ca să agăț femeii pe care să le fut, domnișoară Mitchell.

Își ieșise din fire acum și se uita încruntat la ea.

— Ești fericită acum? mârâi.

Julia inspiră adânc și rămase așa o vreme. Când nu mai rezistă, clătină din cap și expiră.

— Nu, spuse încet, privindu-și mâinile. De ce m-ar face fericită lucrul ăsta? Îmi întoarce stomacul pe dos, de fapt. Nici nu bănuiești în ce hal.

Gabriel oftă din rărunchi și-și puse amândouă mâinile pe ceafă. Nu era supărat pe ea; era supărat pe el. Și se simțea rușinat. O parte

din el își dorise dinadins s-o dezguste — să stea dezgolit dinaintea ei, fără a-i ascunde nimic — ca ea să-l vadă așa cum era de fapt, o făptură întunecată, sinistră, demascată de virtutea ei. Atunci ea avea să plece, îndepărtându-se de el.

Poate că subconștientul lui încerca deja să facă asta prin aceste accese ridicole, deloc demne de un profesionist. Pentru că nu i-ar fi spus niciodată unui masterand, cu atât mai mult unei masterande, ceea ce tocmai îi spusese ei, nici într-o mie de ani, chiar dacă era adevărat. Ea îi nimicea orice fărâmă de autocontrol, încet, dar sigur, și nu înțelegea cum făcea chestia asta.

Ochii lui priviră țintă în ai ei. Și pe chipul lui palid și frumos se citea remușcare.

— Iartă-mă. Știu că te-am dezgustat, spuse foarte încet. Dar crede-mă când îți spun că asta e reacția normală. Ar *trebui* să fii dezgustată de mine. De fiecare dată când sunt în preajma ta, te *corup*.

— Nu mă simt coruptă.

Se uită la ea trist.

— Doar pentru că nu știi ce înseamnă. Și, când vei realiza, va fi prea târziu. Adam și Eva nu și-au dat seama ce-au pierdut decât după ce-au fost alungați din Paradis.

— Știu câte ceva despre asta, murmură Julia. Și nu e ceva ce-am învățat citindu-l pe Milton.

Chiar atunci Christopher le aduse pizza, punând capăt conversației lor stângace. Gabriel făcu pe gazda, servind-o mai întâi pe Julia cu salată și pizza și asigurându-se că pune mai multe crutoane și mai mult parmezan ras în farfuria ei. Și nu era pentru că nu i-ar fi plăcut acele ingrediente; îi plăceau foarte mult.

În timp ce mâncau și Julia își amintea prima masă pe care-o luaseră împreună, în tăcere, din boxe începu să răsunе o melodie atât de suavă, încât lăsă furculița din mână ca s-o asculte.

Gabriel auzi și el cântecul și începu să-l fredoneze încet, pentru sine, aproape înfundat, ceva despre rai și iad, și virtute, și păcat.

Pe Julia o izbi coincidența stranie. Dar apoi Gabriel se opri, stingerit brusc, și își concentrează atenția asupra farfuriei cu pizza. Ea se uită la el cu gura căscată. Nu știuse că are voce. Și să audă acele cuvinte cântate cu vocea lui desăvârșită, de buzele lui desăvârșite...

— Ce cântec frumos! Cine-l cântă?

— Se numește *You and Me* și e scris de Matthew Barber, un localnic. Ai auzit versul acela despre *virtute și viciu*? Cred că știm care din acești termeni se aplică fiecăruia din noi.

— E frumos, dar trist.

— Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru lucrurile frumoase, dar triste.

Se uită atent la ea, întorcându-și apoi privirea.

— Cred că ar trebui să începem să discutăm despre propunerea ta de disertație acum, domnișoară Mitchell.

Julia văzu că adoptase din nou masca profesorului. Inspiră adânc și începu să-și descrie proiectul, pomenind de Paolo și Francesca și Dante și Beatrice, când lui Gabriel îi sună telefonul.

Soneria era dangătul de clopote al Big Ben-ului. Ridică un deget pentru a o opri pe Julia uitându-se la ecranul telefonului. O expresie stranie îi străbătu chipul.

— Trebuie să răspund. Îmi cer scuze.

Gabriel se ridică și răspunse la telefon dintr-o singură mișcare.

— Paulina?

Trecu în camera alăturată, dar Julia îl mai auzi spunând:

— Ce s-a întâmplat? Unde ești?

Apoi vocea lui începu să se audă infundat.

Julia își făcu de lucru cu berea și mâncarea, întrebându-se cine era Paulina. Era prima oară când auzea numele. Gabriel păruse extrem de tulburat când văzuse ce-o fi văzut pe ecranul telefonului.

„Oare M.P. Emerson e Paulina? E fosta lui soție? Sau M.P. simbolizează ceva și își bate joc de mine?“

Gabriel se întoarse după vreun sfert de oră. Rămase în picioare. Era extrem de agitat, palid și aproape că tremura.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Am achitat nota și l-am rugat pe Christopher să-ți cheme un taxi când termini.

— Pot să mă duc pe jos.

Julia se aplecă să-și ridice geanta.

El întinse mâna s-o oprească.

— În niciun caz. Nu de una singură pe Yonge Street noaptea târziu.

Îi întinse o bancnotă împăturită.

— Ca să ai de taxi și dacă vrei să-ți mai comanzi ceva de mâncare sau de băut. Te rog rămâi și termină de mâncat. Și, dacă mai rămâne mâncare, ia-o la pachet, bine?

— Nu pot să-ți iau banii.

Schiță gestul de a-i înapoia bancnota și el îi aruncă o privire tulbure.

— Te rog, Julianne. Nu acum.

Se freca cu o mână la ochi.

I se făcu milă de el, așa că decise să se dea bătută.

— Îmi pare rău că trebuie să te las. Îmi...

Îi părea rău, nespuse de rău, pentru ceva. Îl frământa ceva, gemu involuntar. Instinctiv, ea-și strecură mâna în mâna lui, un gest de compasiune și solidaritate. Fu surprinsă când el nu tresări și nu-i respinse mâna.

Îi strânse degetele pe dată, ca și cum ar fi fost recunoscător pentru gest și apropiere. Deschise ochii și se uită la ea și încet își trecu degetele peste dosul palmei ei, mângâind-o ușor. Era un gest atât de blând și familiar. Ca și cum ar fi făcut-o de o mie de ori. Ca și cum era a lui. Îi duse mâna la gură și se uită lung la mâinile lor împreunate.

— *Tot mai miroase a sânge aici! Toate balsamurile Arabiei nu vor putea să curețe mâna asta mică,** șopti.

Îi sărută reverențios mâna, dar își privea propria mână.

* *Macbeth*, W. Shakespeare, Actul V, Scena 1, în traducerea lui Ion Vinea (N.T.).

— Noapte bună, Julianne. Ne vedem miercuri... dacă mai sunt pe-aici.

Julia încuviință și-l privi părăsind cafeneaua și luând-o la fugă de cum ieși în stradă. Abia după ce plecase, își dădu seama că nu-i dăduse înapoi puloverul lui scump de cașmir și că în bancnota împăturită pe care i-o lăsase era ascuns cardul de Starbucks, cu un mesaj scris pe dosul plicului.

J,

Doar nu credeai c-o să mă dau bătut așa ușor, nu?

Să nu-ți fie niciodată rușine să accepți un dar când ți se oferă necondiționat.

Ce ți se oferă acum e necondiționat.

Cu drag,

Gabriel

Capitolul 13

În dimineața următoare, Julia încă nu se hotărâse ce să facă în legătură cu bursa. Nu dorea să facă nimic ce ar fi putut dezvălui minților bănuitoare din conducerea Universității gestul generos al lui Gabriel, pentru că știa că l-ar fi pus în pericol.

Și nu se grăbea să facă nimic prin care s-ar fi arătat a fi altceva decât o masterandă pusă pe carte, așa că avea rezerve în a merge la șeful de catedră pentru a-i declara că nu dorește bursa. Pentru că bursa ar da foarte bine în CV-ul ei și se presupunea că masteranzii puși pe carte țineau la astfel de lucruri mai mult decât țineau la mărunțișuri cum ar fi orgoliul personal.

Pentru a folosi o metaforă clasică, domnișoara Mitchell se trezi prinsă între Scylla nevoii de a-l proteja pe Gabriel și propria persoană și Caribda nevoii de a-și apăra mândria. Din nefericire pentru mândria ei, adevăratul pericol ținea de refuzarea bursei; putea evita acest pericol dacă accepta banii. Nu-i plăcea chestia asta. Deloc. Mai ales în contextul generozității cu care Rachel îi cumpăraseră o rochie și o pereche de pantofi și al încercării nu foarte bine tănuite a lui Gabriel de a-i înlocui ghiozdanul.

Omise să-i spună că trimisese ghiozdanul înapoi la L.L. Bean și aștepta cu nerăbdare noul model. Și era foarte hotărâtă să-l poarte când avea să-l primească, doar pentru a-și afirma independența.

Vineri după-amiază, dornică să găsească un răspuns, Julia îi trimise un mesaj lui Rachel, spunându-i de bursă și întrebând-o dacă știa cine e M.P. Emerson.

Rachel îi răspunse imediat:

J: CE-a făcut G? N-am auzit niciodată de fundație. Nici de MPE. MP = mama lui naturală? Bunica? XOXO, R.*

P.S. Salutări și mulțumiri din partea lui A.

Mesajul o puse pe gânduri, dar Julia hotărî că M.P. trebuie să fie bunica lui Gabriel, pentru că nu-și imagina c-ar fi instituit o bursă dedicată unei persoane pe care o ura. Și era sigură că Gabriel își ura mama naturală.

Deși era posibil, își zise, ca Gabriel să fie secretos chiar și cu Rachel și să-i fi ascuns multe lucruri. Așadar, într-un acces de curaj, declanșat de unu, hai, două shoturi de tequila, îi mai trimise un mesaj lui Rachel întrebând-o dacă Gabriel avea vreo prietenă la Toronto pe care ar fi putut s-o întrebe de bursă. Și primi imediat răspunsul următor pe e-mail:

Julia!

La naiba cu SMS-urile — butoanele sunt prea mici.

Gabriel n-a avut NICIODATĂ vreo prietenă, din câte știu. N-a venit niciodată acasă cu o fată pe care să le-o prezinte mamei și tatei, nici măcar atunci când era în liceu. Scott i-a zis odată c-ar fi gay. Dar Scott e total pe dinafară la chestii de-astea.

* Simbol în limbajul internaut pentru „Hugs and Kisses“ („te îmbrățișez și te sărut“).
(N. red.)

Ai văzut cum e decorat apartamentul lui Gabriel? Și fotografiile din dormitorul lui? Stai așa. Le-ai văzut cumva?? N-are nicio iubită în oraș — sunt sigură. Cred că doar parteneri ocazionale. Deși a reacționat ciudat când l-am întrebat de asta. Are 33 de ani, pentru Dumnezeu — un bărbat de vârsta lui care zburdă din floare-n floare deja nu mai e simpatic.

Ești sigură că M.P. Emerson nu e un nume inventat? O să-l întreb pe Scott și-ți dau un semn. Nu vreau să-l necăjesc pe tata cu astfel de întrebări — oricum e dat peste cap și... știi tu.

Eu și Aaron suntem în drum spre Insulele Queen Charlotte, o să petrecem două săptămâni într-o cabană acolo. Fără net, fără telefoane mobile. Doar noi — liniște și pace și un jacuzzi în aer liber.

Te rog, nu-l lăsa pe Gabriel s-o ia pe căi greșite până mă întorc.

Cu drag,

R.

P.S. Aaron vrea să te salute personal. Dragule, ai legătura.

Bună, Julia! Sunt Aaron.

Mulțumesc pentru grija pe care ai avut-o pentru logodnica mea cât a fost în Canada. Când s-a întors, era alt om și știu că nu e opera lui Gabriel.

Ți-am simțit cu toții lipsa la înmormântare — ne-am bucura să te revedem de Ziua Recunoștinței. Dacă n-ai de gând să vii acasă de sărbători, poate te mai gândești. O să ne fie greu fără Grace. Richard și Rachel au nevoie de întreaga familie în jurul lor, și asta te include și pe tine.

Eu călătoresc frecvent cu avionul, așa c-am multe reduceri — aș putea să-ți cumpăr eu bilet.

Gândește-te la propunerea mea.

Te iubesc, fată dragă,

Aaron

Julia își șterse o lacrimă, mișcată de cât de drăguț era Aaron, simțindu-se fericită și ușurată că el și logodnica lui se iubeau în continuare foarte mult. Ce n-ar fi dat să fie iubită și ea așa...

Se întrebă de ce oferta lui Aaron de a-i cumpăra un bilet nu-i păru un gest făcut de milă. De ce fusese imediat tentată să accepte oferta lui generoasă. Atunci realizează — Grace avea dreptate. Când cineva îți oferea un dar necondiționat, din dragoste sau din prietenie, care e tot un fel de dragoste, nu era nicio rușine în a accepta. Dacă accepta darul lui Aaron, putea să-i fie alături lui Richard în primul an când trebuia să sărbătorească Ziua Recunoștinței fără Grace, înapoiindu-i, totodată, bursa lui Emerson.

Gândindu-se la Grace, Julia se întrebă dacă ar fi ajutat să i se roage în gând pentru ea și Gabriel. Grace fusese o adevărată sfântă, o maică cerească, care avea fără îndoială să vină în ajutorul copiilor ei. Așadar, în timp ce Sfânta Lucia pleca în vacanță cu iubitul ei Aaron, Julia își întoarse privirea spre ceruri și o rugă pe mama ei din cer să pună o vorbă bună pentru ei toți, aprinzând o lumânare în memoria lui Grace în fereastra cămăruței ei, într-o noapte de vineri când se simțea singură. Și, înainte de a se băga în patul ei de o persoană cu iepurașul de catifea, decise să accepte cu recunoștință darul lui Aaron, ca dovadă a proaspetei ei hotărâri de a primi gesturi de generozitate cu inima deschisă și de a-și înghiți mândria când era nevoie. Ceea ce însemna, lucru deloc surprinzător, că păcatul ei capital nu era chiar așa de capital.

În lipsa lui Paul, Julia petrecu aproape toată ziua de sâmbătă la bibliotecă, lucrând la propunerea de disertație în birouașul domnului profesor Emerson. O parte din ea spera, în taină, că domnul profesor avea s-o surprindă din nou acolo, dar el nu mai apăru. Și îi veniră în minte cuvintele lui: „Ne vedem miercuri... dacă mai sunt pe-aici“.

Julia își dădu seama că, în ciuda spuselor lui Rachel, era foarte posibil ca Gabriel să aibă o iubită pe nume Paulina. Își aminti că

Gabriel alesese un ton de apel personalizat pentru Paulina — dangătul de clopot al Big Ben-ului. Oare Paulina se afla la Londra? Era englezoaică? Sau Gabriel asocia acel sunet cu ceva important? Julia căută „Big Ben“ pe Wikipedia, dar nu găsi nimic care s-o lămurească.

(Un lucru nu tocmai atipic pentru Wikipedia.)

Nu era naivă, în ciuda părerii lui Gabriel despre ea. Știa că nu e virgin și că nu fusese încă de când îl întâlnise prima dată. Și totuși, una era să știe asta și alta era să i se arunce în față acest lucru.

Se trezi imaginându-și-l pe Gabriel cu Paulina sau cu o altă fată, fără nume, fără chip, dezgoliți și lipiți unul de altul, încolăciți unul în jurul celuilalt. Și-l închipui pe Gabriel sărutând-o pe buze pe fată, explorându-i trupul cu buzele, cu mâinile, cu ochii. Și-l închipui primind și dăruind plăcere, în brațele unei blonde înalte, cu forme perfecte. Și-l imaginează în extaz, strigând numele fetei, uitându-se în ochii ei în timp ce ajungea la orgasm. Și-l închipui contopindu-se cu o altă ființă, dăruindu-se, astfel, unei alte femei. Oare acea femeie l-ar iubi? Ar fi blândă cu el? Ar vrea să-l facă un om mai bun sau l-ar dori doar pentru trupul lui, pentru patima lui, pentru ceea ce era doar natură animalică în el? I-ar păsa, măcar, de faptul că dincolo de acei ochi frumoși se ascunde sufletul unui om rătăcit de sine, rănit, care avea nevoie deopotrivă de vindecare și izbăvire? Sau ar vrea să-l tragă și mai jos, prinzându-l în mreje cu trupul și ghearele ei?

Gândul că Gabriel ar fi putut să primească o altă fată, orice fată, în patul lui, poate chiar și în sufletul lui, o rănea profund. Dar, cumva, gândul că exista o altă fată care îi încălzise așternutul mai mult de-o noapte era devastator — pentru că își dorise ca ea să fie singura fată din viața lui, pentru totdeauna.

Oricât de triste și sordide ar fi fost închipuirile ei, n-o împiedicără să-i poarte puloverul verde de cașmir la bibliotecă, cam jalnic, și să-și strângă brațele la piept, doar ca să se simtă învăluită în atingerea și parfumul lui. Că așa credea că se va apropia cel mai mult de ideea de a-i simți trupul lipit de al ei.

În birouașul domnului profesor Emerson, Julia lăsă la o parte CD-ul de la Paul în favoarea lui Yael Naim. Îi plăcea la nebunie cântecul *Far Far**, deși nici nu bănuia cât de bine i se potriveau versurile lui Yael. Julia își petrecuse cea mai mare parte din viață așteptând să i se întâmple lucruri bune, ascunzându-și visele și speranțele de ceilalți. Dar în curând avea să vină ziua când ea avea să pună lucrurile în mișcare.

Muzica o liniștea și îi alunga gândurile negre, ajutând-o să facă progrese serioase cu propunerea pentru disertație, astfel că lucră cu spor până se făcu ora de închidere.

Ieșind din bibliotecă, își băgă căștile în urechi și ignoră căruciorul de hot dog din față, în favoarea unei cine lichide. Cumpără un smoothie mare de mango și o luă pe jos spre casă, sorbind din pahar și gândindu-se la una, alta. Tocmai pentru că era cufundată în gânduri, întrebându-se pe unde-o fi fost Gabriel și ce făcea, mai că nu-l văzu pe Ethan, care îi făcu cu mâna când Julia ajunse în dreptul mulțimii de oameni care stăteau la coadă să intre în Lobby.

— Salut, Ethan, îi zise zâmbind, în timp ce-și scotea căștile din urechi.

El îi făcu semn să se apropie.

— Bună, Julia. Mulțam încă o dată că m-ai ajutat cu mesajul pentru Raphaela. I-a plăcut tare mult.

Dacă pe chipul lui Ethan s-ar fi putut vedea roșeață, s-ar fi înroșit tot; o privi cu ochii scânteietori, zâmbindu-i cu toată gura.

— Mă învață italiană acum.

Julia zâmbi larg, bucuroasă că el și prietena lui erau fericiți.

— Așadar, cum merge treaba azi? Lume multă?

Se uită cu coada ochiului la mulțimea de oameni.

— Mă pregătesc să las câțiva oameni să intre, dar mai întâi trebuie să dau pe cineva afară.

— Serios? Nu sună bine.

El clătină din cap.

*.Departee, departee“. (N. t.)

— Prietenul tău e înăuntru și bea de stinge. Barmanul refuză să-l mai servească, ceea ce înseamnă că trebuie să-l urc într-un taxi și să-l trimit acasă.

Julia făcu ochii mari. „Gabriel e aici? Cum rămâne cu Paulina?”

— Ultima dată când am încercat să-l dau afară, a vrut să-mi tragă una. Acum, aștept ca unul din ceilalți agenți de securitate să-mi ia locul la intrare. Va trebui să intru și să-l scot de-acolo și probabil c-o să am nevoie de întăriri.

O măsură pe Julia din priviri.

— Dacă nu cumva poți să-l convingi tu să iasă de bunăvoie.

Julia clătină din cap.

— Glumești? N-o să mă asculte pe mine. Nici măcar nu suntem prieteni.

— Nu asta e impresia pe care mi-am făcut-o când ai fost aici, dar te înțeleg. Nu-i bai.

Ridică nonșalant din umeri și se uită la ceas.

Julia luă o gură din smoothie și începu să se gândească la promisiunea pe care i-o făcuse lui Rachel. Se întrebă dacă aceasta putea fi considerată o situație în care avea obligația morală de a veghea asupra lui Gabriel. „Dacă plec fără să fac nimic și el sfârșește în închisoare? A încercat să se poarte frumos cu mine săptămâna asta. Nu pot să ignor lucrul ăsta — ar atrage karma negativă.”

— Hm, aș putea încerca să vorbesc eu el. Să văd dacă iese de bunăvoie, sugeră șovăielnic. Nu vreau să fie arestat.

— Nici eu. Ne place ca oaspeții noștri de onoare să fie mulțumiți. Dar el dă pe gât whisky-uri duble de când a venit și nu-i mai pot da de băut. Poate o să asculte de vocea rațiunii și o să accepte să se ducă acasă și să doarmă până își revine.

Ethan desfăcu cordonul de catifea pentru a o lăsa să intre.

— Nu sunt îmbrăcată de club.

Julia se uită la tenișii și blugii ei ruși și la puloverul lui Gabriel, care răspândea un parfum minunat, dar îi era mare.

— Arăți foarte bine. Dar, auzi, dacă e prea beat sau pur și simplu nu te simți în stare să-i faci față, întoarce-te imediat. Poate să fie o pacoste când se îmbată.

Julia știa foarte bine cum era Gabriel, de obicei, când se îmbăta, dar își aminti că se purtase cu gingășie cu ea în noaptea aceea, cu atâta amar de vreme în urmă.

Intră în club, sperând că nimeni n-avea s-o recunoască. Își desfăcu repede părul prins într-o coadă de cal și-l lăsă să-i cadă peste față, ca un vâl menit s-o ascundă de priviri indiscrete. Se rugă cu foc zeilor barurilor selecte să nu i-l scoată în cale în seara aceea pe Brad Curtis, MBA. Nu voia să dea nas în nas cu el arătând în halul ăsta. Își strânse haina militară în jurul corpului, încheind toți nasturii, pentru că nu voia ca Gabriel să vadă că-i purta — în continuare — puloverul.

Nu i-a luat mult să-l găsească. Era așezat la bar și stătea de vorbă cu o femeie atrăgătoare, întoarsă cu spatele la Julia. Nu se uita la bruneta care-și înfipsese mâna în părul lui și-l trăgea de cravată, ci privea țintă paharul lui gol de whisky. Nu părea prea fericit, dar asta avea, probabil, mai mult de-a face cu tovarășa lui de pahar decât cu orice altceva.

Din locul din care-i observa, aflat la câțiva metri distanță, Julia văzu că parașuta lui Emerson, care, practic, i se așezase în poală și-și flutura decolteul în dreptul buzelor lui, nu era nimeni altcineva decât Christa Petersen. „Ptiu, drace. Are de gând să se ducă acasă cu ea?”

Julia realiză, fără umbră de îndoială, că aceasta era o situație în care trebuia să-l apere pe Gabriel de pericol. Dacă se culca cu Christa, el nu numai c-avea să încalce politica strictă ce interzicea relațiile dintre profesori și studenți, punându-și cariera universitară în pericol, dar avea să sfârșească, cel mai probabil, amestecat într-o situație personală nasoală cu aspiranta la titlul de viitoare doamnă Emerson. Era foarte posibil ca ea să încerce să-l seducă ca să se răzbune pentru ce se întâmplase la Starbucks la începutul

săptămâinii — pentru gesturile pe care Gabriel le făcuse pentru a-i lua apărarea Juliei.

Oricum ar fi fost, Julia n-avea de gând s-o lase să-și pună în practică planul de seducție. Nici măcar o clipă.

„Jos labele de pe Neprețuit, Gollum!“

Se întoarse pe călcâie și ieși din club, oprindu-se în spatele lui Ethan și șoptindu-i la ureche:

— Am nevoie de ajutorul tău. E cu o fată pe care n-ar trebui s-o ia cu el acasă. E una din studentele lui, așa că trebuie să-i despart înainte să-l urci în taxi.

Ethan ridică din umeri.

— Nu prea știi cum aș putea face asta. E treaba lui.

— Și dacă unul din chelneri ar vărsa niște băutură pe ea, obligând-o să se ducă la toaletă? Atunci poate aș reuși să-l conving pe Gabriel să iasă.

— Crezi că poți să-l convingi?

Julia clipi, reflectând asupra acestei întrebări.

— Nu știu. Dar o să am mai multe șanse dacă-i despărțim. Mă îndoiesc că poate să i se infiripe vreun gând coerent în minte cu silicoanele ei sub nas.

„O, zei ai masteranzilor care încearcă din răspuțeri să facă o faptă bună pentru o veche prietenă, ajutați-mă să o desprind pe parașuta lui Emerson de mădularul lui. Vă rog.“

Ethan izbucni în râs.

— Cam tras de păr, nu crezi? Dar fie, cred că barmanul ne poate ajuta. Are simțul umorului. Dacă Emerson îți dă bătăi de cap, roagă-l pe barman să mă cheme. Bine?

— Bine.

Ethan dădu un telefon pe mobil și, după două minute, îi făcea semn Juliei să se îndrepte spre Gabriel. Ea inspiră adânc, își îndreptă umerii și se întoarse în club. Gabriel râdea. Ceva i se păruse amuzant și râdea în hohote, cu capul dat pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă.

Era încă și mai chipeș când zâmbea, trebui să recunoască Julia. Purta o cămașă verde-deschis descheiată la primii doi nasturi, lăsând să i se vadă o porțiune din părul de pe piept, care se ițea ca niște fire de iarbă deasupra tricoului lui alb. Din fericire, depășise anii 50 și renunțase la papion; purta o cravată de mătase neagră, cu dungi tot pe negru, care-i atârna lejer la gât. Purta, totodată, o pereche de pantaloni negri care-i veneau ca turnași și pantofi negri, bine lustruiți și mult prea ascuțiți.

Pe scurt, era beat, dar arăta perfect.

— Domnule profesor?

El se opri din răs și se întoarse spre Julia, cu un zâmbet larg pe față. Părea foarte încântat s-o vadă. *Prea* încântat.

— Domnișoară Mitchell! Cărui fapt îi datorez această neașteptată plăcere?

Îi luă mâna în a lui și o duse la buze, ținând-o câteva secunde.

Julia se încruntă involuntar. Nu părea beat, dar era prietenos, ba chiar pus pe flirt, așadar, trebuie că era beat.

(Sau trebuie că făcuse schimb de personalitate cu o persoană fermecătoare, de pildă Daniel Craig.)

— M-ați putea ajuta să chem un taxi? Trebuie să ajung acasă.

Julia își retrase mâna, stânjenită de scuza penibilă.

— Orice pentru tine, domnișoară Mitchell. Absolut *orice*. Pot să-ți ofer mai întâi ceva de băut? o întrebă zâmbind, în timp ce-i întindea câteva bancnote barmanului.

— Hm, nu. Am, zise, fluturându-i în față smoothie-ul.

Barmanul se uită chiorâș la paharul ei de plastic viu colorat, dar îi făcu nota lui Gabriel și-și văzu apoi de ale lui.

— De ce bei chestia aia? Merge la cușcuș? o întrebă Gabriel, râzând în barbă.

Julia își mușcă buza.

El se opri imediat din răs și se încruntă, trăgându-i destul de brutal buza cu degetul, până ce-o făcu să-i dea drumul.

— Nu mai face chestia asta. Nu vreau să-ți dea sângele.

Își retrase degetul și-și apropie fața de a ei — mult prea mult.

— Ce-am zis de cușcuș a fost o glumă.

Julia încă mai încerca să-și tragă sufletul după valul de căldură care-o străbătuse când îi simțise degetul între buze.

— N-a fost o glumă bună, nu-i așa? E urât să râzi de sărăcia cuiva. Și tu ești o fetiță drăguță.

Julia își încleștă maxilarul, întrebându-se câtă condescendență putea inghiți din partea lui înainte de a decide să-l lase (cu mădu-larul lui cu tot) în ghearele Christei.

— Domnule profesor, eu...

— Tocmai stăteam de vorbă cu cineva. O știi și tu — e o șerpoaică și jumătate.

Privirea lui tulbure dădu roată în jurul încăperii, revenind apoi asupra Juliei.

— A plecat acum. Mă bucur. E o cățea afurisită.

Julia încuviință zâmbind.

— S-a uitat la tine ca la un gunoi, dar am pus-o la punct. Dacă te mai supără, o las pe vară. De-acum înainte n-o să mai ai probleme cu ea.

Își apropie din nou fața de a ei, lingându-și nespuse de încet buzele roșii și perfect desenate.

— N-ar trebui să fii într-un loc ca ăsta. A trecut ora ta de culcare, nu-i așa? Ar trebui să fii deja adormită în pătuțul tău violet, cuibărită ca o pisicuță. O pisicuță drăgălașă, cu ochii mari și căprui. Mi-ar plăcea să te mângâi.

Julia ridică din sprânceană. „De unde naiba scoate textele astea?”

— Hm, chiar trebuie să plec. Chiar acum. Vreți, vă rog, să veniți cu mine să mă ajutați să chem un taxi? Vă rog, domnule profesor!

Făcu un semn nelămurit spre ieșire, încercând să pună puțină distanță între ei.

El își luă imediat haina.

— Iartă-mă. Te-am lăsat să pleci neînsoțită joi. N-o să mai fac una ca asta. Hai să te conducem acasă, pisoiș.

Îi întinse brațul, cu un gest foarte curtenitor, de modă veche, și ea îl luă de braț, întrebându-se cine conducea de fapt pe cine. Când ieșiră, Ethan stătea în dreptul unui taxi, ținându-le portiera deschisă.

— Domnișoară Mitchell, murmură Gabriel, punându-i mâna pe spate și împingând-o ușurel spre portiera deschisă.

— Dacă mă gândesc mai bine, pot să plec și pe jos, protestă ea, încercând să se dea la o parte.

Dar Gabriel insistă, ca și Ethan, probabil pentru că încerca să-i scoată pe amândoi de acolo înainte ca Gabriel să se hotărască să rămână. Așadar, ca să nu piardă vremea și pentru a o fenta pe Christa, care putea apărea în orice clipă, precum Gollum, încercând să-i smulgă Neprețuitul din mâini, Julia se urcă în taxi, strecurându-se la capătul opus al banchetei.

Gabriel se urcă după ea. Julia încerca să-și țină cât de cât respirația ca să nu se amețească de la mirosul de whisky pe care-l răspândea el.

— Manulife Building, îi zise Gabriel taximetristului.

Julia era gata să-l corecteze pe domnul profesor și să-i dea șoferului adresa ei când Gabriel spuse:

— N-ai venit la *Vestibul* doar ca să bei ceva.

Se uita la hainele ei, zăbovind cu o expresie lacomă asupra genunchilor ei, dezgoliți pe sub blugii rupți.

— Ghinionul meu. Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Nu cred, murmură el, cu un zâmbet în colțul gurii. Aș zice că e mai curând *norocul* tău. Și acum că te-am văzut, și al meu.

Julia oftă. Era prea târziu să-i mai ceară taximetristului să întoarcă; mergea în direcția opusă. Va trebui să se asigure că domnul profesor ajunge cu bine acasă și s-o ia apoi pe jos spre apartamentul ei. Clătină din cap și sorbi cu sete din smoothie.

— Mă spionai?

Se uită la ea bănuitor.

— Pentru Rachel?

— Evident că nu. Mă întorceam acasă de la bibliotecă și v-am văzut pe geam.

— M-ai văzut și te-ai hotărât să intri să vorbești cu mine?

Părea surprins.

— Da, minți Julia.

— De ce?

— Știu doar doi oameni în Toronto, domnule profesor. Dumneavoastră sunteți unul dintre ei.

— Păcat. Presupun că celălalt e Paul.

Julia îl privi precaută, dar nu zise nimic.

— *Violator de îngeri.*

Ea se încruntă.

— De ce-i tot spuneți așa?

— Pentru că asta e, domnișoară Mitchell. Sau, mai curând, asta *visează* să devină. N-o să-l las nici mort. Să-i spui asta — să-i spui că, dacă încearcă să și-o tragă cu îngerul, o face pe riscul lui.

Julia ridică din sprânceană la auzul acestei imprecizații excentrice, cu o tentă vădit medievală, însoțită de explicația de rigoare. Îl mai văzuse beat, desigur, și știa că, atunci când se îmbăta, oscila între momente de perfectă luciditate și momente de nebunie fără margini.

„Cum și-o tragi mai exact cu un înger? Îngerii sunt ființe imateriale, spirituale. N-au organe genitale. Gabriel, oi fi tu expert în Dante, dar ești dus.“

Ajunseră în scurt timp în dreptul clădirii lui și coborâră împreună din taxi. Julia nu avea așa mult de mers pe jos de-acolo — doar vreo patru străzi. Și oricum n-avea bani de aruncat pe un taxi. Așadar, îi zâmbi lui Gabriel, îi ură noapte bună și se felicita că făcuse o faptă bună pentru Rachel. Apoi porni, cu smoothie-ul cu tot, în călătoria singuratică spre casă.

— Mi-am pierdut cheile, o strigă el, bătându-și buzunarele de la pantaloni și sprijinindu-se precar de un ghiveci în care era o plantă de plastic. Dar mi-am găsit ochelarii!

Ridică ochelarii Prada cu rame negre.

Julia închise ochii și trase aer în piept. Își dorea să-l lase acolo. Își dorea să-l lase în grija unui alt bun samaritean, preferabil vreo persoană fără adăpost aflată în trecere pe-acolo. Dar, când se uită la expresia confuză de pe chipul lui și-l văzu înclinându-se într-o parte, ca și cum era gata să cadă, cu tot cu ghiveci (un biet palmier care nu făcuse niciun rău nimănui), știu că are nevoie de ajutorul ei. Fusese cândva băiețelul lui Grace și nu putea să-l abandoneze pur și simplu. Și, în adâncul inimii ei, știa că nicio faptă bună, oricât de mărunță, nu era vreodată în zadar.

„Nu e în stare nici măcar să-și găsească cheile, pentru numele lui Dante.“ Lăsă paharul de suc pe jumătate gol într-un coș de gunoi, oftând.

— Haide.

Îl cuprinse cu brațul de mijloc, crispându-se un pic când el își puse brațul în jurul umărului ei și strângând-o mult prea afectuos, aproape.

Intrară în hol precum o corabie înclinată, făcându-i cu mâna portarului, care-l recunoscă pe Gabriel și le dădu drumul înăuntru. Odată ce ajunseră la lift, lui Gabriel păru că i se urcase și mai tare băutura la cap. Stătea cu ochii închiși, cu capul lăsat pe spate și gema din când în când. Julia profită de ocazie ca să-l caute de chei, pe care le găsi cu ușurință de îndată ce-i trase trenciul de pe el.

— M-ai agățat, pisicuță nebunică. Credeam că nu obișnuiești să mergi acasă cu bărbați întâlنيți în baruri.

Până și beat, domnul profesor Emerson era tot măgar.

— Nu vă *agăț*, domnule profesor. Vă *las* acasă. Și, dac-o mai țineți așa, o să vă las *eu* pe vară, mormăi Julia exasperată.

După mai multe încercări, descoperi cheia de la apartament și, odată ce descuie, îl ajută să intre și scoase cheia din broască. Își propusese să-l lase acolo, presupunând c-o să-și revină și singur, dar el începu să mormăie că-i era greață. Și-l imaginează încându-se cu propria vomă și murind pe pardoseala din baie, singur și părăsit de prieteni ca o vedetă rock, așa că se hotărî să mai rămână cât să-l

conducă în dormitor și să se asigure că n-o să borască (și n-o să moară). Îi lăasă cheile și haina pe măsuța din hol. Și își scoase repede paltonul, punându-l deasupra genții ei de umăr.

Gabriel stătea sprijinit de perete, cu ochii închiși, ceea ce însemna că n-o să observe că Julia purta și-acum puloverul lui, ca o fetișcană amorezată.

— Haideți, domnule profesor.

Julia îi trase brațul, punându-l în jurul umerilor ei, și-l cuprinse iar de umăr, încercând să-l tragă de-a lungul holului.

— Unde mă duci?

Deschise ochii și se uită în jur.

— În pat.

Gabriel izbucni în râs. Se opri și se sprijini de perete, uitându-se lung la ea.

— Ce-i așa amuzant?

— Tu, domnișoară Mitchell, murmură el, cu o voce deodată îngroșată. Mă conduci spre pat, dar nici măcar nu m-ai sărutat până acum. Nu crezi c-ar trebui să începem prin a ne săruta și a sta cuibăriți împreună pe canapea câteva seri? Și apoi să ne băgăm în pat? Nici măcar n-am apucat să te mângâi până acum, pisicuță nebunatică! Și apoi ești virgină, nu-i așa?

Julia se zbârli, mai ales la auzul ultimei propoziții.

— N-ai stat în viața ta cuibărit cu cineva. Și nu te duc în pat, dobitocule. Te conduc în dormitor ca să poți să dormi până te-oi trezi din beție. Acum mișcă! Și lasă vrăjeala.

— Sărută-mă, Julianne. Sărută-mă de noapte bună.

Gabriel o privea cu ochii măriți deodată. Își coborî glasul, șoptind cu o voce ca mătasea:

— Apoi o să mă duc la culcare ca un băiețel cuminte. Și poate, dacă ești o pisicuță cuminte, o să te las în pat lângă mine.

Juliei i se tăie răsuflarea. Nu mai părea beat deloc. Părea extrem de lucid și ochii lui o mângâiau, o atingeau, zăbovind mai mult decât ar fi trebuit asupra pieptului ei. Începu să se lingă pe buze.

„Acum vine zâmbetul seducător... peste cinci, patru, trei, doi, unu... să leșini, nu alta.“ (Noroc că nu era niciun pericol să leșine, având în vedere în ce dispoziție era.)

Julia îi dădu drumul imediat și se dădu înapoi, ferindu-și privirea, pentru că, fără exagerare, să te uiți la acel zâmbet strălucitor era ca și cum te-ai fi uitat direct la soare. El se desprinsese de perete și făcu un pas spre ea. Era prinsă ca într-o cușcă. Era lipită cu spatele de celălalt perete și el se apropia din ce în ce mai mult.

Julia făcu ochii mari. O încolțise. Și părea hămesit.

— Te rog, nu. Te rog nu... nu mă răni, scânci ea.

Pe fruntea lui apăru o cută de încruntare. Se întinse și-i cuprinse blând fața în mâini, ridicând-o astfel încât se uita drept în ochii lui strălucitori, ce-o măsurau îndrăzneț.

— Niciodată.

Și, în clipa următoare, își lipi buzele de ale ei.

De îndată ce se atinseră, Julia nu mai fu în stare să gândească, copleșită de emoții. Nu-și mai simțise niciodată atât de viu trupul; nu se mai simțise niciodată atât de desprinsă de mintea ei. Gura lui caldă aluneca foarte încet peste a ei. Avea buzele umede și surprinzător de moi. Nu știa dacă o sărută așa pentru că se îmbătase sau dintr-un alt motiv, dar părea că buzele lor rămăseseră încremenite laolaltă. Ca și cum legătura dintre ei, atât de intensă și reală, nu se putea frânge nici măcar o clipă. Julia nu îndrăznea să-și miște gura ca nu cumva Gabriel să-i dea drumul pentru a nu o mai săruta niciodată.

O săruta ferm, dar blând, mângâind-o ușor pe obraz. Nu deschise gura, dar valul care-i străbătea era mai puternic ca oricând. Julia simțea că-i bubuie sângele în urechi. Simți că se înroșește toată și-i ia fața foc când se lipi de pieptul lui și-și încolăci brațele în jurul lui. Îi simțea mușchii pe sub cămașă. Aproape că-i simțea inima bătând în pieptul ei. Dar era atât de blând, de tandru. Sărutul lui o făcu să tânjească după mai mult — mult mai mult.

N-ar fi știut să spună cât a durat sărutul, dar, când îi dădu drumul, Julia simți c-o ia cu amețală. Era o experiență emoționantă,

aproape transcendentă. Împlinirea de-o clipă a celui mai adânc dor al ei. O năpădiră amintirile și visele din livadă. Nu erau rodul imaginației ei — scânteia, atracția dintre ei, era reală și o tulbura până-n străfundul sufletului. Nu și-o imaginase, dar se întrebă dacă o simțea și el. Sau poate acum era imun la astfel de sentimente.

— Preafrumoasa Julianne, murmură el, dându-se în spate, împleticit. Dulce ca o bomboană.

Se linse pe buze ca și cum savura gustul ei, iar bruma de luciditate pe care o avusese se risipise brusc. Închise ochii și se prelinse de-a lungul peretelui, gata să-și piardă cunoștința.

Când Julia își veni în sfârșit în fire, după mai bine de un minut, reuși să-l conducă, aproape târându-l, în dormitor. Și totul s-ar fi sfârșit cu bine. Totul s-ar fi sfârșit cu bine dacă el n-ar fi deschis gura chiar în clipa aia, vomitând peste ea. Și peste puloverul lui scump de cașmir, verde-crud, dar pe care nu se mai vedea urmă de verde după ce Gabriel vărsă.

Julia gemu, dezgustată de priveliște și miros, pentru c-avea un stomac foarte sensibil. „Mi-a vomitat până și-n păr. O, zei ai bunilor samariteni, grăbiți-vă să-mi veniți în ajutor!”

— Îmi pare rău, Julianne. Îmi pare rău că n-am fost cuminte.

Vocea lui părea o voce de copil.

Julia își ținu răsuflarea și clătină din cap.

— Nu-i nimic. Haide.

Îl trase spre baia mare și apucă să-l așeze în genunchi, cu capul deasupra toaletei, până să aibă următorul acces de vomă.

În timp ce el vomita, Julia-și puse mâna la nas și încercă să-și distragă atenția observând baia elegantă și spațioasă. O cadă mare pentru două sau mai multe persoane? Avem. Cabină de duș mare pentru două sau mai multe persoane cu duș suspendat decadent, gen cascadă, și mai multe panouri cu jeturi? Avem. Prosoape mari, albe și pufoase, numai bune să ștergi voma? Avem și de-alea.

Când Gabriel termină, îi întinse un prosopel absorbant să se șteargă la gură. El gemu tare și-i ignoră oferta. Atunci Julia se

aplecă și-i șterse blând fața cu prosopul, dându-i apoi niște apă să-și clătească gura.

Se uită lung la el. În ciuda familiei ei infernale și a propriilor ei rezerve în privința căsătoriei, își imaginase din când în când cum ar fi să aibă un copil — un băiețel sau o fetiță care să semene cu ea și cu soțul ei. Uitându-se la Gabriel, care arăta în continuare foarte rău, se imagină în chip de mamă, având grijă de copilul ei bolnav. Vulnerabilitatea lui o mișcă profund, pentru că nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil, cu excepția unui singur moment, când începuse să plângă în biroul lui aflând de moartea lui Grace.

„Grace s-ar bucura că am grijă de fiul ei.“

— Poți să stai singur o clipă? îl întrebă, ridicându-i părul de pe ochi.

El gemu din nou, cu ochii închiși, și ea o luă ca pe un răspuns afirmativ. Dar nu-i venea să-l lase. Așa că, în timp ce el stătea acolo, gemând, îl alină un pic, mângâindu-l pe păr și vorbindu-i ca unui copil.

— Nu-i nimic, Gabriel. Nu-i nimic. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu bună cu tine... să am un pic grijă de tine... chiar dacă ție nu ți-a păsat niciodată de mine.

Când crezu că poate să-l lase singur câteva minute, se duse în camera lui și începu să caute grăbită prin sertare ceva, orice, în care se putea schimba. Rezistă tentației de a scotoci prin sertarul lui cu lenjerie după vreun trofeu pe care să-l poată lua acasă (sau să-l vândă pe eBay) și înșfăcă prima pereche de boxeri pe care-o găsi. Erau negri și purtau emblema de la Magdalen College. Păreau cam mici pentru posteriorul apetisant al lui Gabriel.

„Până și lenjeria lui de corp e de fițe“, își zise Julia, căutând și un tricou.

Intră în baia de oaspeți și-și scoase repede hainele murdare, făcu un duș-fulger ca să-și clătească voma din păr și să alunge mirosul infect care-i intrase în piele, apoi se schimbă în hainele lui.

Apoi încercă să facă ceva cu puloverul de cașmir al lui Gabriel, care arăta în ultimul hal. Îl curăță cum putu mai bine, lăsându-l să se înmoaie un pic în chiuvetă. În cele din urmă, îl lăsă la uscat pe blatul de marmură. Gabriel va trebui să-l dea la curățat (sau să-i dea foc). Julia își adună restul hainelor, le puse în mașina de spălat și se întoarse în baia mare.

Gabriel stătea cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii la piept și cu fața în mâini. Gemea în continuare.

Julia curăță repede toaleta și îngenunche lângă el. Nu-i venea să-l lase în hainele alea acoperite de vomă, dar nici nu-i venea să-l dezbrace. Probabil c-ar acuza-o de hărțuire sexuală sau ceva de genul ăsta și nu voia să aibă de-a face cu domnul profesor Emerson într-un acces de furie produs de beție. Sau într-un acces de furie când se va trezi din beție. Pentru că, asemenea unui dragon, tindea să te atace imediat dacă-l călcai pe coadă.

— Gabriel, te-ai umplut de vomă. Înțelegi ce-ți zic? Vrei să rămâi așa sau... — nu-și termină propoziția.

El clătină din cap, dând impresia c-ar fi înțeles, și încercă să-și scoată cravata. Desigur, cu ochii închiși, n-avu cine știe ce succes. Așa că Julia îi desfăcu blând cravata și i-o scoase încet peste cap. O curăță cum putu mai bine, lăsând-o pe dulăpiorul de baie. Va trebui să dea și cravata la curățat.

Cât era ea întoarsă cu spatele, Gabriel începu să-și descheie nasturii de la cămașă. Dar treaba se dovedi mult mai dificilă decât își imaginase, așa că începu să înjure și trase de nasturi, mai să-i rupă.

Julia oftă.

— Lasă-mă pe mine.

Îngenunche din nou lângă el, îi dădu la o parte degetele lungi și-i descheie repede nasturii.

El își scoase brațele din mânecile cămășii și-și trase imediat tricoul peste cap. Pentru că era amețit, rămase cu tricoul peste cap, înfășurat în jurul lui ca un turban.

Era o imagine chiar caraghioasă, de fapt. Julia își înăbuși râsul, dorindu-și să fi avut mobilul la îndemână să-i facă o poză. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă poza aia pe post de screen saver. Sau ca poză de profil, în caz c-ar fi avut vreodată nevoie de una. Îl ajută blând să-și scoată capul din tricou și se lăsă pe călcâie, cu respirația tăiată.

Pieptul dezgolit al lui Gabriel era spectaculos. De fapt, tot bustul lui era o imagine a perfecțiunii. Avea brațe masive, musculoase, umerii lați și pectorali perfect lucrați. Întotdeauna păruse să aibă o constituție firavă, își zise Julia, mai ales când purta pulovere sau sacouri care-i ascundeau formele. Dar acum nu mai părea câtuși de puțin firav.

Și avea un tatuaj, ceea ce o surprinse foarte tare. Văzuse poze cu Gabriel și Scott la bustul gol — poze făcute în vacanțe de vară, dinaintea venirii ei la Selinsgrove. Dar ar fi putut să jure că în acele poze Gabriel nu avea niciun tatuaj. Așadar, și-l făcuse recent, în ultimii șase sau șapte ani.

Tatuajul era deasupra pectoralului stâng, deasupra sfârcului, și se întindea de-a lungul sternului. Reprezenta un dragon înaripat, în stil medieval, încolăcit în jurul unei inimi uriașe, pe care o zdrobea cu labele din față. Inima era mai curând o reprezentare anatomică fidelă decât una stilizată, iar dragonul își înfigea atât de adânc ghearele în ea încât rănilor erau scăldate în sânge.

Julia rămase cu gura căscată, șocată de imaginea sumbră, tulburătoare. Dragonul era desenat în nuanțe de verde și negru, cu o coadă încolăcită, cu țepi, și aripi uriașe, care păreau că flutură în bătaia vântului. Din gura lui larg deschisă țâșneau flăcări. Dar ceea ce-i atrase atenția fu un nume scris cu litere negre de jur-împrejurul inimii. Reuși să distingă literele M A I A. Maia. Sau să fi fost M.A.I.A. — un acronim?

Julia habar n-avea cine sau ce era M.A.I.A. Nu auzise niciodată numele, nici de la Rachel, nici de la ceilalți membri ai familiei Clark. Părea ceva cu totul atipic pentru Gabriel, acel Gabriel pe care abia

apucase să-l cunoască cândva și pe care tocmai începe să-l redescopere, să aibă un tatuaj de orice fel, cu atât mai mult unul atât de mare și șocant.

„Are un asemenea tatuaj pe sub haine și poartă papion? La pullover?!“

Julia se întrebă ce alte secrete pândeau ascunse de-a lungul pielii lui și ochii îi coborâră involuntar puțin mai jos. Chiar și din poziția în care se afla, nu putu să nu-i observe mușchii abdominali bine conturați și secțiunea amplă, în formă de V, care cobora din dreptul șoldurilor lui până sub elasticul pantalonilor lui de lână.

„Ptiu, drace. Probabil că domnul profesor Emerson merge la sală... des. Oare aș putea să fac o poză cu mușchii lui abdominali — și zona bazinului — și s-o instalez ca screen saver?“

Julia se înroși și se întoarse cu spatele. Nu era deloc frumos ce făcea, cum își dezbrăca din priviri proful. Nu și-ar fi dorit niciodată ca altcineva să-i facă chestia asta ei, mai ales când nu se simțea bine. Așadar, cuprinsă de vinovăție, îi adună hainele mânjite și prosopul cu care ștersese voma de pe covorul persan din baie și le duse în spălător. Puse grăbită totul în mașina de spălat, adăugă detergent și porni mașina. Apoi se îndreptă spre bucătărie ca să ia un pahar și o carafă cu apă filtrată din frigider.

În lipsa ei, Gabriel reușise să se apropie împleticit de patul impunător, cu așternuturi de mătase, care trona în mijlocul dormitorului. Acum stătea pe marginea patului, desculț, având pe el doar o pereche de boxeri negri, cu părul ciufulit și țepos.

„Drace!“

Deși Gabriel pe jumătate dezbrăcat și așezat în pat era, probabil, cea mai fierbinte priveliște din Univers (în afară, poate, de suprafața solară), Julia își feri privirea și puse apa pe noptieră. Voia să-l întrebe cum se simte, dar își zise că poate avea nevoie de un răgaz. Așadar, se trase înapoi și se uită în jurul ei. Și fu uluită de ceea ce văzu.

Pasiunea lui Gabriel pentru fotografiile alb-negru se făcea mai viu simțită aici, pentru că trei dintre pereți erau acoperiți cu câte două

fotografii imense, cu rame impunătoare, negre. Subiectul fotografiilor o surprinse pe Julia.

Erau fotografii erotice. Imagini ale unor nuduri, preponderent feminine, deși uneori includeau o siluetă feminină și una masculină, ale căror chipuri și organe genitale nu se vedeau sau erau umbrite. Fotografiate cu gust, erau foarte frumoase și Julia n-ar fi putut să le considere obscene. Dar imaginile erau extrem de erotice și senzuale, mult mai sofisticate decât pozele porno de duzină și mult mai excitante.

Una înfățișa un el și o ea văzuți din profil, față în față, călare pe un soi de bancă. Aveau piepturile lipite și mâinile lui erau încolăcite în părul ei lung și blond. Julia se îmbujoră, întrebându-se dacă poza fusese făcută înainte, în timpul sau după ce cei doi făcuseră dragoste, pentru că nu-și dădea seama.

O alta reprezenta o siluetă feminină văzută din spate, pe care se profilau două mâini de bărbat, una care-i cuprindea noada, cealaltă postată în jurul feselor. Pe șoldul ei se întindea un tatuaj, cu un text în arabă, deduse Julia, astfel că nu putea desluși ce spune.

Dar fotografiile mai mari, atârinate deasupra patului, au fost cele care i-au atras atenția.

Una dintre ele reprezenta o femeie întinsă pe burtă. Deasupra ei se întrezărea o siluetă masculină, arătând aproape ca un înger întunecat, sărutând-o pe omoplat și întinzându-și posesiv mâna stângă de-a lungul mijlocului ei. Postura lor îi aminti Juliei de o sculptură a lui Rodin, *Visul*, așa că se întrebă dacă fotograful fusese inspirat de opera respectivă.

A doua fotografie îi tăie răsuflarea, pentru că era cea mai erotică, și Julia se simți dezgustată imediat de imaginea brutală și agresivă. Reprezenta o femeie văzută din profil, întinsă pe burtă. Corpul i se vedea doar de la jumătatea bustului până în dreptul genunchilor. O siluetă masculină se profila deasupra ei. Mâna lui era încheștată pe șoldul ei stâng, cuprinzându-i și fesa, și șoldurile lui erau lipite de fesele ei. Bărbatul avea un fesier mare foarte atrăgător din profil și degete lungi, elegante. Julia se simți tulburată de fotografie și se uită imediat în altă parte.

„De ce ar avea cineva o fotografie ca asta atârnată pe perete?“ se întrebă, clătînând din cap. După ce te uitai la fotografia, un lucru era limpede: „Domnului profesor Emerson îi place pe la spate.“

Având în vedere decorul și operele de artă alese, dormitorul lui Gabriel părea să fie menit unui singur scop, acela de a servi drept creuzet al dorinței mistuitoare. Bazându-se pe propriile ei observații, știa că probabil acesta era scopul pe care-l urmărise el, în ciuda aspectului vădit impersonal al camerei — în consonanță cu atmosfera glacială a întregului apartament. În încăperea cu pereți gri domnea un aer ce-ți dădea fiori. La acesta contribuiau fotografiile, așternuturile și perdelele de mătase într-o nuanță de albastru-marin și mobilierul minimalist, exclusiv pe negru, dominat de un pat imens, cu un spătar înalt, bogat împodobit la capul patului și un blat jos, la fel de bogat împodobit, la picioare.

„În stil medieval“, își zise Julia. „Foarte adecvat.“

Dar ceva încă și mai surprinzător îi distrase atenția de la fotografia. Se uită șocată, cu gura căscată, la tabloul de pe peretele opus.

Pe peretele aflat vizavi de patul mare, medieval, făcând notă discordantă cu fotografiile erotice alb-negru, se afla o pictură prerafaelită în ulei, în culori vii, strălucitoare. Era o reproducere în mărime naturală a tabloului lui Henry Holiday cu Dante și Beatrice, pictura care era atârnată și deasupra patului ei.

Privirea îi fugi involuntar de la tablou la Gabriel și înapoi la tablou. El putea să vadă tabloul din pat. Și-l imagină adormind în fiecare noapte cu ochii la chipul lui Beatrice. Era ultimul lucru pe care-l vedea înainte de a adormi și primul lucru pe care-l vedea când se trezea. Julia nu știuse că el are acel tablou. El era motivul pentru care ea cumpăraseră acea reproducere; era posibil, oare, ca el s-o fi cumpărat-o din cauza ei?

Gândul o făcu să tremure. Indiferent cine intra în dormitorul lui, indiferent ce fete aducea Gabriel acasă ca să-i încălzească așternutul, Beatrice era mereu acolo. Beatrice era o prezență constantă.

Dar el nu-și mai amintea că ea era Beatrice.

Julia clătină din cap pentru a alunga astfel de gânduri și îl convinge cu blândețe pe Gabriel să se întindă. Îl înveli cu cearșaful și cuvertura de mătase, trăgându-le peste pieptul lui, până la subsuori. Se așază pe pat lângă el, privindu-l cum se uita la ea.

— Ascultam muzică, îi șopti el, ca și cum ar fi continuat o conversație.

Ea se încruntă nedumerită.

— Ce fel de muzică?

— *Hurt*. Johnny Cash. Iar și iar.

— De ce ascuți asta?

— Ca să-mi amintesc.

— Oh, Gabriel, de ce?

Julia clipi încercând să-și alunge lacrimile, pentru că acela era singurul cântec interpretat de Trent Reznor pe care-l putea asculta fără să i se facă greață, dar o făcea întotdeauna să plângă.

El nu-i răspunse.

Se aplecă spre el.

— Gabriel? Scumpule, nu mai asculta astfel de muzică, bine? Ajunge cu *Lacrimosa* și *Nine Inch Nails*. Ieși din întuneric și pășește spre lumină.

— Unde e lumina? murmură el.

Julia oftă adânc.

— De ce bei așa mult?

— Ca să uit, spuse el, închizând ochii și lăsând capul pe pernă.

Cât el stătea cu ochii închiși, Julia îl putu admira. Își imaginează că trebuie să fi arătat foarte drăguț în adolescență — cu ochii mari și albaștri, părul sexy, șaten, și buzele numai bune de sărutat. Poate că va fi fost timid mai curând decât trist sau furios. Poate că va fi fost o persoană bună, plină de noblețe. Dacă el și Julia ar fi fost apropiați ca vârstă, poate c-ar fi sărutat-o pe veranda casei tatălui ei, ar fi însoțit-o la balul de absolvire și ar fi făcut pentru prima dată dragoste cu ea pe o pătură sub cerul înstelat, în vechea livadă din spatele casei alor lui. Într-un univers mai bine orânduit, poate c-ar fi fost prima lui iubită.

Julia se întrebă câtă durere putea îndura un suflet de om, sufletul ei, înainte să se usuce cu totul și se întoarse, gata să plece. O mână caldă se întinse s-o rețină.

— Nu mă părăsi, șopti Gabriel.

Ochii lui întredeschiși o priveau rugător.

— Te rog, Julianne.

Știa cine e, și totuși își dorea ca ea să rămână. În ochii și în glasul lui se citea o undă de deznădejde... nu-i putea refuza nimic când o privea așa.

Îi cuprinse mâna în a ei și se așeză din nou lângă el.

— N-am de gând să te părăsesc. Dormi acum. E lumină peste tot în jurul tău. Atâta lumină...

Pe buzele lui perfect modelate apărură un zâmbet și-l auzi oftând; mâna lui își slăbi strânsoarea. Julia inspiră adânc, ținu aerul în piept și-și lăsă degetul să alunece aproape imperceptibil de-a lungul sprâncenelor lui. Văzând că nu tresare și nu deschide ochii, îi mângâie blând fiecare sprânceană. Mama ei obișnuia să facă asta când era ea mică și nu putea să adoarmă. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca mama ei să înceapă s-o neglijeze pentru a se dedica altor preocupări, mai stringente pentru ea.

Gabriel zâmbea în continuare, așa că Julia înaintă cu îndrăzneală, trecându-și mâna prin părul lui. Senzația pe care o avea în timp ce-și trecea degetele prin șuvițele lui răzvrătite îi aminti de ziua petrecută la o fermă din Toscana. Un băiat de pe-acolo o plimbase printr-un lan și Julia își lăsase mâna să alunece deasupra ierburilor înalte. Părul lui Gabriel era moale la atingere, ca ieurile șopotitoare de pe acel câmp din Italia.

Începu să-i mângâie părul, așa cum trebuie să fi făcut Grace odinioară. Își plimbă degetele de-a lungul obrazului lui, conturându-i maxilarul ascuțit, frecându-se blând de pielea lui nebărbierită. Atinse gropița minusculă din bărbia lui și își lăsă dosul palmei să alunece de-a lungul pomeților lui înalți, distinși. N-avea niciodată să mai fie

atât de aproape de el; dacă ar fi fost treaz, n-ar fi lăsat-o să facă asta. I-ar fi mușcat mâna, era sigură de asta, și i-ar fi sărit la beregată.

Pieptul lui perfect proporționat se ridică și cobora în ritmul respirației lui, acum regulat. Părea să fi adormit.

Se uită îndelung la gâtul lui, la mușchii umerilor lui, la antebrațele lui, la clavicula și la pectoralii lui. Dacă ar fi fost palid, ar fi arătat ca o statuie romană sculptată în marmură albă, rece. Dar o tentă aproape infinitezimală de bronz, lăsată în urmă de soarele verii, îi dădea o strălucire aproape aurie pielii lui, în lumina veiozei.

Julia își sărută două degete și-și lipi blând degetele de buzele lui întredeschise.

— *Ti amo, Dante. Eccomi Beatrice.* Te iubesc, Dante. Iată-mă, sunt eu, Beatrice.

Chiar atunci, sună telefonul lui Gabriel.

Ea tresări surprinsă. Telefonul suna foarte tare. Gabriel începea să se foiască, semn că zarva aceea îi tulbura odihna. Așa că Julia răspunse.

— Alo?

— Cine dracu' e la telefon? întrebă o voce de femeie, șocată și stridentă.

— Ați sunat acasă la Gabriel Emerson. Cine sunteți *dumneavoastră*?

— Paulina. Dă-mi-l pe Gabriel la telefon!

Julia simți că-i zvâcnește inima în piept, de două ori chiar, și că se oprește înainte de a începe din nou să bată nebunește. Se ridică, luând telefonul fără fir cu ea, și intră în baie, închizând ușa după ea.

— Nu poate răspunde acum. E o urgență?

— Cum adică *nu poate*? Spune-i că-l caută Paulina.

— Hm, e indispus.

— Indispus?! Ascultă, târfulișo, întoarce-l pe Gabriel pe-o parte și pune-i telefonul în mână. Îl sun de la...

— Nu poate să vorbească acum. Vă rog să reveniți mâine.

Julia închise, întrerupând tirada furibundă a Paulinei și simțindu-se dezgustată la culme.

„Are prea multe pretenții ca să fie o parteneră de ocazie. Probabil că e amanta lui — și o să se înfurie c-am răspuns la telefon. Poate c-o să se înfurie așa tare, c-o să-l părăsească.“

Julia se crispă gândindu-se c-o ținea numai în ghinioane și-și scoase prosopul din păr, punându-l la uscat. Se întoarse în dormitor și puse telefonul în furcă. Își propuse să-l lase pe Gabriel să doarmă liniștit și să se refugieze în camera de oaspeți, pentru că-i promisese că n-o să-l părăsească.

Deodată, cei doi ochi albaștri se deschiseră larg și o priviră până în străfund.

— Beatrice, șopti, întinzând mâna spre ea.

Julia începu să tremure toată.

— *Beatrice*, șopti el din nou, uitându-se în ochii ei fără să clipească, părând c-o recunoștea.

— Gabriel? murmură ea, înăbușindu-și un hohot de plâns.

Capitolul 14

Gabriel închise ochii, pentru o clipă doar, și pe chipul lui apăru ușor un zâmbet suav. Ochii lui se imblânziră, umplându-se de căldură.

— M-ai găsit.

Julia își mușcă obrazul, încercând din răsuferi să nu izbucnească în lacrimi la auzul vocii lui. Aceasta era vocea pe care și-o amintea. Și așteptase atâta vreme s-o audă din nou. Îl așteptase atâta amar de vreme să se întoarcă la ea.

— Beatrice.

Îi cuprinse încheietura, trăgând-o spre el. Se trase un pic mai încolo ca să-i facă loc lângă el, strângând-o în brațe, și Julia își lăsă capul pe pieptul lui gol.

— Am crezut că m-ai uitat.

— Niciodată, exclamă ea, cu vocea sugrumată de plâns, dând frâu liber lacrimilor. M-am gândit la tine în fiecare zi.

— Nu plânge. M-ai găsit.

Gabriel închise ochii și întoarse capul, începând din nou să respire regulat. Julia rămase nemișcată, ca nu cumva hohotele ei de

plâns să-l tulbure, încercând din răspuțeri să nu miște patul în timp ce se lăsa străbătută de valurile de durere și ușurare. Lacrimile îi curgeau în șiroaie mici pe obrajii palizi, picurând pe pieptul bronzat și tatuat de sub capul ei.

Gabriel al ei își amintise de ea. Gabriel al ei se întorsese în sfârșit.
— Beatrice.

Brațul lui îi cuprinse mai strâns mijlocul în timp ce șoptea, cu buzele lipite de părul ei, încă umed de la duș.

— Nu plânge.

Cu ochii inchiși, Gabriel își lipi buzele de fruntea ei, o dată, de două, de trei ori.

— Mi-a fost tare dor de tine, șopti ea, atingându-i tatuajul cu buzele.

— M-ai găsit, murmură el. Ar fi trebuit să te aștept. Te iubesc.

Julia începu să plângă și mai tare, agățându-se de el ca și cum era gata să se înece și el era salvatorul ei. Îi sărută pieptul dezgolit și-și plimbă degetele de-a lungul abdomenului lui.

Drept răspuns, degetele lui Gabriel îi coborâră de-a lungul brațelor, pe care i se făcuse pielea de găină, strecurându-se apoi sub tricoul ei lejer. Degetele lui alunecară nespuse de delicat pe pielea ei, oprindu-se într-un final pe mijlocul ei. Oftă adânc și păru să se cufunde din nou în lumea viselor.

— Te iubesc, Gabriel. Sfâșietor de mult, spuse ea, lăsându-și mâna în dreptul inimii lui, ce bătea ușurel.

Îi recită ea lui versurile lui Dante, parafrazându-le un pic:

*M-a prins și m-a deprins lung timp Amorul
cu marea lui atotputernicie,
că, aspru-ntâi pe cât a fost să fie,
pe-atât în piept îi simt azi blând fiorul.*

*Și simt cum — când mi-e forței răpitorul,
de spirite lăsându-mi-o pustie —*

*dulceața slabul suflet îmi îmbie,
iar de pe chip culoarea își ia zborul,*

*și mă-nrobește-Amor atât de iute,
că spiritele, vorba-i mi le-ndeamnă
să-l cheme pe-al meu dulce Gabriel,*

*ca mântuirea dându-mi, să-mi ajute.
La fel simt eu oriunde el mă vede,
înduioșată cât nu se poate crede.**

Când lacrimile i se uscară pe obraz, Julia lăsă câteva sărutări timide pe buzele lui moi, împlânzite, și se cufundă într-un somn adânc, fără vise, în brațele iubitului ei.

Când se trezi, era șapte și-un pic. Gabriel dormea în continuare netulburat. Ba chiar sforăia și, se pare, dormiseră amândoi neîntorși. Nu mai avusese niciodată parte de un somn așa liniștit, cu o singură excepție.

Nu voia să se miște. Nu voia să se îndepărteze de el, nici măcar cât o adiere. Își dorea să rămână întinsă pe veci în brațele lui și să se poarte de parcă n-ar fi fost despărțiți niciodată.

„M-a recunoscut. Mă iubește. În sfârșit.“

Nu se mai simțise niciodată iubită până atunci. Nu cu adevărat. Oh, *el* i-o spusese balmăjit și mama ei îi strigase c-o iubește, dar numai la beție, așa că acele cuvinte nu-i pătrunseseră niciodată în minte Juliei. Sau în inimă. Nu-i crezuse niciodată pentru că acțiunile lor dovediseră că vorbele erau mincinoase. Dar îl crezu pe Gabriel.

Așadar, în dimineața aceasta, pentru prima dată în viața ei, Julia se simțea iubită. Zâmbi larg. Își lipi buzele de gâtul lui Gabriel și-și

* *Vita Nuova/Viața Nouă*, Cântul XXVIII, Dante Aligheri, Trad. de Oana Bucuiocanu și Romulus Vulpesu, Humanitas, București, 2009, ediția citată. (N.t.)

frecă nasul de obrazul lui neras. El gemu încetișor și o strânse mai tare, dar, după respirația lui adâncă, ritmică, se vedea că dormea în continuare adânc.

Julia avusese îndeajuns de-a face cu bețivi pentru a ști că la trezire Gabriel avea să fie mahmur și irascibil. Așa că nu se grăbea să-l trezească. Mulțumi Cerului în sinea ei că, noaptea trecută cel puțin, Gabriel fusese un bețivan inofensiv, pus pe flirt. Unui astfel de bețiv îi putea face față. Celălalt tip o speria.

Zăbovi cam o oră în pat, inspirându-i mirosul, simțindu-i căldura, savurând apropierea dintre ei și plimbându-și sfios mâinile de-a lungul bustului lui. În afara serii pe care o petrecuse cu el în pădure, aceste momente erau cele mai fericite din viața ei. Dar, într-un final, trebui să se scoale.

Se desprinse ușurel de sub brațul lui și se îndreptă spre baie, închizând ușa după ea. Observă o sticlă de colonie Aramis așezată pe măsuța de toaletă. O ridică, o deschise și mirosi. Nu era mirosul pe care și-l amintea din livadă. Mirosul pe care îl răspândea el atunci fusese mai natural, sălbatic chiar.

„Acesta e noul parfum al lui Gabriel. Și, ca și el, îți taie răsuflarea. Și acum e al meu...”

Se spală pe dinți, își strânse părul ondulat într-un soi de coc răvășit și intră în bucătărie căutând un elastic sau un creion cu care să și-l prindă. Cu părul prins așa, se îndreptă, parcă plutind, spre spălător și mută hainele spălate, dar încă umede, în uscător. Nu putea să plece până nu i se uscau hainele. Dar n-avea nicio intenție să plece acum când el își amintise de ea.

„Cum rămâne cu Paulina? Sau cu M.A.I.A.?” Julia alungă astfel de întrebări, pentru simplul motiv că n-aveau nicio relevanță. Gabriel o iubea. De bună seamă, se va despărți de Paulina.

„Cum rămâne cu faptul că mi-e profesor? Și dacă e alcoolic?”

Își jurase cu mult timp în urmă că nu va avea niciodată o relație cu un alcoolic. Dar, mai curând decât să înfrunte acea posibilitate direct, înăbuși hotărâtă toate îndoielile care-o rodeau, ițindu-se la

suprafață, pentru că, sincer, voia să creadă că dragostea lor putea învinge orice obstacol.

„Nu-s stavili două firi când se cunună,“* își zise, citând versul din Shakespeare ca pe un talisman menit să-i alunge teama.

Era convinsă că viciile lui Gabriel erau rodul singurătății și al deznădejdiei. Dar acum că se regăsiseră, dragostea lor va fi suficientă pentru a-i salva pe amândoi din propriile lumi întunecate. Împreună vor fi mult mai puternici și mai plini de viață decât fuseseră separat.

Reflectând asupra acestor lucruri în sinea ei, Julia se uita prin dulapurile din bucătăria lui excelent aprovizionată. Nu era sigură că el va vrea să mănânce ceva la micul dejun, din cauza mahmurului. Sharon refuzase întotdeauna mâncarea în favoarea unei licori matinale, gen Seabreeze, pe care Julia învășase (din păcate) s-o facă la vârsta de opt ani. Cu toate astea, după ce-și luă micul dejun — omletă, șuncă și cafea, îi pregăti același meniu și lui Gabriel.

Neștiind dacă remediul lui era pe principiul „cui pe cui se scoate“, dar dorind să-i ofere și acea opțiune, îi pregăti un cocktail Walters. Găsi rețeta în ghidul lui de băuturi și alese (bine, spera ea) carafa de pe bufet în care se afla whisky-ul cel mai puțin gustat de el, nedorind să-i boteze cu suc scotchul single malt de cea mai bună calitate.

Pe scurt, Julia era în culmea fericirii că avea ocazia să-l răsfete un pic pe Gabriel, așa că-i pregăti cu cea mai mare grijă o tavă pentru micul dejun. Tăie câteva fire de pătrunjel din ghivecele de pe bufet cu care ornă feliile de portocală tăiate și așezase în formă de floare lângă bucățile de șuncă. Mai mult, îi înfășură tacâmurile într-un șervet de in, pe care-l împături destul de stângaci în formă de buzunar. Își dori să fi fost îndeajuns de îndemânată să creeze ceva mai sofisticat decât un buzunar, un păun, poate, sau un evantai, și decise să investigheze acele opțiuni când avea să mai navigheze pe net. Martha Stewart probabil că știa cum se face. Martha Stewart știa întotdeauna.

* *Sonete*, W. Shakespeare, *Sonetul 116*, trad. de Gh. Tomozei, Ed. Pandora, București, 1998. (N. t.)

Apoi intră cu îndrăzneală în biroul lui Gabriel, găsim un carnețel și un stilou pe masa lui mare de lemn, și îi scrisese un bilet.

Octombrie 2009

*Dragă Gabriel,
Îmi pierdusem speranța,
până când te-ai uitat aseară în ochii mei și m-ai văzut în sfârșit.
Apparuit iam beatitudo vestra.
A apărut și fericirea ta,
A ta Beatrice.*

Sprijiți biletul de paharul de vin în care îi turnase suc de portocale. Nedorind să-l trezească încă, puse toată tava, cu cocktail cu tot, în frigiderul lui mare, pe jumătate gol. Apoi se sprijini de ușă, mulțumită.

Cioc-cioc!

O bătaie în ușă îi întrerupsese brusc ritualul de zeiță casnică.

„La naiba, își zise. Te pomenești c-o fi... ?“

La început, nu știu ce să facă. Oare-ar trebui să aștepte să vadă dacă Paulina are cheie? Sau ar trebui să dea fuga să se ascundă în brațele lui Gabriel? După ce așteptă un minut-două, curiozitatea îi învinse temerea și se trezi apropiindu-se pe vârfuri de ușă.

„O, zei ai tuturor masteranzilor ce tocmai și-au regăsit sufletul-pereche după o așteptare chinuitoare de șase ani, la naiba, vă rog n-o lăsați pe (viitoarea fostă) amantă a sufletului meu pereche să strice totul. Vă rog!“

Inspiră adânc și se uită pe vizor. Nu era nimeni în hol. Cu coada ochiului, văzu o chestie care zăcea pe jos. Șovăind, crăpă ușa și întinse speriată mâna spre acel obiect, răsuflând ușurată când dădu cu mâna de suplimentul de duminică de la *Globe and Mail*.

Zâmbind din nou, ușurată că minunata ei regăsire cu Gabriel nu fusese distrusă de fosta lui amantă, Julia luă ziarul și încuie grăbită ușa. La fel de zâmbitoare, își puse un pahar de suc de portocale și se cuibări

în fotoliul de catifea roșie așezat pieziș în dreptul șemineului, întinzându-și picioarele desculțe pe divanul asortat. Scoase un sunet de mulțumire.

Dacă ai fi întrebat-o, cu vreo două săptămâni în urmă, când vizita apartamentul împreună cu Rachel, dacă se gândise vreodată c-avea să stea în fotoliul lui preferat într-o dimineață de duminică, răspunsul ar fi fost „nu”. Nu-și imaginase că așa ceva ar fi posibil, chiar și cu ajutorul lui Grace din ceruri. Dar acum, că se afla aici, era în culmea fericirii.

Optă pentru o dimineață cu program de voie, cu suc de portocale și suplimentul de duminică, și decise că fericirea ei merita sărbătorită cu niște muzică cubaneză; mai exact, cu un strop de *Buena Vista Social Club*. În timp ce asculta *Pueblo Nuevo* pe iPod, studie rubrica de artă din ziarul lui Gabriel. Royal Ontario Museum urma să găzduiască o expoziție temporară de artă florentină, exponate din colecția permanentă de la Galeria Uffizi. Poate că Gabriel o să vrea să meargă împreună. Să iasă împreună la muzeu.

Da, rataseră balul de absolvire și toate petrecerile firoSCOASE de la Saint Joseph. Dar Julia era sigură că va avea ocazia să recupereze înzecit cu Gabriel tot timpul și toate ocaziile pierdute. Fericită, sări în picioare chiar când trompetistul pe care-l asculta în căști începu să cânte câteva acorduri din *Stormy Weather*, un contrapunct la melodia cubaneză. Julia cânta tare, mult prea tare, dansând cu suc de portocale în mână, îmbrăcată în chiloții de fițe ai lui Gabriel, fără să-l observe pe bărbatul pe jumătate dezbrăcat care se apropia cu pași mari de ea.

— Ce mama naibii faci?

— Aaaaaaaaaa!!!

Julia sări de trei coți în sus la auzul vocii lui aspre, furioase. Își scoase repede căștile din urechi și se întoarse. Și fu doborâtă de ceea ce văzu pe chipul lui.

— Ți-am pus o întrebare! se rățoi Gabriel la ea, cu ochii întunecați de furie. Ce dracu' faci îmbrăcată în chiloții *mei*, țopăind în camera *mea* de zi?

Bang!

Oare ce se auzise era inima Juliei, spărgându-se în bucăți? Sau era ultimul cui bătut în sicriul în care se odihnea, dar nu în pace, iubirea ei ucisă?

Poate c-a fost din cauza tonului lui, poruncitor și furios. Sau poate din cauza faptului că, dintr-o singură întrebare, realizase că el n-o mai vedea ca pe Beatrice și toate visele ei împlinite tocmai fuseseră sugrumate în fașă. Dar, oricare ar fi fost motivul, iPod-ul și paharul cu suc de portocale îi căzură din mână. Paharul se făcu țandări pe dată, iar vechitura ei de iPod începu să plutească în băltoaca strălucitoare care i se lătea la picioare.

Julia rămase încremenită câteva secunde, uitându-se fix la dezastrul de la picioarele ei și încercând să înțeleagă ce se petrecuse. Părea că nu înțelege că sticla se poate sparge, provocând asemenea ravagii, precum o stea care explodează. Într-un final, se lăsă în genunchi ca să adune cioburile, în timp ce în minte i se învârteau două întrebări.

„De ce e atât de furios pe mine? De ce nu-și mai amintește?”

Gabriel o privea de sus de la înălțimea lui, cu pieptul gol. Era doar în chiloți, ceea ce-l făcea să arate deopotrivă sexy și ridicol. Avea pumnii încheștați și Julia observă cum se profilau tendoanele pe sub pielea brațelor lui musculoase.

— Nu mai ții minte ce s-a întâmplat azi-noapte, Gabriel?

— Nu, din fericire, nu. Și ridică-te! Petreci mai mult timp în genunchi decât majoritatea curvelor, mârâi el, cu dinții încheștați, uitându-se încruntat la postura ei umilă.

Julia ridică involuntar capul. Îi căută privirea, observându-i iritarea și aparenta lui amnezie. Ar fi putut la fel de bine s-o străpungă cu o sabie. Simți cum lama îi străpunge inima, care începu să sângereze încetșor.

„Exact ca în tatuajul lui, își zise. El e dragonul, iar eu sunt inima însângerată.”

În clipa în care avu acea revelație tăcută, se întâmplă un lucru remarcabil. Se declanșă *în sfârșit* ceva, ceva care mocnea de șase ani în ea.

— Te cred pe cuvânt în privința comportamentului curvelor, Emerson. Tu știi cel mai bine, mârâi.

Apoi, ca și cum acel comentariu sarcastic n-ar fi reușit să aline durerea din inima ei sfâșiată, lăsă baltă orice încercare să adune cioburile și sări în picioare. Și își ieși complet din fire.

— Să nu *îndrăznești* să-mi vorbești așa, bețivan ordinar ce ești! se zbârli la el. Cine dracu' te crezi? După tot ce-am făcut pentru tine azi-noapte? Ar fi trebuit să te las în ghearele lui Gollum! Ar fi trebuit s-o las să ți-o tragă în fața tuturor pe tejgheaua barului din Lobby!

— Ce tot spui?

Se aplecă spre el, îmbujorată, cu ochii aruncând scânteii și buzele tremurânde. Tremura de furie, simțind cum o străbate valul de adrenalină. Îi venea să-l pocnească. Îi venea să-i ștergă acea expresie de pe față cu pumnii. Îi venea să-i smulgă părul din cap smocuri-smocuri și să-l lase chel. Definitiv.

Gabriel îi inspiră parfumul, erotic și îmbietor, și își linse buzele involuntar. Un gest nu foarte inspirat când avea de-a face cu o femeie furioasă, cum era domnișoara Mitchell atunci.

Ea scutură nervoasă din cap și străbătu holul cu pași apăsați, mormăind tot soiul de imprecășii exotice, în engleză și italiană. Când le epuiză pe acestea, trecu la germană, un semn sigur că era furioasă.

— *Hau ab! Verpiss dich!!* o auzi burzuluindu-se din spălător.

Gabriel începu să se frece agale la ochi pentru că în primul rând era îngrozitor de mahmur, și apoi îl încânta s-o vadă pe domnișoara Mitchell îmbrăcată în tricoul și boxerii lui, furioasă la culme și țipând la el într-o multitudine de limbi vest-europene. Peisajul era pe locul doi în topul celor mai erotice spectacole la care asistase vreodată. Și n-avea nicio treabă cu tema discuției.

— Unde ai învățat să înjuri în germană?

Luându-se după sunetul vocii ei, care continua să-l înjure *auf Deutsch*, o urmă până-n spălător, unde Julia tocmai își scotea hainele pe jumătate uscate din uscător.

— Să mă pupi undeva, Gabriel!

În clipa aceea, atenția îi fu distrasă de un sutien negru de dantelă care zăcea provocator, dar cu un aer oarecum firesc, pe uscător. Se uită la el și observă că numărul și mărimea care-i veniseră în minte în noaptea în care o luase să ia cina la Harbour Sixty fuseseră absolut corecte. Se felițită în sinea lui.

Îi căută privirea. În ochii ei se vedeau scânteii, firicele luminoase de culoarea caramelului presărate în ciocolată neagră, la fel de apetisante precum o înghețată asortată.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac? Mă car naibii de-aici ca nu cumva să ajung să te strâng de gât cu unul din papioanele tale afurisite.

Gabriel se încruntă intrigat. Crezuse întotdeauna că papioanele acelea îi dădeau un aer distins.

— Cine e Gollum?

— Afurisita de Christa Peterson.

Gabriel făcu ochii mari. „Christa? Bănuiesc că aduce oarecum cu Gollum. De departe.“

— Dă-o naibii pe Christa. Mă doare-n cot de ea. Te-ai culcat cu mine? o întrebă, încrucișându-și brațele, pe un ton grav.

— Ai vrea tu, Gabriel!

— Țsta nu e un răspuns negativ, domnișoară Mitchell.

Îi puse mâna pe braț, silind-o să se oprească din ceea ce făcea.

— Și nu-mi spune că n-ai vrea și tu.

— Ia-ți labele de pe mine, ticălos arogant ce ești!

Julia se trase atât de violent, încât fu cât pe aci să cadă pe spate.

— Evident, trebuie să fii beat ca să vrei să ți-o tragi cu *mine*.

Gabriel se înroși.

— Încetează. Cine-a pomenit despre așa ceva?

— Ce altceva mi-ai face? Doar sunt târfulița nebună care se lasă în genunchi una, două. Orice s-ar fi întâmplat, zi mersi că nu-ți mai amintești! Sunt sigură că n-a fost câtuși de puțin memorabil.

Gabriel îi apucă strâns bărbia în mână, ridicându-i fața până ce doar câțiva centimetri mai erau între ei.

— *Încetează!* am zis.

O privi și Julia citi un avertisment grav în ochii lui.

— Nu ești o curvă. Și să nu mai spui niciodată așa ceva despre tine.

Simți că îngheață toată când îi auzi tonul.

Gabriel îi dădu drumul și făcu un pas mare înapoi. Respira afectat și ochii lui aruncau văpăi. Strânse pleoapele și inspiră adânc. Chiar și cu mintea încă tulbure, știa că situația escalada nepermis de mult. Trebuia să se calmeze, la dracu', rapid, și apoi trebuia s-o calmeze și pe ea, înainte să facă un gest pripit.

Privirea din ochii ei era nespus de grăitoare; o încolțise ca pe un animal. Era furioasă și rănită, și speriată, și abătută — o pisicuță rănită, agitată, care scosese ghearele, cu lacrimi în colțul ochiului. El o adusese în starea asta. El o adusese în starea asta pe ea, un înger cu ochi căprui, atunci când o comparase cu o curvă și nu reușise să-și amintească ce se petrecuse între ei în urmă cu o noapte.

„Probabil că ai sedus-o dacă reacționează așa... Emerson, ești un mare ticălos. Și tocmai ți-ai distrus cariera.“

Julia profită de faptul că Gabriel încă procesa, într-un ritm nu foarte alert, ca s-o șteargă. Înjurându-l îndeajuns de tare, își înșfăcă hainele din uscător și fugi spre camera de oaspeți, trântind și încuind ușa în urma ei.

Își scoase boxerii lui, lăsându-i să cadă pe podea cu un gest disprețuitor, și-și trase grăbită pe ea blugii și șosetele încă umede. Când își dădu seama că-și lăsase sutienul pe uscător, hotărî c-avea să plece fără el. „N-are decât să-l adauge la colecție.“ Ticălosul. Decise să rămână în tricoul lui pentru că lăsa mai puține la vedere decât al ei. Și, dacă îndrăznea să-i ceară tricoul înapoi, avea să-i scoată ochii.

Își lipi urechea de ușă, să vadă dacă se auzea vreo mișcare în hol. Îndoielile în acest sens îi lăsară un răgaz prețios în care să reflecteze un pic.

Își ieșise din fire și se comportase prosteste. Știa de ce e în stare Gabriel; văzuse măsuța de cafea făcută praf și urmele de sânge de pe covorul lui Grace. Deși era sigură că Gabriel al ei n-ar putea niciodată s-o lovească, n-avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut reacționa domnul profesor Emerson când era provocat.

Dar o înfuriase așa tare. Și nu avusese niciodată prilejul să-i zică vreo două până atunci. Era ca și cum toată furia ei acumulată abia aștepta să se descarce. Trebuia să-l infrunte; trebuia să și-l scoată o dată pentru totdeauna din minte. Își irosise viața tânjind după cineva care nu exista cu adevărat, după un personaj care apărea doar la beție, și astăzi avea în sfârșit să pună punct acestei povești.

„Ai zberiat la el și l-ai înjurat. Șterge-o naibii de-aici înainte să-ți tragă vreo două!“

În timp ce Julia se îmbrăca, Gabriel se îndreptă împleticindu-se spre bucătărie, căutând ceva care să-i limpezească mintea de cețurile provocate de scotch. Deschise frigiderul și se sprijini de el, scăldat în lumina fluorescentă.

Se uită chiorâș la ce era prin el, până ce dădu cu ochii de o tavă mare, albă. O tavă mare, albă, foarte cochetă. O tavă mare, albă, foarte cochetă și foarte feminină, pe care era ceva de mâncare, suc de portocale și ceea ce părea a fi un cocktail.

Și oare chestia aia era...? „A și ornat tava, la naiba!“

Gabriel se uită lung la tavă. Domnișoara Mitchell părea o persoană sufletistă, dar care erau șansele ca ea să-i fi pregătit micul dejun din alt motiv decât acela că se culcase cu ea? Tava frumos ornată părea dovada limpede că o sedusese și, din acel motiv, i se făcu greață când o văzu.

Cu toate astea, îi fu recunoscător pentru cocktail, pe care îl dădu lacom pe gât. Era exact antidotul de care avea nevoie inima lui, care bătea să-i spargă pieptul, și, după câteva minute, simți o oarecare ușurare.

Privirea îi poposi agale pe bilețelul sprijinit de paharul cu suc. Studie încet scrisul, fără a înțelege prea bine de ce domnișoara Mitchell alesese să i se adreseze în acel mod. Citi și reciti biletul, zăbovind în cele din urmă asupra acestor cuvinte:

Apparuit iam beatitudo vestra.

A apărut și fericirea ta,

A ta Beatrice.

Aruncă iritat biletul. Dacă nu confirma faptul că avuseseră o noapte de amor, era dovada unei pasiuni adolescente din partea ei. Nu era de mirare că fusese atât de ușor s-o corupă, în ciuda virginității ei. Studenții erau de obicei fascinați de figuri aflate în poziții de autoritate și făceau pasiuni deplasate pentru ele. În cazul lui Julianne, îl percepea prin prisma cercetării ei, văzându-se pe sine ca Beatrice și pe el ca Dante. Doar o pasiune trecătoare, dar una interzisă. O pasiune pe care el o încurajase în mod egoist, cu mintea încețoșată de aburii beției. Acum îi pierise pofta de mâncare. „Ce-o să zică Rachel când va afla?”

Ocărându-se pentru lipsa sa de autocontrol, trecu pe lângă ușa închisă a camerei de oaspeți, îndreptându-se spre dormitor. Îi veneau în minte frânturi din ajun. Își aminti c-o sărutase pe Julianne în hol și senzația pe care o avusese atingându-i pielea. Își aminti c-o dorise cu tărie, dulceața buzelor ei, răsuflarea ei caldă pe fața lui, cum tremurase la atingerea lui. Deși nu-și amintea actul propriu-zis sau voluptatea de a vedea trupul ei gol, își aminti cum îi privise chipul, întins în pat. Simți din nou cum mâna ei îi atinsese obrazul, îndemnându-l să pășească spre lumină. Avea un chip de înger. Un înger nespus de frumos, cu ochi căprui.

„Mi-a venit în ajutor și uite cum m-am purtat cu ea. I-am răpit virginitatea și nici măcar nu-mi amintesc. Merita mai mult. Mult mai mult.”

Scoase un geamăt de suflet chinuit în timp ce-și trăgea pe el o pereche de blugi și un tricou vechi, încercând apoi să-și găsească

ochelarii. Chiar când să iasă din dormitor, se opri și privirea îi fu atrasă inexplicabil de tabloul în ulei de pe perete.

Beatrice.

Se apropie de tablou, oprindu-se la câțiva centimetri de chipul ei minunat, de silueta albă, care-i era familiară și îl liniștea. Îngerul lui cu ochi căprui. Îi licări în minte o nălucă a ceva care nu putea fi, dar se risipi ca un fuior de fum. Era mahmur și nu gândea limpede.

Julia descuie tiptil ușa și scrută atentă holul. Era pustiu. O luă pe vârfuri spre bucătărie, își luă tenișii în picioare, își înșfăcă lucrurile și o luă la fugă spre ieșire. Gabriel o aștepta în prag.

Scheisse.

— Nu te las să pleci până nu primesc niște răspunsuri.

Julia înghiți în sec.

— Lasă-mă să plec. Sau sun la poliție.

— Sună. O să le spun c-ai intrat prin efracție.

— N-ai decât, eu o să le spun că m-ai ținut aici cu forța și m-ai agresat.

Iarăși vorbea fără să gândească, o mișcare nu foarte inspirată. Și acum îl amenința cu o minciună. Orice s-ar fi petrecut între ei, fusese ceva liber consimțit, cast și plin de afecțiune — și era acum șpulberat pe veci. Dar Gabriel nu știa asta.

— Te rog, Julianne. Spune-mi că nu...

Făcuse ochii mari și rotunzi și avea o expresie chinuită.

— Te rog, spune-mi că nu... că n-am fost brutal cu tine.

Se făcu aproape verde de greață și duse o mână tremurândă la ochelari.

— Cât de rău te-am rănit?

Julia stătu în cumpănă, întrebându-se cât să-l perpelească, cum s-ar zice, dar se hotărî repede să nu-l mai fiarbă. Închise ochii, cu un geamăt.

— Nu m-ai rănit. Nu fizic, cel puțin. Voiai doar pe cineva care să te bage în pat și să-ți țină companie. M-ai implorat să rămân, de fapt, dar numai ca prietenă. Te-ai purtat mai frumos cu mine azi-noapte decât te-ai purtat acum dimineață, ceea ce spune multe. Cred că te prefer când ești beat.

— Să nu gândești niciodată asta, Julianne, spuse oftând și clătî-nând din cap. Și încă sunt beat. Sunt absolut ușurat că n-am fost primul.

Ea scoase o exclamație sugrumată și Gabriel văzu că pe chipul ei frumos se întipărește o expresie chinuită.

— Dar hainele tale...

Se uită la pieptul ei, văzând cum i se profilau sfârcurile pe sub tricoul lui negru. Încercă să nu se holbeze la ea, dar nu reuși.

— Glumești? se burzului ea. Chiar nu-ți amintești?

— Sunt fragmente pe care nu mi le amintesc — uneori, când beau, nu mai știi..., începu Gabriel să mormăie incoerent.

Julia era la capătul răbdării.

— Ai vomitat pe mine. De-asta eram îmbrăcată în hainele tale. Din niciun alt motiv, crede-mă.

Pe chipul lui se citi un amestec de ușurare și înțelegere.

— Îmi pare rău, spuse. Și îmi cer scuze că te-am jignit. N-am vrut să spun ce-am spus mai devreme, sincer. Am fost șocat când am dat cu ochii de tine și am văzut cum erai îmbrăcată, am crezut că...

Făcu un gest nelămurit.

— Aiurea.

Gabriel se uită urât la ea, silindu-se să nu-și iasă din fire.

— Dacă cineva de la facultate ar afla c-ai petrecut noaptea aici, aș putea avea o mulțime de belele. Amândoi am intra în bucluc.

— N-o să spun nimic nimănui, Gabriel. Nu sunt neroadă, orice-ai crede tu despre mine.

El se încruntă.

— Știi că nu ești neroadă. Dar, dacă ar afla Paul sau Christa, aș...

— Doar de asta îți pasă? Să te pui pe tine la adăpost? Ei bine, nu-ți face griji, te-am pus eu la adăpost. Am desprins-o pe Christa de pe mădularul tău azi-noapte înainte să apuci să-ți consumi relația nepermisă profesor-student cu ea. Ar trebui să-mi mulțumești!

Gabriel se întunecă la față, strângând din buze.

— *Mulțumesc*, domnișoară Mitchell. Dar dacă te vede cineva ieșind de-aici...

Julia își aruncă brațele în lături, exasperată. Chiar era bătut în cap.

— Dacă mă vede cineva, o să zic că i-am luat-o în gură vecinului tău de alături, ca să fac bani pentru o porție de cușcuș. Sunt sigură că e o scuză plauzibilă.

Într-o fracțiune de secundă, Gabriel o apucă din nou de bărbie, mai strâns de data asta.

— Încetează. Ți-am zis să nu mai spui așa ceva.

Julia încremeni, dar în secunda următoare se smulse din mâna lui.

— Nu mă atinge, șuieră.

Încercă să treacă pe lângă el, rugându-se ca el să nu se răzbune trăgându-i una, dar el puse mâna pe clanță și se postă în prag.

— La naiba! *Încetează* odată cu asta.

Ridică mâna, sperând s-o potolească.

Julia se feri instinctiv, trăgându-se înapoi. Gabriel înțelese foarte bine semnificația gestului și simți că i se face rău.

— Julianne, te rog.

Își îmblânzi vocea, vorbindu-i aproape în șoaptă, și o privi rugător.

— N-am de gând să te lovesc. Vreau doar să stăm de vorbă.

Își duse mâna la cap, strâmbându-se.

— Am făcut lucruri groaznice când nu mai știam de mine. Mă tem că m-am purtat urât cu tine azi-noapte. Mi-am descărcat nervii pe tine, dar sunt furios pe mine de fapt. Am o părere foarte bună despre tine. Foarte bună. Cum aș putea să gândesc altfel? Ești... frumoasă și inocentă și blândă. Nu-mi place să te văd târându-te pe jos ca și cum ai fi un animal sau un sclav, în puii mei. Nu mai încerca să aduni niște cioburi nenorocite — mă doare-n cot de ele. Mai ții minte chestiile pe care mi le-ai zis când te-am condus acasă de la *Vestibul*? Cuvintele alea mă tot bântuie. Așadar, fie-ți milă de mine și nu mai vorbi în halul ăsta despre tine. Nu suport să te aud.

Își drese de două ori glasul.

— Nu-mi amintesc tot ce s-a întâmplat cu domnișoara Peterson, dar îmi cer scuze. Am fost un imbecil și tu mi-ai sărit în ajutor. *Mulțumesc.*

Își aranjă încet ochelarii pe nas.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte nu se poate repeta. Îmi cer iertare pentru că te-am sărutat. Sunt sigur c-a fost o experiență oribilă; să ai de-a face cu un bețivan bălos care te umple de ștampile. Iartă-mă.

Julia simți că i se taie răsuflarea. Se simțea rănită de scuzele lui Gabriel. Pentru că, după câte se părea, el își amintea sărutul altfel decât și-l amintea ea. Și asta o necăji foarte tare.

— Oh, faza aia, spuse, aparent nonșalantă. Uitasem complet de asta. A fost nimica toată.

Gabriel ridică din sprânceană. Dintr-un motiv oarecare, se întu-necă la față și se încruntă.

— Nimica toată? Eu aș zice c-a fost cu mult mai mult decât atât.

Se uită lung la ea, un minut sau două, întrebându-se dacă să aducă vorba de biletul pe care i-l lăsase pe tavă.

— Ești supărată. Eu încă nu m-am trezit bine din beție. Hai să ne oprim aici, înainte ca lucrurile s-o ia razna, spuse tăios, cu o voce care redevenise glacială. La revedere, domnișoară Mitchell!

Descuie ușa și i-o deschise.

— Gabriel?

Se opri în hol, întorcându-se să se uite la el.

— Da?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— S-auzim, spuse pe un ton sumbru.

— A sunat Paulina aseară, în timp ce erai... imposibil de contactat. Și am răspuns eu.

El își scoase ochelarii și începu să se frece la ochi.

— La naiba. Ce-a zis?

— M-a făcut târfuliță și mi-a zis să te întorc pe o parte și să-ți pun telefonul în mână. Eu am zis că ești indispus.

— A zis de ce m-a sunat?

— Nu.

— I-ai zis cine ești? Cum te numești?

Julia clătină din cap.

— *Slavă Domnului*, murmură el.

Se uită chiorâș la el. Se așteptase să-și ceară scuze pentru faza cu Paulina. Dar el n-o făcu. De fapt, nu părea deloc afectat de comportamentul ei, ca și cum era mai preocupat de faptul că Julia ar fi putut s-o supere pe ea decât invers.

„Probabil că e amanta lui.“

Julia îi aruncă o privire glacială, simțind un val de furie.

— M-ai implorat să vin după tine — să te caut în Infern. Și exact aici te găsesc. Și n-ai decât să rămâi aici pe vecie, dacă e după mine.

El se trase înapoi, punându-și ochelarii și privind-o cu ochii îngustați.

— Ce tot spui acolo?

— Nimic. Am spus tot ce-aveam de zis, domnule profesor Emerson.

Se întoarse pe călcâie și o luă spre lift.

El o privi nedumerit îndepărtându-se, cu gândurile împrăștiate. După o clipă, o luă la fugă după ea.

— De ce mi-ai scris biletul ăla ridicol?

Julia avu senzația că-i înfipsese un pumnal în inimă. Se îndreptă de umeri și încercă să-și ascundă tremurul din glas.

— Care bilet?

— Știi foarte bine care bilet! Biletul pe care mi l-ai lăsat în frigider.

Julia ridică din umeri, ușor teatral.

El o apucă de cot și o întoarse cu fața spre el.

— Chestia asta e un joc pentru tine?

— Evident că nu! Dă-mi drumul!

Își trase brațul din mâna lui și începu să apese furioasă butonul de la lift, sperând c-avea să-i vină în ajutor. Era furioasă și umilită și

se simțea ca o imbecilă, ca ultimul om. Ar fi luat-o la fugă pe scări, ar fi făcut orice, numai să scape cât mai repede de-acolo.

El făcu un pas spre ea.

— De ce ai semnat biletul așa?

— Ce-ți pasă?

El auzi că vine liftul și realizează că avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a primi răspunsuri la întrebările lui. Închise ochii și în urechi îi răsunară din nou cuvintele ei. *A venit să-l caute în Infern.* Se rugase de îngerul cu ochi câprui să vină în căutarea lui. Evident, ea n-o făcuse. Halucinațiile nu ascultă de rugăminți.

„Și dacă Beatrice n-a fost o halucinație? Și dacă...”

Simți că-l străbate un fior, ceva ce semăna a teamă. Din nou, îi trecu pe dinaintea ochilor acea viziune imposibilă. Dacă se concentra, putea s-o vadă cu ochii minții, dar chipul ei era încețoșat.

Auzi țârâitul ce anunța venirea liftului.

Deschise brusc ochii.

Ea păși în lift, clătinând din cap, văzându-i confuzia și privirea încă tulbure. Totul depindea de acel moment. Putea să-i spună sau să păstreze taina cu privire la ce se întâmplase între ei, așa cum făcuse și până atunci. Cum făcuse de șase ani încoace, la naiba.

În timp ce ușa începu să se închidă încet, văzu lumina unei revelații pe chipul lui.

— *Beatrice?* întreabă șoptit.

— Da, spuse ea, apropiindu-se de ușă pentru a-l putea privi în ochi până în ultima clipă. Sunt Beatrice. Tu ai fost primul băiat cu care m-am sărutat. Am adormit în brațele tale în livada ta dragă.

Gabriel țâșni să blocheze ușa liftului.

— Beatrice! Așteaptă!

Se mișcă prea încet. Ușa se închise chiar când îi rostea numele. Apăsă într-o frenezie pe buton, sperând c-o să se deschidă din nou ușile.

— Nu mai sunt Beatrice.

În timp ce liftul începu să coboare, încet, dar inexorabil, Julia izbucni în plâns.

Gabriel își lipi fruntea și mâinile de ușa rece de oțel.

„Ce-am făcut?“

Capitolul 15

Bătrânul domn Krangel se uită pe vizor, pândind la ce se întâmpla în hol. Nu văzu nimic ieșit din comun. Auzise voci, un bărbat și o femeie care se certau, dar nu văzu pe nimeni. Auzise și-un nume — *Beatrice*. Dar nu știa să locuiască vreo Beatrice acolo. Și acum holul părea pustiu.

Ieșise deja o dată din casă în dimineața aceea; trebuise să-i inapoieze ziarul de duminică vecinului pe care nu-l cunoștea. Ziarul fusese lasat din greșeală la ușa lui. Soții Krangel nu primeau ziarul de duminică, dar doamna Krangel suferea de demență senilă și îl luase în ajun, ascunzându-l în apartament.

Ușor iritat că dimineața de duminică îi era tulburată de un *kenfn**, domnul Krangel deschise ușa și scoase capul în hol. La nici douăzeci de metri distanță, văzu un bărbat care stătea sprijinit de ușa de la lift. Umerii îi erau scuturați de suspine.

Domnul Krangel se simți pe dată stânjenit de scena jalnică, dar, pentru o clipă, rămase ca hipnotizat. Nu-l recunoscă pe bărbat și

* „Ceartă, gâlceavă“, în idiș. (N.T.)

n-avea de gând să i se prezinte. De bună seamă un bărbat în toată firea care ieșise în hol, la etajul 30 al unui bloc de locuințe, desculț și îmbrăcat ca prin casă și... făcând indiferent ce, nu era genul de persoană pe care să-și dorească s-o cunoască. Bărbații din generația lui nu plângeau *niciodată*. Și, desigur, nu ieșeau *niciodată* desculți în hol. Dacă nu cumva erau — *bizari*. Sau trăiau în California.

Domnul Krangel se retrase repede, închise ușa și o încuie, apoi îl sună pe portarul aflat la parter, spre a-l anunța că în hol era un bărbat desculț, care plângea și tocmai avusese un *kemfn* violent cu o femeie pe nume Beatrice.

Îi luă vreo cinci minute (obositoare experiență) să-i explice portarului ce era acela un *kemfn*. Domnul Krangel deplânse îndelung acest fapt, dând vina pe Inspectoratul Școlar al orașului Toronto și pe programa lor educațională îngustă, centrată pe anglofoni.

Era sfârșitul lui octombrie și la Toronto vremea se răcise deja. Julia n-avea nimic mai gros pe sub haină în timp ce-și croia încet și abătută drumul spre casă pentru că nu mai luase cu ea puloverul mânjit al domnului profesor Emerson. Își strânse brațele la piept, ștergându-și lacrimile de necaz și resemnare.

Oamenii care treceau pe lângă ea o priveau compătimitor. Comportament tipic pentru canadieni — compătimire tăcută, dar păstrând, totodată, o distanță politicoasă. Julia le era recunoscătoare pentru compătimirea lor și încă și mai recunoscătoare că nimeni nu se opri s-o întrebe de ce plânge. Pentru că povestea ei era deopotrivă prea lungă și prea de tot pentru a putea fi spusă.

Julia nu se întreba *niciodată* de ce oamenilor buni li se întâmplă chestii nasoale, pentru că știa deja răspunsul: tuturor li se întâmplă chestii nasoale. Nu că asta ar fi fost o scuză sau o justificare spre a răni o altă ființă umană. Însă toți oamenii împărțeau această experiență — aceea a suferinței. Nu exista om pe lume care să nu fi vărsat o lacrimă, să nu fi cunoscut durerea și să nu fi pășit prin marea

amărăciunii. De ce-ar fi fost viața ei altfel? De ce-ar fi trebuit să se aștepte la un tratament preferențial? Până și Maica Tereza avusese parte de suferințe, și ea fusese o sfântă.

Julia nu regreta că avusese grijă de domnul profesor cât fusese beat, deși fapta ei bună nu rămăsese nepedepsită. Pentru că, dacă ești sincer convins că niciun gest de bunătate nu e în zadar, trebuie să te agăți cu tărie de acea convingere, chiar și atunci când gestul respectiv se întoarce împotriva ta.

Îi era rușine că fusese atât de proastă, de netoată, de naivă, încât să-și închipuie c-avea să-și amintească de ea după o beție cruntă și că puteau reveni la ce fusese (dar nu fusese cu adevărat, de fapt) între ei în noaptea aceea în livadă. Julia știa că se lăsase purtată de o fantezie romantică, fără a se gândi nicio clipă la lumea *reală* și la cum era Gabriel cel adevărat.

„Dar a fost ceva real — am simțit scânteia de odinioară. Când m-a sărutat, când m-a atins, m-am simțit iar ca electrizată. Trebuie s-o fi simțit și el — n-a fost doar imaginația mea.“ Julia se grăbi să alunge aceste gânduri, impunându-și să respecte noul regim, care însemna eliminarea completă a lui Emerson din mintea ei. „E vremea să te maturizezi. Gata cu basmele. Nu i-a păsat îndeajuns de tine ca să te recunoască în septembrie și acum o are pe Paulina.“

Când intră în căsuța ei de hobbit, făcu un duș prelungit și se schimbă în pijamaua ei veche și moale din flanelă. Era o pijama de culoare roz-deschis, cu răuște de cauciuc. Aruncă tricoul lui Gabriel în fundul dulapului, sperând c-avea să rămână uitat acolo. Se făcu colac în patul ei de o persoană, strângând la piept iepurașul de catifea, și adormi, epuizată fizic și emoțional.

În timp ce Julia dormea, Gabriel se lupta cu mahmureala și cu tentația de a se cufunda într-o sticlă de scotch și a nu mai ieși nicio dată la suprafață. Nu se dusesse după ea. Nu o luase la fugă pe scări, coborând treizeci de rânduri de trepte ca să-i iasă înainte în hol. Nu chemase imediat liftul ca să alerge în stradă după ea.

Nu, se întorsese împleticit în apartamentul lui și se prăbușise pe scaun, spre a se putea cufunda în greață și dezgust față de propria persoană. Se ocări pentru brutalitatea cu care o tratase, nu doar în dimineața aceea, ci în mod repetat, de la acel prim seminar în septembrie. O brutalitate agravată de faptul că ea îndurase totul în tăcere, ca o martiră, știind în tot acest timp cine era și ce rol jucase în viața lui.

„Cum am putut fi atât de orb?“

Își aminti de prima dată când o văzuse. Se întorsese la Selinsgrove deprimat și deznădăjduit. Dar Dumnezeu îi venise în ajutor, ca un adevărat *deus ex machina*. Dumnezeu îi trimisese un înger care să-l salveze din Infern — un înger gingaș, cu ochi căprui, în blugi și teniși, cu un chip frumos și un suflet curat. Îl alinase în bezna în care se afla și-i dăruise speranță. Părea să aibă o afecțiune sinceră pentru el, în ciuda cusurilor lui.

„Ea m-a salvat.“

Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, îngerul îi apăruse pentru a doua oară, chiar în ziua în care pierduse, într-un mod dureros, cealaltă forță benefică din viața lui, pe Grace. Îngerul asistase la seminarul lui despre Dante, reamintindu-i de adevăr, frumusețe și bunătate. Iar el o răsplătise prin a se răsti la ea și prin a o amenința cu exmatricularea din programul de masterat. Apoi, în dimineața asta, fusese crud și o comparase cu o curvă.

„Acum eu sunt violatorul de îngeri. Mi-am bătut joc de îngerul cu ochi căprui.“ Gabriel înjură ironia pe care o conținea numele lui, îndreptându-se spre bucătărie pentru a se uita din nou la biletul ei.

Ținând în mână mesajul frumos și delicat, își văzu propria urâțenie — nu una trupească, ci una sufletească. Biletul lăsat de Julianne, precum și tava cu micul dejun îl obligară să-și înfrunte păcatul în cel mai sever și necruțător mod cu putință.

Ea n-avea de unde să știe, dar, în clipa aceea, cuvintele pe care le rostise în urmă cu o săptămână se adevereau. Uneori, când sunt lăsați în ale lor, oamenii își pot recunoaște singurii propria mârșăvie.

Uneori, bunătatea chiar e îndeajuns de puternică pentru a demasca răul.

Gabriel lăsa biletul să cadă pe blatul de bucătărie și-și îngropă fața în mâini.

Când Julia se trezi în sfârșit, era zece seara. Căscă și se intinse și, după ce-și pregăti un castronel jalnic de terci de ovăz instant, din care abia reuși să mănânce puțin cu noduri, se hotărî să-și verifice mesajele.

Își închisese telefonul în ajun când ajunsese la Gabriel pentru că se aștepta s-o sune Paul. N-avea chef să vorbească cu el, nici atunci, nici acum, deși știa că ar fi înveselit-o, poate. Voia doar să fie lăsată în pace, să-și lingă rănilile, ca un cățeluș ținut în șuturi.

Așadar, își verifică mesajele cu inima îngreunată, ascultându-le mai întâi pe cele mai vechi și încruntându-se când realizează că i se umpluse căsuța. Ei nu i se umplea niciodată căsuța, pentru că singurele persoane care o sunau erau tatăl ei, Rachel și Paul, care-i lăsau întotdeauna mesaje scurte.

„Bună, Julia, eu sunt. E sâmbătă seară și totul a mers bine la conferință. Ți-am luat ceva de la Princeton. E ceva mărunț, nu-ți face griji. Probabil că ești la bibliotecă și lucrezi. Sună-mă mai târziu. [Pauză cu subînțeles...] Mi-e dor de tine.“

Julia oftă și șterse primul mesaj de la Paul, trecând la următorul.

„Bună, Julia. Tot eu sunt. E duminică dimineață și ar trebui să ajung acasă azi pe seară. Vrei să ne vedem și să luăm o cină târzie? Știu un loc fain cu sushi chiar pe lângă tine. Sună-mă. Mi-e dor de tine, Iepuraș.“

Șterse al doilea mesaj de la Paul și-i scrisese un SMS, spunând c-a făcut gripă și vrea să se odihească. O să-l sune când se refacă și speră c-a ajuns cu bine acasă. Nu i-a spus că i-e dor de el.

Al doilea mesaj era de pe un număr de Toronto pe care nu-l recunoscuse.

„Julianne... hm, Julia. Sunt Gabriel. Eu... Te rog nu închide. Știu că sunt ultima persoană cu care ai vrea să vorbești, dar te sun ca să mă târăsc la picioarele tale. De fapt, sunt în fața casei tale, în ploaie. Îmi făceam griji pentru tine și am vrut să mă asigur c-ai ajuns cu bine. Mi-aș dori să ne putem întoarce în timp, dimineată, ca să-ți pot spune că n-am văzut niciodată o imagine mai frumoasă decât cea cu tine dansând fericită în camera mea de zi. Că sunt incredibil de norocos că m-ai salvat și-ai rămas toată noaptea cu mine. Că sunt un dobitoc care distruge totul și nu merit bunătatea ta. Deloc. Știu că te-am rănit, Julia, și îmi pare rău. [Inspiră adânc și expiră.] N-ar fi trebuit să te las să pleci azi-dimineată — nu așa. Ar fi trebuit să alerg după tine și să te implor să rămâi. Am dat-o în bară, Julia. Am dat-o în bară. Ar fi trebuit să mă umilesc, ceea ce încerc să fac acum. Te rog, ieși ca să-mi pot cere scuze. De fapt, nu ieși — o să faci pneumonie. Vino doar până la ușa de la intrare și ascultă-mă prin geam. O să stau aici și-o să te aștept. Numărul meu de mobil e...”

Julia se strâmbă și șterse mesajul, fără a se obosi măcar să-i salveze numărul. Încă în pijama, deschise ușa apartamentului și traversă holul. N-avea de gând să-l asculte pe Gabriel; voia doar să vadă dacă mai așteaptă afară, în ploaia rece, dezolantă.

Își lipi nasul de geamul ușii de la intrare, mângându-l, și se chiorî la bezna de afară. Nu mai ploua. Și nu era nici urmă de domn profesor. Se întrebă cât timp așteptase. Se întrebă dacă făcuse cale întoarsă spre casă fără umbrelă. Se îmbățoșă și-și spuse că n-o interesa.

N-are decât să facă pneumonie. Așa-i trebuie.

Înainte de a se întoarce în casă, observă un buchet mare de zambile mov sprijinit de unul din stâlpii verandei. Era legat cu o fundă mare, roz, din care se ițea ceea ce părea a fi o felicitare mare de la Hallmark. Pe plic scria Julia.

„Oh, pe bune, domnule profesor Emerson? Nu știam că gama de felicitări de la Hallmark include una «pentru fata/masteranda pe care am făcut-o albie de porci după ce i-am spus că vreau s-o mângâi și după ce am vomitat pe ea»“.

Se întoarce pe călcâie și intră în apartament, bombănind și clătînând din cap.

Făcându-se colac în pat, cu laptopul în brațe, se hotărește să caute pe net semnificația zambilelor mov, în caz că Gabriel (sau fata de la florărie) încerca să-i transmită un mesaj subliminal. Pe un site de horticultură, citi următoarea interpretare: Zambilele mov reprezintă tristețe, dorința de a-ți cere iertare sau scuze.

„Mda, ei bine, dacă n-ai fi fost așa mârșav cu mine, Gabriel, n-ar mai fi nevoie să cumperi zambile ca să-ți ceri iertare.“ Clătînând în continuare din cap, nervoasă, Julia își lăasă laptopul deoparte și-și verifică ultimul mesaj vocal. Era de la Gabriel și-l lăsase cu doar câteva minute în urmă.

„Julia, am vrut să-ți spun chestia asta personal, dar nu pot să aștept. Nu pot să aștept. Nu te-am făcut curvă dimineață. Îți jur. A fost o comparație oribilă și n-ar fi trebuit s-o spun, dar nu te făceam curvă. Protestam din cauza faptului că erai în genunchi. Lucrul ăsta chiar... mă deranjează. De fiecare dată. Ar trebui să fii adorată și tratată cu respect. N-ar trebui să stai niciodată în genunchi. Niciodată, Julia, în fața nimănui. Orice ai crede despre mine, ăsta e adevărul. Ar fi trebuit să-mi cer scuze imediat pentru ce ți-a zis Paulina. Tocmai am pus-o la punct și vreau să-ți transmit scuzele ei. Îi pare rău. Eu și ea avem... hm... (tuse)... e complicat. Probabil că-ți poți imagina de ce s-a pripit cu concluziile și are de-a face doar cu mine și cu — ăăă — comportamentul meu anterior, n-are nimic de-a face cu tine. Îmi pare nespus de rău că te-a jignit. N-o să se mai întâmple, îți promit.

Mulțumesc pentru că mi-ai pregătit micul dejun în dimineața asta. Hm... [o pauză prelungită] când am văzut tava pe care mi-ai pregătit-o, am simțit ceva special. Nu pot s-o pun în cuvinte. Julia, nimeni n-a mai făcut niciodată așa ceva pentru mine. Nimeni. Nici Grace, nici vreo prietenă sau iubită, nimeni. Eu... tu ai fost tot timpul bună și blândă și generoasă. Și eu am fost tot timpul crud și egoist cu tine. [Își drege glasul.]

[Cu un glas răgușit deodată] Te rog, Julia, trebuie să vorbim despre biletul tău. Îl țin în mână acum și n-am de gând să-i mai dau drumul. Dar trebuie să-ți explic niște lucruri, lucruri grave, și nu pot s-o fac la telefon. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat dimineață. E numai vina mea și vreau să-mi răscumpăr greșeala. Te rog, spune-mi cum să-mi răscumpăr greșeala și o s-o fac. Sună-mă.“

Din nou, Julia șterse mesajul și, din nou, nu încercă să-i salveze numărul. Închise telefonul, îl puse pe măsuta pliantă, lângă laptop, și se băgă la loc în pat, încercând să-și scoată din minte vocea tristă și chinută a lui Gabriel.

În ziua următoare, Julia nu ieși din casă, și nici în următoarea. De fapt, își petrecu vremea schimbându-se dintr-o pijama în alta, ascultând muzică tare și cufundându-se în diverse romane de Alexander McCall Smith, în ediții broșate, antice și de demult, încercând să-și alunge din minte cele petrecute. Poveștile care se petreceau în Edinburgh erau preferatele ei, pentru că erau amuzante, ușor misterioase și inteligent scrise. Poveștile lui o linișteau și erau o alinare pentru sufletul ei. Îi făceau poftă de chestii tipic scoțiene, cum ar fi terciul de ovăz și biscuiții cu unt Walker și brânză Cheddar din Isle of Mull (nu neapărat în ordinea asta).

Deși avusese o experiență traumatizantă cu Gabriel, la scurt timp după ce-și petrecuse noaptea în brațele lui, era mai hotărâtă că oricând că n-o să-l lase s-o zdrobească. Fusese deja zdrobită, *el* o zdrobise. Și își jurase că n-o să se mai lase niciodată zdrobită. De nimeni.

Așa că luă trei decizii:

Unu - n-avea să renunțe la cursul lui, pentru că avea nevoie de un seminar pe Dante spre a-și demonstra competența.

Doi - n-avea să se lase de facultate și n-avea să se întoarcă la Selinsgrove cu coada între picioare.

Trei - avea să-și găsească un alt îndrumător și avea să rezolve cu hârțogăraia fără știrea lui Emerson, cât mai curând cu putință.

Marti, pe la miezul nopții, își deschise în sfârșit mobilul să-și verifice mesajele. Din nou avea căsuța plină. Își dădu ochii peste cap

când descoperi, lucru deloc surprinzător, că primul mesaj era de la Gabriel. I-l lăsase luni dimineată.

„Julianne... Ți-am lăsat ceva pe verandă aseară. Ai văzut? Ai citit mesajul? Te rog, citește-l. Apropo, a trebuit să-l sun pe Paul Norris ca să-i cer numărul tău de mobil. Am inventat o scuză cum c-aveam ceva de vorbit cu tine legat de teză, în caz că te întreabă. Știi că ți-ai uitat iPod-ul la mine? Am ascultat ce ai pe el. Am fost surprins să descopăr că-ți place Arcade Fire. Am tot ascultat *Intervention*, deși sunt foarte mirat că o persoană atât de echilibrată și împăcată ca tine ascultă așa un cântec de jale. Mi-aș dori să ți-l pot înapoia personal. Mi-aș dori să vorbești cu mine. Să țiți la mine. Să mă înjuri. Să arunci cu ceva în mine. Orice, numai tăcere nu. Te rog. [Un oftat adânc...] Doar câteva minute din timpul tău, atât îți cer. Sună-mă.“

Julia îi șterse mesajul și se îndreptă, în pijama ei de flanelă cu imprimeu scoțian, spre verandă. Luă felicitarea din buchetul de flori, o făcu bucățele și le aruncă peste balustradă, în iarbă. Luă zambilele acum veștejite și le aruncă tot acolo. Apoi trase adânc în piept aerul rece al nopții și fugi înapoi în casă, trântind ușa după ea.

După ce se calmă, ascultă următorul mesaj, care era tot de la Gabriel. O sunase în cursul după-amiezii.

„Julianne, știi că Rachel e plecată pe nu știu ce insulă uitată de lume din Canada? Și n-are acces la telefon sau internet? A trebuit să-l sun pe Richard, pentru Dumnezeu, când nu mi-a răspuns la telefon. Încercam să dau de ea ca ea să poată da de tine, pentru că nu vrei să-mi răspunzi la mesaje. Îmi fac griji pentru tine. M-am interesat și nimeni, nici măcar Paul, nu te-a mai văzut de câteva zile bune. O să-ți trimit un e-mail, dar va fi unul oficial, pentru că Universitatea are acces la contul meu de mail. Sper să auzi mesajul ăsta înainte de a citi mailul, altfel o să crezi că mă port iar ca un măgar. Dar nu-i așa. Doar că trebuie să fac pe măgarul într-un e-mail oficial. Dacă-mi răspunzi, nu uita că oricine din administrație poate citi acele mesaje. Așa că ai grijă ce spui. Ne vedem mâine la seminarul meu. Dacă nu vii, o să-l sun pe tatăl tău să-l rog să-ți dea de urmă. Ai putea la fel de

bine să fii deja într-un autobuz în drum spre Selinsgrove. Sună-mă, te rog. A trebuit să mă stăpânesc să nu vin la tine în fiecare zi de duminică încoace. [Pauză prelungită] Vreau doar să știi că ești bine. Două vorbe, Julia. Scrie-mi doar două vorbe — spune-mi că ești bine. Asta e tot ce-ți cer.

Julia se grăbi să deschidă laptopul și-și verifică contul de mail dat de universitate. În căsuța poștală o aștepta, ca o bombă infectă, următorul mesaj de la domnul profesor Gabriel O. Emerson:

Dragă domnișoară Mitchell,

Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu o problemă oarecum urgentă. Te rog contactează-mă cât mai curând cu putință. Îmi poți telefona la acest număr: 416-555-0739 (tel. mobil).

Cele bune,

Conf. dr. Gabriel O. Emerson

Catedra de Italianistică/

Centrul de Studii Medievale

Universitatea din Toronto

Julia șterse e-mailul și mesajul fără a ezita nici măcar o clipă. Apoi îi scrisese un e-mail rapid lui Paul, spunându-i că nu se simte bine și nu poate veni la *seminarul domnului profesor Emerson* în ziua următoare și rugându-l să-i transmită informația respectivă domnului profesor. Îi mulțumi lui Paul pentru numeroasele sale mesaje, își ceru scuze că nu-i răspunsese mai repede și-l întrebă dacă ar vrea s-o însoțească la Royal Ontario Museum să vadă expoziția de artă florentină când își va reveni.

În ziua următoare, își petrecu o bună parte din după-amiază compunând un e-mail adresat doamnei profesoare Jennifer Leaming de la Catedra de Filosofie, în care încerca marea cu degetul. Doamna profesoară Leaming era specializată în Toma d'Aquino, dar începuse să cerceteze și opera lui Dante. Deși Julia n-o cunoștea personal,

Paul făcuse un curs cu ea și era foarte încântat. Era tânără, amuzantă și foarte populară în rândul studenților — exact opusul domnului profesor Emerson. Julia spera că doamna profesoară Leaming ar fi dispusă să-i devină îndrumător și-și exprimă această speranță în termeni ipotetici în mesajul ei.

Ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Paul în privința schimbării îndrumătorului, dar nu putea. Știa că el va presupune că Emerson a respins-o și va vrea probabil să-l ia la întrebări. Așadar, îi trimise mailul doamnei profesoare Leaming, sperând că va fi bine primit și că aceasta îi va răspunde prompt.

Mai târziu, în cursul serii, Julia își verifică mesageria și, din nou, avea un mesaj de la Gabriel.

„Julianne, e miercuri seară. Mi-ai lipsit la seminar. Știi, e de-ajuns să fi undeva și se luminează camera. Îmi pare rău că nu ți-am spus asta până acum. Paul mi-a zis că ești bolnavă. Pot să-ți aduc niște supă de pui? Înghețată? Suc de portocale? Aș putea să ți le trimit. N-o să fii obligată să mă vezi. Te rog, lasă-mă să te ajut. Mă simt groaznic știind că ești singură și bolnavă în apartamentul tău și că nu pot face nimic. Măcar acum știu că ești în siguranță și nu ești cine știe unde într-un autobuz Greyhound. [Pauză — își drege glasul.] Îmi amintesc că te-am sărutat. M-ai sărutat și tu. M-ai sărutat și tu, Julia. Știi c-ai făcut-o. N-ai simțit-o și tu? E o scânteie între noi. Sau, cel puțin, a fost. Te rog, trebuie să vorbim. Nu-mi poți cere să mă resemnez aflându-ți adevărata identitate și nepuținând vorbi cu tine despre asta. Trebuie să-ți explic niște lucruri. Mai multe lucruri, bine? Sună-mă. Tot ce-ți cer e o discuție. Cred că-mi datorezi măcar atât.“

Tonul lui Gabriel era din ce în ce mai disperat. Julia închise telefonul, înăbușindu-și cu bună știință empatia ei înnăscută. Știa că administrația Universității avea acces la contul de e-mail al lui Gabriel, dar n-o interesa. Trebuia să-l facă să înceteze cu mesajele; nu va putea niciodată să-și ia gândul de la el dacă el continua s-o bată la cap. Și nu părea c-are de gând să se dea bătut prea curând.

Așa că Julia îi scrisese un e-mail și i-l trimisese pe contul de la universitate, vărsându-și furia și amărăciunea în fiecare cuvânt.

Domnule conf. dr. Emerson,

Nu mă mai hărțuieți.

Nu vă mai vreau. Nici măcar nu vreau să vă cunosc. Și, dacă nu mă lăsați în pace, mă voi vedea silită să vă acuz de hărțuire. Și, dacă-l sunați pe tata, chiar asta o să fac. Imediat.

Dacă vă închipuiți c-o să renunț la masterat din cauza unui mărunțiș ca ăsta, vă înșelați amarnic. Am nevoie de un nou îndrumător, nu de un bilet de autobuz.

Cele bune,

Dra Julia H. Mitchell,

O umilă masterandă,

Mai mult timp în genunchi decât majoritatea curvelor.

P.S. Voi restitui bursa M.P. Emerson săptămâna viitoare. Felicitări, domnule profesor Abélard. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt ca ultimul om cum m-ați făcut dumneavoastră duminică dimineață.

Julia dădu Send fără a mai reciti mesajul și, într-un acces de răzvrătire, bău două shoturi de tequila și își puse *All the Pretty Faces* de la The Killers. La maxim. Iar și iar.

Un moment demn de Bridget Jones, fără doar și poate.

Luă o perie de păr din baie și începu să cânte la ea ca la microfon, dansând prin cameră într-o altă pijama de flanelă, una cu pinguini de data asta, arătând foarte caraghios. Și simțindu-se ciudat de... îndrăzneată, periculoasă și sfidătoare.

În zilele care urmau e-mailului ei furios, domnul profesor Emerson n-o mai contactă. În fiecare zi spera, cumva, să primească vreun semn de la el, dar în fiecare zi acel semn se lăsa așteptat. Până marțea următoare, când primi un alt mesaj vocal.

„Julianne, ești furioasă și rănită, înțeleg asta. Dar nu lăsa furia să te împingă să renunți la ceva ce ai câștigat prin forțe proprii, datorită faptului că te-ai clasat prima în rândul masteranzilor admiși anul acesta. Te rog nu refuza o sumă de bani cu care ai putea merge acasă să-ți vizitezi tatăl doar pentru că eu am fost măgar. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți ca ultimul om. Sunt sigur că, atunci când m-ai numit Abélard, n-ai vrut să-mi faci un compliment. Dar Abélard ținea cu adevărat la Héloïse, iar eu țin la tine. Așadar, în privința asta, avem ceva în comun. Și el a rănit-o, așa cum te-am rănit eu pe tine. Dar a regretat nespun faptul că i-a făcut rău. Ai citit scrisorile lui către ea? Citește a șasea scrisoare și vezi dacă o să-ți schimbe părerea despre el... și despre mine.

Bursa n-a fost acordată niciodată până acum pentru că n-am găsit niciodată o persoană îndeajuns de specială ca s-o merite, până la tine. Dacă o restitui, banii vor rămâne pur și simplu în contul Fundației fără a folosi nimănui. N-am de gând să ofer nimănui banii aceia pentru că-ți aparțin. Încercam să întorc un rău în bine. Dar am dat-o în bară în privința asta, ca în toate celelalte. Întinez sau distrug orice ating... [Pauză prelungită...] Dar ceva tot pot face pentru tine, și anume să-ți găsesc un alt îndrumător. Sunt prieten cu doamna profesoară Katherine Picton și, deși s-a pensionat, a acceptat să te întâlnească pentru a discuta posibilitatea de a-ți coordona disertația. E o șansă extraordinară, din mai multe puncte de vedere. Te roagă s-o contactezi direct pe mail, cât de curând poți, pe adresa KPicton@UToronto.ca.

Știi că, oficial, e prea târziu ca să poți renunța la seminarul meu, dar sunt sigur că asta-ți dorești. O s-o abordez pe una din colegele mele, să văd dacă vrea să te accepte la un curs de-al ei, ceea ce-ți va permite să aduni destule credite ca să poți absolvi, chiar dacă renunți la cursul meu. O să-ți semnez formularul de retragere și o să mă ocup de partea administrativă. Spune-i lui Paul ce intenționezi să faci și roagă-l să-mi transmită mesajul. Știi că nu vrei să vorbești cu mine. [Își drege glasul.] Paul e un bărbat cumsecade. [Mormăind]

*Audentes fortuna juvat.** [Pauză — aproape șoptit] Îmi pare rău că nu mă mai vei. Voi regreta toată viața că am irosit o a doua șansă de a te cunoaște. Și îți voi simți tot timpul lipsa. Dar nu te voi mai deranja. [Își drege glasul de două ori.] Rămas-bun, Julianne.“ [O pauză foarte lungă, după care închide în sfârșit.]

Julia era șocată. Rămăsese cu gura căscată, cu telefonul în mână, încercând să proceseze mesajul. Îl ascultă de mai multe ori, reflectând asupra cuvintelor lui, dar singura parte pe care o credea fără ezitare era citatul din Vergiliu, „Norocul le surâde celor ce îndrăznesc“.

Doar domnul profesor putea să considere un mesaj de scuze un bun prilej să-și reafirme abilitățile intelectuale și să-i țină Juliei o prelegere improvizată despre Pierre Abélard. Julia trecu peste iritarea pe care o simțea, hotărând să nu-i urmeze sugestia de a citi scrisorile lui Abélard. În schimb, își întoarse atenția asupra părții mai interesante a mesajului lui, în care pomenise de Katherine Picton.

Doamna profesoară Picton era o specialistă în opera lui Dante în vârstă de șaptezeci de ani, care studiasse la Oxford și predase la Cambridge și Yale înainte de a fi ademenită la Universitatea din Toronto, unde i se oferise un post de profesor, cu bursă. Avea reputația unei persoane severe, exigente și geniale, iar erudiția ei era comparabilă cu a lui Mark Musa. S-o aibă coordonatoare de teză i-ar fi dat un avânt considerabil carierei Juliei și o știa și ea. Doamna profesoară Picton putea s-o recomande oriunde pentru doctorat — Oxford, Cambridge, Harvard...

Gabriel îi oferea, de bunăvoie, cea mai mare șansă profesională din viața ei, ca un cadou frumos împachetat, cu o fundă strălucitoare — o șansă mult mai valoroasă decât geanta de umăr sau bursa M.P. Emerson. Dar ce aștepta în schimbul acestui dar?

„Îspășire“, își zise Julia. „Încearcă să compenseze pentru toate lucrurile cu care m-a rănit.“

* *Eneida*, Vergiliu, Cântul X. (N.t.)

Gabriel o ruga pe Katherine Picton să-i facă o favoare, pentru Julia. Profesorii emeriți rareori acceptau — poate chiar niciodată — să coordoneze teze de doctorat, cu atât mai puțin disertații de master. Era o favoare uriașă, pentru care Gabriel probabil că își epuizase orice posibilitate de a mai apela la Picton.

„Toate astea pentru mine.“

După ce cântări această informație din toate unghiurile, Julia alungă toate gândurile pentru a se concentra asupra acelei singure întrebări care-i umplea sufletul de teamă și rușine.

„Gabriel își ia rămas-bun de la mine?“

Ascultă mesajul de încă trei ori și adormi plângând, în timp ce se muștruluia aprig în sine. Căci, în ciuda atitudinii ei sfidătoare, în ființa ei ardea o văpaie care se vedea oglindită în Gabriel. Și acea văpaie nu putea fi stinsă, decât dacă Julia era dispusă să stingă o parte din sine.

În zorii zilei următoare, îl sună pe Paul, sub pretextul programării unei întâlniri înaintea seminarului lui Emerson. Spera c-o să-i spună că Emerson s-a îmbolnăvit sau a plecat învăluit în mister în Anglia sau a făcut gripă porcină și și-a anulat seminarul pentru restul semestrului. Din nefericire, nu i se întâmplase nimic din toate astea.

Julia hotărî c-avea să meargă în continuare la seminarul despre Dante, dacă Gabriel nu va reuși să-i găsească un curs alternativ. Mai mult, dacă doamna profesoară Picton îi devenea îndrumător, era increzătoare că va putea rezista să participe la seminarul lui Emerson pentru cele cinci săptămâni care mai rămăseseră din semestru. Așadar, în după-amiaza aceea, intră în catedră pentru a-și verifica tavița de corespondență înaintea întâlnirii programate cu Paul.

Fu oarecum intrigată să descopere un plic cu bule, mare, în taviță. Luându-l, observă că nu scria nimic pe el. Nu-i era adresat ei, nu exista adresa expeditorului și nici vreo ștampilă.

Își strecură degetul prin marginea lipită, desfăcându-l repede. Fu șocată de ceea ce descoperi înăuntru. În plicul cafeniu, capitonat, era cuibărit, precum niște pene de corb, un sutien negru de dantelă.

Sutienul *ei* negru de dantelă. Sutienul negru de dantelă pe care-l uitase, din păcate, pe uscătorul lui Gabriel.

„Ticălosul!”

Se înfurie așa tare, că începu să tremure. Cum îndrăznește să i-l lase în *tăvița ei de mesaje*? Ar fi putut fi oricine, *oricine*, lângă ea în timp ce deschidea plicul. „Încearcă să mă umilească? Sau i se pare nostim?” (Nu observă că în plic era și iPod-ul ei.)

— Bună, frumoaso!

Sări cât colo și scoase un țipăt.

— Hopa, n-am vrut să te sperii.

Se uită în ochii negri, blânzi ai lui Paul, care o privea intrigat.

— Ești agitată azi. Ce-i aia? o întrebă, arătând spre plic, ținând în continuare mâinile ridicate.

— Chestii promoționale.

Îndesă plicul în noul ei rucsac L.L. Bean și se sili să zâmbească.

— Ești gata pentru seminarul lui Emerson? Cred c-o să fie unul bun.

— Nu cred. Iar e prost dispus. Trebuie să te avertizez să nu-l calci pe coadă azi — de două săptămâni nu e în apele lui.

Paul o privi foarte grav.

— Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat ultima dată când a fost în starea asta.

Julia își dădu părul pe spate, cu un zâmbet larg. „De fapt, cred că trebuie să-i spui lui Emerson să nu mă calce pe coadă. Sunt un pachet de nervi, am în mână un sutien negru și un slip tanga pe mine. El e cel care a încurcat-o, nu eu.”

— Mă bucur mult că te simți mai bine. Chiar mi-am făcut griji pentru tine.

Paul întinse mâna și-o cuprinse pe-a ei, desfăcându-i palma și punându-i în mână ceva rece. Îi îndoi degetele în palmă și strânse ușor. Julia își retrase mâna și-și desfăcu degetele. În palma ei era un breloc superb, argintiu, cu un P cu dungulițe atârnat ca un pendul de inelul de chei.

— Acum, te rog, nu-mi spune că nu-l poți primi. Știi că n-ai un breloc ca lumea și voiam să-ți arăt că m-am gândit la tine cât am fost plecat. Așa că, te rog, nu mi-l înapoia.

Julia se îmbujoră.

— N-am de gând să ți-l înapoiez. Nu vreau să fiu genul de om care le aruncă altora în față gesturile frumoase. Cunosc sentimentul. Se uită grăbită în jur, ca să se asigure că nu-i vede nimeni.

— Mulțumesc, Paul. Și mie mi-a fost dor de tine.

Se apropie de el și își încolăci sfioasă brațele în jurul pieptului lui lat, strângând în mână brelocul. Își lipi obrazul de nasturii cămășii lui, îmbrățișându-l.

— Mulțumesc, spuse ea oftând, în timp ce el o cuprindea cu brațele lui lungi și musculoase.

O sărută timid pe creștet.

— Cu plăcere, Iepuraș.

Fără știrea lor, un specialist în Dante cu ochi albaștri, iute la mână, tocmai intrase pe ușă, curios să vadă dacă un anumit obiect fusese recuperat de persoana căreia îi aparținea. Rămase împietrit văzând tânăra pereche îmbrățișată și vorbind în șoaptă.

— „Violatorul de îngeri trece la atac.“

— Dar cine ți-a aruncat în față faptele tale frumoase? o întrebă Paul, fără să-l observe pe dragonul care stătea în spatele lui, suflând ilăcări pe nări fără să scoată un sunet.

Julia nu-i răspunse nimic, strângându-l mai tare în brațe, involuntar.

— Spune-mi, Iepuraș, și-l învăț eu minte. Sau o învăț. Oricine ar fi, murmură Paul, cu buzele lipite de părul ei. Știi că ești o persoană specială pentru mine, da? Dacă pot să te ajut cu ceva, trebuie doar să-mi spui. Orice. Bine?

Ea oftă, cu capul pe pieptul lui.

— Știu.

Dragonul cu ochi albaștri făcu stânga împrejur și ieși abrupt, mormăind furios ceva despre un *Violator de iepurași*, în timp ce se făcea nevăzut pe hol.

Julia se desprinsese prima.

— Mulțumesc, Paul. Și mulțumesc pentru asta, spuse, ridicând brelocul și zâmbind.

„Aș putea privi zâmbetul ăsta o veșnicie“, își zise el.

— Cu plăcere.

La scurt timp după aceea, intrară în sala de seminar. Julia îi evită intenționat privirea lui Gabriel, râzând încetșor la o glumă de-a lui Paul. Mâna lui poposise familiar pe mijlocul ei, în timp ce o conducea spre locurile lor. În față, Gabriel fierbea de furie și degetele lui lungi, albe erau încheștate pe pupitru.

„La etichetele de pe ea, Violatorule de Iepurași!“

Domnul profesor îl privi inciudat pe Paul până ce atenția îi fu distrasă brusc de rucsacul Juliei. Se întrebă cum reușise să-l recondiționeze într-atât, încât să nu mai arate în halul de până atunci, și de ce nu purta geanta dăruită de el. Gândul îl măcina.

„Oare Rachel i-a zis că geanta e de la mine?“

Își făcu de lucru cu papionul, atrăgând în mod intenționat atenția asupra lui. Și-l pusese ca semn al propriei autoflagelări. Și-l pusese ca să-i atragă atenția. Dar ea nu părea să-l observe și cu siguranță nu se uita la el. În schimb, râdea și șușotea cu Paul, cu părul ei lung și negru revărsat pe umeri, cu obraji ușor îmbujorați și cu buzele... Acum Julia era și mai frumoasă decât și-o amintea.

— Domnișoară Mitchell, am ceva de discutat cu tine după seminar, spuse zâmbindu-i și lăsându-și privirea în pământ, fixându-și pantofii imaculați și foindu-și picioarele.

Era pe punctul de a-și începe seminarul, când fu întrerupt de o voce subțire, dar hotărâtă din fundul sălii.

— Îmi pare rău, domnule profesor, nu pot. Am o întâlnire urgentă după curs care nu poate fi amânată.

Julia se uită spre Paul, făcându-i cu ochiul.

Gabriel își ridică încet privirea, uitându-se fix la ea. Zece maste-ranți și doctoranți încremeniră și se lipiră de scaune, temându-se că-avea să explodeze sau că ochii lui vor începe să arunce săgeți spre

ei. Ea îl ațâța. Și el știa lucrul ăsta. Tonul ei, faptul că stătea atât de aproape de Paul, felul cum își dădea părul peste umăr cu o mână...

Gabriel fu absorbit o clipă de curbura gâtului ei, de pielea ei delicată, de parfumul de vanilie care plutea spre el sau pe care doar și-l amintea involuntar. Voia să spună ceva, s-o someze să stea de vorbă cu el, dar știa că n-o poate face. Dacă-și ieșea din fire acum, ea avea să fugă și mai departe de el, scâpându-i din mâini, și-o va pierde. Nu putea lăsa să se întâmple una ca asta.

Gabriel clipi. De mai multe ori.

— În regulă, domnișoară Mitchell. Se mai întâmplă. Te rog trimite-mi un e-mail ca să programăm o întâlnire.

Încercă să zâmbească, dar își dădu seama că nu putea; i se ridica doar colțul gurii, având aerul cuiva lovit de paralizie.

Julia își întoarse privirea spre el, complet lipsită de expresie. Nu se înroși. Nu clipi. Părea doar... absentă.

Gabriel îi observă expresia, una pe care n-o mai văzuse niciodată, și începu să se panicheze. „Încerc să mă port frumos cu ea și ea mă privește ca și cum nici n-aș fi aici. Chiar e atât de surprinzător că pot fi prietenos? Că pot să nu-mi ies din fire?”

Paul își strecură mâna pe sub masă, strângându-i iute, dar blând, brațul Juliei. Atingerea lui îi distrase atenția și se uită la el. Paul clătină din cap, aruncând o privire cu subînțeles spre capătul sălii și apoi înapoi spre ea.

Gestul păru s-o trezească.

— Desigur, domnule profesor. Data viitoare.

Ca să fie tacâmul complet, își feri privirea, așteptând, lipsită de expresie, să înceapă cursul.

Mintea lui Gabriel gonia turată la maximum. Dacă nu reușea să stea de vorbă cu ea azi, va trebui să aștepte zile sau poate chiar săptămâni întregi fără să-i poată explica. Nu putea aștepta atât. Îndepărtarea dintre ei îl măcina. Cu cât aștepta mai mult, cu-atât mai puțin receptivă va fi la explicațiile lui. Trebuia să facă ceva. Trebuia să găsească o cale de a-i comunica lucrurile astea. Imediat.

— Hm, m-am hotărât ca, în locul unui seminar obișnuit, azi să vă țin o prelegere. Voi examina relația dintre Dante și Beatrice. În special, ce s-a întâmplat când Dante a întâlnit-o a doua oară pe Beatrice și ea l-a respins.

Julia își reține cu greu o exclamație și îl privi îngrozită.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta — tonul lui deveni conciliant —, dar nu mi s-a lăsat nicio alternativă. A apărut o neînțelegere care trebuie rezolvată înainte să fie prea târziu.

Îi întâlnește privirea pentru câteva clipe doar și apoi se aplecă asupra notițelor lui. Evident, n-aveau să-l ajute cu nimic în această prelegere.

Julia simți cum inima ei o ia la galop. „Oh, nu. N-ar îndrăzni...”

Gabriel inspiră adânc și începu.

— Beatrice înseamnă multe lucruri pentru Dante. În primul rând, un ideal de feminitate. Beatrice e frumoasă. E inteligentă și fermecătoare. Are toate calitățile morale pe care Dante le consideră esențiale la femeia ideală. O întâlnește pentru prima dată când sunt amândoi foarte tineri, prea tineri pentru a avea o relație. Mai curând decât să întineze dragostea dintre ei printr-o relație prozaică sau sordidă, alege s-o venerateze de la distanță, în semn de respect pentru vârsta și lipsa ei de experiență. Timpul trece. O reîntâlnește pe Beatrice. S-a maturizat, acum e o tânără talentată; e încă și mai frumoasă și mai dăruită. Acum sentimentele lui pentru ea sunt mult mai puternice, deși e căsătorit cu altcineva. Își revarsă afecțiunea în poezie și scrie mai multe sonete dedicate lui Beatrice, dar niciunul pentru soția lui. Dante n-o cunoaște pe Beatrice. Interacționează puțin cu ea. Chiar și așa, o adoră de la distanță. După moartea ei la vârsta de douăzeci și patru de ani, o cântă în scrierile lui. În *Divina Comedie*, cea mai faimoasă operă a lui Dante, Beatrice îl convinge pe Vergiliu să devină călăuză lui Dante în Infern pentru că ea, fiind unul din sufletele izbăvite din Paradis, nu poate coborî în Infern să-l salveze. De îndată ce Vergiliu îl poartă pe Dante în siguranță până la ieșirea din Infern, ea i se alătură și-l călăuzește prin Purgatoriu și Paradis.

În prelegerea mea de azi, vreau să pun următoarea întrebare: unde era Beatrice și ce făcea ea între cele două întâlniri cu Dante? El a așteptat-o ani întregi. Știa unde locuiește el. Îi cunoștea familia; era foarte apropiată de ei. Dacă ținea la el, de ce nu i-a scris? De ce n-a făcut nicio încercare să ia legătura cu el? Cred că răspunsul este evident: relația lor era una unilaterală. Dante ținea la Beatrice, dar ea nu ținea *cătuși de puțin* la Dante.

Julia era cât pe-acum să cadă de pe scaun.

Toți masteranzii și doctoranzii ascultau atent prelegerea și luau notițe din belșug, deși pentru Paul, Julia și Christa, care cunoșteau bine biografia lui Dante, prelegerea lui nu aducea prea multe lucruri noi. Cu excepția ultimului paragraf, care n-avea absolut nimic de-a face cu Dante Alighieri și Beatrice Portinari.

Ochii lui Gabriel îi întâlneau pe ai ei și zăboviră doar cu puțin mai mult decât ar fi trebuit, întorcându-se apoi spre Christa, cu o undă de zâmbet seducător. Julia începu să spumege. O făcea dinadins — dinadins se uita la ea, întorcându-se apoi spre Christa-Gollum, spre a-i arăta cât de ușor o putea înlocui.

„Bine. Dacă vrea să jucăm jocul geloziei, să-i dăm drumul.“

Începu să bată cu stiloul în caiet, îndeajuns de tare pentru a-l deranja. Când Gabriel își întoarse ochii îngustați, căutând sursa zgomotului, și poposi asupra mâinii ei stângi, Julia își apropie mâna dreaptă de mâna lui Paul, strângându-i-o. El se uită la ea cu un zâmbet afectuos și ea se uită galeș în ochii lui, printre gene. Își întredeschise buzele, dezvelindu-și dinții, și schiță cel mai dulce și mai fermecător zâmbet de care era în stare.

Dinspre catedră se auzi un sunet, care semăna a tuse și a geamăt în același timp, care-l făcu pe Paul să-și desprindă privirea de la ea, dând cu ochii de chipul furibund al domnului profesor Emerson. Își trase imediat mâna din cea a Juliei.

Rânjind acum, continuându-și prelegerea fără vreo pauză, Gabriel începu să scrie ceva pe tablă. Se auziră exclamații șocate din rândul mai multor studenți când văzură ce scrisese acolo:

În viața reală, Beatrice n-a avut nicio problemă să-l lase pe Dante în Infern pentru că nu s-a obosit să-și țină promisiunea.

Julia fu ultima persoană care-și ridică privirea pentru că încă spumega din cauza celor petrecute. Când dădu cu ochii de tablă, Gabriel se sprijinise cu spatele de ea, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie de îngâmfare. Cu riscul de a o exmatricula, Julia se hotărî pe loc să-i șteargă acea expresie îngâmfată de pe față. Imediat.

Ridică mâna și așteptă ca el să-i dea voie să vorbească.

— Asta-i o interpretare foarte arogantă și egoistă, domnule profesor.

Paul își încleștă mâna pe brațul ei, trăgând-o ușor.

— Ai înnebunit? îi șopti.

Julia îl ignoră și continuă.

— De ce să dăm vina pe Beatrice? Ea e victima în toată povestea asta. Dante a întâlnit-o înainte ca ea să fi împlinit optsprezece ani. Era imposibil ca ei să fie împreună, dacă nu cumva el era pedofil. Vreți să spuneți că Dante era pedofil, domnule profesor?

Una din studente scoase o exclamație șocată.

Gabriel se strâmbă.

— Sigur că nu! Simte o afecțiune sinceră pentru ea și această afecțiune nu pălește nici măcar cât sunt departe unul de altul. Dacă ea ar fi avut vreodată curajul să-l întrebe, i-ar fi spus asta. Fără echivoc.

Julia își lăsă capul într-o parte și-l privi cu ochii îngustați.

— E cam greu de crezut asta. Totul în viața lui Dante pare să grăviteze în jurul sexului. Nu se poate raporta altfel la femei. Și cu siguranță nu stă singur acasă în serile de vineri și sâmbătă așteptând-o pe Beatrice. Așadar, probabil că n-a ținut așa mult la ea.

Gabriel se înroși tot și-și încrucișă brațele la piept, făcând un pas spre ea. Paul ridică imediat mâna, încercând să-i distragă atenția, dar Gabriel îl ignoră și se mai apropie încă un pas.

— E un bărbat, la urma urmei, și are nevoie de... ăăă... o companie. Și, dacă asta vă consolează cu ceva, acele femei erau doar niște *prietene dornice să-l ajute*. Nimic mai mult. Atracția pe care o simte pentru Beatrice rămâne la fel de puternică. Pur și simplu a încetat s-o mai aștepte, deoarece era evident că n-avea s-o mai revadă vreodată. Și aici e vina ei, nu a lui.

Ea zâmbi suav, pregătindu-și pumnalul.

— Dacă asta se numește afecțiune, prefer ura. Și cu ce-l *ajutau* mai precis aceste *prietene*, domnule profesor? Hmmm? Nu-i sunt prietene — mai curând *tovarăse de așternut*. Oare un prieten nu și-ar dori o viață bună pentru celălalt? O viață fericită? În loc să-l vadă agățându-se de plăceri trecătoare, ca un boșorog libidinos obsedat de sex.

Julia îl văzu tresărind, dar îi ignoră reacția și continuă.

— E un lucru binecunoscut că aventurile lui Dante erau sordide și pasagere. Dacă nu mă înșel, obișnuia să agățe femei *care făceau trotuarul* și, când își satisfăcea poftele, le arunca la coș. Nu pare genul de persoană care să-i fie pe plac lui Beatrice. Ca să nu mai spun că avea o amantă pe nume Paulina.

— Imediat, zece perechi de ochi se întoarseră curioase spre Julia. Ea se făcu roșie ca racul, dar continuă, ușor fâstăcită.

— Am... am găsit la un moment dat un studiu al unei femei din Philadelphia care descoperise dovezi ale relației lor. Dacă Beatrice n-a mai simțit afecțiune pentru Dante și l-a respins la maturitate era ceva complet justificat. Dante era un fustangiu egocentric, crud și arogant care trata femeile ca pe niște obiecte menite să-l amuze.

În acest moment, Christa și Paul se întrebau amândoi ce mama naibii se întâmplase cu seminarul lor despre Dante, pentru că niciunul din ei nu auzise vreodată de o specialistă în opera lui Dante din Philadelphia sau de vreo amantă pe nume Paulina. Își jurară amândoi în sinea lor că vor petrece mai mult timp la bibliotecă de acum înainte.

Gabriel se uită furios spre celălalt capăt al sălii.

— Cred că am auzit de *femeia* respectivă, dar nu e din Philadelphia. E dintr-un sătuc prăpădit din zona rurală a Pennsylvaniei. Și habar n-are de ce vorbește, așadar, ar trebui să nu-și mai dea cu părerea.

Julia simți că-i iau obrazii foc.

— Asta e o obiecție *ad hominem*. Locul din care provine nu-i afectează credibilitatea. Iar Dante și familia lui proveneau și ei dintr-un sătuc prăpădit. Nu că Dante ar recunoaște vreodată asta.

Lui Gabriel începu să-i tremure ușor umerii și încercă să se controleze.

— N-aș numi Florența secolului al XIV-lea un sătuc *prăpădit*. Cât despre amantă, asta-i un exemplu de cercetare făcută de mântuială. De fapt, o să merg mai departe de-atât. Femeia aia are numai tâmpenii în cap și n-are nici măcar o dovadă pentru conjecturile ei.

— Nu i-aș respinge dovezile din start, domnule profesor, decât dacă sunteți dispus să le discutăm în amănunt. Și nu ne-ați oferit niciun argument, doar un atac la persoană, îl contrazise, ridicând din sprânceană și tremurând ușor.

Paul îi apucă mâna pe sub bancă și i-o strânse.

— Oprește-te, îi șopti, atât de încet încât doar ea îl putea auzi. Imediat.

Gabriel se înroși din nou la față și începu să respire pe gură.

— Dacă femeia aia ar fi vrut să afle ce simte cu adevărat Dante pentru Beatrice, știa unde să găsească răspunsul. Atunci n-ar mai bate câmpii despre chestii de care nu are habar. Și nu și-ar compromite propria reputație și pe cea a lui Dante. *În public*.

Christa se uita de la profesorul Emerson la Julia și înapoi. Ceva nu era în regulă. Era cu siguranță ceva suspect la mijloc, dar nu reușea să-și dea seama ce anume. Era hotărâtă să afle.

Gabriel se întoarse spre tablă și începu să scrie, încercând să se calmeze.

Dante a crezut c-a fost un vis.

— Limbajul pe care-l folosește Dante în descrierea primei sale întâlniri cu Beatrice are un caracter oniric. Din varii motive... ăă...

personale, nu se încrede în propriile simțuri. Nu e sigur cine e ea. De fapt, conform unei teorii, Dante a crezut că Beatrice era un înger. Așadar, ulterior, Beatrice se comportă complet deplasat presupunând că el își amintește totul legat de prima lor întâlnire și judecându-l aspru în această privință și nedându-i ocazia să se justifice. Evident, dacă el a crezut că Beatrice era un înger, n-avea nicio speranță că ea se va întoarce. Dante i-ar fi explicat toate aceste lucruri, dacă ea nu l-ar fi respins înainte ca el să apuce să se justifice. Așadar, din nou, confuzia în această privință i se datorează ei. Nu e vina lui.

Christa ridică mâna și Gabriel dădu din cap, cu inima îndoită, încordându-se în așteptarea comentariului ei.

Dar Julia i-o luă înainte.

— Discuția legată de prima lor întâlnire e complet irelevantă, deoarece, fie că visase sau nu, Dante trebuie s-o fi recunoscut când a văzut-o a doua oară. Așadar, de ce s-a prefăcut că n-o recunoaște?

— Nu s-a prefăcut. Îi era cunoscută, dar se maturizase, iar el era confuz și tulburat de alte aspecte din viața lui.

Vocea lui Gabriel părea chinuită acum.

— Sunt sigur că asta-și spunea el ca să poată dormi noaptea, când nu se ținea de beții monstruoase prin vestibulele din centrul Florenței.

— Julia, ajunge.

Vocea lui Paul crescuse în intensitate.

Christa era pe cale să intervină, dar Gabriel ridică mâna și-o opri.

— Asta n-are nimic de-a face cu subiectul nostru!

Inspiră și expiră rapid, încercând zadarnic să-și stăpânească emoțiile. Își coborî glasul și se uită țintă la ea, ignorându-l pe Paul, care se mișcase pe scaun, gata să se posteze între domnul profesor și Julia dac-ar fi fost nevoie.

— Nu te-ai simțit niciodată singură, domnișoară Mitchell? N-ai tânjit niciodată după companie, fie ea doar temporară și trupească? Uneori, ăsta e singurul lucru de care poți avea parte. Așa că-l accepti

și ești recunoscător pentru el, chiar dacă e doar atât, pentru că *nu ai de ales*. În loc să judeci atât de aspru și cu atâta fățarnicie stilul de viață al lui Dante, ar trebui să încerci să dai dovadă de puțină compasiune.

Gabriel tăcu brusc, realizând că dezvăluise mult mai mult decât își propusese s-o facă. Julia îl privea cu răceală, așteptând ca el să continue.

— Dante era bântuit de amintirea lui Beatrice. Și asta avea un efect negativ, nu unul pozitiv, pentru că nicio femeie nu se putea compara vreodată cu ea. Niciuna nu era îndeajuns de frumoasă, niciuna nu era îndeajuns de castă, niciuna nu-l făcea să se simtă cum îl făcuse ea. A dorit-o întotdeauna — doar că și-a pierdut speranța c-o va regăsi vreodată. Crede-mă, dacă ea i s-ar fi înfățișat mai devreme și i-ar fi spus cine este, el ar fi renunțat la tot și la toate pentru ea. Pe dată.

Ochii lui priviră țintă în ochii căprui ai Juliei, cu un aer deznădăjduit.

— Ce era să facă, domnișoară Mitchell? Hmmm? Luminează-ne. Beatrice l-a respins. Nu-i mai rămăsese decât un lucru de valoare și acela era cariera lui. Când ea i-a amenințat cariera, ce altceva putea să facă? A trebuit să renunțe la Beatrice, dar a fost *alegerea ei*, nu a lui.

Julia zâmbi suav la auzul tiradei lui și el știu că urma lovitura de grație.

— Prelegerea dumneavoastră a fost foarte instructivă, domnule profesor. Dar mai am o singură întrebare. Așadar, vreți să spuneți că Paulina nu e amanta lui Dante? Că e doar o tovarășă de așternut?

Se auzi o pocnitură asurzitoare, care răsună în întreg amfiteatrul. Toți masteranzii și doctoranzii se uitară șocați la el, realizând că domnul profesor Emerson tocmai rupsese în două markerul cu care scria pe tablă. Cerneala neagră i se întinse pe degete precum o noapte fără lună și din ochii lui țâșneau vâpăi albastrii.

„Până aici. Până aici, futu-î!“ își zise.

Paul o trase pe Julia spre el, cu un aer protector, apărând-o cu trupul lui, văzând că umerii domnului profesor începuseră să tremure de furie.

— Am terminat pe ziua de azi. Domnișoară Mitchell, în biroul meu. Acum!

Domnul profesor Emerson își îndesă furios notițele și cărțile în servietă și ieși din sala de seminar, trântind ușa după el.

Capitolul 16

Masteranzii și doctoranzii rămăseseră șocați în sala de seminar, cufundată în tăcere acum. Cum cei mai mulți nu erau specialiști în Dante, văzură altercația ca pe o dezbatere intestină (chiar dacă absurdă). Cercetătorii puteau fi foarte pătimași în legătură cu tema lor de studiu; toată lumea știa asta. Unii, precum Julia și domnul profesor, erau mai pătimași decât alții. De seminarul de azi se alesese praful cu siguranță, dar nu era cu totul surprinzător. Paul își spusese că nu fusese pe-atât de bizar ca unele din chestiile petrecute semestrul trecut la seminarul doamnei profesoare Singer despre „Metode medievale de tortură“... care se dovedise surprinzător de *aplicat*...

Pe măsură ce studenții începură să realizeze că lupta pe viață și pe moarte, ca între gladiatori, la care asistaseră se încheiase și n-avea să mai fie și o a doua rundă (sau floricele), începură să iasă rânduri-rânduri, cu excepția Christei, Juliei și a lui Paul.

Christa o fixă pe Julia cu ochii îngustați și o luă după domnul profesor ca un boboc de rață care-și caută mama.

Paul închise ochii și oftă.

— Ai tendințe sinucigașe?

Julia păru că iese dintr-o transă.

— Poftim?

— De ce l-ai provocat în halul ăsta? Caută un pretext să scapi de tine!

Abia acum înțelese beleaua în care se băgase. Parcă se transformase într-o altă persoană, care împroșcase cu furie și venin, fără a se gândi la cei care asistau la spectacol. Și acum că se descărcase, simțea cum se dezumflă, ca un balon stingher, rămas în urma unei petreceri aniversare. Începu să-și strângă încet lucrurile, încercând să-și adune curajul pentru ceea ce știa că va fi o conversație *foarte* neplăcută cu domnul profesor.

— Cred că n-ar trebui să te duci, spuse Paul.

— Nu vreau să mă duc.

— Atunci nu te duce. Trimite-i un e-mail. Spune-i că ți-e rău... și că-ți ceri scuze.

Julia reflectă o clipă. Era foarte tentant. Dar știa că singura ei șansă de a-și salva cariera va fi să fie *bărbată* și să-și primească pedeapsa. Putea încerca să-și pună ordine în viața personală pe urmă. Dacă mai era posibil s-o facă.

— Dacă nu mă duc în biroul lui, o să se înfurie și mai tare. Ar putea să mă exmatriculeze. Și am nevoie de acest seminar, altfel n-o să pot absolvi în mai.

— Atunci vin și eu cu tine. Și mai bine, o să vorbesc mai întâi eu cu el.

Paul se întinse cât era de lung și-și încordă brațele.

— Nu, e mai bine să nu te amesteci. O să mă duc și-o să-mi cer scuze și-o să-l las să urle la mine. Și, când își va fi luat livra de carne,* o să-mi dea drumul.

* Aluzie la piesa *Neguțătorul din Veneția*. (N.t.)

— *Virtutea milei n-o ai cu de-a sila.** Nu c-ar ști el ceva de asta. De ce v-ați înconțrat, de fapt? Dante n-avea o amantă pe nume Paulina.

Julia clipi de mai multe ori.

— Am descoperit un articol despre Pia de' Tolomei. Paulina era una din porecelele ei.

— Pia de' Tolomei n-a fost amanta lui Dante. Au existat zvonuri cum c-ar fi avut câteva amante și copii din flori, așadar, n-ai bătut complet câmpii. Dar, îmi pare rău, Julia, Emerson are dreptate — nimeni nu crede că Pia ar fi fost amanta lui Dante. Nimeni.

Julia își mușcă obrazul, stând pe gânduri.

— Dar nu m-a lăsat să explic. Și pur și simplu... mi-am ieșit din fire.

— Ți-ai ieșit din fire, am înțeles. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ți-aș face galerie, gândindu-mă c-a primit fix ce merita. *Ticălos arogant*. Dar, în cazul tău, am știut c-o să facă din țânțar armăsar.

Paul clătină din cap.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

— Tu îți scrii teza cu el, nu poți să-l înfurii. Dacă sare calul, o să plec. Și o să înaintez o plângere, acuzându-l de hărțuire.

— Paul o privi cu un aer foarte preocupat.

— Nu-mi miroase a bine. E furios.

— Ce poate să-mi facă? El e ditamai profesorul, eu sunt o biată masterandă. El are toată puterea.

— Puterea are efecte ciudate asupra oamenilor.

— Ce vrei să spui?

Paul scoase capul pe ușă, să se asigure că nu e nimeni pe hol.

— Emerson e un dement pervers. A avut o relație cu doamna profesoară Singer, ceea ce înseamnă că... — Paul se opri brusc, clătî-nând din cap.

— Ceea ce înseamnă că...

* *Neguțătorul din Veneția*, William Shakespeare, Actul IV, Scena 1, în traducerea lui Petre Solomon. (N.t.)

— Dacă te-a hărțuit sau a încercat să te convingă să faci anumite chestii, spune-mi și o să te ajut. Putem înainta o plângere.

Julia îl privi cu chipul lipsit de expresie.

— Nu se întâmplă nimic dubios aici. E doar un profesor ursuz căruia nu-i place să fie contrazis. O să-mi pun cenușă-n cap în biroul lui și să sperăm că nu mă obligă să renunț la seminarul lui.

— Sper să ai dreptate. A respectat întotdeauna barierele profesionale în relația cu studenții. Dar, cu tine, e altfel.

Paul o conduse până la biroul profesorului și, fără să-i lase vreun răgaz, bătu la ușă.

Domnul profesor Emerson deschise imediat ușa. Ochii lui albaștri ca lapislazuli aruncau în continuare văpăi.

— Tu ce vrei? exclamă, în timp ce-i arunca priviri ucigătoare Juliei.

— Doar un minut din timpul dumneavoastră, spuse Paul împăciuitor.

— Nu acum. Măine.

— Dar, domnule profesor, eu...

— Măine, domnule Norris. Nu mă scoate din pepeni.

Paul îi aruncă o privire îngrijorată Juliei, schițând un: „Îmi pare rău“.

Domnul profesor așteptă până ce Paul dispăru după colț, dându-se apoi la o parte și lăsând-o pe Julia să intre. Închise ușa după ea și se îndreptă spre fereastră.

„Voi ce intrați, lăsați orice speranță...“

Biroul domnului profesor era cufundat în întuneric, luminat doar de veioza de pe masă. Trăsese storurile și acum se sprijinea de perete, ținându-se cât mai departe de ea și frecându-se la ochi cu degetele mânjite de cerneală.

Julia își puse ghiozdanul în față, ca pe un scut, ținându-l cu amândouă mâinile. Cât el rămase tăcut, își făcu de lucru uitându-se în jur. Ochii îi poposiră pe un scaun — exact scaunul incomod de la Ikea pe care se așezase în septembrie, în decursul primei ei întâlniri

de tristă amintire cu domnul profesor. Scaunul fusese făcut bucăți și acele bucăți minuscule, îndoite, erau împrăștiate pe covorul persan.

Își plimbă încet privirea de la ce mai rămăsese din scaun la domnul profesor și înapoi. „A făcut praf un scaun. A făcut praf un scaun de metal.“

El deschise ochii și Julia citi în adâncurile acelor ochi albaștri un calm straniu și primejdios. Era precum dragonul în vizuina lui. Și ea venise neînarmată.

— Dacă ai fi oricine altcineva, te-aș exmatricula.

Julia începu să tremure de îndată ce-i auzi tonul. Era de un calm înșelător, catifelat precum mătasea ce alunecă pe un trup dezgolit. Dar sub această aparență străjuiau oțel și gheață.

— Tocmai ai oferit cea mai dezgustătoare manifestare de comportament infantil la care am asistat vreodată. Atitudinea ta sfidătoare e absolut inacceptabilă. Pe deasupra, nu-mi pot exprima nici măcar o părțică din furia pe care o simt în legătură cu ce-ai spus despre Paulina. Nu ai dreptul să mai pomenești *niciodată* de ea. M-ai înțeles?

Julia înghiți în sec, dar se simțea prea tulburată pentru a-i răspunde.

— Am întrebat: *m-ai înțeles?* mârâi el.

— Da.

— Capacitatea mea de autocontrol e oricum limitată. Ai face bine să nu mi-o pui la încercare. Și mă aștept să-ți înfrunți singură problemele, nu să-l manipulezi pe Paul să te salveze de consecințele propriiei tale nesăbuițe. Are destule probleme și singur.

Julia își aținti privirea asupra covorului, ferindu-și ochii de ai lui, care păreau să sclipească în întuneric.

— Cred c-ai *vrut* să-mi ies din fire. Cred c-ai vrut să mă înfurii și să fac scandal, ca să-ți ofer o scuză să fugi. Ai vrut să mă comport ca toți ceilalți ticăloși agresivi care te-au ținut în șuturi. Ei bine, eu nu sunt un ticălos agresiv și n-o să fac asta.

Ea se uită la scaunul distrus (un scaun simpatic, suedez, care nu făcuse *niciun rău* nimănui în scurta lui viață) și apoi se uită din nou la profesor. Dar nu-l contrazise.

El scoase involuntar limba, lingându-se pe buze.

— Toată treaba asta e un joc pentru tine? Hmmm? Ne ațâți unul împotriva altuia, ca într-o bucată de Prokofiev? El e Petrică și eu sunt Lupul. Tu cine ești în cazul ăsta... rața?

Julia clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat la seminarul meu azi n-o să se mai repete *niciodată*. M-ai înțeles?

— Da, domnule profesor.

Apăsă pe clanța din spatele ei. Ușa era încuiată.

— O să-mi cer scuze în fața clasei.

— Ca să ne expui și mai multor bârfe? N-o să faci în niciun caz una ca asta. De ce n-ai vrut să stai de vorbă cu mine? O singură întâlnire. Aș fi putut să-ți vorbesc și prin ușă, pentru Dumnezeu. În loc de asta, ai ales să-mi vorbești în sfârșit în mijlocul seminarului *meu* pentru masteranzi și doctoranzi, la dracu'!

— Mi-ai lăsat sutienul în tăvița de corespondență... Am crezut că...

— Folosește-ți creierul! se răsti el. Dacă ți l-aș fi trimis prin poștă, ar fi existat dovezi scrise. Ar fi fost mult mai compromițător. Și doar nu era să-ți las iPod-ul pe verandă în mijlocul furtunii.

Julia fu nedumerită de comentariul lui, ce părea aiurea în tramvai, dar decise să nu-l ia la bani mărunți.

— Eu am declanșat catastrofa asta schimbând tema prelegerii, dar tu ai dus-o la bun sfârșit, Julianne, și i-ai pus capac cu echivalentul unei bombe nucleare. *N-o* să te retragi de la cursul meu. E clar? *N-o* să te retragi din programul de master. O să ne purtăm ca și cum dezastrul ăsta nu s-ar fi întâmplat și-o să sperăm că ceilalți studenți sunt prea preocupați de problemele lor ca să observe ceva.

Gabriel o fixă cu un aer impasibil.

— Vino, spuse, arătând spre un loc de pe covor.

Ea făcu câțiva pași înainte.

— Ai restituit bursa?

— Nu încă. Șeful de catedră are gripă porcină.

— Dar ai programat deja o întâlnire?

— Da.

— Așadar, ai programat o întâlnire cu el, dar n-ai avut bunul-simț să-mi trimiți două vorbe când eram disperat să știu ce faci, mârâi el.

Julia clipi involuntar.

— O să anulezi întâlnirea.

— Dar nu vreau banii și...

— O să anulezi întâlnirea, o să accepți bursa și o să-ți ții gura. Tu ai provocat încurcătura asta; eu trebuie s-o rezolv.

Se uită încruntat la ea.

— Ne-am înțeles?

Julia își ținu răsuflarea și încuviință în silă.

— E-mailul pe care mi l-ai trimis a fost jenant, o palmă în față după toate mesajele pe care ți le-am lăsat. Le-ai ascultat măcar? Sau le-ai șters pur și simplu?

— Le-am ascultat.

— Le-ai ascultat, dar nu m-ai crezut. Și cu siguranță nu ai răspuns la ele. Ai folosit cuvântul „hărțuire“ în e-mailul pe care mi l-ai trimis. Ce dracu' sperai să obții cu asta?

— Hm... nu știu.

Gabriel se apropie la doar câțiva centimetri de ea.

— E foarte posibil ca e-mailul tău să fi atras deja atenția cuiva. Chiar dacă îl șterg — și l-am șters deja —, cineva tot ar putea să-l găsească. E-mailurile nu dispar niciodată, Julianne. N-o să-mi mai trimiți niciodată un e-mail. E limpede?

— Da.

— Pari singura persoană capabilă să mă scoată din fire — nu e o figură de stil — complet.

Julia se uită spre ușă, dorindu-și s-o poată deschide ca să dea bir cu fugiții.

— Uită-te la mine, șopti el.

Când îi întâlnește privirea, continuă:

— Va trebui să diminuez pagubele. Tocmai m-am ocupat de Christa și acum, mulțumită ție, va trebui să mă ocup și de Paul. Christa e o amenințare, dar Paul era un bun asistent de cercetare.

„Era un bun asistent de cercetare?”

— Te rog, nu-l concedia pe Paul. E vina mea că-a venit la tine. O să mă asigur că nu va spune nimic, îl imploră.

— Pe el îl dorești?

Tonul lui Gabriel era glacial.

Julia își făcu de lucru cu ghiozdanul.

— *Răspunde-mi!*

— Am încercat.

— Și?

— Și nimic.

— Nu mi s-a părut că ar fi nimic când te-am văzut în brațele lui în fața tăvițelor de corespondență. Nu mi se pare nimic când îmi bate la ușă, ca un cavaler medieval, gata să mă înfrunte ca să te apere. De ce nu poți să-mi spui ce vrei, Julianne? Sau răspunzi doar la *Iepuraș?* o întrebă, cu o voce plină de sarcasm.

Julia făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Nu știa ce să spună.

— Fie. Mă dau bătut.

Arată disprețuitor spre ușă.

— Paul are cale liberă.

Îi trebui un minut până ce creierul le transmise membrilor ei comanda de a se urni spre ușă, dar, într-un final, o făcu. Mergea cu capul plecat și umerii gârboviți, semănând izbitor de mult cu un fluture căruia i se smulseseră aripile. Dar n-o eliminase de la cursul lui și n-o exmatriculase. O consolare mărunță raportată la celelalte pierderi pe care tocmai le suferise.

Gabriel rămase nemișcat în timp ce ea încerca să descuie pe băjbăite. Îi scăpă un scâncet pe când se chinuia să descuie. El se apropie din spate și-și strecură brațul pe lângă mijlocul ei ca să-i

descuie, atingându-i șoldul stâng. Văzând că nu tresare, se apropie și mai mult de ea, murmurându-i la ureche.

— Așadar, tot chinul ăsta a fost zadarnic?

Ea-i simțea căldura trupului lipit de spatele ei. Radia dinspre pieptul lui, învăluindu-i omoplații. Simți cum mătasea papionului i se strecura printre șuvițele de păr, atingându-i gâtul și făcându-i pielea ca de găină.

— Ne-ai expus unor bârfe răutăcioase degeaba?

— Ai fost crud.

— Și tu.

— M-ai rănit.

— Și tu m-ai rănit. Răzbunarea e așa cum ai sperat că va fi? continuă el să-i șoptească, simțindu-i astfel răsuflarea caldă pe gât.

— Te-ai transformat din Iepuraș într-o pisicuță furioasă. Ei bine, m-ai zgâriat adânc azi, pisicuța mea dragă. Fiecare cuvânt m-a făcut să sângerez. Ești fericită acum? Acum că m-ai umilit în fața studenților mei dezvăluindu-mi toate păcatele ascunse? A fost un adevărat rug al deșertăciunilor, iar tu ai fost cea care i-ai dat foc.

— Își apropie și mai mult buzele de urechea ei și răsuflarea lui o făcu să se înfioare.

— *Ești o lașă.*

— Nu sunt o lașă.

— Tu ești cea care alege să plece.

— Tu mă trimiți la el.

— Pe dracu'! Întotdeauna faci ce-ți spun alții să faci? Unde e pisicuța mea înfuriată acum?

— Sunt o biată studentă, domnule profesor Emerson. Tu ești cel care deține autoritatea. Ai putea... să mă distrugi.

— Prostii. Asta crezi tu? Că treaba asta e o luptă de putere?

Gabriel îi desprinse ghiozdanul din degetele încordate și-l aruncă deoparte. O întoarse spre el și-i cuprinse obrajii în mâini.

— Crezi că aș fi în stare să te distrug? După ce-am trăit împreună?

— Nu eu sunt cea care are probleme de memorie. Crezi că sunt fericită? Crezi că asta-mi doresc? Sunt *foarte nefericită*. Să te revăd în sfârșit după atâția ani și să te văd așa? Nici măcar nu te mai recunosc!

— Nu mi-ai dat nici măcar o șansă. Cum naiba să știu ce vrei, Julianne, când nu vrei să vorbești cu mine, la dracu'? Nu vrei să-mi spui nimic!

— N-o să mă convingi să vorbesc cu tine dacă zbieri la mine!

Gura lui o luă cu asalt pe a ei, într-un sărut pătimaș, dar scurt, desprinzându-se apoi de buzele ei pentru a-i șopti la ureche:

— Vorbește cu mine.

Buza lui inferioară coborî ispititor pe lobul urechii ei.

Ea rămase tăcută, simțind energia dintre ei, ca un șarpe care se face rotocol, înghițându-și coada, într-o împletire simbiotică de furie și pasiune.

— Spune-mi că mă dorești sau ieși.

Pentru că ea nu-i răspunse, Gabriel se îndepărtă încet de ea. Simțindu-l că se desprinde de ea, o luă cu rău și cuvintele îi țâșniră năvalnic de pe buze, fără a se gândi la ceea ce spune.

— N-am dorit niciodată pe altcineva.

El se uită țintă în ochii ei, înainte de a o săruta din nou. Buzele lor se lipiră, respirațiile lor se contopiră, gurile lor își ieșiră în întâmpinare umede și alunecoase. Mâna lui dreaptă îi mângâie obrazul, ștergându-se încet de urechea ei, înainte de a-i cuprinde ceafa. În timp ce gura lui o cuprindea pe a ei, începu să-și frece degetul mare de pielea ei, făcând-o să se relaxeze. Buzele lor alunecau contopite. După o clipă sau două, el îi înclină capul ușurel — o rugămintă fără cuvinte.

„S-a deschis dinaintea mea.“

Julia nici măcar nu mai respira. Cum ar fi putut să respire când senzația era atât de intensă? Gustul de mentă, parfumul coloniei lui, felul în care răsuflarea lui părea s-o mistuie cu totul. Când ea nu răspunse rugăminții lui, limba lui Gabriel se aventură timid, explorându-i buza de jos, încolăcindu-se apoi peste ea și trăgând-o cu

măiestrie în gura lui. Julia gâfâi, copleșită de senzația stranie, dar cumva cunoscută.

Îi trase buza între buzele lui, tachineând-o. Totul era nespus de nou pentru ea, și totuși ciudat de familiar. Buze, dinți, jocul delicat al limbii lui. Pasiunea era la fel de vie, dar furia fu înlocuită de o senzație electrizantă. Aerul părea încărcat de scânteii când Julia răspunse invitației lui și întredeschise gura.

Maxilarul ei era încordat. O simțea. Gabriel își lăsă mâna stângă să alunece de-a lungul pomelului ei, până la osul maxilarului, și începu să-i mângâie obrazul, încercând să-i risipească tensiunea. Pe măsură ce ea se relaxa sub atingerea lui, el prinse curaj. Cu vârful limbii, îi desfăcu buza de jos, trăgând de ea, și limba lui o atinse încetșor pe a ei. Se făcură prezentările, timid la început, pe măsură ce limbile lor se întâlneau mai întâi ca prieteni, cu atingeri blânde și sfoase, apoi ca amanți, senzual și erotic, până ce gurile lor fură cuprinse de o văpaie și dansul în doi lăsă locul unui tango în care se contopeau.

Era mai plăcut decât își imaginase Gabriel — cu mult mai plăcut decât în visele sau închipuirea lui. Era aievia. *Beatrice* era aievia. Cât timp își lipea buzele de buzele ei și-i explora gura, putea spune că în acele momente era a lui, cu trup și suflet. Fie doar și pentru acele momente.

„Atât de dulce, își zise Julia. Atât de cald.“

Îl trase pe Gabriel mai aproape, înfigându-și mâinile tremurânde în părul lui, trăgându-l până ce era prinsă între trupul lui și ușa, cu trupul ei firav lipit de trupul lui înalt, musculos. Gabriel îi cuprinse capul în mâna lui dreaptă făcută căuș, ca pentru a o ocroti, până când începu să geamă tare în gura ei.

„Eu l-am făcut să geamă.“

Geamătul fusese sonor, sălbatic și senzual. Julia avea să-și amintească acel sunet și cum reverberase pe buzele ei, în gura ei, toată viața. Simțea cum îi gonește sângele prin vine, fierbinte și dens, pielea ei înflorea sub atingerea lui. În viața ei nu-și dorise nimic mai mult decât să-i simtă brațele încolăcite în jurul ei și buzele lipite de ale ei.

Paul dispăruse. La fel și Christa. La fel și întreaga Universitate. Nu mai erau decât ei.

Buzele lui Gabriel o cuprindeau, o posedau. Se aprinse un foc în ființa ei în timp ce trupurile lor se mișcau la unison, forme moi lipite de tăria oțelului. Julia inspira cu nesaț, dar nu era de ajuns. O luă cu amețeală.

Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât Gabriel ar fi putut să jure că-i simțea bătăile inimii prin cămașă. Își strecură mâna stângă pe sub tivul bluzei ei pentru a urca ușor deasupra mijlocului ei. Gemu din nou, răsfirându-și degetele de-a lungul văii de la baza coloanei ei, revendicând-o. N-avea nevoie s-o vadă pentru a ști că era un loc frumos și prețios.

Până când... Julia începu să gâfâie, respirând greoi. Gabriel nu voia să se oprească. Își dorea să continue, s-o poarte spre biroul lui și s-o întindă acolo pentru a încheia ce începuseră. Își dorea să exploreze fiecare părticică a trupului ei și să se uite țintă în ochii ei întunecați în timp ce trupul ei își dezvăluia tainele. Dar prudența triumfă și își încetini mișcările, chiar dacă doar la gândul de a se desprinde de ea simțea o durere fizică.

O strânse în brațe, ținându-i în continuare capul în mâna făcută căuș, și lăsă trei săruturi caste pe buzele ei întredeschise. Își lăsă buzele să-i alunece nespus de blând de-a lungul gâtului ei, până la curbura umărului. Încă un sărut după ureche, cu vârful limbii, mai curând o promisiune decât un rămas-bun, și Gabriel se opri.

Își plimbă mâinile de-a lungul brațelor ei și le lăsă să poposească pe șoldurile ei. Trasă modele complicate cu degetele mari, pentru a o face să deschidă ochii. Ar fi putut să jure că auzea cum le bat inimile, nebunește, dar aproape la unison, în liniștea din biroul lui. Ea îi făcea asta. Îl vrăjise, îi intrase în trup și-n sânge. Se uită la ea, minunându-se, și-și mai șterse o dată buzele de buzele ei întredeschise. Ea nu-i răspunse la sărut. Gabriel se uită atent la ea, ușor speriat.

— Julia? Scumpo? Te simți bine?

Inima i se opri în loc când ea îi căzu moale în brațe.

Nu leșinase. Nu chiar. Pur și simplu fusese copleșită de senzații și din cauză că nu mâncase mai nimic. Dar simțea că el o ține strâns în brațe. Și îl auzea șoptindu-i blând la ureche.

Gabriel îi mângâie fața cu vârful degetelor. Când gestul nu-i trezi nicio reacție, își lipi buzele de fruntea ei.

— Beatrice?

Julia deschise ochii.

— De ce-mi spui așa?

— Pentru că așa te cheamă, murmură el, mângâindu-i părul. Te simți bine?

Ea inspiră și expiră adânc.

— Cred că da.

O sărută din nou pe frunte.

Julia își aminti brusc de furia lui Gabriel și de sclipirea stranie a ochilor lui albaștri.

— E o greșeală ce facem. Ești profesorul meu. Sunt într-un mare bucluc.

Încercă să se desprindă din brațele lui, dar el nu-i dădu drumul. Se rezemă de ușă.

— Ce-am făcut?

Își duse o mână tremurândă la frunte.

Gabriel se încruntă și-i dădu drumul.

— Mă dezamăgești, Julianne. Nu sunt genul de bărbat care se laudă cu cuceririle lui. O să te apăr, îți promit.

Îi ridică rucsacul și și-l puse pe umăr, apoi își luă servieta într-o mână și îi cuprinse mijlocul cu celălalt braț, trăgând-o spre el.

— Vino cu mine.

— Mă așteaptă Paul.

— La dracu' cu Paul.

Julia clipi șocată.

— Ești doar un animăluț de companie pentru el.

— Nu sunt un animăluț — sunt prietena lui. E singurul meu prieten în Toronto.

— Aș vrea să fiu eu prietenul tău, spuse Gabriel, uitându-se lung la ea. Și o să-mi țin prietena foarte aproape ca să mă asigur că nu fuge din nou.

— E... e complicat. Și periculos.

Julia se sili să uite senzația pe care i-o dăduseră buzele lui, lipite de ale ei, și să se concentreze pe problemele lor insurmontabile. Dar era imposibil, mai ales că în minte continuau să-i răsunе gemetele lui.

— Am avut impresia că nu ți se părea complicat și periculos când zburdai în apartamentul meu îmbrăcată în lenjeria mea de corp. Nu ți s-a părut complicat când mi-ai lăsat o tavă cu micul dejun în frigider, cu ceea ce era, fără îndoială, o scrisoare de dragoste. De ce totul e mai complicat acum că te-am sărutat?

— Pentru că am fost... dați în vileag.

Expresia lui se înăspri.

— Ba n-am fost. În afara e-mailului, singura dovadă publică e o ceartă, care lasă loc la mai multe interpretări. Inamicii noștri sunt cei care trebuie să vină cu dovezi. Noi vom nega totul.

— Asta vrei să faci?

— Ce alternativă avem? În plus, în timpul seminarului, încă nu exista o relație.

El se aplecă și ridică un breloc cu mai multe chei de pe podea.

— Sunt ale tale?

Ea întinse mâna.

— Da.

— P de la Princeton? Sau de la Paul? o ironiză Gabriel, fluturându-i cheile dinainte.

Julia i le smulse din mână, strâmbându-se, și le îndesă în rucsacul pe care-l ținea el.

Gabriel zâmbi văzându-i reacția.

— Așteaptă aici cât verific eu dacă Paul și-a scos pușca și stă la pândă, gata să-l împuște pe lup și să salveze rățușca.

Scrută grăbit holul pustiu.

— Hai, fuga! O s-o luăm pe scări.

O trase pe Julia pe ușa și încuie în urma lor.

— Ești în stare să mergi pe jos? Putem s-o luăm pe scurtătură prin campusul de la Victoria College și să ieșim pe Charles Street. Sau aș putea să chem un taxi, îi șopti, în timp ce deschidea ușa care dădea spre scară.

— Unde mă duci?

— Acasă.

Ea se relaxă un picuț.

— Acasă... *la mine*, îi explică el, apropiindu-și fața de a ei.

— Credeam că te scot complet din fire.

Gabriel se îndepărtă de ea și se îndreptă de spate, parcă pentru a-și accentua înălțimea.

— Da. Complet. Dar e șase seara și tu leșini de foame. În niciun caz nu pot să te scot în oraș după ce s-a întâmplat. Și la tine nu pot să-ți pregătesc o cină ca lumea.

— Dar ești în continuare furios pe mine. O văd în ochii tăi.

— Sunt sigur că și tu ești în continuare furioasă pe mine. Dar să sperăm c-o să ne treacă. Deocamdată, de fiecare dată când mă uit la tine, tot ce-mi trece prin minte e că vreau să te sărut.

Gabriel îi dădu drumul și o luă înaintea ei pe scări.

— Paul mă poate conduce acasă.

— Ți-am zis... la dracu' cu Paul. Tu ești Beatrice *a mea*. Locul tău e lângă *mine*.

— Gabriel, nu sunt Beatrice a nimănu. Fanteziile astea trebuie să înceteze.

El îi puse o mână pe braț ca s-o oprească.

— Niciunul din noi nu are monopol asupra fanteziilor. Singura noastră speranță e să ne acordăm răgazul de a descoperi cine suntem cu adevărat și a decide dacă e o realitate cu care putem trăi. Mi-ai dat bătăi de cap cât pentru o viață întreagă, dar asta se încheie azi. O să stăm la masă și o să avem discuția pe care am vrut s-o avem acum zece zile. Până atunci, nu te las să-mi scapi din ochi. Am încheiat, da?

Văzându-i expresia hotărâtă, Julia realizează că n-avea rost să încerce să-l contrazică. În timp ce el o conducea pe o ușiță laterală, care dădea în spatele facultății, își scoase mobilul și-i trimise un SMS lui Paul, cu o undă de vinovăție. Îi spuse că e bine, că e prea stânjenită pentru a vorbi de cele petrecute și că e deja în drum spre casă.

Paul stătuse la pândă în dreptul lifturilor, așteptând-o să iasă. Trecuse o dată sau de două ori prin fața ușii domnului profesor, dar nu auzise nimic. Nu voise să-l irite pe Emerson așteptând chiar în fața ușii.

De îndată ce primi mesajul, dădu fuga imediat spre birou. Bătu la ușa lui Emerson, dar nu primi niciun răspuns. O luă la goană spre scări și le coborî în fugă, sperând c-o s-o prindă din urmă.

Gabriel intră după ea în apartament.

— Ai mâncat ceva la prânz?

— Nu-mi amintesc.

— Julianne! Dar la micul dejun?

— Am băut o cafea...

El înjură înfundat.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Nu-i de mirare că ești așa palidă. Vino!

O conduse spre fotoliul de catifea roșie din living și o invită să se așeze, ridicându-i blând picioarele și întinzându-i-le pe canapea.

— Nu-i nevoie să stau aici. Aș putea să stau cu tine în bucătărie.

El se încruntă, nu foarte fioros, în timp ce aprindea focul în semineul cu gaz. O mângâie pe creștet, dându-i părul pe spate.

— După o zi ca asta pisicuțele trebuie să stea cuibărite într-un fotoliu, lângă foc. O să-ți fie mai bine aici decât pe unul din taburetele de la bar. O să pregătesc cina, dar trebuie să ies să cumpăr câte ceva. Te descurci dacă te las singură?

— Sigur, Gabriel. Nu sunt suferindă.

— Dacă simți că te prăjești, apasă pe întrerupător și Infernul se va stinge.

Se aplecă spre ea și-o sărută pe creștet, îndreptându-se apoi spre ușa de la intrare.

— Promite-mi că n-o să pleci până mă întorc, îi strigă.

— Promit.

Julia se întrebă dacă el se temea chiar atât de tare c-o s-o piardă.

Își aminti ce se întâmplase la curs și evenimentele din biroul lui. Se întrebă dacă o luase cu amețea pentru că nu mâncase sau din cauza sărutului lui Gabriel. N-ar fi fost prima dată când avea acest efect asupra ei...

Închise ochii pentru o clipă, legănată de sunetul înfundat al focului din șemineu, și adormi pe dată.

În cameră răsuna o voce de femeie, pătimașă și plină de emoție. Julia recunoscuse cântecul înainte de a deschide ochii. Gabriel asculta Edith Piaf, *Non, je ne regrette rien*. Era o alegere neobișnuită.

Julia deschise ochii și-l descoperi aplecat asupra ei, zâmbindu-i, părând o întruchipare a unui înger zbuțuit — un înger cu părul negru, o gură plămădită pentru păcat și ochi albaștri, pătrunzători. Se schimbaseră într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă neagră, cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebrațele musculoase.

— Julianne?

Îi zâmbi și-i întinse mâna.

Ea îl luă de mână și se lăsă condusă în sufragerie. Gabriel pusese masa ca pentru o ocazie specială, cu o față de masă albă, de in, și aprinsese lumânările dintr-un sfeșnic de argint, bogat împodobit. Văzu două rânduri de porțelanuri, tacâmuri de argint și pahare de cristal și o sticlă care părea să fie de șampanie.

Pe etichetă scria *Veuve Clicquot Ponsardin 2002*.

— Ți place?

Se așeză în spatele ei și-i frecă brațele cu mâinile.

— E superb, reuși să îngaime, studiind cu un aer bănuitor sticla de șampanie.

— Atunci, te rog.

Îi trase scaunul și-i întinse un șervet alb de in.

— Am mai făcut o încercare cu florile. Te rog să nu le rupi cum ai făcut cu celelalte, spuse, zâmbind mânzește, și arătând spre o vază înaltă, modernă, în care era un aranjament de zambile mov.

— Dacă ești cuminte, o să te las să citești felicitarea, îi șopti, turnându-i șampanie în pahar.

Fără a mai aștepta s-o vadă cum degustă șampania, se făcu nevăzut în bucătărie.

Uitându-se repede peste umăr, ca să se asigure că n-o vede, Julia scoase felicitarea cuibărită între flori și citi mesajul:

*Draga mea Julianne,
Dacă vrei să știi ce simt pentru tine,
întreabă-mă.
Al tău,
Gabriel*

„Ticălos plin de el“, își zise, punând repede felicitarea la loc.

Cum stătea acolo, iritată, observă mai multe lucruri. Gabriel alesese Edith Piaf ca muzică de fond; acum cânta *La Vie en Rose*. Fața de masă, tacâmurile, șampania, florile... nu-și dăduse atâta osteneală când luaseră cina cu Rachel.

Toată ciondăneala și patima din biroul lui aprinseseră o văpaie în ei. Iar felul cum o sărutase... nimeni n-o mai sărutase vreodată așa, nici măcar el. Doar amintindu-și, simți c-o ia cu fiori de plăcere. Era o senzație inedită, dar nu neplăcută.

Preludiu.

Știa că el trebuise să facă o efortare spre a se opri din sărut, ca și cum s-ar fi războit cu sine. Tensiunea dintre ei fusese palpabilă, concretă aproape. Știa că el e un bărbat foarte senzual, care nu ducea niciodată lipsă de o companie feminină, după cum singur recunoscuse. Acum c-o gustase treaz, o dorea. Era o senzație coplesitoare să fii dorită de o ființă atât de ispititoare, de senzuală. Se simțea precum

Psyche dorită de Cupidon. Și nu putea nega atracția pe care o simțea față de el sau felul cum tremura toată de dorință când o săruta el.

Dar Julia nu era dispusă să-l împartă, ceea ce făcea orice alte considerații romantice sau sexuale irelevante. Hotărî să aștepte până la salată să-i declare asta.

Când Gabriel se așeză în capul mesei, lângă ea, ridică paharul cu apă și toastă pentru seara care le stătea dinainte. În timp ce ciocneau, Julia realizează că el nu bea șampanie.

— Fără *Veuve Clicquot*? îl întrebă, sorbind neîncrezătoare din pahar. El zâmbi, clătinând din cap.

— *Non, seulement de l'eau ce soir. Mon ange.**

Julia își dădu ochii peste cap auzindu-l vorbind franțuzește, dar nu pentru că n-ar fi vorbit-o bine.

— Probabil că n-o să-ți vină a crede, dar nu beau tot timpul. Cu toate astea, nu m-aștept să termini singură toată sticla. O s-o păstrăm să facem cocktailuri Mimosa pentru micul dejun.

Julia făcu ochii mari. „Pentru micul dejun? Ești foarte sigur de tine, Casanova.“

— Am căutat în colecția mea un vin din 2003, dar a trebuit să mă mulțumesc cu unul din 2002.

Juliei îi luă un moment să realizeze semnificația anului și, când îi pică fisa, își lăsa capul în jos și se îmbujoră. Gabriel o privi peste bolul cu salată, dar nu zise nimic. Sperase la o reacție mai entuziastă din partea ei, dar deduse, rapid, că ea era copleșită după tot ce se întâmplase.

„E agitată; tremură și s-a înroșit la față.“

Din când în când, Gabriel întindea mâna pentru a-i atinge încheietura, doar ca s-o liniștească. Oricând privirile li se întâlneau, se oprea din ceea ce făcea și îi zâmbea încurajator — sperând că ea va spune ceva. Dar ea își lăsa capul în jos și nu-și ridica privirea din farfurie — până când auziră acordurile unui anumit cântec.

* „Nu, doar apă în seara asta. Îngerul meu.“ (N.t.)

Besame, besame mucho...

Gabriel o privi atent. Când văzu că reacționează la melodie, îmbujorându-se mai tare, îi făcu cu ochiul.

— Îți amintești de cântecul ăsta?

— Da.

— Cum stai cu spaniola?

O privea așteptând un răspuns.

— Nu știu boabă.

— Păcat. Versurile sunt foarte frumoase.

Îi zâmbi cu o undă de tristețe și ea își feri privirea.

Când nu cânta, Gabriel o privea, studiindu-i mișcările ochilor, cum își foia mâinile, roșeața din obraji. Și, când melodia se termină, se ridică și-o sărută apăsător pe creștet.

Strânse vasele, îi umplu din nou paharul cu șampanie și servi aperitivele, *spaghetti con limone* cu capere și crevete-tigru. Era o delicată și una din mâncărurile preferate ale Juliei, așa că-o surprinse că el o pregătise. Poate Rachel îi...

Clătină din cap. Povestea asta era doar între ea și Gabriel. Punct. Cu excepția fantomei Paulinei, care-i bântuia pe amândoi...

— Nu mai ești cel care-ai fost în livadă, declară Julia sec, simțind că șampania îi dădea curaj.

El își lăsă furculița în farfurie, încruntându-se.

— Ai dreptate — m-am schimbat în bine.

Julia râse cu amărăciune.

— Imposibil! El a fost draguț cu mine și nespuse de blând. El n-ar fi putut niciodată să se poarte atât de rece și indiferent cum te-ai purtat tu.

— Nu știi ce vorbești.

Se uită drept în ochii ei.

— Nu te-am mințit niciodată. De ce te-aș minți tocmai acum?

Ea se înroși, înfuriată.

— N-o să las întunericul din tine să mă mistuie.

Gabriel fu intrigat de ostilitatea ei subită și fu foarte tentat să-o ia la întrebări. Surprinzător însă, își lăsă capul într-o parte. Ea îl privi

umezindu-și degetul în Perrier și plimbându-l pe buza paharului, dându-i roată, cu un gest blând și senzual. În curând, cristalul le reverbera în urechi.

Brusc, Gabriel se opri.

— Crezi că întunericul poate mistui lumina? Interesantă teorie. Hai să vedem dacă e valabilă.

Scutură din mână spre sfeșnic.

— Uite. Tocmai am aruncat ceva din întunericul meu în lumânările alea. Vezi cât de eficient am fost?

Rânji și-și întoarse atenția spre farfurie.

— Știi ce vreau să zic! Nu mai fi atât de condescendent, la naiba! Ochii lui Gabriel se întunecară.

— N-am de gând să te mistui, dar n-o să te mint spunându-ți că nu mă atrage lumina ta. Dacă eu sunt întunericul, atunci tu ești lumina stelelor. De fapt, sunt fascinat de *la luce della tua umiltate*.*

— N-o să te las să mă fuți.

La auzul spuselor ei, el se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie șocată și dezgustată. Se gândi că ea băuse destulă șampanie pentru seara respectivă.

— Pardon, ți-am cerut-o cumva?

Vocea lui era calmă și impasibilă, ceea ce-o irită și mai mult pe Julia.

„Mincinosule! Mincinosule! Ochi albaștri care aruncă văpăi.“

El îi zâmbi obraznic, privindu-i chipul peste buza paharului. Își șterse buzele cu șervetul și-și apropie fața de a ei, până la doar câțiva centimetri.

— Dacă ți-aș cere ceva, domnișoară Mitchell, n-ar fi asta.

Îi zâmbi, se lăsă din nou pe spătarul scaunului și termină de mâncat cu o expresie aproape amuzată, fără să mai scoată vreo vorbă.

Julia fierbea. Știa că el se uită la ea; îi simțea privirea ațintită asupra feței, asupra gurii ei, asupra umerilor care-i tremurau. Nimic

* „Lumina smereniei tale“. (N. t.)

nu le scăpa acelor ochi albaștri și pătrunzători. Avea senzația că el privește drept în sufletul ei și totuși nu-și ferește privirea.

— Julianne, spuse el într-un final.

Îi cuprinse încheietura pe sub masă și-i trase mâna în poala lui, atingându-i în treacă coapsa.

Glasul lui era blând și mângâietor, iar Julia simți cum căldura atingerii lui i se răspândea până în vârful degetelor de la picioare.

— Uită-te la mine.

Încercă să-și retragă mâna, dar el o ținea strâns.

— *Uită-te la mine când vorbesc cu tine.*

Julia își ridică încet ochii spre ai lui. O priveau blând, mai puțin amenințător decât tonul lui, dar foarte intens.

— Nu te-aș fute niciodată. Ne-am înțeles? Nu poți să fuți un înger.

— Atunci ce i-ar face cineva ca tine unui înger?

Vocea ei tremura un pic.

— *Cineva ca mine ar prețui-o.* Ar încerca s-o cunoască și să-i dezlege misterul. Ar începe prin a fi... prieten cu ea, poate.

Julia se foi, încercând să scape strânsorii lui.

— Prieteni care fac sex?

— Julianne...

Vocea lui ascundea un avertisment. Îi dădu drumul la mână și o privi pentru o clipă.

— E chiar atât de greu de crezut că *vreau* să te cunosc? Că *vreau* s-o iau pe îndelete?

— Da.

El își mușcă limba, reținându-și o injurătură.

— Asta e ceva nou pentru mine, Julianne. Prejudicata ta e justificată într-o oarecare măsură, dar nu încerca dinadins să-mi pui răbdarea la încercare.

— Știm amândoi că profesorii nu pot fi prieteni cu studenții lor.

— Noi am putea fi, îi șopti el, dându-i cu blândețe părul peste umăr și lăsându-și degetele să-i atingă ușor gâtul dezvelit. Dacă asta vrei.

Ea nu știi cum să reacționeze la această declarație șocantă, așa că se trase mai departe de el.

— Nu obișnuiesc să seduc virgine, Julia. Virtutea ta nu e în pericol cu mine.

Și cu asta, Gabriel strânse farfuriile și se făcu nevăzut în bucătărie. Julia își termină paharul din două înghițituri.

„E un mincinos. Dacă nu l-aș fi refuzat, ar fi schițat zâmbetul lui binecunoscut și m-ar fi trântit rășchirată în pat, goală-pușcă, până să apuce chiloții mei să atingă podeaua. Și probabil m-ar pune să reconstituim una din pozițiile din fotografiile lui alb-negru. Apoi Paulina ne-ar suna în toiul pasiunii.“

Gabriel se întoarse și-i luă degrabă paharul și sticla de șampanie. După câteva minute, îi aduse un espresso cu o fâșie spiralată de coajă de lămâie. Julia fu surprinsă. Îi era greu să și-l imagineze decojindu-și singur lămâile, și totuși, iată dovada — coajă de lămâie proaspătă și îmbietoare.

— Mulțumesc, Gabriel. Espresso Roma e cafeaua mea preferată. El o privi inflammat.

— M-am gândit că e momentul să treci pe o băutură non-alcoolică înainte să vomți pe mine.

Julia se strâmbă la el. Se simțea foarte bine. Era mai puțin inhibată, dar încă era lucidă. Cel puțin așa credea.

— Ce mi-ai scris în felicitare? Cea pe care mi-ai lăsat-o pe verandă?

Gabriel se crispă.

— Așadar, n-ai citit-o?

— Eram supărată.

El ridică din umeri.

— Atunci e mai bine că n-ai citit-o.

Se întoarse pe călcâie și dispăru.

Julia sorbi agale din espresso, încercând să ghicească ce i-o fi scris. Trebuie să fi fost ceva îndeajuns de intim ca să-l necajească faptul ăsta. Se întrebă dacă felicitarea făcută bucăți era încă

împrăștiată peste rondul de flori din fața clădirii ei și dacă ar putea s-o reconstituie.

După câteva minute, Gabriel se întoarse cu o felie de prăjitură cu ciocolată și o singură furculiță.

— Desert?

Își trase scaunul ca să stea mai aproape de ea — prea aproape, de fapt.

— Julianne, îi susură la ureche. Știu c-ai o slăbiciune pentru ciocolată. Am cumpărat prăjitura asta ca să-ți fac o plăcere.

Îi băgă furculița sub nas, pentru a o ademeni cu aroma. Ea se linse involuntar pe buze. Mirosea fabulos. Întinse mâna să-i ia furculița, dar el o trase departe de mâna ei.

— Nu. Trebuie să mă lași pe mine să te hrănesc.

— Nu sunt copil.

— Atunci nu te mai purta ca și cum ai fi. *Ai încredere în mine.* Te rog.

Julia se întoarse și clătină din cap, rezistând tentației de a-l privi cum duce furculița la gură și linge puțină glazură.

— *Mmmmmm!* Știi, gestul de a hrăni pe cineva e dovada supremă de grijă și afecțiune... e o formă de a te împărtăși pe tine cu altcineva prin hrană.

Îi vârî încă o bucată de prăjitură sub nas.

— Gândește-te la asta. Suntem hrăniți la împărtășanie, suntem hrăniți de mamele noastre când suntem sugari, de părinții noștri în copilărie, de prieteni la petreceri, de un iubit când ne înfruptăm unul din trupul celuilalt... și, din când în când, unul cu sufletul celuilalt. Nu *vrei* să te hrănesc? Nu *vrei* să te înfrupti din trupul meu, dar măcar înfruptă-te din prăjitura mea.

Gabriel râse ușor. Pentru că Julia nu-i răspunse, își întoarse atenția asupra desertului. Ea se strâmbă îmbufnată. Dacă el credea că spectacolul ăsta dezgustător de desfrâu culinar o să-i atragă atenția și s-o excite până ce-avea să fie ca lutul în mâinile lui...

... *avea perfectă dreptate.*

Să-l vadă pe Gabriel mâncând prăjitură cu ciocolată era, probabil, cel mai erotic spectacol pe care-l văzuse vreodată. Savura fiecare bucătică, lingându-și buzele sugestiv și furculița după fiecare înghițitură. Închise ochii și gemea din când în când, scoțând sunete guturale, de animal sălbatic, bine-cunoscute. Se mișca încet și sinuos spre farfurie, cu tendoanele brațelor profilate limpede pe sub piele, întinzându-se înainte și înapoi, privind-o drept în ochi la fiecare mișcare târăgănată.

Înainte chiar ca el să ia ultima îmbucătură, Julia simți că în cameră se făcuse înăbușitor de cald. Obrajii îi ardeau, respira greu și simțea broboane de sudoare pe frunte. Iar mai jos...

„Ce-mi face? Mă simt ca și cum...”

— Ultima ocazie, Julia.

Îi flutură furculița dinaintea ochilor.

Încercă să reziste ispitei. Încercă să-și întoarcă privirea, dar, cumva, când deschise gura ca să-l refuze, el îi strecură furculița în gură.

— Mmmmmmm, zumzăi el, zâmbind larg și dezvelindu-și dinții albi și drepți. Ce pisicuță cuminte!

— Julia se înroși și mai tare și-și trecu degetele peste buze, adunând și ultimele firimituri. Gabriel avea dreptate, prăjitura era delicioasă.

— N-a fost așa rău, nu-i așa? Vezi ce plăcut e să aibă cineva grijă de tine? Îi șopti el. Vezi ce plăcut e să am... eu grijă de tine?

Ea începea să se întrebe dacă avea vreo șansă să reziste strategiei lui de seducție. Orice amintire a spuselor lui despre virtute îi pierise din minte.

Gabriel întinse mâna și-i apucă încheietura, ducându-i degetele la buze.

— Ți-a mai rămas ciocolată, spuse, ca și cum ar fi tors, uitându-se la ea printre gene. Îmi dai voie?

Juliei i se tăie răsuflarea. Nu știa prea bine ce vrea el să facă, așa că nu-i răspunse.

El îi zâmbi răutăcios, luând tăcerea ei drept o încuviințare, și-i luă degetele în gură, unul câte unul, sugându-le ușor și plimbându-și limba agale în jurul fiecărui deget.

Julia își mușcă buza, înăbușindu-și un geamăt, simțind că-i ia pielea foc. „Pe toți dracii, Gabriel.“ Când el termină, ea închise ochii și-și șterse sudoarea de pe frunte.

Gabriel o privi în tăcere un răstimp ce păru că nu se mai termină.

— Ești epuizată, spuse brusc, stingând lumânările. E ora de culcare.

Ea deschise ochii când el se aplecă asupra ei.

— Cum rămâne cu discuția noastră?

— Am discutat destul pe ziua de azi. Discuția noastră o să fie una lungă și ar trebui s-o începem când avem amândoi mintea limpede.

— Te rog, Gabriel. Nu face asta.

Vocea ei era joasă și disperată.

— O noapte. Rămâi peste noapte cu mine și, dacă vrei să pleci mâine, eu n-o să te opresc.

O ridică grijuliu și o strânse la piept.

Julia nu spuse nimic, simțind cum își pierde și ultimele fărâme de autocontrol. Era stoarsă de puteri. O epuizase și din împotrivirea ei nu mai rămăsese aproape nimic. Poate șampania era de vină. Sau poate toate emoțiile prin care trecuse și întâlnirea explozivă din biroul lui. Oricare ar fi fost explicația, nu-i mai putea rezista. Inima-i bătea deja într-un ritm nebun, iar căldura care-i străbătea corpul aproape că-i mistuia măruntaiele. Și mai jos încă, în jurul pântecelui, simțea o involburare deloc subtilă de dorință.

„O să mă mistuie, trup și suflet.“

În visele ei, Gabriel era întotdeauna cel căruia îi dăruia virginitatea ei. Dar nu așa. Nu simțind o asemenea dorință disperată în vintre, nu descoperind o asemenea emoție, imposibil de deslușit, în ochii lui.

El o purtă de-a lungul holului până în dormitorul lui și o așeză blând în mijlocul patului mare, medieval. Aprinse câteva lumânări

și le puse de jur-împrejur, pe noptiere, pe dulap și pe comoda de sub tabloul cu Dante și Beatrice. Apoi stinse toate luminile și se făcu nevăzut în baie.

Juliei i se păru o bună ocazie ca să studieze fotografiile alb-negru. Dar nu mai era niciuna. Nu mai era nimic pe pereți, doar reproducerea după Holiday și șase cârlige cu sârmulițe care aminteau de prezența fotografiilor dispărute acum.

„De ce le-a dat jos? Și când?“

Julia era fericită că dispăruseră. Se temea de cum ar fi arătat în lumina tremurătoare a lumânărilor, licărind brutal și demonic în clarobscur, anticipând soarta ei, ce-avea să fie pecetluită în curând. Un trup gol, fără nume, fără chip, fără suflet. Spera doar că cea mai agresivă dintre ele, a șasea fotografie, nu era ceea ce plănuia el pentru primul ei contact.

Oare asta va dori? Oare asta îi va cere? Să-i smulgă hainele, s-o trântască pe burtă, să se împingă în ea pe la spate... fără a se uita măcar în ochii ei în timp ce-i răpea virginitatea, fără sărutări, fără a face cu adevărat dragoste, nimic altceva decât agresiune și dominație. Julia știa despre preferințele lui sexuale doar din poze și din faptul că el descriesese ceea ce le făcea femeilor drept *futut*.

Respirația i se accelerează, simțind cum o cuprinde panica. Auzi în minte o voce din trecut care vorbea despre a te fute ca animalele.

Gabriel se întoarse îmbrăcat într-un tricou de culoarea ierbii și o pereche de pantaloni de pijama cu imprimeu scoțian Black Watch. Puse un pahar cu apă pe noptieră, lângă una din lumânări, trase cuverturile și-o ridică pe Julia ca s-o așeze sub plapumă.

Ea se crispă, dar el se prefăcu că nu observă și se lăsă într-o rână, la picioarele ei, trăgându-le la piept. Îi scoase tenișii și șosetele, masându-i blând tălpile și degetele de la picioare, făcând-o să geamă involuntar.

— Relaxează-te, Julianne. Nu te împotrivi. Ar trebui să savurezi chestia asta.

Din când în când murmură câte ceva, mai mult pentru el decât pentru a fi auzit de ea, și, la un moment dat, Juliei i se păru că-l aude

zicând *la sua immagine*. Dar nu putea fi sigură. Vocea lui era joasă, ca o șoaptă sau o rugăciune.

Se întrebă în sinea ei dacă se referea la ea sau la Beatrice și căror zei desfrânați le înălța rugi. Tot în sinea ei, îi imploră să-i vină în ajutor, în schimb.

„Vă rog, nu-l lăsați să mă mistuie.“

— Parcă-mi amintesc că ți-au plăcut boxerii mei de la Magdalen College. Sunt în sertarul de sus, dacă vrei să-i împrumuți. Mie nu-mi mai vin.

— Pozele tale... cele pe care le aveai atârinate pe pereți. Asta vrei? întrebă Julia înfundat.

El încremeni, cu mâinile pe picioarele ei.

— Ce tot spui?

Ea se uită agitată spre locul unde fusese atârnată a șasea fotografie și apoi la Gabriel. El nu mai avea pe chip o expresie de surprindere, ci una de revoltă.

— Evident că nu! Drept cine mă iei?

Vocea lui era doar o șoaptă; părea întristat și ofensat.

— Ești aici, ești obosită. Nu vreau să risc să te pierd din nou înainte să apucăm să vorbim.

Schiță un zâmbet timid.

— Vreau să-ți pregătesc un mic dejun la pat cu frunze de pătrunjel și felii de portocale, nu să-ți răpesc virginitatea. Și cu siguranță nu așa.

Părea dezgustat.

— Nu sunt un barbar.

Văzând că ea nu răspunde, îi strecură picioarele sub cuvertură. O înveli ca pe un copil și o sărută blând pe frunte, ridicându-i părul care-i cădea peste față.

— Hai să încercăm să ne iertăm unul pe altul, bine? Amândoi am fost răniți și amândoi am irosit atâția ani. Hai să nu irosim și mai mult timp pripindu-ne cu concluziile.

Se ridică, frecându-se la ochi cu dosul mâinilor.

— E foarte posibil ca mâine să nu mă vrei, oricum, mormăi.

Apoi luă poziția de drepți și-i zâmbi sfios.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

În timp ce Julia se perpelea de una singură în pat, nereușind să adoarmă, îl auzi pe Gabriel ascultând muzică în surdină. Nu recunoscu melodia, dar, ascultând arpeggiile ce imitau sunetul cascadelor, se cufundă în cele din urmă într-un somn blând.

Târziu, în noapte, Gabriel stătea întins pe spate în patul din camera de oaspeți, cu brațul acoperindu-i fața. Plutea între somn și starea de veghe, când simți o mișcare în stânga lui. Un trup cald se apropie de el, trăgând încet așternuturile.

Trupul se strecură lângă el, lipindu-se de el. Simți bucle lungi și moi care i se revărsau pe pieptul gol. Auzi un oftat mulțumit în timp ce un braț se strecură peste mușchii lui abdominali, bine conturați, poposind acolo. Gabriel sărută blând fruntea lăsată deasupra tatuajului lui și-și strecură brațul în jurul umerilor ei, coborând de-a lungul spatelui ei, mișcându-și șovăielnic degetele pe sub tricoul ei până ce atinseră o piele moale și catifelată. Și gropițele de deasupra elasticului unei perechi de boxeri mult prea largi.

Se auzi însă un oftat și buze moi îi atinseră gâtul, pe care se simțea un început de barbă.

— Am încercat să stau departe de tine... — vocea Juliei era ezitantă —, dar n-am putut.

— Am încercat să nu-ți ling ciocolata de pe degete. Dar n-am putut.

Tonul lui era jucăuș, dar dincolo de el se ghicea o undă de tristețe. Ea scoase un sunet involuntar la auzul vorbelor lui.

— De ce ai dat jos fotografiile din dormitorul tău?

El se foi în brațele ei.

— Pentru că mi-a fost rușine.

— Înainte nu-ți era.

— Asta a fost înainte să mă hotărâsc să conduc un înger în patul meu.

Mâini leneșe, dar curioase mângâiau pielea dezvelită, explorând blând și cast. Suspine se contopiră în întuneric, în timp ce două suflete respirau ca unul singur. Două inimi începură să bată la unison, recunoscându-se. Și două minți agitate, frământate, își găsiră în sfârșit liniștea.

Chiar înainte să ațipească, lui Gabriel i se păru c-o aude vorbind în somn; nu erau cuvinte, doar exclamații din ce în ce mai panicate, care culminară cu rostirea întretăiată a unui nume pe care nu-l mai auzise până atunci.

„Simon.“

Capitolul 17

Când se trezi, Julia căscă și-și întinse mâna, dar... era singură. Gabriel dispăruse și jumătatea lui de pat era rece. O cuprinse o senzație de neliniște. Nu era o senzație nouă; o mai simțise și înainte. Pentru o clipă o luă cu greață.

Puse picioarele pe podea și observă un bilețel pe noptieră, sprijinit de o cupă de vin, plină cu apă în care pluteau felioare de lămâie. Biletul era scris cu stiloul.

Preafrumoasă Julianne,

Am ieșit să cumpăr ceva special pentru micul dejun.

Te rog să folosești baia de la dormitorul mare; e mai adecvată.

Ți-am lăsat câteva articole de toaletă acolo.

Alege orice vrei din dulapul meu.

Te rog, nu pleca.

Cu drag,

Gabriel

P.S. iartă-mi îndrăzneala, dar tu, adormită în brațele mele în dimineața asta, erai de departe cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată.

„Ooh. Oare cum reușește să facă asta?“ se întrebă, înroșindu-se toată. Domnul profesor cu siguranță știa cum să te ia... și flori și muzică și prăjitură cu ciocolată... Își duse mâna la frunte, încercând să se adune. Prăjitura cu ciocolată era noul ei desert preferat. Și când își amintea cum îi cuprinsese el degetele în gura lui caldă și felul cum limba lui lunecase cu măiestrie...

„Concentrează-te, Julia! Trebuie să faci un duș. Preferabil, unul rece.“

Bău repede apa pe care i-o lăsase el și-și izbi involuntar hârtiuța de dinți. Ultima dată când dormise în patul lui fusese trezită foarte brutal din vis în camera de zi. Deși fusese blând cu ea noaptea trecută, se temea că s-ar putea burzului la ea acum, dimineața.

Deschise ușa camerei de oaspeți și băgă capul înăuntru, căutând vreun semn de viață. Când se asigură că era singură, se îndreptă încetisor spre dormitorul mare și închise ușa după ea. Își recupera hainele și intră în baia lui mare, verificând dacă a încuiat ușa.

Gabriel îi lăsase un alt bilețel, lângă un pocal cu suc de portocale, ornat cu o felie de portocală. „Clar, are o slăbiciune pentru chestii ornate cu dichis“, își zise.

Julianne,

Sper c-o să găsești tot ce-ți trebuie aici.

Dacă nu, Rachel a umplut dulăpiorul din baia de oaspeți cu tot felul de articole de toaletă. Servește-te.

Hainele mele sunt la dispoziția ta.

Te rog să iei un pulover pentru că s-a lăsat frig azi.

Cu drag, Gabriel

Julia sorbi din sucul de portocale, cercetând articolele aflate dinaintea ei. Pe măsura de toaletă erau aliniată, la milimetru, o

periuță de dinți nouă, încă nedesfăcută, un tub de pastă de dinți, un aparat de ras de unică folosință (pe care îl studie ridicând din sprâncenă), diverse articole de toaletă tipic feminine de la o firmă numită Bliss, toate cu aromă de vanilie și bergamotă, și un burete de baie lila.

Oare Gabriel o rugase pe Rachel să cumpere toate aceste lucruri pentru musafirele lui? Sau Gabriel era genul de individ care avea o rezervă de bureți de duș nefolosiți pentru astfel de ocazii? Poate avea un cod pe culori: lila pentru virgine, roșu pentru Paulina, negru pentru doamna profesoară Singer, verde pentru târfele lui Emerson... Julia se îndoia că buretele lila mai fusese folosit până atunci.

„Un burete virgin pentru o virgină... foarte adecvat.“

Julia se opri. Gabriel îi ceruse iertare și îi sugerase, blând, că n-ar trebui să tragă concluzii pripite în privința lui. Și uite cum se pripea cu concluziile, pornind de la un burete de baie.

Uitându-se în jur, descoperi un halat de baie alb din bumbac turcesc agățat pe ușă și o pereche de papuci de damă în dreptul căzii. Îi erau mult prea mari și i-ar fi fost mari și lui Rachel. De data asta, Julia se limită să-și dea ochii peste cap.

Îi luă câteva minute bune până se lămurii cum să folosească dușul lui de fițe, pentru că avea mai multe jeturi și manete pentru reglarea presiunii și a temperaturii și era foarte sofisticat. Pe Julia o interesa doar dușul central, care era acționat, evident, de ultima manetă pe care o trase.

În timp ce se cufunda în parfumul de vanilie și bergamotă și încerca să nu se gândească la ceai Cream Earl Grey, Julia își puse câteva întrebări foarte serioase. Bănuia că Gabriel va vrea să aibă acea discuție cât mai curând cu putință. Avea să fie dureros. Și ce-o să facă după aceea? Va încerca să fie prietenă cu el? În ce scop?

Realiză că, dacă se concentra asupra viitorului, nu va reuși niciodată să înfrunte problemele din trecut, cel puțin nu așa cum trebuia. Așadar, decise să se concentreze doar asupra interacțiunilor lor din trecut, inclusiv asupra comportamentului lui nepolitic

și condescendent în decursul acestui semestru. Trebuia ca el să-și explice comportamentul și ea trebuia să-l asculte fără a se pripri cu concluziile. Apoi îi va spune exact ce crede despre el.

Da, avea să fie o experiență dureroasă pentru amândoi. Se întristă realizând că nu avusese niciodată o relație amoroasă normală, când unul din lucrurile pe care și le dorea cel mai mult în viață era să se bucure de dragoste și afecțiune. Iar Gabriel, în ciuda faptului că provenea dintr-o familie bună, chiar dacă una adoptivă, și deși era inteligent, chipeș și bogat, probabil că era incapabil să aibă o relație amoroasă normală.

Relațiile mamei ei erau departe de a fi normale sau sănătoase și Julia asistase la prea multe dintre ele de la o vârstă fragedă, o paradă nesfârșită de tot felul de aberații. Prin contrast, relația tatălui ei cu Deb Lundy era relativ normală, chiar dacă un pic cam prea relaxată. Țineau unul la altul, își zise Julia, dar afecțiunea lor era firavă și cam rece, ca o stea din depărtări.

„Dragostea lui Gabriel ar arde mistuitoare ca soarele, dacă ar fi capabil să iubească pe cineva. În mod evident preferă sexul dragostei; sau poate că pur și simplu le confundă. Oare ce e mai rău — să iei sexul drept dragoste sau să-ți închipui că cele două pot fi separate și să alegi sexul?“

Julia se lăsă scăldată de apa caldă de la duș, încercând să-și ia gândul de la atracția inexplicabilă pe care o simțea pentru el.

„Ce n-aș da să am măcar o parte din fericirea de care au avut parte Grace și Richard. Au avut căsnicia ideală. Își vorbeau întotdeauna afectuos. Și se iubeau atât de mult...“

Julia ieși din cabina de duș și în curând avea pe ea doar halatul de baie al lui Gabriel, cu un prosop alb, gros, înfășurat ca un turban în jurul buclilor ei. Cel puțin, credea că e halatul lui. Nu păstra mirosul lui. Luă papucii în picioare și intră în dormitor, căutând ceva de îmbrăcat. Găsi o pereche de șosete, un maiou alb și o pereche de boxeri pe care scria Princeton în dulapul lui cu sertare, care păreau că s-ar putea să-i vină cât de cât. Îndreptându-se spre dressing,

aprinse întrerupătorul. Din trei părți o înconjurau rânduri-rânduri de haine aranjate meticulos.

Se îndreptă spre peretele opus și luă la rând un teanc de pulovere și jersee, aproape toate din cașmir de la Loro Piana, aranjate cu grijă între stinghiile de lemn de pe un raft. Descoperi rapid puloverul verde-crud pe care-l împrumutase și înainte și observă mulțumită că părea din nou imaculat. Îl duse cu îndrăzneală la nas și inspiră, zâmbind încântată când realizează că mirosea a colonie Aramis și a Gabriel. Probabil că-l purtase după ce-l luase de la curățătorie.

Chiar atunci, observă ceva strălucitor. Erau fotografiile alb-negru ale lui Gabriel, rezemate de perete și pe jumătate ascunse de umerașele cu geți și sacouri. Recunosc fotografia de deasupra — era a cincea, cea care fusese atârnată deasupra patului lui. Emană un erotism blând, aproape tandru.

„N-ar fi trebuit să se rușineze de asta.“ Julia își dori ca spatele ei să fie la fel de frumos. Și o parte din ea își dorea ca Gabriel s-o privească așa cum se uita bărbatul din fotografie la femeia aceea. O dată doar.

Se întoarse repede în baie și își studie chipul în oglindă. Părea obosită. Era palidă, ca de obicei, avea cearcăne. Îi sticleau ochii și i se vedeau venele la gât. Avea un aer bolnăvicios de fapt, după câteva săptămâni de frământări și nopți nedormite, iar contrastul dintre pielea ei palidă și părul negru nu o în favoriza. Nici faptul că Rachel nu se gândise să lase niște produse de machiaj pentru musafirele lui Gabriel. Evident, era o scăpare din partea ei.

După ce se îmbracă, se aventurează în bucătărie. Nu era nici urmă de Gabriel. Își îndesă hainele murdare în rucsac și-și scoase de-acolo telefonul și plicul capitonat. Trântindu-se pe unul din scaunele de la bar, își verifică rapid mesageria. O așteptau cinci mesaje de la Paul, unul mai imperios decât altul, culminând cu un mesaj în care spunea că e în fața casei ei de pe Madison Avenue și sună la ușă.

Scheisse. Era imposibil să-i explice ce se întâmplase. Dar nici nu putea să-l ignore, așa că inventă rapid o scuză și-i trimise un mesaj.

„Paul, bună. Scuze. N-am auzit soneria. S-o fi stricat? Emerson m-a muștruluit, dar nu va trebui să renunț la cursul lui. (Pfuuu) Trebuie să-mi gădesc un alt îndrumător. Sunt în căutări. Vorbim mai târziu, mulțam. Julia.“

Spera că mesajul ei îi va distra atenția până ce-avea să născocască o scuză mai bună. Bănuia că va trebui să stea de vorbă cu Gabriel ca să se pună de acord.

Ceva ce-i spusese Gabriel ieri îi stârni curiozitatea legat de ce se afla în plicul pe care i-l lăsase în tăvița pentru corespondență. Desfăcându-l, găsi înăuntru, pe lângă sutienul negru de dantelă, iPod-ul ei. Îl scoase, își puse căștile în urechi și parcurse directoarele până ce ajunse la secțiunea de *Cântece adăugate recent*, unde descoperi că Gabriel adăugase două melodii noi.

Primul cântec era *Prospero's Speech*, de Loreena McKennitt. Julia ascultă surprinsă interpretarea tulburătoare a unui fragment din *Furtuna* de Shakespeare.

Dar cu-aplauzele voastre
 - Rupeți lanțurile aste.
 Cu suflarea-mi dați avânt,
 De nu, piere-al meu țel sfânt
 De-a vă fi pe plac. Acum,
 Voi pieri precum un fum,
 Fără duhuri și-al meu har,
 Ci mă izbăviți voi, dar,
 Cu-ale voastre rugi curate,
 Ce mă spală de păcate.
 Izbăvirea ce-o doriți,
 Și mie mi-o dăruiți.*

* *Furtuna*, William Shakespeare, Actul V, Epilog. (N.L.)

Julia ascultă cântecul de două ori, șocată de versuri și de melodie. Știa de mult că Gabriel e o fire pătimasă; i-o spusese și Grace. Și ea simțise nemijlocit acea patimă la prima lor întâlnire, când el se uitase în ochii ei de parcă ar fi fost prima femeie pe care o văzuse vreodată.

— Julianne?

Ea scoase o exclamație involuntară și-și duse mâna la gură. Gabriel stătea dinaintea ei cu trei plăsuțe într-o mână și un buchet de iriși violeți în cealaltă. Uitându-se fix la el, își scoase căștile din urechi. El se uită curios la iPod și zâmbi.

Julia îi zâmbi la rândul ei. Răspunzându-i, Gabriel se aplecă spre ea, privind-o drept în ochi, și-și lipi încet buzele de obrazul ei stâng și apoi de dreptul. Ea crezuse c-o va săruta pe gură, așa că, atunci când buzele lui îi atinseră obrazul, se simți dezamăgită. Cu toate acestea, buzele lui stârniră o scânteie înlăuntrul inimii accelerându-i bătăile. Ea se înroși și-și lăsă capul în jos.

— Bună dimineața, Julianne. Mă bucur c-ai rămas. Cum ai dormit? o întrebă blând.

— Am dormit bine... până la urmă.

El întinse mâna pe lângă ea, ca să pună cumpărăturile și florile pe bar.

— Și eu.

Nu încercă s-o atingă, dar îi urmări privirea, care poposi asupra propriilor degete.

Un fior o străbătu, amintindu-și ce făcuse Gabriel cu degetele ei în noaptea de dinainte.

— Ți-e frig?

— Nu.

— Tremuri.

Fruntea i se încreți.

— Te simți agitată în preajma mea?

— Un pic.

El se retrase în bucătărie și începu să scoată cumpărăturile.

— Ce-ai cumpărat? întrebă ea, arătând spre pungi.

— Chestii de patiserie și o baghetă. E o brutărie franțuzească după colț care face cea mai bună *pain au chocolat* din oraș. Am mai luat niște brânză de la magazinul de jos, fructe și o surpriză.

— O surpriză?

— Da.

Gabriel îi zâmbi cercetător.

Ea strâmbă din nas.

— N-ai de gând să-mi spui care-i surpriza?

— Dacă-ți spun, n-o să mai fie o surpriză.

Ea își dădu ochii peste cap și el izbucni în râs.

— *Baci*, spuse.

Julia făcu o pauză. „Săruturi?”

Gabriel îi văzu reacția și-și dădu seama că nu se prinsese de dublul înțeles. Scoase ceva dintr-o pungă și-l puse în palma lui dreaptă, întinzându-i-l ca și cum ar fi întins un măr unui cal.

Similitudinea gesturilor nu-i scăpă Juliei, care strâmbă din nas la vederea bomboanei de ciocolată înfășurate în staniol.

— Credeam că-ți plac, spuse el, ușor jignit. Când Antonio ți-a oferit una, ai zis că sunt preferatele tale.

— Sunt. Dar n-ar trebui să primesc bomboane de ciocolată de la bărbați, mai ții minte? Cred că mi-ai dat un ordin în acel sens când am fost la Lobby cu Rachel.

Julia luă bomboana, o desfăcu pe dată și o băgă în gură.

— Eu nu-ți dau ordine.

Ea se uită cu gura căscată la el în timp ce înfuleca bomboana.

— Glumești?

— Nu.

— De pe ce planetă ești? *Bună, eu sunt Gabriel și sunt de pe planeta Celor care fac pe șefii și n-au habar de asta.*

El se încruntă.

— Foarte amuzant, Julianne.

Își drese glasul, căutându-i privirea.

— Fii serioasă pentru o clipă doar. Crezi că-ți dau ordine?

— Gabriel, *doar* asta faci. Ai o singură formă de adresare și e imperativul; *fă asta, fă aialaltă, vino-ncoace*. Pe deasupra, ca și Paul, pari să crezi că locul meu e la zoo. Sau într-o carte pentru copii.

Doar la auzul numelui lui Paul, cuta de incrunțare de pe frunte îi lăsă locul unui rictus.

— Unul din noi trebuia să abordeze situația noastră ieri. Încercam să te și să mă protejez. Și te-am rugat să stai de vorbă cu mine, Julianne. Am încercat să-ți vorbesc zile întregi, dar m-ai ignorat.

— Ce era să fac? Ești ca un *montagne-russe* emoțional și voiam să cobor. Nu știu niciodată când o să fii blând și-o să spui ceva care-mi taie răsuflarea și când o să spui ceva atât de *răutăcios* încât îmi frânge...

Se opri.

Gabriel își drese glasul.

— Îmi cer scuze c-am fost răutăcios cu tine. N-am nicio scuză.

Ea mormăi ceva înfundat, în timp ce o privea țintă.

— Mi-e... greu să vorbesc cu tine uneori. Nu știu niciodată ce gândești și spui lucrurilor pe nume doar când ești furioasă. Ca acum.

Ea pufni.

— Nu sunt furioasă.

— Atunci vreau să stai un pic de vorbă cu mine.

Vocea lui deveni blândă din nou.

Își asumă riscul și-și trecu degetele prin buclele ei lungi, ude.

— Miroși a vanilie, șopti.

— Șamponul tău miroase așa.

— Așadar, crezi că fac pe șeful?

— Da.

Gabriel oftă.

— Cred că e din obișnuință. După ani întregi în care am trăit singur, am ajuns un bădăran și nu mai știu să fiu delicat. Dar o să încerc să fiu mai atent cum vorbesc cu tine de-acum înainte. Cât despre Paul și numele de alint, e jignitor că-ți spune „iepuraș“.

lepurii sfârșesc în farfurie, așa că trebuie să înceteze cu chestia asta. Dar ce-are „pisicuță”? Mie mi s-a părut... drăgălaș.

— Nu când ești o femeie minionă de douăzeci și trei de ani, care încearcă să fie luată în serios în lumea universitară.

— Dar dacă ești o femeie *frumoasă* de douăzeci și trei de ani și un tip de treizeci și trei de ani, care e și profesor universitar pe deasupra, îți spune așa pentru că, de fapt, te consideră foarte *sexy*?

Julia se îndepărtă de el.

— Nu face mișto de mine, Gabriel. E un gest răutăcios.

— N-aș face niciodată mișto de tine.

O privi foarte grav.

— Julianne, uită-te la mine.

Ea rămase cu privirea în pământ.

El așteptă ușor iritat până ce ea îi întâlnește din nou privirea.

— N-aș face niciodată mișto de tine. Și cu siguranță nu pe o temă ca asta.

Ea se strâmbă și-și feri privirea.

— Dar poate că „pisicuță” e termenul pe care l-ar folosi un iubit.

Ea se înroși în timp ce Gabriel continua să scoată cumpărăturile. Într-un final, se întoarse spre ea.

— A însemnat foarte mult pentru mine să adorm strângându-te în brațe azi-noapte. Mulțumesc.

Ea îi evită privirea.

— Uită-te la mine, te rog, murmură el.

Privirile li se întâlneau și Julia fu surprinsă de expresia lui. Părea *îngrijorat*.

— Ți-e rușine de faptul că ai venit să dormi cu mine?

Ea clătină din cap.

— Mi-a amintit de prima noastră noapte împreună.

— Și mie, șopti ea.

— Îmi pare rău că n-am fost aici când te-ai trezit dimineață. M-am trezit în zori. Când te-am văzut cum dormi, mi-ai amintit de

La Scapigliata lui da Vinci. Păreai foarte împăcată cu capul lăsat pe umărul meu. Și nespuse de frumoasă.

Se întinse peste bar și-o sărută pe frunte.

— Așadar, ai dormit... bine?

— Prea bine. De ce ai aprins lumânări în dormitorul tău?

El își trecu degetul peste sprânceana ei.

— Deja îmi spuseseși ce părere ai despre întuneric. Voiam să vezi tabloul lui Holiday și pe mine. Nu știam dacă o să vrei să rămâi peste noapte. Mă temeam c-o să fugi.

— A fost, hm, delicat din partea ta.

Mâna lui poposi pe obrazul ei, în timp ce ochii lui albaștri priveau țintă în ochii ei, aprinzând văpăi în ea.

— Sunt un iubit foarte bun, Julianne. În toate sensurile cuvântului.

Când se retrase, Julia încercă, aproape zadarnic, să-și tragă suflul.

— Spune-mi de ce ți-am fost așa antipatică.

— Nu mi-ai fost antipatică. La primul seminar, eram cu gândul aiurea și irascibil. Îmi păreai cunoscută. Ți-am pus o întrebare ca să te fac să te uiți la mine. Când m-ai ignorat, mi-am ieșit din fire. Nu sunt obișnuit ca oamenii să mă ignore.

Ea își mușcă un pic buza.

— Îmi dau seama că nu-i o scuză, îți ofer doar o explicație. A fost de-ajuns să mă uit la tine și-am simțit niște emoții foarte puternice. Nu știam de unde vin și m-au iritat. Iritarea mea s-a transformat rapid în ceva violent. Dar grosolănia cu care m-am purtat cu tine e de neiertat.

Întinse mâna pentru a o împiedica să-și mai muște buza.

— Am fost pedepsit apoi pentru purtarea mea. Scott m-a sunat să mă anunțe de moartea lui Grace și să-mi spună c-a murit șoptindu-mi numele pentru că nu eram acolo. Mi-a zis că a murit neîmpăcată din cauza mea...

Julia îi luă mâna în mâinile ei și, fără să se gândească ce face, i-o sărută.

— Îmi pare foarte rău.

El își apropie buzele de ale ei și o sărută apăsat. Rămaseră nemișcați câteva minute până ce el începu să-și treacă greutatea de pe un picior pe altul.

— Mi-e foame, murmură ea, înțelegând gestul.

— Vrei să te hrănesc?

Julia încuviință, simțind un val de căldură când își aminti cum o hrănise în ajun.

— Latte sau espresso? o întrebă, întorcându-se spre espressor.

— Latte, te rog.

Ea rămase nemișcată o clipă, privindu-l, uitându-se apoi mai de-aproape la irișii pe care-i cumpărase el.

— Poți să-i pui în apă, te rog? E o vază de cristal deasupra bufetului din sufragerie. Poți să muți zambilele de aseară sau să le lași acolo.

Ea se îndreptă spre bufet, admirând din nou mobila frumoasă de abanos, și veni cu vaza.

— Am auzit muzica pe care-o ascultai aseară. Era superbă.

— Muzica clasică mă liniștește. Sper că nu te-am deranjat.

— Nu. De ce-ai ales iriși?

— *Fleur-de-lis*, spuse el simplu, turnându-i cafeaua într-un bol, în stil parizian, și punându-i-o dinainte. Și știi că violet e culoarea ta preferată.

— Sunt florile mele preferate, spuse ea timid, mai curând pentru sine.

— Și ale mele, probabil pentru că sunt simbolul Florenței. Dar, pentru tine, cred că asocierea are semnificații mai profunde.

Îi făcu cu ochiul obraznic și începu să pregătească micul dejun.

Julia se zbârli un pic. Știa unde bate el: irisul era un simbol al Fecioarei în Evul Mediu, astfel c-a ajuns să fie asociat cu virginitatea. Oferindu-i iriși, Gabriel îi onora puritatea. Ceea ce era un gest straniu din partea unui viitor iubit, trebuia să recunoască.

„Poate c-a vorbit serios când a zis că vrea să fim prieteni, de fapt.“

Luând florile și cafeaua cu ea, se mută în sufragerie. Se așeză și sorbi din cafea, încercând să-și planifice discursul.

El i se alătură în curând, aducându-i micul dejun și așezându-se pe scaunul de lângă ea, în capul mesei.

— *Buon appetito.*

Julia conchise rapid că nicăieri nu mâncase așa bine ca la el, cu excepția Italiei. Îi pusese dinainte o farfurie cu fructe proaspete, *pain au chocolat*, baghetă tăiată felii cu brânzeturi — Brie, Mimolette și Gorgonzola. Ba chiar ornase farfuriile cu frunze de pătrunjel și felii de portocală.

El ridică paharul de șampanie și așteaptă ca ea să-i imite gestul.

— Sunt cocktailuri Bellini, nu Mimosa. M-am gândit c-o să-ți placă mai mult.

Ciocniră și Julia luă o gură. „Are gust de vin spumos cu piersică“, își zise. Era mult mai bun decât sucul de portocale. Deși se întrebă de ce el se hotărâse să bea din nou.

— Te pricepi foarte bine la chestia asta, spuse.

— La ce anume?

— *Ritualuri de seducție culinară. Sunt sigură că musafirele care rămân peste noapte nu s-ar mai da duse.*

Gabriel trânti furculița în farfurie și se șterse la gură cu șervetul de in.

— Nu obișnuiesc să am musafire care rămân peste noapte. Și cu siguranță nu la modul ăsta.

Se uită furios la ea.

— Am crezut că vei înțelege că *tu* ești ceva aparte — că te tratez altfel.

Clătină din cap.

— Poate că nu înțelegi.

— Ai zis c-o să stăm de vorbă, interveni ea, schimbând subiectul.

— Da.

Se uită o clipă la ea.

— Am câteva întrebări pe care aş vrea să ți le pun și am să-ți spun niște lucruri.

— N-am acceptat să fiu interogată.

— Nu e nici pe departe un interogatoriu. Doar câteva întrebări, în primul rând pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, nu eram complet lucid. Așa că iartă-mă dacă vreau să am o imagine mai limpede legată de ce s-a întâmplat de fapt.

Tonul lui era ușor sarcastic.

Ea înfipse furculița într-o căpșună și-o înfulecă. „Bine. N-are decât să mă întrebe. Am și eu câteva întrebări și n-or să fie prea amabile.“

— Înainte să începem, cred c-ar trebui să stabilim câteva reguli de bază. Aș vrea să stăm de vorbă despre trecut înainte de a discuta despre prezent sau viitor. Ești de acord?

— De acord.

— Și îți promit că tot ce îmi spui va rămâne strict confidențial. Sper că asta e valabil și pentru tine.

— Evident.

— E vreo regulă pe care ai vrea s-o propui?

— Hm, vreau doar să fim sinceri unul cu celălalt.

— Absolut. Acum, câți ani aveai când ne-am întâlnit prima dată?

— Sunt de-o vârstă cu Rachel, începuse ea, evaziv, și, când el o privi tăios, adăugă — șaptesprezece.

— Șaptesprezece ani?

Gabriel înjură de mai multe ori și luă o gură zdravănă de Bellini. În mod evident era tulburat de această revelație, ceea ce chiar o surprinse.

— De ce-ai venit să mă vezi în seara aia?

— N-am venit să te văd. Am fost invitată la cină, dar, când am ajuns, Rachel și Aaron tocmai o ștergeau pe ușă. Am auzit un zgomot și te-am descoperit pe verandă.

Gabriel păru să reflecteze o clipă.

— Știi cine sunt?

— Vorbeau despre tine tot timpul.

— Știi cât de dat peste cap sunt?

— Nu. Nimeni n-a zis niciodată nimic rău despre tine, cel puțin nu de față cu mine. Nici măcar după. Spuneau doar lucruri frumoase.

— Ce s-a întâmplat în dimineața de după?

Aceasta era partea despre care Julia nu voia să vorbească. Îi ignoră întrebarea și începu să mănânce *pain au chocolat*, știind că n-o să se aștepte să-i răspundă cu gura plină.

— E important, Julianne. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Amintirea mea în această privință e cam tulbure.

Se uită țintă la ea și ea înghiți în sec.

— Serios? Ei bine, dă-mi voie să te luminez. M-am trezit înainte de răsăritul soarelui, singură, în pădure. *M-ai lăsat acolo*. Am fost îngrozită, așa că am înșfăcat pătura și-am fugit. Dar nu-mi mai aminteam pe unde venisem și încă nu se luminase. M-am invârtit pe acolo ca nebuna aproape *două ore* până ce am găsit în sfârșit drumul spre casa alor tăi.

Julia începu să tremure.

— Nu credeam c-o să-l mai găsesc.

— Acolo te-ai dus, murmură el.

— Ce tot spui?

— Nu te-am lăsat.

— Cum i-ai spune atunci?

— Probabil că m-am trezit cu puțin timp înaintea ta. Dormeai în brațele mele și n-am vrut să te trezesc, dar aveam o nevoie. Așa că m-am îndepărtat un pic. Apoi m-am oprit să fumez o țigară și să culeg câteva mere pentru micul dejun. Când m-am întors, dispăru-seși. M-am întors spre casă, dar tu nu erai acolo. Am presupus c-ai plecat și am urcat în fostul meu dormitor, să trag un pui de somn.

— Ai presupus c-am plecat?

— Da.

Se uită la ea fără să clipească.

— Te-am strigat, Gabriel! Am strigat după tine.

— Nu te-am auzit. Eram mahmur și poate m-am îndepărtat prea mult.

— N-ai fumat cât ai fost cu mine, spuse, pe un ton sceptic.

— Nu. Și m-am lăsat la scurt timp după aceea.

— De ce n-ai încercat să mă găsești?

Ochii lui se înnegură și-și feri privirea.

— Ai mei m-au trezit, obligându-mă să înfrunt consecințele celor petrecute în ajun. Când am întrebat unde e Beatrice, Richard mi-a zis c-am avut vedenii.

— Și Rachel?

— Am plecat până să se întoarcă ea. N-a mai vorbit cu mine câteva luni bune.

— Nu mă minți, Gabriel. Ți-am adus haina când m-am întors. Am împăturit-o și am pus-o peste pătură și le-am lăsat pe verandă. Ar fi trebuit să fie un indiciu. Și nu mi-a văzut nimeni bicicleta?

— Nu știi ce-au văzut ei. Grace mi-a dat haina și nimeni n-a pomenit de tine sau numele tău. Oricum nu l-aș fi recunoscut. Era ca și cum ai fi fost o nălucă.

— Cum ai putut să crezi c-a fost doar un vis? Nu erai atât de beat.

El închise ochii și-și încheșă pumnii. Julia îi văzu tendoanele încordându-se, vălurite de-a lungul brațelor lui. Deschise ochii, dar rămase cu privirea plecată.

— Pentru că eram mahmur și confuz și luasem niște cocaină la bord.

Bum.

Imaginea de basm din amintirea ei tocmai se izbi de zidul realității implacabile. Făcu ochii mari și inspiră adânc.

— Rachel nu ți-a spus niciodată ce-a provocat scandalul? Richard și-a dat seama că eram drogat când m-a luat de la aeroportul din Harrisburg. Mi-a căutat prin cameră înainte de cină și-a dat peste rezerva mea. Când m-a luat la întrebări, am explodat.

Julia închise ochii și-și lăsă capul în mâini.

El rămase nemișcat, așteptând ca ea să spună ceva.

— Cocaină, șopti ea.

Gabriel se foi în scaun.

— Da.

— Am petrecut noaptea în pădure, singură cu un cocainoman de douăzeci și șapte de ani, care era beat și drogat. Ce imbecilă!

El își încleștă maxilarul.

— Julianne, *nu* ești imbecilă. Eu am dat-o în bară. Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să te duc acolo în halul în care eram.

Ea expiră încet și începură să-i tremure umerii.

— Uită-te la mine, Julianne.

Ea clătină din cap.

— L-am văzut pe tatăl tău în dimineața aceea.

Julia se uită fix la el.

— Serios?

— Știi cum e când trăiești într-un oraș mic. Bărfele au început când Richard l-a dus pe Scott la spital și niciunul din ei n-a vrut să spună cum se rănise. Tatăl tău a auzit și-a venit să vadă dacă au nevoie de ajutor.

— Nu mi-a pomenit niciodată de asta.

— Richard și Grace erau stânjeniți. Sunt sigur că tatăl tău a vrut să-i apere de bârfe. Dat fiind că doar noi doi știam ce se întâmplase între noi...

Se întrerupse și clătină din cap.

— De ce nu i-ai spus lui Rachel?

— Am fost traumatizată. Și umilită.

Gabriel se strâmbă. Se întinse să-i ia mâna, privind-o drept în ochi.

— Nu-ți amintești ce s-a întâmplat între noi?

Julia îi respinse mâna.

— Sigur că-mi amintesc! De-asta am fost așa dată peste cap. Uneori îmi aminteam de noaptea aceea și credeam tot ce-mi spuseseși. Încercam să mă conving că ai avut probabil un motiv să pleci.

Alteori, nu mă puteam gândi decât la cum m-ai lăsat acolo și aveam coșmaruri în care mă rătăceam în pădure. Dar știi care e chestia cea mai bolnăvicioasă? Am sperat c-o să te întorci. Ani întregi am sperat c-o să-mi bați la ușă și-o să-mi spui că mă dorești. Că ai vorbit serios când ai spus că te bucuri că m-ai găsit. Cât de jenantă e chestia asta?

— Nu e nimic jenant în asta. Sunt de acord că părea că te-am părăsit acolo, dar jur că nu-i așa. Și, crede-mă, dacă aș fi crezut pentru o clipă doar că ești cu adevărat și trăiești în Selinsgrove, ți-aș fi bătut la ușă.

Își drese glasul și Julia simți vibrația produsă de genunchiul lui, care juca sub masă.

— Sunt un dependent. Țsta sunt. Simt nevoia să controlez lucrurile și oamenii și nevoia asta nu va dispărea niciodată.

— Ești drogat acum?

— Sigur că nu! Crezi că ți-aș face una ca asta?

— Dacă ești dependent, ești dependent. Prezența mea nu contează.

— Contează pentru mine.

— Personalitățile predispuse la dependență se pot agăța de orice: droguri, alcool, sex, oameni... dacă ajungi dependent de mine?

— Sunt deja dependent de tine, Beatrice. Doar că ești mult mai periculoasă decât cocaina.

Ea făcu ochii mari.

Gabriel se întinse iar s-o ia de mână, mângâind venele care se întrezăreau prin pielea palidă a încheieturii ei.

— Mă spovedesc dinaintea ta acum. Sunt o fire distructivă, capricioasă. Sunt iute la mânie. Unele din lucrurile astea au de-a face cu dependența, altele au de-a face cu... trecutul meu. Oare am greșit când te-am pus așa de sus, încât singura mea explicație pentru existența ta a fost că erai fie produsul unei minți deznădăjduite, fie încununarea creației divine?

Cuvintele și expresia lui erau atât de pătimașe, încât Julia trebui să se tragă deoparte. Combinația dintre vocea lui și senzația pe care

i-o dădeau degetele lui lungi și reci, mângâindu-i venele... Se temea c-o să-i ia pielea foc și-o să fie mistuită pe dată, lăsând în urmă o grămăjoară de cenușă.

— Te mai droghezi?

— Nu.

— Nici măcar ca distracție?

— Nu. După ce m-am purtat în halul ăla în Selinsgrove, Grace m-a convins să mă tratez. Aveam de gând să mă sinucid — aveam nevoie doar de niște bani să-mi pun treburile în ordine. Noaptea pe care am petrecut-o cu tine a schimbat totul. Când mi-au spus că nu există nicio persoană numită Beatrice, am presupus c-ai fost o halucinație sau un înger. Și, oricare ar fi fost adevărul, am crezut că cineva, Dumnezeu poate, s-a milostivit de mine și te-a trimis ca să mă salvezi. *Lo seme di felicità messo de Dio nell' anima ben posta.*

Julia închise ochii, auzind cum recită cuvintele lui Dante din *Il Convivio. Sămânța fericirii pogorâtă de Dumnezeu într-un suflet ce i se deschide.*

Gabriel își dresе glasul.

— Scott a acceptat să nu facă plângere cu condiția să încep imediat un tratament. Așa că a doua zi Richard m-a dus cu mașina la Philadelphia și m-a internat într-un spital. După programul inițial de dezintoxicare, m-a dus la Boston și m-a internat într-un centru special, ca să fiu aproape de... serviciu.

Se foi stânjenit.

Julia deschise ochii, cu o expresie tulburată.

— De ce-ai vrut să te sinucizi, Gabriel?

— Nu pot să-ți spun.

— De ce nu?

— Nu știu ce s-ar întâmpla dacă aș trezi din nou acei demoni de demult, Beatrice.

— Te mai gândești la sinucidere?

El își dresе glasul.

— Nu. O parte din depresia mea a fost provocată de droguri. O parte a fost provocată de... alți factori din viața mea cărora am încercat să le fac față. Dar știi la fel de bine ca mine că o persoană care se gândește la sinucidere e o persoană care și-a pierdut speranța. Eu mi-am regăsit-o când te-am întâlnit pe tine.

Ochii lui scăpărau și Julia decise să schimbe subiectul.

— Mama ta era alcoolică?

— Da.

— Și tatăl tău?

— Nu vorbesc despre el.

— Rachel mi-a zis despre moștenire.

— E singurul lucru bun care a rămas în urma lui, mârâi Gabriel.

— Nu-i adevărat, spuse Julia încet.

— Cum așa?

— Pentru că te-a conceput pe tine, de-aia.

Chipul lui Gabriel se împlânzi imediat și-și lipi buzele de dosul palmei ei.

— Tatăl tău era alcoolic și el?

— Nu știi. Era președintele unei companii din New York și a murit în urma unui atac de cord. Nu m-a interesat să descopăr nimic altceva despre el.

— Tu ești alcoolic?

— Nu.

Julia își împături cu grijă șervetul, cu degete tremurânde, și împinse scaunul în spate.

— Mă bucur că nu te mai droghezi și că revii pe calea cea bună. Dar n-am de gând să încep o relație cu un alcoolic. Viața e prea scurtă ca să mă leg la cap cu atâta nefericire.

El o privi drept în ochi.

— De acord. Dar, dacă ai petrece ceva timp cu mine, ai realiza că nu sunt alcoolic. Și jur că n-o să mă mai îmbăt. E un ghinion că m-am îmbătat o singură dată în ultimele șase luni și tu s-a întâmplat să asști la acest spectacol.

— Mama a încercat să se lase de băutură de mai multe ori și n-a reușit niciodată. Ce se întâmplă dacă începi din nou să te droghezi? Ca să nu mai spun că ai o viziune ireală a lui Beatrice. Nu sunt eu aceea, Gabriel. Tu-ți dorești un ideal, sau o imagine eronată, indusă de droguri, nu pe mine.

— Nu mă mai droghez de șase ani. Nu e de parcă tocmai aș fi ieșit de la dezintoxicare. Cu toate astea, știu că sunt plin de defecte. Dar vreau să te cunosc, pe tine, așa cum ești cu adevărat. Vreau să fii tu însăși și da, Julianne, știu că nu ești doar un vis. Realitatea ta e mult mai frumoasă și mai ispititoare decât orice vis. Te-aș alege oricând în locul visului.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei, pe care se grăbi să o ștergă.

— Nu mă cunoști. Nu m-ai cunoscut niciodată. În noaptea aceea ai strâns-o în brațe pe Beatrice a lui Dante, imaginea din scrierile lui și din tabloul lui Holiday, nu pe mine.

Gabriel clătină din cap.

— Ce-am simțit a fost aieva. Ce-am făcut a fost aieva.

— Ai crezut că e, dar făcea parte din vis.

— A fost aieva, Julia. A fost totul pentru mine. De îndată ce te-am atins, am știut... și când te-am atins din nou... *mi-am amintit de tine*. Trupul meu și-a amintit de tine. Doar mintea mea conștientă te uitase.

— Nu mai sunt fetița de-atunci. Și-ai disprețuit de la prima vedere femeia care sunt acum.

— Nu-i adevărat. Ai devenit o tânără minunată.

— Tu vrei o pisicuță.

— Nu, Beatrice.

— Nu-mi mai spune așa, spuse ea cu dinții încleștați.

— Îmi pare rău, Julianne. Știu că te-am rănit. Știu că am o latură întunecată. Mă lași să-ți arăt că pot să fiu și bun? Foarte, foarte bun?

— E prea târziu. Nu pot.

Deși i se rupea inima, se îndreptă spre ieșire, luându-și rucsacul și haina din mers.

— Și noaptea trecută? o întrebă, venind cu pași mari după ea. N-a însemnat nimic pentru tine?

— Ce-ar fi trebuit să însemne? Spune-mi!

Își strânse rucsacul la piept, lipindu-se de perete.

El își puse mâinile de-o parte și de alta a umerilor ei, apropiindu-se de ea.

— Chiar trebuie să-ți explic? N-ai simțit-o și tu?

Își apropie fața de a ei, cu buzele la câțiva centimetri de gura ei. Îi simțea răsuflarea caldă pe piele. Se înfioră.

— Ce să simt?

— Cum trupurile noastre s-au contopit. Ai venit la *mine* azi-noapte, Julianne. Ai venit să te streкори în patul meu. De ce-ai făcut asta? De ce mi-ai spus că n-ai putut sta departe de mine? Pentru că suntem suflete-pereche, întocmai cum le-a descris Aristofan — un singur suflet în două trupuri. Tu ești *bashert*-ul meu.

— *Bashert*? Știi măcar ce înseamnă asta? *Bashert e bashert*, Gabriel; *destinul e destin*. Poate să însemne orice vrei tu, nu neapărat eu.

El îi zâmbi larg.

— Cunoștințele tale lingvistice mă surprind constant.

— Am auzit de cuvântul ăsta.

— Sigur c-ai auzit, scumpa mea. Pentru că ești inteligentă.

Îi atinse blând gâtul cu vârful degetelor, mângâind-o.

— Gabriel, oprește-te!

Îl împinse la o parte, ca să poată gândi limpede.

— Nu te mai droghezi, dar ești în continuare dependent. Eu sunt fiica unei mame alcoolice. N-o să las să se întâmple asta între noi.

— Nu te merit. Știi asta. *Conosco i segni dell'antica flamma**. Am simțit-o la prima strângere de mână. De la primul sărut. Și le-am simțit pe toate azi-noapte — fiecare emoție, fiecare amintire, fiecare senzație pe care am avut-o înainte erau la fel de vii. A fost aieva.

* *Divina Comedie, Purgatoriul, Dante, Cântul XXX.*

Uită-te la mine și spune-mi că n-a însemnat nimic pentru tine și te las să pleci.

Ea închise ochii pentru a nu-i mai auzi rugămințile, spre a nu-i mai auzi spunând că vede bine „al vechii flăcări semn“.

— Nu poți s-o faci, nu-i așa? Pielea ta își amintește de mine, ca și inima ta. Le-ai spus să mă uite, dar nu pot. Amintește-ți de mine, Beatrice! Amintește-ți c-am fost primul!

Buzele lui îi atinseră gâtul și ea simți că i se accelerează pulsul sub atingerea lui. Trupul ei o trăda; nu voia să mintă. Nu voia să asculte glasul rațiunii. Ar fi putut să-i ceară orice când era în această poziție și ea ar fi acceptat. Gândul o făcu să se cutremure.

— Te rog, Gabriel.

— Ce mă rogi? șopti el, lăsându-i sărutări ca niște adieri pe gât, oprindu-se în sfârșit pentru a-i simți pulsul sub buze.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Nu pot.

Îi trase rucsacul și haina din mână și le lăsă să cadă pe podea.

— N-am încredere în tine.

— Știu.

— O să mă distrugi, Gabriel, n-o să mai rămână nimic din mine.

— Niciodată.

Îi cuprinse fața în mâini și, chiar când ea închidea ochii, se opri. Îi zâmbi. Începu prin a-i mângâia fața, mângâieri gingașe ici-colo, explorând fiecare rotunjime, fiecare trăsătură, ca și cum își întipărea în minte fiecare detaliu. Trecu la gâtul ei, plimbându-și vârful degetului în sus și-n jos. Julia se înfioră.

Își apropie buzele de urechea ei.

— Relaxează-te, iubito.

Îi mușcă în joacă urechea și-și îngropă nasul în gâtul ei.

— Lasă-mă să-ți arăt ce pot face când o iau încetișor.

Ținându-i fața în mâini, își șterse buzele de fruntea ei, de nasul ei, de obraji și bărbia ei. Abia când ea închise ochii a doua oară îi acoperi gura cu a lui. Juliei i se tăiasse deja răsufarea.

De îndată ce buzele lor se întâlniră, îi străbătu un val de sânge și căldură și energie. Dar Gabriel voia s-o ia ușor. Îi acoperi buzele cu buzele lui, mișcându-se înainte și înapoi, creând o energie electrică, astfel că pielea lor părea să scapere la atingere. Dar nu deschise gura. Își strecură mâinile în părul ei, masându-i blând pielea capului și coborând blând spre ceafă.

Julia îi cuprinsese ceafa în mâini, mai puțin blând, trăgându-l de păr, răsucindu-și șuvițele în jurul degetelor. Gurile lor erau în continuare lipite, alunecând una peste alta. El scoase limba și-i linse languros buza de sus, gustând-o sfios, sugându-i apoi buza de jos între buzele lui.

Era ispitiitor. Era chinuitor. Nu mai sărutase pe nimeni atât de ușor. Și sărutul îi făcea inima să-i bată mai repede. Când ea gemu, cu gura lipită de a lui, Gabriel îi dădu capul pe spate ca s-o facă să se deschidă. Dar nu voia să grăbească ritmul. Așteptă ca maxilarul ei să se relaxeze și abia când ea nu mai avea răbdare și limba ei îi ieși sfioasă în întâmpinare îi acceptă invitația.

Ea i-ar fi răspuns într-un ritm febril, dar Gabriel controla ritmul sărutului și voia s-o sărute încetșor. Blând. Pe îndelete. Mâinilor lui le luă o veșnicie să alunece de pe chipul ei, de-a lungul gâtului, pentru a-i frământa umerii. Și o jumătate de ev să coboare de-a lungul coloanei ei, strecurându-se pe sub haine pentru a-i atinge pielea. În tot acest răstimp îi explora încet gura ca și cum n-avea să mai aibă o a doua șansă.

Ea suspină și gemu când mâinile lui atinseră gropițele pe care le descoperise noaptea trecută. Deja le considera un teritoriu virgin, care nu apărea pe nicio hartă, descoperit pentru prima dată în urma explorărilor lui, deși n-avea niciun drept, absolut niciun drept, s-o revendice pentru sine.

Degetele lui alunecau pe pielea ei, făcând-o să scâncească și să se agațe de el. Sunetele ei neputincioase erau mai excitante decât orice gemăt desfrânat pe care-l auzise vreodată. Îl pătrundeau și-l ațâțau. Apoi se trezi lipindu-se de ea, tendoane și oțel ce veneau în

completarea formelor ei moi, delicate, făcând discret rocada, astfel că acum el era cel lipit de perete, pentru că nu voia s-o facă să se simtă încolțită, prinsă în cursă. În schimb, o lăsa pe ea să-l incolțască.

Julia respira răsuflarea lui, simțind-o fierbinte și umedă în gură. El era aerul ei. Nu se putea opri din sărut indeajuns de mult timp pentru a respira cu adevărat și începu s-o ia cu ameteală. Ceea ce nu făcea decât să intensifice senzația pe care i-o trezeau buzele lui, așa că nu încercă să se impotrivească. Se abandona senzației, lingând și sugând și mișcându-se...

Gabriel se retrase numai puțin, oprindu-se din sărut.

Își lăsa degetele mari să alunece de-a lungul mijlocului ei dezgolit. Juliei i se tăie răsuflarea și el o trase mai aproape, strângând-o în brațe și simțindu-i sânii lipiți de pieptul lui.

— Trebuie să te obișnuiești cu buzele mele, Julia, pentru că am de gând să te sărut neîntreput.

Îi sărută părul și-i zâmbi, părând cu adevărat fericit.

Când ea își regăsi în sfârșit graiul, vocea îi tremura.

— Gabriel, nu-ți pot promite nimic. Nu mă angajez la nimic. Un sărut nu schimbă lucrul ăsta.

Zâmbetul lui pieri, dar continuă s-o strângă în brațe. Cu un deget îi ridică șuvițele care-i căzuseră peste față.

— Dă-mi o șansă doar. Putem s-o luăm încet și să încercăm să ne vindecăm reciproc.

— Azi-noapte spuneai c-o să fim prieteni. Prietenii nu se sărută așa.

El râse înfundat.

— Putem fi prieteni. Putem respecta modelul iubirii curtenești, dacă vrei. Va trebui doar să-mi amintesc asta data viitoare când te sărut. Ca și tine.

Julia își feri privirea.

— N-am încredere în tine că poți fi altceva decât ești. Și, chiar dac-aș avea, ai greșit persoana. O să te dezamăgesc amarnic.

— Ce tot spui?

— N-o să te mulțumești niciodată doar cu mine și o să mă părăsești când vei realiza asta. Așadar, fie-ți milă de mine și alege o persoană mai compatibilă sexual cu tine înainte ca vreunul din noi să aibă de suferit.

Văzu că el se înroșește la față și ochii lui începură să arunce văpăi.

— Ce ți-a făcut?

Nu era întrebarea la care se aștepta.

— Nu știu despre ce vorbești.

Gabriel o privi atent, studiindu-i expresia. Se desprinse de perete și se îndreptă de spate, dominând-o prin înălțimea lui.

— Nu știu ce ți-a făcut de-ai ajuns să ai atât de puțină încredere în tine, dar *eu* nu sunt *el*. Oare noaptea din livadă nu ți-a dovedit că legătura dintre noi nu e bazată pe sex?

Îi mângâie părul o clipă, cu o blândețe care contrasta cu tonul lui înverșunat.

— Ar merita să-l omor pentru ce ți-a făcut, șopti, pentru că ți-a zdrobit spiritul. N-o să neg, m-am abandonat plăcerilor și am fost departe de a fi monogam. Dar vreau mai mult de-atât, vreau o relație adevărată. Și știu că asta vrei și tu. Care sunt șansele ca viitorul tău prieten să fie virgin? Aproape zero. Lipsa ta de încredere în tine va fi o problemă în relația ta cu oricare bărbat, nu doar cu mine. Și niciunui bărbat care ar fi în stare să te părăsească pentru că n-ai experiență sexuală nu merită să-i duci dorul. Trebuie să ai încredere și speranță, Julia. Chiar dacă n-ai nicio speranță legată de noi doi, trebuie să ai speranță pentru tine însăși. Altfel, n-o să lași niciodată pe nimeni să te iubească.

— Nici măcar nu mă cunoști.

— Știu mai multe decât crezi despre tine și vreau să descopăr restul. Învață-mă, Beatrice. O să mă înscriu la facultatea ta și-o să-ți fiu student. Învață-mă să am grijă de tine.

— Te rog, Gabriel. Nu mai glumi!

— Nu glumesc. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt. Lucruri pe care abia aștept să le descopăr și să le studiez.

— N-o să accept să mă împart cu altcineva.

El mârâi.

— N-am obiceiul să împart cu alții ceva ce e neprețuit pentru mine. N-o să las niciun alt bărbat să te atingă și aici mă refer inclusiv la Paul și la oricare alt potențial Violator de Îngeri.

— Nici eu n-am de gând să te împart.

— Pe mine?

— Da.

— Asta se înțelege de la sine.

— Nu, nu se înțelege.

— Ce vrea să însemne asta? se burzului el.

— Asta presupune că n-o să te mai culci cu altcineva nici măcar cât... Ca o dovadă de bună-credință.

— De acord.

Julia râse.

— O spui ca și cum ar fi nimica toată! Ești dispus să renunți la toate tovarășele tale cât ai zice pește ca să explorezi *posibilitatea* unei relații cu mine? Nu te cred.

— Câștig mult mai mult decât pierd, crede-mă. Și îmi propun să-ți dovedesc asta, cât mai des.

Se aplecă spre ea și-o sărută pe obraz.

— Paulina..., șopti ea.

Gabriel continuă s-o sărute, coborând spre curbura umărului ei.

— Nu-ți face probleme din cauza ei.

— N-am de gând să te împart cu ea.

— Nu va trebui s-o faci.

Părea iritat.

— Paulina e soția ta?

El se dădu înapoi, privind-o cu o expresie împietrită.

— Evident că nu. Drept cine mă iei?

— Fosta ta soție?

— Julianne, încetează. Nu, nu e fosta mea soție. Am încheiat discuția.

— Vreau să-mi vorbești despre ea.

— Nu.

— De ce nu?

— Din motive pe care aş prefera să nu le discut. Ți-am spus că nu mă culc cu ea și nici n-o s-o fac. Asta ar trebui să fie suficient.

— Dar M-A-I-A?

Trăsăturile lui se înăspriră.

— Nu.

— Am văzut tatuajul de pe pieptul tău, Gabriel. Am văzut literele. El își încrucișă brațele.

— Nu pot.

— Atunci nu pot nici eu.

Se aplecă să-și ia rucsacul și haina.

El o opri.

— Julianne, spune-mi cine te-a făcut să te simți atât de neîncrezătoare în tine și în abilitățile tale sexuale? Simon?

Ea se crispă.

— Spune-mi!

— Nu-i pronunța numele în fața mea.

— Tu l-ai pronunțat. I-ai rostit numele în somn. Păreai tulburată. Spune-mi!

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că mi se face rău, șopti ea, rugându-l, fără cuvinte, să schimbe vorba.

Un gând sumbru și tulburător se înfiripă încet în mintea lui Gabriel. Și, odată ce se înfiripă, nu mai reuși să-l alunge.

— Julianne, nu... n-a abuzat de tine, nu?

Ea își lăsa capul în jos.

— Nu, Gabriel. Sunt virgină.

El rămase tăcut o clipă, expirând încet.

— Ai fi virgină și dacă ar fi abuzat de tine. Ai fi virgină pentru mine.

Vocea lui era atât de chinuită și sinceră, încât aproape că-i frânse inima.

— E foarte nobil din partea ta. Dar n-am fost violată.

El închise ochii pentru câteva secunde și oftă adânc.

— Amândoi avem secrete pe care nu vrem să le împărtășim. N-o să te mint, dar nu-ți pot spune totul. Nu azi. Și, judecând după expresia din ochii tăi, și tu-mi ascunzi secrete dureroase. Dar accept lucrul ăsta. N-o să te forțez să vorbești despre ele.

Își încolăci brațul în jurul mijlocului ei și-o lipi de el.

— Așadar, o să avem secrete unul față de celălalt?

Părea intrigată.

— Deocamdată, da.

— Ar mai fi și faptul că-ți sunt studentă.

El o sărută din nou pentru a o împiedica să mai spună ceva.

— ăsta e un alt secret pe care va trebui să-l păstrăm. Dar, draga mea, nu vreau să continuăm discuția în holul ăsta nenorocit. Întoarce-te la masă și termină de mâncat. Putem sta de vorbă cât ne bem cafeaua sau putem mânca fără să vorbim. Dar, te rog, nu pleca. Te rog.

Ea se uită involuntar spre ușă.

— Trebuie să știu ce simți pentru mine, Gabriel, începu timid. Trebuie să știu că nu e doar un joc pentru tine. Ți place măcar de mine? De mine, cea adevărată?

El o privi intrigat.

— Evident că-mi place de tine. Și aș vrea să-ți câștig afecțiunea. Încotro o luăm de-aici depinde numai de tine.

Ea îl mângâie pe păr cu degete șovăielnice. Gabriel închise ochii și se relaxă, savurându-i atingerea, respirând adânc. Când ea se opri, deschise ochii și Julia îi citi foamea în ei.

Apoi zâmbi și foamea fu înlocuită de altceva.

De *speranță*. Văzând speranța pe chipul lui Gabriel, îi dădură lacrimile.

— Nu e cum mi-am imaginat că va fi, spuse ea, plângând și ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Te-am regăsit, dar nu e deloc ca-n visele mele. Și nu ești cine credeam că ești.

— Știu.

Își încolăci brațele în jurul ei și o sărută blând pe frunte.

— Am făcut o pasiune pentru tine, Gabriel, când aveam șaptesprezece ani. Prima dată când am făcut cu adevărat o pasiune pentru cineva. Și nici măcar nu erai tu. Mi-am irosit viața visând la o himeră.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Mi-aș dori să fiu cavalerul, și nu dragonul. Dar nu sunt.

Se dădu înapoi, cufundându-se în ochii ei.

— Alegerea îți aparține. Poți să mă salvezi sau să mă alungi cu un singur cuvânt.

Julia își îngropă fața în pieptul lui și se întrebă dacă avusese vreodată de ales.

Capitolul 18

„Paul, bună. Scuze. N-am auzit soneria. S-o fi stricat? Emerson m-a muștruluit, dar nu va trebui să renunț la cursul lui. (Pfuuu) Trebuie să-mi găsesc un alt îndrumător. Sunt în căutări. Vorbim mai târziu, mulțam. Julia.“

Paul se uită confuz la mesajul pe care tocmai îl primise de la Julia. I se stricase soneria? Părea o scuză *la îndemână*. Nu știa dacă îl evita pentru că era rușinată din cauza altercației cu Emerson sau dintr-un alt motiv. Indiferent care ar fi fost explicația, n-avea timp să-i dea de urmă și să afle; Emerson îi trimisese un e-mail cu o listă de cărți pe care voia să i le împrumute de la bibliotecă și să le aducă la birou înainte de ora unu.

Îi trimise un răspuns scurt Juliei, spunându-i că se bucură că e bine, și ieși grăbit din casă, îndreptându-se spre bibliotecă și clătî-nând din cap.

Julia stătea pe canapeaua de piele cu spatele la el, cu bărbia sprijinită pe brațe. Panorama de la ferestrele uriașe ale lui Gabriel era spectaculoasă. Din poziția în care se afla, vedea o bună parte din centru și o porțiune din Lacul Ontario. Copacii din oraș își schimbaseră coloritul și erau scăldați acum în nuanțe de galben și auriu, și portocaliu-aprins, și roșu. Îi aminteau Juliei de câteva din peisajele tipic canadiene pe care le văzuse cu Paul la Galeria de Artă din Ontario.

Se oferise să-l ajute pe Gabriel să strângă după micul dejun, dar el nici nu vru s-audă. O sărută pe frunte și-i spuse să se relaxeze, de parcă ar fi fost posibil. Contemplând peisajul citadin, putea să admire o priveliște superbă în timp ce în minte i se derula neîncetat conversația pe care o avusese cu el, încercând s-o raporteze la întâlnirile lor anterioare.

Cum de fusese atât de oarbă? Și de ce îi ascunsese familia Clark adevărul despre dependența lui Gabriel? O trataseră întotdeauna ca pe un membru al familiei. Dar nici măcar Rachel nu suflase o vorbă despre asta, dacă nu punea la socoteală ce spusese recent despre partea lui întunecată. Oare membrii familiei Clark vorbeau întotdeauna în metafore sofisticate, precum poezii metafizici? Julia ar fi avut nevoie de un curs de critică literară spre a le interpreta aluziile.

Gabriel se rezemă de șemineu, fixând-o cu privirea. Părea să se simtă în largul ei cuibărită pe canapeaua lui, uitându-se pe geam ca o pisică. Se așeză lângă ea, lăsând intenționat o distanță considerabilă între ei. Pentru că ea nu schiță niciun gest de apropiere și nici măcar nu se uită la el, întinse mâna spre ea.

— Te rog, îi spuse zâmbind.

Julia îl luă de mână, cu inima îndoită, și se trezi c-o trage lângă el. O cuprinse cu brațele amândouă și-o sărută pe păr.

— E mai bine așa.

Ea oftă și închise ochii.

— Stai bine? o întrebă.

— Da.

Gabriel o simți cum se relaxează. După tot ce discutaseră, era surprins că ea se putea liniști în prezența lui.

— Când te-a ținut ultima dată cineva așa?

Începu s-o mângâie pe păr, aparent absent, deși în realitate era exact pe dos.

— Azi-noapte.

El râse înfundat.

— Parcă-mi amintesc ceva. Dar înainte de asta?

— Nu-mi amintesc.

Tonul ei era defensiv, așa că decise să nu insiste.

„Probabil că tânjește după afecțiune fizică. Mamele alcoolice nu au resursele necesare pentru a avea grijă de copiii lor. Și individul ăla, Simon, probabil că n-a îmbrățișat-o prea des — decât atunci când încerca s-o dezbrace.“

Simpla idee că cineva putea să se poarte atât de indiferent cu ea îl înfuria. Știa că acea conexiune fizică dintre ei avea darul de a o liniști, ca și pe el. Și asta îl făcea să creadă că ea nu avusese prea multe experiențe pozitive legate de contactul fizic.

— Îți place? Când te țin în brațe așa? îi șopti în păr.

— Da.

— Bun.

Și, parcă pentru a-și întări spusele, îi mângâie fruntea, acolo unde începeau firele de păr, dându-i la o parte o șuviță de pe obraz.

— Ești atât de frumoasă, îi șopti. Minunată.

Rămaseră așa o vreme, până când Julia se hotărî să-i pună o întrebare care-o frământa.

— Fotografia pe care o aveai atârnată deasupra patului, în care bărbatul sărută umărul femeii... unde ai găsit-o?

Gabriel își încreți buzele.

— Nicăieri.

— Atunci de unde...

— Contează?

— Dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic. Am văzut-o în șifonier când căutam un pulover. E foarte frumoasă.

Încercă să se desprindă din brațele lui, dar el nu-i dădu drumul.

— Chiar crezi că e frumoasă?

Vocea lui se împlânzise și îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi.

— Da, murmură ea.

— Și celelalte?

— Nu prea.

Gabriel părea foarte mândru de el.

— Eu le-am făcut.

— Tu le-ai făcut?

Se retrase surprinsă.

— Da.

— Dar sunt...

— Erotice?

— Da.

El zâmbi mânzește.

— E greu de crezut că aș putea face o fotografie erotică reușită, domnișoară Mitchell?

— Nu știam că ești și fotograf. Și nu sunt niște poze de duzină.

— Nu sunt cine știe ce fotograf. Dar au ieșit binișor, aș zice. Mai am și altele.

Julia rămase mută de uimire. *Și altele?*

— Și femeile?

— Femeile sunt, sau mai precis au fost, prietene de-ale mele.

— Modele?

— Nu.

Julia se încruntă nedumerită până ce-i pică în sfârșit fisa. Și îl privi pe Gabriel foarte surprinsă, ridicând din sprânceană.

El oftă, frecându-se la ochi.

— Da, sunt sigur c-a fost un gest de prost-gust să le expun. Și cu siguranță a fost de prost-gust să te expun pe tine acelor imagini

având în vedere caracterul lor personal. De-asta am considerat de cuviință să le dau jos înainte de a te aduce în dormitorul meu. Probabil c-ai observat că apar în câteva din ele, așa că n-am fost doar un observator libidinos.

Copleșită de uimire, uită că voia să-l întrebe ce fotografie o reprezenta pe Paulina.

— Tu ești bărbatul?

— Da.

— Tu ești bărbatul din fotografia de care întrebam?

Fruntea lui se încreți.

— Nu e cazul să fii așa uimită. Am crezut că mă consideri atrăgător.

— Dar în poza aia ești dezbrăcat.

Foarte fâstăcită, Julia începu să-și facă vânt cu mâna, pentru a-și răcori pielea încinsă.

Gabriel râse cu poftă și-o trase mai aproape.

— Sunt dezbrăcat în toate pozele alea, îi susură la ureche, cu o voce nespus de senzuală. Fotografia aceea e și preferata mea, deși, până la urmă, nu mi-a plăcut foarte mult de femeia din poză.

— Îi zâmbi încet, seducător, și-o sărută pe creștet.

— Mi-ar plăcea să te fotografiez.

— Nu prea cred.

— Ești superbă, Julianne. O fotografie cu tine — cu zâmbetul tău sau cu tine din profil sau cu gâtul tău elegant — ar fi mult mai frumoasă decât toate operele de artă pe care le am, inclusiv tabloul lui Holiday.

Ea clătină din cap.

— O să te întreb din nou altă dată. Acum, ce-ar fi să facem o rezervare la Scaramouche în seara asta? E unul din restaurantele mele preferate.

— Nu cred că-i o idee bună să luăm cina în oraș.

Julia încă nu-și recăpătase suflul.

— De ce nu?

— N-ai zis că n-ar trebui să fim văzuți în public?

Gabriel se încruntă.

— Îl cunosc pe proprietar. Pot să rezerv masa bucătarului, unde o să fim la adăpost de priviri indiscrete. Dacă nu cumva preferi să mergem la Harbour Sixty să-l vezi pe Antonio. Mă bate de mult la cap să te mai aduc.

— Pe bune?

— Pe bune. Mi-a povestit de masa pe care ai luat-o cu el și familia lui la Clubul Italo-Canadian.

— Antonio a fost foarte drăguț cu mine.

Gabriel încuviință și încercă s-o sărute, dar ea îi puse o mână pe piept.

— Nu pot să iau cina cu tine în seara asta. Măine mă întâlnesc cu Katherine Picton și nu m-am pregătit.

— Măine?

— M-a invitat să iau ceaiul la ea. Mă cam sperie.

— Stai s-o întâlnești. Seamănă cu o bunicuță, dar nu te lăsa păcălită de asta — e genială și știe foarte bine ce vrea. O să se aștepte să i te adresezi cu „doamna profesoară Picton“ și nu obișnuiește să stea la șuete sau să discute chestii personale.

— Doar absolvenții cu fumuri de la Oxford se așteaptă să li se folosească titlul, murmură Julia.

El o privi încruntat până ce Julia îi făcu cu ochiul.

— Ține la etichetă, dar e o profesoară foarte bună și, dacă poți colabora cu ea, îți va folosi foarte mult. Fii o studentă model și sunt sigur c-o să te simpatizeze. În măsura în care poate simpatiza pe cineva.

Julia se înfioră și Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— Nu-ți face griji, o s-o intereseze propunerea ta. Sunt sigur c-o să vrea să faci niște schimbări, dar, în locul tău, aș accepta modificările propuse de ea fără s-o contrazic. Știe ce face.

— Sunt sigură c-are lucruri mai importante de făcut la pensie decât să coordoneze disertații.

— Îmi datora un serviciu. I-am zis că am o studentă eminentă pe care nu mă simțeam împăcat s-o coordonez pentru că e o prietenă de familie și Katherine a acceptat să te întâlnească. E destul de sceptică în privința tineretului din ziua de azi — nu crede că sunt la fel de talentați sau de muncitori cum erau pe vremea când făcea ea doctoratul. Așa că nu mi-a promis nimic.

— Nu era nevoie să faci asta pentru mine.

Gabriel îi răsuci o șuviță pe deget.

— Voiam să fac un gest frumos pentru tine. Îmi pare rău că n-ai putut să mergi la Harvard.

Julia își privi mâinile.

— Asta m-a adus înapoi la tine, nu?

El zâmbi cu toată fața.

— Așa e.

După o clipă electrizantă, el se mișcă pentru a se uita la ceas. Gemu.

— Ce e? întrebă Julia.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva.

— Ar trebui să plec și eu.

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre locul unde-și lăsase ghiozdanul, punându-l pe umăr și căutându-și haina.

Gabriel străbătu camera din trei pași și-i puse mâinile pe umeri.

— Nu pleca. Nu lipsesc mult.

Ea își mușcă buza gânditoare.

Gabriel își strecură degetul mare între buza ei și dinți, oprind-o să-și mai chinuie buza.

— Oprește-te. Mă supără când faci chestia asta.

Își retrase degrabă degetul, ca nu cumva ea să-i interpreteze greșit gestul, dar nu înainte de a-i atinge din greșeală limba. Era greu de spus a cui fusese greșeala.

— Cu cine te întâlnești?

Gabriel se frecă la ochi.

— Cu Christa. Va fi nasol. Dar ar decurge mult mai ușor dacă aș ști că tu mă aștepti acasă.

— Am foarte mult de lucru și trebuie să-l sun pe Paul. Se pare că-a trecut pe la garsoniera mea aseară să vadă ce face.

Începu să vorbească din ce în ce mai repede.

— I-am trimis un SMS să-i spun că sunt bine. I-am zis că nu va trebui să renunț la cursul tău, dar că trebuie să găsec un nou coordonator. Nu știu cum o să explic faptul că noul meu îndrumător e Katherine Picton.

Gabriel spumega.

— Nu-i datorezi nicio explicație. Spune-i că nu e treaba lui.

— Suntem prieteni.

— Atunci zi-i că e ceva legat de dosarul de înscriere la Harvard. Katherine e prietenă cu Greg Matthews.

Julia încuviință și începu să se încheie la haină.

— Așteaptă.

Gabriel se îndreptă spre birou și se făcu nevăzut pentru câteva clipe. Când se întoarse, îi puse în mână o carte veche cu coperta cartonată. Citi titlul — *Figura Beatricei: Un studiu asupra lui Dante* de Charles Williams.

— Vreau să-ți dau asta.

— Gabriel, vreau să nu-mi dai întruna cadouri.

I-o întinse înapoi.

— O s-o impresionezi pe Katherine dacă ești familiarizată cu studiul ăsta. Ea apreciază studiile lui Dorothy L. Sayers și multe din ideile lui Sayers despre *Divina Comedie* sunt inspirate de Williams.

Își drese glasul.

— E un dar necondiționat, Julianne. Și n-ai de ce să te simți rușinată.

Se uită lung la carte, trecându-și mâna peste cotorul ei vechi.

— Ia-o măcar până ce acceptă să-ți devină îndrumător.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, trebuie să vorbim despre altceva.

Ea îl privi agitată.

— Ar fi mult mai ușor dacă nu mi-ai fi studentă, dar ești. Cel puțin deocamdată.

Ea inspiră adânc.

Gabriel se frecă la ochi.

— Scuze. N-a sunat cum aș fi vrut. Ideea e că nu-ți pot fi îndrumător, evident. Dar mai rămâne problema seminarului despre Dante.

— Dacă renunț la cursul tău, nu voi putea absolvi în mai. Ziceai în mesajele tale c-ai putea să-mi găsești un curs alternativ, dar asta nu mă va ajuta. Am nevoie de un seminar pe Dante pentru specializare și pentru disertație.

— Regulamentul interzice relațiile cu studenții cu care ai cursuri, nu doar cu cei pe care-i coordonezi. Asta înseamnă că nu pot avea o relație cu tine câtă vreme îmi ești studentă. Semestrul viitor, desigur, lucrurile vor sta complet altfel. N-o să-mi fii studentă atunci.

Știa asta. Chestia asta era explicată limpede în Declarația privind Drepturile și Responsabilitățile Masteranzilor și Doctoranzilor. Profesorilor le era interzis să se culce cu actualii lor studenți, asta era clar. Și masteranzilor le era interzis să se culce cu profesorii coordonatori. În caz contrar...

Desigur, Julia n-avea de gând să se culce cu Gabriel. Se întrebă dacă el mai ținea minte acest aspect.

— N-o să te pierd din nou, șopti el. Și n-o să te împiedic să faci lucrul pe care ai venit aici să-l faci. Așa că va trebui să găsim o cale. Până atunci, o să am o discuție cu avocatul meu.

— Cu avocatul?

— O discuție confidențială, preventivă, despre ce-ar putea face facultatea dacă îmi propun să am o relație cu una din studentele mele câtă vreme avem cursuri împreună.

Julia își puse mâna tremurândă pe brațul lui.

— Vrei să fii dat afară?

— Evident că nu, spuse el tăios.

— Deja ți-am pus o dată cariera în pericol. N-am de gând s-o fac din nou. Va trebui să ne ținem departe unul de altul și, când se va încheia semestrul, putem relua discuția. Poate c-o să te răzgândești, știi, și-o să decizi că nu mai vrei să fii cu mine.

Își fixă privirea asupra tenișilor, îndoindu-și nervoasă degetele de la picioare.

— Asta n-o să se întâmple, Julianne.

— Încă ne descoperim unul pe celălalt. Poate cinci săptămâni de prietenie ne vor prinde bine.

— Prietenii iau cina împreună. Măine-seară?

Ea clătină ferm din cap.

— Ce-ar fi să mă suni? Promit c-o să răspund la telefon.

Gabriel se încruntă.

— Atunci când o să te mai văd?

— Miercurea viitoare la seminar.

— E prea mult până atunci.

— Asta e, domnule profesor.

Julia zâmbi în colțul gurii și se îndreptă spre ușă.

— N-ai uitat nimic?

Se uită repede în rucsac să vadă dacă-și luase cheile.

— Nu cred.

Veni spre ea, cu ochii intunecați deodată.

— Niciun sărut de rămas-bun pentru sărmanul, însinguratul Gabriel? o întrebă șoptit, cu o voce voit seducătoare.

Julia înghiți în sec.

— Prietenii nu se sărută cum săruți tu.

El se apropie mai mult, până când o lipi cu spatele de ușa de la intrare.

— Doar un pupic ca între prieteni. Pe cuvânt de cercetaș.

— Ai fost vreodată cercetaș?

— Nu.

Gabriel ridică încet mâna, ca să n-o sperie, și-i mângâie blând obrazul. Îi zâmbi dezarmant și ea se trezi zâmbind la rându-i. Își lipi buzele de ale ei, ferm, dar blând, și rămase așa.

Julia așteptă ca el să facă ceva, să-și deschidă gura, să se miște, orice, dar el n-o făcu. Rămase încrămențit, apăsându-i blând buzele, până când se desprinse și zâmbi sfios.

— N-a fost așa rău, este?

Râse ușor în timp ce-i mângâia maxilarul cu vârful degetului.

Ea clătină din cap.

— La revedere, Gabriel.

În timp ce ușa se închise în urma ei, el se rezemă de perete, frecându-se la ochi și mormăind mai mult pentru sine.

Când se întoarse acasă după o întâlnire foarte neplăcută și oarecum colorată cu Christa, Gabriel luă o sticlă de Perrier din frigider și formă numărul lui John Green, avocatul lui. Gabriel nu mai avusese nevoie de serviciile lui John de ceva vreme și ar fi preferat să rămână așa. John avea câțiva clienți dubioși, dar era cel mai bun din bransă și Gabriel o știa, mai ales când venea vorba de codul penal canadian. Cu toate astea, John nu era specializat în dreptul muncii, lucru pe care îl sublinie de mai multe ori în decursul convorbirii de treizeci de minute cu Gabriel.

— Trebuie să te avertizez că, dacă respectarea regulamentului care interzice relațiile e o condiție inclusă în contractul de muncă, îl încalci pe riscul tău și îți pui în pericol slujba. Așadar, dă-mi voie să te întreb ceva — te culci cu ea?

— Nu, spuse Gabriel încordat.

— Bun. N-o face nici de-acum încolo. De fapt, recomandarea mea profesională e să stai departe de fată până vorbim din nou. Ce vârstă are?

— Poftim?

— Fata, Gabriel, bucățica.

— Mai spune-i o dată așa și o să-mi caut un alt avocat.

John făcu o pauză. Gabriel era un ticălos afurisit, știa, și era cam certăreț din fire. Și el n-avea energia pentru o altercație telefonică.

— Reformulez — domnișoara respectivă, ce vârstă are?

— Douăzeci și trei.

John răsufă ușurat.

— Bun. Măcar nu e minoră.

— Din nou, o să mă fac că n-am auzit chestia asta.

— Uite ce e, Emerson, sunt avocatul tău. Lasă-mă să-mi fac treaba. Nu pot să-ți dau o părere profesională privind situația ta până ce nu am toate datele. O colegă de la firma mea a dat în judecată Universitatea din Toronto anul trecut; o să mă consult cu ea. Dar, deocamdată, sfatul meu e să te ții departe de fată și, orice ai face, să nu te culci cu ea. M-ai înțeles?

— Da.

— O să fiu și mai explicit. Nu iniția niciun fel de activitate sexuală cu ea, niciun fel. Nu vrem să ne trezim prinși într-o dezbatere ca la Clinton despre ce constituie relații sexuale. Nu face nimic cu ea; nu contează dacă e o activitate liber consimțită.

— Și dacă avem o relație romantică, fără activități sexuale?

John rămase tăcut o clipă și începu să-și curețe ceara din ureche.

— N-am auzit bine.

— Am zis, dacă ieșim împreună, dar nu avem contacte sexuale.

John începu să râdă în hohote.

— Faci mișto de mine, Emerson? Nu te cred nici eu și eu sunt plătit să te cred. N-o să te creadă nimeni altcineva.

— Nu asta e ideea. Ideea e, dacă nu întrețin relații sexuale cu studenta mea, relația noastră constituie o încălcare a regulamentului?

— Nimeni n-o să te creadă că ai o relație cu o studentă care nu presupune relații sexuale, mai ales cu reputația ta. Desigur, angajatorului îi revine obligația de a dovedi relația dintre voi, dacă nu cumva *chiquita* ta face o plângere împotriva ta sau cineva vă prinde într-o poziție compromițătoare. Sau dacă rămâne însărcinată.

— Asta n-o să se întâmple.

— Asta spun toți, Emerson.

Gabriel își drese glasul.

— Da, dar în cazul ăsta, ar fi imposibil. Din mai multe motive.

John își dădu ochii peste cap și decise să nu-i țină domnului profesor o lecție de anatomie.

— Cu toate astea, dacă ați fi prinși și n-ați avut contact sexual, probabil că te-ai alege doar cu o muștrare pentru c-ai avut o relație nepotrivită. Dar nu pot spune sigur fără să citesc regulamentul și trebuie să aflu de la colega mea ce fel de precedente a stabilit Universitatea.

— Mulțumesc.

— Dacă sunteți dați în vileag, fundul tău va fi tăbăcit, nu al meu, așa c-ai grijă ce faci. Eu sunt plătit oricum.

John își drese glasul.

— Și, Gabriel...

— Da?

— Aș încerca să nu intru în belele în viitorul apropiat. Fără gagici, fără încăierări, fără scandaluri la beție sau chestii de-astea. Orice proces cu universitatea îți va scoate la lumină trecutul, nu uita. Hai să încercăm să lăsăm trecutul în urmă, bine?

— Bine, John.

Și, cu aceste cuvinte, Gabriel îi închise și puse mâna pe chei, hotărând să-și descarce frustrarea la clubul de scrimă.

Când Julia se întoarse la garsonieră, căută zorită prin stratul de flori, intrate în hibernare acum, felicitarea făcută bucați. Din nefericire, găsi doar câteva bucățele stinghere, nici pe departe suficiente pentru a reconstitui mesajul.

Își petrecu mare parte a zilei citind în diagonală cartea lui Charles Williams, luându-și notițe care spera c-o s-o ajute în cursul întâlnirii cu Katherine. Trebuia să recunoască, prevederea lui Gabriel în această privință se dovedise aproape providențială. Williams avea o abordare aprofundată a operei lui Dante, care-i dădu o mulțime de idei pentru disertație.

Înainte să adoarmă, se așeză în pat, ascultând muzică la iPod și gândindu-se la Gabriel. Îi pusese două cântece; al doilea era *Dante's Prayer*, tot de Loreena McKennitt. Era o melodie emoționantă și,

ascultând-o, Juliei îi dădură lacrimile. În noaptea aceea adormi cu poza lui așezată la loc sub pernă, meditănd la multe lucruri.

Gabriel era dependent de droguri. Știa, fără urmă de îndoială, că dacă el va fi cuprins din nou în ghearele dependenței, o va cuprinde și pe ea, trăgând-o în hăuri în care nu voia să-și ducă viața.

Mai mult, orice relație cu Gabriel risca să le compromită carierele amândurora. Odată ce relația dintre ei era descoperită, el va fi tânărul profesor talentat care i-o trăsese unei bucățele bune de la seminar, devenit ținta aluziilor răutăcioase la petreceri date de facultate. Iar ea va deveni parașuta care-și desfăcuse picioarele pentru o diplomă, pentru că nu era destul de inteligentă pentru a o obține altfel. Nu conta, de fapt, dacă așteptau sau nu până la terminarea semestrului, bârfele îi vor ponegri pe amândoi.

În sfârșit, se îndrăgostise de Gabriel Emerson când avea șaptesprezece ani. Acest lucru putea fi explicat de conexiunea intensă dintre ei, de felul cum se uita la ea sau de sentimentele pe care le exprimase el în timp ce-o strângea în brațe. Oricare ar fi fost adevăratul motiv al pasiunii ei, se îndrăgostise nebunește de el. Încercase să-și înăbușe sentimentele când el n-a mai venit acasă; încercase să le sufoce cultivându-și sentimente pentru altcineva. Dar, noaptea trecută, cuibărită în brațele lui, o năpădiseră un val de emoție și toate zidurile ei de apărare fuseseră spulberate ca un castel de nisip. Iubirea ei pentru Gabriel era neschimbată, o flăcăruie care ardea viu, atât de viu că n-o puteau stinge toate apele mării.

Așadar, poate că nu mai avea de ales acum, pentru că alesese deja atunci. Alesese când el îi ceruse să-i dea mâna și ea i-o întinsese fără să șovăie. De îndată ce el o atinse, știu că era a lui. După aceea, o pândise întotdeauna din umbră, ca o fantomă care nu se lasă alungată. Și acum fantoma hotărâse c-o dorea.

Dar Julia credea că n-o va iubi niciodată.

În dimineața următoare, își verifică mobilul și fu surprinsă să descopere un mesaj de la Gabriel. O sunase după ce ea adormise.

„Julianne, mi-ai promis c-o să răspunzi la telefon. [Oftat] Presupun că ești bine și îți faci duș sau ceva de genul ăsta. Sună-mă când primești mesajul. Îmi pare rău că n-am putut lua cina împreună în seara asta, dar mi-ar plăcea s-o facem mâine seară. Am putea măcar să discutăm despre asta? [Pauză...] Sună-mă, *principessa*. Te rog.“

Julia îi salvă imediat numărul în telefon, sub numele „Dante Alighieri“. Când îl sună, intră imediat mesageria.

„Bună, eu sunt. Hm, scuze că n-am văzut mesajul aseară. Am adormit. Sigur că mi-ar plăcea să te văd, dar cred că e prea riscant să luăm cina împreună. Vreau să te cunosc din nou, Gabriel, și sper că putem găsi o cale sigură să ne cunoaștem mai bine. Scuze că nu ți-am răspuns. Vorbim mai târziu.“

Își petrecu mare parte din ziua de vineri lucrând la propunerea de disertație. Își ținu telefonul deschis, pentru orice eventualitate. Dar Gabriel n-o mai sună. O sună Paul, însă. Conversația lor fu întreruptă brusc când domnul profesor Emerson intră peste el în birouașul de studiu. Dat fiind că Emerson părea mult mai bine-dispus, Paul n-avu decât oarecari rezerve în a crede că fusese îngăduitor cu Julia. Iar Julia își dădu silința să elimine acele rezerve. Criza fu evitată.

După întâlnirea foarte interesantă cu Katherine, Julia veni acasă și mănăcă doar o supă-cremă de roșii. După cină, făcu un duș și se înfășură într-un prosop mov care de-abia îi acoperea bustul și mijlocul, luând-o spre șifonier să aleagă niște pijamale. Deoarece era o seară răcoroasă de sfârșit de octombrie și se apropia Halloween-ul, hotărî că pijamalele cu felinare din dovleci erau numai bune.

Cioc, cioc.

Julia tresări, speriată. Auzi o voce destul de sonoră vorbind înfundat în dreptul ferestrei și cineva bătu din nou în geam. Dădu

fuga spre geam, trase perdeaua și dădu cu ochii de chipul îngrijorat al lui Gabriel.

— M-ai speriat la culme! zbieră ea, desfăcând piedica la fereastra antică și de demult și încercând s-o ridice c-o mână, în timp ce cu cealaltă ținea precaută prosopul.

— Nu răspundeai la telefon. Nici la ușă. M-am gândit c-ai pățit ceva. Am venit prin curtea din spate și-am văzut lumina aprinsă.

Gabriel observă că se chinuia să deschidă și-și strecură degetele sub fereastră.

— Lasă-mă pe mine.

Dintr-un singur gest, ridică fereastra și-i întinse niște pungi de hârtie.

— Ce-i asta?

— Cina. Dă-te din geam, e frig.

Își puse mâinile pe pervaz, încercând să se ridice.

— Ce faci?

— Intru pe geam. Ce ți se pare că fac?

— Aș putea să-ți dau drumul pe ușă, ca unui om normal, protestă ea, punând pungile pe măsuța pliantă.

Gabriel o studie cu o expresie lacomă în timp ce-și trecea picioarele peste pervaz.

— Nu despuiată cum ești.

Închise bine geamul, puse piedica și trase perdeaua.

— Ar trebui să iei ceva pe tine.

Julia tremură când el întinse un deget să-i mângâie umărul dezgolit.

„Catifelată, umedă și caldă“, își zise el.

Ea-și înfășură mai bine prosopul în jurul trupului, în timp ce el își ferea privirea. Prosopul abia dac-o acoperea, era udă de la duș și văzându-se cu ea acolo... simți că zvâcnește. Nu doar o dată.

— Te rog, îmbracă-te acum, Julianne.

Vocea lui era joasă și răgușită.

Ea reacționă la ceea ce-și închipuia a fi stânjeneală din partea lui și începu să se tragă înapoi.

— Mă schimb în baie, mormăi, căutând grăbită un trening și botoșii ei cu blăniță.

— De ce n-ai dat drumul la căldură? strigă după ea, în timp ce ea intra glonț în baie.

— I-am dat drumul.

— Nu se simte. E aproape la fel de frig ca afară. Și-o să te îmbolnăvești dacă umbli doar c-un prosop pe tine.

Julia închise ușa după ea, punând capăt conversației.

Gabriel se scutură un pic și începu să se uite după termostat, dar, evident, n-avea. În scurt timp era în patru labe, luptându-se cu radiatorul vechi — singura sursă de căldură din camera principală. „Cum poate trăi așa? Îți îngheață oasele aici.“

Când ieși din baie, Julia îl descoperi pe Gabriel, îmbrăcat în continuare la costum, îngenunchat în fața radiatorului de parcă ar fi fost un altar. Începu să râdă.

— Petreci mai mult timp în genunchi decât majoritatea profesurilor universitari.

El îi aruncă o privire iritată.

— Foarte amuzant, Julianne. Radiatorul ăsta e bun de aruncat. Ai o aerotermă cumva?

— E un radiator electric în baie. Dar nu-l folosesc.

El clătină din cap și se ridică în picioare, luând-o spre baie. Dădu drumul la radiator și lăsă ușa de la baie larg deschisă.

— Lasă-mă să-ți încălzesc un pic apartamentul. Ai părul ud și-o să răcești. Ar trebui să-ți fac un ceai, propuse, atârnându-și haina în cuiul de pe ușă.

— Aș putea să-l fac și eu, spuse ea duios.

— Lasă-mă pe mine.

O sărută pe frunte, apoi luă fierbătorul, îl umplu cu apă de la chiuveta din baie și se lăsă în patru labe să-l bage în priza de sub dulap.

Julia încercă din răspuțeri să nu se uite la felul în care se mulau pantalonii negri de lână pe posteriorul lui foarte apetisant, în timp

ce băga fierbătorul în priză. Ca să-și ia gândul de la asta, își aminti de ultima lui vizită în căsuța ei de hobbit. Era ca și cum existau doi Gabriel și abia acum o vizita Gabriel cel drăguț. „Noul model e la fel de arătos, dar infinit mai atrăgător.“

— Acum, zise el uitându-se în jur, trebuie să te încălzesc.

Gabriel se uită la ea și-o trase în brațele lui, frecându-i spatele cu mâinile.

— Ești bine?

— Da.

— De ce nu răspunzi la telefon?

— Răspund. Dar nu când dorm sau fac duș.

— Mi-am făcut griji. N-ai răspuns aseară și n-ai răspuns nici acum o oră.

— Mă spălam pe cap.

Gabriel își îngropă fața în gâtul ei, mirosind-o. „Vanilie.“

— Julianne, începu, mângâindu-i chipul.

Ea clipi mărunț.

— Da?

Gabriel tăcu.

Îl privi surprinsă. Ochii lui erau întunecați și o privea absorbit.

Se aplecă și începu să-și plimbe buzele de-a lungul gâtului ei, dinspre ureche spre umăr. O văpaie de dorință se aprinse în vintrele ei. Buzele lui abia dacă-i atingeau pielea și tot sângele îi năvălea în acea părticică a corpului. Atingerea lui nu fusese niciodată atât de erotică, atât de afectuoasă.

De sus în jos, îi veneră curbura gâtului, lingându-i din când în când pielea. Își retrăgea buzele, pentru a o atinge blând cu nasul sau bărbia și un început de barbă îi zgâria ușurel pielea. Îi acoperi pielea cu săruturi blânde, coborând până la scobitura de la baza gâtului ei, și-și lipi buzele de acel punct, începându-și călătoria de cealaltă parte a gâtului ei.

Julia gemu și închise ochii, ridicându-și brațele și trecându-și mâinile prin părul lui. Degetele i se mișcau involuntar, mângâindu-i

pielea, chiar acolo unde se termina părul lui, deasupra gulerului de la cămașă.

— Mmmmm, suspină ea.

— Îți place ce-ți fac? întrebă el șoptit, continuând s-o sărute ușor.

Ea murmură o încuviințare.

— Vreau să-ți provoc plăcere, Julianne. Mai mult decât îți închipui.

Zăbovi îndelung asupra pielii din jurul urechii și de sub maxilarul ei, tachinează-o ușor cu limba.

— Spune-mi dacă-ți provoc plăcere.

Ea de-abia dacă auzi întrebarea, concentrată fiind pe mulțimea de senzații care-i străbăteau trupul și pe văpaia care-i ardea carnea. Nu-i mai era frig. Nu mai simțea nimic altceva decât pe el.

— Îmi provoc plăcere, Gabriel, șopti amețită.

— Asta e o declarație de dorință, îi murmură el la ureche, făcând-o să tremure. Dacă am fi iubiți, te-aș săruta așa pentru a-mi anunța intenția de a te duce în pat. Și poți doar să-ți închipui ce plăceri te așteaptă acolo. Dar, în momentul de față, pot doar să declar că sunt mistuit de dor după tine. N-o să-mi dau voie să-ți ating buzele de teamă că n-o să mă mai pot opri.

Julia gemu și mai tare și Gabriel continuă, dându-i la o parte părul de pe umeri, ca să-și poată continua explorarea. Îi potopi gâtul cu săruturi ușoare, apoi îi cuprinse lobul urechii între buze și îl supse ușurel, trasându-i delicat conturul cu vârful limbii.

— Dacă aș simți gustul gurii tale acum, nu m-aș mai putea controla. Așadar, pot doar să ador acest gât minunat. Știi că, în curând, va trebui să mă desprind de tine, înainte ca ispita să devină prea puternică. Deja e prea puternică. Nici nu bănuiești cât de mult te doresc.

Vocea lui era răgușită și părea să respire sacadat.

Julia simți c-o lasă picioarele și începu să se clatine... Și tocmai atunci fierbătorul găsi de cuviință să scoată un șuielat. Gabriel o sărută cast pe obraji și se duse să pună de ceai, în timp ce ea se lăsă

tremurând pe un scaun. Inima îi bătea atât de tare, încât se gândi că avea un atac de cord. Își lăsă capul în față, cuprinzându-l în mâinile căuș.

„Dacă mă dă așa tare peste cap când mă sărută, cum o să reacționez când...”

— Ce fel de ceai vrei, scumpo?

În vocea lui se simțea o ușoară notă de amuzament privind-o cum încearcă să-și regăsească suflul.

Desigur, motivul pentru care el își revenise atât de repede era faptul că se îndepărtase de ea. Și avea mult mai multă experiență decât ea în a-și ascunde emoțiile, mai puțin dacă l-ar fi cercetat cineva îndeaproape.

— Lady Grey. E lângă ceainic.

Juliei îi tremura vocea.

— Nu prea beau ceai, așa că n-o să fie atât de bun cum îl faci tu. Dar să sperăm că e băubil.

Ea ridică din sprânceană la auzul adjectivului folosit, dar îi mulțumi politicos când îi puse dinainte ceainicul cu ceașca și farfurioara.

— Am luat câte ceva pentru cină. Ai apucat să mănânci?

— Am mâncat niște supă.

— Julianne.

Se așeză lângă ea, privind-o dojenitor.

— Supa nu e mâncare.

— Da, cred că mi s-a mai zis chestia asta.

Își dădu ochii peste cap și Gabriel izbucni în râs.

Pentru început scoase din pungă o sticlă de vin și un tirbușon.

— Ai pahare de vin?

— Da.

Julia se îndreptă împleticit spre chicinetă să le aducă. Încă avea nelămuriri cu privire la relația lui cu alcoolul, gândindu-se mai ales la trecutul lui. Dar se hotărî să-i acorde prezumția de nevinovăție, deocamdată.

Când se întoarse la masă, citi eticheta de pe sticla de vin: *Serego Alighieri Vaio Armaron Amarone 2000*.

— E cine cred eu? îl întrebă Julia, arătând spre sticlă.

Gabriel îi luă mâna și-i sărută palma.

— Da. Fiul lui Dante a cumpărat podgoria în secolul al XIV-lea și familia Masi produce și acum vin acolo.

Se lăsă pe spătarul scaunului pliant, privind-o tăcut. Părea foarte impresionată.

— N-am știut că familia lui a avut o podgorie.

— E un vin foarte bun. Deși, având în vedere trecutul nostru comun, poate că ți se pare o alegere prea sentimentală.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Am avut de lucru până târziu, dar am vrut să luăm cina împreună, așa c-am trecut pe la Pusateri's și am comandat ceva la pachet. Avem *manicotti**, salată Cesar și o pâine. Cum îți sună?

Julia se uită la toate bunătățile înșirate dinaintea ei și i se făcu foame.

— Ce sunt astea? întrebă, arătând spre o cutiuță de fursecuri împachetate în celofan, pe care era o etichetă cu un ren.

Gabriel zâmbi larg.

— Fursecuri cu limetă de la Dancing Deer Baking Company. Sunt preferatele mele. Ce-ar fi să mă lași pe mine să mă ocup de asta cât timp îți usuci tu părul și-ți bei ceaiul?

Își trecu mâna prin buclele ei lungi, ude.

— De ce mă hrănești întruna?

Mâna lui se opri.

— Ți-am zis, îmi place să-ți provoc plăcere.

Își retrase mâna cu o expresie stranie.

— Așa se poartă un bărbat când e atras de o femeie, Julianne. E atent și încearcă să-i ghicească dorințele.

* Tip de paste în formă de rulouri umplute cu diverse ingrediente. (N. t.)

Schiță un zâmbet obraznic.

— Poate încerc să-ți dovedesc că, dacă sunt atât de atent în a-ți satisface poftele culinare, voi fi și mai atent în a-ți împlini... ăă... și alt fel de poftă.

Julia se îmbujoră pe dată și Gabriel îi atinse obrazul.

— Ai o piele minunată, murmură. Ca un trandafir abia îmbobocit.

O privi cu admirație.

— Rachel n-a mai roșit după ce-a început să se culce cu Aaron.

— De unde știi?

— Din câte-mi amintesc, am observat-o cu toții. Acum citea *Micul prinț* și în secunda următoare cumpăra lenjerie intimă.

Julia își mușcă buza, rămânând pe gânduri.

— Mi-a plăcut la nebunie cartea aia.

— Trebuie să învățăm să vedem cu inima, nu cu ochii.

— Exact, murmură ea. Îmi place partea în care vulpea vorbește cu prințul despre imblânzire. Și vulpea hotărăște că vrea să se lase imblânzită, să devină vulpea micului prinț, chiar dacă asta o va face vulnerabilă.

— Julianne, cred c-ar trebui să-ți usuci părul.

Își desprinse mâna de pe fața ei și se ridică repede, întorcându-i spatele, prefăcându-se că trebuie să pregătească masa și lăsând-o pe Julia să se întrebe ce-l tulburase așa.

După cină, se așezară pe patul ei ca pe o canapea. Gabriel sprijini câteva perne de perete și se rezemă de ele, cuprinzându-i mijlocul cu brațul.

— Îmi pare rău că e atât de incomod, se scuză ea spășită.

— Nu e.

— Știi că urăști locul ăsta. E mic și e frig aici și...

Arată de jur-împrejur.

— O să regret toată viața ce ți-am zis când tu ai fost atât de drăguță să mă poștești în casă. Nu urăsc locul ăsta. Cum l-aș putea uri?

Își împleți degetele cu ale ei.

— Aici ești tu.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc pentru că faci orice loc mai frumos prin simpla ta prezență.

Ea zâmbi în timp ce el ridica mâinile lor împreunate în dreptul buzelor, sărutându-i tandru fiecare deget, unul câte unul.

— Acum povestește-mi cum a decurs întâlnirea cu Katherine.

Julia așteptă un moment, până ce nu mai simți furnicături în degete, înainte de a începe.

— E exact cum mi-ai descris-o. Dar a fost foarte încântată că citisem cartea lui Charles Williams. Cred că m-a privit mai binevoitor. A acceptat să-mi coordoneze disertația.

— Ce părere a avut de tema ta?

— Hm, i s-a părut că e ceva care s-a mai făcut, așa că mi-a sugerat ca, în locul comparației dintre iubirea curtenească și pofta trupească, să compar aspecte ale prieteniei dintre Dante și Virgiliu cu tema iubirii curtenești. Așadar, mai curând decât să discut dragostea și pofta trupească, voi compara dragostea și prietenia.

— Ești împăcată cu asta?

— Cred că da. Am hotărât că ar trebui să mă înscriu la seminarul doamnei profesoare Leaming despre Toma d'Aquino semestrul următor, pentru că va fi despre dragoste și prietenie.

Gabriel încuviință.

— O știi pe Jennifer Leaming. E o profesoară bună.

Julia își făcu de lucru cu pătura.

El își puse mâna peste a ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu te ascunde de mine, Julianne. Ce e?

— I-am trimis un e-mail doamnei profesoare Leaming acum o săptămână s-o întreb dacă vrea să-mi fie coordonator. Asta se întâmplă înainte ca noi să avem... discuția.

Pentru o clipă, privirea lui se înnegură.

— Și ce ți-a răspuns?

— Nu mi-a răspuns.

— Jennifer e foarte ocupată. E doar colaborator deocamdată și mă îndoiesc că are timp să coordoneze disertațiile unor masteranzi din afara Catedrei de Filosofie.

Rămase tăcut o clipă.

— Nu m-ai crezut când ți-am spus că o să-ți găsească un alt coordonator?

Julia se foi stâjenită.

— Ba da.

— Atunci de ce-ai simțit nevoia să acționezi fără știrea mea?

— Am vrut să văd dacă o pot rezolva și singură.

Buzele lui se subțiară.

— Și cum a mers?

— N-a mers.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ai încredere în mine.

În special în probleme legate de Universitate. Sau chestia asta n-o să meargă.

Ea încuviință, mușcându-și ușurel obrazul.

— Spune-mi cum a decurs întâlnirea ta cu Christa.

— Mai bine nu. E o pacoste.

Julia încercă zadarnic să-și rețină zâmbetul.

— Are destule bătaii de cap încercând să-și salveze disertația, ca să ne mai facă zile fripte. N-o să-i accept proiectul în forma actuală, ceea ce înseamnă că va trebui să-și găsească un alt îndrumător. Și, după cum știi, eu sunt singurul profesor care coordonează teze pe Dante în momentul de față.

— Așadar, Christa va fi exmatriculată?

— I-am zis azi că are termen până pe 18 decembrie să-mi prezinte o propunere de disertație ca lumea. Și am fost generos. Așadar, nu-ți mai face probleme în privința ei. Viitorul ei în lumea universitară atârnă de un fir de păr și acel fir e în mâna mea.

„Bun“, își zise Julia.

— Am avut o discuție interesantă cu avocatul meu azi.

Ea mai luă o gură de vin, așteptând ca el să continue.

— A spus c-o să analizeze prevederile ce interzic relațiile dintre profesori și studenți, dar m-a avertizat ferm să evit orice relație amoroasă cu tine cât timp îmi ești studentă.

Ea se înroși.

— Asta include și săruturile?

— Categoric, dar a subliniat că Universitatea are în primul rând în vizor activitățile sexuale. Așadar, atâta vreme cât suntem cuminți și discreți semestrul ăsta, nu cred că vom avea vreo problemă.

Julia se înroși și mai tare, băgându-și nasul în paharul cu vin.

— Așadar, va trebui să-ți ții mâinile acasă, domnișoară Mitchell, până când îți voi trece nota în catalog. După aceea, ei bine..., îi zâmbi cu subînțeleș.

— Nu poți acum să mă săruți și în clipa următoare să-mi evaluezi eseur.

— În momentul ăsta, n-aș putea să-ți apreciez obiectiv lucrările nici dac-aș vrea. O s-o rog pe Katherine să-ți evalueze eseur.

— N-o să i se pară ciudat?

— Zâmbi.

— O să inventez o scuză. Și o să-i cumpăr o sticlă de Lagavulin vechi de șaisprezece ani, care te scoală din morți.

— Îmi propui totuși o abatere de la regulament.

El îi cuprinse fața în mâini.

— Dar e una mai puțin gravă decât o relație amoroasă, astfel că riscul să intrăm în bucluc e mult mai mic. Avocatul meu analizează toate porțițele de scăpare.

— Nu vreau să fiu o porțiță.

— Nici nu te consider una. Vrei să stau departe de tine cinci săptămâni și să nu ne vedem deloc? Să nu te țin de mână și să nu te strâng în brațe? Asta vrei?

Julia reflectă o clipă și i se făcu rău doar imaginându-și această perspectivă. Clătină din cap.

— Aș vrea să ne putem vedea în continuare, ca prieteni, desigur. Ești încă în cumpănă dacă să ai sau nu încredere în mine și suntem încă la stadiul în care ne descoperim unul pe celălalt. Cât timp administrația nu știe anumite lucruri, n-are motive să obiecteze la ele.

Gabriel îi luă paharul din mână și-l puse pe măsuță, lângă al lui. Când se întoarse, o trase spre el, astfel că acum aproape c-o ținea în poală.

— Putem să ne prefacem că suntem amândoi la liceu și stăm în Selinsgrove. De-abia am început să ieșim împreună și, ca niște copii cuminți, cu principii de modă veche, am făcut un jurământ de castitate.

— Ai reflectat îndelung la asta.

— Am o imaginație vie și detaliată când vine vorba de tine, șopti el. Și poate că mi-aș dori să ne fi cunoscut când eram adolescenți amândoi.

— Așadar, ne îndreptăm spre o aventură?

Gabriel rămase tăcut o clipă.

— Eu speram la ceva mai puțin sordid. Dar, Julianne, mare parte din ce va fi sau nu va fi relația noastră depinde doar de tine.

Ea încuviință în semn că înțelegea și tăcurea amândoi. Într-un final, ea închise ochii, mirosindu-l și simțindu-se liniștită, ciudat, de bătăile ritmice ale inimii lui. Gabriel o mângâie pe păr și-i șopti ceva în italiană.

— Julianne?

Nu primi niciun răspuns.

— Julia?

Se aplecă asupra ei și descoperi că adormise. Nu voia s-o trezească. Dar nu voia nici să plece fără să-și ia la revedere de la ea și voia ca ea să inculce după el.

O ridică grijuliu și-o întinse în pat, învelind-o cu cearșaful și cuvertura, sperând că se va trezi. Dar ea dormea netulburată. Gabriel îi privi silueta minionă, felul cum pieptul i se mișca în ritmul respirației, buzele ușor întredeschise. Era tare frumoasă. Încântătoare.

Nu reușea să-și amintească ultima dată când petrecuse o noapte castă cu o femeie frumoasă care nu-i era rudă. O noapte castă încărcată de dorință și pasiune și o nevoie coplesitoare... O dorea.

Dar un conflict deja familiar se ȋȋea ȋn mintea lui. Nu voia s-o corupă, s-o prefacă ȋntr-una ca el. Nu voia s-o facă să se simtă vulnerabilă și nu voia s-o facă să sângereze, ȋn niciun sens al cuvântului. Se ȋndoia sincer de abilitatea lui de a o atinge fără să-și piardă autocontrolul, pentru că la vederea ei ȋntr-un prosop aproape că se alesese praful de hotărârea lui.

„Așa se ȋntâmplă când te abandonezi ani ȋntregi poftelor dezlănțuite... acum nici măcar nu mai ești ȋn stare să-i faci curte cavalierește. Vrei să faci dragoste cu fata asta fără să se transforme ȋntr-o simplă partidă de sex, dar poți s-o faci? Poți să ai o relație intimă cu ea fără a o trata ca pe un obiect frumos care e merit doar să-ți satisfacă poftele trupești? Poți s-o iubești fără păcat?“

Acestea erau gândurile care-l frământau pe Gabriel ȋn timp ce privea făptura inocentă cu pielea asemenea bobocului detrandafir care avea atâta ȋncedere ȋn el, ȋncât adormise ȋn brațele lui, fără să realizeze patima care-i ardea ȋn vene. Ȋși goli buzunarele și-și ȋnchise telefonul ȋnainte de a intra ȋn baie. Ȋnchise radiatorul, așa cum promisese, și-și scoase repede hainele, rămânând ȋntr-un tricou și ȋn boxeri. Studie rapid șamponul și produsele de baie ale Juliei, ȋntipărindu-și mărcile ȋn minte ca să-și aprovizioneze baia pentru următoarea ei vizită. Fără doar și poate, prefera vanilia oricărei alte arome. „Deși vanilie și ciocolată...“

Stinse lumina și se strecură ȋn patul ei de o persoană. Era mult prea mic ca să ȋncapă amândoi; de fapt, aproape că-i stârni nostalgii lui Gabriel, amintindu-i de paturile din căminul de la Princeton sau de la Magdalen College. Aproape. De-abia se putea dormi ȋn paturile alea și cu siguranță nu erau cel mai bun loc pentru activități de altă natură. Noroc că astfel de activități erau strict interzise.

Când Gabriel se ȋntoarse pe o parte, dădu de un petic de hârtie lucioasă strecurat sub pernă. Ȋl scoase și ȋl studie ȋn firicelul de

lumină care se strecura printre draperii. Ceea ce văzu îl surprinse nespus, pentru că ținea în mână o poză veche de-a lui de când era la Princeton. Recunoscu tricoul echipei de canotaj a facultății.

„De unde are asta? De când o are?“ Strecură poza la loc sub pernă, schițând un zâmbet uimit. Un sentiment care aducea a speranță îi încălzi ființa.

Nu se omorâse niciodată după ideea de a te cuibări cu cineva; era un gest mult prea intim pentru el. Dar în noaptea aceea asta își dorea. Se lipi de ea și îi cuprinse mijlocul cu brațul stâng, lăsându-și ușurel mâna pe pânțele ei. Se potriveau de minune. Gabriel oftă mulțumit, strângând-o în brațe pe tânăra pe care o prețuia și savurând căldura și moliciunea trupului ei, îngropându-și nasul în părul ei lung, mătășos, care mirosea a vanilie.

Pe la trei dimineața, Julia deschise ochii. Un braț puternic o cuprinse și mai strâns și o năpădi parfumul amețitor al lui Gabriel. Era în brațele lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Deși se mișcase parcă pentru a o liniști, respirația lui ritmică sugera că dormea în continuare.

Julia îl privi prin întuneric. De câți ani aștepta să poată dormi din nou lângă el? Se mișcă ușurel, întorcându-se pe spate. Cu ochii închiși și o expresie senină pe chip, el părea mult mai tânăr. Un băiețel aproape — un băiat blând cu păr șaten și buze trandafirii care zâmbea suav în somn. Julia oftă, exprimându-și admirația.

El deschise ochii. Îi luă o clipă s-o zărească în întuneric, dar, când o văzu, se aplecă spre ea și-o sărută.

— Ești bine? șopti, cu buzele lipite de ale ei.

— N-ai plecat.

— N-am vrut să plec din nou fără să-mi iau la revedere. Nu poți să dormi?

— Am crezut că visez.

El îi zâmbi.

— Numai eu visez.

— Ești superb, Gabriel. Ai fost mereu, știi.

— O ironie crudă a naturii — îngerul căzut nu și-a pierdut frumusețea. Dar la suflet sunt hâd.

Ea îl sărută apăsător, încercând să-l convingă dinainte de adevărul a ceea ce avea să spună.

— Un om hâd la suflet nu mi-ar fi cumpărat o geantă, ascunzându-și generozitatea.

Gabriel se uită țintă la ea.

— De când știi de asta?

— Mi-a spus Rachel.

— Și asta te-a făcut să accepți mai ușor sau mai greu darul?

— La momentul respectiv, undeva pe la mijloc.

— Am observat că n-o mai porți, șopti el, ridicându-i părul care-i căzuse pe față.

— O s-o port din nou.

— Așadar, îți place?

— Foarte mult. Mulțumesc.

El își frecă ușurel nasul de gâtul ei, zâmbindu-i.

— La șaptesprezece ani erai frumoasă, Julianne. Acum ești splendidă.

— Oricine arată binișor pe întuneric.

— Ba nu.

O sărută, retrăgându-se brusc și silindu-se să se oprească.

Ea-și lăsă capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii și încercând să nu se lase îmbătată de energia electrică dintre ei.

— Julia, tocmai am realizat că pari să-mi răspunzi sincer doar când suntem în același pat.

Ea se înroși și Gabriel observă, chiar și pe întuneric. Râse înfundat.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

— Când suntem împreună în pat, ești blând cu mine. Mă simt... în siguranță.

— Nu știu dacă ești în siguranță în același pat cu mine, Julianne, dar promit că voi încerca să fiu întotdeauna blând cu mine. Mai ales în pat.

Ea îl cuprinsese strâns în brațe și încuviință, cu capul pe pieptul lui, ca și cum înțelegea pe deplin semnificația spuselor lui. Dar nu înțelegea. Cum ar fi putut să înțeleagă?

— Te duci acasă de Ziua Recunoștinței?

— Da. Trebuie să-l sun pe tata să-i dau vestea cea mare.

— I-am promis lui Richard c-o să mă duc și eu acasă. Ai vrea... să luăm același avion?

— Mi-ar plăcea.

— Bun.

Oftă, frecându-se la ochi.

— N-o să fie o sărbătoare prea veselă.

— Nu-mi place Ziua Recunoștinței. Dar Grace o înveselea întotdeauna.

— În familia ta nu vă simțeați bine de Ziua Recunoștinței?

Julia se foi stânjenită.

— Nu prea am sărbătorit-o.

— De ce nu?

— De obicei, eu găteam, mai puțin când mama era într-o perioadă de abțință. Și, oricând încercam să fac ceva special...

Clătină din cap.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— Spune-mi, o rugă șoptit.

— Nu vrei să auzi povestea asta.

Încercă să se desprindă de el, dar el nu-i dădu drumul.

— N-am vrut să te necăjesc. Încerc doar să aflu câte ceva despre tine.

Tonul lui o mișcă, mai mult decât cuvintele sau îmbrățișarea lui. Inspiră adânc.

— Când am petrecut ultima dată Ziua Recunoștinței la St. Louis, Sharon tocmai avusese o băută cu unul din iubiții ei. Dar fraiera de

mine s-a hotărât să gătească o rețetă de-a Marthei Stewart — pui umplut la cuptor, cartofi copti cu umplutură și legume.

Tăcu.

— Sunt sigur c-a fost delicios, spuse el.

— N-am apucat să aflu.

— Cum așa?

— Am avut un soi de accident.

— Julianne?

Încercă să-i ridice bărbia, ca să se uite în ochii ei, dar ea își feri privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— N-aveam masă de bucătărie. Așa c-am pus o măsuță pliantă în camera de zi și am pus trei tacâmuri. A fost o prostie, sincer. N-ar fi trebuit să mă obolesc. Am pus toată mâncarea pe o tavă ca s-o servesc și iubitul ei mi-a pus piedică.

— Intenționat?

— M-a văzut venind.

Pe Gabriel îl cuprinse un val de furie incandescentă. Își încheștă pumnii.

— Am zburat cât colo. Farfuriile s-au făcut praf. Mâncarea s-a împrăștiat peste tot.

— Cât de tare te-ai lovit? o întrebă, cu dinții încheștați.

— Nu-mi amintesc.

Era gătuită de emoție.

— Mama ta a încercat să te ajute?

Ea clătină din cap.

Gabriel mârâi, din gât.

— Râdeau. Probabil că arătam jalnic, în patru labe, plângând, plină de sos. Puiul a alunecat pe gresie, s-a oprit sub un scaun.

Rămase pe gânduri.

— Am rămas în genunchi o bună bucată de vreme. Probabil c-ai fi făcut apoplexie dacă m-ai fi văzut.

Gabriel își înăbuși impulsul de a izbi peretele din spatele lui.

— N-aș fi făcut apoplexie. I-aș fi tras o mamă de bătaie lui și m-aș fi abținut cu greu să nu-i tăbăcesc și ei pielea.

Julia îi mângâie pumnul cu degetul.

— S-au plictisit și s-au dus în dormitorul ei să și-o tragă. Nici măcar nu s-au obosit să închidă ușa. A fost ultima dată când am stat cu Sharon de Ziua Recunoștinței.

— Mama ta pare un fel de Anne Sexton.

— Numai că Sharon n-a scris niciodată poezii.

— Doamne, Julia!

Gabriel își desleşță pumnii și o strânse mai tare în brațe.

— Am strâns tot ca să nu se înfurie pe mine și m-am urcat într-un autobuz. Am mers cu autobuzul fără vreo destinație anume până când am văzut un centru de-al Armatei Salvării. Aveau un anunț despre o masă de Ziua Recunoștinței pentru persoane fără adăpost. Am întrebat dacă mă primesc ca voluntar să ajut la bucătărie și m-au pus la treabă.

— Și așa ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței?

Ea ridică din umeri.

— Nu puteam să mă duc acasă și oamenii de-acolo au fost drăguți. După ce i-am servit pe oaspeți, am luat cina cu voluntarii, friptură de curcan și toate cele. Ba chiar mi-au dat mâncare la pachet. Și plăcintă.

Julia rămase pe gânduri.

— Nimeni nu-mi mai făcuse plăcintă până atunci.

El își drese glasul.

— Julianne, de ce te-a lăsat tatăl tău cu ea?

— N-a fost mereu așa nasol.

Începu să-și facă de lucru cu tricoul lui, strângând țesătura moale de bumbac între degete și trăgând un picuț de ea.

— Au. Ai grijă, râse Gabriel. Îmi smulgi puținele fire de păr pe care le am.

— Scuze.

Julia îi netezi stânjenită tricoul.

— Hm, tata a locuit cu noi până ce-am împlinit patru ani, când mama l-a dat afară din casă. El s-a întors la Selinsgrove, de unde era de fel. Mă suna în fiecare duminică. Într-o zi stăteam de vorbă cu el și mi-a scăpat că unul din iubiții mamei intrase în camera mea în ajun, gol-puşcă, confundând camera mea cu baia.

Își drese glasul, vorbind repede, înainte ca Gabriel să apuce să-i pună întrebarea cu pricina.

— Tata a făcut o criză, m-a întrebat dacă individul a pus mâna pe mine. I-am zis că nu. Mi-a spus să i-o dau pe mama la telefon și, când i-am zis că n-aveam voie s-o deranjez când avea companie, mi-a zis să mă duc în camera mea și să încui ușa. Evident, ușa mea nu se încuia. A doua zi la prima oră, tata a venit să mă ia cu el la Selinsgrove. Cred c-a fost mai bine că prietenul mamei plecase până să ajungă el. Cred că tata l-ar fi omorât.

— Așadar, ai plecat de-acolo?

— Da. Tata i-a zis lui Sharon că, dacă nu scapă de drăguții ei și nu se lasă de băutură, o să mă ia definitiv la el. Ea a acceptat să intre la dezalcoolizare și eu m-am mutat cu el.

— Câți ani aveai?

— Opt.

— De ce n-ai rămas definitiv cu el?

— Nu prea stătea pe-acasă. Lucra de dimineața până seara și uneori trebuia să lucreze și-n weekend. Pe deasupra, era în brigada de pompieri voluntari. Când s-a terminat anul școlar, m-a trimis înapoi la St. Louis. Sharon ieșise de la dezalcoolizare între timp și lucra ca manichiuristă. A crezut c-o să-mi fie mai bine cu ea.

— Dar te-ai mutat înapoi?

Șovăi.

— Poți să-mi spui, Julianne.

O strânse mai tare în brațe și așteptă, mângâind-o pe păr.

— N-ai de ce să te temi.

Ea îngھیți în sec, ca și cum i se pusese un nod în gât.

— În vara în care am împlinit șaptesprezece ani, tata m-a luat înapoi la Selinsgrove.

— De ce?

— Hm, Sharon a dat în mine. M-a dat cu capul de dulapul din bucătărie. L-am sunat pe tata din spital și i-am zis că, dacă nu vine să mă ia, o să fug de-acasă. Și asta a fost. A fost ultima dată când am văzut-o pe mama.

— Ți-a rămas semn?

Ea îi luă mâna în a ei și i-o duse la ceafă, purtându-i degetele la o cicatrice peste care nu mai creștea păr.

— Îmi pare rău.

Îi mângâie de câteva ori cicatricea și i-o sărută.

— Îmi pare rău că ți s-au întâmplat toate astea. Dacă aș putea, i-aș snopi în bătaie pe toți... începând cu ticălosul de taică-tău.

— Am avut noroc, de fapt. Sharon a dat o singură dată în mine.

— Nimic din ce mi-ai povestit nu pare nici pe departe o dovadă de noroc.

— Am noroc acum. Nu e nimeni care să dea în mine aici. Și am un prieten care mă hrănește.

Gabriel clătină din cap, înjurând.

— Ar fi trebuit să fii alintată, adorată și tratată ca o prințesă. Ca Rachel.

— Nu cred în basme, murmură ea.

— Aș vrea să te fac să crezi.

Se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Realitatea e de preferat fanteziei, Gabriel.

— Nu când realitatea e fantezia.

Ea clătină din cap, zâmbind.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Zâmbetul ei păli.

— Tu ai vreo cicatrice?

Pe chipul lui nu se citi nicio emoție.

— Nu poți să lovești ceva despre care nici nu știi că există.
Julia se rezemă în cot și-și lăsă obrazul în curbura gâtului lui.

— Îmi pare rău.

— E greu de spus ce e mai rău — să fii lovit sau să fii ignorat.

Cred că depinde ce fel de durere preferi.

— Îmi pare nespus de rău, Gabriel. N-am știut.

Îl luă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. Inspirând adânc, întrebă:

— Pleci acasă acum?

— Doar dacă vrei să plec.

O mângâie din nou pe păr, evitând grijuliu cicatricea. Julia își lăsă capul pe umărul lui, oftând.

— Vreau să rămâi cu mine.

— Atunci rămân.

Julia adormi în timp ce Gabriel reflecta asupra cicatricilor pe care i le dezvăluisese ea, întrebându-se cu un amestec de furie și greață despre cele pe care nu i le dezvăluisese.

— Julia? șopti.

Tăcerea și respirația ei regulată îi spuneau că adormise.

— N-o să las pe nimeni să te rănească.

O sărută blând pe obraz.

— Mai ales pe mine.

Capitolul 19

În dimineața următoare, Julia fu trezită de zgomotul dușului. Încerca să-și dea seama cum a ajuns altcineva în baia ei când nu se mai auzi dușul și din baie ieși un bărbat înalt, șaten, înfășurat într-un prosop mov, minuscul. Făcu ochii mari și icni, ducându-și mâna la gură.

— Bună dimineața! o salută Gabriel, ținând cu o mână prosopul care-i atârna lejer pe șolduri și luându-și hainele cu cealaltă.

Julia rămase holbându-se la el. Și nu se uita la fața lui.

Indiferent la ce se uita, Gabriel avea părul ud și țepos. Îi rămăseseră stropi de apă pe umeri și pe piept și licăreau în jurul tatuijului lui. Contururile trupului lui, tendoane, mușchi și vene, simetrie și armonie, perfect proporționat, precum o sculptură clasică, i-ar fi tăiat răsuflarea chiar și unui observator obiectiv. Dar Julia era departe de a fi un observator obiectiv, își petrecuse noaptea lipită de acest trup, cuibărită în brațele lui, în timp ce mâinile lui i se jucau în păr. Și acest trup era întregit de o minte brici și un suflet complex și pătimaș.

Dar Julia se holba la trupul lui și îi veni în minte expresia „semizeu acvatic“.

Gabriel zâmbi larg.

— Am zis „bună dimineața“, Julianne!

Ea închise gura.

— Hm, bună dimineața!

Se apropie și se aplecă spre ea, sărutând-o ferm, dar blând, cu gura deschisă. Câteva picături de apă se scuturară în jurul ei pe cearșaf.

— Ai dormit bine?

Ea incuviință incetișor, simțind că-i e foarte cald.

— Ești foarte tăcută.

Se îndreptă și-o privi rânjind.

— Ești aproape dezbrăcat.

— Așa e. Ai prefera să fiu dezbrăcat complet?

Își trase prosopul și mai jos pe șolduri, provocator, zâmbind larg. Julia părea în pragul unui atac de cord.

— Glumesc, scumpo.

O sărută din nou, cu fruntea încrețită.

Îi venise în minte un gând tulburător. Se retrase, cu o expresie gravă.

— Am uitat ce ți s-a întâmplat în St. Louis. Când erai mică, se explică. Îmi pare rău c-am intrat așa în cameră. Nu m-am gândit ce fac.

Ea se uită la el cu o admirație mută. Zâmbi sfioasă.

— Nu-i nimic. Doar că nu mă pot concentra. Pari fericit în dimineața asta.

El zâmbi larg.

— Îmi priește să dorm în același pat cu tine. Pot să-ți pregătesc micul dejun?

— Hm, sigur. Dar știi că n-am bucătărie.

— Sunt un tip descurcăreț.

Îi zâmbi sincer, cu o căldură care-i risipi stânjeneala legată de lipsa de dependențe a apartamentului.

Chiar înainte de a închide ușa de la dormitor după el, Julia surprinse un fesier minunat când Gabriel lăsa să-i cadă prosopul.

Rămase cu gura căscată, ca un pește pe uscat.

În seara următoare, Rachel se întoarse la Philadelphia din vacanța ei romantică și-și verifică imediat mesageria. După ce-și sună panicată tatăl, îl sună imediat pe Gabriel și-i lăsa un mesaj.

„Ce naiba se întâmplă acolo, Gabriel? Ce i-ai făcut Juliei? A dispărut o singură dată în viață și asta s-a întâmplat când fostul ei a făcut-o să se simtă ca ultimul om! Așadar, ce mama naibii i-ai făcut? Jur că mă urc în primul avion. Sună-mă... Apropo, salutări de la tata, se bucură c-ai sunat. Ar fi un chin prea mare să-l suni o dată pe săptămână? S-a hotărât să se întoarcă la lucru, pentru că nu mai suportă să stea singur acasă. Și, apropo, a scos la vânzare casa.“

Apoi, îngrijorată serios în legătură cu cea mai bună prietenă a ei, Rachel o sună pe Julia și-i lăsa și ei un mesaj.

„Julia, ce-a făcut Gabriel? Bătea câmpii în mesajul pe care mi l-a lăsat. Nu-mi răspunde la telefon, așa că nu pot să aflu versiunea lui. Nu că m-aș aștepta să-mi spună adevărul. Oricum, sper că ești bine și îmi pare foarte rău. Orice ar fi făcut, te rog, să nu dispari din nou. Nu va fi ultima dată când petrecem Ziua Recunoștinței în casa noastră. Tata a scos-o la vânzare. Aaron vrea în continuare să-ți ia bilet, așa că sună-mă, OK? Te iubesc.“

Apoi, Rachel se întoarse la viața ei obișnuită din Philadelphia, așteptând cu nerăbdare vești de la fratele ei și de la cea mai bună prietenă a ei. Și plănuiind discret o nuntă.

După ce Gabriel o convinsese să nu ia primul avion spre Toronto ca să-i tăbăcească fundul și vorbi cu Richard despre cum ar putea să nu mai vândă casa, îi lăsa imediat un mesaj Juliei, pe care o sună chiar în timp ce ea vorbea cu tatăl ei.

„Pari să nu răspunzi niciodată la telefon. [Pufnește un pic...] N-ai opțiunea de apel în așteptare? Vrei s-o introduci, te rog? Nu

mă interesează cât costă, plătesc eu pentru ea. Dar m-am plictisit să las mesaje. [Inspiră adânc.] Bănuiesc c-ai primit mesajul lui Rachel. E furioasă pe mine, dar cred c-am reușit s-o conving c-am avut o neînțelegere academică, dar ne-am pupat și ne-am împăcat între timp. [Răs în barbă] Mă rog, nu i-am pomenit partea cu pupatul. Poate-o suni și tu s-o liniștești înainte să se urce în primul avion, cum m-a amenințat. [Oftat... inspiră adânc.] Julianne, mi-a plăcut să mă trezesc lângă tine ieri. Mai mult decât aș putea spune unui robot telefonic. Spune-mi c-o să mai am ocazia să mă trezesc lângă tine curând. [Cu voce joasă, senzuală] Stau în fața șemineului dorindu-mi să fii și tu aici, în brațele mele. Sună-mă, *principessa*."

Între timp, Julia vorbea cu tatăl ei.

— Mă bucur că vii acasă, Jules. Eu o să fiu de serviciu, dar o să apucăm să petrecem ceva timp împreună...

Vocea lui Tom fu întretăiată de un acces de tuse și încercă să-și dregă glasul.

— Bun. Rachel vrea să trec și pe la ea. Se mărită și cred că are nevoie de ajutor cu pregătirile, acum că Grace nu mai e.

— Deb m-a invitat să iau cina cu ea și copiii ei. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă vii și tu.

— Nici moartă, mormăi Julia.

— Poftim?

— Scuze, tată. Mi-ar plăcea s-o văd pe Deb, dar în niciun caz n-o să calc pe-acolo. Nici gând.

Tom tăcu stânjenit.

— Nici eu nu-i musai să... s-o văd tot timpul.

Julia își dădu ochii peste cap.

— La ce oră să te aștept la aeroport?

— De fapt, Gabriel Emerson locuiește la Toronto. A zis c-ar urma să vină și el acasă în weekendul ăla. O să văd dacă pot să vin cu familia Clark de la Philadelphia, dacă venim cu același avion.

Tom rămase tăcut pentru o clipă.

— Gabriel e acolo?

— Predă la facultate. Am un curs cu el.

— Nu mi-ai zis chestia asta. Jules, stai departe de el.

— De ce?

— Pentru că e soi rău.

— De ce spui asta?

Tom își drese glasul.

— N-a venit deloc acasă să-și vadă mama când era pe moarte. Nu-și petrece niciodată timpul cu familia lui. N-am încredere în el și cu siguranță nu mi-aș lăsa fiica pe mâna lui.

— Tată, e fratele lui Rachel. Știe că vin acasă de Ziua Recunoștinței. Probabil c-o să ne aștepte ea la aeroport oricum.

— Orice-ai face, nu duce niciun pachet dat de el și nu accepta nimic de la el care pare suspect. O să treci prin vamă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vreau să te apăr. N-am voie să fac asta cu singura mea fiică?

Julia se abținu cu greu să nu-i dea o replică tăioasă.

— O să-mi iau biletul și te anunț cum a rămas.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Și astfel se încheie conversația nu foarte instructivă a Juliei cu Thomas Mitchell din Selinsgrove.

Își petrecu următoarea oră asigurând-o pe Rachel că da, se simțea bine și nu (surprinzător, poate), Gabriel nu se mai purta ca un măgar. Îl convinse, totodată, pe Aaron că avea destui bani din bursă ca să-și cumpere bilet de avion. Pomeni de planurile pe care și le făcuse deja tatăl ei și le promise că va lua cina de Ziua Recunoștinței cu familia Clark joi seară.

Epuizată deja, își mai petrecu o oră convingându-l pe Gabriel că nu era o idee bună să doarmă împreună în fiecare seară, mai ales când exista riscul să fie văzuți intrând sau ieșind unul din casa celui-lalt de cineva de la Universitate. El îi dădu dreptate, cam morocănos,

dar o făcu totuși să-i promită că aveau să mai petreacă o noapte împreună în maximum o săptămână.

Julia nu voia să-l vadă pe Gabriel concediat din cauza ei, așa că era hotărâtă să reducă riscul de a fi văzuți împreună. Era hotărâtă, de asemenea, să nu doarmă noapte de noapte în patul lui, pentru că știa unde avea să ducă asta. Îi era încă greu să aibă încredere în el, o rezervă mai mult decât justificată având în vedere că el își schimbase atitudinea față de ea relativ recent. Și recunoscuse aproape deschis că pasiunea cu care-o dorea îi punea la grea încercare capacitatea de autocontrol.

Julia nu voia să se lase convinsă să facă lucruri pe care nu era pregătită să le facă. Nu voia să-i dăruiască o parte din ea și să se întoarcă acasă simțindu-se singură și folosită, cum i se întâmplase de atâtea ori cu *el*. Da, Gabriel nu era ca *el*. Dar lucrul ăsta n-o făcea mai puțin precaută, chiar dacă voia să aibă încredere în el.

În ciuda dorinței ei de a se proteja, Julia dormea mult mai liniștită cu Gabriel decât fără el și fiecare zi care trecea fără să-l vadă îi frângea inima.

Luni dimineață Julia auzi soneria și se duse să deschidă. În prag stătea un curier cu o cutie mare, albă. Semnă de primire și, când se întoarse în garsonieră, se uită la cartea de vizită atașată. Era scrisă de mână și avea deasupra inițialele G.O.E. în relief.

Dragă Julianne,

*Mulțumesc că ți-ai împărtășit fâptura cu mine vineri noapte.
Ai o inimă de leoaică.*

*Mi-aș dori nespus să te împlânzesc, pe îndelete,
dar fără lacrimi și fără rămas-bun.*

*Cu drag,
Gabriel*

P.S. Am o nouă adresă de mail privată, unde-mi poți scrie: goe717@gmail.com.

Julia deschise cutia și fu învăluită pe dată de un parfum minunat. Înăuntru, descoperi uluită un vas mare de sticlă plin cu apă. Pe suprafața apei pluteau șapte gardenii. Scoase cu grijă vasul din ambalaj și-l puse pe măsută, inspirând adânc parfumul care se răspândea în întreaga cameră.

Reciti biletul de la Gabriel și deschise pe dată laptopul pentru a-i trimite un e-mail scurt de pe adresa ei de Gmail.

*Dragă Gabriel,
Mulțumesc pentru gardenii; sunt superbe.
Mulțumesc pentru mesaj.
Mulțumesc pentru că m-ai ascultat.
De-abia aștept să ne revedem,
Julia
XO*

Miercuri după-amiază, Julia se întâlnește cu Paul în dreptul tăvilor de corespondență, înaintea seminarului domnului profesor Emerson. Schimbară politețuri și stătură un pic la povești înainte de a fi întrerupți, destul de brutal, de telefonul Juliei. Apelul era (în mod miraculos) de la Dante Alighieri. Așa că, desigur, îi răspunse.

— Trebuie să răspund, îi șopti lui Paul în chip de scuză, ieșind în hol.

— Alo?

— Julianne.

Ea zâmbi larg auzindu-i vocea.

— Bună.

— Vrei să iei cina cu mine?

Ea se uită repede în jur să se asigure că n-o aude nimeni.

— Hm, ce planuri ai?

— Să luăm cina la mine. Nu te-am văzut de sâmbătă. Încep să cred că vrei să corespondăm doar pe e-mail acum că am o nouă adresă, o tacină Gabriel.

Julia inspiră adânc, bucuoasă că nu era supărat pe ea.

— M-am tot pregătit pentru următoarea întâlnire cu Katherine. Tu ai lucrat la prelegere, așa că...

— Trebuie să te văd.

— Și eu vreau să te văd. Dar o să ne vedem în câteva minute.

— Trebuie să-ți spun ceva legat de asta. Va trebui să ne purtăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic la ultimul meu seminar. Probabil c-o să te ignor, ca să fiu mai convingător. Am vrut să te avertizez, ca să nu te superi.

Făcu o pauză.

— Desigur, tot ce vreau e să te ating, dar trebuie să păstrăm aparențele.

— Înțeleg.

— Julianne... — începu, coborându-și glasul —, nu-mi place chestia asta, cum nu-ți place nici ție. Dar aș vrea să iei cina cu mine diseară, ca să-mi pot lua revanșa. După cină, putem să petrecem o seară tihnită în fața șemineului, bucurându-ne unul de compania celuilalt. Înainte de culcare.

Julia se îmbujoră imediat la față.

— Mi-ar plăcea, dar îmi propusesem să lucrez toată seara. Încă n-am terminat modificările pe care mi le-a cerut Katherine și mă întâlnesc cu ea mâine după-amiază. E foarte exigentă.

El bombăni înfundat.

— Îmi pare rău, Gabriel, dar vreau să-i fac pe plac.

— Și mie nu vrei să-mi faci pe plac?

— Ăăă...

Julia nu știu ce să-i răspundă.

El se burzului un pic.

— Îmi promiți că ne vedem vineri seară atunci?

— După prelegerea ta?

— O să merg la o cină. Aș vrea să ne vedem la mine după cină.

— N-o să fie prea târziu?

— Nu pentru ce plănuiesc eu. Mi-ai promis, mai știi?

Julia zâmbi gândindu-se la echivalentul matur al unei petreceri în pijama pe care de-abia îl descoperise.

— Așadar, ne vedem vineri seară? o întrebă pe un ton jos, seducător.

— Da, va trebui să gădesc o scuză pentru Paul. Mergem împreună la prelegere.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Julia se mută într-o altă parte a holului, sperând c-o să aibă semnal mai bun.

— Mai ești?

— Sunt aici.

Tonul lui devenise brusc glacial.

Scheisse.

Rămase tăcut încă un minut.

— Înțelegerea noastră presupune sau nu fidelitate absolută?

„De două ori *Scheisse.*“

— Hm, da, sigur.

— Eu mi-am respectat partea mea.

— Gabriel, te rog...

O întrerupse.

— Spune-mi ce-am înțeles greșit din spusele tale.

— Suntem prieteni. M-a invitat să merg cu el la prelegere. Nu m-am gândit că e ceva rău în asta.

— Vrei ca eu să ies cu alte femei ca între prieteni? Să merg cu ele la evenimente publice?

— Nu, șopti ea.

— Atunci fii drăguță și acordă-mi același tratament.

— Te rog nu te supăra pe mine.

Nu primi niciun răspuns la rugămintea ei.

— E singurul prieten pe care-l am. Te simți foarte... singur când faci un masterat într-un oraș străin.

— Credeam că eu sunt prietenul tău.

— Sigur că ești. Dar am nevoie de cineva cu care să vorbesc despre școală și chestii de-astea.

— Ar trebui să discuți cu mine orice are de-a face cu universitatea.

— Te rog, nu mă obliga să renunț la singurul prieten pe care îl am, în afară de tine. Atunci aș fi cu adevărat izolată, pentru că nu pot fi cu tine tot timpul.

Gabriel se crispă.

— I-ai spus că ești cu cineva?

Julia scânci.

— Nu, am crezut că e secret.

— Zău așa, Julianne. Ai mai multă minte de-atât.

Oftă adânc.

— Fie, accept că ai nevoie de un prieten, dar trebuie să înțeleagă că nu mai ești liberă. Deja e mult prea interesat de tine și asta ne-ar putea face probleme.

— O să-i spun că am o nouă relație. Urma să mergem la muzeu peste două săptămâni să vedem...

— Nu mai mergeți. Merg eu cu tine, mârâi Gabriel în telefon.

— În public? Cum ai putea?

— Mă îngrijesc eu de asta. Așadar, bănuiesc că în câteva minute o să-l văd intrând în clasă și ducându-ți rucsacul? întrebă sarcastic.

— Te rog, Gabriel.

El expiră ca să se calmeze.

— Bine. Hai să uităm de asta. Dar sunt cu ochii pe el. Cât despre vineri, o să-ți las o cheie sau o să-l sun pe portar să-ți dea drumul.

— OK.

— Ne vedem în câteva minute.

Când Julia și Paul intrară în amfiteatru, domnul profesor era deja înăuntru. Le aruncă o privire, se uită chiorăș la Paul și-și întoarse atenția asupra notițelor. Se bucură să vadă, însă, că Julia purta geanta de umăr, ceea ce îl încântă la culme.

Restul masteranzilor și doctoranzilor, inclusiv Christa, se uitară de la Julia la domnul profesor și înapoi de vreo trei-patru ori. Părea că urmăresc un meci de tenis la Wimbledon.

Julia se așeză la locul ei obișnuit, lângă Paul, adoptând imediat o poziție respectuoasă.

— Să n-ai emoții. A fost binedispus toată săptămâna. Nu cred c-o să te agaseze azi.

Paul se aplecă, apropiindu-se prea mult de ea, să-i șoptească la ureche.

— Probabil că și-a tras-o cu cineva weekendul trecut, și nu doar o dată.

Domnul profesor Emerson tuși tare de la catedră până ce Paul se îndepărtă de Julia.

Pe Julia însă o tulburară cuvintele Paul. Rămase cu capul plecat, luând notițe copioase. Era o metodă bună de a nu se mai gândi la dimineața zilei de sâmbătă și la cum arăta Gabriel fără haine, „de-abia ieșit de la duș, lăsând să cadă de pe el un prosop mov, minuscul...”

Domnul profesor de-abia dacă se uită la ea și nu-i ceru nici măcar o dată părerea. Pe scurt, prelegerea se dovedi o profundă dezamăgire pentru cei care sperau la un spectacol. Christa însă fu încântată că lumea revenise în sfârșit la normal și totul era (aproape) cum ar fi trebuit să fie.

— Sunteți invitați cu toții la prelegerea pe tema poftii trupești în *Infernul* lui Dante pe care-o voi ține vineri după-amiază la ora 15:00 la Victoria College. Ne vedem săptămâna viitoare. Sunteți liberi pe ziua de azi.

Domnul profesor își strânse rapid lucrurile și ieși din sala de seminar fără a arunca o privire în urmă.

Paul se aplecă spre Julia.

— Pot să te conduc spre casă? Am putea să ne oprim să comandăm niște mâncare thailandeză undeva.

— Mi-ar plăcea. Dar probabil c-o să mă apuc să lucrez până la ora cinei. Și trebuie să-ți spun ceva...

Vineri dimineață, Julia stătea în pragul șifonierului ei micuț întrebându-se cu ce să se îmbrace. Știa că Gabriel nu va fi prea încântat s-o vadă așezată lângă Paul. Știa c-o să se vadă cu Gabriel mai pe seară și va rămâne peste noapte la el. Își luase deja schimburi în geanta de umăr.

Voia să facă o impresie bună. Voia ca Gabriel s-o observe printre celelalte femei și s-o admire, așa că, pentru prima dată în cursul semestrului, se hotărî să se gătească pentru un eveniment academic. Își puse o rochie neagră cu ciorap negru, mat, și cizme negre de piele cu toc, până la genunchi, pe care Rachel o convinsese să le cumpere acum câțiva ani. Nu purta prea multe bijuterii — o pereche de cercei cu perluțe care aparținuseră bunicii din partea tatălui — și își înfășură un șal violet-închis în jurul gâtului, ca nu cumva decolteul ei, foarte decent de altfel, să se dovedească exagerat pentru o prelegere ținută în timpul zilei.

Julia și Paul ajunseră printre primii în amfiteatrul mare. Își aleaseră repede niște locuri mai în spate, aproape de culoar, ca să nu iasă prea tare în evidență. Cadrele didactice ocupau de regulă cele mai bune locuri, din față, și masteranzii și doctoranzii n-ar fi îndrăznit să încalce această regulă nescrisă.

De îndată ce intră în sală, Julia îi simți prezența. O tensiune stranie scăpăra între ei, chiar și de la depărtare. Simți de asemenea privirea lui ațintită asupra ei. Știa că acea privire va fi înlocuită rapid de o grimasă. Uitându-se pe furiș spre celălalt capăt al încăperii, avu

confirmarea bănuielilor ei. Se uită furios la Paul când acesta îi puse mâna pe spate, conducând-o spre locurile lor.

Gabriel îi zâmbi pe furiș, măsurând-o din priviri, zăbovind o secundă prea mult asupra tocurilor ei. Întorcându-se, își continuă conversația cu unul dintre profesori.

Timp de câteva minute, Julia îi admiră pe îndelete ținuta. Arăta splendid, ca de obicei, îmbrăcat într-un costum Armani negru, foarte elegant, cu o cămașă albă cu manșetă franțuzească și o cravată neagră de mătase. Purta ochelarii de vedere și o pereche de pantofi negri, din fericire, nu cu botul ascuțit. Surprinzător însă, purta o vestă la costum și, pentru că haina era descheiată, Julia zări un ceas de buzunar din aur atârnat de unul din nasturii vestei, cu un lăntșor care dispărea într-un buzunar.

— Uită-te la el. Vestă și ceas de buzunar? mormăi Paul, clătînând din cap. Câți ani are tipul ăsta? Pariez că în podul casei are un portret care îmbătrânește într-un ritm accelerat.

Julia își reținu un zâmbet și nu zise nimic.

— Știi ce m-a pus să fac ieri?

Clătînă din cap.

— A trebuit să-i împachetez stilourile lui neprețuite într-o cutiuță și să le trimit la un dispensar pentru stilouri.

— Ce mai e și aia?

— Un atelier de reparații pentru stilouri bolnave făcut special pentru indivizi și mai bolnavi care au prea mulți bani. Și prea mult timp la dispoziție. Sau în buzunar.

Julia chicoti și-și închise telefonul mobil.

Vindecat de gripă porcină, domnul profesor Jeremy H. Martin, șeful Catedrei de Italianistică, întâmpină un auditoriu alcătuit din vreo sută de persoane și făcu o prezentare entuziastă a studiilor și realizărilor domnului profesor Emerson. Julia se uită la Gabriel, care se foia stânenit pe scaun, părând deranjat de toate laudele și

cuvintele frumoase. Ochii lui îi întâlnește privirea și Julia îi zâmbi încurajator. Văzu cum umerii lui se relaxează pe dată.

Domnul profesor Martin era mândru de domnul profesor Emerson și n-avea nicio rezervă în a declara acest lucru. Pentru el, Gabriel fusese una dintre cele mai promițătoare achiziții ale catedrei și-i îndeplinise toate așteptările. I se oferise un post permanent foarte repede, după ce i se publicase prima carte la Oxford University Press, și era pe cale să pășească pe urmele lui Katherine Picton. Sau cel puțin așa spera domnul profesor Martin.

După aplauze nu foarte entuziaste, Gabriel păși în mijlocul scenei, întinzându-și notițele pe pupitru și verificând de două ori dacă prezentarea lui în PowerPoint era gata. Studie o clipă publicul — domnul profesor Martin zâmbea nerăbdător, domnișoara Petersen se lăsase mai în față și își atingea cu un aer șiret decolteul, în timp ce colegii lui stăteau tăcuți, evident interesați de tema prelegerii.

Una dintre persoanele care făcea notă discordantă era așezată chiar în primul rând. Profesoara cu pricina nu era câtuși de puțin interesată de studiile lui sau de calitățile lui academice. Nu, interesul ei era unul mult mai desfrânat și Gabriel avu impresia că ea și-l declara chiar în momentul de față, umezindu-și buzele stacojii cu o limbă trandafirie. Un animal de pradă. Și Gabriel se simți foarte tulburat de faptul că îl privea cu ochi de șerpoaică în timp ce era în aceeași cameră cu Julia. Știa că trecutul îl pândește la fiecare pas, dar să-l ferească Domnul dacă cele două femei aveau să se întâlnească vreodată.

Luându-și ochii de la profesoara blondă, se sili să zâmbească publicului. Se uită de îndată după chipul frumos al Juliei, simțindu-se încurajat de expresia ei afectuoasă, și își începu prelegerea.

— Titlul prelegerii mele de azi este „Pofta trupească în *Infernul* lui Dante: Păcatul capital împotriva sinelui“. De îndată, vă veți întreba de ce pofta trupească ar fi un păcat împotriva sinelui dat fiind că întotdeauna e îndreptată spre altcineva — dorește să se folosească de o altă ființă umană pentru a obține satisfacție personală, sexuală.

Auzi pe cineva pufnind înfundat din primul rând, dar îl ignoră, reacționând doar printr-o încordare a mușchilor feței.

— Ideile lui Dante despre păcat sunt influențate preponderent de scrierile lui Toma d'Aquino. În celebra sa *Summa Theologiae*, d'Aquino afirmă că orice faptă rea sau păcat este o formă de autodistrugere. El presupune că ființa umană are o natură care ar trebui să fie, prin definiție, bună și rațională. D'Aquino vede această natură, a animalului rațional, ca fiind creată de Dumnezeu anume pentru a se dedica binelui, mai precis, virtuților. Când o ființă umană se abate de la acest scop firesc, se vatămă pe sine, pentru că nu face ceea ce ar trebui să facă. Se războiește cu sine și cu propria fire.

Domnișoara Petersen se aplecă în față, părând că-l ascultă fascinată.

— De ce are Toma d'Aquino această perspectivă stranie asupra păcatului? Un motiv este faptul că acceptă premisa lui Boethius, conform căruia binele și ființa sunt aidoma. Cu alte cuvinte, orice există are ceva bun în el pentru că e creat de Dumnezeu. Și, oricât de întinată, zdrobită sau păcătoasă ar fi acea ființă, cât timp există, tot mai păstrează o anume bunătate.

Gabriel apăsă pe un buton și pe ecranul din stânga lui apăru prima imagine din prezentare. Julia recunoscu o ilustrație de-a lui Botticelli, reprezentându-l pe Lucifer.

— Din această perspectivă, nimeni, nici măcar Lucifer, prins în gheață în ultimul cerc al Infernului lui Dante, nu e complet malefic. Răul poate trăi doar pe seama binelui, ca un parazit; dacă tot ce e bun într-o ființă ar fi nimicit, ființa respectivă n-ar mai exista.

Gabriel simți o privire vicleană ațintită asupra lui, persiflându-l, pe el și faptul că mai credea, naiv, în concepte burgheze ca *binele și răul*.

Își dresе glasul.

— E un mod de a vedea lucrurile care ne e străin multora dintre noi — ideea că până și un înger căzut, osândit să-și ducă zilele în Infern, mai are ceva bun în el.

Privirea lui se îndreptă spre Julia, zăbovind asupra ei doar cât era nevoie ca ea să-i citească o rugămintă în ochi.

— Ceva bun care se cere recunoscut, chiar dacă îngerul căzut e dependent, în mod tragic, de păcat.

Pe ecran apăru o altă ilustrație de Botticelli, cea cu Dante și Beatrice și stelele fixe ale Paradisului. Julia recunoscuse imaginea pe care i-o arătase Gabriel, din colecția lui privată.

— Pe acest fundal al binelui și răului, gândiți-vă la Dante și Beatrice. Relația lor exemplifică iubirea curtenească. În contextul *Divinei Comedii*, Beatrice este asociată cu Virgiliu. Ea îl roagă să-l călăuzească pe scumpul ei Dante prin Infern pentru că ea, ca suflet ce trăiește în Paradis, nu poate coborî acolo. Prin legătura pe care o face între Virgiliu și Beatrice, Dante ne sugerează că iubirea curtenească e asociată cu rațiunea mai curând decât cu pasiunea.

Auzindu-l pomenind de Beatrice, Julia începu să se foiască, lăsându-și capul în jos ca nu cumva să se dea de gol. Paul observă gestul și, interpretându-l greșit, îi luă mâna într-a lui, strângându-o blând. Erau așezați prea departe ca Gabriel să vadă ce se întâmplă, dar observă că Paul se întorsese spre Julia și mâna lui se făcuse nevăzută, în apropiere de poala ei. Pentru o clipă, imaginea îi distrase atenția.

Tuși și Julia se uită imediat la el, retrăgându-și repede mâna.

— Cum rămâne cu pofta trupească, însă? Dacă dragostea este iepurele, pofta e lupul. Dante o spune explicit când definește pofta trupească drept un păcat al lăcomiei ca de lup — un păcat în care pasiunea triumfă asupra rațiunii.

La auzul acestui comentariu, Christa se trase pe marginea scaunului, aplecându-se în față astfel încât decolteul ei era vizibil de pe scenă. Din nefericire pentru ea, Gabriel tocmai arăta următoarea imagine, reprezentând *Sărutul* lui Rodin.

— Dante îi pune pe Paolo și Francesca în cercul păcătoșilor din dragoste. În mod surprinzător, povestea căderii lor în păcat e asociată cu tradiția iubirii curtenești. În răstimpul în care s-au abandonat

poftei trupești, tocmai citeau despre relația adulteră dintre Lancelot și regina Guinevere.

Gabriel schiță un zâmbet răutăcios.

— Poate că acesta era echivalentul medieval al preludiului care face apel la pornografie.

În amfiteatru răsunară râsete politicoase.

— În cazul lui Paolo și al Francescăi, pasiunea a triumfat asupra rațiunii, ceea ce ar fi trebuit să-i avertizeze că, dat fiind că cele două se completează, ar fi fost necesar să-și țină mâinile acasă.

Îi aruncă o privire încruntată, cu subînțeles, lui Paul. Dar acesta din urmă crezu că privirea era pentru altcineva, poate pentru Julia sau una din femeile așezate în fața lui, așa că nu reacționează în niciun fel. Văzând atitudinea impasibilă a lui Paul, ochii albaștri ai lui Gabriel căpătară o sclipire verzuie, ca ochii unui dragon. Mai lipsea să sufle flăcări pe nări.

— Poate că această situație e similară cu relația posesivă pe care o au doi oameni când își fac curte. Dacă altcineva ar încerca să se înfrupte din plăcerile aparte care ar trebui să fie rezervate doar pentru partener, fără indoială ar stârni reacții de furie și gelozie.

Tonul lui devenise tăios. Julia tresări și se trase un pic mai spre stânga, departe de Paul.

— Dar faptul că Dante vede, în Lancelot și Guinevere, precum și în Paolo și Beatrice o degradare a tradiției iubirii curtenești ne arată că înțelege primejdiile reale care pot decurge din afecțiunea lui pentru Beatrice. Dacă pasiunea lui ar triumfa asupra rațiunii, asta ar distruge viețile amândurora și i-ar expune unui scandal. Așa că soarta lui Paolo și a Francescăi e un avertisment foarte personal pentru Dante că ar trebui ca afecțiunea lui pentru Beatrice să rămână castă. Ceea ce nu e deloc ușor având în vedere frumusețea și farmecul ei aparte și cât de mult și de profund o dorește.

Julia se înroși.

— Dați-mi voie să subliniez că, în ciuda faptului că nu s-au văzut ani de zile, Dante tânjește după ea. O dorește, cu trup și suflet.

Castitatea de care dă dovadă e cu atât mai virtuoasă datorită patimei cu care o dorește.

Făcu o pauză și ochii de șerpoaică îi urmărirea privirea ațintită din nou asupra Juliei înainte de a se uita în ochii lui. El îi răspunse cu o căutătură încruntată.

— În filosofia dantescă, pofta trupească e o iubire rătăcită, dar totuși un fel de iubire. Din acest motiv, e cel mai puțin grav din cele șapte păcate mortale și de aceea Dante plasează cercul păcătoșilor din dragoste chiar sub Limb. Pofta trupească derivă din cea mai înaltă din plăcerile pământești...

Ochii lui se îndreptară spre Julia, care-l privea fix la rândul ei, ca hipnotizată.

— Sexul trebuie înțeles, în adevărata sa natură, ca fiind ceva nu doar fizic, ci și spiritual — contopirea extatică a două ființe, cu trup și suflet, menită să reflecte bucuria și extazul contopirii cu divinitatea în Paradis. Două trupuri unite de plăcere. Două suflete unite de legătura dintre trupuri și de dăruirea entuziastă, altruistă, deplină, a sinelui.

Julia încercă să nu se miște, amintindu-și cum se simțise deunăzi când Gabriel îi supsesse fiecare deget, lingând urmele de ciocolată. Încăperea deveni inăbușitoare și mai multe persoane începură să se foiască pe scaun.

— E de prisos, poate, să subliniez că, dacă unul din parteneri nu se dăruiește cu totul în timpul actului sexual, nu va exista un orgasm. Rezultatul va fi tensiune, frustrare și un partener nemulțumit. Momentul orgasmului e un preludiv al transcendenței absolute și al plăcerii depline, extatice. Genul de plăcere în care sunt împlinite cele mai profunde doruri și nevoi ale cuiva, complet, cu o intensitate care-ți taie răsuflarea.

Gabriel zâmbi pe sub mustață văzând cum Julia își încrucișează și își desface picioarele, savurându-i reacția în timp ce lua o gură de apă.

— Ideea unui orgasm împărțit, în care extazul unuia din parteneri decurge din extazul celuilalt, subliniază ideea de intimitate, de

contopire fizică și spirituală. Gâfâitul, zvârcolirile de plăcere, atingerile, tânjirea, dăruirea și, în sfârșit, apogeul, ajungerea la orgasm.

Gabriel făcu o pauză, forțându-se să nu se uite la Julia, pentru a nu atrage atenția asupra chipului ei îmbujorat, plecat. Își dresе glasul, cu un început de rânjet.

— Simțiți că vă ia cu leșin?

În sală răsunară râsete amuzate, dar reținute. Christa își ridică părul pe ceafă și începu să-și facă vânt cu un exemplar din cartea lui Gabriel.

— Cred că spusele mele tocmai au ilustrat teza lui Dante, anume că pofta trupească e îndeajuns de puternică pentru a distrage atenția, care e una din facultățile rațiunii, orientând-o spre preocupări pământești, trupești, și împiedicând-o să se înalțe la contemplarea preocupărilor cerești, anume divinitatea. Fără îndoială, unii din voi ar prefera acum să dea fuga acasă și să-și strângă în brațe partenerul mai curând decât să rămână aici ca să asculte restul prelegerii mele aride.

Râse incetișor, ignorând-o complet pe profesoara din primul rând, care-i arată un obiect minuscul, dar obscen pe care-l avea în geantă, menit să-l tachineze.

— Iubirea e pusă în contrast cu pofta trupească, unul din păcatele capitale. D'Aquino spune că un îndrăgostit se raportează la persoana iubită ca și cum ar fi o parte din sine.

La aceste cuvinte, expresia lui Gabriel se îmblânzi și pe chipul lui se întipări un zâmbet suav.

— Bucuriile și frumusețea intimității, exprimate în actul sexual, sunt roadele firești ale iubirii. În acest caz, după cum ar trebui să fie limpede, sexul nu e totuna cu pofta trupească. De aici și distincția făcută în limbajul curent între, scuzați termenul obscen, a te fute și a face dragoste. Dar, în același timp, sexul nu e totuna cu iubirea, după cum o dovedește tradiția iubirii curtenești. Poți iubi un prieten în mod cast și înflăcărat fără a întreține activități sexuale cu el sau cu ea. În *Paradisul* lui Dante, pofta trupească e prefăcută în milostenie,

cea mai autentică și pură manifestare a dragostei. În Paradis, sufletul e eliberat de dorințe, pentru că dorințele i-au fost îndeplinite, și e inundat de bucurie. Nu mai simte vinovăție pentru păcatele din trecut, ci cunoaște împlinirea și libertatea deplină. Dar timpul nu-mi permite să discut mai amănunțit despre Paradis. În *Divina Comedie*, descoperim o dihotomie între pofta trupească și milostenie, precum și o manifestare vie a castității ce caracterizează iubirea curtenească, exemplificată de relația dintre Dante și Beatrice. Acest ideal al iubirii curtenești își găsește, poate, cea mai adecvată expresie în cuvintele rostite de Beatrice însăși, *Apparuit iam beatitudo vestra*. Adică, „a apărut și fericirea ta“. N-au fost rostite niciodată cuvinte mai adevărate ca acestea. Mulțumesc.

Auditoriul izbucni în aplauze reținute și se auzeau șoapte de admirație. Domnul profesor începu apoi să răspundă întrebărilor din public. După tipic, profesorii fură primii care-i adresară întrebări, în timp ce masteranzii și doctoranzii așteptau răbdători să le vină rândul.

(Pentru că lumea academică, asemenea Europei medievale, este organizată ierarhic.)

Julia rămase nemișcată, încercând să înțeleagă ceea ce credea că a auzit în prelegerea lui Gabriel. Își repeta în sine ei câteva din afirmațiile lui mai profunde, când Paul se aplecă spre ea și-i șopti la ureche.

— Fii pe fază. Emerson o s-o ignore pe Christa.

De unde stăteau ei, nu puteau vedea decolteul Christei (din fericire pentru ei). Era în continuare aplecată în față și ridicase mâna acum, încercând să-i atragă atenția domnului profesor. El părea s-o ignore în mod voit, arătând spre alți auditori, răspunzându-le bine argumentat. Într-un final, domnul profesor Martin se ridică, anunțând că nu mai puteau lua alte întrebări. Abia atunci lăsă și ea mâna jos și un rictus îi întunecă chipul altfel plăcut.

Urmă un nou ropot de aplauze și Gabriel coborî de pe podium. Fu întâmpinat imediat de o brunetă de înălțime medie, care părea să

fie o profesoară pe la vreo treizeci și cinci-patruzeci de ani. Dădură mâna.

Paul pufni.

— Ai văzut faza? N-a vrut s-o lase pe Christa să-i pună o întrebare în public. I-e teamă c-o să se ridice și-o să-și arunce sutienul în el sau o să ridice un poster pe care scrie „Eu ♥* Emerson“.

Julia chicoti, uitându-se la bruneta care stătea de vorbă cu Gabriel și care se îndepărtă apoi ca să stea de vorbă cu altcineva.

— Mă mir că nu i-a corectat nimeni greșeala lui Emerson.

Paul își scarpină perciunii, gânditor.

— Ce greșeală?

— I-a atribuit expresia *Apparuit iam beatitudo vestra* lui Beatrice, deși știm cu toții că e rostită de Dante. El rostește acele cuvinte în a doua parte din *La Vita Nuova*, când o întâlnește pentru prima dată pe Beatrice.

Julia știa asta, desigur, dar n-ar fi comentat pe această temă, așa că nu spuse nimic.

Paul ridică din umeri.

— Sunt sigur c-a fost doar o scăpare. E în stare să citeze operele din memorie în italiană și engleză. Doar că mi s-a părut nostim că domnul profesor Perfecțiunea Întruchipată a făcut o greșeală în public și nu l-a corectat nimeni.

Râse înfundat.

— Poate de-asta ridicase Christa mâna.

Julia încuviință. Știa că greșeala lui Gabriel fusese intenționată. Dar n-avea de gând să-i spună cuiva chestia asta, cu atât mai puțin lui Paul.

El o măsură din priviri cu admirație.

— Ești foarte drăguță azi. Mereu ești drăguță, dar astăzi — parcă strălucești.

I se întipări o expresie gravă pe chip.

* „Heart“ în original („inimă“). (N. t.)

— Sper că nu-l calc pe prietenul tău pe bătături dacă-ți spun chestia asta. Cum spuneai că-l cheamă?

— Owen.

— Ei bine, ți se citește în ochi. În mod vădit ești fericită că v-ai împăcat. După atâtea săptămâni în care te-am văzut tristă, mă bucur că ești fericită.

— Mulțumesc, murmură ea.

— Așadar, de ce te-ai îmbrăcat așa?

Ea se uită în jur.

— Nu știam dacă trebuie să te gătești pentru o ocazie ca asta. Știam că toți profii o să fie aici și am vrut să arăt bine.

Paul râse.

— Majoritatea femeilor din mediul universitar nu sunt preocupate de modă.

Clătină din cap, atingându-i blând brațul.

— Sper că fostul tău o să se poarte frumos cu tine de data asta. Altfel va trebui să bat drumul până la Philadelphia ca să-i trag o mamă de bătaie.

Julia deja nu-l mai asculta decât pe jumătate pentru că observase o profesoară blondă, minionă, care-l întâmpină pe Gabriel sărutându-l pe amândoi obrazii.

Făcu ochii mari.

„Și îmi făceai mie morală în legătură cu Paul, dom' profesor. Parcă nu trebuia să te împart...”

Paul mormăi ceva în barbă.

— Ce e? îl întrebă.

— Ei bine, prelegerea a fost minunată. Îți dai seama de ce am venit aici să-mi fac masteratul cu el, spuse Paul, uitându-se cu subînțeles la Gabriel. Dar uită-te la ei.

Ca la comandă, blonda începu să râdă în hohote, lăsându-și capul pe spate, în timp ce Emerson îi zâmbea încordat. Avea cam un metru cincizeci înălțime și un păr blond-deschis care era strâns la spate într-un coc sever. Purta ochelari Armani cu rame roșii și

lentile pătrate și un costum negru, care probabil costa o avere, cu o fustă strâmtă, dreaptă, care de-abia îi venea până la genunchi. Julia observă de asemenea că femeia purta pantofi negri cu tocuri foarte înalte și dresuri cu plasă în ochiurile cărora n-ai fi prins decât plevușcă.

Femeia era frumoasă, dar făcea notă discordantă în rândul celorlalți profesori. Și era ceva hotărât agresiv în atitudinea ei.

— E doamna profesoară Singer, spuse Paul strâmbându-se.

— Blonda?

— Da. Bruneta din stânga ei e doamna profesoară Leaming. Ea e minunată. Trebuie s-o cunoști. Dar ține-te departe de Singer, e precum un balaur.

Julia simți un gol în stomac văzând-o pe doamna profesoară Singer apucându-l de braț pe Gabriel cu un gest mult prea familiar, înfigându-și ghearele în haina lui, în timp ce se ridica pe vârfuri ca să-i șoptească ceva la ureche. Expresia lui rămase imposibilă.

— De ce spui asta? îl întrebă.

— I-ai văzut site-ul?

— Nu.

— Mai bine. Ai fi șocată ce chestii o pasionează. Și i se spune *doamna profesoară Chin*.

Julia se sili să-și ia ochii de la spectacolul dezgustător oferit de domnia profesori Emerson și Chin și începu să-și frângă mâinile. Se întrebă dacă prenumele doamnei profesoare Chin era Paulina.

Scârbită de priveliște, își luă haina și se ridică.

— Cred că e vremea să ne urnim.

— Te conduc acasă.

Paul îi ținu haina, ca un cavalier.

Se ridicară de pe locurile lor și erau gata s-o ia spre ieșire când domnul profesor Martin, șeful catedrei, întâlni privirea lui Paul și-i făcu semn să se apropie.

— Durează doar o clipă. Așteaptă-mă.

Julia se așeză, făcându-și de lucru cu nasturii de la haină.

Gabriel nu se uita deloc la ea și, judecând după poziția corpului lui, părea c-o evită. Paul avu o scurtă discuție cu șeful de catedră, întorcându-se apoi și arătând spre ea. Domnul profesor Martin încuviință, bătându-l pe spate. Când se întoarse, Paul zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei bine, n-o să ghicești de ce m-a chemat.

Julia îl privi întrebător.

— Am fost invitați să mergem la cina dată de facultate cu ocazia prelegerii domnului profesor Emerson.

— Glumești.

— Nu. Se pare că au bani la buget ca să invite și câțiva studenți la cină și șeful de catedră a hotărât să mă invite pe mine. Când i-am spus că sunt cu tine, te-a invitat să vii împreună cu mine.

Îi făcu cu ochiul.

— Biata Christa nu e pe listă. S-ar părea că e ziua ta norocoasă.

În clipa aceea, Gabriel îi întâlni privirea, peste umărul lui Paul. Gabriel părea supărat, furios chiar, și clătină din cap în direcția ei. Ochii lui se plimbară de la Paul la ea și, din nou, clătină din cap.

Julia își încreți buzele, îndărătnică. „Cum poate Gabriel să fie gelos pe Paul când doamna profesoară Chin aproape că s-a urcat pe el? Asta da ipocrizie.“

— Nu suntem obligați să mergem dacă nu vrei.

Paul își drese glasul.

— Știi că Emerson a fost măgar cu tine. Probabil că nu vrei să-i sărbătorești ultimul succes la o porție de *paella*.

— Ar fi nepolitic să refuzăm invitația când vine din partea șefului de catedră, spuse Julia rar.

— Probabil că ai dreptate. Promit c-o să fie plăcut. Mergem la Segovia, care e un restaurant foarte fain. Dar cina e abia la șapte. Vrei să mergem la Starbucks până atunci? Sau în altă parte?

Paul întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Sună bine la Starbucks.

La câteva minute după ce ieșiră din clădire, Julia își făcu în sfârșit curaj să pună o întrebare care nu-i dădea pace.

— O cunoști bine pe doamna profesoară Singer? întrebă, pe un ton ce se voia degajat.

— Nu. Mă țin departe de ea.

Paul injură de câteva ori.

— Tare aș vrea să-mi șterg din memorie e-mailurile pe care i le trimitea lui Emerson. Mi s-au întipărit în minte pe veci.

— Care e prenumele ei?

— Ann.

Capitolul 20

Julia îi făcu cinste lui Paul cu o cafea pentru care plăti, pe furiș, cu un card de cadouri de la Starbucks — un card pe care era desenat un bec. Când ajunseră în sfârșit la Segovia, fură întâmpinați de un spaniol care părea foarte amabil și care s-a prezentat drept proprietarul restaurantului. Spre încântarea lui, Paul îi răspunse în spaniolă.

În interior, pereții restaurantului erau vopsiți în galben, însoriți și pictați cu reproduceri ale ilustrațiilor lui Picasso cu Don Quijote și Sancho Panza. Într-un colț se afla un chitarist care interpreta acorduri ale maestrului Segovia. O serie de mese lungi fuseseră așezate într-un pătrat chiar în mijlocul încăperii — spațiul rezervat pentru cina festivă. Datorită configurației geometrice, toți invitații aveau să stea față în față. Pe Julia n-o încânta ideea de a sta față în față cu doamna profesoară Chin și, dacă ar fi crezut că se poate sustrage fără a-l jigni sau a atrage atenția nedorită din partea domnului profesor Martin, ar fi făcut-o.

Paul alege două locuri într-un colț; pentru că, din nou, era perfect conștient de sistemul ierarhic și știa că nu poate ocupa unul din locurile de onoare. În timp ce discuta cu ospătarul despre meniu *en Español*, Julia reflecta în sinea ei asupra geloziei lui Gabriel și-și deschise pe furiș mobilul pentru a-i trimite un mesaj. Dar descoperi că primise deja un SMS de la el:

*Nu veni la cină. Inventează o scuză pentru Paul.
Așteaptă-mă la mine; portarul o să-ți dea drumul.
Îți explic mai târziu. Te rog fă ce-ți cer. — G*

Julia se uită la ecran ca-n transă până ce Paul îi dădu un cot.

— Vrei să bei ceva?

— Hm, probabil că nu e momentul pentru sangria, dar asta aș vrea dacă au.

— Avem o sangria excelentă, o informă chelnerul înainte de a le transmite comanda la bar.

Julia îi aruncă o privire stânjenită lui Paul.

— Am primit un mesaj de la Owen. Scuze c-am fost nepoliticoasă.

— Nu-i nimic.

Paul își făcu de lucru cu meniul în timp ce ea scria grăbită un răspuns.

*Aveam telefonul închis. E prea târziu, sunt deja aici.
N-ai motive să fii gelos — vin acasă cu tine.
O să dorm toată noaptea în patul tău. — J*

Își băgă telefonul în geantă, rugându-se în sinea ei ca Gabriel să nu se înfurie prea tare. „O, zei (a se completa cu descrierea potrivită a relației mele cu Gabriel) posesivi și excesiv de protectori, nu-l lăsați să facă o scenă. Nu în fața colegilor lui.“

Din nefericire pentru ea și persoana care-i trimitea SMS-uri, geanta mască semnalul ce anunța primirea unui nou mesaj.

După douăzeci de minute, apărură și restul invitaților. Doamna profesoară Leaming și câțiva alți profesori se așezară lângă Paul. La celălalt capăt, Gabriel fu înghesuit între domnul profesor Martin și doamna profesoară Chin.

Văzându-l pe Gabriel, între companionii lui, Julia începu să soarbă cu nesaț din sangria, sperând c-o să mai poată cere una ca să atenueze tensiunea care scăpăra în aer. Sangria era delicioasă, cu multe citrice, ceea ce-o încântă nespuse.

— Ți-e frig?

Paul arată spre șalul violet înfășurat foarte șic la gâtul ei.

— Nu neapărat.

Își scoase încet eșarfa și-o lăsă peste geantă.

Paul își feri curtenitor privirea la vederea gâtului și decolteului ei, palid și delicat. Era frumoasă și trupul ei, deși firav, era înzestrat cu un piept generos, astfel că avea cu ce-și umple decolteul.

De îndată ce-și scoase șalul, doi ochi albaștri în care se citea gelozie o priviră peste masă, sorbind cu lăcomie pielea ei dezvelită, înainte de a se retrage în grabă.

— Paul, care-i faza cu doamna profesoară Singer? îl întrebă șoptit, ascunsă după paharul de sangria.

Paul o văzu pe Singer stând mult prea aproape de Emerson și îl văzu pe Emerson trăgându-se discret mai departe de ea. Ea se trase imediat după el. Dar Julia nu observă scena.

— Ea și Emerson au avut o relație. S-ar părea c-au reluat-o, râse Paul răutăcios. Cred c-am descoperit motivul pentru buna lui dispoziție.

Julia făcu ochii mari și simți că i se face rău.

— Așadar, a fost... prietena lui?

Paul își trase scaunul mai aproape de ea, astfel ca doamna profesoară Leaming să nu audă conversația. Desigur, faptul că apăruse un dansator de flamenco, care începuse să danseze pe acordurile răsunătoare de chitară clasică, simplifică totul.

— O clipă.

Îi întinse o farfurie cu *tapas* Juliei.

— Gustă. Chorizo cu brânză Manchego și crostini cu Cabrales, o varietate spaniolă de brânză albastră.

Ea se servi, înfruptându-se din aperitive în timp ce aștepta cu nerăbdare un răspuns.

— Singer n-are prieteni. Ea e interesată să producă durere. Să dețină controlul. Știi tu...

Nu duse la capăt propoziția, lăsând-o să ghicească și singură.

Julia clipi șocată.

— Ai văzut *Pulp Fiction*? o întrebă.

Clătină din cap.

— Nu-mi plac filmele lui Quentin Tarantino. Sunt prea întunecate pentru mine.

— Atunci să spunem că-i place să apeleze la tehnici medievale... în viața de zi cu zi... pe care le aplică pe fundul altora. Și nu se rușinează deloc de chestia asta. Scrie studii despre chestii de genul ăsta și le publică online.

Julia înghiți o bucată de chorizo pe nerăsuflăte.

— Asta înseamnă că el...

— E un ticălos pervers, ca și ea. Dar e un cercetător dat naibii, după cum ai văzut și în după-amiaza asta. Încerc să nu mă gândesc la ce face în viața lui personală. Eu cred că două persoane care se iubesc ar trebui să se trateze cu blândețe. Nu că iubirea ar avea ceva de-a face cu ce fac ei doi.

Paul se uită precaut în jur, șoptindu-i apoi la ureche:

— Cred că, dacă ții îndeajuns de mult la o persoană ca să ai relații intime cu ea, ar trebui s-o respecti și să n-o tratezi ca pe un obiect. Ar trebui să fii responsabil și grijuliu și să n-o rănești nicio dată. Chiar dacă persoana cu pricina e destul de dusă ca să-ți ceară s-o faci.

Julia se înfioră și luă o dușcă sănătoasă din al doilea pahar de sangria.

El se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu pot să înțeleg de ce-ar vrea cineva să simtă durere oricum, cu atât mai puțin în timpul sexului. Se presupune că sexul are de-a face cu plăcerea și afecțiunea. Crezi că Dante ar fi legat-o pe Beatrice și-ar fi început s-o biciuiască?

Julia șovăi, apoi clătină din cap.

— Când eram student la St. Mike, am făcut un curs de Filosofia sexului, dragostei și a prieteniei. Am discutat despre ideea de consimțământ. Știi că se spune că, atâta timp cât orice activitate sexuală are loc între doi adulți și e liber consimțită, totul e în regulă? Profesorul ne-a întrebat dacă, după părerea noastră, o ființă umană poate accepta de bunăvoie să î se facă o nedreptate, de pildă să fie vândut ca sclav.

— Nimeni nu-și dorește să devină sclav.

— Mai puțin în lumea doamnei profesoare Chin. Unii se oferă ei singuri ca sclavi. Așadar, e sclavia ceva normal dacă un individ își dorește să fie sclav? Poate un om cu mintea întregă să consimtă la a deveni sclav sau pur și simplu se comportă irațional pentru că-și dorește să fie sclav?

Julia începu să se simtă ușor stânjenită de această conversație care avea legătură directă cu doamna profesoară Chin și Gabriel, așa că dădu pe gât restul de sangria și schimbă repede vorba.

— Care e tema disertației tale, Paul? Nu cred că mi-ai spus până acum.

El râse ușor.

— Plăcerea și viziunea extatică. E o comparație între păcatele capitale asociate cu plăcerea – desfrânarea, lăcomia și iubirea de arginți – și plăcerea viziunii extatice din Paradis. Emerson e un foarte bun îndrumător, dar, cum ziceam, mă țin departe de viața lui personală. Deși probabil c-ar fi un studiu de caz grozav pentru cercul al doilea al Infernului.

— Nu înțeleg de ce toată lumea nu-și dorește pur și simplu bună-tate, se gândi Julia, mai mult pentru sine. Viața e și-așa îndeajuns de dureroasă.

— Asta e lumea în care trăim, spuse Paul, cu un zâmbet sincer. Sper că prietenul tău e blând cu tine. Zi mersi că n-ai dat peste cineva pasionat de chestii din astea perverse.

Chiar în clipa aceea fură întrerupți de chelner, așa că Paul n-o observă cum se albește la față. Julia se uită involuntar la Gabriel și-o văzu pe Singer șoptindu-i iar ceva la ureche.

Gabriel se uita cu încăpățănare drept în față, fixând masa cu privirea, cu dinții încleștați și maxilarul încordat. Luă paharul cu vin, sorbi din el și îl puse din nou pe masă. În tot acest timp, Julia nu reușea să-și ia ochii de la el.

„Uită-te la mine, Gabriel. Dă-ți ochii peste cap, freacă-ți fața cu mâinile, strâmbă-te... fă ceva, orice. Dovedește-mi că e doar o neînțelegere. Dovedește-mi că Paul se înșală.“

— Julia?

Glasul lui Paul îi întrerupse firul gândurilor.

— Vrei să luăm împreună o porție de *paella Valenciana*? O fac doar pentru două persoane. E foarte bună.

Abia acum observă că Julia era palidă și că îi tremurau degetele.

— Hei, ți-e rău?

Ea își masă fruntea.

— Nu. Paella sună bine.

— Poate-ar trebui s-o iei mai încet cu sangria. N-ai mâncat cine știe ce și nu arăți prea bine.

Se temea c-o șocase cu dezvăluirile lui deocheate, dezvăluiri pe care n-avea niciun drept să i le împărtășească unei colege maste-rande. Așa că schimbă subiectul, începând să-i povestească despre ultima sa excursie în Spania și pasiunea sa pentru arhitectura lui Gaudi. Ea încuviința automat, ba chiar îi puneă și întrebări din când în când, dar era cu gândul aiurea, încercând să-și dea seama cine era bărbatul alături de care dormise cu o săptămână în urmă — un înger căzut care mai avea ceva bun în el sau o făptură mult mai întunecată.

Observă că dintr-odată mâna doamnei profesoare Singer nu se mai vedea. Nu se simțea în stare să-i întâlnească privirea lui Gabriel. Dar asta n-o împiedică pe doamna profesoară Singer s-o observe pe Julia. Privirile li se întâlniră chiar când Gabriel păru să-i dea la o parte mâna, pe sub masă. Jenată, Julia se întoarse spre Paul, în timp ce pe chipul lui Singer se întipări o expresie de curiozitate amuzată, înlocuită treptat de o privire fixă, fascinată.

Dorind să scape de spectacolul sordid la care tocmai asistase, Julia se scuză, nu foarte convingător, că nu se simte bine și se ridică de la masă. Urcă la etajul doi și identifică rapid toaleta. Studiindu-și chipul în oglindă, încercă să proceseze spusele lui Paul. În minte i se învârteau cuvinte și imagini întunecate, sordide, și simțea cum îi sângerează sufletul.

„De ce ar vrea cineva să fie lovit? Gabriel și Ann... durere... control... degetele ei în poala lui Gabriel... Ann lovindu-l pe Gabriel... Gabriel lovind-o pe Ann.“

Simți nevoia să se sprijine de dulăpior, năpădită de un val de greață. N-ar fi știut să spună cât timp rămase acolo, cu ochii închiși, până când se auzi cineva intrând pe ușă.

— Salutare.

Doamna profesoară Singer îi zâmbi larg, dezvelindu-și dinții strălucitori.

Julia se minună, realizând că lumina care juca pe ochelarii doamnei profesoare îi dăduse impresia că ochii ei verzi au o scânteiere roșiatică.

— Profesor-doctor Singer. Încântată de cunoștință.

Îi întinse mâna și Julia dădu mâna cu ea, în silă, murmurând ceva.

Mâna doamnei profesoare era rece, dar deloc lipsită de vlagă. Îi strânse cu putere mâna Juliei, zăbovind mult prea mult asupra ei. Când îi dădu drumul la mână, își lăsă degetul să alunece de-a lungul palmei ei, ca și cum ar fi măsurat-o dinadins. Gestul îi dădu fiori pe șira spinării Juliei.

Ann își lăsă capul într-o parte, privind-o cu ochii îngustați.

— Credeam că mă aștepți. Te fac să te simți stânjenită?

Julia se încruntă.

— Nu, am venit să mă spăl pe mâini. Cred că fac un guturai.

— Păcat.

Doamna profesoară zâmbi și mai larg, făcând un pas spre ea.

— Pari destul de sănătoasă. Ai o piele minunată.

— Mulțumesc.

Julia se uită involuntar spre ușă, căutând o cale de scăpare.

— N-ai pentru ce. Te-ai dat cu ruj sau asta e culoarea naturală a buzelor tale?

Se aplecă de mijloc, studiind mult prea indeaproape gura plină, întredeschisă, a Juliei, la doar câțiva centimetri de chipul ei.

Julia făcu un pas înapoi.

— Hm, e culoarea mea naturală.

Ann făcu din nou un pas spre ea.

— Extraordinar. Știi, desigur, că nuanța naturală a buzelor unei femei se repetă în părți mai intime ale trupului ei. Ai o culoare atât de fermecătoare pe buze. Sunt sigură că în alte locuri îți taie răsufierea.

Julia rămase cu gura căscată.

— Uită-te în oglindă! Cum aș fi putut să nu te observ jos? Din fericire, m-ai observat și tu.

Ann făcu încă un pas spre ea și începu să-i vorbească șoptit.

— Îți place să privești? Ți-a plăcut să privești ce-i făceam pe sub masă?

Julia se înroși.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Pielea își schimbă culoarea, să știi, când sângele circulă mai repede. Ca acum, de pildă.

Îi zâmbi, dezvelindu-și dinții.

— Te-am excitat sau te-am făcut să te rușinezi, așa că te-ai îmbujorat și buzele ți s-au făcut și mai roșii. Dar te-ai înroșit și-n altă

parte, nu-i așa? continuă, coborându-și și mai mult glasul. Și, mai jos, sunt sigură că tânjești să fii mângâiată și ațâțată...

Își linse buzele, zâmbindu-i.

— Micuța mea perlă trandafirie. Cred că vrei să mă tachinezi. Ai fi un animăluț de companie tare drăgălaș.

Julia o privi cu un aer răzvrătit.

— Nu-mi doresc să fiu animăluțul de companie al nimănui.

Asta o făcu pe doamna profesoară Singer să se dea înapoi. Atitudinea deodată bătaioasă a Juliei o luase prin surprindere.

— Sunt o ființă umană, nu un animal. Lăsați-mă în pace!

Julia nu știa de unde naiba găsisese în ea curajul de a o înfrunța pe doamna profesoară Singer, dar îl găsisese.

Ann râse.

— Ființele umane *sunt* niște animale, draga mea. Avem aceeași fiziologie, reacționăm la fel la stimuli, aveam aceleași nevoi primordiale — nevoia de a ne hrăni, de a bea și de a face sex. Doar că unii din noi sunt mai inteligenți.

Julia o privi încruntată.

— Sunt indeajuns de inteligentă ca să știu ce e acela un animal. Și nu-mi doresc să fiu futută ca un animal. Mă scuzați.

O ocoli grăbită, îndreptându-se spre ușă.

— Dacă te răzgândești, să mă cauți, murmură Ann, pe un ton seducător.

— N-ai să vezi, exclamă Julia.

Țâșni din încăpere, luând-o la fugă pe hol, aproape gâfâind.

Auzi niște pași grăbiți în urma ei. Scoase un țipăt când cineva nevăzut o trase într-o cameră întunecată, închizând și încuind ușa în urma lor. Se izbi de un piept vânjos și cineva o apucă strâns de mâini.

— Julianne.

Era prea întuneric pentru a-i vedea chipul, dar recunoscuse vocea și senzația stranie pe care i-o trezea atingerea lui, ca și cum scăpăra ceva de-a lungul brațelor ei. Nu se mai zbatu.

— Te rog, aprinde lumina. Am... am claustrofobie.

Lui Gabriel vocea ei îi aminti de vocea unui copil speriat.

Îi dădu drumul și scoase iPhone-ul, ridicându-l ca pe o lanternă.

— E mai bine?

Își reținu impulsul de a o întreba ce-avea de-a face lumina cu claustrofobia, încolăcindu-și brațul în jurul umerilor ei, care tremurau, și sărutând-o pe frunte.

— Julianne?

Ea tăcu o clipă, uitându-se în jurul lor și realizând că erau într-o debara.

— Julianne? repetă el, încercând să-i atragă atenția. Am văzut că Ann a venit după tine. Te simți bine?

— Nu.

— Ce ți-a făcut?

— A zis c-aș fi un bun animăluț de companie, șopti Julia, cu ochii-n pământ.

Gabriel se întunecă la față.

— Te-a atins?

Ea închise ochii, ștergându-și câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Doar pe mână.

El reduse luminozitatea de la telefon, astfel că acum erau luminați doar parțial, ca nu cumva Ann să observe lumina pe sub ușă.

— De-asta mi-a fost teamă. De ce n-ai făcut ce te-am rugat?

— Ți-am zis, am văzut prea târziu mesajul tău. Nu m-așteptam ca un profesor universitar, altcineva decât tine, să-mi faci avansuri la o cină festivă.

Gabriel mârâi.

— Te pândeai de la masă și probabil c-a fost incitată de sfiala ta, nu mai zic de frumusețe. Să aduci o persoană ca tine în aceeași cameră cu ea e ca și cum ai plimba un mieluşel dinaintea lupului.

Clătină din cap, înjurând.

— Am încercat să te țin departe de ea.

Julia se uită în ochii lui.

— De-asta nu voiai să vin, nu pentru că erai gelos?

Gabriel oftă din rărunchi.

— Sigur că sunt gelos. Gelozia e o emoție nouă pentru mine, Julianne. Nu am experiență în a-i face față. Dar l-aș fi implorat pe Paul să te scoată la cină undeva, oriunde, doar ca să te țină departe de ea.

— Ai avut o relație cu doamna profesoară Singer?

Gabriel se înnegură la față și strânse din buze.

— Nu e cel mai bun loc în care să discutăm despre asta.

Julia clătină din cap, simțind c-o năpădește iar greața. Sperase că Paul se înșelase. Dar reacția lui Gabriel îi spulberase speranțele.

— Cum ai putut?

— Tremuri. Îți vine să vomizi?

— De ce nu-mi răspunzi?

Gabriel îi răspunse printre dinții încleștați.

— Julianne, în momentul de față tot ce mă interesează e ca tu să fii bine. N-o să-ți răspund la nicio întrebare până când nu mă asigur de asta. Dar, dacă vomizi, promit să-ți dau părul la o parte, spuse, cu un început de zâmbet.

— N-am de gând să vomit, murmură ea. Din nefericire, nu e prima femeie care se dă la mine. Mă supără mai mult faptul că îmi ascunzi ceva.

Fruntea lui se încreți auzind-o, dar se grăbi să-și alunge astfel de gânduri.

— Julianne, crede-mă când îți spun că nu vrei să afli mai multe despre ea. Minte ta ar trebui să rămână neîntinată.

— Dar e în regulă ca ea să te molesteze pe sub masă? Așa m-a observat, Gabriel. M-a prins uitându-mă la voi.

Un mușchi de pe fața lui zvâcni și Julia văzu că ochii lui aruncau scânteii.

— Încearcă să mă împungă. Și, din motive evidente, nu pot reacționa și nu pot face o scenă. Speram că te va ignora și-și va concentra toată atenția perversă asupra mea. În mod vădit, m-am înșelat.

— De ce-a trebuit să aflu de la Paul c-ai avut o relație cu ea?

— Paul ți-a zis asta?

Încuviință.

Gabriel înjură și începuse să se frece la ochi, ca și cum își ștergea o imagine oribilă din minte.

— Nu m-așteptam să vină la prelegere. N-avem aceleași valori și n-avem interese de cercetare comune. Azi e prima dată când o văd după câteva luni bune. Face parte din trecutul meu — un trecut pe care n-am de gând să-l repet. Nici dacă trăiesc o veșnicie.

— Paul a zis că îi place să provoace durere. Ați... ați fost violenți unul cu altul?

El își încleștă pumnii pe lângă corp, simțind cum i se încordează tendoanele.

— Da. Mi-aș dori să-ți pot spune că ea a fost vrăjitoarea cea rea care m-a ademenit în mrejele ei, dar n-a fost așa. Totuși, o să-ți schițez în mare contururile întunecate ale lumii ei. N-ar trebui să zăbovești nicio clipă cu gândul acolo. Dar o să-ți spun că, în timpul uneia din întâlnirile noastre, a făcut un lucru care m-a scos din fire. Și i-am plătit cu aceeași monedă. Acel singur gest a pus capăt interacțiunilor dintre noi. M-a dat afară din casă rapid.

— A dat în tine?

— Nu doar o dată, răspunse el răgușit, cu o figură sumbră. Tocmai asta a fost faza.

— *Gabriel.*

Numele lui sună aproape ca un suspin pe buzele ei, trecându-i ca un cui prin inimă.

— Cum ai putut? Cum ai putut s-o lași să te atingă, cu atât mai mult să dea în tine?

El o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere.

— Julianne, nu vrei să știi asta. Te rog, uită de ce-a zis Paul. Uită cu totul de ea.

— Nu pot. Nu pot să uit ce-ai zis în prelegerea ta în după-amiaza asta. Felul cum ai descris actul de a face dragoste a fost minunat, dar

tu nu vrei asta. Sau poate ți se pare imposibil ca doi îndrăgostiți să se poarte astfel.

El o privi drept în ochi.

— Sigur că vreau. Sigur că nu mi se pare imposibil. Doar că n-am avut niciodată parte de asta.

Își drese glasul.

— Nu doar tu ești virgină în relația asta.

Ea îl privi surprinsă.

— Atunci de ce-ai vrea să fii rănit de cineva? N-ai fost rănit destul?

Pe chipul lui apăruse o expresie chinuită.

— Gabriel, viața ta parc-ar fi o înșiruire de camere secrete, încuiate. Habar n-am ce pânđește în spatele lor. Și nu vrei să-mi spui. Trebuie să aflu despre fosta ta iubită de la asistentul tău de cercetare!

— N-a fost niciodată iubita mea. Iar eu te-am întrebat despre Simon și n-ai vrut să-mi spui nimic. Așa că, până una-alta, suntem chit.

Julia se crispă.

— Ți-am povestit despre mama.

Gabriel oftă.

— Da, așa e. Și să te aud povestindu-mi ce ți s-a întâmplat în St. Louis m-a rănit peste măsură. Mai mult decât a făcut-o Ann cu trucurile ei ieftine.

Clătină din cap.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți povestesc despre ea.

Își lăasă greutatea de pe-un picior pe altul și Julia îl auzi îndesându-și pumnii în buzunarele de la pantaloni.

— M-am gândit că, dacă-ți povestesc, o să fii atât de scârbită, încât vei fugi. C-o să-ți dai seama că sunt cu adevărat un demon.

— Nu ești un demon. Ești un înger căzut care mai are ceva bun în el. Un înger căzut care visează să facă dragoste cu o femeie și să dea dovadă de tandrețe, șopti Julia, inchizând ochii. Ar fi fost mult mai bine să aud despre ea de la tine decât să aflu așa. Sau să mi se fluture pe dinainte relația voastră când tu nici măcar nu te uitai la mine.

— Port pe umeri o rușine nemărginită, Julianne, o povară care ție ți-e aproape complet necunoscută.

— Nu doar tu ascunzi păcate din trecut, Gabriel.

Deschise ochii și inspiră încet.

— Motiv pentru care nu pot să te judec pentru păcatele tale. Mai ești atras de ea?

— Evident că nu!

Pe chip îi apăru pe dată o expresie revoltată.

— N-am avut o relație, Julianne — am avut doar câteva întâlniri. Asta s-a întâmplat acum mai bine de un an și de-atunci n-am mai avut de-a face cu ea.

Oftă din rărunchi.

— Dacă insiști, o să-ți povestesc mai multe, dar nu pot s-o fac acum. Poți să mă păsuiești până după cină? Te rog?

Ea își mușcă buza, gânditoare.

Gabriel o sărută blând, desprinzându-i buza dintre dinți cu buzele lui.

— Te rog, nu-ți face rău singură. Mă tulbură când o faci.

— Asta ar trebui să-ți spun și eu.

Umerii lui se lăsară și gemu înfundat.

— Te păsuiesc până după cină dacă-mi promiți că n-o mai lași să te atingă.

— Cu dragă inimă.

Julia inspiră adânc.

— Mulțumesc.

— Atunci, rămâi?

Ea clătină din cap.

— Nu pot să stau la masă cu ea, mâncând *paella*. Mi se face greață când o văd.

— Te conduc acasă.

— Tu ești invitatul de onoare. Nu poți pleca.

Gabriel își trecu degetele prin păr, reflectând o clipă.

— Măcar lasă-mă să-ți chem un taxi. O să încerc să mă sustrag cât mai curând posibil. Portarul o să-ți dea drumul în clădire.

Băgă mâna în buzunar și scoase un portofel.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Am și eu banii mei.

— Lasă-mă să-ți dau cardul meu de credit ca să poți comanda ceva de mâncare pentru acasă.

— Nu pot să mănânc.

El oftă, frecându-se la ochi.

Julia se întoarse să plece, dar Gabriel întinse mâna și-o prinse de cot.

— Stai.

Se uită la ea și continuă, cu o voce rugătoare.

— Când te-am văzut intrând în amfiteatru, mi-a sărit inima din piept. Mi-a sărit inima, Julianne. N-ai fost niciodată mai frumoasă ca azi. Păreai... fericită.

I se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău că ți-am alungat fericirea de pe chip. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul... Crezi... că m-ai putea ierta?

— N-ai păcătuit față de mine, Gabriel.

Ochii ei se umplură încet de lacrimi.

— Încerc să-mi dau seama cât de adânc înrădăcinat e apetitul tău pentru durere și ce semnificație are asta pentru relația dintre noi. Am senzația că nu știu cine ești, de fapt, și lucrul ăsta mă doare.

Spunându-i asta, ieși.

Soarta fu de partea Juliei când se întoarse la masă. În timp ce-și aduna lucrurile și se scuza, Ann era încă la toaletă. O altă profesoară lipsea de la masă.

De cum văzu chipul palid al Juliei și ochii ei înlăcrimați, Paul înțelese că nu era cazul să încerce s-o convingă să mai stea. Și, când

ea invocă o scuză vădit fictivă cum c-ar fi avut o migrenă, el n-o întreabă nimic decât după ce ieșiră din restaurant.

— Singer te-a urmărit la baie, nu-i așa?

Julia își mușcă buza și încuviință. Paul clătină din cap.

— E un animal de pradă, și unul periculos. Ar fi trebuit să te avertizez. Te simți bine?

— Sunt bine. Dar trebuie să plec. Îmi pare rău pentru *paella*.

— Dă-o naibii! Mă interesează cum te simți tu.

Se crispă un pic.

— Dacă vrei să faci o plângere împotriva ei, luni merg cu tine la biroul comisiei de anchetă.

— Ce-i aia?

— E biroul care investighează acuzațiile de comportament necorespunzător la adresa membrilor facultății. Dacă vrei să le spui despre incidentul cu Singer, ai sprijinul meu.

Julia clătină din cap.

— N-am martori. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei. O să încerc să uit incidentul, mai puțin în cazul în care mă abordează din nou.

— E decizia ta, dar să știi că eu am făcut o plângere împotriva ei anul trecut. Chiar dacă era cuvântul meu împotriva cuvântului ei, plângerea de hărțuire a rămas la dosarul ei. Se ține departe de mine de-atunci. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Zâmbetul ei se întunecă.

— Nu cred că vreau să fac asta, dar o să mă gândesc. Și-mi pare rău că ți s-a întâmplat și ție.

— Nu-ți face griji în privința mea. Weekend plăcut și încearcă să nu te mai gândești la asta. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, ai numărul meu. Ne vedem săptămâna viitoare.

Paul o privi cu un aer încurajator și-i făcu semn cu mâna când porni taxiul.

În timp ce în mînte îi răsunau cuvintele lui Virgil, Julia își verifică mobilul. Descoperi un mesaj trimis cu puțin timp înainte de sosirea profesorilor la Segovia.

Ține-te departe de dna. prof. Singer.

Stai lângă Paul — îl disprețuiește.

Ai grijă, — G

„Prea puțin, prea târziu“, își zise abătută.

Când intră în apartamentul lui Gabriel, aprinse repede focul în șemineul pe gaz, sperând să risipească întunericul pe care-l simțea cum îi înghite inima. Dar nu păru s-o ajute prea mult. De fapt, tot ce-și dorea era să plece acasă și să-și tragă cuverturile peste cap. Dar avea mai multă minte decât să se ascundă de realitate acum.

Nu-și propusese să-și bage nasul, dar se trezi în dormitorul lui Gabriel, ingenuncheată pe podeaua dressingului. Căuta fotografiile lui alb-negru, întrebându-se dacă doamna profesoară Singer apare în vreuna din ele. Cu siguranță avea culoarea potrivită de păr. Dar pozele dispăruseră. Studie fiecare colțișor al debaralei și se uită prin dormitorul lui, ba chiar și sub pat. Fotografiele nu mai erau.

În locul lor, Gabriel atârname pe perete șase tablouri, unele abstracte, unele renașentiste, unul de Tom Thomson, toate minunate și răspândind un... calm straniu. Gabriel redecorase dormitorul.

Se opri în fața comodei, admirând reproducerea după *Primăvara* lui Botticelli atârnată deasupra ei, când privirea îi poposi pe o fotografie de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, cu o ramă închisă la culoare. Reprezenta un bărbat și o femeie dansând. Bărbatul era înalt, atrăgător, elegant, cu un aer impunător, și o fixa pe femeia mai scundă decât el cu o expresie intensă, aproape pătimașă. Femeia, minionă și îmbujorată la față, se uita fix la nasturii de la cămașa lui. Purta o rochie de un violet atât de viu,

încât toate celelalte culori din fotografie păreau să pălească prin comparație.

„De unde are o poză cu noi doi dansând la Lobby?“

„Rachel“, își zise.

Julia puse repede fotografia la loc și ieși din dormitor, asigurându-se c-a lăsat toate lucrurile exact cum le găsisese.

Capitolul 21

În timp ce Julia îl aștepta în apartamentul lui, Gabriel se comporta precum un cameleon, adaptându-se mediului în care se afla. Era fermecător și curtenitor cu colegii lui, dar, în tot acest timp, simțea un ghem în stomac și mîntea îi gonia nebunește. Fu silit să mănânce și să refuze băuturile cu care tot era îmbiat. Era convins că, la sosirea lui, apartamentul va fi pustiu. Julianne avea să fugă.

Nu-l surprindea lucrul ăsta — știa c-o să se întâmpile până la urmă. Doar că nu-și închipuise că tocmai acest secret îi va despărți. Nu era demn de ea din multe motive, motive pe care i le ascunsese ca un laș. Nu era vorba de dragoste, pentru că Gabriel nu credea că ea îl va putea iubi vreodată. Nu merita să fie iubit. Și totuși, sperase că-i va putea face curte destul de mult timp pentru a întări afecțiunea și prietenia dintre ei, pentru a făuri o legătură destul de puternică ca să n-o spulbere întunericul din ființa lui. Acum era prea târziu.

Când ajunsese în sfârșit acasă, fu surprins s-o descopere adormită pe canapea, cu o expresie perfect împăcată pe chip. Încercă din răspuțeri să rămână nemișcat, să reziste tentației de a o atinge, dar nu

reuși. Întinse mâna și-i mângâie ușor părul lung și mătăsoș, murmurându-i cuvinte melancolice în italiană.

Simțea nevoia să asculte muzică. În clipa aceea, avea nevoie de o melodie și versuri care să-i aline chinul. Dar singurul cântec care i se păru că se potrivea momentului era cover-ul lui Gary Jules la *Mad World*. Și Gabriel nu voia ca asta să fie cântecul pe care-l asculta când Julia avea să-l anunțe că-l părăsește.

Brusc, Julia deschise ochii. Văzu că Gabriel își scosese haina și cravata și-și deschieseră primii trei nasturi de la cămașă. Își scosese, totodată, butonii și-și suflecaser mânecile.

Îi zâmbea, dar expresia lui era precaută.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Ațipisem doar.

Căscă și se ridică încet în capul oaselor.

— Culcă-te la loc.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Ai mâncat ceva?

Julia clătină din cap.

— Vrei să mănânci ceva acum? Pot să-ți fac o omletă.

— Nu pot să înghit nimic.

El fu iritat, dar nu voia să se certe cu ea, pentru că știa că îi păștea o ceartă pe-o temă mult mai gravă.

— Am un cadou pentru tine.

— Gabriel, un cadou e ultimul lucru de care am nevoie acum.

— Nu sunt de acord. Dar poate s-aștepte.

Se foi stânenit pe canapea, fără a-și lua ochii de la ea.

— Ai șalul pe tine și stai lângă un foc zdravăn, și totuși ești palidă. Ți-e frig?

— Nu.

Julia vru să-și dea jos șalul, dar el îi prinse mâna, cu degetele lui lungi și subțiri.

— Îmi dai voie?

Își retrase mâna și încuviință, precaută.

Gabriel se apropie și Julia închise ochii, învăluită în parfumul lui. Îi desfăcu blând șalul de la gât cu amândouă mâinile și-l puse pe canapea între ei. Apoi își lăsă mâna să alunece de-a lungul gâtului ei, mângâind-o cu degetele îndoite.

— Ești minunată, murmură. Nu-i de mirare că toată lumea a fost cu ochii pe tine în seara asta.

Auzindu-l, Julia se încordă și el se retrase, înăbușindu-și geamătul.

Ea-și lăsă ochii în pământ, poposind asupra picioarelor ei, și realizează că fusese atât de cufundată în gânduri încât nici nu se obosise să-și scoată cizmele. Dar el nu se plânse.

— Îmi pare rău că m-am întins cu cizmele în picioare pe canapea. Mi le scot acum.

Puse mâna pe unul din fermoare, dar Gabriel îngenunche imediat pe covor.

— Ce faci? îl întrebă, privindu-l nedumerită, cu ochii mari.

— Ți-am admirat cizmele. Foarte mult.

Îi atinse ușurel tocurile.

— Rachel m-a ajutat să le aleg. Are gusturi foarte bune, dar întotdeauna alege încălțăminte cu tocuri prea înalte.

El o privi cu un aer seducător.

— Nu există tocuri prea înalte. Dar lasă-mă să te ajut să ți le scoți.

La auzul vocii lui, răgușite și pline de adorație, Juliei îi stătu inima-n loc.

Mâinile lui rămaseră suspendate deasupra genunchilor ei, de unde se trăgea fermoarul.

— Îmi dai voie?

Încuviință, ținându-și răsuflarea.

Cu venerație aproape, trase fermoarul și-și lăsă degetele să-i alunece blând de-a lungul pulpei ei, până la gleznă, scoțându-i cizma. Repetă operațiunea și la celălalt picior, lăsându-i cizmele lângă canapea. Apoi îi ridică piciorul stâng și începu să i-l maseze

ușor cu amândouă mâinile. Julia gemu involuntar și-și mușcă buza, rușinată.

— Nu e nimic rău în a-ți exprima plăcerea, Julianne, o încurajă el. Asta mă liniștește, mă asigură că nu ești complet scârbită de mine.

— Nu sunt scârbită de tine. Dar nu-mi place să te văd în genunchi, șopti ea.

Expresia lui de încântare pieri.

— Când un bărbat îngenunchează în fața unei femei e un gest curtenitor. Când o femeie îngenunchează în fața unui bărbat e necuviincios.

Julia gemu din nou involuntar.

— De unde-ai învățat să faci chestia asta?

El o privi intrigat.

— De unde-ai învățat să faci masaj la picioare? explică ea, îmbujorându-se și mai tare.

El oftă.

— De la o prietenă.

„Probabil c-o prietenă din fotografiile alb-negru“, își zise Julia.

— Da, zise Gabriel, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mi-aș dori să-mi extind atenția asupra altor părți ale corpului tău, dar nu cred că un masaj complet e recomandat pentru noi, cel puțin nu acum.

Ochii lui se întunecară un pic când îi întâlni privirea. Își îndreptă atenția spre celălalt picior, plecându-și ochii.

— Deja tânjesc după trupul tău, Julianne. Nu sunt îndeajuns de puternic pentru a te atinge cast, nu dacă ai sta întinsă dinaintea mea, acoperită doar de-un cearșaf.

Rămaseră tăcuți câteva momente, în timp ce Gabriel îi masa picioarele. Într-un final, se lăsă pe călcâie, iar degetele îi alunecau ușor de-a lungul ciorapilor ei.

— Te conduc acasă, dacă vrei, și putem sta de vorbă mâine. Sau poți rămâne aici. Ai putea să dormi în camera mea și eu o să dorm în camera de oaspeți.

Se uită în ochii ei, lăsând-o pe ea să aleagă.

— Nu vreau să trăgănam, răspunse ea. Așa c-aș vrea să stăm de vorbă, dacă nu te superi.

— Bine. Vrei ceva de băut?

Gabriel arată spre bucătărie.

— Pot să deschid o sticlă de vin. Sau să-ți fac un cocktail.

O privi cu patimă.

— Te rog, lasă-mă să-ți ofer ceva.

Julia simți cum i se aprinde o văpaie în pânțele, involburându-i întreaga ființă. Dar o înăbuși.

— Apă, te rog. Vreau să fiu cu mintea limpede.

El se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Julia îl auzi spălându-se pe mâini, deschizând și închizând apoi congelatorul. Se întoarse cu un pahar înalt plin cu Perrier, gheață și felii de limetă.

— Hm, Gabriel, mă scuzi un moment?

— Nu te grăbi. Vino lângă foc când ești gata.

Încercă să-i zâmbească, dar chipul lui era prea încordat pentru ca zâmbetul lui să pară autentic.

Ea se făcu nevăzută, cu paharul în mână, și Gabriel presupuse că profita de acest prilej ca să-și adune curajul pentru următoarea revelație legată de viața lui sordidă și plină de păcat. Sau poate c-avea de gând să se încuie în baie și să-i ceară să stea de vorbă prin ușa încuiată. Nu c-ar fi învinovățit-o dac-ar fi făcut asta.

Rotițele minții ei se învârteau cu viteza luminii. Nu știa ce-avea de gând să-i spună Gabriel. Nu știa cum va reacționa ea. Era foarte posibil să afle lucruri care vor face imposibilă continuarea relației dintre ei și gândul acesta o termina. Pentru că, orice ar fi făcut el sau cu cine ar fi făcut acele lucruri, îl iubea. Gândul c-ar putea să-l piardă din nou, după bucuria regăsirii, era chinuitor.

Gabriel stătea în fotoliul roșu, uitându-se absent la focul din șemineu. Îmbrăcat în acea ținută, cufundat în gânduri negre, părea un personaj desprins din romanele surorilor Brontë. În timp ce se apropia de el, Julia se rugă în sine ei lui Charlotte ca Gabriel să fie unul de-al ei, mai curând decât o creație de-a surorii sale, Emily.

„Să-mi fie cu iertare, domnișoară Charlotte, dar Heathcliff mă înspăimântă. Vă rog, faceți în așa fel ca Gabriel să nu fie precum Heathcliff. (Nu mi-o luați în nume de rău, domnișoară Emily.) Vă rog.“

Cum stătea ea acolo, el nu o vedea. Își dresе glasul pentru a-i atrage atenția.

Gabriel arată spre foc.

— Vino să te încălzești.

Julia vru să se așeze pe covor, în fața șemineului, dar el o opri cu un gest din mână. Se sili să zâmbească.

— Te rog. Așază-te în poala mea. Sau pe divan, sau pe canapea.

„Tot nu-i place să mă vadă așezată pe jos“, își zise Julia. Nu se opusese ideii de a sta lângă foc. Dar ideea în sine părea că-l jignește de moarte. Nedorind să se certe de la un mărunțiș ca ăsta, se sustrase invitației de a-i sta în poală, așezându-se tăcută pe divan și uitându-se la flăcările cu sclipiri albastre și portocalii. În mintea ei nu mai era domnul profesor; era Gabriel, profesorul și iubitul ei.

Gabriel se foi pe scaun, întrebându-se de ce se așezase așa departe de el. „Pentru că nu mai știe ce fel de om ești și îi e teamă.“

— De ce nu-ți place să mă vezi în genunchi? îl întrebă, rupând tăcerea.

— Poate că, în lumina discuției de azi, vei înțelege motivul. Un motiv amplificat de ce ți-am spus în garsoniera ta.

Făcu o pauză și se uită la ea.

— Și-așa ești mult prea modestă și oamenii profită de firea ta blândă.

— Masteranzii trebuie să înceapă de jos, toată lumea știe asta.

— Asta n-are nimic de-a face cu statutul de masterand.

— Tu vei fi întotdeauna profesorul talentat și eu îți voi fi întotdeauna studentă, remarcă ea încet.

— Uیți că te-am cunoscut cu mult înainte ca eu să devin profesor și ca tu să-mi fii studentă. Și n-o să fii masterandă toată viața. O să stai în primul rând când o să ții primul tău curs. Cât despre prejudecata ta împotriva profesorilor, „Dacă mă înțepi, nu sângerez?“

— „Și dacă voi ne asupriți, noi să nu ne răzbunăm?”*

Gabriel se sprijini de spătarul scaunului, îngăduindu-și un zâmbet plin de admirație.

— Vezi? Cine e proful acum, doamna profesoară Mitchell? Singurele mele atuuri sunt vârsta și experiența.

— Vârsta nu te face neapărat mai înțelept.

— Sigur că nu. Ești tânără, dar ești silitoare și inteligentă și te afli de-abia la începutul a ceea ce se anunță a fi o carieră îndelungată și strălucită. Poate nu mi-am exprimat îndeajuns admirația pentru intelectul tău.

Ea tăcu, prefăcându-se fascinată de flăcările unduitoare.

Gabriel își drese glasul.

— Ann nu m-a rănit, Julianne. Rareori mă gândesc la ea și, când o fac, simt doar regret. Nu mi-a lăsat nicio cicatrice.

Julia își întoarse privirea tulburată spre el, uitându-se în ochii lui. O privea cu un aer sincer și vioi.

— Nu toate cicatricile se văd pe piele. De ce-ai ales-o tocmai pe ea?

El ridică din umeri, întorcându-și privirea spre focul din șemineu.

— De ce fac oamenii orice? Pentru că sunt în căutarea fericii. Ea mi-a promis plăcere pură, intensă, și eu aveam nevoie de o evadare.

— Ai lăsat-o să te rănească pentru că te plictiseai?

Julia simți că i se face rău.

Chipul lui se înăspri.

— Nu m-aștept să înțelegi. Dar, la momentul respectiv, aveam nevoie de o astfel de evadare. Aveam de ales între durere fizică și alcool și n-aveam de gând să fac nimic care-ar fi putut ajunge la urechile lui Richard și-ale lui Grace. Am încercat... să interacționez

* William Shakespeare, *Neguțătorul din Veneția*, Actul III, Scena 1, în traducerea lui Mihnea Gheorghiu, Ed. Junimea, 1971. (N. t.)

cu femei, dar relațiile mele își pierdeau rapid farmecul. Orgasmele mereu la îndemână, dar lipsite de orice implicare, pot deveni obositoare, Julianne.

„O să țin minte asta“, își zise ea.

— Felul cum s-a purtat doamna profesoară Singer în timpul prelegerii... la cină... nu se poartă ca o femeie care-a fost respinsă.

— Disprețuiește slăbiciunea. Și nu poate accepta eșecul. A fost o lovitură serioasă pentru reputația ei și pentru egoul ei uriaș când a încercat să mă controleze și n-a reușit. N-are de gând să-și recunoască eșecul.

— Ai ținut vreun pic la ea?

— Nu prea. E un succubus fără suflet.

Julia se uită din nou la foc, încrețindu-și buzele.

— N-aveam de gând să încep o relație cu Ann fără a testa niște lucruri. Și n-am trecut niciodată de stadiul de test. Altfel spus, deși am... interacționat, n-am avut o relație propriu-zisă cu ea.

— Scuză-mă că nu dispun de vocabularul specializat care mi-ar permite să înțeleg ce încerci să spui.

— Încerc să-ți explic situația fără a te corupe mai mult decât e neapărată nevoie. Nu-mi cere să fiu explicit.

Tonul lui devenise deodată glacial.

— Îți mai dorești ce oferă ea?

— Nu. A fost un dezastru.

— Nici cu altcineva?

— Nu.

— Și ce se va întâmpla data viitoare când te năpădește întunericul? Ce-o să faci?

Gabriel se uită fix la ea.

— Credeam că m-am exprimat limpede. Tu alungi întunericul, Beatrice.

Își drese glasul.

— Julianne.

— Spune-mi că n-are în vreuna din fotografiile tale.

— Categoriec nu. În pozele alea apar femeii la care chiar am ținut.

— De ce te-a dat afară din casa ei?

El își încleștă maxilarul.

— Am făcut ceva care e absolut de neacceptat în lumea ei. Și n-o să te mint, mi-a mers la inimă expresia de pe fața ei când i-am plătit cu aceeași monedă. Chiar dacă, făcând chestia aia, mi-am încălcat unul din principiile mele de căpătâi.

Julia se cutremură.

— Atunci de ce se ține în continuare după tine?

— Sunt un simbol al eșecului ei, ceva ce n-a reușit să controleze.

Și am anumite talente.

Ea se înroși stânjenită.

— Ann era interesată și de talentul meu de boxer. Când a auzit c-am fost boxer și membru al clubului de scrimă la Oxford, n-a mai vrut să-mi dea pace. Sunt două hobby-uri pe care le avem în comun, din păcate.

Julia își atinse cicatricea ascunsă sub păr.

— Nu pot avea o relație cu un bărbat care dă în cineva, Gabriel. Indiferent dacă o face din furie, din plăcere sau din oricare alt motiv.

— Nici n-ar trebui s-o faci. Nu-mi stă în fire să fiu agresiv cu o femeie, ci mai curând seducător. Ann a fost o excepție. Și, dacă ai și împrejurările, cred că m-ai ierta.

— Nu pot avea o relație nici cu o persoană care vrea să fie lovită. Violența mă sperie, Gabriel. Te rog să mă înțelegi.

— Te înțeleg. Am crezut că ceea ce-mi oferea Ann mă va ajuta să-mi rezolv problemele.

Clătină abătut din cap.

— Julianne, n-am fost niciodată mai îndurerat ca atunci când a trebuit să te privesc în ochi și să recunosc chestia dezgustătoare pe care-am avut-o cu ea. De dragul tău, mi-aș dori să nu am un trecut. Mi-aș dori să fiu la fel de bun ca tine.

Julia își lăasă capul în jos, frângându-și mâinile în poală.

— Gândul că cineva te-a rănit... te-a tratat ca pe un animal...

Începu să-i tremure vocea și îi dădură încet lacrimile.

— Nu mă interesează c-ai făcut sex cu ea. Nu-mi pasă că nu ți-a lăsat semne. Nu pot îndura gândul că cineva te-a rănit, mai ales cu voia ta.

Gabriel strânse din buze, dar rămase tăcut.

— Numai la gândul că cineva te-ar putea lovi mi se face rău.

Își încleștă maxilarul văzând două lacrimi stinghere curgând pe obrazii ei.

— Ar trebui să fii cu cineva care te va trata cu blândețe.

Își șterse fața cu dosul palmei.

— Promite-mi că n-o să te întorci niciodată la ea. Sau la vreo persoană ca ea.

Gabriel o privi tăios.

— Ți-am promis că nu va trebui să mă împarți cu nimeni. Eu mă țin de cuvânt.

Ea clătină din cap.

— Vreau să spun, niciodată. Nici după mine. Promite-mi.

— O spui de parcă ar fi evident că va exista cineva după tine, mârâi Gabriel.

Ea-și șterse încă o lacrimă.

— Promite-mi că n-o să lași pe nimeni să se poarte agresiv cu tine ca să te pedepsească. Orice s-ar întâmpla.

Gabriel își încleștă maxilarul.

— Promite-mi, Gabriel. N-o să-ți mai cer niciodată nimic altceva, dar promite-mi lucrul ăsta.

El o privi cu ochii îngustați, măsurând-o atent. Apoi, părând convins, încuviință.

— Promit.

Trupul ei se relaxă și-și lăsă capul în jos, epuizată fizic și emoțional.

El o urmărise îndeaproape, observând cum trecea de la o culoare la alta, când îmbujorată, când palidă, precum și felul în care-și făcea de lucru cu mâinile, trăgând de rochie. Îl îndurera mai mult decât

și-ar fi închipuit vreodată s-o vadă atât de necăjită. Iar la vederea lacrimilor ei...

„Îngerul cu ochi căprui plângea de mila demonului. Îngerul plângea pentru că o îndurera până și gândul că cineva l-ar putea răni.“

Fără o vorbă, o trase în poală. Îi sprijini blând capul de pieptul lui, cuprinzând-o cu brațele.

— Nu mai plânge. Am văzut destule lacrimi pe obrajii tăi cât pentru o viață, îi șopti, lipindu-și buzele de urechea ei. Și nu merit nici măcar o lacrimă de-a ta.

Oftă cuprins de regrete.

— Am făcut un lucru foarte egoist când m-am apropiat de tine, Julianne. Ar trebui să fii cu o persoană de vârsta ta, un om la fel de bun ca tine. Nu cu un Caliban pervers ca mine.

— Uneori ești la fel de inocent ca mine.

— Când anume? Spune-mi.

— Când mă ții în brațe. Când mă mângâi pe păr, șopti ea. Când suntem împreună în pat.

Pe chipul lui apăru o expresie chinuită.

— Dacă nu mă vrei, trebuie doar s-o spui și voi dispărea pentru totdeauna din viața ta. Nu vreau să-ți fie teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mă respingi. Promit c-o să-ți redau libertatea, dacă asta-ți dorești.

Julia rămase tăcută, pentru că nu știa ce să spună.

— Știu că sunt autoritar și, pentru a te cita, îmi place să dau ordine.

Vocea lui era joasă și încordată.

— Dar nu ți-aș face niciodată ce face Ann. N-o să te rănesc, Julianne. N-aș putea niciodată să-ți fac rău.

Îi mângâie ușor, cu vârful degetelor, brațul dezgolit, simțind că i se făcuse pielea de găină, datorită deopotrivă cuvintelor și atingerii lui.

— Am fost mai îngrijorată de ce ți-a făcut Ann ție.

— A trecut o bună bucată de vreme de când și-a făcut cineva griji pentru mine.

— Ai tăi își fac griji pentru tine. Și eu, să știi, încă dinainte de a veni la Toronto. Mă gândeam la tine în fiecare zi.

El o sărută blând pe buze și Julia-i răspunse la fel de blând.

— În ciuda aventurilor mele din trecut, prefer să le provoc plăcere nebună partenerelor mele, nu durere, te asigur. Într-o bună zi, o să-ți arăt cea latură a ființei mele. Treptat, desigur.

Julia își mușcă obrazul, încercând să găsească cea mai potrivită formulare.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

— Nu — nu sunt atât de inocentă pe cât crezi.

— Ce vrei să spui cu asta? se burzului el.

Ea își mușcă buza de jos, agitată.

— Scuze. M-ai luat prin surprindere.

Gabriel se frecă la ochi.

— Am avut un iubit.

El se încruntă.

— Știu.

— Hm, am făcut anumite lucruri cu el.

El făcu ochii mari.

— Ce fel de lucruri?

Întrebarea îi țâșni de pe buze fără a apuca să se gândească, dar imediat se răzgândi.

— Nu-mi răspunde, nu vreau să știu.

— Nu mai sunt la fel de inocentă cum eram când m-ai întâlnit prima dată, ceea ce înseamnă că ai, hm... o percepție idealizată despre mine.

El reflectă o clipă asupra mărturisirii ei. Își dorea să știe amănunte, dar se temea de ce-ar putea spune ea. Gândul că altcineva, *el*, îi trezise plăcere, simplul gând c-o atinsese îl scotea din fire. Nu era deloc sigur că putea face față mărturisirii pe care ținea morțiș să i-o facă ea, oricare ar fi fost aceea.

— Tu ai fost primul băiat cu care m-am sărutat. Primul cu care m-am ținut de mână, recunosc eu.

— Mă bucur.

Îi luă mâna într-a lui și-o sărută.

— Mi-aș dori să fi fost primul băiat cu care ai făcut orice altceva.

— *El* n-a răpit totul.

Julia amuți brusc. Nu-și propusese să-i spună chestia asta.

La auzul cuvântului „răpit“, pe Gabriel îl năpădiră gânduri criminale. Dacă avea să fie vreodată în aceeași cameră cu *el*, intenționa să-i rupă beregata cu mâinile goale.

— Când am văzut că tu nu mai vii, am început să mă văd cu un tip din Philadelphia. Și... s-au întâmplat niște chestii.

— S-au întâmplat cu voia ta?

Julia se foi.

— Era iubitul meu. Uneori era — nerăbdător.

— Așa mă gândeam și eu. A fost un ticălos fără scrupule care te-a sedus.

— Am libertatea de alegere. Nu eram obligată să-i cedez.

Gabriel rămase pe gânduri. „Gelozia — să-și închipuie mâinile și buzele ei pe trupul altcuiva — sau gura altcuiva pe trupul ei. Trupul ei...“

— N-am niciun drept să te întreb, dar o s-o fac. Îl iubeai?

— Nu.

Încercă să-și ascundă ușurarea tainică produsă de răspunsul ei ridicându-i bărbia spre el.

— Niciodată să nu mă atingi sau să mă lași să te ating decât dacă mă vrei cu adevărat. Vreau să-mi promiți chiar acum lucrul ăsta.

Ea clipi mărunț, surprinsă.

— Știu cum sunt. Până acum mi-am ținut pasiunea în frâu. Dar am fost îndrăzneț cu tine, știi, și te-am făcut să te simți stânjenită de mai multe ori. M-ar tulbura să descopăr că lucrurile au evoluat astfel între noi doar pentru că te-ai simțit constrânsă.

— Promit, Gabriel.

El încuviință și-o sărută pe frunte.

— Julianne, de ce nu mă lași să-ți spun Beatrice?

— M-a întristat că atunci nu m-ai întrebat nici măcar o dată cum mă cheamă.

El o privi cu patimă.

— Vreau mai mult de-atât. Vreau să te cunosc pe tine cea adevărată.

Julia zâmbi.

— Așadar, mă mai vrei? Sau ai prefera să-ți redau libertatea?

Încercă să-și păstreze vocea calmă.

— Sigur că te vreau.

O sărută ușor, ridicând-o apoi în picioare, și o conduse spre bucătărie. De cum se instalează comod pe unul din taburetele de la bar, Gabriel se îndreptă spre marginea barului de unde luă o tavă cu un capac mare de argint. Îi zâmbi larg, cu o sclipire neastâmpărată în ochi, în timp ce-i puneja tava dinainte.

— Plăcintă cu mere făcută în casă, anunță, ridicând capacul cu un gest teatral.

— Plăcintă?

— Ai zis că nimeni nu ți-a făcut o plăcintă până acum. Uite că ți-a făcut cineva.

Julia se uita la desert fără a-i veni să creadă.

— Tu ai făcut-o?

— Nu chiar. A făcut-o menajera mea. Îți place?

— Ai pus pe cineva să facă o plăcintă special pentru mine?

— Mă rog, speram c-o să-mi dai și mie. Dar dacă insiști s-o mănânci pe toată singură...

Râse.

Julia își duse mâna la gură și închise ochii.

— Julianne?

Neprimind niciun răspuns, începu să vorbească foarte repede.

— Ai spus că-ți place plăcinta. Când mi-ai povestit despre copilăria ta în St. Louis, ai zis că nimeni nu ți-a făcut vreodată plăcintă. M-am gândit...

Se opri — cuprins brusc de îndoieli.

Ea începu să plângă înfundat, cu umerii scuturați de suspine.

— Julia? Ce s-a întâmplat? o întrebă, cu disperare în glas, văzând-o că plânge din nou.

Dădu ocol barului și o cuprinse în brațe.

— Ce-am făcut?

— Iartă-mă, reuși să murmure ea.

— Iubito, nu-ți cere scuze. Spune-mi cu ce-am greșit ca să-mi pot repara greșeala.

— N-ai greșit cu nimic.

Își șterse lacrimile.

— Nimeni n-a mai făcut vreodată așa ceva pentru mine.

Schiță un început de zâmbet.

— Nu știam că m-așteaptă un cadou aici.

— N-am vrut să te întristez. Încercam să te fac fericită.

— Plâng de fericire. Oarecum.

Râse nu foarte convinsă.

El o îmbrățișă încă o dată, desprinzându-se apoi de ea și dându-i părul după umăr.

— Cred că cineva are nevoie de un desert.

Îi tăie o bucată mare de plăcintă și-i duse furculița la gură.

— Aș vrea să-ți dau eu. Dar înțeleg dacă preferi să n-o fac.

Julia deschise gura imediat și Gabriel îi dădu o bucațică.

— Mmmmm! E foarte bună, spuse, cu gura plină, și zâmbi larg, ștergându-și firimiturile de pe buze.

— Mă bucur.

— Nu știam că ai menajeră.

— Vine doar de două ori pe săptămână.

— Și-ți gătește?

— Uneori. Am anumite faze. Obsesii, mai curând, dar știi deja asta.

Își bătu șaua nasului cu degetul, cu un gest complice.

— Asta e după rețeta bunicii ei. N-o să-ți spun ce a pus în foaie ca s-o facă mai crocantă.

Îi făcu cu ochiul.

— Și tu? Nu vrei plăcintă? îl întrebă.

— Prefer să te văd pe tine cum o savurezi. Dar asta nu-i o cină ca lumea. Lasă-mă să-ți fac ceva de mâncare.

— Tata mănâncă întotdeauna plăcinta cu mere cu o felie de brânză. Dacă ai, dă-mi te rog niște brânză.

El păru intrigat de rugămintea ei, dar scotoci imediat prin frigider și-i puse dinainte o bucată zdravănă de brânză cheddar albă, veche, de Vermont.

— Perfect, murmură ea.

După ce termină porția de plăcintă, rămase tăcută, întrebându-se dacă ar fi cazul să plece acasă. Nu voia câtuși de puțin, dar poate, după ce ea vărsase șiroaie de lacrimi și avuseseră atâtea emoții, el nu mai voia ca ea să rămână peste noapte.

— Nu mi-ai răspuns la bilețel, spuse el, după o tăcere prelungită. Cel pe care ți l-am trimis cu gardeniile.

— Ți-am scris un e-mail.

— Dar ai uitat ceva.

Julia făcu o pauză.

— N-am știut ce să zic despre partea cu împlânzirea.

— Mi-ai spus că dialogul cu vulpea e partea care-ți place cel mai mult. Credeam că e limpede că la asta mă refer.

— Știi ce-a vrut să spună vulpea. Dar tu...

Clătină din cap.

— Atunci o să-ți spun. Nu m-aștept să ai încredere în mine, dar mi-aș dori să-ți câștig încrederea. Poate, odată ce mintea ta se încrede în mine, îmi vei încredința și trupul tău. La genul ăsta de împlânzire mă refer. Vreau să fiu atent la tine... atent *la poftele, la nevoile și la dorințele tale...* și să ți le îndeplinesc pe îndelete.

— Cum o să mă împlânzești?

— Arătându-ți, prin faptele mele, că merit încrederea ta. Și așa...

Gabriel se așeză în fața ei și-i cuprinse obrazii în mâini, rămânând cu buzele la câțiva centimetri de ale ei. Julia închise ochii, ținându-și răsuflarea și așteptând ca buzele lor să se întâlnească.

Dar așteptă degeaba.

Simți pe buze răsuflarea caldă care ieșea printre buzele lui întredeschise. Scoase limba, umezindu-și încetișor buza de jos, nerăbdătoare. Simțindu-i răsuflarea peste buza umedă, o trecu un fior pe șira spinării.

— Tremuri, șopti el, suflând încă o boare caldă pe gura ei.

Julia simți că roșește sub atingerea lui, sub răsuflarea lui caldă, care-i venea pe față și pe gât.

— Te simt cum te îmbujorezi, simt roșeața și căldura care se răspândesc pe pielea ta.

Îi mângâie sprâncenele și ea deschise ochii, trezindu-se că se uită țintă în două lacuri de un albastru-închis.

— Ai pupilele dilatate.

Zâmbi, cu buze care le înfiorau pe ale ei.

— Și simt că ți s-a accelerat respirația. Știi ce înseamnă asta?

Julia se uită în ochii lui.

— *El* a zis că sunt frigidă.

Părea rușinată.

— Rece ca gheața. Asta-l înfură.

— Doar un băietan care nu știe nimic despre femei ar putea fi atât de orb și s-ar putea face de râs în halul ăsta. Să nu crezi niciodată asta despre tine, Julianne. Știu sigur că nu-i adevărat.

Schiță un zâmbet seducător.

— Îmi dau seama când ești excitată, acum de pildă. O văd în ochii tăi. O simt pe pielea ta. O... simt.

Îi mângâie sprâncenele cu un deget, pentru a-i alunga încordarea.

— Te rog, nu-ți fie rușine. Mie nu mi-e. E ceva care mă ațâță și e nespus de erotic.

Ea închise ochii, inspirând parfumul lui — Aramis și mentă și parfumul atât de drag al trupului lui.

El râse ușor.

— Cred că ăsta e modul tău de a-mi spune că-ți place mirosul coloniei mele.

Se aplecă spre ea, astfel că nasul ei îi atingea gâtul. Parfumul de Aramis se simțea mai puternic acolo.

— Ce faci?

— Îți întetesc dorința, Julianne. Acum spune-mi ce vrei. Ești roșie la față, inima ta bate nebunește și simt că respirația ta a luat-o la galop. *Ce dorești în clipa asta?*

Îi cuprinse din nou fața în mâini și-și apropie buzele de ale ei. Se apropie, dar în continuare fără a le atinge.

— Vreau să ne sărutăm, găfâi ea.

Gabriel zâmbi.

— Și eu vreau să ne sărutăm.

Așteptă, dar el nu făcu nicio mișcare.

— Julianne!

Ea deschise din nou ochii.

— *Ia ceea ce vrei.*

Ei i se tăie răsuflarea.

— Dacă nu faci și tu primul pas din când în când, o să cred că nu mă vrei. Că-ți dau ordine. După o seară ca aceasta, singura persoană care dă ordine ar trebui să fii tu.

— O privea cu ochi mari și întunecați, care vedeau parcă în miezul ființei ei.

Ea nu mai așteptă altă invitație. Luându-se prin surprindere chiar și pe ea, își incolăci brațele de gâtul lui și-l trase spre ea. Când buzele lor se întâlniră, mâinile lui coborâră de-a lungul spatelui ei și el își închipui că-i mângâia trupul dezgolit. Ea trase ușor de buza lui de jos, aducând-o în gura ei, imitând un gest pe care-l făcuse el înainte. Era ceva mai stângace ca el, dar asta nu diminuează câtuși de puțin plăcerea lui.

Îl fermecă ritmul agale cu care ea se lăsa purtată de pasiune și, într-o clipă doar, simți că-i ia pielea foc și inima începe să-i gonească. Căci, în timp ce limba lui explora cu măiestrie gura ei, nu și dorea nimic mai mult decât să-i desfacă genunchii strânși

sfios cu genunchiul lui și să se lipească de ea. Și s-o poarte pe sus în dormitorul lui pentru o *relație nepermisă*...

Se desprinsese de ea, punându-și mâinile pe antebrățele ei.

— Trebuie să mă opresc.

Își sprijini fruntea de fruntea ei, oftând adânc.

— Iartă-mă.

O sărută pe frunte.

— Să nu-ți ceri niciodată iertare pentru că te-ai lăsat purtată de dorințe. Ești o femeie frumoasă și senzuală. Și extrem de incitantă. Pot să savurez prezența ta fără a ajunge la un stadiu avansat de intimitate, dar nu te pot săruta din nou. Nu în clipa asta.

Rămaseră nemișcați, ținându-se în brațe câteva minute, până când Gabriel deschise ochii și-o mângâie pe obraz.

— Facem orice vrei tu, Julianne. În seara asta, sunt la dispoziția ta. Vrei să te conduc acasă? Vrei să rămâi?

Ea își frecă nasul de obrazul lui.

— Vreau să rămân.

— Atunci cred că e ora de culcare.

Îi întinse mâna și-o ajută să se ridice.

— Nu ți se pare ciudat? Să dormi în același pat cu mine?

— Te vreau în brațele mele și în patul meu în fiecare noapte.

Julia rămase tăcută o clipă, luându-și de pe jos geanta de umăr.

— Te deranjează? se încruntă el.

— Nu. Poate c-ar trebui.

— Mi-a fost dor de tine săptămâna asta.

— Și mie.

— Dorm mai bine când te strâng în brațe.

Îi zâmbi afectuos.

— Dar te las pe tine să alegi unde vrei să dormi în noaptea asta.

— Aș vrea să dorm cu tine, spuse Julia timid. Dacă-mi dai voie.

— Nu ți-aș refuza niciodată asta.

O conduse până în dormitor.

Ea se așeză pe pat și el ridică fotografia înrămată de pe comodă.

— Ai o poză cu mine sub pernă. M-am gândit c-ar trebui să fac același lucru pentru tine, zâmbi larg, în timp ce-i întindea poza.

Julia își munci creierul încercând să-și amintească când o fi găsit el poza veche pe care-o avea cu el.

— De unde ai asta?

— Ar trebui să te întreb de unde ai tu o poză cu mine de când eram în echipa de canotaj de la Princeton.

Gabriel își trase cămașa din pantaloni și începu s-o descheie, lăsând să se vadă tricoul strâmt care i se mula pe piept.

Julia se rușină și-și feri privirea, deplângând în sinea ei ziua în care bărbații începuseră să poarte tricouri. Să-l vadă cum se dezbracă era încă și mai sexy decât să-l vadă înfășurat într-un prosop mov care de-abia dacă-l acoperea.

— Hm, Rachel o avea pe panoul cu poze din camera ei. Și, de cum am văzut-o, am luat-o.

El se aplecă și-i ridică fața spre el, pentru a-i studia expresia.

— Ai luat-o? Vrei să spui c-ai furat-o.

— Știi că n-ar fi trebuit. Dar aveai un zâmbet minunat. Eram o fetișcană proastă de șaptesprezece ani, Gabriel.

— Proastă sau amorezată?

Julia își lăsă privirea în pământ.

— Cred că știi răspunsul.

— Rachel a făcut poze cu telefonul cât a fost aici. Asta e preferata mea, de-asta am înrămat-o.

O studie îndeaproape.

— Nu-ți place?

Ea păru fâstăcită.

— Arăți bine.

El îi luă fotografia din mână și-o puse cu grijă pe comodă.

— La ce te gândești? Spune-mi.

— La felul cum te uitai la mine în timp ce dansam... Nu pricep.

— Ești o femeie frumoasă. De ce nu m-aș uita la tine?

— Mă refer la felul în care te uitai la mine.

— Așa mă uit la tine tot timpul.

O sărută ușor.

— Așa mă uit la tine și în clipa asta.

Îi ridică părul de pe față.

— Mă întorc în câteva minute.

După ce se schimbă în hainele care jucau rol de pijama, ea se opri în pragul băii, scăldată într-o lumină albă.

— Nu te mișca, spuse Gabriel.

Se întorsese în cameră în lipsa ei și era întins în pat, uitându-se fix la ea.

Julia se uită la hainele ei și se foi un pic. Nu știuse cu ce să se îmbrace. Majoritatea pijamalelor ei erau prea copilărești pentru a le purta de față cu el și n-avea pijamale sexy. Nu c-ar fi avut curajul să poarte așa ceva în pat cu el. Așa că în momentul de față era îmbrăcată într-un tricou bleumarin destul de larg ca să-i ascundă pieptul, și o pereche de pantaloni scurți cu sigla Universității St. Joseph.

— Arăți minunat.

Ea se strâmbă și vru să stingă lumina.

— Așteaptă. Cum stai acolo, în lumină, arăți ca un înger.

Ea incuviință în semn că-l auzise și se apropie de el, fără un cuvânt.

Gabriel o trase imediat într-o îmbrățișare plină de căldură și, în momentul acela, ea realizează că și el purta pantaloni scurți și un tricou.

Făceau o pereche pe cinste. Dar acum puteau să-și tot încolăcească picioarele dezgolite sub cearșafuri. O sărută blând și se lăsă pe pernă, oftând de plăcere când ea își lăsă capul pe pieptul lui, încolăcindu-l cu brațul.

— Îmi pare rău că te simți singură, Julianne.

Ea păru intrigată de comentariul ce părea venit din senin.

— La începutul săptămânii, când vorbeam la telefon, ai zis că te simți izolată. Că n-ai prieteni.

Amintirea o făcu să se încordeze.

— Dacă ți-aș lua o pisicuță sau un iepuraș? Un suflet care să-ți țină de urât în apartamentul tău.

— Gabriel, mulțumesc pentru intenție, dar nu poți să arunci cu bani în stânga și-n dreapta ca să-mi rezolvi mie problemele.

— Știi asta. Dar pot cheltui niște bani ca să te fac să zâmbești.

O sărută din nou.

— Bunătatea face cât toți banii din lume.

— O să ai parte și de asta. Și de mult mai mult.

— Asta e tot ce-mi doresc.

— Rămâi tot weekendul. Aici. Cu mine.

Ea șovăi doar o clipă.

— OK, șopti.

El păru ușurat.

— Dar un peștișor? Sunt ultima modă în materie de animale de companie.

Ea râse.

— Nu cred. De-abia pot să am grijă de mine, dar de o biată creatură nefericită.

El îi ridică bărbia ca să se poată privi în ochi.

— Atunci lasă-mă pe mine să am grijă de tine, șopti, privind-o fix și pătimaș.

— Poți avea orice femeie dorești, Gabriel.

El își încreți fruntea.

— Doar pe tine te doresc.

Ea își lăsă capul pe pieptul lui, zâmbind.

— Viața fără tine, Julianne, e un chin asemenea unei nopți nesfârșite, fără stele.

Capitolul 22

Cei doi aproape-îndrăgostiți erau încolăciți unul în jurul celuilalt, cu picioarele goale impletite, într-un pat mare, sub o cuvertură de mătase albastru-marin și cearșafuri albe. Femeia murmură ceva în somn, foindu-se, în timp ce el rămase nemișcat, savurând plăcerea de a o avea alături.

Ar fi putut s-o piardă. Cum stătea întins lângă ea, era conștient de faptul că seara lor s-ar fi putut încheia într-un mod foarte diferit. Nu era obligată să-l ierte. Nu era obligată să-l accepte. Dar o făcuse. Poate asta-i dădea dreptul să spere...

— Gabriel?

Nu răspunse, crezând că vorbește în somn. Era trei dimineața și dormitorul era cufundat în întuneric, un întuneric accentuat de luminile orașului, care se întrezăreau difuz prin storurile de la geam.

Ea se întoarse pe-o parte, pentru a se uita în ochii lui.

— Gabriel? șopti. Dormi?

— Nu. Stai liniștită, iubito, culcă-te la loc.

O sărută blând și-o mângâie pe păr.

Ea se rezemă într-un cot.

— Acum m-am trezit de-a binelea.

— Și eu.

— Pot... să vorbesc ceva cu tine?

Se așeză și el în aceeași poziție.

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

— Ești mai fericit acum decât erai înainte?

Gabriel se uită la ea o clipă și-i bătă ușurel nasul cu vârful degetului.

— Ce-i cu întrebarea asta filosofică în miez de noapte?

— Ai zis că erai nefericit anul trecut. Mă întrebam dacă acum ești fericit.

— Fericirea e un lucru despre care nu știu mare lucru. Tu ești?

Ea răsuci marginea cearșafului în mână.

— Încerc să fiu fericită. Încerc să găsec bucurie în lucrurile mărunte. Plăcinta ta m-a făcut fericită.

— Dac-aș fi știut că plăcinta te va face fericită, ți-aș fi făcut-o cadou mai devreme.

— De ce nu ești fericit acum?

— Mi-am vândut dreptul primului născut pe o fiertură de linte.

— Citezi din Scriptură?

Juliei nu-i venea să creadă.

Gabriel se zbârli.

— Nu sunt păgân, Julia. Am fost crescut în cadrul Bisericii episcopale anglicane. Richard și Grace erau foarte evlavioși. Nu știi?

Ea încuviință. Uitase.

Pe chipul lui se întipări o expresie gravă.

— Încă mai cred în Dumnezeu, chiar dacă nu duc o viață de bun creștin. Știu că asta mă face ipocrit.

— Toți credincioșii sunt ipocriți pentru că niciunul nu trăiește în deplină armonie cu convingerile sale. Și eu cred, dar nu sunt o persoană foarte bună. Merg la liturghie doar când sunt tristă sau de Crăciun și de Paște.

Întinse mâna s-o strângă pe-a lui.

— Dacă nu ți-ai pierdut credința, trebuie să ai nădejde. Trebuie să crezi că și tu poți avea parte de fericire.

El îi dădu drumul la mână și se întinse pe spate, cu ochii-n tavan.

— Mi-am pierdut sufletul, Julianne.

— Ce vrei să spui?

— Te uiți la unul din puținii oameni care au comis *păcatul care duce la moarte*.

— Cum așa?

Gabriel oftă.

— Numele meu ascunde o ironie cruntă. Sunt mai curând un demon decât un înger și pentru mine nu există izbăvire, pentru c-am făcut lucruri de neiertat.

— Cu doamna profesoară Singer, adică?

El râse amar.

— Oh, dacă acelea ar fi singurele mele păcate. Dar, nu, Julianne, am făcut lucruri mult mai rele de-atât. Crede-mă, te rog, pe cuvânt.

Ea se trase mai aproape de el. Trăsăturile ei delicate erau diminuate de îngrijorare și fruntea i se încrețise. Reflectă pe îndelete la ce el nu spusese, în timp ce Gabriel îi mângâia brațele cu degetele, cerându-și iertare parcă.

— Știu că te rănește că am secrete față de tine. Știu că n-o să ți le pot ascunde la nesfârșit. Te rog, păsuiește-mă doar o vreme.

Oftă încet și-și coborî glasul.

— Promit că n-o să fac dragoste cu tine înainte de a-ți spune cine sunt.

— E un pic prematur să discutăm despre asta, nu crezi?

El se încruntă, uitându-se în ochii ei.

— Este?

— Gabriel, de-abia începem să ne cunoaștem. Și deja am avut câteva surprize.

El se crispă.

— Trebuie să știi care sunt intențiile mele. Nu-mi propun să te seduc și apoi să te părăsesc. Nu-mi propun să-ți ascund unele lucruri despre mine până când te-am făcut pe deplin a mea. Încerc să mă port cum se cuvine.

El îi făcea această promisiune cu bună-credință. O dorea, o dorea cu trup și suflet, dar, stând treaz în noaptea aceea, realizase că nu-i poate răpi virginitatea înainte de a-i fi dezvăluit cine e el cu adevărat. Deși felul cum reacționase ea, până la urmă, în legătură cu Ann, îi dăduse speranțe, se temea totuși că revelațiile lui ar putea s-o alunge. Putea găsi pe cineva mai bun ca el. Cu toate acestea, doar gândul că Julianne ar putea fi cu altcineva făcea să-i stea inima-n loc.

— Ai conștiință?

— Ce fel de întrebare e asta? mârâi el.

— Crezi că există o diferență între bine și rău?

— Evident!

— Știi să le deosebești?

Gabriel își trecu mâinile peste față și rămase așa.

— Julianne, nu sunt sociopat. Problema nu e să le deosebesc — problema e să acționez.

— Atunci nu ți-ai pierdut sufletul. Doar o ființă fără suflet nu poate face diferența dintre bine și rău. Da, ai făcut greșeli, dar te simți vinovat. Ai muștrări de conștiință. Și, dacă nu ți-ai pierdut sufletul, nu ți-ai pierdut speranța de a fi izbăvit.

Gabriel zâmbi trist și o sărută.

— Parc-ai fi Grace.

— Grace era o persoană foarte înțeleaptă.

— Ca și tine, domnișoară Mitchell. Pasămite, o tachină el.

— De fapt, sunt. Cu puțin ajutor din partea lui Toma d'Aquino, domnule profesor.

El se întinse și-i ridică un picuț tricoul, ca s-o gâdile.

— Ah! Gabriel! Încetează!

Ea începu să chicotească și să se zbată, încercând să-i scape din mâini.

El mai continuă o clipă, doar pentru a savura plăcerea de a auzi cum răsună râsul ei în camera întunecată. Apoi îi dădu drumul.

— Mulțumesc, Julianne.

O mângâie pe obraz.

— Aproape că m-ai convins.

Ea îi cuprinse mijlocul cu brațul, cuibărindu-se lângă el și inspirându-i încântată parfumul.

— Întotdeauna miroși frumos.

— Poți să le mulțumești lui Rachel și lui Grace. Ele au început să-mi cumpere parfum Aramis acum multă vreme. De-atunci tot asta cumpăr, din obișnuință.

Zâmbi larg.

— Crezi c-ar trebui să încerc altceva?

— Nu, dacă Grace ți l-a luat prima dată.

Zâmbetul lui păli, dar o sărută oricum pe frunte.

— Bănuiesc că e un lucru bun că nu mi-a luat Brut.

Julia râse.

Rămaseră nemișcați câteva minute, apoi ea îi șopti la ureche.

— Aș vrea să-ți spun ceva.

— Gabriel își încreți un picuț buzele, apoi încuviință.

În ciuda întunericului, ea își feri sfoasă privirea.

— Ai fi putut să mă faci a ta în livadă. Te-aș fi lăsat.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— Știu.

— Știi?

— Am oarecare experiență în a citi semnalele pe care le transmite corpul unei femei, Julianne. În noaptea aceea, ai fost foarte receptivă.

Ea rămase surprinsă.

— Atunci știai în momentul ăla că...

— Da.

— Dar n-ai...

— Nu.

— Vrei să-mi spui de ce?

El rămase pe gânduri.

— Nu mi s-a părut că se cuvenea. Și eram atât de fericit că te-am găsit și că te strânceam în brațe... îmi era de-ajuns. Era tot ce-aș fi putut dori.

Julia se aplecă și-l sărută pe gât.

— A fost perfect.

— Când mergem acasă de Ziua Recunoștinței, aș vrea să ne întoarcem în livadă. Vrei să vii cu mine?

— Sigur.

Îl sărută doar la câțiva centimetri de tatuaj, pentru că știa că el se crispează când îi atingea tatuajul.

— Sărută-mă, șopti el.

Ea-i făcu pe plac, lipindu-și buzele întredeschise de ale lui, gustând din gura lui atâta timp cât el avea să-i îngăduie s-o facă. Până când el oftă și se îndepărtă. Când nu-l mai simți lângă ea, se întristă și în mintea ei se iți o grijă veche.

Gabriel o simți cum se încordează.

— Nu confunda nevoia mea de a mă stăpâni cu lipsa dorinței, Julianne. Ard de dorul tău.

O trase blând pe-o parte și se cuibări în spatele ei, îngropându-și fața în părul ei.

— Mă bucur că ești aici, șopti.

Julia ar fi vrut să-i spună că dormea mai bine cu el decât fără el. Voia să-i spună că ar vrea să doarmă cu el în fiecare noapte și că-l dorea sincer.

Dar n-o făcu.

Când se trezi, dimineața, era singură. Se uită la ceasul demodat pe care-l avea Gabriel pe noptieră și fu șocată să descopere că era deja amiază. Dormise mult prea mult.

El îi lăsase un mic dejun în stil european și un bilet sprijinit de un pahar cu suc de portocale. Îi citi biletul în timp ce mușca din *pain au chocolat*.

Biroul dlui prof. Gabriel O. Emerson

Draga mea,

Dormesai adânc, așa că n-am vrut să te trezesc.

Am de făcut niște drumuri.

Sună-mă când te trezești.

Sunt foarte recunoscător pentru că te-am putut strânge în brațe toată noaptea

și pentru ce mi-ai spus...

Dacă am un suflet, îți aparține.

Gabriel

Julia zâmbi larg și începu să mănânce agale. Gabriel părea fericit și asta o făcea și pe ea fericită. Se spală un pic la baie și era gata să iasă din dormitor când se împiedică de ceva. Îndreptându-se și înjurând, văzu că obstacolul de care se împiedicase erau, de fapt, trei pungi de cumpărături cu emblema Holt Renfrew. Le dădu la o parte aproape furioasă și se îndreptă spre bucătărie.

Spre surprinderea ei, îl găsi pe Gabriel așezat la bar, bând cafea și citind ziarul. Purta o cămașă bleu, care-i scotea în evidență albasturul ochilor, și pantaloni negri, casual. Avea ochelarii la ochi și arăta la fel de chipeș ca întotdeauna. Julia se simți îmbrăcată prea lejer, în tricou și pantaloni scurți.

— Oh, bună dimineața!

Gabriel împături ziarul și lăsă ceașca din mână. Își desfăcu brațele, imbiind-o să se apropie.

Julia se opri între genunchii lui desfăcuți și el o strânse în brațe.

— Cum ai dormit? îi șopti, în păr.

— Foarte bine.

O sărută blând.

— Probabil c-ai fost obosită. Cum te simți?

O privi cu neliniște.

— Bine.

— Pot să-ți pregătesc prânzul, dacă vrei.

— Tu ai mâncat?

— Am ronțăit ceva mai devreme, la cafea. Așteptam să iau prânzul cu tine.

O sărută din nou, mai apăsător de data asta. Julia își plimbă timid mâinile de-a lungul spatelui lui, lăsându-le să poposească în părul lui. Ca răspuns, Gabriel îi mușcă ușor buza de jos și se desprinsese de ea, cu un zâmbet larg.

— O parte din mine se teme că n-o să mai fii aici când mă trezesc.

— Nu plec nicăieri, Gabriel. Mă dor și-acum picioarele după cât am mers ieri pe tocurele alea. Nu cred c-aș putea ajunge acasă nici să vreau.

— Pot să remediez problema asta. Cu ajutorul unei băi fierbinți. Ridică din sprânceană cu subînțeles.

Julia se îmbujoră și schimbă subiectul.

— Cât timp ziceai c-ai vrea să stau?

— Pentru totdeauna.

— Gabriel, fii serios!

Clătină din cap, zâmbind.

— Până luni dimineață.

— N-am schimburi decât pentru azi. Va trebui să trec pe-acasă să-mi iau câte ceva.

El îi zâmbi îngăduitor.

— Te conduc acasă, dacă insiști. Sau pot să-ți împrumut Range Rover-ul. Dar, înainte să pleci, te așteaptă niște lucruri în dormitor. Poate nu va mai fi nevoie să bați drumul până acasă.

— Ce fel de lucruri?

El dădu nonșalant din mână.

— Lucruri de care-ar putea avea nevoie cineva dacă rămâne peste noapte la un prieten acasă.

— Și de unde-au apărut?

— De la magazinul de unde ți-a luat Rachel geanta.

— Așadar, sunt scumpe.

Julia se încruntă și-și încrucișă brațele la piept.

— Ești musafirul meu. Legea ospitalității îmi cere să-ți satisfac toate nevoile.

Părea răgușit și își linse buza de jos.

Cu un mare efort de voință, Julia îi ignoră gestul.

— Pare... imoral ca tu să-mi cumperi haine.

— Ce tot spui?

Acum părea iritat.

— Ca și cum aș fi vreo...

— Încetează!

Îi dădu drumul imediat, cu ochii întunecați.

Ea îi înfruntă privirea, pregătindu-se sufletește pentru ce-avea să urmeze.

— Julianne, de ce ai această aversiune pentru generozitate?

— N-am nicio aversiune.

— Ba da. Crezi că încerc să te cumpăr, să te conving să faci sex cu mine?

Ea se înroși la față.

— Sigur că nu.

— Crezi că-ți cumpăr lucruri pentru că te aștept să-mi plătești prin favoruri sexuale?

— Nu.

— Atunci care-i problema?

— Nu vreau să-ți rămân datoare.

— Să-mi rămâi datoare? Așadar, acum sunt un cămătar medieval care percepe dobândă și, dacă nu-mi plătești la timp, o să-ți iau o livră de carne.

— Nu cred asta, șopti ea.

— Atunci ce crezi?

— Cred că vreau să fiu pe picioarele mele. Tu ești profesor și eu sunt studentă și...

— Am vorbit despre asta azi-noapte. Un cadou de la un prieten nu îți afectează cu nimic libertatea de alegere sau autonomia personală, spumegă el. N-am vrut ca tu să fii obligată să treci pe-acasă. Timpul pe care-l petrecem împreună e oricum prea scurt. Am trecut strada până la magazin și-am pus-o pe agenta mea de cumpărături să-ți aleagă câteva lucruri. Încercam să mă port frumos. Dar, dacă nu le vrei, o să le returnez.

Se ridică și-și lăasă ceașca de cafea în bucătărie. Apoi trecu pe lângă ea fără un cuvânt și se făcu nevăzut în birou.

„N-a mers prea bine“, își zise Julia.

Începu să-și roadă unghiile, neștiind ce să facă. Pe de o parte, voia să fie independentă și să nu joace rolul păsăruicii neajutorate, cu o aripă ruptă. Pe de altă parte, era miloasă din fire și nu-i plăcea să le provoace suferință altor ființe. Văzuse expresia din ochii lui. Dincolo de explozia lui subită, era rănit. Profund.

„N-am vrut să-l rănesc.“

Gabriel era atât de puternic, de autoritar, încât nu-și dăduse seama că poate fi atât de sensibil. Mai ales în privința unui mărunțiș, câteva cadouri. Poate că ea era singura care avusese vreodată ocazia să-i vadă latura sensibilă. Asta făcea și mai dureros faptul că-l rănise.

Își turnă un pahar cu apă și o bău încet, încercând să-i lase lui Gabriel puțin timp, dar și ei un răgaz de reflecție. În timp ce se apropia de biroul lui, sună telefonul. Ea băgă capul pe ușă și se uită la el.

Gabriel era așezat la birou, aranjând niște hârtii în timp ce vorbea la telefon. Se uită cu coada ochiului la ea, arătă spre telefon și schiță din vârful buzelor „Richard“.

Ea încuviință și veni spre biroul lui, luând un stilou care părea scump și scrise pe o bucată de hârtie: „Iartă-mă“. Îi arătă hârtia și privirile li se întâlniră. El încuviință bătos.

„Mă duc să fac un duș. Putem să vorbim după?”

El citi mesajul și încuviință din nou.

„Mulțumesc c-ai fost așa grijuliu. Iartă-mă.”

Acum Gabriel întinse mâna și cuprinse încheietura mâinii ei. Lăsă un sărut în mijlocul palmei ei, îi mai strânse o dată încheietura și-i dădu drumul.

Julia se întoarse în dormitor, închizând ușa după ea. Imediat, puse pungile în pat și începu să le desfacă fără tragere de inimă.

În prima pungă descoperi articole de îmbrăcăminte de damă, toate pe măsura ei. Gabriel îi cumpărase o fustă dreaptă, clasică, pe negru, pantaloni negri ușor mulați, o cămașă albă de bumbac cu coadă și manșete franțuzești și o bluză de mătase albastră precum Mediterana. Ansamblul era completat de dresuri cu model ecosez, șosete și ghete negre, până la gleznă, cu botul ascuțit. Era o colecție în miniatură semnată de un singur designer. Nu c-ar fi vrut să caute calul de dar la dinți, dar ea ar fi fost mulțumită cu o pereche de blugi, un tricou cu mânecă lungă și teniși.

În a doua pungă fu șocată să descopere lenjerie. Gabriel îi cumpărase un halat de baie din mătase violet, foarte scump, fără îndoială, cu o cămașă de noapte asortată, până la glezne, cu un decolteu cu volănașe în V. Julia fu deopotrivă surprinsă și încântată de croiala cuviincioasă și sofisticată a cămășii de noapte, pentru că era, cu adevărat, genul de îmbrăcăminte pe care-o putea purta liniștită când dormea cu el chiar și în acest stadiu al relației lor. La fundul pungii găsi o pereche de papuci de satin, cu tocuri joase și subțiri. Julia presupuse că, sub masca de papuci sexy, erau de fapt un pericol public.

„Clar, Gabriel are un fetiș legat de tocuri... la orice fel de încălțăminte de damă.”

A treia și ultima pungă conținea lenjerie de corp. Julia se înroși când desfăcu trei sutiene de dantelă cu jumătate de cupă, fiecare cu o pereche de chiloți asortată, semnate de un designer francez. Un ansamblu era de culoarea șampaniei, un altul, albastru-marin și cel

de-al treilea, roz-deschis. Chiloții de la cele trei ansambluri erau boxeri puțin decupați, din dantelă. Julia se înroși și mai tare când și-l imaginează pe Gabriel parcurgând rânduri-rânduri de lenjerie scumpă și sexy, alegând articole care erau deopotrivă atrăgătoare și elegante, fix numărul ei.

„O, zei ai (prietenilor? iubiților?) foarte generoși, vă mulțumesc că l-ați întors dinspre articolele cu adevărat provocatoare... deocamdată.“

Era copleșită. Și un pic rușinată. Dar toate lucrurile erau atât de frumoase, atât de fine, absolut perfecte. „Poate că nu mă iubește, dar își dorește să mă facă fericită“, își zise.

Luând ansamblul chilot-sutien de culoarea șampaniei, cămașa albă și pantalonii negri, intră în baia lui și făcu un duș. În cabina de duș o așteptau, pe lângă burețelul ei lila, șamponul, balsamul și gelul de duș pe care le folosea de obicei, apărute ca prin minune. În stilul lui obsesiv, Gabriel se gândise la toate.

Se îmbrăcase, mândră, în halatul ei nou de baie și tocmai își ștergea părul când auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Gabriel băgă capul pe ușă?

— Sigur?

Se uită la părul ei ud, apoi privirea-i alunecă de-a lungul halatului de mătase, observându-i picioarele goale, și reveni în dreptul gâtului ei dezgolit.

— Sunt cum se cade. E OK.

Gabriel se apropie de ea, cu o expresie înfometată în ochii lui întunecați.

— Oi fi *tu* cum se cade, dar eu nu sunt.

Julia îi zâmbi și el îi zâmbi la rândul lui, părând că foamea i se ostoise oarecum.

Gabriel se rezemă de măsura de toaletă, vârându-și mâinile în buzunar.

— Îmi pare rău.

- Și mie.
- Am exagerat.
- Și eu.
- Hai să ne împăcăm.
- Te rog, spuse ea.
- N-a mers prea greu.

Gabriel râse infundat și-i luă prosopul din mână, aruncându-l la o parte. O trase în brațe, strângând-o tare.

— Îți place halatul?

Atinse timid materialul.

— E superb.

— O să trimit restul hainelor înapoi.

— Nu. Îmi plac toate. Și îmi plac și mai mult, pentru că le-ai ales tu. Mulțumesc.

Uneori, Gabriel putea s-o sărute blând și suav, așa cum își sărută un băiat prima iubire. Dar nu era unul din acele momente. Acum își lipi buzele de gura ei până când buzele ei se întredeschiseră și-o sărută îndelung, pătimaș, înainte de a se desprinde de ea. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Eu aș fi ales o pereche de blugi, dar Hilary, agenta mea de cumpărături, m-a convins că e greu să iei blugi pentru altcineva. Dacă preferi o ținută mai relaxată, mergem să-ți iei altceva.

— N-am nevoie de încă o pereche de blugi.

— Trebuie să-ți spun c-am ales tot în afară de lenjeria de corp. Acolo a ales Hilary.

Văzu expresia ei surprinsă și se grăbi să-i explice.

— N-am vrut să te simți rușinată.

— Prea târziu, mormăi ea, oarecum dezamăgită de dezvăluirea lui.

— Julianne, trebuie să-ți explic ceva.

Expresia lui devenise gravă și îl simți că se înfioară cumva. Își lăsă greutatea de pe-un picior pe altul o dată sau de două ori, de parcă și-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Tata era căsătorit, avea deja o familie, când s-a încurcat cu mama. A sedus-o, a tratat-o ca pe o târfă și-apoi a părăsit-o. Mă îndurerează că tu ai putea crede că eu te tratez la fel. Sigur, având în vedere antecedentele mele, reacția ta e de înțeles, dar...

— Gabriel, nu cred asta. Doar că nu-mi place să mă simt ca și cum trebuie să aibă cineva grijă de mine.

El o privi atent.

— Vreau să am grijă de tine, dar nu pentru că ai avea nevoie de asta. Sigur că poți avea grijă și singură de tine. Te descurci de minune încă de când erai o copilă. Dar nu mai e nevoie să fii pe cont propriu. Acum mă ai pe mine. Vreau să te răsfăț și să fac gesturi extravagante pentru că țin la tine.

Se foi stânjenit.

— Nu pot spune tot ceea ce simt. Tot ce pot face e să ți-o dovedesc prin fapte. Așadar, când nu mă lași s-o fac...

Ridică din umeri, cu o expresie chinuită.

— Nu mi-am pus problema la modul ăsta, spuse ea încet.

— De fiecare dată când fac ceva pentru tine, încerc să exprim ceea ce nu pot exprima prin cuvinte.

Îi mângâie pomeții cu degetele mari.

— Nu-mi răpi plăcerea asta. Te rog.

Julia îi răspunse ridicându-se pe vârfuri și lipindu-se de pieptul lui, încolăcindu-i gâtul cu brațele și sărutându-l cu patimă. Sărutul ei exprima dorință, promisiune, dăruire și nevoie.

Gabriel cedă asaltului ei, concentrându-și întreaga ființă asupra acestei guri perfecte, în timp ce în mușchii maxilarului lui i se citea încordarea. Când se desprinseră, gâfâiau amândoi.

Își lăsă bărbia pe umărul ei.

— Mulțumesc, șopti.

— Mi-e greu să învăț să mă bazez pe altcineva.

— Știu.

— Mi-ar fi mai ușor dacă m-ai include în planurile tale în loc să iei decizii în locul meu. M-aș simți... ca o parteneră. Nu că asta am fi.

Se îmbujoră.

El o sărută din nou.

— Vreau să fim parteneri, Julianne. Ceea ce-mi ceri e corect. Doar că mă ia valul uneori, mai ales când e vorba de tine.

Ea încuviință, cu capul lipit de pieptul lui, și, când el își drese glasul, se depărtă un pic ca să-l poată privi în ochi.

— Cu aproape un an înainte de a muri, pe tata l-au izbit muștrările de conștiință și m-a trecut în testament. Și-o fi inchipuit că, dacă-și împarte în mod egal averea între mine și copiii lui legitimi, își va răscumpăra păcatele. Ai dinainte o indulgență în carne și oase.

— Îmi pare tare rău, Gabriel.

— Nu voiam banii lui. Dar, din cauza investițiilor pe care mi le-a lăsat, acum am mai mulți bani decât aveam la moartea lui. Oricât de repede i-aș cheltui, n-o să scap niciodată de ei. N-o să scap niciodată de el. Așa că nu trebuie să te gândești la cât costă ceva. Prețul nu contează.

— De ce ai acceptat moștenirea?

El îi dădu drumul, frecându-se la ochi pe sub ramele ochelarilor.

— Richard și Grace și-au ipotecat casa pentru a plăti pentru prostiile pe care le-am făcut eu. Aveam datoriile la niște traficanți de droguri, ceea ce însemna că eram în pericol, și mai erau și alte chestii.

— N-am știut.

— Tatăl tău a știut.

— Tata? Cum așa?

— Richard era hotărât să mă salveze. Când i-am mărturisit în ce belele mă băgasem, s-a hotărât să meargă la toți oamenii la care aveam datorii și să le plătească. Din fericire, l-a sunat mai întâi pe tatăl tău.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău cunoștea un detectiv particular care avea contacte la Boston.

Julia făcu ochii mari, semn că recunoscuse personajul.

— Unchiul meu Jack.

Gabriel se încruntă.

— N-am știut că era unchiul tău. Richard era atât de naiv. Nu și-a dat seama că le datoram bani unor personaje foarte dubioase care ar fi putut să-i ia banii și să-l omoare. Tom a aranjat ca unchiul tău și câțiva prieteni de-ai lui să-mi plătească datoriile, fără riscuri, din banii lui Richard. Când am ieșit de la dezintoxicare, l-am sunat pe avocatul tatălui meu la New York și i-am zis că accept moștenirea. Le-am plătit ipoteca, dar rușinea n-am putut să mi-o spăl. Richard ar fi putut fi ucis din cauza mea.

Julia își lipi obrazul de pieptul lui.

— Ești fiul lui. Sigur c-a vrut să te salveze. Te iubește.

— Fiul rătăcitor, murmură Gabriel.

Își lăsă mâinile pe șoldurile ei, schimbând subiectul.

— Vreau să te simți ca acasă aici. Ți-am eliberat unul din sertarele comodei și ți-am făcut loc în șifonier să-ți pui haine. Aș vrea să-ți lași niște haine la mine, ca să poți să pleci și să vii când vrei. Și-o să-ți dau cheia de rezervă.

— Vrei să-mi las haine aici?

— Ei bine, aș prefera să rămâi tu cu totul aici, dar mă mulțumesc cu hainele, bombăni el, zâmbind pe sub mustață.

Julia se ridică și-l sărută spăsită pe buzele bosumflate.

— O să-mi las o parte din hainele de la tine aici și, când mai vin, o să le gălesc aici.

El zâmbi, dar în zâmbetul lui se strecură curând o undă ironică.

— Apropo de lăsat lucruri aici, poate-mi lași și niște poze.

— Vrei să-mi faci poze... așa?

— De ce nu? Ești superbă, Julianne.

Ea se înroși toată.

— Nu cred că sunt pregătită să te las să-mi faci poze erotice.

El se încruntă.

— Eu mă gândeam mai curând la ceva gen fotografii alb-negru cu tine din profil, cu gâtul și chipul tău...

Începu s-o mângâie pe spate, descriind arabescuri, un gest blând menit s-o asigure de afecțiunea lui.

— De ce?

— Pentru că mi-aș dori să pot să mă uit la chipul tău când nu ești aici. Apartamentul meu e pustiu fără tine.

Ea își încrețește buzele, gânditoare.

— Te supără ideea asta?

Îi mângâie încet maxilarul.

— Nu. Poți să-mi faci poze. Dar aș prefera să fiu complet îmbrăcată.

— Nici nu cred că mi-ar rezista inima dacă te-aș vedea dezbrăcată.

Ea-i zâmbi și Gabriel izbucni în râs.

— Pot să te întreb ceva, Gabriel?

— Sigur.

— Când mergi acasă de Ziua Recunoștinței, o să stai la Richard sau la hotel?

— Eu o să stau acasă cu toată lumea. De ce?

— Rachel mi-a zis că, de fiecare dată când mergeai acasă, stăteai la hotel.

— Așa e.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Pentru că eram oaia neagră a familiei și pentru că Scott avea mereu grijă să-mi amintească lucrul ăsta. Era o ușurare să am opțiunea de a pleca, dacă situația devenea prea stânjenitoare.

— Ai adus vreodată o fată acasă?

— Niciodată.

— Ți-ai dorit vreodată să aduci pe cineva acasă?

— Până să te întâlnesc pe tine, nu.

Se aplecă spre ea, ca s-o sărute din nou.

— Și, dac-ar fi după mine, tu ai fi prima fată cu care aș dormi în același pat în casa părintească. Din nefericire, nu cred c-o să se întâmple chestia asta, decât dacă te strecor în casă după ce se întunecă.

Julia se hlizi un pic, dar era foarte încântată în sinea ei.

— Richard mi-a amintit că trebuie să rezerv biletele de avion. Ce-ar fi să mă lași pe mine să mă ocup de asta și putem să ne socotim mai târziu.

— Aș putea să-mi rezerv și singură biletul.

— Sigur că poți. Dar vreau să stăm împreună. Va trebui să plecăm spre aeroport după seminarul meu, ceea ce înseamnă că vom lua ultimul avion care pleacă din Toronto, în jur de nouă seara.

— E cam târziu.

— Aveam de gând să rezerv o cameră la hotel în Philadelphia pentru miercuri seară, fiindcă o să ajungem în jur de unsprezece. Dacă nu cumva vrei să plecăm imediat spre Selinsgrove.

Julia clătină din cap.

— De ce nu luăm pur și simplu un zbor direct spre Harrisburg?

— Ultimul zbor spre Harrisburg pleacă în mijlocul seminarului meu. Sigur, am putea să plecăm a doua zi, dacă preferi. Atunci nu va mai fi nevoie să stăm la hotel.

Gabriel o măsură cu privirea.

— Nu vreau să mai pierd o zi. Și ar fi drăguț să stăm împreună la hotel.

Zâmbi.

— Bun. O să fac rezervările și o să închiriez o mașină.

— Cum rămâne cu Rachel și Aaron? N-ar trebui să mergem toți cu mașina?

— Ei pleacă miercuri după serviciu. Rachel mi-a făcut instrucțiunile, a zis că e responsabilitatea mea să mă asigur că ajungi cu bine acasă. Se așteaptă să fiu șoferul tău și să-ți car bagajul.

Îi făcu cu ochiul, zâmbindu-i șmecherește.

— Știe, nu-i așa?

— Rachel crede că știe tot ce mișcă.

Zâmbetul lui se încordă.

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu de ea.

— Nu pentru Rachel îmi fac griji.

— N-ai niciun motiv să-ți faci griji. Suntem doar doi prieteni de familie care s-au întâlnit într-un oraș departe de casă. O să fie mai dificil pentru mine decât pentru tine.

— Cum așa?

— Pentru c-o să fiu în aceeași cameră cu tine fără să te pot atinge. Ea-și lăasă capul în jos, zâmbind timid.

Gabriel îi luă mâna într-a lui și începu s-o mângâie.

— Când e ziua ta?

— N-o sărbătoresc.

— De ce?

— Uite-așa.

Tonul ei devenise brusc defensiv.

— Ei bine, eu aș vrea s-o sărbătoresc cu tine. Nu-mi răpi plăcerea asta, Julianne.

În ochii lui se citea mai curând frustrare decât enervare.

Julia își aminti cearta lor legată de haine și decise că n-avea de gând să iște încă una atât de curând.

— A fost pe 1 septembrie. Ai ratat-o.

— Ba nu.

O cuprinse în brațe, frecându-și obrazul de al ei.

— Ești liberă sâmbăta viitoare? Putem s-o serbăm atunci.

— În ce fel?

— Va trebui să pun la punct niște lucruri, dar o să ieșim în oraș.

— Nu cred că e o idee bună să ieșim împreună — în public.

El se încruntă.

— Lasă asta pe seama mea. Acum, îmi accepti invitația sau nu?

Își lăasă mâna să alunece spre unul din locurile unde se gădila.

— Accept cu recunoștință. Te rog, nu mă gădila.

Începu să chicotească încă înainte ca el s-o atingă.

Gabriel îi ignoră rugămintea și începu s-o gădile ușor până ce Julia chițăi de râs. Îi plăcea s-o audă râzând. Și ei îi plăceau la nebunie rarele momente când el avea chef de joacă.

Când își regăsi în sfârșit suflul, începu să-și ceară scuze.

— Îmi pare rău că te-am jignit mai devreme. Nu e o scuză, dar ieri a fost o zi grea și, pe deasupra, am exces de hormoni în perioada asta.

„Exces de hormoni?“ se întrebă Gabriel. Ohhh... O privi preocupat.

— Ți-e rău?

— N-am nimic. Devin mai irascibilă când se apropie. Sunt sigură că nu te interesează.

— Dacă te simți rău sau nu ești în apele tale din cauza asta, sigur că mă interesează. Țin la tine.

— Poate-ar fi cazul să-ți notezi în calendar, să știi când să stai departe de mine. Sigur, dacă relația...

Nu duse la capăt propoziția.

— Nici gând, spuse Gabriel țeșos. Te vreau așa cum ești, cu bune și rele — nu doar frânturi. Și sigur că relația dintre noi va continua. *Sper.*

Revelația Juliei îl punea pe Gabriel într-o situație interesantă. Nu era vorba c-ar fi uitat aspecte elementare învățate la lecțiile de anatomie. Mai curând, din cauza modului lui de viață, astfel de aspecte nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Femeile aflate la ciclul, sau irascibile din cauza excesului de hormoni, nu veneau la *Vestibul* în căutarea unei partide.

Rareori se întâmplase să se culce și a doua oară cu aceeași femeie. Chiar și-atunci, nu discutaseră teme atât de intime. Nu l-ar fi deranjat să le discute cu Julianne. Voia să-i poată înțelege starea de spirit, chiar și-atunci când era irascibilă sau începea să bocească. Când realizează asta, fu deopotrivă încântat și uimit.

— Ar trebui să te las să te îmbraci. Dar mai e un singur lucru despre care trebuie să discutăm.

Gabriel îi aruncă o privire gravă și Julia se pregăti imediat pentru ce era mai rău.

— Am vorbit din nou cu avocatul meu.

— Și?

— M-a sfătuit să mă țin departe de tine. A zis că Universitatea are o politică de toleranță zero cu privire la relațiile dintre studenți și profesori, care se aplică ambelor părți.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că amândoi am fi în pericol dacă am începe o relație cât timp îmi ești studentă. În anumite condiții, ai putea fi exmatriculată.

Julia închise ochii, gemând involuntar. „De ce Universul conspiră tot timpul împotriva noastră?”

— Știam că se aplică politica asta și știam că e un lucru serios. Trebuie doar să menținem situația actuală și să ne comportăm discret încă vreo câteva săptămâni. De îndată ce Katherine îmi transmite nota ta de la seminar, suntem liberi să avem o relație.

— Mi-e teamă.

Gabriel întinse mâna și-i atinse obrazul.

— De ce ți-e teamă?

— Dacă cineva ne vede împreună sau bănuiește ceva, poate să facă o plângere. Christa te vrea pentru ea și mă urăște. Paul nu e încântat de cum te-ai purtat cu mine, așa că sunt sigură că-abia așteaptă un pretext să spună că m-ai hărțuit. Iar doamna profesoară Singer...

Julia se înfioră. Nici nu voia să se gândească ce-i trecea prin cap doamnei profesoare Singer.

— N-o să-i las să te exmatriculeze. Orice s-ar întâmpla. N-o să se ajungă niciodată la asta.

Julia încercă să protesteze, dar el îi închise gura cu un sărut, scoțând murmure liniștitoare între buzele ei, încercând să-i arate cât de mult ținea la ea fără a recurge la cuvinte.

Au petrecut o zi minunată împreună. Au râs, s-au sărutat, au povestit ore întregi. Gabriel i-a făcut mai multe poze, în diverse ipostaze relaxate, până când ea s-a rușinat și el a trebuit să lase aparatul foto din mână. Se hotărî să-i mai facă o poză, două, când dormea, în cursul serii, pentru că Julianne avea un chip de înger când se liniștea. Și știa că Julianne adormită va fi un subiect captivant.

După cină, ajunseră în fața șemineului, dansând. Gabriel pregătise o compilație de cântece senzuale de-ale lui Sting, dar Julia nu se putea concentra asupra muzicii. Își simțea mintea tulbure, ca întotdeauna când o săruta el. Era învăluită în senzații și emoții care aproape că-i dădeau amețeli.

Mâinile lui se jucau în părul ei, încurcându-i șuvițele și mângâindu-i ceafa. De-acolo coborâra spre umerii ei, mângâindu-i ușor curbura umerilor, alunecând spre mijlocul ei și-apoi urcând încet, blând, jucăuș, spre pieptul ei. Două mâini puternice îi cuprinseseră blând sâni, masându-i încetișor.

Julia se trase înapoi.

Gabriel deschise ochii, fără a-și retrage mâinile. Păru intrigat inițial. Ea se dăduse înapoi și-i simțea inima bătând să-i spargă pieptul, sub degetele lui.

— Julianne? șopti.

Ea clătină din cap, îmbujorată, cu gura deschisă. Se apropie de el, fără a-și lua ochii din ochii lui. Gabriel își mișcă un pic mâinile, doar pentru a-i vedea reacția. Ea închise ochii și, când îi deschise din nou, Gabriel văzu ceva ce nu mai apăruse până atunci în străfundurile ochilor ei căprui — dorință pătimașă.

La vederea excitării ei subite, intense, se simți tulburat profund, la nivel emoțional, dincolo de propria sa stare de excitare. Ea nu-l privise niciodată așa, neliniștită și animată, ca și cum n-o mai atinsese nimeni vreodată.

La gândul ăsta, scoase un mârâit involuntar, din piept. Îi făcu semn din priviri să se apropie de el pentru un sărut și-și lipi buzele de ale ei, mângâindu-i sâni mai cu foc și înconjurând cu degetul mare proeminențele care începuseră să se ițească pe sub cămașa ei. Julia icni de plăcere, dar sunetul fu înghițit de gura lui și asta îl ațâță și mai tare. În curând, Gabriel gemea, cu buzele lipite de ale ei, trăgând-o și mai aproape de el.

„Mai mult!“ îi striga trupul. Mai aproape. Mai repede. Mai strâns. Mai mult. Mai mult. „Mai mult.“

— *Îiiiihh*, gemu, desprinzându-se de buzele ei și strecurându-și mâinile într-un loc mai puțin primejdios, pe omoplații ei.

Julia își lipi obrazul de pectoralii lui, prinsă într-un vârtej de emoții. Cu ochii închiși, simți că încep s-o lase picioarele, dar Gabriel se întinse și-o prinse de mijloc.

— Cum te simți?

— Fericită.

— Pasiunea are acest efect, îi spuse, zâmbindu-i ușor.

— Ca și degetele tale, șopti ea.

O așeză în fotoliul roșu, lângă foc.

— Trebuie să fac un duș.

Julia încercă să se adune. Talentul de seducție al lui Gabriel îi tulbura mintea și-o făcea să tânjească după mai mult, după lucruri pentru care nu era pregătită. Încă.

„Domnul profesor Emerson are o slăbiciune pentru sâni“, își spuse, cu o încântare considerabilă.

Văzând că el lipsește de o bună bucată de vreme, începu să se întrebe ce-o fi cu el. Se întrebă de ce simțise, subit, nevoia să mai facă un duș. Când își dădu seama care era răspunsul, zâmbi în sinea ei.

Capitolul 23

Weekendul petrecut cu Gabriel a fost, poate, unul dintre cele mai fericite din viața Juliei. Purtă amintirea acelor două zile ca pe un talisman, toată săptămâna — inclusiv la seminarul de miercuri, trecând peste încercările repetate ale Christei de a o înjosi și-a o face să se simtă prost, precum și peste încurajările bine intenționate, dar nedorite, ale lui Paul de a înainta o plângere împotriva doamnei profesoare Singer.

Gabriel avu o săptămână infernală. Îi era greu să-și ia ochii de la Julianne în timpul seminarului și, din cauza efortului de a o face, era irascibil. Christa aproape că-l scosese din răbdări, implorându-l să-i acorde întâlniri suplimentare, în care să poată discuta (vorba vine) despre proiectul ei de disertație. El îi refuză toate rugămințile, scurt, dar asta n-o făcu decât să-și întetească eforturile.

Cât despre doamna profesoară Singer... aceasta îi trimise un e-mail lui Gabriel.

gabriel,

M-am bucurat să te revăd. Mi-au lipsit șuetele noastre.

prelegerea ta a fost reușită din punct de vedere academic, dar mă dezamăgește

că tu poți prezenta o viziune atât de îngustă.

tu, care erai un spirit atât de aventuros cândva. Și liber.

Poate că dom' profesor face prea multe jurăminte...*

trebuie să-ți accepți adevărata natură

și să te lași dresat un pic.

Eu pot să-ți ofer exact ce-ți trebuie.

Eu pot să-ți ofer exact lucrul după care tânjești,

Mme. Ann

Gabriel se uită furios la provocarea în stil sado-maso pe care i-o lansa doamna profesoară Singer, indicată până și de refuzul ei de a folosi majuscule în scrierea numelui lui și a pronumelor referitoare la el. Dezgustul pe care i-l trezeau cuvintele și persoana ei îi dovedi cât de mult se schimbase el de la ultima lor întâlnire. Nu-l mai ispitesc cu nimic, nu mai exercita nicio atracție asupra lui. Poate chiar dinainte ca Julianne să se întoarcă la el, începuse să pășească spre lumină, iar prezența ei îl încurajase să meargă mai departe pe acest drum. Ideea îl mulțumi.

Nu-i răspunse la e-mail și nici nu-l șterse. În schimb, făcu ce făcuse cu toate mesajele primite de la ea până atunci — îl scoase la imprimantă și-l puse într-un dosar aflat în biroul lui. Nu era dispus să facă o plângere împotriva ei deoarece relația lor din trecut fusese una liber consimțită. Dar nu s-ar fi dat înapoi de la a folosi propriile ei cuvinte împotriva ei, dacă avea să fie nevoie. Spera doar ca ea să rămână cu gândul la el și să uite complet de Julianne.

În încercarea de a uita de toate cele, Gabriel își petrecu cea mai mare parte a orelor libere din săptămâna aceea fie pregătindu-se pentru ziua lui Julianne, fie exersând la clubul de scrimă

* Parafrazarea unei replici de referință din *Hamlet*, care subliniază că, cu cât cineva neagă mai mult un lucru, cu atât e mai probabil că minte de fapt. (N. t.)

al universității. Oricare din aceste două variante era o alegere mult mai sănătoasă decât activitățile de relaxare pe care le practicase până atunci.

În fiecare noapte, stătea cu ochii în tavan gândindu-se la Julianne și dorindu-și să simtă alături trupul ei cald și moale. Începea să-i fie din ce în ce mai greu să adoarmă fără ea și niciun fel de activitate de descărcare a tensiunii nu înlătura această problemă. Sau dorința lui mistuitoare.

De mult timp nu mai avusese o întâlnire în toată regula – cel puțin, din vremea când era la Harvard. Se ocări pentru că fusese atât de nătâng să creadă că incursiunile lui la *Vestibul* puteau fi un substitut corespunzător sau preferabil unei relații reale. Unei relații pure.

Îi lipsea sexul, era adevărat. Uneori se întreba cum va reuși să-și respecte jurământul de castitate, dacă nu cumva va fi biruit de dorință și-și va încerca talentul de seducție pentru a corupe firea duioasă a lui Julianne. N-avea nici cea mai mică intenție de a o înșela. Nu-i lipsea sentimentul de înstrăinare pe care-l avea, în trecut, când se întorcea acasă după o noapte în apartamentul vreunei iubite și-și curăța trupul de orice urmă a ei, de parcă ar fi putut fi contaminat. Nu-i lipsea sentimentul de dispreț pentru propria persoană pe care-l simțea când rememora întâlniri amoroase din trecut, acte de seducție ale unor femei pe care nu i le-ar fi prezentat niciodată lui Grace.

Julianne era altfel. Cu ea nu-și dorea doar pasiune și înflăcărare, ci și tandrețe și o companie. Și conștientizarea acestui fapt, deși încă proaspătă, continua să-l incite și să-i dea fiori.

Sâmbătă după-amiază, Julia citi și reciti cu mult entuziasm e-mailul în care el îi dădea detalii legate de serbarea zilei ei de naștere.

La mulți ani, draga mea!

Te rog să-mi faci onoarea de a mă însoți

în seara aceasta, la ora șase, la Royal Ontario Museum.

Ne întâlnim la intrarea din Bloor Street.

Cum intri pe ușă, eu voi fi cel la costum și cravată,
cu un zâmbet cu gura până la urechi.

De-abia aștept să mă bucur de plăcerea companiei tale.

Al tău, cu drag și dor nestins,

Gabriel

Ea se conformă cu dragă inimă, îmbrăcându-se în rochia de culoarea stânjeneilor pe care i-o luase Rachel, la care asortă dres negru, transparent, și pantofii cu toc Louboutin. Era prea mult de mers pe tocurile alea (și-un chin) de la ea până la muzeu, așa că luă un taxi. Ajunse punctual la șase, cu ochii scânteind și obrajii îmbujorați de emoție.

„Am întâlnire cu Gabriel. Prima noastră întâlnire adevărată.“

Aproape că nu conta că el insistase să-i serbeze ziua; gândul că-l va avea pe Gabriel doar pentru ea și vor petrece o seară romantică o făcu să-și alunge toate temerile. Îi dusesese dorul, în ciuda SMS-urilor și a e-mailurilor pe care și le trimiteau pe furiș și a conversațiilor lor prelungite la telefon.

Muzeul fusese supus unei renovări de proporții și din peretele vechi de piatră se ițea acum o sculptură de cristal, evocând carena unei corăbii. Juliei nu-i plăcea juxtapunerea arhitecturii moderne cu cea victoriană; i-ar fi plăcut ori una, ori alta. Dar poate ea era în minoritate.

Apropiindu-se de intrare, observă că muzeul era închis; conform programului de pe ușă, era închis de o jumătate de oră. Totuși, urcă scările până la intrare și rămase surprinsă când un agent de securitate o întâmpină imediat.

— Domnișoara Mitchell? întrebă.

— Da.

— Gazda dumneavoastră vă așteaptă în magazinul de suveniruri.

Julia îi mulțumi și-și croi drum printre rafturile cu artefacte, jucării și mărunțișuri. Un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, într-un

costum bleumarin cu dungulițe, cu crăpături în părți, stătea în magazin, cu spatele la ea. De îndată ce-i văzu silueta, umerii lați și părul șaten, îi sări inima din piept. „Oare-așa o să fie mereu? O să mi se taie picioarele și respirația de fiecare dată când îl văd?”

Știi răspunsul încă dinainte de a se apropia de el. Când el rămase cu spatele, Julia își dresе glasul.

— Domnul profesor Emerson, bănuiesc.

El se întoarse imediat și, de cum o văzu, i se tăie respirația.

— Bună, frumoaso!

O sărută un pic cam prea înflăcărat și-i scoase haina.

— Întoarce-te, îi spuse cu vocea îngroșată.

Julia se învârti încet pe loc.

— Arăți superb.

O strânse în brațe și-o sărută mai apăsător, trăgându-i buza între ale lui și explorându-i blând gura.

Julia se retrase rușinată.

— Gabriel.

El îi aruncă o privire pătimașă.

— O s-o ținem tot așa în seara asta. Avem întreg muzeul la dispoziția noastră. Dar mai întâi...

Întinse mâna după o cutie transparentă care stătuse pe o măsută joasă din apropiere. În cutie era o orhidee mare, albă.

— E pentru mine?

El zâmbi larg.

— Recuperez pentru c-am ratat balul tău de absolvire. Îmi dai voie?

Ea încuviință, zâbind încântată.

Gabriel scoase floarea și i-o legă la mână, cu o îndemânare suspectă, făcând o fundă complicată la panglica înfășurată în jurul florii.

— E minunată, Gabriel. Mulțumesc.

Îl sărută tandru.

— Vino.

Ea veni de bunăvoie, dar el își realizează imediat greșeala și se opri.

— Vreau să zic, vino, *te rog*.

Ea zâmbi și-l luă de mână.

Se îndreptară spre un spațiu mare, larg deschis, unde fusese instalat un băruleț improvizat. Gabriel o conduse punându-i mâna pe spate.

— Cum ai aranjat toată chestia asta? îl întreabă șoptit.

— Sunt unul dintre cei care-au sponsorizat expoziția florentină.

Am solicitat un tur privat — și s-au conformat cu dragă inimă.

O privi cu un zâmbet în colțul gurii, care aproape c-o făcu să se topească instantaneu, ca în *Amélie*.

Barmanul îi întâmpină călduros.

— Ce dorește domnișoara?

— Știi să prepari un Flirtini?

— Sigur, domnișoară. Vine!

Gabriel ridică din sprânceană și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche.

— Interesant nume pentru un cocktail. Oare e o avanpremieră la atracțiile serii?

Ea izbucni în râs.

— E o combinație de vodcă Absolut cu aromă de zmeură, suc de merișoare și ananas. N-am mai băut până acum, dar am citit pe net despre ea și suna tare bine.

El râse, clătinând din cap.

— Și domnul? întreabă barmanul, întinzându-i Juliei băutura, ornată cu o felie de ananas.

— Apă tonică, cu limetă, *te rog*.

Julia rămase surprinsă.

— Nu bei nimic?

— Ne așteaptă un vin special la mine. Mă păstrez pentru el.

Îi zâmbi.

Julia așteptă ca barmanul să-i aducă paharul lui Gabriel, ca să poată ciocni.

— Poți să-ți iei — cum îi zicea? — Flirtini-ul cu tine. Noi suntem singurii vizitatori.

— Cred că unul de-ăsta mi-ar ajunge toată noaptea. E destul de tare.

— Avem tot timpul din lume, Julianne. În seara asta lumea se învârte în jurul tău... în jurul poftelor, dorințelor și nevoilor tale.

Îi făcu cu ochiul și-o conduse spre lift.

— Expoziția e cu un etaj mai jos.

Când urcară în lift, Gabriel se întoarse spre ea.

— Ți-am spus cât de mult mi-ai lipsit săptămâna asta? Zilele și nopțile parcă nu se mai terminau.

— Și tu mi-ai lipsit, spuse ea timid.

— Arăți minunat.

Se uită admirativ la pantofii ei cu toc.

— Ești un vis.

— Mulțumesc.

— Îmi va trebui toată puterea mea de stăpânire ca să nu te port pe sus până la expoziția de mobilă victoriană, ca să fac dragoste cu tine într-unul din paturile cu baldachin.

Julianne se uită șocată la el și, chicotind, se întrebă ce fel de reacție ar stârni un astfel de spectacol.

El răsuflă ușurat că remarca lui necenzurată n-o făcuse să se îndepărteze de el. Va trebui să fie mai atent.

Participase activ nu numai la finanțarea expoziției ce includea multe din comorile Florenței, ci și la selecția lor. În timp ce străbăteau sălile de expoziție, îi făcu o scurtă prezentare a unora din cele mai interesante exponate. Dar, îndeosebi, mergeau ținându-se de mână, ca doi îndrăgostiți ieșiți la plimbare, oprindu-se să se îmbrățișeze și să se sărute când le venea chef, ceea ce se întâmpla destul de des.

Julia își termină cocktailul puțin mai devreme decât anticipase, iar Gabriel găsi, îndatoritor, un loc unde să-și lase paharul. Se bucura că în sfârșit aveau mâinile libere. Era precum o sirenă pentru el, o

chemare căreia nu-i putea rezista. Îi mângâie gâtul, obrazul, clavicula. Îi sărută mâinile, buzele, gâtul. Încet-încet, ea-i spulbera orice încercare de a-i rezista și, când zâmbea sau râdea, el avea impresia că-i va lua tot corpul foc.

Zăboviră o bună bucată de vreme să admire tabloul lui Fra Filippo Lippi, *Fecioara cu pruncul și doi îngeri*, pentru că era o pictură care le plăcea amândurora. Gabriel stătea în spatele ei, strângându-i mijlocul cu brațele.

— Îți place? o întrebă șoptit, lăsându-și bărbia pe umărul ei.

— Foarte mult. Mi-a plăcut întotdeauna nespus expresia senină de pe chipul Fecioarei.

— Și mie, spuse Gabriel, lăsându-și buzele să coboare ușurel de sub maxilarul ei, pentru a-i poposi sub ureche, atingând-o blând cu nasul. Și expresia ta senină e foarte îmbietoare.

Julia își dădu ochii peste cap.

— *Mmmmmmmmm*, gemu cu voce tare.

El râse și repetă gestul, atingând-o cu vârful limbii. Doar o adiere, doar o promisiune, atât de ușoară încât își închipui că erau buzele lui.

— Asta îți place?

Ea-i răspunse înfigându-și mâna în părul lui. Gabriel nu mai avu nevoie de altă încurajare. O întoarse și-o lipi de el, cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

— Ești o adevărată operă de artă, murmură, cu buzele lipite de gâtul ei. Tu ești capodopera. La mulți ani, Julianne!

Ea-l trase blând de ureche, cu buzele, apoi i-o sărută ușurel.

— Mulțumesc.

Gabriel o sărută apăsător, implorând-o fără cuvinte să i se deschidă. Limbile lor se mișcau la unison, agale. El nu se grăbea. Erau doar ei doi într-un muzeu aproape pustiu. O sărută pe buze și pe obraji, conducând-o spre un colț al sălii, împingând-o șovăielnic spre perete.

O privi precaut.

— Îmi dai voie?

Ea încuviință, cu răsuflarea tăiată.

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi. N-o să las lucrurile să meargă prea departe, dar... am nevoie de tine.

Ea-i încolăci gâtul cu brațele, trăgându-l spre ea.

Gabriel o lipi blând de perete, mulându-și trupul după al ei. Fiecare mușchi, fiecare contur al trupului lui, era întâmpinat de linii unduitoare, moi, care le completau întocmai. Își plimbă mâinile de-a lungul trunchiului ei, poposind, șovăind, pe șolduri. Ea, răspunzându-i, se lipi și mai tare de el. Și, în tot acest timp, limbile și buzele lor explorau mai departe, cu nesaț. Își lăsă degetele lungi, subțiri, să alunece de-a lungul spatelui ei, și mai jos încă, până când cuprinseră două rotunjimi apetisante. Le strânse sfios și zâmbi, cu buzele lipite de ale ei, când îi auzi geamătul.

— Ești desăvârșită. Totul la tine e desăvârșit. Dar asta...

Îi strânse din nou fesele și începu s-o sărute și mai cu foc.

— Țsta e modul dumneavoastră de a spune că vă place curul meu, domnule profesor?

Gabriel se retrase ca să se uite în ochii ei.

— Nu-mi spune așa, mârâi înfundat.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să mă gândesc la toate articolele din regulamentului facultății pe care le încalc în momentul de față.

Zâmbetul ei se risipi și Gabriel fu năpădit pe dată de regret.

— Și n-aș numi niciodată minunăția ta de posterior un *cur* — e mult prea elegant pentru a folosi acest termen. Ar trebui să creez un cuvânt nou-nouț pentru a-l descrie în toată splendoarea lui.

De data asta, Julia izbucni în râs și el îi strânse din nou posteriorul cu amândouă mâinile, în caz că era nevoie să-și întărească pusele.

„Domnul profesor Emerson are o slăbiciune pentru partea dorsală.“

Degetele ei preferau să-i mângâie și să-i zbârlească părul, trăgându-i fața mai aproape de ea. Simțea cum îi bate inima lipită de

pieptul lui. Ea respira sacadat, dar nu-i păsa. Îl iubea. Îl iubea încă de când avea șaptesprezece ani. Și fusese atât de tandru cu ea. În clipa aceea i-ar fi dat orice i-ar fi cerut, indiferent de consecințe. „Ce consecințe?” Minteia ei nici nu mai reușea să și le amintească.

Degetele lui începură să se miște, mângâindu-i rotunjimile și frământându-i carnea. Mâna lui dreaptă îi cuprinse coapsa, ridicându-i piciorul. Îi înfășură piciorul în jurul șoldului lui și ea se împinse în el, într-un soi de tango erotic, cu spatele sprijinit de perete. Acum el putea să se miște. Își împinse șoldurile înainte, în timp ce mâna lui aluneca în jos, pentru a sprijini dosul pulpei ei. Julia îi simți erecția — o apăsare minunată, începutul timid al unei mișcări de frecare.

Julia nu se putu desprinde îndeajuns de mult din sărut pentru a se întreba cum de ajunsese să stăpânească arta menținerii echilibrului sau secretul respirației cu gura lui. Se simți îndeajuns de vitează pentru a-și desprinde mâinile din părul lui și a-i mângâia umerii și mijlocul, înainte de a explora rotunjimile lui minunate. Rotunjimi pe care le admirase nu doar o dată. Rotunjimi pe care le simțea tari și musculoase sub atingerea ei. Îl trase mai aproape de ea, strângându-l cu mâinile, încurajându-l parcă.

El n-avea nevoie de încurajări. Mâinile lui alunecau de-a lungul dresurilor ei transparente, mângâindu-i coapsa. Se simțea ca-n rai. Respirând, gâfâind, întinzându-se, sărutând, pipăind. Nu i se opuse niciun fel de rezistență. Nu văzu nicio ezitare.

Ea îl accepta. Îl dorea. Trupul ei era moale, cald și, oh, atât de receptiv.

— Julia... eu... noi... trebuie să ne oprim.

Se desprinse de ea.

Ea avea ochii închiși și buzele ei erau roșii și umflate. Acum tânjea și mai mult după gura ei.

Ridicându-i părul care-i cădea peste față, o strigă blând:

— Iubito?

Ea deschise încet ochii.

Își lipi fruntea de a ei și inspiră răsuflarea ei, atât de dulce și inmiresmată. Cu o ultimă mângâiere, îi desprinse piciorul din jurul lui și-o ajută să-l lase jos. Cu părere de rău, ea-și desprinse mâinile din jurul posteriorului lui. Apoi, deși îl dorea inima s-o facă, el puse oarecare distanță între ei, luându-i mâinile în mâinile lui.

— N-ar fi trebuit să te încolțesc așa. Sau să las lucrurile să meargă așa departe.

Clătină din cap, reținându-și o înjurătură.

— Te-am speriat?

— N-am zis „nu“, Gabriel.

Vocea ei blândă reverberă în sala spațioasă.

— Și nu sunt speriată.

— S-a mai întâmplat să fii speriată de mine. Mai ții minte noaptea în care m-ai întrebat de una din fotografiile mele... aceea agresivă...

Gabriel strânse din buze.

— M-am mai deșteptat de-atunci.

— Julianne, nu ți-aș lua niciodată ceva fără voia ta și n-aș încerca să te manipulez să faci ceva ce nu vrei. Te rog să mă crezi.

— Te cred, Gabriel.

— Îl luă de-o mână și îl convinse să-și lipească palma întinsă pe pieptul ei, între sâni, deasupra inimii ei.

— Uite cum imi bate inima.

El se încruntă.

— Îți bate prea repede. Ca aripile unui colibri.

— Așa se întâmplă de fiecare dată când sunt lângă tine. Când mă atingi. Sunt copleșită de prezența ta, Gabriel. Nu știi lucrul ăsta?

Își frecă degetul de pielea ei și-și întoarse blând atenția asupra buzei ei umflate.

— Eu ți-am făcut asta. Te doare? o întrebă șoptit.

— Doar în lipsa ta.

El își lipi buzele de ale ei, cu un aer de venerație.

— Mă omori cu zile.

Ea-și dădu părul pe spate, zâmbind larg.

— Dar o să mori fericit.

El râse și-o îmbrățișă.

— Hai să ne continuăm turul înainte ca omul meu să ne dea afară pentru comportament indecent. Va trebui să vorbesc cu el să obțin înregistrările de la camerele de securitate.

„Înregistrări? Camere de securitate? Scheisse,” își zise Julianne.

„Hmmmmm. Pe de altă parte...”

Când ajunseră în sfârșit la apartamentul lui Gabriel, erau amețiți și râdeau. Dorința lor mistuitoare se mai ostoise oarecum, dar era la fel de plină de căldură și afecțiune. Julia era în culmea fericirii. Și avea o noapte întreagă la dispoziție...

Gabriel o sărută în bucătărie, insistând să-l lase pe el să facă toate pregătirile.

— Dar vreau să te ajut.

— O să gătim împreună mâine-seară.

Ea reflectă o clipă.

— Nu știu cum o să-ți sune, dar am rețeta lui Grace de pui Kiev. Am putea s-o facem împreună.

Se uită la el, șovăind.

— Scott îi spunea *stârpitură de pui*, zise el, zâmbind trist, și-o sărută din nou. N-am mai mâncat de ani de zile. Mi-ar plăcea să mă înveți rețeta.

„Probabil că ăsta e singurul lucru pe care îl vei putea învăța vreodată de la mine, Gabriel. Tu, cu nenumăratele tale talente, printre care și faptul că ești un zeu al dragostei.” Își șterse buzele de buzele lui și se așeză comod pe scăunelul de bar.

— Cina din seara aceasta vă e oferită de Scaramouche. Dacă Mahomed nu poate veni la munte, trebuie să vină muntele la Mahomed.

— Serios?

— Avem de toate, inclusiv un tort cu ciocolată și Grand Marnier de la Patisserie La Cigogne. Și o sticlă de vin excepțională pe care

o păstrez de ceva vreme și pe care-o s-o las să răsuflă înainte să începem.

Îi făcu cu ochiul.

— Am până și lumânări să punem pe tort.

— Mulțumesc pentru o seară minunată, Gabriel. A fost... cea mai frumoasă aniversare pe care-am avut-o vreodată.

— Încă nu s-a terminat, spuse el, puțin găjâit, cu ochii scânteietori. Încă nu ți-am dat cadoul.

Julia se înroși și mai tare și se uită în jos, fixându-și privirea asupra mâinilor, întrebându-se dacă tonul lui senzual fusese unul premeditat. Mă întreb ce „cadou“ vrea să-mi dea. Știu ce cadou mi-aș dori eu. Gata, e clar. Deja am fantezii în care fac dragoste cu Gabriel...

Tocmai atunci îi sună mobilul, întrerupându-i reveriile erotice. Se duse unde-și lăsase geanta și-l verifică fără tragere de inimă.

— Nu recunosc numărul, spuse ea. Dar e cu prefix de Philadelphia.

Răspunse.

— Alo?

— Bună, Jules.

Julia icni, scoțând un găjâit ciudat, din plămâni. Se albi la față și Gabriel veni imediat lângă ea, știind că se întâmplase ceva foarte grav.

— De unde ai numărul ăsta? reuși să îngaime, simțind c-o lasă picioarele.

Se îndreptă împleticindu-se spre un scaun pe care se prăbuși.

— Nu mă întâmpini prea călduros, Julia. Va trebui să fii mai entuziastă.

Ea-și mușcă tare buza de jos, neștiind cum să-i răspundă.

Persoana oftă dramatic.

— Am numărul de la tatăl tău. E întotdeauna o plăcere să stau de vorbă cu el. E foarte deschis, spre deosebire de tine. Tu te-ai purtat ca un plod răzgâiat.

Julia închise ochii și începu să respire accelerat. Gabriel o luă de mână, încercând s-o ridice în picioare, dar ea nu se urni.

— Ce vrei?

— O să ignor cât de scorpie ești, pentru că n-am mai vorbit de ceva vreme. Dar nu întinde coarda.

Își coborî glasul, vorbindu-i aproape șoptit.

— Te-am sunat pentru că voiam să văd cum îți merge la Toronto. Locuiești tot pe Madison Avenue?

Începu să râdă și Julia-și duse mâna la gât.

— Stai departe de mine. Nu vreau să vorbesc cu tine și vreau să nu-l mai suni pe tata.

— N-ar fi trebuit să-l sun pe taică-tău dacă mi-ai fi răspuns la e-mailuri. În schimb, ți-ai șters contul.

— Ce vrei? repetă.

Gabriel se încruntă, privind-o preocupat, și-i făcu semn să-i dea telefonul. Ea clătină din cap.

— Am avut o conversație interesantă cu Natalie deunăzi, continuă vocea.

— Și?

— A zis că s-ar putea să ai niște poze care-mi aparțin.

— N-am nimic de-al tău. N-am luat nimic cu mine. Cred că știi asta.

— Poate că da. Poate că nu. Voiam doar să-ți spun că ar fi mare păcat dacă pozele alea ar ajunge pe mâna ziariștilor.

Făcu o pauză.

— Am un filmuleț sau două cu tine pe care le-aș putea face publice. Mă întreb ce-ar zice taică-tău dacă ar vedea o casetă cu tine în genunchi cu...

Auzind descrierea lui oribilă, Julia icni și scăpă telefonul din mână. Aparatul se izbi de parchet și alunecă spre picioarele lui Gabriel. Dar, între timp, Julia țâșnise deja spre baia de oaspeți. Se auzi până-n hol cum se chinuia să vomite și nu reușea.

Din nefericire pentru persoana care-o sunase, Gabriel auzise ultima lui amenințare. Ridică telefonul și-l duse la ureche.

— Cine e la telefon?

— Simon. Cine dracu' ești tu?

Gabriel șuieră involuntar și ochii i se îngustară.

— Sunt iubitul lui Julianne. Ce vrei?

Simon rămase tăcut pentru o clipă.

— Jules n-are iubit, imbecilule. Și nimeni nu-i spune *Julianne*.

Dă-mi-o înapoi la telefon!

Gabriel mârâi, un sunet jos, din capul pieptului.

— Dacă știi ce e bine pentru tine, o să faci ce spune ea și-o s-o lași în pace.

Simon râse.

— Habar n-ai cu cine ai de-a face. Julia e labilă psihic. E o fată cu multe probleme și are nevoie de ajutor specializat.

— În cazul ăsta, e tocmai bine că are o relație cu un specialist.

— Un specialist în ce? În prostie? Știi măcar cu cine vorbești? Tatăl meu e...

— Uite ce e, javra dracu', ai noroc că nu suntem față în față, pentru că ți-ai petrece restul serii pe masa de operație, în timp ce doctorii s-ar chinui să-ți coasă capul la loc. Dacă aflu c-ai căutat-o din nou, sub orice formă, o să-ți dau de urmă și nici măcar tatăl tău, oricine ar fi el, n-o să te mai poată aduce în simțiri. M-ai înțeles? N-o mai căuta niciodată.

Gabriel închise telefonul și dădu cu el de perete, făcându-l țândări. Bucăți din el se împrăștiară pe podea.

Închise ochii și numără până la cincizeci înainte de a se duce după ea. Nu fusese niciodată atât de furios. Sau mai dornic să omoare pe cineva. Noroc că Julia avea nevoie de el. Altfel, era sigur că i-ar fi dat de urmă puștanului ăluia și l-ar fi omorât.

Umplu un pahar cu apă și i-l duse Juliei. Era așezată pe marginea rece, de ceramică, a căzii din baia de oaspeți. Era cu capul plecat și-și ținea brațele încrucișate la piept. Îi tremura mâna, cu floarea de la el cu tot.

„Ce dracu' i-a făcut?“

Văzându-l, Julia încercă să-și tragă poalele rochiei mai jos, acoperindu-și genunchii. Observând încercarea ei instinctivă de a păstra un aer cuviincios, i se strânse inima.

— Julia?

Îi întinse paharul cu apă.

Ea bău încet, dar nu răspunse.

Se așeză lângă ea pe marginea căzii, trăgând-o spre el.

— Ți-a povestit despre relația mea cu el, nu-i așa?

Vocea ei era joasă, monotună.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— A vrut să vorbească iar cu tine, dar i-am zis să nu te mai sune.

Ea-și ridică privirea spre el, în timp ce o lacrimă i se scurgea agale pe obraz.

— Nu... nu ți-a zis nimic despre mine?

— A îndrugat ceva până când l-am amenințat, se strâmbă Gabriel. Și nu glumeam.

— E un tip foarte scârbos, șopti ea.

— Lasă-l în grija mea. Și, dacă asta înseamnă că va trebui să iau avionul spre Philadelphia ca să-i vorbesc față în față, asta o să fac. Și n-o să-i placă ce va păți dacă bat drumul până acolo.

Julia îl asculta doar pe jumătate. Simon o făcea să se simtă ca un obiect de care te folosești. Murdară. Jalnică. Și nu voia ca Gabriel s-o vadă așa. Nu voia ca el să știe ce se întâmplase. Niciodată.

— Iubito, ce voia?

— Crede c-am niște poze cu el și le vrea înapoi.

— Ce fel de poze?

Julia își trase nasul.

— Nu știi. Trebuie să fie unele tare nasoale dacă e așa îngrijorat.

— Ai așa ceva?

— Nu. Dar zice că el are filmulețe cu mine. Filmulețe personale. Se cutremură.

— Nu cred că-i adevărat, dar dacă mă înșel? Dacă face un trucaj și i-l trimite tatei? Sau îl postează pe net?

Gabriel își înăbuși valul de dezgust și întinse mâna să-i ștergă lacrimile.

— N-o să faci una ca asta, decât dacă e bătut în cap. Atâta timp cât crede că ai ceva care l-ar putea afecta, nu va acționa preventiv. Aș putea să vorbesc cu tatăl tău și să-i explic că l-am auzit pe ticălosul ăsta amenințându-te. Atunci, orice ar posta el pe net, o să poți să spui că e un trucaj făcut de un individ care te hărțuiește.

Julia se uită la el agitată.

— Nu poți. Tata deja e supărat pe mine c-o să vin la Selingsgrove cu tine. Nu trebuie să afle că suntem împreună.

Gabriel își trecu degetele prin părul ei, ștergându-i repede încă o lacrimă.

— Nu mi-ai spus că e supărat. Nu că l-aș învinovăți. Dar trebuie să-i spui ce s-a întâmplat în seara asta ca să nu-i mai dea lui Simon informații despre tine.

Julia încuviință.

— Pot să vorbesc mâine cu avocatul meu. Poți să faci o plângere împotriva lui și putem încerca să obținem un ordin de restricție. Putem să încercăm să aflăm și dacă are cu adevărat înregistrări cu tine sau dacă e doar o vrăjeală.

— Nu vreau să fac nimic care l-ar putea înfuria. Nu înțelegi — are relații sus-puse.

Gabriel strânse din buze. Voia s-o convingă să acționeze sau să acționeze el însuși în numele ei, dar era clar că era traumatizată. Și nu voia s-o necăjească și mai mult.

— Dacă te mai caută, o să vorbesc cu avocatul meu și puștiul ăsta va avea parte de chinuri cum n-a cunoscut în viața lui. Mâine mergem să-ți iei un telefon nou, cu număr de Toronto. Și ar trebui să-i spui tatălui tău să nu-l dea nimănui.

Îi ridică bărbia ca s-o facă să se uite în ochii lui.

— Nu poate ajunge la tine. Îți promit.

Zâmbi larg.

— Nu te lăsa păcălită de ochelari și papioane. Știu să mă apăr. Și n-o să las pe nimeni să te rănească.

O sărută cast pe buze și pe frunte.

— Când mergem acasă de Ziua Recunoștinței, o să fii ori cu tatăl tău, ori cu mine. Și, dacă ai nevoie de mine, va trebui doar să mă suni. Bine?

Ea murmură ceva, doar ca să-l asigure că l-a auzit.

— Julia?

— Da?

O strânse mai tare în brațe.

— Totul s-a întâmplat din vina mea.

Ea-l privi întrebătoare.

— Dacă n-aș fi plecat în dimineața aia — dacă m-aș fi întors la Selinsgrove după tine...

Ea clătină din cap.

— Aveam doar șaptesprezece ani, Gabriel. Tata ar fi scos pușca dacă veneai.

— Ar fi trebuit să te aștept.

Ea oftă, cu o expresie îndurerată.

— Nu știi cât regret că nu te-am așteptat. El e motivul pentru care nu-mi sărbătoresc ziua de naștere. Și tocmai mi-a stricat-o din nou.

Începu să plângă înfundat.

Gabriel o sărută, încercând să-i șteargă lacrimile.

— Nu te mai gânde la el. Acum suntem doar noi doi. Nimeni altcineva.

Julia voia să-l creadă. Dar, din nefericire, știa că trecutul de-abia începea s-o prindă din urmă. Tremura de teamă când se gândea la ce-aveau să aducă sărbătorile.

Julia avea un ghinion crunt când venea vorba de Ziua Recunoștinței.

Capitolul 24

Marți seară, Julia avu o conversație foarte tensionată cu tatăl ei în legătură cu evenimentele din weekend, chiar dacă nu-i spuse tot. Îl sună de pe noul ei iPhone, explicându-i de ce a trebuit să-și schimbe numărul. El încercase fără succes s-o prindă de trei zile, dar îi răspunsesese doar mesageria. Era nervos.

— Tată, a trebuit să-mi schimb numărul pentru că m-a sunat Simon.

— Oh, serios?

Tonul lui era ezitant, ceea ce-i trezi suspiciuni Juliei.

— Da, serios. A zis că tu i-ai dat numărul meu. Apoi m-a sunat și-a început să mă hărțuiască!

— Jigodia, mormăi Tom.

— O să-ți dau noul meu număr, dar vreau să nu i-l dai nimănui, mai ales lui Deb. În secunda doi ea o să i-l dea lui Natalie.

Tom continuă să vorbească singur, cum făcea de obicei. Până când își dădu seama că mai era cineva la celălalt capăt al firului.

— Nu-ți face griji în privința lui Deb.

— Ba da, tată, îmi fac griji în privința ei! Fiica ei ține legătura cu Simon. Dacă-i spune că vin acasă? Ar putea să apară la ușă!

— Exagerezi. N-o să bată drumul până aici. Am avut o conversație plăcută săptămâna trecută. A fost foarte politicos și a zis pur și simplu că aveai niște lucruri de-ale lui. Nu voia să te deranjeze, dar i-am dat numărul tău și i-am zis că poate să te sune.

— N-am nimic de-al lui! Și, chiar dac-aș avea, știi că nu vreau să vorbesc cu el. Nu e un tip de treabă, tată. În fața ta așa pare. Cu mine...

Julia tremură un pic.

— Ești sigură ca n-a fost o neînțelegere?

— E cam greu să înțelegi greșit când cineva te amenință și te hărțuiește, tată. N-are dreptul să stea de vorbă cu mine. N-are dreptul să-mi fie prieten. Și nicio scuză nu va șterge ce-a făcut.

Tom oftă.

— Bine, Jules. Îmi pare rău. N-o să dau nimănui numărul tău. Dar ești sigură că nu vrei să-i mai dai o șansă? Vine dintr-o familie foarte bună. Și toată lumea mai greșește.

Julia își dădu ochii peste cap, mai să-i sară din orbite și să se rostogolească pe podea. În clipa aceea și-ar fi dorit să fi fost o fire răzbunătoare. Și-ar fi dorit să-și întrebe tatăl dacă el s-ar fi împăcat cu mama ei după ce-ar fi văzut spectacolul peste care dăduse ea întâmplător când avea doisprezece ani — pe Sharon îndoită peste masa din bucătărie de unul din amicii ei. Dar nu-i stătea în fire să se răzbune, așa că n-o făcu.

— Tată, o fi el fiul unui senator, dar e și-o javră ordinară. Și ce s-a rupt nu mai poate fi cârpit. Crede-mă.

Tom oftă.

— Bine. Când vii acasă?

— Joi.

— Și vii cu mașina cu Rachel și Aaron?

— Așa plănuiesc. Vine și Gabriel.

Julia încercă să mintă cât mai convingător.

— Vezi să stai pe lângă Aaron și cât mai departe de Gabriel.

— De ce?

— Pentru că e soi rău. Mă mir că nu e la pușcărie. Tot ce pot să-ți spun e c-are noroc că s-a mutat în Canada.

Julia clătină din cap.

— Dac-ar fi fost infractor, canadienii nu i-ar fi dat viză de muncă.

— Canadienii primesc pe oricine. Chiar și teroriști.

Julia scoase limba, iritată de prejudecățile tatălui ei la adresa canadienilor, și începu să pună la cale vizita cu el, sperând, fără prea mult temei, că el se va ține de cuvânt.

După încă un seminar pe Dante în care Christa flirtă cu nerușinare cu Gabriel, Julia se trezi condusă acasă de Paul, care continua să fie prietenos și fermecător. O compătimiră pe Christa pentru noua garderobă, *sexy-balamuc*, și cizmele ei cu toc cui, *hai-să-te-seduc-până-nu-mă-pici*, apoi Julia îi ură o seară bună și intră în casă. Își făcu repede o supă de tăiței cu pui și ceai Lady Grey, și-și admiră cadourile de aniversare.

După ce petrecerea de ziua ei fusese întreruptă brutal de Simon, Gabriel îi turnase un pahar de vin și insistase ca ea să se așeze comod lângă foc în timp ce el pregătea cina. După cină și un tort aniversar cu lumânări, îi înmânase cadourile, înainte de a o conduce la culcare.

El stătuse treaz aproape toată noaptea, mângâind-o pe spate și pe brațe, frecându-și picioarele de ale ei. Ea se trezise de mai multe ori, confuză, ca după un coșmar, dar de fiecare dată el o alinase și-o strânsese mai tare în brațe. Se simțea în siguranță cu el, dar se temea de cum va reacționa el când avea să afle adevărul. Dacă își va face vreodată curaj să i-l spună.

iPhone-ul ei era unul din cadouri — oarecum. Duminică dimineață, când Gabriel îi întinsese spăsit bucațile rămase din telefonul ei vechi, pe ea o bufnise râsul, spre ușurarea lui. Când îi explică faptul că se înfuriase așa tare pentru că Simon o necăjise, încât îi spărsese

telefonul, Julia zâmbise. Acceptase recunoscătoare telefonul mai sofisticat pe care i-l luase el în loc, precum și lecțiile de folosire a drăcoveniei, pe care i le ținuse el răbdător.

Îi încărcase pe telefon pozele pe care le făcuse Rachel la Lobby, spre încântarea ei. Și-o ajutase să-și salveze toate numerele din agendă, deși ridică din sprânceană când ea îi spusese că trebuie să salveze numărul lui sub numele „Dante Alighieri“. De asemenea, insistase cu încăpățănare să aleagă un ton de apel personalizat pentru el.

Cadoul inițial de aniversare pe care i-l dăruise era o serie de reproduceri digitale ale ilustrațiilor de Botticelli din colecția lui Gabriel. Îi făcuse un album special pentru ele, cu numele ei gravat cu litere aurite pe copertă. Chiar dacă erau doar reproduceri, era o colecție neprețuită. Și-i scrisese o dedicație pe prima pagină, cu scrisul lui elegant:

Draga mea Julianne,

La mulți ani!

Îți urez ca fiecare an să fie mai bun ca acela dinainte

și să ai parte mereu de fericire.

Cu o afecțiune vie,

Gabriel

Ea atinsese cu blândețe dedicația, trasând cu degetul centrul literei G. Ilustrațiile erau, fără îndoială, cel mai frumos dar pe care-l primise vreodată.

În plus, Gabriel îi dăruise un album foto micuț, cu fotografii alb-negru. În unele din ele, era ușor de recunoscut. În celelalte, i se întrezărea doar chipul, sau o șuviță care cădea peste un gât lung și alb, sau se vedea o față care râdea cu ochii închiși. Se simțea frumoasă când Gabriel o săruta și când o atingea. Dar, văzând aceste fotografii, avu senzația că Gabriel îi văzuse frumusețea. O văzuse și o surprinsese pe peliculă, o immortalizase.

Unele fotografii erau sexy, unele erau nevinovate, pe când altele erau pline de tandrețe. Niciuna nu era stânjenitoare sau genul de fotografii compromițătoare dacă cineva i le-ar fi trimis tatălui ei sau le-ar fi postat pe net. Preferata ei era o poză în care era reprezentată din profil, în timp ce o mână cu degete lungi și albe îi ținea ridicat părul și un bărbat, al cărui chip era învăluit în umbră, îi săruta ceafa. Ar fi fost în stare să mărească fotografia aceea, s-o scoată sub formă de poster și s-o pună pe perete, deasupra patului ei, dând naibii reproducerea după Holiday.

„Du-te dracu', Simon, idiotule!”

— De ce mă suni? S-a întâmplat ceva? I-ai făcut ceva Juliei? Jur, Gabriel, dacă ai...

Gabriel își îndepărtă iPhone-ul de ureche, în timp ce soră-sa îl muștrulua ca la carte.

— Nu i-am făcut nimic Juliei, o întrerupse. Fostul ei prieten a sunat-o sâmbătă și a dat-o peste cap. Aș vrea să-mi lămurești niște lucruri.

— Mama mă-sii! Cum se simte?

— A fost foarte tulburată. Dar nu vrea să-mi spună prea multe.

— Normal că nu. De ce-ar discuta despre asta cu proful ei?

Gabriel se zbârli.

— Tocmai vorbeam despre Ziua Recunoștinței și plănuiam călătoria, când ne-a întrerupt jigodia.

— Pari un picuț cam oțărât, Gabriel. Ce te doare pe tine?

— Pentru că ticălosul ăsta, oricine-ar fi el, l-a aburit pe tatăl ei să-i dea numărul ei de telefon, ținut la secret, ca s-o poată hărțui.

— Futu-i! spuse Rachel.

— Cam așa. Prin urmare, înainte de a veni cu ea în Selinsgrove, unde e foarte posibil ca el să-i facă o vizită, aș vrea să știi cu cine am de-a face.

Sora lui rămase tăcută.

— Rachel? Aștept.

— Nu știu ce te aștepți să-ți spun. E vorba de trecutul Juliei. Trebuie s-o întrebi pe ea.

— Ți-am zis, nu vrea să-mi spună nimic despre asta.

— Poți s-o învinovățești? Dacă te-ai prins că e o jigodie, atunci știi de ce nu vrea să vorbească despre el. Nu vrea nici să-i rostească numele cu voce tare — așa de speriată e.

Rachel făcu o pauză și inspiră adânc.

— Tatăl lui Simon e senatorul John Talbot.

Gabriel clipi mărunț, recunoscând numele.

— Și?

— Julia l-a cunoscut pe Simon când erau amândoi în anul întâi. La început a dat-o pe spate, dar am dedus că poate fi un tip dificil. În anul doi, ea a fost plecată la Florența și, când s-a întors, s-au despărțit. N-am mai revăzut-o până să vin la tine. Aaron îl detesta pe Simon, așa că n-am petrecut prea mult timp cu ei.

Gabriel începu să spumege.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. În ce sens „dificil“? Era violent? O înșela? Abuza emoțional de ea?

— Sincer, nu știu toată povestea. Am pus câteva lucruri cap la cap dintr-o conversație pe care am avut-o cu Natalie, fosta colegă de cameră a Juliei. Simon era un imbecil arogant căruia îi plăcea s-o aibă pe Julia la braț. E clar că i-a distrus încrederea în sine. Cred că ne putem imagina restul.

— Mi-a zis că Julia are probleme. Că are nevoie de ajutor specializat.

— Individul e un mincinos ordinar, Gabriel. Ce te așteptai să-ți spună?

Rachel oftă exasperată.

— El e cea mai mare problemă a Juliei. Dacă vrei s-o ajuți, ar trebui să încerci să-i faci viața mai ușoară, nu mai complicată. Sper că n-o intimidezi cu vrăjelile tale înfumurate. I-a ajuns cât a fost cu ăla.

— De fapt, ne înțelegem binișor, pufni el.

— La fel de bine ca în pozele pe care ți le-am trimis? întrebă Rachel, râzând răutăcios.

— Avem o relație profesională.

— I-oi aburi tu pe ceilalți, dar cu mine nu-ți merge. Julia a cedat și-a recunoscut că avea o întâlnire sâmbătă seară și, să vezi coincidență, erai cu ea sâmbătă când a sunat-o Simon. Așadar, spune-mi, Gabriel, te-ai văzut cu Julia înainte sau după întâlnirea ei? Și cum a decurs întâlnirea?

— Ajungem în Selinsgrove joi. O aduc eu pe Julia acasă.

Tonul lui era glacial.

— Bun. Cred că trebuie să-i spună tatălui ei că vrea să stea la noi. Dacă Simon va veni în oraș, n-o s-o caute acolo. Și Gabriel, mulțumesc pentru ajutorul tău cu casa. A fost o mare ușurare pentru tata. Pentru noi toți, de fapt, inclusiv pentru Scott.

— Măcar atât puteam să fac. Pa, Rachel!

— Dacă o rănești, te omor. Acum du-te s-o înveselești și să *fi* blând cu ea. Altfel n-o s-o convingi niciodată să iasă din cochilie. Te iubesc.

— Eu — pa.

Gabriel îi închise oarecum stânjenit și se concentrează asupra seminarului de săptămâna următoare.

Dat fiind că se apropia sfârșitul semestrului, Julia avea din ce în ce mai mult de lucru. Pe lângă disertație, avea de scris eseuri pentru seminar, pe care trebuia să le predea pe 4 decembrie. Pe deasupra, lucra la dosarele de aplicare pentru programe de doctorat.

Ea și Gabriel vorbiseră în trecut într-o seară despre programele la care aplicase. El știa că ea vrea să meargă la Harvard și că-și concentrează cea mai mare parte a atenției asupra aceluși dosar de aplicare. Ce nu știa era că gândul de a pleca din Toronto și de a se

despărți de el era aproape de neîndurat pentru ea, astfel că, fără știrea lui, aplică și la Universitatea din Toronto.

În timp ce Julia își petrecea aproape fiecare zi și fiecare noapte lucrând, Gabriel înota prin lucrările pe care le avea de corectat și lucra la al doilea volum al său. Prefera să-și petreacă serile cu Julia, chiar dacă erau amândoi ocupați, și uneori reușea s-o convingă să lucreze la el. El se instala în birou, în timp ce ea-și întindea hârtiile pe masa din sufragerie. Dar de obicei nu rămânea prea mult așezată la masă. Cumva, sfârșea aproape invariabil în fotoliul de catifea roșie, în fața șemineului, mușcând dintr-un creion și mâzgălind ceva într-un caiet.

După un răstimp în care nu se văzuseră prea des, fu o ușurare când își târără amândoi bagajele spre taxiul care-i aștepta în fața apartamentului lui Gabriel, în seara în care plecau în vacanța de Ziua Recunoștinței. În timp ce se uitau la taximetristul care le pune bagajele în portbagaj, Julia își ridică privirea și văzu cum îi flutură părul lui Gabriel în bătaia vântului, care-i învârteja șuvițele în ochi.

Involuntar, întinse mâna și-i ridică părul de pe față, sărutându-l. Îi mângâie blând fața, încercând să-i spună din priviri ceea ce-i era teamă să spună prin viu grai.

Gabriel se uită în ochii ei, cu o văpaie în privire, și-o cuprinse de mijloc. O trase la pieptul lui, sărutând-o mai apăsat și mângâindu-i spatele prin haina militară. Ea se trase înapoi mai întâi, chicotind ca o școlăriță, în timp ce el o bătu pe furiș peste fund, cu un rânjet îngâmfat.

— Încă mai încerc să găsesc adjectivul potrivit, o tachineă, bătând-o încă o dată nonșalant, pe furiș. Deși-mi vine în minte „obraznic“.

— Fii cuminte, îl avertiză ea, jucându-se iarăși în părul lui.

— Trebuie să mă descarc, îi replică el, mișcând sugestiv din sprâncene. Timp de trei zile va trebui să rezist fără drogul meu.

Când sosiră la Aeroportul Pearson, Gabriel o trase spre coada exclusivistă de la ghișeul de îmbarcare pentru clasa întâi și pasagerii business al Air Canada, spre surprinderea Juliei.

— Ce facem? îl întrebă șoptit.

— Facem check-in-ul, îi răspunse el, tot în șoaptă, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Dar eu îmi permiteam doar un bilet la clasa economică.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Vreau să călătorești comod. În plus, ultima dată când am fost cu clasa economică, am sfârșit așezat pe un scaun ud de urină și asta m-a costat o pereche de pantaloni scumpi.

Julia ridică din sprânceană.

— Aveam destule puncte pentru a trece la clasa superioară, așa c-am cumpărat bilete economy și le-am convertit. Practic, îmi datezi doar contravaloarea biletului inițial. Nu c-aș vrea să-ți iau banii.

Julia îl privi curioasă.

— Urină, Gabriel? Nu știam că avioanele de la Air Canada au un sector alocat celor care fac pe ei.

El dădu din mână.

— Nu mă întreba. Dar nu vreau să mi se mai întâmple. În plus, măcar o să ne servească ceva de băut și o gustare mai substanțială decât covrigei.

O sărută blând, făcând-o să zâmbească.

Zborul spre Philadelphia fu relativ lipsit de incidente. După ce blocă funcția de apelare, Gabriel își continuă lecțiile de folosire a iPhone-ului pentru începători, arătându-i diversele aplicații de pe telefonul lui și întrebând-o dacă le voia și ea. În timp ce-și băga nasul în programele lui, ea descoperi funcția de iPod și parcurse fișierele lui cu muzică — Mozart, Chopin, Berlioz, Rahmaninov, Beethoven, Matthew Barber, Sting, Diana Krall, Loreena McKennitt, Coldplay, U2, Miles Davis, Arcade Fire, Nine Inch Nails...

Din greșeală, apăsă pe un buton și ajunse la contul lui de mail de la facultate. Își aruncă un ochi în treacăt la mesaje, în timp ce încerca

să treacă la aplicația pentru vizualizarea pozelor, și fu șocată să descopere că atât doamna profesoară Singer, cât și o anume *Paulina Grușeva* îi trimiseseră e-mailuri în cursul săptămânii. Rezistă tentației de a-i citi mesajele și închise aplicația. Gabriel studia atent, cu ochelarii pe nas, un articol dintr-o revistă de specialitate, fără a avea habar de ceea ce tocmai se întâmplase.

„De ce-i trimit e-mailuri?” Răspunsul era evident, dar asta n-o împiedică să-și pună întrebarea. Începu să-și roadă unghia, gânditoare.

Gabriel încercase mai multe din pozele alb-negru cu ea pe telefon, inclusiv câteva pe care nu le văzuse înainte. În timp ce le parcurgea, el observă, nu se știe cum, ce făcea Julia. Rușinat, încercă să-i smulgă telefonul din mână, dar ea-l ținu bine, izbucnind în râs. Nedorind să facă o scenă de față cu ceilalți pasageri, el se trase mai aproape de ea și-o amenință, în șoaptă, c-o s-o sărute până n-o să mai știe de ea.

Ea-i înapoie telefonul.

Se cuibări lângă Gabriel, în timp ce el puse deoparte revista și scoase din servietă un volum cartonat.

— Ce citești?

Vocea ei blândă îl trezi din reflecție.

Îi arată coperta. *Sfârșitul unei iubiri*, de Graham Greene.

— E bună?

— De-abia am început-o. E considerat un scriitor foarte bun. A scris scenariul la *Al treilea om*, unul din filmele mele preferate.

— Titlul sună deprimant.

— Nu e despre ceea ce crezi.

Se foi în scaun.

— Mă rog, e, dar nu e. E despre credință și divinitate și poftă trupească... O să ți-o împrumut când o termin.

Îi rânji și se aplecă s-o sărute pe ureche.

— Poate c-o să-ți citesc cu voce tare din ea când suntem amândoi în pat.

Julia se îmbujoră la auzul comentariului, dar zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

O sărută blând pe frunte. Ea se cuibări în el, relaxându-se. El se trezi studiind-o din când în când pe deasupra ochelarilor.

Îi era greu să spună în cuvinte ce simțea când o avea lângă el. Cât de împăcat se simțea de fiecare dată când îl atingea sau când savurau plăceri simple — muzica, literatura, mâncarea sau vinul. Ea-i trezea cele mai strani emoții și dorințe, de pildă dorința de a-i citi ceva, de a împărți același pat cu ea, în mod cast, de a o acoperi de daruri, extravagante sau modeste, de a o ocroti de rău și de a o face zilnic să zâmbească.

„Poate că asta e fericirea, își zise. Poate că nu-i mult diferită de relația pe care o aveau Richard și Grace.“

Gândul îl intrigă.

„O iubești.“

Gabriel tresări brusc. „De unde venise acea voce? Oare cineva o spusese cu voce tare?“ Se uită repede în jur, dar ceilalți pasageri de la clasa întâi moțâiau sau aveau alte preocupări. Nimeni nu se uita la profesorul agitat sau la frumusețea care picotea lângă el.

„E prea curând. Pur și simplu nu e cu puțință. Nu se poate să fiu îndrăgostit de ea.“ Gabriel clătină din cap, încercând să alunge vocea aceea, indiferent de unde venea, și foarte tulburat, își întoarse atenția asupra cărții.

După ce ajunseră la Philadelphia, Gabriel scoase din garajul aeroportului Jeep-ul Grand Cherokee pe care-l închiriasse.

— La ce hotel ai făcut rezervare? îl întreabă Julia, uitându-se pe geam, la orașul cufundat în întuneric.

— La Four Seasons. Îl știi?

— Știu unde e, dar n-am stat niciodată acolo.

— E foarte fain. O să-ți placă.

Ceea ce omise să-i spună Gabriel era faptul că rezervase un apartament cu vedere panoramică spre parcul Logan Circle. Totodată, omise să-i spună Juliei că apartamentul lor avea o baie superbă de marmură,

cu o cadă minunată. Julia observă cada înainte să observe panorama. Asta ca să nu mai pomenim de coșul cu fructe pe care directorul hotelului îl trimitea întotdeauna din partea casei oaspeților de onoare.

— Gabriel, murmură ea cu respirația tăiată, e superbă. Mi-ar plăcea să fac o baie cu spumă, dar...

El îi zâmbi și-o apucă blând de braț, conducând-o spre baie.

— N-o să te deranjeze nimeni și însoțitorul tău va fi un cavaler desăvârșit.

Făcu o pauză, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Dacă nu cumva vrei să te spăl pe spate. Caz în care va trebui, mai întâi, să mă legi la ochi.

Julia zâmbi larg.

— Am putea să te legăm cu un papion de-al tău, îi șopti.

Gabriel rămase cu gura căscată. Apoi, Julia izbucni în râs și el realiză că-l tachina numai. „Nebunatică.“

În timp ce-o urmărea cum își scoate halatul de baie și papucii din geamantan, realiză rapid că în niciun caz nu va putea sta cuminte în camera de zi în timp ce Julia făcea o baie cu spumă. Situația i-ar fi amintit prea mult de povestea regelui David. Așa că bălmăji o scuză cum că trebuia să caute un ziar și coborî în hol. Se hotărî să evite barul, din cauza femeilor cu un aer hămesit care mișunau pe-acolo, așa că se așeză în schimb într-un fotoliu, într-un colțișor retras, savurând un sendviș și un pahar cu vin. Luă un exemplar din *Philadelphia Inquirer* și-și petrecu următoarea oră încercând să fenteze femeile mai sus-amintite și să nu se gândească prea mult la trupul minunat al Batșebeii* care se îmbăia la etaj.

Când se intoarse, în încăpere plutea parfumul de vanilie și Julia era cuibărită în pat ca o pisică. Pieptul i se mișca în ritmul respirației, iar părul ei lung și negru era revărsat pe cuvertura verde ca salvia. Era tot în halatul de baie violet și avea în picioare papuceii cu toc.

* Una din soțiile regelui David, de o frumusețe legendară, pe care acesta ar fi văzut-o pentru prima dată, conform legendei, în timp ce ea se îmbăia. (N. t.)

Gabriel o privi o clipă cum doarme și simți cum îl năpădește un val de emoție. În timp ce încerca să-și lămurească sentimentele, realizează că Universitatea nu era singurul obstacol în calea evoluției relației dintre ei. El și secretele lui reprezentau un alt obstacol.

Precum și secretele ei.

Își jurase că nu va face dragoste cu ea decât după ce-i va dezvălui totul. Deși îl îndurera, știa că ar fi mai bine să aștepte până ce-avea să facă și ea același lucru. Asta însemna să aștepte până când Julianne se va simți în siguranță și îndeajuns de în largul ei cu el pentru a-i dezvălui în sfârșit ce se întâmplase între ea și Simon. Altfel, n-avea să cunoască decât o latură a ei, n-o va cunoaște pe deplin. Și trebuiau să se cunoască pe deplin.

Era important pentru el să nu încalce litera regulamentului în ceea ce privea relațiile profesor-student, chiar dacă încălcau spiritul. Pe deasupra, deși avusese fantezii legate de împingerea relației lor fizice la un nou nivel, amenințările lui Simon îi spulberaseră acele fantezii.

Știa, bazându-se pe reacția ei receptivă, că ar fi dispusă să-i dea o mână de ajutor când se masturba sau să facă sex oral cu el înainte de sfârșitul semestrului. Asta i-ar fi ostit cu siguranță poftele și i-ar fi îndeplinit o parte din dorințe, temporar. Dar, după ce auzi că exista riscul ca Simon să fi înregistrat o întâlnire foarte intimă, Gabriel n-avea de gând în niciun caz să-o convingă să facă acel lucru. Era hotărât să-o trateze cu blândețe și cu respect și să nu grăbească lucrurile pentru a-și satisface poftele. Deși n-ar fi folosit acest termen, pe lângă o relație sexuală, Gabriel tânjea după *intimitate* și, din cauza a ceea ce deducea că se întâmplase în trecutul Juliei, nu era dispus să aibă niciun fel de contact carnal cu ea înaintea actului sexual propriu-zis.

Știa că, luând această decizie, hotărând să nu facă dragoste cu ea înainte de a-și dezvălui secretele, își reducea progresiv șansele de a ajunge la o astfel de intimitate. Dar își dorea mai mult cu ea, nu mai puțin, și cu siguranță nu ceea ce-i răpise fostul ei iubit, o băjbăială

pe întuneric menită să imite adevărata comuniune la care se putea accede prin sex. Astfel de băjbăieli îl lăsau întotdeauna pe Gabriel nesatisfăcut, tânjind cumva după mai mult.

Julianne merita un bărbat care era dispus să-i dăruiască totul, cu răbdare și tandrețe, concentrându-se pe comuniune, nu unul care s-o folosească pur și simplu pentru a-și satisface pofta trupească. Merita să fie adorată, venerată chiar, mai ales când avea s-o facă pentru prima dată. Să fie al naibii dacă nu-i va oferi exact asta.

Oftă din rărunchi și se uită la ceas. Era aproape două dimineața. Amândoi aveau nevoie de odihnă. O descălță ușurel și o luă în brațe, încercând să dea la o parte cuvertura. Halatul ei se desfăcu, dezvelindu-i gâtul grațios, clavicula și un sân. Era ceva desăvârșit. Pe pielea albă ca laptele se profila un sfârc trandafriu. Atât de delicat. Atât de rotund.

Categoric nu era privilegiștea pe care avea nevoie s-o vadă în clipa de față.

Se chinui s-o strecoare sub cuvertură astfel încât să nu-i dezvelească și alte părți, apoi trase ușor de halat până când era acoperită la loc, rezistând eroic dorinței de a-i cuprinde sfârcul între degete. Sau cu buzele. Era o privilegiște pe care n-avea s-o uite niciodată. Julianne arăta splendid înveșmântată, dar Julianne dezgolită era precum Venus a lui Botticelli.

Se îndreptă spre fereastra cu vedere spre Logan Circle și începu să scotocească prin coșul de fructe. Își turnă un pahar de apă Perrier și mănca un măr și, când fu sigur că se putea controla, se schimbă într-un tricou și pantaloni de pijama și se strecură în pat, fără să facă vreun zgomot.

Ea oftă simțind mișcarea și se întoarse instinctiv cu fața spre el. Acest gest simplu, mărunț, făcu să crească inima în el. Chiar și în somn, îl recunoștea și-l dorea. O trase în brațe, învelită, și-o sărută de noapte bună.

Adormi mulțumind Cerului că mai era doar o săptămână până la sfârșitul semestrului.

Când sosiră în Selinsgrove, a doua zi, după-amiază, se îndreptară direct spre casa lui Richard. Julia își sună tatăl de îndată ce intrau cu mașina pe alee.

— Jules! Bine-ai venit acasă! Cum ai călătorit?

— Bine. A trebuit să plecăm foarte devreme, dar mă bucur că m-am întors.

Tom găjâi în telefon.

— Apropo, Jules, deja i-am spus lui Richard că eu n-o să pot să iau cina cu voi. Deb s-a cam șucărit că voiam să-i trag clapa, așa că i-am zis c-o să iau cina cu ea și copiii în seara asta. Rachel a propus să rămâi la ea, ca să nu stai singură acasă.

— Oh.

Julia se uită la Gabriel, în cumpănă.

— Deb a zis că ești bine-venită și i-ar face plăcere dacă vrei să vii și tu.

— Categoriec nu.

Tom oftă.

— Atunci poate ne vedem la Kinfolks și luăm micul dejun împreună mâine-dimineată.

Julia-și fixă atenția asupra unghiilor, întrebându-se de ce era întotdeauna pe locul doi sau trei în viața tatălui ei.

— Bine. O s-o rog pe Rachel să mă aducă. Pe la nouă?

— Sună bine. Oh, și, Jules, salutări lui Rachel și Aaron. Și ține-te departe de Gabriel.

Ea se înroși de nervi.

— Pa, tată.

Îi închise telefonul și se uită la Gabriel.

— Ai auzit, nu?

— Da.

O luă de mână și-i mângâie podul palmei cu buricul degetului mare.

— Avem câteva minute la dispoziție până să observe lumea c-am ajuns. Pot să te întreb cum a reacționat Tom când i-ai povestit faza cu Simon? N-ai vrut să-mi spui înainte.

Julia își lăsă ochii în jos, privind mâinile lor împreunate, și urmărind felul în care-o atingea el.

— Julianne?

— Scuze. Hm, a zis că n-o să-mi mai dea numărul oricui.

Gabriel avea o expresie sumbră.

— I-ai pomenit de filmuleț?

— Nu, și nici n-am de gând.

— E tatăl tău, Julianne. N-ar trebui să știe ce se întâmplă ca să te poată proteja?

Julia ridică din umeri, uitându-se pe geam.

— Ce poate să facă? E cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

Gabriel se opri, cu degetul în palma ei.

— Asta a zis tatăl tău?

— Nu chiar.

— O să ia în serios povestea asta?

— Simon l-a păcălit, cum păcălește pe toată lumea. Tata crede că e doar o neînțelegere.

— De ce Dumnezeu ar crede că e o neînțelegere? Ești fiica lui, pentru numele Domnului!

— Tatei i-a plăcut mult de el. Și nu știe mai nimic despre ce s-a întâmplat între noi.

— De ce nu i-ai povestit?

Julia se întoarse spre Gabriel, cu o expresie disperată.

— Pentru că nu vreau să știe. Oricum nu m-ar crede și nu pot să-mi pierd singurul părinte pe care îl mai am.

— Julia, în niciun caz tatăl tău nu s-ar dezice de tine pentru că te-ai despărțit de prietenul tău.

— Toată viața a fost cu ochii pe mine să vadă dacă ajung ca mama. Nu vreau să mă privească așa. E singura rudă pe care-o mai am.

Gabriel închise ochii și-și sprijini capul de spătarul scaunului.

— Dacă puștiul ăla te-a obligat să faci lucruri pe care n-ai vrut să le faci, dacă te-a agresat sau a profitat de tine, atunci trebuie să-i spui tatălui tău. Trebuie să știe.

Julia oftă încet.

— E prea târziu acum.

Deschizând ochii, Gabriel se uită la ea și-i cuprinse fața în mâini.

— Julia, ascultă-mă. Într-o bună zi va trebui să-i spui cuiva.

Ea clipi mărunț, încercând să-și stăpânească lacrimile.

— Știu.

— Mi-aș dori ca acea persoană să fiu eu.

Ea încuviință, semn că-l înțelegea, dar nu-i făcu nicio promisiune.

Gabriel se aplecă spre ea și-o sărută cast pe buze.

— Hai. Probabil că toată lumea ne-așteaptă.

De îndată ce intrară pe ușă, Julia avu o senzație... bizară. Mobila era așezată ca întotdeauna. Decorul era neschimbat, cu excepția florilor proaspete pe care Grace le punea de obicei într-o vază mare, pe una din măsuțele laterale. Dar, de cum ieși din hol și se uită în jur, realiză că întreaga casă părea pustie, rece, părăsită, chiar dacă era plină de oameni. Grace fusese sufletul casei și acum toată lumea îi simțea lipsa.

Julia se înfioră involuntar și, fără vreun avertisment, Gabriel îi puse mâna pe spate — o atingere blândă, plină de căldură, menită s-o liniștească —, retrăgându-și-o repede. Nici măcar nu se uitaseră unul la altul. Ea simți lipsa atingerii lui liniștitoare și se întrebă ce însemna gestul.

— Julia!

Rachel veni spre ea din bucătărie, aproape în goană.

— Mă bucur așa tare că ești aici.

Cele două prietene se îmbrățișară și apoi Rachel îl îmbrățișă pe Gabriel. Scott, Aaron și Richard se ridicară de pe scaune, pentru a-i întâmpina pe rând pe nou-veniți.

Julia încercă stânjenită să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-și exprima, față de Richard, regretele pentru că nu ajunsese la înmormântare, dar Rachel o întrerupse.

— Hai să te scoatem din haina asta. Tocmai făceam cocktailuri Flirtini. Gabriel, servește-te. Berea e în frigider.

Julia mormăi ceva care-i scăpă lui Gabriel și cele două femei se făcură nevăzute în bucătărie, lăsându-i pe bărbați să se întoarcă la meciul de fotbal american.

— Sper că Gabriel s-a purtat frumos cu tine în timpul călătoriei, zise Rachel, turnând câteva ingrediente într-un shaker.

— Da. Am avut noroc că m-a adus el, altfel ar fi trebuit să fac autostopul. Tata s-a hotărât să-și petreacă seara cu Deb și copiii ei. Cred că voi rămâne aici în seara asta.

Julia își dădu ochii peste cap, simțindu-se în continuare dezamăgită de alegerea tatălui său.

Rachel îi zâmbi compătimator și-i întinse un Flirtini.

— Ai nevoie să bei ceva. Și poți să rămâi tot weekendul, dacă vrei. De ce să stai singură acasă când poți să stai aici cu mine, bând cocktailuri?

Julia chicoti și luă o gură zdravănă din cocktail. Apoi cele două prietene se puseră la curent cu una, alta. Când trecură deja la al doilea rând de Flirtini și începură să abordeze teme oarecum indiscrete, se termină meciul, astfel că bărbații fură eliberați de sub robia televizorului mare, cu plasmă, din camera de zi. Grace exilase drăconvenia la subsol, dar, între timp, Richard îl eliberase condiționat.

Bărbații li se alăturară fetelor în bucătărie, trecându-și unul altuia snackuri și sticle de bere și dându-i lui Rachel sfaturi legate de cum ar trebui să gătească friptura de curcan, deși nu le ceruse nimeni.

— L-ai lăsat prea mult la cuptor. O să fie prea uscat, ca friptura de curcan din *National Lampoon's Christmas Vacation*.

Scott îi făcu cu ochiul Juliei peste umărul lui Rachel.

— Scott, încetează, dacă nu vrei să te tai.

Rachel deschise ușa cuptorului Viking și începu să ungă curcanul, uitându-se îngrijorată la termometru.

— Arată superb, iubito.

Aaron o sărută pe obraz, luându-i pensula pentru uns din mână, un pic îngrijorat c-ar putea fi tentată să-și împungă fratele cel agasant.

Scott era cel mai mare dintre copiii biologi ai lui Grace și Richard. Era născut cu cinci ani înaintea lui Rachel. Era un tip amuzant, pus pe glume și adesea cam slobod la gură. La un metru nouăzeci, era cu doi centimetri mai înalt decât Gabriel și ceva mai solid. Ca și Rachel, moștenise părul și ochii lui Richard și o inimă de aur, mai puțin când venea vorba de fratele lui adoptiv.

— Julia, mă bucur să te revăd. Rachel mi-a spus că îți merge bine la facultate.

Richard veni să se așeze lângă ea, pe un scăunel liber.

Julia zâmbi. Richard era un bărbat de o frumusețe clasică, cu un păr deschis la culoare, care începuse să încărunțească, și ochi blânzi. Era profesor de biologie la Universitatea din Susquehanne, specializat în anatomie umană, mai exact, în studiul neuronilor. În ciuda inteligenței și a farmecului său, era adesea ultimul care deschidea gura; locvacitatea lui Grace fusese contrapunctul perfect la atitudinea lui taciturnă. Fără ea, părea... pierdut. Julia simțea cât de însingurat este și o citea în ridurile apărute în colțul ochilor lui. Părea mai slab și mai bătrân.

— Mă bucur tare mult să fiu aici, Richard. Îmi pare rău că n-am venit în septembrie.

Îl privi spășită și el o bătu liniștitor pe mână.

— Am cursuri interesante. Îmi plac.

Julia se strădui să nu se foiască, mai ales când simți doi ochi albaștri, pătrunzători, ațintiți asupra ei.

— Gabriel zicea că îi ești studentă.

— Da, cum merge? întrebă Scott. Înțelegi vreo iotă din ce zice? Sau ai nevoie de traducător?

Scott glumea și Julia știa asta, dar, cu coada ochiului, îl văzu pe Gabriel crispându-se.

— E cursul meu preferat, spuse încet. Seminarul pentru masteranzi și doctoranzi al domnului profesor Emerson e considerat cel

mai bun curs de profil din facultate. A ținut o prelegere în octombrie, la care au participat peste o sută de oameni. I-a apărut și fotografia în ziarul universității.

Rachel ridică din sprânceană și se uită cu ochii îngustați de la Julia la Gabriel și înapoi.

— *Domnul profesor Emerson?* Trebuie să te excite teribil chestia asta, Gabe. Așa-ți spun și gagicile? Trebuie să fie foarte sexy când ți-o spun în dormitor, zise Scott râzând în hohote.

— În primul rând, Scott, nu am *gagici*. Și, nu, *doamna* absolut specială cu care mă văd nu-mi spune așa, îi răspunse Gabriel, pe un ton glacial, ieșind vijelios din cameră.

— Scott, te-am rugat să te porți frumos, îl dojeni Richard, cu voce scăzută.

— Tată, glumeam. Prea se ia în serios — cineva trebuie să-l scuture un pic. Și i-a plăcut mereu să zburde din floare în floare. Așa că, zău, care-i faza?

— S-ar părea că Gabriel are prietenă. Lasă-l să se bucure de asta, interveni Aaron calm, cu o undă surprinzătoare de compasiune în glas.

Pe chipul lui Richard se intipărise o expresie stranie.

— Ce-i cu voi? Sărbătoarea asta e și-așa dureroasă, n-avem nevoie de rahaturile voastre pasiv-agresive.

Vocea lui Rachel le acoperi pe celelalte când se ridică în picioare, cu mâinile-n șolduri, uitându-se urât la Scott.

— Scuze pentru exprimare, tată.

— De ce trebuie ca totul să se învârtă în jurul lui? Ultima dată când am verificat, era doar unul din patru frați, spuse Scott, fără să glumească de data asta.

Scott nu mai glumea acum.

— Pentru că se străduiește! Spre deosebire de tine. Acum treci încoace și scurge cartofii ăștia, în puii mei, ca să poți să începi să-i pisezi pentru piure. Aaron o să scoată curcanul din cuptor, iar tu, Julia, vrei te rog să te duci după Gabriel? Vreau să-l pun să aleagă niște sticle de vin din pivniță.

— Pot să fac și eu asta, protestă Richard. Poate trebuie să-i lăsăm un răgaz.

— A avut un răgaz. Cu condiția ca Scott să promită c-o să se poarte frumos.

Îl privi încruntată până ce el încuviință.

— Pe deasupra, tată, tu trebuie să secționezi curcanul. *Julia*.

Rachel înclină din cap, arătând spre etajul superior, și Julia încuviință, ieșind tiptil din bucătărie. Urcă repede scara și traversă holul, oprindu-se în fața ușii întredeschise a fostului lui dormitor. Bătu încet.

— Intră.

Părea țâfnos.

Camera nu mai fusese redecorată de când Gabriel împlinise șaptesprezece ani. Singura schimbare era că dispăruseră posterele lui cu formații și pozele cu femei îmbrăcate sumar. În mijlocul camerei trona un pat dublu, sub fereastra mare, cu vedere spre pădure. Un șifonier mare, foarte vechi, străjuia de-a lungul unui perete, în timp ce peretele opus era acoperit de trei corpuri masive de bibliotecă și un casetofon vechi. Aproape întreg decorul era într-o nuanță masculină de bleumarin, inclusiv covorul lung cât camera.

Julia îl privi desfăcându-și bagajul și punând pe pat, cu gesturi metodice, hainele împăturite. Când o văzu, Gabriel se îndreptă de spate și-i zâmbi.

— Acum înțelegi de ce prefer să stau la hotel?

— Îmi pare rău, Gabriel. Ar fi trebuit să fac ceva. Să spun ceva.

— Trebuie să faci ce faci de obicei — să taci și să înghiți.

Lasă hainele pe care le avea în mână și veni într-o clipită lângă ea.

— Noroc că ne-am hotărât să păstrăm secretul asupra relației noastre. Scott n-are o părere prea bună despre mine și reputația ta ar fi compromisă prin asociere.

— Nu mă deranjează. N-are decât să-mi distrugă reputația.

El zâmbi, mângâind-o pe obraz.

— Pe mine mă deranjează. Foarte tare.

Își drese glasul.

— În seara asta, după ce se culcă toată lumea, aş vrea să te scot la o plimbare.

— Mi-ar face plăcere.

— Cel puțin voi avea ceva de așteptat la care să mă gândesc cu nerăbdare.

Gabriel o îmbrățișă pătimaș. Îi strecură pe dată limba în gură, punându-și mâinile pe fundul ei și strângându-l fără urmă de rușine.

Julia uită pentru o clipă că era în casa tatălui lui, dar când realizează se zbătu gata să-i scape din brațe.

— Nu... se poate.

Gabriel o privea.

— *Dar am nevoie de tine.*

O înșfăcă în brațe și-și înfipse mâinile în părul ei.

— Am nevoie de tine, Julianne. În clipa asta.

Auzindu-i tonul disperat, ea simți că se topește toată. Gabriel îi atinse gâtul cu buzele, își frecă nasul de pielea ei, mușcându-i încetișor umărul. Închise ușa de la dormitor cu piciorul și-i descheie pe dată doi nasturi de la cămașă, pentru a dezveli pielea imaculată de deasupra sutienului ei. Strângându-i rotunjimile posteriorului ei, o ridică și-o lipi de ușă, încolăcindu-i picioarele în jurul șoldurilor lui. Julia icni, șocată de apropierea subită, de contactul nemijlocit dintre trupurile lor.

Își lăsă buzele să-i alunece de-a lungul pieptului ei, deasupra sânilor, oprindu-se pentru a-și strecura vârful limbii pe sub dantela roz-deschis. Julia își dădu capul pe spate și gemu, întinzându-și mâinile spre părul lui, îmbiindu-l să meargă mai departe. Ca răspuns, Gabriel trase centrul cupei cu degetul lui lung, lăsându-și mâna să alunece încetișor în căușul cupei, sprijinindu-i coapsa dreaptă cu cealaltă mână.

Ea făcu ochii mari când palma lui caldă îi cuprinse sânul gol și gura lui începu să-i sugă încetișor pielea de la baza gâtului. Deși o

durea sufletul, îi dădu mâna la o parte și se trase înapoi, făcându-l să-i dea drumul.

— Gabriel, îmi pare rău. Nu se poate.

Își aranjă repede sutienul. Se zbătu un pic, dar el nu-i dădu drumul. Roșie toată, își feri privirea de ochii lui care aruncau scânteii.

— Știi că ești supărat. Și aș vrea să te consolez, dar ne așteaptă toți jos. Rachel vrea să alegi un vin pentru cină.

Gabriel se uită lung la ea, cu o expresie nouă, și-o lăsă cu grijă jos. Ea-și încheie repede nasturii la cămașă și încercă să-și îndrepte pantalonii.

— Ai o părere prea bună despre mine.

Julia netezi marginea covorului cu botul ascuțit al ghetei.

— Mă indoiesc sincer.

— Ceea ce-am făcut a fost ceva urât, care nu se cade. Iartă-mă.

Îi mângâie cu degetul semnul roșiatic care răsărise pe pielea ei, în urma asaltului gurii lui, și-i trase mai bine cămașa, încheindu-i nasturele de sus. Acum arăta de parcă ar fi fost într-o sectă.

Ea se uită în ochii lui întunecați, tulburați.

— Gabriel, ești obosit după ziua de ieri și e o sărbătoare cu multe emoții. Știi că n-a fost cu intenție. Te simți mai bine când mă atingi. Sincer, și eu.

Își lăsase din nou capul în pământ.

— Vino încoace, îi șopti el, intinzându-se și strângând-o în brațe. Te înșeli, să știi, a fost cu intenție. Sigur că mă simt mai bine când te ating. Dar îmi pare rău c-am sărit așa pe tine. Nu gândeam...

Gabriel părea dezgustat de sine.

— Nu mi-ai făcut niciun rău.

El zâmbi, cu buzele în părul ei, și-o sărută pe frunte.

— Mă voi strădui să fiu demn de tine. Dacă n-ai fi fost tu aici, aș fi plecat deja.

— Ba nu, n-ai fi plecat. Richard are nevoie de tine. Și nu l-ai lăsa niciodată la nevoie.

Chipul lui se înnegură. O sărută din nou, ca un prieten mai curând decât ca un iubit, și se întoarce din nou spre bagaj.

Julia ieși încetișor din cameră și coborî scările, întrebându-se cum avea să decurgă cina. Se opri la parter ca să se uite în oglindă, sperând că nu se vedea că tocmai avusese, pe furiș, un moment de tandrețe cu profesorul ei.

Capitolul 25

Rachel stabilise unde avea să stea fiecare. Richard se așeză în capul mesei, în timp ce ea se așeză în locul lui Grace, la celălalt capăt, ca să fie mai aproape de bucătărie. Scott și Aaron stăteau pe o latură a mesei, iar Julia și Gabriel pe cealaltă. Julia îi simți privirea ațintită asupra ei, dar el nu încercă s-o atingă pe sub masă, spre dezamăgirea ei.

Rachel studie noua ținută austeră a Juliei și se uită cu coada ochiului la Gabriel. El își ignoră sora, concentrându-și toată atenția asupra șervetului de in.

Înainte de a începe să mănânce, Richard își rugă membrii familiei să se țină de mâini ca să poată spune rugăciunea. Când Gabriel o atinse pe Julia, ea se simți electricizată și-și retrase repede mâna. Rachel observă, cu ochi de vultur, reacția ei, dar nu zise nimic, mai ales că Julia îi dădu într-un final mâna lui Gabriel.

— Tatăl nostru, îți mulțumim pentru ziua de azi și pentru multele Tale daruri. Ți mulțumim pentru țara noastră, căminul nostru, hrana noastră. Ți mulțumesc pentru familia mea minunată

și pentru că ne-am reunit, pentru scumpa mea soție, dragostea vieții mele...

Șase perechi de ochi se deschisera brusc. Cinci se întoarseră spre capul mesei. Doi ochi cenușii se închiseră imediat, acoperiți de o mână.

Fusese o scăpare. Descrierea ei îi venise instinctiv pe buze, ca întotdeauna când spunea rugăciunea pentru toată familia. Dar efectul iminent fu dramatic. Începură să-i tremure umerii.

— Oh, Doamne! murmură Julia.

Rachel țâșni imediat de pe scaun, cuprinzându-și tatăl de umeri și încercând să-și rețină propriile lacrimi. Aaron încheie repede rugăciunea în locul lui Richard, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și, când spuseră *Amin*, toată lumea își șterse o lacrimă. Începură să-și dea din mână în mână tăvile cu friptură, legume și piureul lui Scott.

Toată lumea, în afară de Gabriel. El rămase încremenit, cu o expresie stoică, cu pumnii încheștați pe lângă corp, uitându-se la tatăl lui adoptiv cum plânge. Pe sub masă, Julia întinse timid mâna spre genunchiul lui. Văzând că el nu tresare și nici nu-i împinge mâna, nu și-o luă de pe genunchiul lui. Într-un final, el îi luă mâna într-a lui și i-o strânse.

Julia simți că încordarea lui începea să se risipească înainte să-i dea drumul la mână. În timpul mesei, el își încolăci piciorul stâng în jurul piciorului ei drept, ținând secret contactul lor prelungit.

În timp ce familia savura o plăcintă cu dovleac cumpărată, Richard îi povesti Juliei că urma să se mute la Philadelphia în ianuarie și să lucreze pe un post de cercetător la Centrul de Neuroștiințe din cadrul Spitalului Universitar Temple.

— Ai vândut casa?

Privirea lui se îndreptă spre Gabriel, revenind asupra Juliei.

— Da. Am cumpărat un apartament pe lângă Rachel și Aaron. O să pot să mă concentrez pe cercetările mele din Philadelphia și nu va mai trebui să predau. Încă nu sunt pregătit să ies la pensie, dar aș vrea să încerc altceva.

Julia se întristă la gândul că vechiul lor cămin va fi înstrăinat, dar spuse doar lucruri încurajatoare în legătură cu planurile lui. „Probabil de-asta vrea Gabriel să mergem în livadă în seara asta.”

— Așadar, Gabriel, ce-ar fi să ne povestești despre călătoria pe care urmează s-o faci în Italia? spuse Richard privind-și zâmbind fiul adoptiv.

În clipa aceea, Rachel și Aaron se uitară la Julia. Julia continuă să-și mănânce plăcinta cu dovleac ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, făcând eforturi să nu pară c-a rămas încremenită. Iar Gabriel îi căută mâna pe sub masă, strângând din dinți. Julia aproape că auzi cum i se încheștase maxilarul.

— Pleci în Italia? Frate, mi-aș dori să am și eu un fond fiduciar bine căptușit ca să-mi permit să fac asta. Mi-ar plăcea să mă duc în Italia, spuse Scott, făcându-i cu ochiul Juliei.

Richard se uită la Gabriel răbdător, dar așteptând. Julia văzu cum o undă de furie străbătu chipul lui Gabriel și apoi dispăru.

— Am fost invitat să țin o prelegere la Galeria Uffizi din Florența, anunță Gabriel bășos.

— Când pleci? îl întrebă Rachel.

— La începutul lui decembrie.

— Cât timp o să stai? întrebă Aaron.

— O săptămână sau două, poate mai mult. Gazdele mele au mai multe evenimente planificate și sperasem să pot face cercetare pentru cartea mea cât sunt acolo. Dar să vedem.

Gabriel îi strânse mâna pe sub masă, dar mâna ei se înmuiase. Se concentrează pe plăcintă, mestecând îngândurată. Nimeni nu observă că îi dăduseră lacrimile. Nu îndrăznea să se uite înspre Gabriel.

După cină, toată lumea se înghesui în bucătărie, ajutând-o pe Rachel să spele și să strângă vasele. Gabriel încercă să stea de vorbă cu Julia între patru ochi, dar erau mereu întrerupți. Într-un final, se dădu bătut și ieși cu Richard pe veranda din spate, în timp ce restul familiei se tolăni pe canapelele din camera de zi, ascultând o muzică execrabilă din anii '80.

Scott alesese muzica. Și, când se ridică să danseze pe *Tainted Love*, de la Soft Cell, Rachel și Julia începură să-l ia la mișto fără pic de milă. Aaron nu înțelegea fascinația unora pentru muzica anilor '80 sau ce era atât de amuzant la stilul de dans ușor eclectic al lui Scott, dar zâmbea politicoș bându-și berea.

Când melodia fu înlocuită de *Don't You Forget About Me*, Julia știu că era momentul să-și mai ia un pahar. Intră ca o boare în bucătărie și, uitându-se pe geam, dădu cu ochii de Gabriel și Richard, îmbrăcați în paltoane și așezați în două șezlonguri pe veranda din spate.

— Hei, Julia!

Aaron apăru din spatele ei și își mai luă o bere din frigider.

— Vrei o Corona?

— Mulțam.

Julia acceptă berea cu recunoștință.

— Vrei și limetă? o întrebă, arătând spre un bol.

Văzând-o cum se chinuia să stoarcă limeta prin gura îngustă a sticlei, i se făcu milă de ea.

— Vrei să te ajut?

— Te rog.

Aaron stăpânea tehnica. Îndesă felia de limetă în sticlă și, acoperindu-i gura cu degetul, întoarse sticla invers, astfel că limeta se duse la fund. Când îndreptă sticla, lăsă aerul să iasă încet și, cu o expresie îngâmfată, îi inapoie sticla Juliei.

— Așa se face, spuse, zâmbindu-i larg.

Ea luă o gură și zâmbi. Avea dreptate. Chiar era bună.

— Ești un om bun, Aaron, se trezi Julia rostind cu voce tare.

El se îmbujoră, dar îi zâmbi la rândul lui.

— Cum îți merge?

Julia ridică din umeri.

— Bine. Am mult de lucru la masterat, dar s-ar părea că mă descurc. Am început să aplic la diverse programe de doctorat pentru la anul. Sper să intru undeva.

Aaron încuviință și o privi grav, dar cu un aer de compasiune.

— Rachel mi-a zis că te-a sunat Simon. Nu vreau să te necăjesc, dar amândoi ne facem griji pentru tine. Ești bine?

Julia clipi mărunț, procesând spusele lui și realizând că Gabriel îi spusese probabil lui Rachel de telefon.

— M-a speriat. Chiar dacă eram atât de departe, tot m-a găsit. N-a fost tocmai încântat de cum a decurs conversația.

Aaron o bătu blând pe umăr.

— Ești cu noi acum. Faci parte din familie și noi suntem solidari. Dacă apare, mă ocup eu de el. La naiba, chiar mă mânca pumnul. Ce modalitate mai bună de a-ți descărca frustrarea decât să înveți minte un individ ca el?

Zâmbi larg și luă o gură zdravănă de bere.

Julia încuviință, fără să zâmbească.

— Care-i treaba cu nunta? Rachel mi-a zis c-ați ales o dată, dar, când am întrebat-o în seara asta, n-a vrut să-mi spună nimic.

El clătină din cap.

— Să nu mai spui nimănui, dar plănuiam să facem nunta în iulie. Însă asta se întâmpla înainte ca Rachel să-și vadă tatăl clacând în timpul rugăciunii. M-a tras deoparte după cină și-a zis că în niciun caz nu poate aduce vorba de nuntă acum. Așa c-am revenit la stadiul inițial — suntem logodiți, dar nu avem o dată fixă a nunții.

Aaron își plecă un pic capul și se șterse la ochi cu dosul palmei.

Juliei i se făcu milă de el.

— Te iubește. O să se mărite cu tine. Pur și simplu își dorește o familie fericită și o nuntă mare, la fel de fericită. O să vină și ziua aia.

— Dar un Aaron fericit? mormăi el și expresia lui se înăsprî pentru o clipă.

Oftă și clătină din cap.

— N-am vrut să spun asta. Chiar n-am vrut. Dar o iubesc. O iubesc de ani de zile. N-am vrut niciodată doar să ne mutăm împreună — am vrut să mă însor cu ea de îndată ce am terminat liceul. Dar ea a tot vrut să așteptăm. Așteptarea mă omoară, Jules.

— Unii oameni cred că o căsătorie e doar o hârtie. Rachel e norocoasă că tu ai o părere diferită.

— Nu e doar o hârtie. Vreau să fac un legământ dinaintea ei și-a lui Dumnezeu și-a tuturor prietenilor noștri. Vreau să fie a mea. Nu doar ca iubită, ci și ca soție. Vreau ce-au avut Richard și Grace, dar uneori mă întreb dac-o să se întâmple vreodată.

Julia îi cuprinse timid umărul și-l îmbrățișă cu un braț.

— O să se întâmple. Nu te da bătut. De îndată ce Richard o să se mute și va începe o viață nouă, Rachel va înțelege că aveți dreptul cu toții să fiți fericiți din nou. E dureros pentru toată lumea să stea în casa asta fără Grace. E atât de pustiu aici fără ea.

Aaron încuviință și dădu pe gât restul de bere.

— Scott s-a hotărât să pună un cântec lent. Rachel probabil c-o să vrea să dansăm. Scuză-mă.

Se făcu nevăzut în camera de zi, lăsând-o pe Julia singură cu sticla de Corona, perfect asezonată, și gândurile mai puțin perfecte.

Între timp, Richard și fiul său cel mare stăteau pe verandă, bucurându-se de darurile aduse de Gabriel — trabucuri cubaneze pe care le adusesese, pe sub mână, din Canada și o sticlă cu whiskyul preferat al lui Richard, The Glenrothes.

— Grace nu ne-ar fi lăsat în veci să intrăm cu chestiile astea în casă, spuse Richard, suflând rotocoale de fum spre cerul care, în seara rece de noiembrie, părea țesut din catifea neagră.

— Sunt sigur că n-ar mai deranja pe nimeni acum.

Richard îi zâmbi trist.

— Dar m-ar deranja pe mine. De dragul ei. Mulțumesc, apropo. Probabil că sunt cele mai faine trabucuri pe care le-am fumat vreodată.

— Cu plăcere.

Dădură noroc și rămaseră tăcuți, admirând pădurea din spatele casei și arabescurile de pe cerul înstelat.

— Julia arată bine. Vă vedeți des?

Gabriel scutură trabucul în scrumiera dintre ei, cu un gest nonșalant.

— Mi-e studentă.

— E o femeie în toată firea. Pare mai sigură pe ea.

Richard trase din trabuc, îngândurat.

— Probabil că-i priește la tine la facultate.

Gabriel ridică din umeri.

— Grace o iubea.

Richard studie chipul fiului său, care rămase impasibil.

— Acum că mă mut, va trebui s-avem o întâlnire de familie să vorbim despre mobilă și... alte chestii. Știu c-o să fie neplăcut, dar cred c-ar fi mai bine să avem discuția asta acum mai curând decât să așteptăm până la Crăciun. Vii acasă de Crăciun, nu?

— Da, numai că nu știu când. Cât privește mobila, Rachel și Scott pot lua totul.

Richard strânse din buze.

— Și tu faci parte din familie. Nu ți-ai dori nimic? Ce zici de șifonierul pe care l-a moștenit Grace de la bunica ei? A fost tot timpul în camera ta. N-ai vrea să-l iei?

Gabriel își studie tatăl o clipă.

— Am presupus c-o să iei toate lucrurile lui Grace.

— Pur și simplu n-am cum. Sunt câteva lucruri de care nu mă pot despărți. Cât privește restul...

Oftă.

— Sincer, ăsta e lucrul cel mai prețios pentru mine.

Întinse mâna și-i arătă lui Gabriel verigheta.

— Grace a vrut ca bijuteriile ei să fie împărțite. Rachel a făcut inventarul ieri. Ți-am lăsat câteva lucruri pe măsuta de toaletă din camera ta.

— Și Rachel?

— Ea e mulțumită cu ce-a vrut Grace să-i lase, și Scott de asemenea. De fapt, vor să-i dea ceva și Juliei, dacă ești de acord.

Gabriel se frecă la ochi.

— Da, sunt de acord. La ce se gândeau?

— Grace a avut două șiraguri de perle. Unul i l-am dat eu, pe celălalt l-a moștenit de la părinți sau și l-a cumpărat ea când era studentă, nu mai știu exact. Pe acesta ar vrea Rachel să i-l dea Juliei.

— Bine.

— Bine. Înainte să pleci, să nu uiți să vorbești cu Rachel despre restul bijuteriilor. Ar fi bine să le iei cu tine.

Gabriel încuviință stânjenit, cu privirea ațintită asupra trabucului.

— Grace te iubea. Ea nu credea în ideea de-a avea un favorit, știi. Dar tu ai fost... special. Credea că Dumnezeu i te-a scos în cale. Tot ce-și dorea era ca tu să fii fericit.

Gabriel încuviință.

— Știu.

— De fapt, voia să-ți găsești o fată bună și să te așezi la casa ta, să ai copii la rândul tău și apoi să fii fericit, zâmbi Richard.

— Chestia asta n-o să se întâmple, Richard.

— N-ai de unde să știi.

Întinse mâna într-un gest afectuos și-i strânse ușor brațul fiului său.

— Grace nu s-a dat bătută. Nu te da nici tu bătut. Dacă știi ceva despre Grace e faptul că n-a încetat să te iubească și fără îndoială aprinde lumânări și se roagă pentru tine, chiar și-acum. Doar că e un pic mai aproape de sursă.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. Pentru o clipă, lacrimi umeziră deopotrivă ochii de safir și pe cei cenușii.

„Roagă-te pentru mine, Grace. Oare cum voi putea trăi fără tine?“ se întrebă Richard.

Cei doi bărbați suflau rotocoale de fum pe verandă, savurându-și tăcuți scotchul și amintirile. Dar niciunul nu mai zise nimic.

Când toată lumea decise în sfârșit că era ora de culcare, urcară scara aproape doi câte doi, precum animalele apropiindu-se greoi, perechi, perechi, de Arca lui Noe.

Gabriel o trase pe Julia mai la urmă, astfel că urcară ultimii. Când toată lumea dispăru, fiecare în camera sa, el se opri în fața ușii de la dormitorul ei, privind-o cu o expresie cumva lacomă. Julia se simți emoționată subit și părea că nu-și mai poate lua ochii de la propriile încălțări.

El întinse mâna și-i descheie nasturele de sus de la bluză, lăsându-și degetele să alunece pe gâtul ei.

— Iartă-mă pentru asta.

Atinse semnul pe care i-l lăsase mai devreme.

Julia rămase cu ochii în pământ.

— Julianne, uită-te la mine.

Îi ridică bărbia cu un singur deget, privind-o tulburat.

— N-am vrut să te însemnez. Știu că nu ești a mea, dar, dacă ai fi, aș găsi o modalitate mai bună de a-i arăta lumii lucrul ăsta decât să las urme roșii sau vinete pe pielea ta minunată.

Ei îi dădură lacrimile. Evident că era a lui. Fusese a lui din clipa când îl luase de mână, cu atâta amar de vreme în urmă, și-l urmase în pădure.

— Așteaptă-mă aici o clipă.

Dispăru în dormitor și se întoarse cu un pulover de cașmir verde-crud, care-i era foarte cunoscut.

— ăsta e pentru tine, spuse întinzându-i-l.

Ea luă puloverul, dar îl privi curioasă.

— Mă temeam c-o să-ți fie frig. M-am gândit c-ai putea să-l iei pe tine când mergem în pădure.

— Mulțumesc. Dar tu n-ai nevoie de el?

El zâmbi sigur pe sine.

— Mai am și-altele. Și mă încântă gândul că ceva de-al meu va fi atât de aproape de trupul tău. Dacă ar fi după mine, aș vrea să-l porți tot weekendul.

Își îndreptă umerii și făcu un pas spre ea.

— Poate că ăsta e un mod mai puțin barbar de a te însemna.

Ochii lui Gabriel scânteiau în lumina chioară din hol. Mai făcu un pas spre ea, ca și cum era gata s-o tragă în brațe, și tocmai atunci Scott ieși din camera lui, fără cămașă pe el, îmbrăcat doar în boxeri cu fețișoara zâmbitoare.

Când îl văzu, înainte ca Scott să apuce să spună ceva, Gabriel îi întinse brusc mâna Juliei.

— Noapte bună, Julia! spuse bățos, dând mâna cu ea.

Scott pufni și o luă spre baie, scărpinându-se în fund. De îndată ce închise ușa băii, Gabriel o trase pe Julia în brațe și-o sărută apăsător pe buze.

— Vin să te iau într-o oră. Îmbracă-te gros și să-ți iei încălțăminte comodă.

Se uită la pantofii ei cu toc, oftând. Îl întrista să-și ia rămas-bun de la ei, dar știa că trebuia s-o facă.

— Noapte bună, draga mea...

Se opri abrupt și se făcu nevăzut în dormitor, lăsând-o pe Julia singură.

Ea se întrebă ce voise să zică el. Se întrebă dacă era cazul să-i spună că e a lui.

Julia intră în camera ei și se schimbă în haine mai groase, lăsându-se învăluită de parfumul lui Gabriel și cufundându-se în puloverul lui comod de cașmir, ca în îmbrățișarea unui iubit.

Capitolul 26

În timp ce casa era cufundată în întuneric și părea că toată lumea doarme buștean, Gabriel și Julia stăteau în bucătărie, uitându-se unul în ochii celuilalt.

— Nu sunt sigur că te-ai îmbrăcat destul de gros. E răcoare afară, spuse el arătând spre haina ei.

— Nu-i la fel de frig ca-n Toronto, râse ea.

— N-o să te țin prea mult pe-afară. Uite ce-am găsit.

Gabriel îi arată un fular lung și lat, cu dungi pe alb și negru. I-l infășură în jurul gâtului, răsucindu-i-l cu dichis în față.

— E fularul meu de la Oxford.

Julia zâmbi.

— Îmi place.

— Îți vine bine. Am mai găsit și-altceva.

Îi arată o pătură veche care i se părea extrem de cunoscută.

Julia întinse mâna și-i atinse marginea.

— E chiar pătura de-atunci?

— Cred că da. Dar n-o să fie de-ajuns să ne țină de cald, așa c-am mai luat două.

O luă de mână și-o conduse spre verandă.

Era întuneric și mai răcoare, dar, cumva, părea că timpul stătuse în loc și se regăseau în momentul în care Julia îl luase de mână pe Gabriel și-l urmase în pădure. Amintirea îi tăie răsuflarea Juliei și, traversând curtea din spate, înconjurați de un întuneric de nepătruns, simți că inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Gabriel o strânse de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ești neliniștită, se vede. Spune-mi.

Îi dădu drumul la mână și-i cuprinse mijlocul cu brațul, trăgând-o mai aproape.

Ea-l înconjură la rândul ei cu brațul.

— Ultima dată când am fost în pădurea asta, m-am rătăcit. Trebuie să-mi promiți că n-o să mă părăsești acolo.

— Julia, n-am de gând să te părăsesc. Nu înțelegi cât de importantă ești pentru mine. Nici măcar nu pot să-mi închipui cum ar fi să te pierd.

Vocea lui se schimbă; era mai joasă, încordată.

Declarația lui o luă prin surprindere.

— Dacă se întâmplă cumva să fim despărțiți, vreau să mă aștepți. O să te găsesc, îți promit.

Gabriel scoase o lanternă din buzunar și-o aprinse, luminând poteca bătătorită care li se întindea dinainte și dispărea printre copaci.

Pădurea avea un aer straniu noaptea — un amestec de copaci desfrunziți, care așteptau primăvara, și pini cu frunziș bogat. Julia se ținu mai strâns de mijlocul lui, temându-se ca nu cumva să se împiedice de vreo rădăcină sau altceva și să cadă cât era de lungă. Când ajunseră la marginea livezii, Gabriel se opri.

Părea mai mică decât și-o amintea Julia. Pajiștea părea neschimbată, la fel și stânca și merii, dar nu mai erau atât de mari și strălucitoare cum apăreau în amintirea ei. Și totul era mai trist, ca și cum fusese uitat.

Gabriel o conduse spre locul care devenise al lor, cu atâția ani în urmă, și întinse cu mare grijă pătura veche pe iarbă.

— Cine-a cumpărat casa lui Richard? îl întrebă.

— Poftim?

— Mă întrebam cine-a cumpărat casa. Spune-mi că n-a cumpărat-o doamna Roberts. O voia dintotdeauna.

Gabriel o trase pe iarbă lângă el, înfășurând păturile în jurul lor. Ea se cuibări în el și el o cuprinse cu brațele.

— Eu am cumpărat-o.

— Serios? De ce?

— N-aveam de gând s-o las pe doamna Roberts să se mute aici și să taie toți pomii.

— Așadar, ai cumpărat casa pentru livadă?

— Nu puteam îndura gândul c-avea să aparțină altcuiva, care putea decide s-o taie. Gândul că n-o să ne mai putem întoarce niciodată aici.

— Și ce-o să faci?

El ridică din umeri.

— Agentul meu imobiliar o va închiria. Mi-ar plăcea s-o păstrez drept casă de vacanță. Nu știu. Pur și simplu n-am putut să-l las pe Richard s-o vândă unui străin.

— A fost un gest foarte generos din partea ta.

— Banii nu înseamnă nimic. Nu pot niciodată să-mi răscumpăr datoria față de el.

Julia îl sărută pe gât.

El îi zâmbi.

— Stai bine?

— Da.

— Nu ți-e frig?

Ea chicoti.

— Corpul tău generează destulă căldură, așa că nu.

— Stai prea departe de mine.

Chiar și în lumina lunii, Julia văzu că ochii lui erau întunecați de dorință. Se trase mai aproape de el și o trecu un fior când el o puse de-a curmezișul în poala lui.

— Așa-i mai bine, șopti el, ridicându-i un pic haina, pentru a-i atinge pielea dezgolită a mijlocului.

— Pot să te întreb ceva? îi zise Julia privind-l gânditoare.

— Sigur.

— De ce n-ai luat numele de familie Clark?

El oftă.

— Emerson era numele de familie al mamei. M-am gândit că, dacă-l schimb, m-aș lepăda de ea. Și nu sunt un Clark. Nu cu adevărat.

Rămaseră tăcuți câteva minute, confruntându-se fiecare cu amintirile și cu realitatea. Gabriel continua s-o mângâie pe spate, iar ea își cufunda fața în pieptul lui. El nu părea că se grăbește să înceapă o conversație, așa că Julia decise să i-o ia înainte.

— Am făcut o pasiune pentru tine din clipa în care te-am văzut în poză. Am fost așa surprinsă că m-ai observat în noaptea când ne-am întâlnit... că ai vrut să mă iei cu tine.

— El îi atinse buzele, pentru o clipă doar, ațâțând flăcările care pâlpâiau în adâncuri.

— Mi-ai apărut când eram cufundat în beznă. M-ai întrebat odată de ce nu m-am culcat cu tine în noaptea aia. Mi-e foarte limpede acum motivul; m-am adăpat cu bunătatea ta și mi-a ostit toate dorințele.

Julia ar fi vrut să-și ferească privirea, rușinată, dar era ca hipnotizată de expresia vulnerabilă din ochii lui, atrasă de adâncurile acelor lacuri întunecate.

— Nu-mi amintesc totul, dar cu siguranță știu că ți-am remarcat frumusețea. Totul, părul tău, chipul tău, gura ta. Un poet ar fi putut scrie sonete despre gura ta, Julianne. Am tânjit s-o sărut din clipa în care te-am văzut.

Ea se lipi de pieptul lui și-i încolăci gâtul cu brațele, îmbiindu-i gura să continue ce făcea. Îl sărută încetișor, dar pățimaș, trăgând de buza lui de jos cu dinții, în timp ce limba ei făcea incursiuni în gura lui.

Gabriel își lăsă mâinile mari pe spatele ei, ținând-o bine, aproape ridicând-o. Ea-i răspunse mișcându-și picioarele și încercând să se așeze călare pe el. El gemu la contactul neașteptat, electrizant, dar geamătul fu inecat de gura ei. O cuprinse și mai strâns în brațe. Începu să-și plimbe mâinile pe trupul ei, urcând până la breteaua sutienului de dantelă, pentru a coborî apoi până la elasticul blugilor ei, care îl șicanau, fiind o barieră până la pielea ei — atât de netedă și de catifelată. Și-ar fi dorit s-o poată privi în lumina lunii. Și-ar fi dorit s-o poată privi în toată splendoarea ei.

Gabriel se desprinse de gura ei când o simți tremurând.

— Te simți bine, dragostea mea?

Ea tresări la auzul termenului inedit, dar pe chip îi apărură un zâmbet.

— Bine e puțin spus. Mă...

Tăcu, clătinând din cap.

— Ce e?

— Ești foarte... înflăcărat.

Involuntar, Gabriel își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Râdea din toată inima, din toți rărunchii, și Juliei mai că-i venea să râdă și ei. Dacă n-ar fi crezut că râde de ea. Cu degetul mare, Gabriel îi desprinse buza de jos dintre dinți.

— Dacă gesturile mele ți se par înflăcărate, poate-i mai bine că nu știi ce-mi trece prin cap acum.

Se foi sub greutatea ei și, dacă ea nu observase înainte, observă acum. În locul unde trupurile lor se atingeau, simțea căldură și tărie, ce prevesteau satisfacții abia ghicite.

Ea se îmbujoră simțind reacția trupului lui, dar nu-și desprinse privirea din ochii lui.

— Spune-mi.

— Vreau să fac dragoste cu tine pentru că mi-ești dragă. Vreau să-ți venerz trupul gol cu trupul meu și să-i învăț toate tainele. Vreau să te satisfac nu doar câteva minute, ci ore, ba chiar zile întregi. Vreau să văd cum trupul tău se arcuiește de extaz și să mă uit în ochii tăi când te voi purta pe culmile pasiunii.

Oftă și clătină din cap, cu o expresie pățimașă, dar hotărâtă.

— Dar nu aici. E prea frig și e prima dată pentru tine și trebuie să lămurim niște lucruri mai întâi.

O sărută blând pe frunte, temându-se că ea i-ar putea interpreta declarația drept o respingere.

— Vreau să te simți în siguranță și în largul tău. Vreau să ador fiecare părticică a trupului tău. Și asta ne va lua ceva timp. Și... ăă... vom avea nevoie de mai mult confort decât ne oferă pajiștea asta.

Îi zâmbi seducător, ridicând din sprânceană.

— Desigur, ce vreau eu nu e important. Important e ce vrei tu.

— Cred că eu mi-am exprimat destul de clar sentimentele.

— Serios?

După voce, el părea să aibă dubii.

Julia se întinse să-l sărute, dar buzele ei îi atinseră bărbia.

— N-aș fi cu tine aici pe frigul ăsta dacă nu mi-aș dori să fiu.

— Chiar și-așa, mi-ar plăcea să te aud c-o spui.

— Gabriel Emerson, te doresc, șopti ea gâfâind. De fapt, vreau...

Își mușcă buza cu putere ca să nu rostească acel cuvânt obscen.

— Poți s-o spui, șopti el. N-o să se întâmple nimic rău. Spune ceea ce simți.

— Vreau... vreau ca tu să fii primul meu iubit. Sunt a ta, Gabriel. Dacă mă vrei.

— Nu vreau nimic altceva.

De data asta îi asaltă gura. Sărutul lui exprima o promisiune și o hotărâre de neclintit. Patima lui aprinse o vâlvătaie în vintrele ei, stârnindu-i și involburându-i dorințele.

Gabriel o dorea. O simțise tot timpul în sărutul lui, dar hotarul dintre poftă și afecțiune era atât de greu de limitat, era atât de ușor

de confundat. Nu mai era în stare să le distingă. Tot ce simțea era trupul lui lipit de al ei și gurile lor împreunate în timp ce, cu mâinile, își explorau blând trupurile. În livada lor, care era Paradisul, nu mai exista nimeni și nimic în afara celor doi iubiți în devenire.

Pe măsură ce săruturile le deveneau din ce în ce mai înflăcărate, Gabriel se lăsă încet pe spate, pe pătură, trăgând-o după el, până când stătea întins pe spate și ea era îngenuncheată deasupra lui, cu un picior de-o parte și de alta a lui. Își lipi pieptul de al lui și mișcarea de frecare dintre șoldurile lor stârnea scânteii în amândoi. Ea se mișca peste el, lipindu-și cu nerușinare trupul ei moale și rotunjimile ei de el. Era o senzație pe care Julia n-o mai trăise niciodată.

El o lăsă să continue, dar pentru scurt timp. Se desprinse de buzele ei și, cu degetul mare, trasă ușor conturul pomeților ei, înainte și înapoi, cu o privire ațâțată.

— Ard de dorul tău, Julianne, dar nu e doar poftă trupească. Tânjesc după tine, după toată ființa ta.

Oftă, clătînând din cap.

— Regret să te întrerup, dar trebuie să stăm de vorbă despre niște lucruri.

Julia oftă cu la fel de mult năduf.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi excursia mea în Italia. Ar fi trebuit să-ți spun mai înainte.

Ea se ridică încet în capul oaselor.

— Profesorii universitari călătoresc în interes de serviciu. Știu asta.

Își lăsă capul în jos, ațintindu-și privirea asupra păturii.

Gabriel se ridică la rândul lui.

— Julianne.

Îi ridică bărbia cu un deget.

— Nu te ascunde de mine. Spune-mi ce gândești cu adevărat.

Ea își frânse mâinile.

— Știu că n-am dreptul să... am pretenții, dar m-a durut să descopăr că Richard a aflat de excursie înaintea mea.

— Ai toate drepturile să ai pretenții. Sunt prietenul tău. Ție ar fi trebuit să-ți spun mai întâi.

— Ești prietenul meu? șopti ea.

— Sunt mai mult decât atât. Sunt iubitul tău.

Cuvintele și vocea lui Gabriel, joasă și senzuală, îi stârniră fiori pe șira spinării.

— Chiar dacă nu ne culcăm împreună?

— Există mai multe feluri de intimitate între iubiți. Dar trebuie să știi că-mi doresc toate felurile de intimitate cu tine și doar cu tine. Așa că termenul „prieten“ nu e cel mai adecvat. Și imi pare nespus de rău că te-am rănit. A venit vorba de excursia în Italia când am discutat cu Richard despre casă, pentru că ne afecta planurile. Am primit invitația de la Uffizi în urmă cu câteva luni bune, cu mult înainte de venirea ta la Toronto. Am vrut să-ți pomenesc despre asta, dar am tot amânat așteptând să ne simțim... mai relaxați unul cu celălalt.

Ea-l studie curioasă.

— Voiam să-ți fac cadou de Crăciun o excursie la Florența. Evident că nu vreau să mă duc singur. Doar la gândul că te-aș lăsa acolo, c-aș fi despărțit de tine...

Vocea i se îngroșă.

— Mă temeam c-o să refuzi, c-o să crezi că e o stratagemă pentru a te seduce.

Fruntea ei se încreți.

— Chiar vrei să mă iei cu tine?

— Nici nu-mi vine să plec dacă nu vii și tu.

Ea zâmbi larg și-l sărută.

— Atunci mulțumesc pentru invitație. O accept.

Gabriel zâmbi ușurat și-și îngropă fața în părul ei.

— După faza cu hainele, eram sigur c-o să refuzi. O să rezerv camere separate, dacă vrei. Și o să-ți iau un bilet de avion fără dată fixă de întoarcere, ca să poți pleca dacă te hotărăști...

— Gabriel, am zis că accept invitația. Din toată inima. Nu-mi vine în minte nicio altă persoană cu care mi-aș dori mai mult să vizitez Florența și, te rog, lasă-mă să stau în cameră cu tine.

Se uită sfoasă la el.

— O să se termine semestrul până atunci. N-am mai încălca regulamentul dacă am... dacă te-ai hotărî să mă conduci în dormitor ca să mă faci a ta...

El o întrerupse cu un sărut mistuitor.

— Ești sigură? Ești sigură că vrei ca eu să fiu primul?

Ea-l privi cu un aer serios.

— Te doresc dintotdeauna, Gabriel. N-am dorit niciodată pe altcineva. Tu ești bărbatul pe care l-am așteptat.

Începu să-l sărute blând, dar lucrurile se încinsă rapid. După câteva clipe doar, era întinsă peste el, lipită de el. Era atât de aproape de el, de chestiune, de tot. Și nu tânjise niciodată mai mult să fie și mai aproape de el, nici măcar în timpul tangoului lor fără muzică de la muzeu.

El se trase înapoi gâfâind, ștergându-și buzele de gâtul ei. Ocolind cu grijă semnul pe care i-l lăsase mai devreme, o sărută pe păr. Julia gemu și-și împleti degetele prin părul lui.

— E prea periculos, dragostea mea. Dacă te-aș săruta așa cum aș vrea eu, n-o să mă mai pot opri.

În ciuda acestor proteste, mâinile lui continuau să descrie traiectorii chinuitor de senzuale de-a lungul rotunjimilor posterioarei ei, alunecând peste curbura șoldurilor ei, tachinând-o și împungând-o. Julia încercă să-l sărute din nou, dar el îi prinse fața cu o mână, dezmiardând-o blând.

— Dacă o ținem tot așa, o să te fac a mea aici și-acum, îi șopti. Meriți mai mult de-atât. Meriți totul și asta o să-ți ofer.

Ea își lăsă obrazul în palma lui.

— Având în vedere ce-ai hotărât, au mai rămas niște lucruri de discutat.

Vocea lui nu mai era senzuală și jucăușă. Își dresă glasul și inspiră adânc de câteva ori.

— Dacă decizi să începi să iei anticoncepționale sau dacă iei deja, e treaba ta. Dar trebuie să-ți spun că n-ai nevoie de mijloace de contracepție.

— Nu înțeleg.

— Nu pot avea copii, Julianne.

Ea clipi mărunț, șocată.

— Ți-ai dorit dintotdeauna copii? Poate-ar fi trebuit să-ți pomenesc mai demult lucrul ăsta?

El se foi, părând cam neliniștit.

Ea rămase tăcută, încercând să proceseze mărturisirea lui.

— Nu că aș proveni dintr-o familie fericită. Uneori m-am gândit că mi-ar plăcea să am un soț și un copil. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că eu aș putea avea parte de așa ceva.

— De ce nu?

Ea ridică din umeri, ferindu-și privirea.

— N-am crezut niciodată că voi găsi pe cineva care să mă iubească. Nu sunt tocmai sexy. Sunt timidă. Și o fire slabă.

— Oh, Julia.

Gabriel o îmbrățișă și-o sărută pe amândoi obraji.

— Te înșeli. Ești incredibil de sexy. Și ești departe de a fi o fire slabă.

Ea se jucă o vreme cu reverul gecii lui de piele.

— Îmi pare rău să aflu că nu poți avea copii. Multe perechi au probleme când încearcă să facă un copil.

Gabriel se crispă.

— Astfel de situații sunt complet diferite.

— Cum așa?

— Infertilitatea lor are cauze naturale.

Julia observă că el o privea cu ochii îngustați și cu o expresie foarte preocupată.

Își duse mâna către fața lui și-i atinse blând obrazul.

— Ai fost foarte dezamăgit când ai aflat?

El o apucă de încheietură și-i dădu mâna la o parte.

— Am fost uşurat, Julianne. Şi n-am aflat.

— Atunci cum...

— Am decis să-mi fac vasectomie când am ieşit de la dezintoxicare.

Ea simţi un nod în gât.

— Oh, Gabriel, de ce?

— Pentru că unul ca mine n-ar trebui să se înmulţească. Ți-am povestit despre tatăl meu. Ți-am spus cum eram când mă drogam. M-am gândit că e un gest iresponsabil să mă expun oricărui risc de a deveni tată. Aşa c-am rezolvat problema şi n-am de gând să fac operaţia inversă. Am hotărât că nu voi avea copii. Niciodată.

Îşi întoarse privirea pătrunzătoare spre ea.

— Însă n-am luat în calcul posibilitatea de a te întâlni. Şi acum aproape că-mi regret decizia. Dar, sincer, Julianne, e mai bine aşa. Crede-mă.

Trupul lui se încordă brusc, ca şi cum se pregătea pentru o lovitură.

— Poate că acum vei decide că e mai bine să nu te încurci cu mine.

— Gabriel, te rog. Eu doar... am nevoie de un răgaz.

Julia se așează lângă el, încercând să proceseze informațiile pe care tocmai le aflate.

Gabriel îi imită gestul, trăgând una din pături pentru a o înfășura bine în jurul ei. Ea realizează că el îi făcuse o mărturisire printre rânduri, indicând că adevăratul secret era evenimentul sau evenimentele care-l împinseseră la deznădejde. Cu siguranță, acele evenimente n-aveau de-a face doar cu copilăria lui și cu dependența de droguri.

„Oare contează? Există vreun secret care m-ar face să încetez să-l mai iubesc?“

El rămăsese ca o stană de piatră, scăldat în lumina lunii, așteptând răspunsul ei. Minutele îi păreau ore.

„Îl iubesc. Orice mi-ar spune, nimic n-ar putea să schimbe asta. Nimic.“

— Îmi pare nespus de rău, Gabriel.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Dar te vreau în continuare. Îmi dau seama că, la un moment dat, va trebui, poate, să reluăm această discuție, dar deocamdată mă mulțumesc cu ceea ce mi-ai zis.

La început fu șocat de reacția ei. Apoi fu copleșit de blândețea și înțelegerea ei. Îl lăsară fără cuvinte.

— Julia, trebuie să-ți spun cine sunt. Ce sunt.

Tonul lui devenise brusc imperios.

— O să ascult orice ai de zis, dar te vreau în continuare. Te-am vrut dintotdeauna, Gabriel.

El îi cuprinse fața în mâinile făcute căuș și-o sărută blând, ca și cum sufletul lui tânjea să fie reunit cu al ei.

— Te-am dorit dintotdeauna, Julianne. Doar pe tine.

O strânse în brațe și se lăsă alinat de parfumul ei, de prezența ei. Deodată, viitorul îi străfulgeră dinainte. Avea speranță. Avea credința că poate, poate-poate, când ea va ști totul, îl va privi cu ochii ei mari și căprui și-i va spune că-l vrea în continuare.

„O iubești.“ Vocea de dinainte se făcu auzită din nou, din senin, numai că de data asta Gabriel o recunoscuse. Și-i mulțumi șoptit în sinea lui.

— Pari foarte departe de-aici, dragostea mea, îi spuse Julia zâmbind, folosind cuvintele lui de mai devreme.

El o sărută tandru.

— Sunt exact unde vreau să fiu. Poate că noaptea asta nu e momentul cel mai potrivit să ne împărtășim toate secretele. Dar nu pot să te iau cu mine în Italia fără să-ți spun totul. Și mi-aș dori ca și tu să-mi destăinuie totul.

Se uită în ochii ei, cu o expresie gravă.

— Nu-ți pot cere să-ți dezgolești trupul dinaintea mea fără a te ruga să-ți dezgolești și sufletul. Vreau s-o fac la rândul meu cu tine. Sper că mă înțelegi.

Privirea lui încerca să-i transmită tot ceea ce simțea, faptul că impunea această condiție gândindu-se la ea.

Ea încuviință încet. Gabriel o sărută pe buze și Julia oftă, lăsându-și capul pe pieptul lui și ascultând bătăile ritmice, împăcate, ale inimii lui. Timpul se scurgea sau poate că se oprise în loc. Doi iubiți în devenire stăteau îmbrățișați sub cerul înnegurat de noiembrie, luminați doar de lună și de stele.

În dimineața următoare, Julia se trezi devreme și făcu duș. Se îmbracă și-și făcu bagajul, bătând la ușa camerei lui Gabriel la opt. Dar nu primi niciun răspuns. Ascultă la ușă. Nu se auzea nicio mișcare, niciun zgomot.

Își trase valijoara cu roțile de-a lungul holului și coborî scările. Când intră în camera de zi, îi văzu pe Richard și pe Rachel așezați pe una din canapele. Rachel plângea și tatăl ei încerca s-o liniștească.

Amândoi întoarseră capul spre Julia. Ea începu să se tot scuze când îi căzu din greșeală geanta din mână.

— Nu-i nimic, Julia, o întâmpină Richard. Cum ai dormit?

— Bine, mulțumesc. Rachel, te simți bine?

Prietena ei se șterse la ochi.

— N-am nimic.

— Ce-ar fi să stați voi la povești cât pregătesc eu micul dejun? Lui Rachel îi plac clătitele cu afine, Julia. Ție-ți plac? interveni Richard.

Se ridică, arătând spre bucătărie.

— Mulțumesc, dar tata m-a rugat să luăm micul dejun împreună la Kinfolks, la nouă.

— Te duc eu. Stai numai să incropesc niște clătite.

Richard se făcu nevăzut și Julia se așeză pe canapea lângă Rachel, cuprinzându-i umerii.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu Aaron. Nu era în apele lui azi-dimineață, așa că l-am întrebat ce s-a întâmplat. A început să vorbească despre nuntă și să se întrebe dacă voi fixa cândva vreo dată. Când i-am zis că vreau să mai așteptăm, m-a întrebat cât să mai așteptăm.

Își aruncă mâinile în lături, frustrată.

— I-am zis ce îi tot spusese și până atunci... nu știi. Apoi m-a întrebat dacă vreau să pună capăt logodnei, ca să-mi redea libertatea!

Julia icni șocată.

— Noi nu ne certăm niciodată. Dar era atât de supărat, că nu putea nici măcar să se uite la mine. Apoi, în toiul discuției, a ieșit pe ușă, a urcat în mașină și-a plecat. Habar n-am unde s-a dus și nici măcar dacă se mai întoarce, exclamă Rachel, printre sughițuri de plâns.

Julia o strânse în brațe.

— Sigur c-o să se întoarcă. Sunt sigură că era supărat pe el însuși pentru că s-a luat la ceartă cu tine și a plecat să dea o tură ca să se răcorească.

— Tata ne-a auzit certându-ne. Așa că normal c-a vrut să știe de ce voiam să amân nunta.

Se șterse la ochi.

— A zis că Aaron are dreptate și că nu-mi pot pune toată viața în suspensie. A zis că mama s-ar necăji dac-ar ști că amân lucrurile din cauza ei.

Chipul ei se schimonosi de plâns și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Tatăl tău are dreptate — amândoi meritați să fiți fericiți. Aaron te iubește foarte mult, vrea doar să vă căsătoriți. Se teme că vrei să dai bir cu fugiții.

— Nu vreau să dau bir cu fugiții. Îl iubesc dintotdeauna.

— Atunci spune-i-o. Te-a dus pe-o insulă ca să vă regăsiți după înmormântare. A avut atâta răbdare cu toate cele. Sunt sigură că nu-l interesează când programați nunta, vrea doar să stabiliți o dată.

Rachel își trase nasul, abătută.

— Nici n-am bănuț că era atât de supărat.

— Poate c-ar trebui să mănânci ceva și-apoi să-l suni. Până atunci se va fi liniștit și puteți să vă vedeți undeva să stați de vorbă. Nu puteți să lămuriți lucrurile aici, cu atâta lume în jur.

Rachel se cutremură.

— Slavă Domnului că n-a intrat Scott peste noi când ne certam. Mi-ar fi luat apărarea și l-ar fi enervat și mai tare pe Aaron.

Chiar atunci se deschise ușa de la intrare și un bărbat înalt și șaten, transpirat după alergarea de dimineață, intră în camera de zi. Avea părul zbârlit și ud și purta un trening negru Nike. Când se apropie de ele, își scoase căștile din ureche și apăsă pe un buton al iPhone-ului.

Se uită la Rachel și la Julia, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu Aaron.

Pe obrajii lui Rachel începură să curgă iar șiroaie de lacrimi. Gabriel rămase încremenit.

Se apropie de ea și-o îmbrățișă, sărutând-o pe creștet.

— Îmi pare rău, Rach. Unde e?

— A plecat.

El clătină încet din cap, frustrat. Îl întrista să-și vadă sora plângând.

Până să apuce să ceară mai multe amănunte, Richard ieși din bucătărie, anunțându-i că micul dejun e gata.

— Și, Julia, dacă mai aștepți câteva minute, te duc eu la Kinfolks.

Gabriel îi dădu drumul lui Rachel.

— Ce se întâmplă?

— Julia trebuie să se vadă cu tatăl ei la nouă.

Gabriel se uită la ceas.

— Nu e nici opt jumate.

— Nu-i nimic. Pot să beau o cafea la restaurant cât îl aștept.

Julia îi evită privirea. Nu voia să le dea bătăi de cap.

— Fac un duș și te duc eu. Oricum trebuie să trec pe la agentul meu imobiliar.

Julia încuviință și intrară toți trei în bucătărie, iar Gabriel urcă la etaj. În timp ce mâncau clătite cu afine, Rachel scoase un obiect din poșetă și i-l puse la gât Juliei.

Ea pipăi surprinsă șiragul de perle.

— Ce-i cu ăsta?

— A fost al mamei. Am vrut să ai ceva de la ea.

— Nu-l pot primi, Rachel. Ar trebui să-ți rămână ție.

— Eu am alte lucruri de la ea, spuse Rachel zâmbind.

— Dar Scott?

Rachel chicoti.

— Scott a zis că nu sunt stilul lui.

— Vrem să ți-l dăm ție, spuse Richard, privind-o cu căldură.

— Sunteți siguri?

— Sigur!

Rachel își îmbrățișă prietena, bucuroasă c-avea ocazia să-i răsplătească bunătatea printr-un gest concret.

Julia se simțea copleșită, dar încercă să-și rețină lacrimile de dragul lui Richard.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora.

El o sărută părintește pe creștet.

— Grace s-ar fi bucurat să te vadă purtând ceva de-al ei.

— Ar trebui să-i mulțumesc și lui Scott.

Rachel își dădu ochii peste cap, reținându-și pufnitul ironic.

— N-o să se trezească înainte de amiază. Eu și Aaron a trebuit să dăm drumul la casetofon azi-noapte ca să nu-l mai auzim cum sforăie. Îl auzeam și prin perete.

Observă expresia ușor dojenitoare a tatălui ei.

— Îmi pare rău, tată, dar ăsta-i adevărul. Oricum, ia-l și pe tatăl tău, Julia, și veniți mâine-seară la cină și o să-i poți mulțumi personal lui Scott.

Julia încuviință, jucându-se îngândurată cu perlele și minunându-se de forma lor netedă, perfect sferică.

Gabriel și Julia nu vorbiră prea mult pe drumul către restaurant. Își spusese aproape tot ce-avuseseră de spus. Pe drum se ținură

de mână ca doi puștani. Julia se luminează toată când Gabriel îi oferă fularul lui de la Magdalen College, spunând că vrea să i-l dea de tot. Când ajunseră la restaurant, camioneta lui Tom nu se vedea nicăieri.

— Cred că avem noroc, zise Julia ușurată.

— Va trebui să-i spui până la urmă. Dacă preferi, îi spun eu.

Julia întoarse capul, ca să vadă dacă vorbea serios. După chip, părea că da.

— Mi-a zis să stau departe de tine. Crede că ești un infractor.

— Atunci lasă-mă pe mine să-i spun. Tu ai luat-o pe coajă cât să-ți ajungă toată viața.

— Gabriel, tata n-a fost niciodată violent cu mine. Nu e un om rău. Pur și simplu — nu știe ce face.

Gabriel se frecă la gură, dar nu zise nimic.

— N-o să-i spun nimic decât după ce ne întoarcem la Toronto și se termină semestrul. Îmi va fi mai ușor să-i explic prin telefon. Dar ar trebui să-o șterg. Tre' să apară din clipă-n clipă.

Gabriel o sărută ușor, mângâindu-i obrazul cu dosul palmei.

— Sună-mă mai târziu.

— Bine.

Îl mai sărută o dată și coborî din Jeep.

El îi scoase geanta din portbagaj și i-o puse la picioare, aplecându-se să-i șoptească la ureche:

— Deja îmi imaginez cum vom face dragoste pentru prima dată.

Julia se îmbujoră și murmură:

— Și eu.

Tom Mitchell era o fire taciturnă. Arăta foarte comun — de statură și constituție medie, cu părul șaten și ochi căprui, nici prea-prea, nici foarte-foarte. În ciuda defectelor sale ca tată și a păcatelor pe care le va fi avut ca soț, era un voluntar devotat și era foarte implicat în viața comunității. De fapt, se bucura de o reputație foarte bună în rândul locuitorilor din Selinsgrove și i se cerea adesea părerea în orice problemă a municipalității.

Sprea lauda lui, el și Julia petrecură o zi plăcută împreună. Obişnuirii restaurantului o întâmpinără cu bucurie și el avu ocazia să se laude cu succesele ei de la master și cu faptul că intenționa să-și facă doctoratul la Harvard.

O plimbă prin oraș cu mașina ca să-i prezinte câteva din noile proiecte arhitectonice, arătându-i că orașul se extinsese chiar și în scurtul răstimp cât fusese ea plecată. Și o luă cu el la un curs de instructaj pentru acordarea primului ajutor ținut la stația de pompieri, pentru ca amicii lui să-i poată spune Juliei cât de des o pomenea taică-său. Apoi merseră să cumpere de-ale gurii, pentru că, din diverse motive, Tom n-avea prea multe pe acasă. El renunță la meciul de fotbal de după-amiază ca să se uite la un film vechi, împreună cu Julia. Ce-i drept, era *Vânătorul de recompense*, în versiunea de montaj a regizorului, dar era un film pe care voiau amândoi să-l vadă și chiar le-a plăcut.

Când s-a terminat filmul, Julia îi întinse o bere, încurajându-l tacit să se uite la meci în timp ce ea se apuca să pregătească cina — celebra rețetă de pui Kiev a lui Grace. Rămasă în sfârșit singură, îi trimise un mesaj scurt lui Gabriel.

G,

Tocmai fac puiul Kiev al lui Grace și o plăcintă cu lămâie și bezea pentru tata.

El se uită la meci. Sper că ai o zi faină.

Te sun în jur de 6:30.

A ta, Julia

XO

După câteva minute, în timp ce Julia tocmai pregătea două case-rolle de pui Kiev, una pe care s-o mănânce împreună în cursul serii, cealaltă de pus la congelator, auzi semnalul de mesaj.

Draga mea Julia,

Mi-ai lipsit. Și noi ne uităm la meci.

R și A s-au pupat și s-au împăcat și-au stabilit data.

Richard are darul de-a face minuni, cred, sau o fi fost mâna ta?

Nu știi ce înseamnă pentru mine să te aud zicând că ești a mea.

De-abia aștept să mă suni.

Al tău, Gabriel

Julia se învărtea prin bucătărie mai mult plutind, însuflețită de cuvintele lui Gabriel și de momentele pe care le împărtășiseră în ajun. Visul ei urma să se adeverească. După ce visase la asta ani de zile, Gabriel avea să devină primul ei iubit.

Uitase deja toate lacrimile, suferința și umilința produse de Simon. Îl așteptase pe bărbatul iubit și acum avea să aibă o primă noapte de dragoste așa cum o visase dintotdeauna. Și la *Florența*, nici mai mult, nici mai puțin. Avea multe motive de recunoștință, inclusiv șiragul de perle pe care-l purta la gât. Era sigură că în tot ce se întâmplase era și mâna lui Grace, așa că-i mulțumi în sinea ei.

Odată ce termină cu pregătirile, Julia puse una din caserole la cuptor și coborî în pivniță cu cea de-a doua. Când deschise congelatorul, descoperi surprinsă mai multe sortimente de mâncare gătită, puse în caserole de plastic sau înfășurate în folie de aluminiu. Observă că multe din ele erau însoțite de bilețele pe care scria „Cu drag, Deb“.

Julia reuși să nu verse. Deb Lundy era o femeie de treabă și părea să aibă grijă cum se cuvine de Tom. Însă fiica ei Natalie era din alt film și Julia ar fi fost necăjită peste poate dacă Deb și Tom se hotărâu să se mute împreună sau, Doamne ferește, să se căsătorească. Perspectiva era îngrijorătoare din multe privințe.

Julia alungă toate gândurile legate de Deb și Natalie și-și dedică întreaga atenție pregătirii desertului preferat al lui Tom, plăcintă cu lămâie și bezea. El prefera de obicei plăcinta de la Kinfolks, dar asta n-o împiedica pe Julia să-i facă și ea acasă.

Tocmai punea plăcinta la cuptor când sună telefonul. Tom răspunse și, câteva secunde mai târziu, înjura cât îl ținea gura. După

câteva propoziții care păreau să aibă de-a face cu activitatea lui, trânti receptorul în furcă și dispăru la etaj. Apoi se întoarse îmbrăcat în uniformă.

— Jules, trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— A izbucnit un incendiu la sala de bowling. Băieții sunt deja acolo, dar cred că e posibil să fi pus cineva foc dinadins.

— La Best Bowl? Cum așa?

— Asta încerc să aflu. Nu știu când mă întorc.

Era gata să iasă pe ușă când se opri, cu umerii lăsați.

— Îmi pare rău că ți-am stricat cina. De-abia o așteptam. Ne vedem mai târziu.

Julia își privi tatăl scoțând camioneta în marșarier și demarând. Fără îndoială, Gabriel lua deja cina cu ai lui, așa că se hotărî să nu-i mai trimită mesaj. O s-aștepte să se facă șase jumate, ca să-l sune, cum stabiliseră.

Când auzi țârâitul ceasului de la aragaz, scoase plăcinta din cuptor și inspiră mireasma dulce-acrișoară de lămâie. Cât așteptă să se răcească, împachetă puiul Kiev și-l puse la frigider. O să reziste până mâine — ea o să-și facă doar un sendviș.

După vreun sfert de oră, auzi cum deschide și închide cineva ușa de la intrare. Luă repede o farfurie ca să-i taie lui Tom o bucată de plăcintă.

— Cum de te-ai întors așa repede? S-a făcut plăcinta, îi strigă.

— Mă bucur, Jules.

La auzul acelei voci, îi scăpă farfuria din mână și se izbi de linoleum, făcându-se țândări.

Capitolul 27

Simon intră în bucătărie și se opri rezemat în prag, cu brațele încrucișate. Ea se uită șocată la un chip atrăgător, cu ochi albaștri, încadrat de părul lui scurt și blond.

— Julia țâșni spre ușă țipând și încercând să se strecoare pe lângă el. Simon își rezemă mâna mare de tocul ușii, efectiv doborând-o. Se agăță de brațul lui ca să nu cadă.

— Te rog, îl rugă ea. Dă-mi drumul.

— Așa mă întâmpini? După atâta vreme?

El zâmbi larg, trăgându-și brațul și încercând s-o domine cu înălțimea lui de un metru optzeci.

Julia se ghemui în prag, uitându-se speriată în jur.

Simon o împinse înapoi în bucătărie, o prezență amenințătoare în ciuda staturii sale medii. Odată ce reuși s-o încolțească, își înfășură brațele în jurul mijlocului ei, trăgând-o într-o îmbrățișare ca de urs.

— Simon, lăsa-mă jos!

Icni și începu să se foiască.

El o strânse și mai tare, cu un rânjet răutăcios, cu gura până la urechi.

— Hai, Jules, relaxează-te!

Ea se zbatu în brațele lui.

— Am prieten. Dă-mi drumul!

— Nu mă interesează că ai prieten.

Își apropie fața de a ei și Julia se temu c-avea s-o sărute. Dar n-o făcu. Se lipi de ea și începu s-o pipăie, rânjind când îi văzu stânjeneala. Într-un final, se retrase.

— Oau, tot frigidă ai rămas. Mă gândeam că prietenul tău o fi rezolvat problema.

O cântări din priviri cu un aer libidinos.

— Măcar știi că n-am ratat nimic. Deși tot mă simt jignit că i-ai da lui ce nu vrei să-mi dai mie.

Julia se îndepărtă de el și porni grăbită spre ușa de la intrare, deschizând-o și făcându-i semn să iasă.

— Pleacă. Nu vreau să vorbesc cu tine. Și tata o să se întoarcă în curând.

Simon veni agale după ea, ca un lup care urmărește un mieluşel.

— Nu mă minți. Știu că de-abia a plecat. S-ar părea că au ceva bătăi de cap la Best Bowl. Cineva le-a pus foc și a ars toată clădirea. O să lipsească ore bune.

Julia clipi speriată.

— De unde știi?

— Am auzit la radio. Oricum eram prin zonă, așa că mi s-a părut momentul ideal să-ți fac o vizită.

Ea încercă să pară calmă în timp ce-și cântărea alternativele. Știa că, dacă încerca să fugă, el ar fi prins-o mai mult ca sigur, și nu voia să încerce, pentru că risca să-l înfurie. Măcar, dacă rămânea în casă, exista șansa să ajungă la mobil, pe care-l lăsase în bucătărie.

Își întipări un zâmbet prefăcut pe chip și se sili să adopte un ton amabil.

— Drăguț din partea ta să-mi faci o vizită. Dar știm amândoi că totul s-a sfârșit. Ai găsit pe altcineva, ești fericit cu ea. Hai să lăsăm trecutul în urmă, bine?

Încercă să-și ascundă neliniștea, și chiar îi reuși.

Până când el se apropie de ea și începu să-și treacă mâinile prin părul ei lung, trăgându-i șuvițele la nas și adulmecându-le.

— N-am fost fericit cu ea. N-avea nimic de-a face cu fericirea — avea de-a face cu sexul. Și nu e genul de fată pe care aș putea-o prezenta părinților mei. Tu, în schimb, erai prezentabilă măcar. Chiar dacă te-ai dovedit o dezamăgire.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El îi desprinse mâna de pe ușă și-o trânti.

— N-am terminat ce aveam de spus. Și nu-mi place când mă intrer pe cineva.

Julia făcu un pas înapoi, precaută.

— Iartă-mă, Simon.

— Hai să terminăm cu vrăjeala. Știi de ce-am venit. Vreau pozele.

— Ți-am zis, nu sunt la mine.

— Nu te cred.

— Își înfipse mâna în gâtul ei și-o trase spre el, apucând de șiragul de perle.

— Chiar vrei să te joci cu mine? Am văzut ce are Natalie. Știu că pozele alea există. Dacă mi le dai acum, rămânem prieteni. Dar nu mă înfuria. N-am bătut drumul trei ore până aici ca să înghit rahaturile tale. Nu-mi pasă câte șiraguri de perle porți, ești un nimic.

Începu să tragă de colier, slăbind nodurile dintre perle.

Julia ridică mâinile ca să-l oprească.

— Te rog, nu. A fost al lui Grace.

— Oh, a fost al lui *Grace*. Scuză-mă. Am cheltuit mai mulți bani pe fundul tău într-o săptămână decât valorează asta.

Trase din nou de colier, sfidător.

Julia înghiți în sec și el simți cum îi tremură gâtul sub degetele lui.

— Natalie minte. Nu știi ce motive are, dar îți spun, n-am luat nicio poză cu tine din cele pe care le aveam. N-am niciun motiv să te mint. Crede-mă, Simon.

Simon râse.

— Joci teatru foarte convingător, dar nu-i nimic altceva decât teatru. Știu că erai furioasă pe mine după tot ce s-a întâmplat și cred c-ai luat ceva ca să te răzbuni pe mine.

— Dacă e așa, de ce nu le-am folosit? De ce nu le-am trimis la vreun ziar sau de ce nu ți-am cerut bani? De ce le-aș păstra de mai bine de un an? N-are nicio logică!

El o lipi de el, mai s-o zdrobească, și-și apropie buzele de urechea ei.

— Nu ești o fată prea descurcăreață, Jules. Nu mi-e greu să cred că ai o chestie de care nu știi cum să te folosești. Ce-ar fi să ne continuăm discuția la etaj? Eu pot să mă uit după poze, în timp ce tu o să încerci să mă îmbunezi.

Îi cuprinse lobul urechii în gură, mușcând-o ușor.

Julia inspiră și expiră de câteva ori, încercând să-și adune orice fărâma de curaj. Se uită în ochii lui reci, albaștri.

— N-am de gând să fac nimic până ce nu-ți iei mâinile de pe mine. De ce nu poți să te porți frumos?

Ochii lui se înnegurară pe dată și-i dădu drumul.

— Oh, o să mă port frumos.

Începu s-o mângâie pe obraz.

— Dar aștept ceva în schimb. Dacă nu pot să plec de-aici cu pozele, o să iau altceva în schimb. Așadar, fă bine și gândește-te ce poți face ca să mă înveselești.

Julia se crispă.

— Chiar s-a schimbat treaba, nu-i așa? O să mă distrez de minune.

O trase în brațele lui și-și lipi gura lacomă, larg deschisă, de buzele ei.

La șase și jumătate fix, Gabriel se scuză, se ridică de la masă și trecu în camera de zi, în așteptarea telefonului de la Julia. Dar acesta nu mai veni.

Își verifică mesageria. N-avea niciun mesaj de la Julia. Niciun SMS. Niciun e-mail. La șapte fără zece, o sună. După ce se auzi că sună de câteva ori, intră mesageria.

— Julianne? Pe unde ești? Sună-mă.

Închise și intră pe aplicația Pagini Albe de pe iPhone ca să caute numărul de fix al lui Tom. Suna încontinuu, dar nu răspundea nimeni. Apoi intră robotul. Închise fără să lase vreun mesaj.

„De ce nu răspunde la telefon? Unde-o fi? Și unde e Tom?“

În minte i se înfiripă o bănuială sinistă. Nevrând să mai irosească niciun moment, ieși ca vijelia pe ușă, fără a mai spune vreo vorbă nimănui. Porni Jeep-ul și o ținu într-o goană până acasă la Tom, pe drum încercând întruna să-i prindă la telefon. Și, dacă îl oprea un polițist pentru depășirea vitezei legale, cu atât mai bine.

Simon aproape că simțea gustul victoriei. Știa că Julia nu era o persoană puternică și era obișnuit să se folosească de slăbiciunea ei în avantajul lui. Când ea se uită în ochii lui și-l imploră s-o creadă că n-avea pozele, o crezu. Era mult mai probabil că Natalie încenase povestea, încercând să-i distragă atenția de la propriile ei manevre de răzbunare. În timp ce-o strângea din nou pe Julia în brațe, renunță la misiunea de găsire a pozelor. Acum avea un obiectiv cu totul diferit.

Fără a se lăsa intimidat de țărâitul telefonului din bucătărie, care alterna cu o suită de acorduri din *Message in a Bottle*, venind dinspre iPhone-ul Juliei, Simon continuă s-o sărute, trăgând-o spre el până când Julia ajunsese să stea călare pe el, pe canapeaua lui Tom.

Tot frigidă era. Îi tolera avansurile, dar numai atât, cu trupul și brațele moi. Nu-i plăcuse niciodată ca el să-i bage limba-n gură. De fapt, nu-i plăcuse ca el să-i bage nicio parte a corpului în gură și, chiar și acum, se zbătea în brațele lui. Dar împotriveala ei îl excita și,

în timp ce limba lui îi dădea târcoale limbii ei, simți o erecție care-i împungea fermoarul de la blugi.

O sărută până ce ea găsi curajul de a-l lovi cu pumnii în piept și atunci realizează că era momentul să treacă la alte activități. Începu să-i descheie nasturii la cămașă, ignorând zbaterile ei.

— Te rog, nu face asta, scânci Julia. Te rog, dă-mi drumul.

— O să-ți placă.

Râse înfundat și îi cuprinse fesele în mâini, frământând și pipăind în timp ce Julia încerca să-i scape.

— O să mă asigur că-ți place. Apoi o să-ți dau drumul.

Își șterse gura de maxilarul ei, coborând de-a lungul gâtului și sugându-i pielea, chiar deasupra șiragului de perle.

— Nu cred că vrei să reconstituim ultima noastră ceartă, nu-i așa, Julia?

Ea începu să tremure.

— Julia?

— Nu, Simon.

— Bun.

Deoarece închisese ochii, Simon nu observă semnul vizibil de pe partea dreaptă a gâtului ei. Oricum n-ar fi contat. Deja își propusese s-o însemneze. O mușcătură de toată frumusețea, ca să vadă iubitul ei din Canada de ce nebunii se ținuse drăguța lui. O mușcătură menită să regleze conturile între ei. Supte până când se adună sângele sub pielea ei și, ca să fie tacâmul complet, își înfipse dinții în carnea ei.

Julia țipă de durere.

El îi linse pielea ușurel, savurând-o — sărat și dulce, gustul sângelui și al Juliei. Când termină, se dădu înapoi ca să-și admire opera. Va trebui să poarte o bluză pe gât ca să acopere semnul și știa că Juliei nu-i plac bluzele pe gât. Semnul era oribil, roșu și adânc. Îi rămăsese urma dinților lui. Era perfect.

Julia se uită la el printre genele ei chinuitor de lungi și el văzu o scânteie în ochii ei. Se aplecă spre ea, lingându-se pe buze. Brusc,

Julia îl plesni peste obraz, tare, cu zgomot. Într-o clipită, ea țâșni pe scări, căutându-și scăparea la etaj.

— Căteaua dracu'! răcni Simon, luând-o la fugă după ea și prinzând-o rapid din urmă.

Chiar înainte ca ea să pună piciorul pe ultima treaptă, o apucă de gleznă cu amândouă mâinile și trase. Julia căzu în genunchi, urlând de durere.

— O să-ți dau o lecție s-o ții minte toată viața, spuse Simon, apucând-o de păr.

Îi trase capul pe spate, făcând-o să urle.

Zvârcolindu-se disperată, Julia îl lovi furioasă cu piciorul teafăr și, printr-o minune, reuși să-l nimerească în prohab, făcându-l să-i dea drumul la păr și să cadă impleticindu-se pe scări. Julia se îndreptă șchiopătând spre dormitor și încuie ușa după ea în timp ce Simon se îndoia de durere.

— Las' că pun eu mâna pe tine, căteaua naibii! zbieră el, ținându-se cu amândouă mâinile de prohab.

Julia propti un scaun în ușă și începu să tragă de un scrin aflat lângă ea. Fotografii vechi înrămate veniră una peste alta pe mobila veche în timp ce se chinuia s-o urnească, iar o păpușă de porțelan căzu pe podea și se făcu praf. Ignorând durerea de la glezna vătămată, trecu șchiopătând de cealaltă parte a scrinului, împingându-l cât de tare putea, cu opinteli disperate. Între timp, Simon se chinuia să deschidă ușa, făcând-o în fel și chip.

Într-un final, reuși să împingă scrinul în dreptul ușii. Spera doar să câștige destul timp cât să dea un telefon înainte ca Simon să dea buzna în camera ei. Se apropie șontâc-șontâc de telefonul de pe noptieră, dar, în grabă, îl răsturnă.

— La dracu'!

Ridică telefonul și, cu degetele tremurânde, începu să formeze numărul de mobil al lui Gabriel. Intră imediat mesageria. În timp ce aștepta semnalul sonor, Simon se izbi de ușă. Julia privi îngrozită cum se lăsa ușa veche și începea să iasă din balamale.

— Gabriel, te rog vino imediat la tata acasă. A venit Simon și încearcă să spargă ușa de la camera mea!

Simon înjura și mârâia, izbînd neîncetat ușa. De îndată ce va sparge ușa, va răsturna scrinul ca să ajungă la ea.

„Până aici mi-a fost“, își zise Julia.

Nu-și putea închipui niciun scenariu în care avea șanse să scape fără a fi rănită grav sau a păți ceva și mai rău. Realizând că n-avea nicio clipă de pierdut, lăsă telefonul din mână și deschise fereastra, pregătindu-se să se strecoare pe acoperiș și eventual să sară de-acolo. Chiar când încerca să treacă peste pervaz, văzu Jeep-ul lui Gabriel intrând în trombă pe alee. El lăsă mașina în viteză și-o luă la fugă peste pajiște.

Gabriel o strigă și Simon îl înjură. Se auziră pași ușori, grăbiți, pe scară, urmați de zgomotele unei încăierări și un șuvoi de înjurături. Se auzi o bufnitură. Cineva căzuse pe scări.

Julia se furișă până în dreptul ușii aproape dărâmate, ciulind urechea. Zgomotele păreau să vină de afară acum. Se apropie din nou șchiopătând de geam și-l văzu pe Simon zăcând pe pajiștea din fața casei. Înjura și-și duse mîna la nas. Îl urmări cu respirația tăiată cum se ridică greoi în picioare, cu sângele țâșnindu-i pe nas. Într-o clipită, sângele care-i curgea din nas se contopi cu șuvoiul care-i țâșni din gură când Gabriel îi trase un croșeu de dreapta, spărgându-i buza și rupându-i câțiva dinți.

— Dobitocule!

Simon își scuipă dinții și se năpusti spre Gabriel. Deși rănit, reuși să-i tragă un pumn în piept lui Gabriel.

Gabriel se clătină, icnind. Simon mai făcu un pas spre el, dornic să profite de punctul slab al adversarului. Gabriel își reveni rapid, pocnindu-l pe Simon în stomac și cu stînga, și cu dreapta. Simon se îndoi de durere și căzu în genunchi.

Gabriel se îndreptă încet de spate și-și trosni gâtul într-o parte. Părea extrem de relaxat, îmbrăcat în sacoul lui de tweed, cu o cămașă Oxford. Părea că e în drum spre facultate, pentru o întâlnire de

consiliu, și nu în curs de a-l snopi în bătaie pe fiul unui senator din Philadelphia.

— Ridică-te, spuse, cu o voce care-i îngheță sângele în vene Juliei.

Simon gemu.

— Am zis să te ridici!

Gabriel stătea lângă el, dominându-l, precum un înger al răzbu-
nării, frumos și înfiorător și absolut necruțător.

Văzând că Simon rămâne nemișcat, Gabriel îl apucă de păr,
dându-i capul pe spate.

— Dacă-ți *trece* măcar prin cap să te apropii din nou de ea, te
omor. Singurul motiv pentru care nu te-am omorât deja e că Julianne
s-ar necăji dacă aș fi închis. Și n-am de gând s-o las singură după ce
i-ai făcut tu, jigodie scârboasă! Dacă vreo poză sau vreun filmuleț cu
cineva care aduce câtuși de puțin cu ea va ajunge pe internet sau în
vreun ziar, o să-ți dau de urmă. Am rezistat zece runde în ring cu cei
mai de temut bătauși irlandezi din Boston și am supraviețuit expe-
rienței. Așa că să nu-ți închipui că voi avea vreo ezitare în a-ți crăpa
capul data viitoare.

Gabriel se dădu înapoi și-i zdrobi maxilarul cu un upercut de
stânga. Simon căzu moale pe pământ și rămase complet nemișcat.
Gabriel scoase o batistă din buzunarul pantalonilor de lână și-și
șterse nonșalant mâinile de sânge. În clipa aceea, Julia se ivi în pragul
ușii de la intrare și-i ieși șchiopătând înainte.

— Julia!

O prinse în brațe când ea aproape că se prăbuși pe trepte.

— Ești bine?

O ajută cu grijă să coboare, strângând-o la piept.

— Julia?

Îi ridică părul de pe față ca s-o vadă. Avea buzele roșii și umflate,
urme de zgârieturi pe gât, o privire tulbure și semnul ăla mare era
cumva... o *mușcătură*?

„Javra a mușcat-o, la dracu’!“

— Ești bine? A...?

Gabriel se uită la hainele ei, temându-se de ce-avea să descopere. Dar nu, n-avea hainele rupte și era încă îmbrăcată, din fericire, chiar dacă avea cămașa descheiată.

Închise ochii și mulțumi Cerului că ajunsese la timp. Cine știe ce-ar fi găsit dacă mai întârzia.

— Hai! spuse ferm, scoțându-și haina și punându-i-o pe umeri.

Îi incheie repede nasturii la cămașă și-o duse în brațe la mașină, așezând-o pe scaunul din dreapta și închizând portiera.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, urcându-se lângă ea.

Julia își ținea glezna vătămată cu amândouă mâinile și mormăia ceva în barbă.

— Julia?

Văzând că nu primește niciun răspuns, întinse mâna să-i ridice părul de pe ochi.

Ea se feri, trăgându-se spre ușă.

Gabriel încremeni.

— Julia, sunt eu, Gabriel. Te duc la spital. Bine?

Ea nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit. Nu plângea, nici nu tremura. „E în stare de șoc“, își zise. Scoase telefonul și formă un număr.

— Richard? S-a întâmplat ceva cu Julia.

Tăcu și se uită înspre ea.

— Și-a făcut apariția fostul ei prieten și-a agresat-o. O duc la spitalul din Sunbury. Dar vino și tu dacă vrei. Ne vedem acolo.

Se uită înspre Julia, sperând că ea va vrea să-l privească.

— Richard o să vină și el în Sunbury. O să sune un prieten de-al lui care e medic.

Pentru că Julia nu reacționează în niciun fel, sună la informații pentru a cere numărul stației de pompieri din Selinsgrove. Îi lăasă un mesaj urgent lui Tom, explicându-i ce se întâmplase și c-o ducea pe Julia la spital.

„E vina nenorocitului de taică-său. De ce dracu' a lăsat-o singură?“

I-am tras o palmă.

Vocea Juliei, pițigăiată și nefirească, îi întrerupse firul gândurilor.

— Ce-ai făcut?

— M-a sărutat... I-am tras o palmă. Iartă-mă, iartă-mă. N-o să mai fac niciodată așa ceva. N-am vrut să-l sărut.

În acel moment îngrozitor, Gabriel aproape că fu recunoscător pentru faptul că trebuia s-o ducă la spital. Dacă n-ar fi avut grija ei, s-ar fi întors și l-ar fi terminat pe Simon. Definitiv.

Ea începu să spună cele mai bizare chestii. Bălmăjea ceva despre cum *el* o sărutase și apoi ceva legat de Natalie și apoi ceva cum că el, Gabriel, n-o s-o mai vrea pentru că fusese însemnată și oricum n-avea să fie bună la pat...

„Ce dracu’ i-a făcut?”

— Ssst, Beatrice. Uită-te la mine. Beatrice?

Îi luă o clipă să percuteze la porecla de odinioară, dar, când o făcu, se uită la el și ochii ei, cu acea expresie hăituită, se concentrară încet asupra feței lui.

— Nu e vina ta. Bine? Nu e vina ta că te-a sărutat.

— N-am vrut să te înșel. Îmi pare nespus de rău, șopti ea.

Auzindu-i tonul, văzând panica din ochii ei, Gabriel simți că-l ția cu greutate.

— Julia, nu m-ai înșelat. Bine? Și mă bucur că l-ai plesnit. A meritat-o, ba chiar a scăpat ușor.

Gabriel clătină din cap, întrebându-se îngrozit ce se întâmplase de fapt până să ajungă el.

Când Richard ajunsese la spital, îl găsi pe fiul său cu Julia în sala de așteptare. Gabriel o mângâia pe păr și-i vorbea încetisor. Era o scenă înduioșătoare, dar gradul de apropiere dintre cei doi îl surprinse. Enorm.

În timp ce-l așteptau pe prietenul lui Richard, el îi studie blând glezna. Julia scânci. Richard se uită cu coada ochiului la Gabriel, care-și mușca mâna ca să-și înfrâneze reacția.

— Nu cred că e fractură, dar cu siguranță e o leziune. Gabriel, ce-ar fi să ne aduci niște ceai și poate și niște biscuiți?

Gabriel își luă mâna de la gură.

— Nu plec de lângă ea.

— Durează doar un minut. Vreau să vorbesc ceva cu Julia.

Gabriel încuviință reticent și se îndreptă spre cantina spitalului.

Richard observă fără să vrea semnele de pe gâtul ei. Mușcătura se vedea limpede, celălalt semn era mai estompat. Privirea îi alunecă involuntar spre locul unde stătuse fiul lui cu un minut în urmă. Semnul acesta era mai vechi, data cu siguranță de o zi, două. Clar, relația dintre Gabriel și Julia era una mai intimă decât crezuse el.

— Grace a lucrat ca voluntar aici, la spital. Știi?

Julia încuviință.

— De-a lungul anilor, s-a îndeletnicit cu mai multe lucruri, dar cel mai adesea s-a ocupat de victimele violenței domestice, spuse oftând. A văzut multe cazuri nasoale, unele în care erau implicați copii. Unele cazuri s-au încheiat tragic.

Se uită în ochii Juliei.

— O să-ți spun ce le spunea Grace pacienților ei. Nu e vina ta. Nu contează ce-ai făcut sau ce n-ai făcut, n-ai meritat să ți se întâmple asta. Și nu știu dac-am fost vreodată mai mândru de fiul meu.

Ea se uită la glezna ei vătămată, fără să spună nimic.

Un minut mai târziu, un domn de origine asiatică, cu o figură blândă, se apropie de ei.

— Richard, spuse, întinzându-i mâna.

Richard se ridică imediat în picioare, salutându-și prietenul.

— Stephen, ți-o prezint pe Julia Mitchell. E o prietenă de familie. Julia, dumnealui e domnul doctor Ling.

Stephen o salută cu un gest din cap și chemă o asistentă s-o conducă pe Julia într-un cabinet. O urmă la scurt timp, asigurându-l pe Richard c-o va trata ca pe propria lui fiică.

Știind că Julia e pe mâini bune, Richard se hotărî să-și caute fiul la cantină. De cum ieși în hol, îl auzi pe Gabriel certându-se cu Tom Mitchell. Țipau unul la altul.

— Cred că mă pricep mai bine la oameni decât te pricepi tu.

Tom se apropiase foarte tare de Gabriel, încercând să-l intimideze prin statura lui, dar își găsisse nașul în Gabriel.

— Ei bine, în mod clar nu-i așa, domnule Mitchell. Dacă ar fi, n-aș fi fost obligat să-l scot pe animalul ăla cu forța din casa dumitale ca nu cumva să-ți violeze fiica chiar în camera ei, futu-i mama mă-sii!

— Domnilor, suntem într-un spital. Continuați discuția afară, îi întrerupse Richard, venind spre ei cu un aer sever.

Tom îi aruncă doar o privire prietenului său, apoi se întoarse iar spre Gabriel.

— Mă bucur că Julia n-a pățit nimic. Și, dacă tu ești cel care-a salvat-o, îți rămân dator. Dar tocmai am primit un telefon de la un polițist care zice că l-ai snopit în bătaie pe fiul senatorului Talbot. De unde știi că n-ai început tu? Tu ești drogatul!

— Sunt dispus să fac un test de sânge.

Ochii lui Gabriel aruncau scânteii.

— N-am nimic de ascuns. În loc să-ți faci griji pentru fiul senatorului, mai bine te-ai preocupa mai mult de fiica ta, nu crezi? Era *de dator* ta s-o aperi pe Julianne. Datoria ta ca tată. Dar te-ai descurcat execrabil în privința asta toată viața. Pentru Dumnezeu, Tom. Cum ai putut s-o trimiți înapoi să locuiască la maică-sa când era doar o copilă?

Tom își încheștă pumnii într-atât, încât aproape că-i plesniră vasele de sânge.

— Nu știi ce vorbești, așa că tacă-ți fleanca. Chiar ai tupeu să-mi faci tu morală în legătură cu fiica mea. Nu ești decât un drogat cu antecedente de comportament agresiv. Nu vreau să te apropii de ea și-o să cer să fii arestat dacă o faci.

— Nu știu ce vorbesc? Zău așa, Tom, trezește-te la realitate! Vorbesc despre toți bărbații care se perindau prin apartamentul ăla din St. Louis trăgându-i-o fostei tale neveste în fața fetei tale. *Și tu ai stat cu mâinile în sân.* De fapt, ai salvat-o în sfârșit înainte să devină încă un caz în statisticile privind minorii molestați sexual și apoi ai trimis-o înapoi. De ce? Era o delincventă infantilă? Era prea dornică de afecțiune? Sau erai prea ocupat cu a face pe șeful brigăzii de pompieri voluntari?

Tom se uită la Gabriel cu o ură nedisimulată. Îi trebui toată puterea lui de stăpânire ca să reziste impulsului de a-l pocni să-i sune apa-n cap sau de a-și lua pușca din camionetă ca să-l împuște. Dar n-avea de gând să facă niciunul din lucrurile astea la doi pași de o anticameră plină cu martori. Însă îi mai trase câteva înjurături lui Gabriel și o luă cu pași apăsați spre recepție ca să rezolve cu formulele de plată pentru consultația și tratamentul Juliei.

Când Julia apăru în sfârșit, în cărje, Tom era calm. Stătea proțăpît în dreptul ușii de la Urgențe, cu mâinile în buzunar, copleșit de sentimentul de vinovăție.

Gabriel îi ieși imediat înainte, încruntându-se la vederea gleznei ei bandajate.

— Ești bine?

— Nu e fracturată. Mulțumesc, Gabriel. Nu știu ce m-aș fi...

Juliei i se puse un nod în gât și, pentru prima dată în acea seară, începu să plângă.

Gabriel o cuprinse cu brațul și-o sărută blând pe frunte.

Tom urmări scena dintre fiica lui și drogatul violent, dar curajos și se îndreptă spre Richard. Cei doi prieteni stătură puțin de vorbă și apoi dădură mâna.

— Julia? Vrei să mergi acasă? Richard spune că poți să stai la el dacă preferi, îi spuse Tom târșâindu-și picioarele stânjenit. Nu pot să vin acasă.

Julia se desprinse de Gabriel și-și imbrățișă tatăl doar cu o mână. Lui îi dădură imediat lacrimile și îi șopti o scuză la ureche, înainte de a ieși din spital.

Richard își luă rămas-bun de la cei doi, lăsând-o pe Julia să-și șteargă lacrimile.

Gabriel se întoarse imediat spre ea.

— Putem să luăm medicamentele în drum spre casa lui Richard. Sunt sigur că poți să împrumuți ceva de îmbrăcat de la Rachel sau de la mine. Dacă nu cumva preferi să treci pe-acasă și să-ți faci bagajul.

— Nu pot să mă întorc acolo, scânci Julia, făcându-se mică.

— Nici nu trebuie.

— Cum rămâne cu *el*?

— Nu mai e nevoie să-ți faci griji în privința lui. L-a ridicat deja poliția.

Julia se uită în ochii lui și simți că se îneacă în valul de căldură și îngrijorare care-i inundase.

— Te iubesc, Gabriel.

La început, el nu reacționează în niciun fel la declarația ei, rămase nemișcat, ca și cum n-o auzise. Apoi, expresia lui se îmblânzi. O trase lângă el, cu cârje cu tot, și-o sărută pe obraz, fără un cuvânt.

Capitolul 28

După cină, Scott îi făcuse o vizită unui prieten. Când ajunse acasă, fu șocat să descopere două mașini de poliție pe alee. Agentul Jamie Roberts îi lua o declarație Juliei în camera de zi, în timp ce agentul Ron Quinn îi lua o declarație lui Gabriel în sufragerie. Richard vorbise deja cu poliția.

— Binevoiește să-mi explice cineva ce caută poliția la noi acasă?
Ce-a mai făcut Gabriel de data asta?

Scott stătea proțâp în bucătărie, uitându-se la tatăl și la sora lui. Aaron se îndreptă spre frigider și scoase o bere Samuel Adams. O desfăcu și i-o întinse lui Scott, care luă o gură, recunoscător.

— Simon Talbot a atacat-o pe Julia.

Scott aproape că scuipă berea.

— Ce? Se simte bine?

— A mușcat-o, în puii mei, zise Rachel. Și aproape că i-a rupt glezna.

— A...

Tonul lui Scott părea calm, dar, cu toate astea, nu se simți în stare să pronunțe cuvintele.

Rachel clătină din cap.

— Am întrebat-o. Poate n-ar fi trebuit s-o întreb, dar am făcut-o. Și-a zis că nu.

Toată lumea răsuflă ușurată.

Scott trânti berea pe dulapul de bucătărie.

— Ei bine, unde e individul? Haide, Aaron! Cineva trebuie să-i dea o lecție.

— Gabriel ți-a luat-o înainte. Ron mi-a zis c-au trebuit să-l ducă pe Simon la spital să-i coasă maxilarul. Gabriel i-a spart fața, îi explică Aaron.

Scott făcu ochii cât cepele.

— Dom' profesor? De ce-ar face una ca asta?

Surprinse un schimb de priviri cu subînțeleș între Aaron și Rachel.

— Chiar și-așa, aș vrea să-i fac o vizită jigodiei.

Scott își trosni articulațiile de la mâna dreaptă.

— Doar ca să stau de vorbă cu el.

Aaron clătină din cap.

— Tu te auzi? Tu ești procuror, el e fiu de senator. Nu poți să te duci să-i ceri socoteală. Și, în plus, Gabriel a rezolvat-o. De îndată ce doctorii își termină treaba, va fi arestat.

— Tot nu mi-ați explicat de ce Gabriel și-ar murdări mânușitele de dragul Juliei. De-abia dac-o cunoaște.

Rachel se aplecă spre el peste micul separeu.

— Sunt un cuplu.

Scott clipi mărunț, ca un semafor defect.

— Poftim?

— Ce-ai auzit. Sunt împreună.

— Să fiu al naibii! Ce naiba caută cu el?

Înainte să apuce cineva să emită vreo ipoteză, Gabriel intră în bucătărie. Se uită la fețele îngrijorate ale rudelor sale și se încruntă.

— Unde-i Julianne?

— Încă mai dă declarația.

Richard îi zâmbi fiului său cel mare și-i puse o mână pe umăr.

— Sunt foarte mândru de tine, pentru că ai salvat-o pe Julia. Știu că suntem cu toții ușurați c-ai ajuns la timp.

Gabriel strânse din buze și incuviință stânjenit.

— Meriți o medalie pentru că l-ai pocnit pe Simon Talbot. Dar meriți o mamă de bătaie pentru că îți faci de cap cu Julia. N-o meriți. Nici pe departe.

Scott lăsă berea din mână și-și trosni din nou articulațiile.

Gabriel îi aruncă o privire glacială fratelui său.

— Viața mea personală nu te privește.

— Acum mă privește. Ce fel de profesor și-o trage cu studentele lui? N-ai deja destule păsărici?

Rachel icni și se trase încet spre ușă, ferindu-se din calea cataclismului care stătea să izbucnească.

Gabriel își încleștă pumnii pe lângă corp și făcu un pas spre fratele lui mai solid, dar mai necopt.

— Dacă te mai aud vorbind așa despre Julianne, o să se lase cu scânteii.

— În regulă, băieți, terminați cu rahaturile astea de Cain și Abel. Sunt doi polițiști în camera de zi și o speriați pe sora voastră.

Aaron se băgă între cei doi bărbați furibunzi, punându-i blând o mână pe piept lui Scott.

— Julia nu e genul de fată cu care-ți faci de cap ca s-o arunci apoi. E genul de fată cu care te însori, spuse Scott, peste umărul lui Aaron.

— Crezi că eu nu știu chestia asta? spuse Gabriel, cu o ostilitate vădită.

— Nu crezi c-a avut de-a face cu destui dobitoci la viața ei?

Richard ridică mâna.

— Scott, ajunge!

Scott se uită intrigat la tatăl său.

— Gabriel a salvat-o pe Julia de agresorul ei, spuse Richard, dând încetîșor din cap.

Scott se uită la tatăl lui ca și cum tocmai îi spusese că Pămîntul e plat. Și că toată lumea, cu excepția lui, știa deja chestia asta.

Rachel interveni, încercând să schimbe vorba.

— Apropo, Gabriel, n-am știut c-o cunoști pe Jamie Roberts. Ați fost colegi de liceu?

— Da.

— Ai fost prieten cu ea?

— Oarecum.

Toate privirile se întoarseră spre Gabriel, care făcu stînga împrejur și dispăru.

Richard așteptă câteva minute să se mai risipească tensiunea din aer, apoi își întoarse atenția spre celălalt fiu al său.

— Am ceva de vorbit cu tine, dacă nu te superi.

Tonul lui era calm, dar ferm.

Cei doi bărbați urcară la etaj și intrară în biroul lui Richard. Acesta închise ușa în urma lor.

— Ia loc, spuse, arătînd spre scaunul din fața biroului. Vreau să discutăm despre felul în care te porți cu fratele tău.

Scott se așeză în fața tatălui său și se pregăti pentru ce avea să urmeze. Richard își chema copiii în biroul lui doar când avea lucruri foarte grave de discutat cu ei.

Arătă spre o reproducere a tabloului lui Rembrandt reprezentînd *Întoarcerea fiului risipitor*, care era atârnată pe unul din pereți.

— Îți amintești pilda pe care se bazează acest tablou?

Scott încuviință încet. O încurcase.

Julia se ridică brusc în capul oaselor, simțind că se sufocă.

„A fost doar un coșmar. A fost doar un coșmar. Ai scăpat.“

Îi trebui un moment să-și regăsească suflul. Dar, odată ce realizează că era în siguranță, în camera de oaspeți a familiei Clark, și nu

pronită de Simon pe podeaua fostului ei dormitor, reuși să se liniștească. Mai mult sau mai puțin.

Se aplecă să aprindă veioza. Lumina risipi bezna din încăpere, dar n-o înveseli. Luă paharul cu apă și calmantele pe care i le lăsase Gabriel când o băgase în pat, cu câteva ore în urmă. Se cuibărise lângă ea, complet îmbrăcat, și-o ținuse în brațe până când o luase somnul. Dar acum plecase.

„Am nevoie de el.“

Mai mult decât de analgezice sau de lumină sau de aer, avea nevoie de Gabriel, avea nevoie să-i simtă trupul înfășurat în jurul ei, să-l audă șoptindu-i vorbe de alinare cu vocea lui joasă. Era singura persoană care-o putea face să uite de cele petrecute. Avea nevoie să-l atingă. Avea nevoie să-l sărute ca să-și șteargă coșmarul din minte.

Luă pastilele ca să-i aline durerea de gleznă. O porni sărind într-un picior spre camera lui Gabriel ca să-i aline durerea din inimă. Nu scoase nici măcar un sunet, ciulind urechea să vadă dacă se aude vreo mișcare din celelalte camere. Când fu convinsă că nu era nimeni care s-o prindă, deschise tiptil ușa camerei lui Gabriel și-o închise după ea.

Îi luă puțin să înceapă să deslușească ceva în semiîntunericul din cameră. El uitase să tragă storurile și era întins acum pe jumătatea ei de pat de două persoane. Se întrebă dacă putea spune că are o jumătate a ei de pat. Se îndreptă șchiopătând spre cealaltă latură a patului, trase cuvertura și puse un genunchi pe saltea.

— Julianne.

Tresări când auzi șoapta lui înfundată. Își duse mâna la gură ca să-și rețină un țipăt.

— Oprește-te.

Ea rămase încremenită. Când își veni în sfârșit în fire, își lăsă capul în jos.

— Hm, iartă-mă. N-ar fi trebuit să te deranjez.

Fu copleșită de rușine și clipi mărunț, încercând să-și alunge lacrimile, în timp ce se întorcea să plece.

— Nu asta am vrut să zic. Așteaptă.

Julia îl privi cum dă la o parte cuvertura și se ridică, întors cu spatele la ea. Era dezbrăcat și spatele lui era scăldat în lumina care se strecura printre jaluzele. Luminițele care jucau pe trupul lui athletic creau un soi de iluzie optică. Îi văzu omoplații, șira spinării și mușchii spatelui, profilați pe sub piele când se aplecă să-și caute pantalonii de pijama. Și, desigur, un posterior și niște picioare minunate...

Odată ce-și trase pantalonii pe el, se întoarse cu fața la ea, cu umerii și pieptul lui lucrat perfect conturate în clarobscur, în timp ce tatuajul cu dragonul era estompat, dar prezent.

— Acum poți să te bagi în pat cu mine, râse el. M-am gândit c-o să te cam sperii dacă descopereai că n-am nimic pe mine.

Julia își dădu ochii peste cap. O deranja că râsese pe seama ei, dar înțelese raționamentul lui.

(Sau, mai curând, nu înțelese cu adevărat, dar se prinsese unde bătea el.)

— Vino încoace, șopti el, întinzându-i mâna și trăgând-o lângă el astfel încât, când se întinseră, capul ei poposi, firesc, pe pieptul lui. Mi-am pus ceasul să sune ca să vin să văd ce faci. Urma să sune într-un sfert de oră. Ce-ți mai face glezna?

— Mă doare.

— Ai luat pastilele pe care ți le-am lăsat?

— Da. Încă nu și-au făcut efectul.

Gabriel se întinse cu grijă și-o luă de mână, sărutându-i blând degetele.

— Micuța mea războinică.

Îi mângâie părul, îmblânzindu-i buclele cu vârful degetelor.

— Nu poți să dormi?

— Am avut un coșmar.

— Vrei să-mi povestești?

— Nu.

El o strânse mai tare în brațe, în semn c-o înțelegea și că era gata s-o asculte dacă se răzgândea cumva.

— Vrei să mă săruți, te rog?

— M-am gândit că, după ce s-a întâmplat, n-ai vrea să te ating.

Julia își înclină capul și-și apropie buzele de ale lui, punând capăt conversației.

Buzele lui erau moi și blânde, de-abia atingându-le pe ale ei. Simțea c-o dor și-acum buzele și-l înjură în sinea lui pe Simon pentru că-i făcuse asta. Dar Julia nu se lăsă oprită de asta. Voia să-l soarbă ca pe-o licoare, să se lase învăluită de văpaia dorinței lui, astfel încât să nu mai simtă și să nu se mai gândească la nimic altceva în afară de el.

Deschizând gura, Julia trasă conturul buzei lui de jos cu vârful limbii, savurându-i dulceața. Îi strecură limba în gură, ștergând-o pe a lui, inițiind un dans, un tango, încălecând-o. El își înfipse degetele în părul ei, trăgându-i încet capul pe spate. Acum limba lui o dădu la o parte pe a ei, pătrunzând în gura ei și începând s-o mângâie.

Julia scotea exclamații nedeslușite, legănată de plăcerea pe care i-o trezeau gesturile lui tandre. Cât timp îl săruta, nu se putea gândi la nimic altceva. Își ținea glezna accidentată departe de el, ferind-o, în timp ce mâinile i se agățară de părul lui, trăgându-l și răsucindu-l.

Gabriel gemu, dar nu se opri. Julia îl simți cum se învârtoșează, frecându-se de coapsa ei dezvelită. Își lăsă mâna dreaptă să alunece de-a lungul trunchiului ei, plutind deasupra rotunjimii unui sân, frecându-se apoi de coastele și șoldul ei. Îi plăcea cum pantalonii scurți și maioul lui Rachel se mulau pe formele ei, lăsând să se întrevadă o porțiune generoasă din pielea ei albă, în jurul umerilor și deasupra sânilor. Era frumoasă, chiar și în camera cufundată în semi-întuneric. Deodată, ea era întinsă pe spate și el era aplecat asupra ei, sprijinindu-se în brațe. Își strecură genunchiul între picioarele ei și ea și le desfăcu de bunăvoie.

Julia voia mai mult de-atât. Avea nevoie de mai mult. Respira sacadat, gâfâind, agățându-se la fel de strâns de părul lui, împingându-și gura într-a lui.

Gabriel îi răspunse mângâindu-i sânii prin maiou, cu degetele lui lungi, îndeajuns de apăsător pentru a-i stârni furnicături pe piele,

făcând-o să tânjească după mai mult, dar nu îndeajuns pentru a-i ostoi dorințele. Apoi se retrase, rezemându-se într-o mână, cu ochii închiși. Acum era momentul ei. Fără a mai sta pe gânduri, apucă marginea maioului și încercă să și-l scoată.

Mâna lui poposi peste mâinile ei, oprind-o. O sărută și în curând se ațâtau, într-un joc al limbilor, gâfâind, într-o contopire de răsufări calde și umede. Julia își trase mâinile de sub mâna lui când el se aplecă să-i mângâie coapsa, trăgându-i piciorul în jurul șoldului lui și lipindu-se și mai mult de ea. Acum, că-și eliberase mâinile, nimic n-o mai împiedica să-și scoată maioul. Găsi din nou marginea și începu să-l tragă în sus, răsucindu-se și foindu-se sub pieptul lui dezgolit.

El îi cuprinse mâinile cu mâinile lui.

— Julianne, icni, respirând sacadat. Oprește-te... te rog.

Se lăsă în spate, sprijinindu-se pe călcăie, și îngenunche lângă ea, încercând să-și recapete suflul.

— Nu vrei? îl întrebă cu o voce blândă, nevinovată, care făcu să i se strângă inima lui Gabriel.

Clătină din cap și închise ochii. În timp ce procesa răspunsul lui, Julia păru să proceseze și altceva. Începură să-i răsune în minte toate vorbele crude pe care i le spusese vreodată Simon.

„Ești o cățea proastă. O să fii dezastru la pat. Ești frigidă. Niciun bărbat n-o să te dorească vreodată.“

Se întoarse pe o parte, sărind practic peste el, și-și lăsă picioarele jos din pat, cu grijă. Voia să ajungă la ușă înainte să înceapă să plângă. Dar până să apuce să-și lase greutatea pe glezna teafără, două brațe lungi, vânjoase, se încolăciră în jurul mijlocului ei, ținând-o prizonieră.

Gabriel își întinse picioarele de-o parte și de alta a ei și-o trase astfel încât să stea cu spatele rezemat de pieptul lui dezgolit, în timp ce picioarele li se legănav peste marginea patului. Julia îi simțea bătăile inimii, accelerate, și ritmul respirației în omoplați. Era o senzație stranie, dar extrem de senzuală.

— Nu pleca, îi șopti, sărutând-o blând pe ureche.

Se aplecă pentru a-și apropia buzele de panta dreaptă a gâtului ei, mângâind-o cu nasul.

Julia scoase un suspin.

— N-am vrut să te necăjesc. Te-am rănit foarte tare?

Văzând că ea nu spune nimic, o sărută din nou pe ureche și-o strânse mai tare în brațe.

— Nu fizic, reuși să murmure ea, reținându-și un hohot de plâns.

— Atunci spune-mi, îi șopti el. Spune-mi în ce fel te-am rănit.

Julia își aruncă brațele în lături, exasperată.

— Ai zis că mă dorești, dar când îmi fac în sfârșit curaj, mă respingi!

Gabriel icni, șuierând în urechea ei. Ea simți cum i se încordează mușchii brațelor și tendoanele, împingându-se în pielea ei. Și, mai jos, o altă parte a corpului lui se împingea în rotunjimea părții ei dorsale.

— Crede-mă, Julianne, nu te resping. Sigur că te doresc. Ești nespus de frumoasă. Ești minunată.

Gabriel își înclină capul, sărutând-o pe obraz.

— Am mai vorbit despre asta. Se apropie momentul când vom face dragoste. Chiar vrei ca prima noastră noapte de dragoste să se petreacă acum?

Julia șovăi, iar ezitarea ei fu, în sine, un răspuns pentru el.

— Chiar dacă ai fi pregătită, draga mea, n-aș vrea să fac dragoste cu tine în noaptea asta. Ești rănită, ceea ce înseamnă c-o să stai pe bară o vreme. Trebuie să mă asigur că te-ai recuperat pe deplin înainte de a explora... ăă... diverse poziții.

Ea sesiză zâmbetul ușor din tonul lui. Încerca s-o facă să râdă.

— Dar, cel mai important, mai e și chestia asta.

Se întoarse, aplecându-se spre ea și trasând blând conturul mușcăturii urâte de pe gâtul ei.

Julia se crispă la atingerea lui, stârnind o scânteie de furie în el. Inspiră și expiră de câteva ori, pentru a-și ține în frâu emoțiile,

apoi începu să sărute tandru, repetat, pielea din jurul semnului, până când ea oftă și-și lăsă capul moale pe umărul lui.

— Cu doar câteva ore în urmă, erai devastată. N-aș fi un iubit foarte bun dacă aș profita de starea ta vulnerabilă de-acum. Mă înțelegi?

Julia reflectă la spusele lui și încuviință încet.

— Ți s-a întâmplat ceva înfiorător în seara asta. E normal să vrei să te simți iubită și în siguranță. Nu-i nimic rău în asta, Julianne. Și vreau să te alin, dragostea mea, tare mult. Dar sunt multe feluri în care pot s-o fac. Nu e nevoie să te dezbraci ca să-mi atragi atenția. O ai deja. Pe deplin. Nu e nevoie să te culci cu mine ca să te fac să te simți dorită.

— Cum? șopti ea, cu sfială în glas.

— Așa.

Gabriel o sărută pe gât și-o întinse pe spate. Se întinse lângă ea, pe o parte, rezemat în cot, uitându-se în ochii ei mari și triști. Începu s-o mângâie blând, pe îndelete, pornind de la părul ei. O mângâie pe față, ștergându-i lacrimile. Cu vârful degetelor, îi trăsă conturul bărbiei, maxilarului, sprâncenelor. Trecu la gât și de-acolo la linia claviculei.

Ea icni când degetele lui alunecară de-a lungul sternului ei, printre sâni, până în dreptul pântecelui, unde începu să țeasă modele pe pielea ei dezgolită. Își lăsă palma, cu degetele răsfirate, pe trupul ei și se aplecă să-i sărute crestele sânilor.

Când se retrase, Julia închisese ochii.

— Iubito?

Îi deschise.

— În patul ăsta, suntem doar noi doi. Tu și eu. Doar tu contezi.

Își lăsă mâna să alunece de-a lungul mijlocului ei, până pe șoldul stâng, pe care-l cuprinse, fără să strângă prea tare.

— Dacă vrei să te întorci în camera ta, te conduc. Dacă vrei să dormi singură, ești liberă s-o faci. Trebuie doar să-mi spui ce vrei *tu* și, atâta timp cât depinde de mine, o să-ți ofer ce vrei. Dar, te rog, draga mea, nu mă ruga să-ți răpesc virginitatea. Nu în noaptea asta.

Ea cântări spusele lui și înghiți în sec.

— Vreau să rămân cu tine. Nu dorm bine fără tine.

— Eu de-abia dacă pot să dorm fără tine. Mă bucur că sentimentul e reciproc.

O sărută pe buze și începu să-i mângâie ușor coapsa și rotunjimea feselor.

— Știi că mi-ești dragă, nu-i așa?

Ea încuviință și-i puse mâna pe piept, în timp ce Gabriel se aplecă spre ea, ștergându-și buzele de gâtul ei, într-un loc neatins.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta, spuse, atingând semnul pe care i-l lăsase deunăzi.

Julia citi vinovăție în ochii lui.

— Nu spune asta, Gabriel. A fost cu totul altceva.

— Trebuie să fiu mai grijuliu cu tine.

Ea oftă.

— Ești foarte grijuliu cu mine.

— Întoarce-te, iubito.

Ea-l privi întrebător, dar se întoarse și-și ridică privirea spre el, cu o expresie de încredere necondiționată.

El îngenunche lângă ea, ridicându-i blând părul de pe ceafă.

— Relaxează-te. Vreau să te fac să simți cât ești de frumoasă.

Începu agale, masându-i ușor trupul, cu amândouă mâinile, explorând fiecare centimetru de piele, din cap până-n picioare. Apoi se întinse în dreptul picioarelor ei și i le ridică, acordând deosebită atenție curbării tălpii și călcâielor.

Ea gemu încetișor, făcându-l să râdă.

— Mai ții minte când ai rămas la mine după seminarul ăla dezastruos?

Julia încuviință, mușcându-și buza.

— Erai foarte suspicioasă în privința mea. Desigur, aveai dreptate să fii, dar încă de pe-atunci decisesem că... Ești în siguranță cu mine, dragostea mea. Ți promit.

Când încheie cu picioarele, Gabriel își reluu ascensiunea de-a lungul trupului ei, lăsându-și buzele să exploreze în locul mâinilor, atingând, sărutând, mușcând ușor.

Julia se uită în ochii lui și citi o afecțiune profundă. Când se lăsă lângă ea, îl sărută la rândul ei, apăsător.

— Mulțumesc, Gabriel, murmură.

El zâmbi mulțumit, trecându-și degetele prin pletele ei.

În această oază de liniște și tihnă, Julia realizează că venise momentul adevărului. Conveniseră deja că își vor dezgoli sufletele înainte de a-și dezgoli trupurile. Și o parte din ea se săturase să mai aibă secrete. Secrete legate de *el*.

Gabriel îi împărtășise deja frânturi din trecutul lui. Oare de ce ea nu voise să i se destăinuie? Va fi dureros să spună acele cuvinte cu voce tare, dar poate c-ar fi și mai dureros să nu-i explice ce se întâmplase între ei. Inspiră adânc și închise ochii, începând fără vreun preambul.

— L-am întâlnit la o petrecere în anul întâi de facultate...

Își drese glasul de câteva ori și continuă în șoaptă.

— El era la Universitatea din Pennsylvania. Auzisem de tatăl lui, dar nu de-asta mă atragea. Mi-a plăcut de el pentru că era amuzant și drăguț și întotdeauna ne simțeam bine împreună. În anul acela, de Crăciun, a apărut pe neașteptate la mine acasă. Știa că-mi plac lucrurile italienești, așa că mi-a făcut cadou un scuter Vespa, roșu-aprins. „Roșu Julia“, îi spunea.

Gabriel ridică din sprânceană.

— Desigur, pasiunea mea pentru toate lucrurile italienești era inspirată de tine. Dar îmi pierdusem speranța c-o să te mai văd vreodată. Credeam că nu-ți pasă de mine, așa c-am încercat să te uit. Părinții lui erau de acord cu relația noastră și eram invitați întruna să-i vizităm la Washington sau să luăm parte la întruniri politice în Philadelphia. Am avut o relație relaxată vreo câteva luni, timp în care am fost mai degrabă prieteni, apoi mi-a zis că vrea mai mult. Am acceptat. Din momentul ăla, lucrurile au început să se schimbe. Voia mai mult pe toate planurile și a început să aibă pretenții.

Julia se înroși, în ciuda întunericii.

Gabriel simți o fierbințeală care se răspândea pe pielea ei, așa că începu să-i maseze blând umerii.

— A zis că sexul era ceva ce i se cuvenea de drept, pentru că era iubitul meu. Când i-am zis că nu sunt pregătită pentru asta, a zis că sunt frigidă. Asta n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea să mai aștept. Nu te așteptam neapărat pe tine, dar nu voiam să fiu presată s-o fac. Știi că sună adolescentin.

— Julianne, nu e nimic adolescentin în a declara că tu și numai tu ai dreptul să decizi cu cine vrei să te culci.

Ea schiță un zâmbet firav.

— Cu cât insista mai mult, cu atât mai mult am încercat să compensez cedându-i în alte feluri. Era extrem de posesiv. Nu-i plăcea că petreceam timp cu Rachel, probabil pentru că ea nu-l înghițea. Făceam tot ce-mi stătea în puteri să evit confruntările cu el. Și, hm, nu se purta întotdeauna frumos.

Făcu o pauză, încercând să găsească o modalitate de a-i spune restul poveștii.

— A dat în tine?

Gabriel se sforță să mențină un ton calm.

— Nu chiar.

— Țsta nu e un răspuns, Julianne. *A dat în tine?*

Simți că Gabriel începuse să tremure de furie. N-avea de gând să-l mintă, dar se temea de ce va zice când îi va spune. Așa că-și alese următoarele cuvinte cu multă grijă.

— M-a îmbrâncit de câteva ori. Natalie, colega mea de cameră, a trebuit să-l tragă de pe mine odată.

— Sper că-ți dai seama că așa se cheamă agresiune.

Când Julia își feri privirea, continuă.

— O să vreau să revin la subiectul ăsta. Cu altă ocazie.

— Sincer, lucrurile pe care mi le spunea erau mult mai nasoale decât tot ceea ce mi-a făcut.

Râse încet.

— În mare, m-a tratat mai bine decât m-a tratat mama. Deși aveam momente când aș fi preferat să mă lovească. Aș fi putut să suport un pumn și n-ar fi durat decât câteva clipe. Ar fi fost mult mai bine decât să trebuiască să-l aud spunându-mi întruna că sunt frigidă și nu sunt bună de nimic.

Se cutremură.

— Măcar dacă m-ar fi lovit, aș fi putut să-i spun tatei. Aș fi putut să-i arăt vânătaia și m-ar fi crezut.

Gabriel se simți îngreșat de mărturisirea ei, care nu făcu decât să-i ațâțe furia față de Simon și de tatăl ei. Deși o ascultase răbdător, fără să scoată un cuvânt, Julia aproape că auzea cum i se învârt roțițele în minte.

— Tot timpul simțeam că nu sunt îndeajuns de bună pentru el. Și el de asemenea, cu siguranță. Fiindcă n-am vrut să mă culc cu el, mi-a cerut să fac... hm, alte chestii. Dar nu m-am descurcat prea bine. A zis că, dacă acele chestii prevesteau cum voi fi la pat, semnele nu erau prea bune.

Râse din nou, jucându-se cu câteva șuvițe.

— N-aveam de gând să-ți spun chestia asta, dar cred că ai dreptul s-o știi înaintea să te dezamăgesc. Pe lângă faptul că sunt frigidă, de ce m-ai vrea când nu sunt în stare nici măcar să satisfac un bărbat pe alte căi?

Lui Gabriel îi scăpă un șuvoi de înjurături care i-ar fi făcut părul măciucă până și unuia mai slobod la gură.

Julia rămase nemișcată, strâmbând un pic din nas ca un șoricel. Sau ca un iepuraș.

— Julianne, uită-te la mine.

Îi atinse blând obrazul, așteptând ca ea să-i întâlnească privirea.

— Tot ce ți-a zis el a fost o minciună. Trebuie să mă crezi. Ți-a zis chestiile alea ca să te poată manipula. Evident că te vreau. Uită-te la tine! Ești frumoasă, afectuoasă, inteligentă. Ești o fire blândă și iertătoare. Poate că nu-ți dai seama de asta, dar scoți la lumină aceleași calități în mine. Mă faci să vreau să fiu blând și bun. Și așa o să mă port cu tine, când vom face dragoste.

Își drese glasul, continuând răgușit.

— O persoană atât de pătimasă și generoasă ca tine n-ar putea în veci să fie anti-talent la orice are de-a face cu sexul. Trebuie doar să fii cu cineva cu care să te simți în siguranță, ca să-ți poți da frâu liber emoțiilor. Atunci va ieși la lumină tigroaica din tine. El nu merita să vadă acea latură a ta și ai avut dreptate să nu i-o dezvălui. Dar între noi doi e cu totul altă poveste. Noaptea trecută, în noaptea când am fost la muzeu, ți-am văzut pasiunea. Am simțit-o. Și îmi taie răsuflarea. Tu îmi tai răsuflarea.

Julia se uită în ochii lui, care-o priveau serios, minunându-se în tăcere de ce vedea în ei.

— Mi-ai zis că tu crezi în izbăvire, îi șopti Gabriel. Dovedește-o. Iartă-te pentru lucrul de care te simți rușinată, oricare-ar fi acela, și dă-ți voie să fii fericită. Pentru că, sincer, Julianne, asta e tot ceea ce-ți doresc. Să fii fericită.

Ea îi zâmbi și-l sărută, savurând pentru moment atingerea și cuvintele lui. După o clipă, se retrase, știind că urma partea cea mai urâtă a poveștii ei.

— Voiam să aplic la programul care oferea o bursă în străinătate pentru anul doi. El n-a fost de acord cu plecarea mea. Așa c-am aplicat fără știrea lui și i-am dat vestea abia la începutul verii. A fost furios, dar părea că i-a trecut. Cât am fost în Italia, îmi scria e-mail-uri minunate și-mi trimitea poze. Mi-a zis că mă iubește.

Înghiți în sec.

— Nimeni nu mă mai iubise până atunci.

Inspiră adânc.

— N-am venit acasă de Crăciun și nici peste vară, pentru că aveam cursuri suplimentare și am făcut câteva excursii. Când m-am întors, la sfârșitul lui august, Rachel m-a luat la cumpărături, un cadou de bun-venit. Grace îi dăduse niște bani și, împreună, mi-au luat o rochie foarte drăguță și o pereche de pantofi de la Prada.

Se imbujoră.

— Hm, știi pantofii de care zic. I-am purtat la prima noastră în..., vreau să zic, când am ieșit să mâncăm friptură.

El o mângâie pe obraz.

— Nu-ți face griji, Julianne, poți să zici c-a fost prima noastră întâlnire. Așa o consider și eu. Chiar dacă m-am purtat ca un măgar.

Ea trase din nou aer în piept.

— El plănuise ceva foarte special pentru ziua mea. Rachel a insistat să mă ajute să mă pregătesc la ea acasă și urma să mă întâlnesc cu el la Ritz-Carlton. Dar mi-am uitat aparatul foto. Așa c-am trecut mai întâi pe la cămin.

Julia începu să tremure. Tremura toată, fiecare mușchi, fiecare părticică a trupului ei, de parcă-i era frig.

Gabriel o strânse în brațe.

— Nu e nevoie să-mi spui mai departe. Îmi ajunge cât am auzit.

— Nu.

Continuă, chiar dacă-i tremura vocea.

— Trebuie să-i povestesc cuiva. Nici măcar Rachel nu știe toată povestea.

Inspiră adânc de câteva ori.

— Am deschis ușa. Înăuntru nu se vedea nicio lumină, cu excepția veiozei de pe biroul colegei mele de cameră. Dar casetofonul lui Natalie era pornit. Se auzea *Closer*, de la Nine Inch Nails. În prostia mea, m-am gândit că l-o fi uitat deschis. Aveam de gând să-l închid, dar, până s-apuc să mai fac un pas, i-am văzut.

Julia rămase încremenită, ca o stană de piatră.

Gabriel așteptă.

— Simon i-o trăgea lui Natalie în patul meu. Am fost atât de șocată c-am rămas țintuită locului. La început, m-am gândit că nu se poate să fie el. Și apoi m-am gândit că nu se poate să fie ea. Dar ei erau. Și...

Glasul ei deveni o șoaptă.

— Eram colege de cameră din anul întâi. Eram prietene din liceu. M-au văzut c-am rămas acolo, holbându-mă la ei ca o imbecilă. Și

el s-a uitat la mine și-a râs, mi-a zis că și-o trag dintr-a zecea. Am rămas incremenită pentru că, sincer, nu reușeam să pricep ce-mi spune. Natalie a venit spre mine, dezbrăcată, și m-a invitat în pat.

Julia tăcu brusc. Dar era prea târziu. Rostise cuvintele. Le spusese cu voce tare. Și o năpădiră iar angoasa și groaza pe care le simțise atunci. Se lăsă în genunchi și-și lipi obrazul de pieptul lui. Dar nu-i curse nicio lacrimă.

Gabriel o strânse în brațe, sărutând-o pe creștet. „Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia.“

În sinea lui, se bucură că nu știuse. L-ar fi omorât pe Simon, era sigur de asta. „El e Violatorul de îngeri. Avea de gând s-o fută pe Julianne a mea ca pe-un animal. Numai c-a exersat mai întâi pe colega ei de cameră.“

Rămaseră îmbrățișați o vreme, răstimp în care ea încercă să-și alunge rușinea, iar Gabriel încercă să-și alunge gândurile criminale. Când simți că inima ei nu mai bate chiar așa de năvalnic, începu să-i vorbească șoptit. Îi spuse cât de mult ținea la ea. Îi spuse că era în siguranță cu el. Apoi o întrebă încet dacă îl lăsa să-i vorbească un pic.

Ea încuviință.

— Julia, îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

Clătină din cap.

— Și îmi pare rău că n-ai crescut într-o casă cu un bărbat și o femeie care dormeau în același pat și se iubeau. Eu am avut acest avantaj. Știi cum erau Richard și Grace, se atingeau mereu, râdeau întruna. Nu l-am auzit niciodată ridicând glasul la ea. Și, oricât de stânjenitor ar fi să te gândești că părinții tăi au o viață sexuală, era evident că erau foarte pătimiși. Când Richard mi-a ținut celebrul discurs despre cum se fac copiii, mi-a citat un pasaj din *Cartea de rugăciuni obștești*, un jurământ pe care i l-a făcut lui Grace în timpul slujbei de cununie: „Cu acest inel mă cunun cu tine, *cu trupul meu te venerez* și toate bunurile mele lumești ție ți le dăruiesc“.

— Am mai auzit pasajul ăsta, e foarte frumos.

— Este, nu-i așa? Și, în contextul conversației mele destul de jenante cu Richard, el a afirmat că, prin acest jurământ, soțul se angajează să facă dragoste cu soția, nu s-o folosească doar ca pe un obiect sexual. A spus că acest jurământ exprimă ideea că a face dragoste e un act de venerare. Soțul o *venerează* pe soție cu trupul lui, iubind-o și dăruindu-i-se și apropiindu-se, împreună cu ea, de extaz.

Gabriel își dresese glasul, deja răgușit.

— Cred că putem spune, fără a greși, că scena la care te-a expus prietenul tău a fost ceva josnic și animalic. Știi că ai asistat la scene similare în copilăria ta, la St. Louis, lucruri pe care n-ar trebui să le vadă o copilă. E posibil ca tu să-ți fi închipuit că la asta se reduce actul sexual — și poate ți-ai închipuit că toți bărbații sunt ca *el* animale crude, de pradă, care se folosesc și abuzează de alții. Richard mi-a descris cu totul altfel ce înseamnă să faci dragoste. Mi-a zis că presupune la fel de multă pasiune ca alte plăceri, pentru că întregul cadru oferă libertatea și toleranța de a-ți explora dorințele în cele mai diferite forme, năvalnic și neostoit sau agale și tandru. Ideea e că actul dragostei se bazează pe respect și pe dăruire reciprocă — nu pe a răpi și a te folosi de celălalt.

Gabriel își lipi buzele de urechea ei, continuând șoptit.

— Eu m-am abătut foarte mult de la stilul de viață al lui Richard, dar întotdeauna mi-am dorit ce-au cunoscut el și Grace. Când ți-am spus că intenționez să te venerez cu trupul meu, am vorbit serios. Din toată inima. Nu voi lua niciodată nimic de la tine. Doar îți voi dăruii. În dormitor și nu numai.

Julia zâmbi, cu capul pe pieptul lui.

— E un nou început pentru amândoi și *iată că toate au devenit noi*.*

Ea se ridică și-l sărută ușor pe buze, șoptindu-i cuvinte de mulțumire. Afirmația lui îi aducea o alinare. Nu-i alunga durerea și nu-i ștergea amintirile, dar era o ușurare să audă că el nu va învoca slăbiciunile ei din trecut împotriva ei. Pentru că, de fapt, unul dintre

* Epistola a doua către Corinteni, 5:17, versiunea Anania, Ed. Renașterea, 2001. (N. t.)

lucrurile de care se rușina cel mai tare era faptul că *acceptase* să fie tratată în halul ăla. Din cauza asta păstrase secretul. Din cauza asta se temuse că va fi dată în vileag.

— Acum mă simt un măgar și mai mare pentru c-am făcut gluma aia legată de Nine Inch Nails când eram la Lobby. Nu-i de mirare c-ai fost atât de tulburată când am pomenit de cântecul ăla.

Julia încuviință încet.

— De îndată ce ne întorcem la Toronto, o să schimb setările la radioul meu de mașină. N-o să mai ascult postul ăla.

Își drese glasul.

— Iubito, nu ești obligată să-mi spui dacă nu vrei. Dar mă întrebam ce i-ai spus tatălui tău. Trebuie să-ți cer scuze pentru că m-am ceartat cu el la spital. I-am zis niște chestii pe care n-ar fi trebuit să i le spun.

Ea îl privi curioasă.

— I-am zis că n-ar fi trebuit să te trimită înapoi la mama ta. Că era de datoria lui de tată să te apere și c-a dat-o în bară.

Julia fu surprinsă. Nimeni, nici măcar Richard și Grace, nu-l luase vreodată la întrebări pe Tom în legătură cu deciziile sale. Nimeni. Pe chipul ei frumos se întipări o expresie uimită.

— Nu ești supărată pe mine?

Părea surprins.

— Nu pot să fiu. Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, Gabriel. Nimeni n-a mai făcut asta până acum.

Îi luă mâna în mâinile ei și-i sărută articulațiile ușor umflate și toate locurile unde-i crăpase pielea. Rănile suferite de el în timpul încăierării îi erau aproape la fel de dragi ca ochii lui frumoși, expresivi.

— Nu i-am spus totul tatei. Doar că l-am prins cu Natalie și că nu mai puteam să stau cu ea. Asta a creat o problemă având în vedere că tata are o relație cu mama ei. Dar el nu s-a plâns niciodată.

— Ce dovadă de noblețe, comentă Gabriel sarcastic.

— Am rămas câteva zile în Selinsgrove încercând să mă liniștesc și apoi tata m-a condus înapoi la școală. M-am mutat din cămin

într-o garsonieră micuță. Ai fi râs dac-o vedeai, Gabriel. Era încă și mai mică decât cea în care stau acum.

— N-aș fi râs.

Părea jignit.

— Faza e că ești tare greu de mulțumit. Ai fi detestat-o și mai mult decât detești garsoniera mea de-acum.

— Julianne, nu detest apartamentul în care stai. Ți-am mai zis-o deja, detest faptul că trebuie să stai acolo. Ce s-a întâmplat apoi, după ce te-ai întors la facultate?

— M-am ascuns. Ei au devenit oarecum oficial un cuplu după incident și mi-era teamă să nu dau nas în nas cu ei, așa că evitam toate locurile în care i-aș fi putut întâlni. Mergeam la ore, învățam la italiană, mă ocupam de dosarele pentru masterat și nu ieșeam nicăieri. Am devenit... mai retrasă.

— Rachel a pomenit ceva de genul ăsta.

— Nu i-am fost o bună prietenă lui Rachel. După noaptea aceea, am început să nu-i mai răspund la telefon. N-am vrut să vorbesc nici măcar cu Grace, deși mi-a scris o scrisoare superbă. Le-am trimis o felicitare de Crăciun alor tăi, dar mi-a fost prea rușine să le explic ce se întâmplase. Rachel știe că i-am prins împreună pentru că Natalie i-a spus până la urmă. Dar nu știe cât de nasol a fost. Și nici nu vreau să știe.

— Orice îmi spui va rămâne între noi.

— N-am vrut să recunosc c-am fost atât de proastă încât să ajung în situația asta. Că i-am cedat atât de mult timp. Că am fost atât de oarbă încât să nu văd că erau împreună. Am vrut să mă prefac că i se întâmplase altcuiva.

Își ridică privirea spre chipul lui, pe care citi o profundă compasiune.

— Să nu mai spui niciodată că ești proastă. Să le fie rușine lor pentru cum s-au purtat cu tine. Ei sunt personajele negative în povestea asta, nu tu.

O sărută de două ori pe frunte și-și îngropă fața în părul ei.

— Cred că ai nevoie de puțină odihnă, scumpo. A fost o zi lungă și vrem să te faci bine.

— Ai tăi n-o să supere când își vor da seama că suntem amândoi în camera ta?

— Și-au dat seama că suntem împreună. Și, în mare, cred că sunt de acord.

— În mare?

Gabriel oftă.

— Richard n-are obiecții la faptul că suntem împreună; are vederi de modă veche asupra sexului. Așa că, deși i-am promis că n-o să facem nimic în casa lui, ar prefera să dormim în camere separate. Dar sunt sigur c-o să închidă ochii în noaptea asta și mâine-noapte din cauza celor petrecute.

— Cum rămâne cu Rachel și Aaron? Ei dorm în aceeași cameră.

— Richard nu e de acord cu asta, dar, din perspectiva lui, măcar ei sunt logodiți. Rachel m-a susținut întotdeauna și cred că ne susține.

— Și Scott?

— Scott are o atitudine foarte protectoare față de tine și știe că eu am fost un desfrânat, așa că...

— N-ai fost un desfrânat. Pur și simplu te simțeau singur.

El o sărută blând.

— E foarte generos din partea ta, dar amândoi știm că nu-i adevărat.

Se lăsară amândoi pe spate și Julia-și sprijini capul pe pieptul lui, mângâindu-i trupul. Îngâna ceva în sinea ei în timp ce reflecta la ce spusese Gabriel. La faptul că ținea la ea și voia s-o venereze. Erau, poate, cele mai importante cuvinte pe care le auzise vreodată. Îi atinse timid pieptul, trasând cu degetul conturul tatuajului lui.

Mâna lui Gabriel o acoperi imediat pe-a ei.

— N-o face, murmură, trăgându-i mâna la o parte.

— Iartă-mă. Ce înseamnă M-A-I-A?

Julia îl auzi icnind.

— N-am vrut să aduc vorba de asta. Dar tot ne destăinuiam secretele. M-am gândit că...

Gabriel se frecă la ochi cu cealaltă mână, dar nu-i dădu drumul.

— Maia e un nume.

Vocea i se înăsprise.

— Ai... iubit-o?

— Sigur c-am iubit-o.

— Ați fost mult timp împreună?

El tuși.

— N-a fost genul ăla de relație.

Julia îl strânse în brațe și închise ochii.

Dar Gabriel rămase treaz, cu ochii în tavan, mult timp după aceea.

Capitolul 29

Când se trezi, Gabriel stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat, și o privea. Julia căscă ușor și se întinse, scăldată în razele soarelui care pătrundea printre jaluzele.

— Bună dimineața, îi spuse zâmbind.

El se aplecă spre ea și-o îmbrățișă afectuos.

— Eu m-am trezit de mult, dar m-am întors un pic mai devreme să văd ce faci. Arăți foarte liniștită când dormi.

O sărută tandru, apoi se duse să-și scoată un pulover din șifonier.

Julia se întoarse pe burtă și-l măsură din priviri fără rușine, admirând felul în care cămașa îi cădea pe umeri. De unde era, putea să-i admire, totodată, posteriorul, pus în valoare de blugii lui negri, mulați.

„Are un posterior al naibii de apetisant“, își zise.

Gabriel se uită la ea peste umăr.

— Poftim?

— N-am zis nimic.

El strânse din buze, de parcă și-ar fi reținut un rânjel.

— Ah, nu?

Veni spre ea și se aplecă să-i șoptească la ureche.

— Nu știam că ești genul de fată care se uită după „funduri“.

— Gabriel!

Oarecum stânjenită că se dăduse de gol, îl lovi ușurel peste braț și izbucniră amândoi în râs.

El îi cuprinse mijlocul cu brațul și-o trase în poala lui.

— Totuși, aș vrea să declar fără echivoc că fundul meu se simte măgulit.

— Oh, serios?

Julia ridică din sprânceană.

— Extrem de măgulit. Și vrea să-ți transmit cele mai calde urări și — ah — de-abia așteaptă să vă cunoașteți *îndeaproape* când vom fi la Florența.

Julia clătină din cap și se aplecă spre el, cerând să fie sărutată. Fu răsplătită cu un sărut scurt, dar tandru, înainte ca Gabriel să se retragă.

Brusc, expresia lui deveni gravă.

— Trebuie să vorbim despre niște lucruri.

Ea își mușcă buza, așteptând.

— Simon a fost arestat și au formulat mai multe acuzații împotriva lui. Tatăl lui a trimis avocatul familiei să-l salveze și circula zvonul că vor obține o înțelegere.

— Serios?

— Se pare că domnul senator vrea să țină această poveste sordidă departe de urechile presei. Scott l-a sunat pe procuror și a primit asigurări că vor acorda o deosebită atenție cazului. Scott a subliniat că noi toți am vrea ca pedeapsa să fie închisoarea, și nu să fie trimis în vreun centru de reeducare sau la un program de tratament. Dar, având în vedere ce relații are, cred că e puțin probabil să facă închisoare.

Julia se gândi că va trebui să-i mulțumească lui Scott pentru că pusese o vorbă bună pentru ea.

— Dar tu? E vreun pericol pentru tine?

Gabriel zâmbi larg.

— Avocatul familiei Talbot a sugerat c-ar vrea să înainteze o plângere. Din fericire, fratele meu a avut o discuție scurtă, dar lămuritoare, cu el, asigurându-l că presa ar fi foarte interesată să audă versiunea mea, dar și a ta, despre cele întâmplate. N-o să formuleze nicio acuzație împotriva mea. Evident, tuturor celor implicați li s-a acrit deja de Scott.

Julia închise ochii, oftând. Gândul c-ar putea să i se întâmple ceva lui Gabriel era chinuitor, mai ales când ea îl băgase în beleaua asta.

— Trebuie să fac un duș și să mă îmbrac, spuse, deschizând ochii.

Gabriel îi aruncă o privire ațâțată și-și lăsă degetul să alunece de-a lungul brațului ei.

— Mi-ar plăcea nespun să fac duș cu tine, dar mă tem că o astfel de acțiune i-ar scandaliza pe membrii familiei mele.

Julia se înfioră.

— Ei bine, nu vă pot lăsa să-i scandalizați pe membrii familiei dumneavoastră, domnule profesor Emerson.

— Într-adevăr, domnișoară Mitchell. Ar fi ceva scandalos. Absolut scandalos. Așadar, de dragul bunei cuviințe, eu și fundul meu extrem de măgulit vom rezista tentației de a face duș cu dumneavoastră.

Se aplecă spre ea, cu o văpaie în ochi.

— *Deocamdată.*

Ea izbucni în râs și Gabriel ieși, lăsând-o să se spele.

Când se întoarse în dormitorul ei după duș, îl găsi pe Gabriel pândind în hol.

— S-a întâmplat ceva?

El clătină din cap.

— Voiam să m-asigur că nu te-ai împiedicat sau ceva de genul ăsta. Unde-ți sunt cârjele?

— În camera mea. N-am nimic, Gabriel.

Trecu șchiopătând pe lângă el. Își găsi peria de păr și începu să și-o treacă stângaci prin părul ei lung, încurcat.

— Lasă-mă pe mine.

Gabriel veni spre ea și-i luă peria din mână.

— Vrei să-mi perii părul?

— De ce nu?

Trase un scaun și-o îmbie să se așeze, apoi veni în spatele ei și începu să-și treacă degetele prin părul ei, dinspre scalp spre vârfuri, descurcându-i-l.

Julia închise ochii.

Gabriel continuă așa câteva momente, apoi își apropie buzele de urechea ei.

— Ți place?

În loc de răspuns, ea murmură ceva cu ochii închiși.

El râse încetișor, clătinând din cap. Era atât de dulce și de ușor de mulțumit. Și-și dorea s-o mulțumească, enorm. Când reuși să-i descurce părul, începu s-o perie blând, luând-o încet, pe secțiuni.

Nici în visele ei cele mai nebunești nu și l-ar fi imaginat pe Gabriel în această ipostază. Dar era ceva instinctiv în felul în care o atinge și senzația pe care i-o trezeau degetele lui lungi, îmblânzindu-i părul, îi dădea fiori. Nu putea decât să-și închipuie de ce plăceri va avea parte la Florența când va putea să se bucure de el în toată splendoarea lui. *Dezbrăcat*. Își încruciașă repede picioarele.

— Te ispitesc, domnișoară Mitchell? o întrebă șoptit, cu o voce dulce.

— Nu.

— Atunci probabil că nu fac bine chestia asta.

Își reținu răsul și începu să treacă mai încet peria prin păr, lipindu-și buzele de marginea urechii ei.

— Deși adevăratul meu scop e să te fac să zâmbești.

— De ce ești atât de bun cu mine?

El se opri brusc.

— Asta-i o întrebare foarte neobișnuită pe care să i-o pui iubitului tău.

— Vorbesc serios, Gabriel. De ce?

El își trecu din nou degetele prin părul ei.

— Tu ești bună cu mine de când ne-am întâlnit pentru prima dată. De ce n-aș fi și eu? Nu crezi că meriți să fii tratată cu bunățate?

Julia alege să nu meargă mai departe cu întrebarea inițială. Deși fusese surescitată în seara trecută, își amintea că îi declarase la spital că-l iubește. Dar el nu-î răspunsese cu o declarație similară.

„Ajunge și-atât, își zise. Gesturile lui, bunățatea lui, felul cum mă ocrotește. Ajunge cu vârf și îndesat. N-am nevoie să mi-o spună prin cuvinte.“

Julia îl iubea atât de mult, c-o durea; îl iubise dintotdeauna și dragostea ei fusese o văpaie atât de vie încât lumina ei dăinuise chiar și în zilele cele mai întunecate. Dar Gabriel nu părea să-i împărtășească dragostea.

Când termină cu periatul, el insistă să-i pregătească prânzul. După aceea, rămaseră amândoi în bucătărie, făcând planuri pentru seara care urma. Până când sună telefonul și intră Richard să-l ducă.

— E tatăl tău, spuse, întinzându-i telefonul Juliei.

Gabriel îl luă și acoperi receptorul cu mâna.

— Nu ești obligată să stai de vorbă cu el. Mă ocup eu.

— Va trebui să stăm de vorbă, până la urmă.

Julia se dădu jos de pe scaunul de bar și trecu șchiopătând în sufragerie.

Richard clătină din cap, privind-și fiul.

— Nu poți să te bagi între Julia și Tom.

— N-a fost cine știe ce tată.

— E singurul tată pe care-l are. Și ea e lumina ochilor lui.

Gabriel îl privi cu ochii îngustați.

— Dacă i-ar fi păsat câtuși de puțin de ea, ar fi apărât-o.

Richard îi puse o mână pe umăr.

— Părinții mai și greșesc. Și, uneori, e mai ușor să-ți vâri capul în nisip decât să recunoști că fiul sau fiica ta are probleme. Și că e vina ta. Știi asta din proprie experiență.

Gabriel strânse din buze, dar nu zise nimic.

După zece minute, Julia se întoarse. Deși Richard era încă în bucătărie, Gabriel o îmbrățișă și-o sărută pe obraz.

— Totul e în regulă?

— Tata vrea să luăm cina împreună în seara asta, exclamă Julia.

Richard luă declarația ca pe un semnal că trebuie să se retragă, așa că se întoarse la biroul lui de la etaj.

— Tu vrei să te vezi cu el?

— O să fie stânjenitor. Dar i-am zis c-o să mă duc.

— Julianne, nu ești obligată să faci nimic. Te scot eu la cină.

Ea clătină din cap.

— Se străduiește, Gabriel. E tatăl meu. Trebuie să-i acord o șansă.

Gabriel clătină din cap, frustrat, dar alese să n-o contrazică.

La șase fix, Tom Mitchell apăru la ușa familiei Clark, purtând o cămașă și cravată. Trase stânjenit de cravată. Nu era obișnuit să poarte așa ceva. Dar, pentru Julia...

Richard îl pofți imediat în camera de zi și-i ținu companie cât o așteptau pe Julia să coboare.

— Ești sigură că vrei să te duci?

Gabriel era întins în pat, privind-o cum își dă cu ruj, uitându-se în oglinjoara de la pudrieră.

— N-am de gând să-i țin piept tatei. Pe deasupra, Rachel îl târăște pe Richard la un film pentru fete și tu ieși cu băieții. Aș rămâne singură.

Gabriel se ridică de pe pat și veni spre ea, cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

— N-ai rămâne singură. Ai fi cu mine. Și eu unul știu cum să-i țin companie unei doamne.

Începu s-o îmbie cu sărutări umede după ureche încercând s-o convingă.

— Ești superbă, îi șopti.

Julia se îmbujoră.

— Mulțumesc.

— Rachel ți-a găsit o eșarfă.

Pipăi marginea eșarfei albastre de mătase Hermès pe care sora lui i-o înfășurase cu dichis la gât Juliei pentru a-i ascunde mușcătura de pe gât.

— A fost a lui Grace, spuse Julia încet. Un cadou de la Richard.

— Lui Richard îi plăcea s-o răsfete. Mai ales când mergeau la Paris.

— Îi semeni foarte mult.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

— Stai numai să ajungem la Florența.

O trase lângă el și-o sărută pătimaș, înainte să-i dea drumul.

— Așadar, unde mergi cu băieții? Sper că nu la... vreun club de striptease.

Îl privi printre gene, arătând periculos de bine.

Gabriel o privi încruntat.

— Chiar crezi c-aș face asta?

— Nu asta se întâmplă la o seară cu băieții?

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Crezi că Rachel ar accepta o astfel de escapadă?

— Nu.

— Cum rămâne cu mine? Crezi că asta e ceea ce-mi doresc?

Julia își feri privirea, fără să-i răspundă.

— De ce m-aș duce să mă uit la alte femei când cea mai frumoasă femeie din lume doarme în fiecare noapte lângă mine în pat? protestă el, sărutând-o încetișor. Singura femeie pe care vreau s-o văd dezbrăcată ești tu.

Julia chicoti.

— Ce te întrebam? Nu-mi mai amintesc ce te întrebam.

El rânji larg.

— Bun. Vino încoace.

Mai târziu, în noaptea aceea, când casa era cufundată în întuneric și toată lumea mersese la culcare, Julia se furișă în camera lui, purtând o cămașă de noapte simplă, albastră. El stătea în pat, citind ceva, relaxat, cu genunchii ridicați. Era cu pieptul gol și cu ochelarii la ochi.

— Oh, bună.

Îi zâmbi, lăsând *Sfârșitul unei iubiri* pe noptieră.

— Arăți minunat.

Ea-și lăsă cărjele deoparte și-și mângâie mulțumită cămașa de noapte.

— Mulțumesc c-ai trecut pe la tata pe-acasă ca să-mi iei lucrurile.

— Cu plăcere.

Îi întinse mâna și ea se strecură în pat lângă el.

O sărută, observând abia atunci că purta în continuare eșarfa lui Grace. Trase de un capăt al ei.

— De ce nu ți-ai scos asta?

Julia își plecă privirea.

— Nu vreau să fi obligat să-mi vezi semnul.

El îi ridică bărbia.

— Nu e nevoie să te ascunzi de mine.

— E urât. Nu vreau să-ți trezească amintiri.

El se uită în ochii ei, studiind-o. Apoi îi desfăcu încet eșarfa. O trase, făcând-o să-i alunece ușurel pe ceafă, pentru a cădea apoi în palma lui.

Ea simți că i se face pielea ca de găină, la atingerea senzuală a mătășii și sub privirea mistuitoare a lui Gabriel. El lăsă eșarfa pe noptieră și se aplecă spre ea, sărutându-i de mai multe ori semnul.

— Amândoi avem cicatrice, Julianne. Ale mele pur și simplu nu se văd.

— Mi-aș dori să nu fie așa, șopti ea. Mi-aș dori să fiu desăvârșită. Gabriel clătină din cap.

— Ți place Caravaggio?

— Foarte mult. Pictura mea preferată e *Sacrificiul lui Isaac*.

El încuviință.

— Eu am preferat întotdeauna *Neîncrederea Sfântului Toma*. Richard are o reproducere după el în biroul lui. Mă uitam la ea chiar azi.

— Tabloul acela mi s-a părut întotdeauna... straniu.

— Chiar e straniu. Iisus îi apare Sfântului Toma după Înviere și Toma îi atinge urma de suliță din coastă. E o imagine cu multe semnificații.

Julia nu înțelegea care erau acele semnificații, așa că nu spuse nimic.

— Dacă vrei să aștepți până o să-ți dispară semnul, Julianne, vei aștepta o veșnicie. Cicatricele nu dispar. Tabloul lui Caravaggio m-a ajutat să înțeleg asta. Poate că unele cicatrice se vindecă și uităm de ele cu timpul, dar sunt pentru totdeauna. Nici măcar cicatricele lui Iisus n-au dispărut.

Gabriel își frecă bărbia îngândurat.

— Dacă n-aș fi fost atât de egoist, mi-aș fi dat seama de asta. Și m-aș fi purtat mai atent cu Grace și familia mea. M-aș fi purtat mai atent cu tine în septembrie și în octombrie.

Își drese glasul.

— Sper c-o să mă ierți pentru cicatricele pe care ți le-am lăsat. Știi că sunt multe.

Julia se strecură în brațele lui și-l sărută apăsat.

— Te-am iertat demult, pentru lucruri mult mai puțin grave. Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta.

Pentru o clipă, între cei doi iubiți-în-devenire se lăsă liniștea, apoi Gabriel o întrebă cum decursese seara.

Julia se foi stânjenită.

— A început să plângă.

Gabriel făcu ochii mari. „Tom Mitchell a plâns? Nu-mi vine să cred“.

— Mi-a descris ce-a găsit acasă. Și, când i-am povestit ce s-a întâmplat până să mă salvezi tu, a început să plângă. I-am povestit despre unele certuri și despre lucrurile pe care mi le spunea *el*. Și tata a plâns când i-am povestit, acolo, în mijlocul restaurantului ăla de fițe.

Clătină din cap.

— Am izbucnit în plâns amândoi. A fost un dezastru.

Gabriel îi ridică părul de pe față ca s-o vadă mai bine.

— Îmi pare rău.

— Am vrut să-i spun niște lucruri și el m-a ascultat — poate pentru prima dată în viață. Măcar se străduiește. Țsta deja e un pas uriaș. Și, când am terminat cu asta, am vorbit despre tine. M-a întrebat de cât timp suntem împreună.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am spus că nu suntem de mult timp împreună, dar că... îmi place de tine. I-am spus că m-ai ajutat mult și că țin la tine.

— I-ai spus ce simt eu pentru tine?

Ea îl privi sfioasă.

— Ei bine, am sărit peste partea cu intenția de a face dragoste la Florența, dar i-am zis că am impresia că mă plac și tu.

Gabriel se încruntă.

— Te *plac*? Zău așa, Julianne, asta e tot ce-ai găsit?

Ea ridică din umeri.

— E tata. Nu vrea să audă chestiile siropoase. Vrea doar să știe dacă te mai droghezi și te mai bați cu lumea la beție. Și dacă îmi ești fidel.

Gabriel se crispă.

Ea-l strânse în brațe.

— Desigur, i-am zis că ești un cetățean model și că mă tratezi ca pe-o prințesă. Că nu te merit.

— Ei bine, asta-i o minciună.

O sărută pe frunte.

— Eu nu te merit *pe tine*.

— Aiurea.

Se sărutară încetișor, apoi Gabriel își scoase ochelarii și-i puse pe carte. Stinse lumina și se cuibări fericit lângă ea.

Chiar când ațipeau, Julia îi șopti:

— Te iubesc.

Văzând că el nu-i răspunde, se gândi că adormise deja. Oftă înfundat și închise ochii, lipindu-se cu spatele de pieptul lui. Un braț vânjos îi încolăci mijlocul, strângând-o și mai tare.

Îl auzi inspirând adânc și făcând o pauză.

— Julianne Mitchell, și eu te iubesc.

Capitolul 30

Când se trezi dimineată, Julia simți ceva cald în dreptul inimii și o răsufare ca o adiere pe gât. Uitându-se mai bine, realizează că mâna mare a lui Gabriel îi cuprinsese sânul drept, cum stăteau ei cuibăriți unul în celălalt. Râse și se răsuci în brațele lui.

El mârâi simțind mișcarea subită.

— Bună dimineăta, Gabriel!

— 'Neața, frumoaso!

Îi găsi obrazul cu buzele și i-l sărută.

— Să înțeleg că ai... dormit bine?

— Foarte bine. Tu?

— Bine, mulțumesc.

— Te deranjează mâna mea? o întrebă, mângâind-o blând prin cămașa de noapte.

— Nu. E plăcut.

Se întoarse cu fața la el.

Gabriel își strecură mâna pe mijlocul ei, ca s-o poată trage înspre el și s-o sărute apăsător.

— Julianne.

Îi dădu la o parte câteva șuvițe din ochi.

— Aș vrea să-ți spun ceva.

Fruntea ei se încreți.

El îi netezi sprâncenele cu un deget, îmblânzindu-i ridurile.

— Nu te încrunta. E de bine. Cred.

Ea îl privi întrebător.

Gabriel continuă, privind-o grav, cu ochii mari și întunecați.

— *Te iubesc.*

Ea clipi de două ori și încet i se înfiripă un zâmbet pe chip.

— Și eu te iubesc. Am crezut că mi s-a părut când ai spus-o aseară.

El o sărută blând.

— Nici eu nu eram sigur că m-ai auzit.

— Știi, mi-ai mai zis-o o dată.

— Când?

— În noaptea când te-am salvat de Christa. Te-am ajutat să te bagi în pat și mi-ai zis Beatrice. Ai zis că mă iubești.

Lui i se puse un nod în gât.

— Julianne, îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să ți-o spun cum se cuvine.

Julia își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-și lipi fruntea de bărbia lui nerasă.

— Mulțumesc.

— Nu, draga mea, eu ar trebui să-ți mulțumesc. N-am... n-am mai simțit niciodată așa ceva. Realizez cât timp am irosit.

Ochii lui fură îndundați de tristețe.

Julia îl sărută încetișor.

— Amândoi a trebuit să ne coacem. E mai bine c-a fost așa.

— Regret felul în care m-am purtat cu toate femeile alea. Și că mi-am irosit vremea cu ele. Știi asta, nu-i așa?

— Eu regret c-am fost cu *el*. Dar niciunul din noi nu mai poate schimba ce-a fost, putem doar să fim fericiți că ne-am regăsit.

— Mi-aș dori să putem să lenevim toată ziua în pat.

Tonul lui devenise brusc melancolic.

Ea râse.

— Mă tem că asta le-ar șoca și le-ar scandaliza pe rubedeniile tale.

— Cel mai probabil. La naiba.

Izbucniră amândoi în râs, dar râsetele lăsară curând locul unor sărutări pătimașe.

Ea fu prima care se desprinse.

— Pot să te întreb ceva?

Gabriel își încleștă maxilarul.

— Sigur.

„Nu fi prea curioasă în dimineața asta, Julianne. Nu pot să-ți povestesc totul în casa lui Richard.“

Ce gen de lenjerie preferi la o femeie?

Maxilarul lui se relaxă pe dată și pe buze îi apăru un zâmbet sardonice.

— Mă întrebi pentru că... faci un sondaj?

Râse înfundat, luând-o de mână și sărutându-i încheieturile.

Ea se uită la mâinile lor împreunate.

— Aș vrea să fac niște cumpărături înainte să plecăm în excursie.

Mă întrebam ce preferințe ai.

El îi aruncă o privire plină de dorință.

— Julianne, sunt bărbat. Dacă e să-ți răspund sincer — *niciun fel de lenjerie.*

Îi ridică bărbia ca să se uite în ochii ei.

— Ești superbă. Când îmi imaginez cum va fi o noapte cu tine, îmi imaginez că îți voi admira pe îndelete frumusețea — chipul, umerii, sânii, fiecare părticică a corpului tău. Rotunjimi moi, alburii și trandafirii, pe care să le venerez.

O împinse blând, întinzând-o pe spate, lăsându-se în genunchi, cu un picior de-o parte și de alta a ei.

— Vreau să porți ceva comod în care *tu* să te simți frumoasă și în largul tău, pentru că așa vreau să te simți când suntem împreună.

Îi asaltă gura cu sărutări.

Când el se trase înapoi, Julia îi aruncă o privire jucăușă.

— Cât de comod? Gen un trening Lululemon?

El păru intrigat.

— Nu știi ce-i aia *lou lemon*, dar, dacă te simți în largul tău în așa ceva, eu n-am nimic împotriva.

Ea își întinse gâtul ca să-și frece nasul de al lui.

— Ești minunat, știi asta? Dar vorbeam serios. Vreau să aleg ceva care să-ți placă.

— O să-mi placă orice atâta timp cât îl porți *tu*.

O sărută din nou și, de data asta, își îngădui luxul de a-și apropia pieptul gol de al ei, mai s-o atingă. Chiar și fără a se atinge, între trupurile lor părea să se fi înfiripat un câmp electric și în curând Juliei i se tăie răsuflarea.

— O culoare? îl întrebă icnit. Preferințe de stil?

De data asta, Gabriel începu să râdă, mângâindu-i obrazul care se îmbujoră la atingerea lui.

— Ei bine, orice în afară de roșu și negru.

— Credeam că astea sunt etalonul. Toată lumea spune că au un efect *seducător*.

El se lăsă într-o parte ca să-i poată șopti la ureche.

— M-ai sedus deja. Sunt ispîtit, prins în mreje și foarte, foarte ațâțat.

În încăpere se făcuse deodată foarte cald și ea uită ce-avea de gând să-l mai întrebe. Într-un final, își aminti.

— Așadar, fără roșu și negru. Vreo culoare preferată?

— Ești perseverentă, nu-i așa? Cred că ți-ar sta bine în culori deschise — alb, roz, albastru. S-ar putea spune că mi te-am imaginat în ceva cu croială clasică, cu părul revărsat pe umeri. Dar nu e vorba de mine aici, ci de *tine*. Și cred că ar trebui să fie alegerea ta.

Rânji.

— Sigur, poate c-o să mă hotărâsc să-ți cumpăr și eu câte ceva, în timpul sejurului. Dar, pentru prima dată, important e ce-ți dorești

tu. Ce te face să te simți specială și sexy și iubită. Asta îmi doresc eu pentru că te iubesc.

— Și eu.

Îi zâmbi și Gabriel avu senzația c-o să i se topească inima-n piept. Julia îi cuprinse fața cu o mână, mângâindu-i cu degetul mare maxilarul colțuros, iar el închise ochii și își lăsă obrazul în palma ei. Când îi deschise din nou, ochii lui erau limpezi, strălucitori și plini de dorință mistuitoare.

Ea își feri involuntar privirea.

— Trebuie să mă pregătesc. La cât plecăm spre Philadelphia?

El începu să-i sărute umerii.

— După — *sărut* — micul dejun — *sărut*. Avionul pleacă în jurul cinei — *sărut* — și trebuie să ajungem din vreme la aeroport. *Sărut și iar sărut.*

Ea-l mai sărută o dată la rândul ei și ieși, sprijinindu-se în cărje, în hol.

Jos, Richard se învârtea ca titirezul, pregătind și servind micul dejun familiei înfometate. Scott înfuleca tot ce prindea sau nu era revendicat de altcineva, în timp ce Rachel și Aaron studiau poze cu localuri de nuntă din Philadelphia pe Blackberry-ul lui Aaron.

— Iată-i, își întâmpină Rachel fratele și pe cea mai bună prietenă.

— Trebuie să-ți dau asta înapoi, îi șopti Julia, începând să-și desfacă eșarfa de la gât.

— Păstreaz-o. Mama s-ar fi bucurat s-o știe la tine.

Julia își îmbrățișă recunoscătoare prietena. Încă o dată simțea că trebuie să-i mulțumească pentru generozitatea ei, precum și pentru Grace, a cărei bunătate o simțea și acum în preajma lor.

— Pari fericită în dimineața asta, spuse Scott, turnându-i un pahar de suc de portocale, în timp ce ea se așeza pe un scaun.

— Chiar sunt.

— Ai grijă să te trateze așa cum meriți, îi șopti el, cu o expresie gravă.

— S-a schimbat, Scott. Mă... iubește, îi răspunse încet, ca să n-o mai audă altcineva.

Scott o privi surprins.

— Să fiu al naibii, mormăi.

Își lăsă greutatea de pe-un picior pe altul, stânenit, și schimbă vorba.

— Ieri ar fi trebuit să fie înfățișarea pentru cauțiune în procesul lui Simon. Avocatul lui își propunea să-l scoată din închisoare.

O privi precaut.

— N-am reușit să aflu care-a fost decizia.

Îi luă puțin să proceseze spusele lui, dar, când o făcu, fu copleșită de neliniște. Răsturnă din greșeală paharul cu suc de portocale, transformând farfuria cu micul dejun într-o chestie jalnică, lipicioasă și îmbibată în suc.

Clipi mărunț, încercând să-și vină în fire și să șteargă urmele noului dezastru pe care-l provocase, ocărându-se pentru că era așa un pachet de nervi.

„Lui Gabriel probabil că i s-a acrit să mă tot vadă scăpând chestii din mână. Tare proastă mai sunt.“

Până să apuce să se ridice în picioare, cineva îi întinse o mână. Ridicând privirea, întâlni doi ochi de safir, în care citi îngrijorare. Gabriel scutură ușor din mână, îndemnând-o să-i accepte ajutorul. O trase spre el și-o așeză pe un alt taburet de bar, sărutând-o repede pe frunte.

— Ești în siguranță acum, îi șopti. N-o să-l las să se apropie de tine.

Vrând parcă să-și întărească spusele, îi masă brațele, cu gesturi liniștitoare. În timp ce Richard îi pregătea o altă gofră, Gabriel luă farfuria cu micul dejun compromis de pe masă, îndreptându-se spre chiuvetă.

— O curăț eu. Du-te să stai cu fata ta, auzi vocea lui Scott, joasă și îmbufnată. Și iartă-mă.

Nimeni nu observă conversația discretă dintre cei doi frați — fiul risipitor și fiul cuminte. Se uitară unul la altul, iar în ochii

amândurora se citi înțelegere, poate chiar împăcare. Gabriel încuviință, recunoscător, și se așează lângă Julia, cuprinzându-i mijlocul cu brațele și șoptindu-i vorbe de alinare la ureche, până când ea se opri din tremurat.

Trebuia să plece cu ea din Selinsgrove.

În timp ce se îndepărtau de casă, Julia închise ochii și răsufală ușurată. Avusese o dimineață cu emoții. Întotdeauna îi era greu să-și ia rămas-bun de la familia ei de suflet. Și o epuizase să-și ia rămas-bun de la tatăl ei după evenimentele din weekend.

— Îți pare rău că pleci?

Gabriel întinse mâna și-o mângâie pe obraz.

Julia deschise ochii.

— O parte din mine n-ar fi vrut să plece. O alta de-abia aștepta să lase totul în urmă.

— Te înțeleg perfect.

— Ce ți-a zis tata când ți dat mâna?

Gabriel se foi stânjenit.

— Mi-a mulțumit. A zis că știe că ai fi putut s-o pățești mult mai rău.

Își împleți degetele cu ale ei, ducându-i mâna la gură și sărutând-o.

— M-a rugat să fiu cu ochii pe fetița lui. A zis că ești totul pentru el.

O lacrimă apărui pe obrazul Juliei. O șterse și se uită pe geam. Cu siguranță, relația cu tatăl ei se schimbase.

În avionul spre Toronto, Julia se cuibări lângă Gabriel, lăsându-și temele și rezemându-și capul de umărul lui.

— Trebuie să pun totul la punct pentru excursie, îi spuse el, sărutând-o pe creștet.

— Când plecăm?

— Eu imi propusesem să plec vineri, imediat după ultimul curs. Dar, dacă vii și tu, trebuie să aștept până când imi trimite Katherine nota ta de la seminar. Prelegerea mea e programată pe 10 decembrie. Crezi că putem pleca pe 8?

— Cred că da. Am de predat niște eseuri vineri și Katherine așteaptă să-i trimit tot atunci o schiță de proiect. Presupun c-o să-mi trimită notele în câteva zile, așa că probabil o să pot pleca pe 8. Când aveai de gând să te întorci?

Gabriel o înconjură cu brațul, ca ea să-și lase capul pe pieptul lui.

— Rachel nici nu vrea să audă că n-o să venim toți acasă de Crăciun. Asta te include și pe tine. Așa că ar trebui să plecăm din Italia pe 23 sau pe 24 și să luăm un zbor spre Philadelphia, în loc să mai trecem prin Toronto. Dacă nu cumva preferi să petreci Crăciunul în Italia, cu mine.

Julia râse.

— Nu, dacă risc să stârnesc furia lui Rachel. Și m-așteaptă și tata, chiar dacă știe că nu pot să stau la el.

Se înfioră involuntar.

Gabriel o strânse în brațe.

— Atunci poți să stai cu mine. O să rezervăm o cameră la hotel. N-am de gând să mai dorm nicio noapte în camera de vizavi.

Julia se înroși auzindu-l și îi zâmbi.

— Avem două săptămâni la dispoziție să ne bucurăm de Florența. Sau putem merge la Veneția și Roma, dacă vrei. Am putea să închiriem o vilă în Umbria. Știu un loc foarte frumos pe lângă Todì. Aș vrea să te aduc acolo.

— Cât timp sunt cu tine, dragostea mea, nu-mi pasă unde mergem.

El strânse din buze pentru o clipă.

— Slavă Domnului, murmură.

— Rachel plănuiește să facă nunta pe la sfârșitul lui august, cu condiția să fie liber localul pe care îl vor. Mă întreb de ce vrea să aștepte așa mult, încercă Julia să-l tragă de limbă.

El ridică din umeri.

— La cum o știi pe Rachel, are nevoie de câteva luni să se asigure că va fi anunțată toată lumea bună și că nunta va fi transmisă la CNN.

Se hliziră amândoi.

— Cred că Rachel vrea să întemeieze o familie în curând, continuă Julia. Mă întreb ce părere are Aaron despre asta.

— O iubește. Vrea să se însoare cu ea. Probabil că-l încântă ideea că dragostea vieții lui va vrea să-i poarte copilul.

Tăcu o clipă, întorcându-se spre ea.

— Julianne, te deranjează că eu nu pot...?

— Nu chiar, cel puțin deocamdată nu. Vreau să-mi termin masteratul, să-mi fac doctoratul. Mi-aș dori să predau.

Ridică din umeri.

— Poate că asta e avantajul când ai o relație cu o femeie mai tânără.

Gabriel pufni.

— O zici de parc-aș fi un boșorog. Sper că-ți dai seama c-o să te răzgândești, probabil, când o să faci treizeci de ani, dacă nu chiar mai devreme. Și, când se va întâmpla asta...

Ea se încruntă, scuturând din cap.

— Ce vrei să-ți spun — că nu te vreau? N-am de gând să-ți spun asta. Te iubesc, Gabriel, cu bune și cu rele. Te rog, nu încerca să mă alungi când în sfârșit ne-am apropiat.

Închise ochii.

— Mă doare când o faci.

— Iartă-mă, îi șopti el, sărutându-i dosul palmei.

Ea acceptă scuzele lui și încercă să se relaxeze, epuizată după toate emoțiile din cursul zilei.

Gabriel se frecă la ochi, încercând să-și adune gândurile. Dar realizează rapid că avea nevoie de un răgaz departe de ea ca să facă asta.

„Nu va trebui să încerc să te alung când o să-ți povestesc despre Paulina...”

Prima săptămână din decembrie era ultima săptămână de școală. A fost liniștită, în mare. Cuminiți, Gabriel și Julia s-au ținut

departe unul de altul. În fiecare seară el lucra, în apartamentul lui spațios, la prelegerea pe care urma s-o țină la Galeria Uffizi, în timp ce ea lucra neîncetat în căsuța ei de hobby, pregătindu-și eseurile și proiectul de disertație.

Își trimiteau SMS-uri la foc continuu.

Draga mea, mi-e dor de tine. Vii pe-aici? Cu drag, G.

Zâmbetul ei la vederea mesajului făcu să roșească până și ecranul iPhone-ului. Tastă repede:

G, și mie mi-e dor de tine. Tocmai termin un eseu pentru un seminar bizar despre Dante. Probabil c-o să stau trează toată noaptea. Proful te topește, te bagă-n boală, dar e exigent. Te iubesc, Julia.

Își întoarse atenția asupra laptopului, continuând să corecteze eseu pentru Katherine. După câteva minute, se auzi din nou clinchetul iPhone-ului.

Draga mea, ai noroc — sunt specialist în Dante. Ce-ar fi să vii cu eseu la mine și-o să te ajut să lucrezi la el... toată noaptea... Cu drag, G.

P.S. Cât de tare te bagă în boală?

Julia chicoti citind mesajul și începu să scrie răspunsul.

Scumpul meu Specialist în Dante, proful meu te bagă în boală ca ardeii iuți Aji Mochero și puiul Vindaloo.* Știu în ce-ar consta o noapte albă cu tine — și în niciun caz n-ar consta în finalizarea eseului meu. O lăsăm pe vineri? Cu drag, Julia ta. XO

* Specialitate foarte picantă a bucătăriei indiene. (N. t.)

Julia se uită la iPhone, așteptând un răspuns. Dar acesta veni abia când era în baie.

Scumpa mea Julia, chiar că te bagă în boală. Faptul că mi-ai respins invitația m-a cufundat într-o mare de amar, pe care voi încerca s-o îndulcesc cu un shot de scotch și două capitole din Graham Greene. Sărutările și îmbrățișările tale aproape că mă consolează. Te iubesc, G.

P.S. Tu mă topești ca soarele gheața, dar ești mult mai frumoasă.

Julia zâmbi și-i răspunse printr-un mesaj scurt, spunându-i cât de mult îl iubește. Apoi își dedică restul serii studiului.

Se întâlniră în sfârșit față în față miercuri la ultimul lui seminar, care se dovedi încă și mai incitant din cauza atitudinii complet atipice a Christei Peterson. N-a scos o vorbă. Era la fel de înțolită ca de obicei, într-o rochie tricotată, viorie, mulată ispititor pe fund și pe piept. Era machiată și pieptănată impecabil. Dar avea o figură acră și nu luă notițe. Rămase cu brațele încrucișate peste sânii ei generoși, într-o postură defensivă.

Când domnul profesor Emerson puse o întrebare la care știa răspunsul, refuză să ridice mâna. Când se uită la ea peste ochelari să vadă dac-o poate îmbia să participe la seminar, se uită urât la el și-și întoarse privirea. Dacă el n-ar fi fost cu gândul la *Paradisul* lui Dante, poate c-ar fi început să se îngrijoreze. Dar n-o făcu.

Christa ieși în evidență nu doar prin tăcerea ei, ci și prin ostilitatea ei vădită față de Julia, căreia îi arunca priviri otrăvite.

— A mușcat-o ceva de fund? îl întrebă Julia șoptit pe Paul după seminar.

El râse răutăcios.

— Poate s-a prins în sfârșit că Emerson n-o să-i accepte in veci proiectul de disertație, așa că se gândește să se reorienteze. E un club de striptease pe Yonge Street care angajează personal. Poate că are calificările necesare pentru a se angaja acolo. Sau poate că nu.

De data asta, Julia chicoti răutăcios.

— Apropo, îmi place eșarfa ta. Îți dă un aer foarte franțuzesc.

Paul îi zâmbi prietenos.

— Cadou de la prietenul tău?

— Nu. De la prietena mea cea mai bună de-acasă.

— Îți vine bine.

Julia îi zâmbi și, după ce își adunară cărțile, o luară amândoi spre casă, prin ninsoarea rară, povestindu-și fiecare cum a petrecut Ziua Recunoștinței (tăind amândoi câte ceva la montaj).

Capitolul 31

Vineri, domnul profesor Emerson era deja într-o dispoziție sumbră. Trebuise să-și petreacă aproape toată săptămâna departe de Julianne și s-o vadă plecând cu Paul, după seminar, fără a-i arunca nici măcar o privire. Trebuia să stea departe de ea, când tot ce-și dorea era s-o atingă și să spună lumii întregi că-i aparține. Cât dormise singur, dezgolit, în beznă, îi dăduseră târcoale demonii și fusese chinuit din nou de coșmaruri — coșmaruri ținute la depărtare de simpla ei prezență, de lumina ei mai vie decât cea mai strălucitoare stea. O stea care va ieși, în curând, din viața lui.

Știa că trebuia să-și destăinuie secretele în fața ei înainte să se urce în avion. Ca urmare, deplângea faptul că își petrecuse (poate) ultima săptămână a relației lui cu Julianne fără ea. Schimbase data biletului și făcuse toate rezervările necesare pentru ca Julianne să-l însoțească la Florența, dar făcu toate astea cu inima îndoită, investind, totodată, într-o poliță de asigurare în cazul anulării, pentru că era sincer convins că ea o să-l părăsească. Se gândea cu groază la clipa când ochii ei mari, inocenți, se vor întuneca și ea îl va respinge,

considerând că nu e demn de ea. Dar nu putea s-o lase să-și dăruiască inocența unui demon ca el fără să știe ce face. N-avea să se comporte precum Cupidon cu Psyche.

Pentru că așa ceva chiar *ar fi fost* un gest demonic.

Așadar, vineri seară, când ea ajunsese la el fără să întârzie, pentru cină, o întâmpină cu o răceală vădită. O sărută fratern pe frunte și se dădu la o parte, făcându-i semn să intre.

„Lăsați orice speranță“, își spuse.

Julia realizează că se întâmplase ceva, și nu doar pentru că din camera de zi se revărsau acordurile unei arii din *Madama Butterfly* de Puccini. De obicei, Gabriel o întâmpina cu o îmbrățișare și câteva săruturi pătimase, înainte de a o ajuta să-și scoată haina. Acum, în schimb, rămase nemișcat, evitându-i privirea, așteptând ca ea să spună ceva.

— Gabriel? S-a întâmplat ceva?

— Nu, miști el, ferindu-și privirea. Vrei ceva de băut?

Julia rezistă impulsului de a insista, cerând în schimb un pahar cu vin. Spera că el va fi mai vorbăreț la cină.

N-a fost. Gabriel îi servi cina în tăcere și, când Julia încercă să inițieze o conversație relaxată, în timp ce mâncau friptura de vită, îi răspunse monosilabic. Ea îi spuse că terminase toate lucrările pe semestrul respectiv și că Katherine Picton acceptase să-i trimită notele înainte de 8 decembrie, dar Gabriel încuviință doar cu un gest din cap, uitându-se încruntat la paharul lui de vin, aproape gol.

Julia nu-l văzuse niciodată bând atât de mult. Era deja beat în seara când îl salvase de la Lobby. Dar de data asta se purta diferit. Nu era cu chef, nu încerca să flirteze, era chinuit de ceva. De la un pahar la altul, Julia era din ce în ce mai îngrijorată, dar, de fiecare dată când deschidea gura, gata să spună ceva, surprindea o undă de tristețe pe chipul lui și se abținea. Cu fiecare pahar pe care-l bea, el devenea din ce în ce mai rece și mai detașat, așa încât, când aduse la masă desertul — o nouă plăcintă cu mere pregătită de menajera

lui —, Julia dădu la o parte farfuria și-i ceru să oprească înregistrarea cu Maria Callas, ca să poată sta de vorbă.

Asta îi atrase atenția, pentru că plăcinta (ca și *Madama Butterfly*) era încununarea cinei. Cina cea de taină, ultima cină împreună cu ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, pufni el, îndreptându-se spre case-tofon și oprind înregistrarea.

— Gabriel, nu mă minți. În mod evident te supără ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat. Te rog.

La vederea lui Julianne, Julianne cea inocentă, cu ochii ei mari și căprui și fruntea încrețită acum, aproape că se rupse ceva în el.

„Chiar trebuia să fie atât de blândă? Atât de generoasă? Atât de înțeleghătoare? Un suflet minunat?“

Asta îi accentuă sentimentul de vinovăție. Poate că era mai bine că nu apucase s-o seducă. Sufletul ei rănit se va vindeca mai ușor, dat fiind că încă nu se cunoscuseră trupește. Fuseseră împreună doar câteva săptămâni. Ea o să-l uite repede și poate că va găsi o relație bazată pe o afecțiune caldă, liniștită, cu un om bun și statornic, ca Paul.

La gândul ăsta, fu copleșit de greață.

Fără un cuvânt, se îndreptă spre bufet, luând o carafă și un pahar de cristal. Se întoarse la locul lui și turnă două degete de scotch în pahar. Bău jumătate din el dintr-o înghițitură și trânti paharul pe masă. Așteptă să i se mai ostoiască senzația că-l arde ceva pe gât. Așteptă ca lichidul să i se răspândească prin măruntaie, dându-i tărie și curaj. Dar urma să aibă nevoie de mult mai mult scotch ca să-și amortească durerea din inimă.

Inspiră adânc.

— Trebuie să-ți vorbesc despre niște... lucruri neplăcute. Și știi că, odată ce-am terminat povestea, o să te pierd.

— Gabriel, te rog, eu...

— Te rog, lasă-mă să-ți spun ce am de spus, îngăimă el, înfi-gându-și mâinile în păr, ca ieșit din minți. Înainte să-mi pierd curajul.

Închise ochii și trase din nou aer în piept. Când îi deschise, o privi cu expresia unui dragon rănit.

— Ai în față un ucigaș.

Ea auzi cuvintele, dar nu reuși să le proceseze. Crezu că nu-l auzise bine.

— Nu numai că sunt ucigaș, dar am ucis o făptură nevinovată. Dacă mai rezisti câteva minute în aceeași cameră cu mine, o să-ți explic cum am ajuns să fac asta.

Așteptă o reacție din partea ei, dar ea nu spuse nimic, așa că Gabriel continuă.

— Mi-am făcut masteratul la Oxford, la Magdalen College. Știi asta deja. Ceea ce nu știi e că, în perioada cât am fost acolo, am cunoscut o americană pe nume Paulina.

Julia icni, făcându-l să se oprească. De fiecare dată când îl întrebuse de Paulina, el o dăduse cotită. Încercase s-o convingă că Paulina nu e o amenințare, dar Julia nu-l crezuse. Evident că era o amenințare la adresa relației din ce în ce mai apropiate dintre ei. Paulina îl silise să plece în mijlocul cinei, în octombrie. Și, înainte să fugă, Gabriel rămăsese ținut locului, cu un aer hăituit, citând replica lui Lady Macbeth. Julia fu străbătută de un tremur, încercând să anticipeze ce-i va spune.

— Paulina era studentă. Era atrăgătoare, înaltă, blondă, cu un aer de regină. Îi plăcea să le spună oamenilor că provine din aristocrația rusă, un fel de Anastasia. Ne-am împrietenit și ne petreceam timpul împreună uneori, dar nu era nimic fizic între noi. Eu mă vedeam cu alte fete, în timp ce ea era îndrăgostită fără speranță de cineva.

Își drese glasul tulburat.

— Am absolvit și m-am mutat la Harvard. Am ținut legătura pe e-mail un an sau doi, foarte relaxat, și-apoi m-a anunțat că fusese acceptată la Harvard la masterat. Voia să se specializeze în Dostoievski. Avea nevoie de ajutor ca să-și găsească o locuință, așa că i-am zis că se eliberase un apartament în clădirea mea. S-a mutat în anul ăla, în august.

Se uită la Julia, studiindu-i expresia. Ea încuviință, încercând să-și ascundă încordarea.

— Anul în care a venit ea a fost cel mai greu an pentru mine. Scriam la teză, lucrând, totodată, ca asistent pentru un profesor foarte exigent. Stăteam treaz aproape toată noaptea, scriind, dormind pe sponci. De-asta am început să mă droghez.

Își lăsa privirea în pământ și începu să bată darabana pe masă, făcându-și de lucru.

— În weekend ieșeam la băute cu colegii de la doctorat. Se lăsa și cu băta uneori.

Râse.

— Nu eram întotdeauna un cetățean model și uneori ne-o căutam cu lumânarea. Asta mi-a folosit, însă, când cu Simon.

Se aplecă în față, lăsându-și fruntea pe genunchi. Julia văzu că dădea din picioare de nervi. Cu fiecare propoziție, devenea și mai agitat, semn că se apropia treptat de buza prăpastiei în care își ascunsesese secretul.

— Într-o noapte cineva ne-a împărțit niște coca. M-am întrebat dacă m-ar ajuta să stau treaz ca să pot lucra. Așa am început. Am folosit-o pe post de stimulent, alternând-o cu băutura. M-am gândit că, dacă sunt student la Harvard, era ceva respectabil, că puteam să mă droghez ocazional, fără să devin dependent. Am crezut că pot să țin sub control obiceiul.

Oftă adânc și-și coborî glasul.

— M-am înșelat. Paulina venea tot timpul pe la mine. Îmi bătea la ușă la orice oră, pentru că eram mereu treaz. Eu scriam și ea stătea pe canapea, citind, sau îmi făcea ceai rusc. A început să-mi facă de mâncare. Într-un final, i-am dat cheia ei, pentru că oricum era pe la mine tot timpul. Când mă drogam, nu mâncam cine știe ce. Doar datorită ei mai mâncam ceva hrănitor pe-atunci.

Tonul lui deveni mai sumbru, ca și cum vina care-l măcina se zbătea să iasă la lumină. Citi întrebarea din ochii ei și-și încheștă maxilarul.

— Știa despre cocaină. La început am încercat să mă ascund de ea, dar era mereu acolo. În cele din urmă, am început să mă droghez de față cu ea. N-a deranjat-o.

Acum îi evită privirea Juliei. Părea rușinat.

— Ea dusese o viață ocrotită. N-avusese niciodată de-a face cu drogurile și nici cu multe alte chestii. Am corupt-o. Într-o noapte, s-a dezbrăcat complet și mi-a propus să tragem dungii unul de pe trupul celuilalt. Evident, nu gândeam limpede și ea era dezbrăcată...

Expiră încet și scutură din cap, fără a-și lua ochii de la mâinile pe care și le tot foia.

— N-o să caut scuze. A fost vina mea. Era o fată drăguță care era obișnuită să obțină întotdeauna ceea ce voia. Și mă voia pe mine — drogatul care locuia sub ea.

Își frecă bărbia cu dosul palmei și Julia realizează brusc că era neras.

El se foi în scaun.

— A doua zi i-am zis că fusese o greșeală. Nu voiam o relație monogamă. Cocaina îmi trezea pofta de sex, deși în cele din urmă mi-a afectat capacitatea de a ajunge la orgasm. Karma, așa zice. Eram obișnuit să mă culc în fiecare weekend cu o altă femeie. Dar, când i-am spus toate astea, a zis că nu-i pasă. Orice așa fi făcut sau așa fi zis, oricât de măgar eram cu ea, se întorcea de fiecare dată. Așa a stat treaba între noi. Ea se purta ca și cum era prietena mea, în timp ce eu o tratam ca pe o bucățică mereu la îndemână. Nu-mi păsa de ea, nu-mi păsa decât de mine și de droguri și de nenorocita de teză.

Julia simți că i se strânge inima. Știa că Gabriel nu dusese niciodată lipsă de companie feminină. Era un bărbat arătos, și nespuse de senzual pe deasupra. Femeile se dădeau peste cap să-i atragă atenția. Ea nu era încântată de trecutul lui, dar se resemnase cu asta și-și spusese că nu contează.

Dar cu Paulina era altă poveste. Simțise asta de prima dată când îi auzise numele. Chiar dacă credea că Gabriel nu mai era cu ea, ceea ce înțepea el să-i descrie era ceva mult mai serios decât o aventură de-o noapte. Șarpele geloziei se încolăci în jurul inimii ei, împungând-o.

Gabriel se ridică și începu să se plimbe înainte și-napoi prin cameră.

— Situația asta s-a încheiat brusc când m-a anunțat c-a rămas gravidă. Am acuzat-o că încearcă să mă prindă în plasă și i-am zis să avorteze.

Chipul lui era schimonosit de emoție și părea torturat de ceva.

— A început să plângă. S-a pus în genunchi și mi-a zis că era îndrăgostită de mine încă de la Oxford și că voia copilul. N-am vrut s-o ascult. I-am aruncat câțiva bani pentru avort și am îmbrâncit-o afară din apartamentul meu, ca pe-un gunoi.

Gabriel gemu — un strigăt chinuit care părea să vină din străfundurile ființei lui. Se frecă la ochi.

Julia își duse mâna tremurândă la gură. Nu se așteptase la asta. Dar, în timp ce i se învârteau roțițele, în mintea ei mai multe se adunau laolaltă, ajutând-o să deslușească enigma reprezentată de domnul profesor Emerson.

— N-am mai văzut-o o bună bucată de vreme. Am presupus că făcuse avort. Nici măcar nu m-am obosit să aflu, atât de dus cu capul eram. După câteva luni, am intrat în bucătărie într-o zi și-am descoperit o ecografie pe ușa de la frigider. Cu un bilețel.

Se trânti la loc pe scaun, lăsându-și capul în mâini.

— Îmi scrisese: „Aceasta e fiica ta, Maia. Nu-i așa că e frumoasă?”

Cuvintele lui Gabriel fură înecate de hohotul de plâns care-i scutura pieptul.

— I se vedeau conturul căpșorului și nasul, mânuțele și piciorușele. Mânuțe și piciorușe tare mici. Era frumoasă. O fetiță frumoasă, fragilă. Fetița mea. *Maia*.

Își înăbuși un nou hohot de plâns.

— N-am știut. Nu era ceva real. *Ea* n-a fost ceva real pentru mine până în clipa în care i-am văzut poza și...

Gabriel plângea.

Julia văzu lacrimile care îi curgeau pe obraji și simți că i se rupe inima. Cu ochii plini de lacrimi, vru să se apropie de el, dar el ridică mâna s-o oprească.

— I-am zis Paulinei c-o s-o ajut cu copilul. Evident, eram falit. Îmi dădusem toți banii pe droguri și luam droguri pe datorie. Paulina știa chestia asta și totuși mă voia. Ne-am împăcat și ea stătea din nou pe canapea, citind, în timp ce eu scriam la teză. Ea n-a mai luat droguri și a încercat să aibă grijă de ea și de copil. Eu am încercat să mă las, dar n-am reușit.

Își ridică privirea, uitându-se la Julia.

— Mai vrei s-auzi și restul? Sau ești gata să pleci?

Ea nu șovăi nicio clipă. Veni spre el și-i cuprinse umerii cu brațele.

— Sigur că vreau s-aud și restul.

El o strânse tare în brațe, dar numai pentru o clipă, împingând-o apoi deoparte și ștergându-și obrazii cu dosul palmei. Ea rămase lângă el, cu un aer stingher, în timp ce el își continua mărturisirea.

— Părinții Paulinei trăiau în Minnesota. Nu erau bogați, dar îi trimiteau bani. Și Grace îmi trimitea bani, oricând o sunam. Cumva am reușit să ne menținem pe linia de plutire. Sau măcar să amânăm inevitabilul. Dar eu dădeam aproape toți banii pe droguri.

Râse amar.

— Ce fel de om ia bani de la o femeie gravidă și-i sparge pe cocaină?

Continuă repede.

— Într-o noapte, prin septembrie, am ținut-o din bar în bar. Am lipsit vreo două zile și, când m-am întors în sfârșit acasă, am căzut în nesimțire pe canapea. N-am reușit să ajung nici măcar până-n dormitor. M-am trezit în dimineața următoare, cu o mahmureală cruntă. M-am târât până-n hol și-am văzut urme de sânge pe podea.

Gabriel își acoperi fața cu mâinile, de parcă încerca să-și șteargă imaginea din minte. Julia realizează că-și ținea respirația, așteptând restul dezvoltării lui.

— M-am luat după dâra de sânge și-am găsit-o pe Paulina zăcând pe gresia din baie, într-o baltă de sânge. Am încercat să-i iau pulsul, dar n-am reușit. Am crezut că murise.

Rămase tăcut câteva minute.

— Dacă aş fi încercat să văd ce face când am ajuns acasă, aş fi putut să chem salvarea. Dar n-am făcut-o. Eram drogat, am căzut în nesimţire şi nu mi-a mai păsat decât de mine. Când mi-au zis că pierduse copilul, am ştiut că era vina mea. Era o moarte care ar fi putut fi prevenită cu uşurinţă. Aş fi putut la fel de bine s-o omor cu mâinile mele.

Îşi ţinu mâinile pavază în dreptul feţei şi le cobori încet, ca şi cum le vedea pentru prima dată.

— Sunt un ucigaş, Julianne. Un ucigaş şi un drogat.

Ea deschise gura, gata să-l contrazică, dar el o întrerupse rapid.

— Paulina a stat săptămâni bune în spital, mai întâi cu probleme fizice, apoi cu probleme psihice. A trebuit să-mi iau concediu de la Harvard pentru că eram prea beat sau drogat să lucrez. Le datoram câteva mii de dolari unor personaje periculoase şi n-aveam nicio posibilitate să fac rost de bani. Paulina a încercat să se sinucidă în spital, așa c-am vrut s-o internez într-un centru privat pentru persoane cu probleme psihice, un loc unde să fie tratată cu blândețe. Când i-am sunat pe ai ei, implorându-i să ne ajute, mi-au zis că sunt un individ abject. Că trebuie să mă însor cu ea și atunci o să ne ajute.

Făcu o pauză.

— Aş fi făcut-o. Dar Paulina era prea instabilă ca să putem măcar să abordăm subiectul. Am hotărât c-o să-mi fac datoria față de ea și-apoi o să mă sinucid. Asta avea să pună capăt tuturor problemelor noastre.

Gabriel se uită la ea cu ochii stinși, lipsiți de orice emoție.

— Așa că vezi, Julianne, sunt unul dintre damnați. Prin indiferența mea depravată, am provocat moartea unui copil și am distrus pentru totdeauna viitorul luminos al unei tinere. „Mai bine mi-ar fi mie dacă mi s-ar lega de gât o piatră de moară și aş fi aruncat în mare.“*

* Evanghelia după Marcu, 9:42, ed. citată. (N. t.)

— A fost un accident, zise Julia. N-a fost vina ta.

El râse amar.

— N-a fost vina mea că m-am culcat cu Paulina și am făcut un copil? N-a fost vina mea că am tratat-o ca pe o curvă, am făcut-o să ajungă dependentă de droguri și am încercat s-o împing să facă avort? Nu e vina mea că am venit acasă, drogat, și nici măcar nu m-am obosit să văd dacă era acolo?

Julia îi luă mâinile într-ale ei și i le strânse.

— Gabriel, ascultă-mă. Ai luat parte la ceea ce s-a întâmplat, da, dar a fost un accident. Dacă pierduse atât de mult sânge, atunci se întâmplase ceva cu copilul. Dacă n-ai fi chemat salvarea când ai făcut-o, Paulina ar fi murit. I-ai salvat viața.

El nu vru să-și ridice privirea, dar ea îi puse mâna pe bărbie și îl sili să se uite la ea.

— I-ai salvat viața. Ai zis chiar tu că voiai copilul. Nu i-ai dorit moartea.

El tresări la atingerea ei, dar ea nu vru să-i dea drumul.

— Nu ești un ucigaș. A fost doar un accident tragic.

— Nu înțelegi.

Vocea lui era rece, lipsită de expresie.

— Sunt exact ca *el*. *El* s-a folosit de tine, iar eu m-am folosit de ea. Mai rău chiar. Am tratat-o ca pe o jucărie și i-am dat droguri, când ar fi trebuit s-o ocrotesc. Ce fel de demon sunt?

— Nu ești *deloc* ca el, rosti ea printre dinți, copleșită de emoție. El n-are nicio mustrare de conștiință pentru ce mi-a făcut și, dacă i s-ar oferi ocazia, ar face-o din nou. Sau ar face lucruri și mai nasoale.

Inspiră adânc.

— Gabriel, ai făcut niște greșeli. Ai făcut lucruri cumplite. Dar le regreti. Încerci să-ți răscumperi vina de ani întregi. Asta n-ar trebui să atârne în balanță?

— Toți banii din lume nu pot să răscumpere o viață.

— O viață pe care n-ai luat-o tu, îl contrazise, cu ochii scăpărând.

El își ascunse fața în mâini. Nu așa credea că va decurge conversația.
„De ce e încă aici? De ce nu m-a părăsit?”

Ea făcu un pas înapoi și-l privi un moment. Simțea disperarea care se revărsa în valuri și începu să-și muncească mintea, căutând o cale de comunicare cu el.

— Știi cartea lui Victor Hugo, *Mizerabilii*?

— Sigur c-o știi, mormăi el. Ce legătură are asta?

— Protagonistul se leapădă de păcat și face un gest de penitență; are grijă de o fetiță ca și cum ar fi fiica lui. Dar, în tot acest timp, un polițist îl vânează, convins că nu s-a căit cu adevărat. N-ai prefera să fii persoana care face gestul de penitență mai curând decât polițistul?

Gabriel nu-i răspunse.

— Crezi c-ar trebui să suferi o eternitate pentru păcatul tău?

Niciun răspuns.

— Pentru că asta mi se pare că spui — nu-ți îngădui dreptul la fericire. Nu-ți îngădui să ai copii. Crezi că ți-ai pierdut sufletul. Dar cum rămâne cu izbăvirea, Gabriel? Cum rămâne cu iertarea?

— Nu le merit.

— Ce păcătos merită să fie iertat? scutură ea din cap. Când ți-am povestit ce mi s-a întâmplat cu *el*, mi-ai zis să mă iert și să-mi îngădui dreptul la fericire. De ce nu poți să faci și tu același lucru?

El își lăsă privirea în pământ.

— Pentru că tu ai fost victima. Eu sunt ucigașul.

— Hai să zicem că așa e. Care ar fi forma potrivită de penitență, Gabriel? Cum s-ar face dreptate?

— *Ochi pentru ochi*, murmură el.

— Bine. Ochi pentru ochi ar însemna că trebuie să salvezi viața unui copil. Ești vinovat de moartea unui copil, pentru a se face dreptate, trebuie să dai înapoi o viață. Nu bani, nu cadouri, ci o viață.

El rămase nemișcat, dar Julia știa c-o ascultă.

— I-ai salvat viața Paulinei, dar știu că n-o pui la socoteală. Așa că trebuie să salvezi copilul altcuiva. Oare asta nu ți-ar răscumpăra păcatul? Sau n-ar compensa într-o oarecare măsură pentru el?

— N-ar aduce-o pe Maia înapoi. Dar ar fi ceva. M-ar face mai puțin... malefic.

Umerii lui se lăsară, iar privirea îi coborî în pământ.

Durerea din glasul lui aproape că-i sfășie inima Juliei, dar continuă neînfricată.

— Ar trebui să găsești un copil aflat în pericol de moarte și să-l salvezi. Și asta ar fi o formă de ispășire.

El încuviință, înăbușindu-și un geamăt.

Julia se lăsă în genunchi, luându-i mâinile într-ale ei.

— Nu înțelegi, Gabriel? Eu sunt copilul acela.

El ridică privirea, uitându-se la ea ca și cum ar fi fost ieșită din minți, ținându-o cu ochii înlăcrimați.

— Simon era în stare să mă omoare. Era atât de furios că l-am plesnit, încât avea de gând să spargă ușa de la camera mea și să mă omoare. Chiar dacă aș fi sunat la Urgențe, n-ar fi ajuns la timp. Dar tu m-ai salvat. L-ai tras din fața ușii mele. Nu l-ai lăsat să se întoarcă în casă. Sunt în viață numai datorită ție. Sunt fetița lui Tom și tu mi-ai salvat viața.

El rămase nemișcat, neștiind ce să spună.

— O viață în schimbul unei alte vieți — așa ai zis. Crezi c-ai luat o viață și acum ai salvat una. Trebuie să te ierți. Roag-o pe Paulina să te ierte, roagă-L pe Dumnezeu să te ierte, dar trebuie să te ierți și tu.

— Nu-i de-ajuns, șopti el, cu ochii lui mari, triști, încă înlăcrimați.

— N-o s-o aducă pe fiica ta înapoi, e-adevărat. Dar gândește-te la darul pe care i l-ai făcut lui Tom — singura lui fiică. Transformă-ți datoria într-un act de penitență. Nu ești un demon, ești un înger. Îngerul meu.

Gabriel o privi tăcut, încercând să-i citească emoțiile în ochi, pe buze, pe chip. Când o făcu, întinse mâna și-o trase în brațe, așezând-o în poala lui. O țină în brațe mult timp, o veșnicie parcă, vărsând lacrimi pe umărul ei.

— Îmi pare nespun de rău, șopti el. Îmi pare rău c-am așteptat atât să-ți spun. Îmi pare rău că povestea mea e adevărată. Ți-am distrus încrederea în mine. Știu.

— N-am încetat să te iubesc.

Încercă să-l aline șoptindu-i la ureche, lăsându-l să-și descarce suferința plângând. Și, când șuvoiul lacrimilor se potoli în sfârșit, îi atinse nasturii de la cămașă și începu să-i deschieie repede, până s-apuce el s-o întrebe ce face. Îi desfăcu cămașa, dezvelindu-i pieptul, și-i atinse tatuajul. Apoi încet, foarte încet, își lipi buzele de gura dragonului și îl sărută.

Când se retrase, Gabriel o privea uluit, fără să poată spune ceva.

Își scoase eșarfa și-i ridică blând mâna, punând-o pe semnul de pe gâtul ei, care se estompase un pic, dar nu dispăruse complet. Și-și lăsă mâna pe tatuajul lui. El se încordă și închise ochii.

— Amândoi avem cicatrice. Și poate că ai dreptate, poate că n-or să dispară. Dar eu îți sunt ispășirea, Gabriel. Viața mea e darul tău pentru un tată care ar fi putut să-și piardă copilul pe veci. Mulțumesc.

— Sunt un ipocrit.

Tonul lui era aspru.

— I-am zis lui Tom c-a fost un tată groaznic. Eu ce fel de tată am fost?

— Unul tânăr. Lipsit de experiență. N-ar fi trebuit să te droghezi. Dar ai vrut-o pe Maia. Chiar tu ai spus-o.

El se cutremură în timp ce se strângeau în brațe.

— Nimic din ce-ți spun n-o poate aduce înapoi. Dar, dacă te consolează, o să-ți spun că sunt convinsă că fetița ta cântă acum în Paradis cu cei pururea fericiți. Cu Grace.

Își șterse lacrimile.

— Sunt convinsă că Maia și Grace ar vrea ca tu să găsești dragoste și iertare. Că s-ar ruga pentru izbăvirea ta. Că n-ar crede că ești un om rău.

— Cum poți să fii sigură de asta? o întrebă el șoptit.

— Am învățat-o de la tine. Cântul 32 al *Paradisului* lui Dante descrie locul special pregătit de Dumnezeu pentru prunci. *Că a lor e împărăția cerurilor*. Iar în Paradis e doar iubire și iertare. Acolo nu e ură. Nici răutate. Doar împăcare.

El o trase mai aproape și se strânseseră în brațe. Julia nu și-ar fi închipuit în veci secretul lui Gabriel. Și, deși o tulbura forma pe care o luase suferința lui, pe fondul unei firi melancolice, nu-i putea nega acea suferință.

Ea nu trăise experiența de a iubi un copil doar pentru a-l vedea murind. Așa că fu copleșită de compasiune și de dorința stăruitoare de a-l ajuta să înțeleagă tot ce era bun în el și să accepte că merita să fie iubit, în ciuda păcatelor din trecut. Stând în brațele lui, cu bluza udă de lacrimile lui, adevăratul chip al lui Gabriel Emerson îi apărură deslușit în minte. În multe privințe, era de fapt precum un băiețel speriat, care se temea că nimeni n-o să-i ierte greșelile. Și că nimeni n-o să-l iubească, cu acele greșeli cu tot.

Dar ea avea să facă și una, și alta.

— Gabriel, nu stai bine pe scaunul ăsta.

El încuviință, cu capul pe umărul ei.

— Vino.

Se ridică și-l luă de mână, făcându-l să se ridice. Îl conduse spre canapea și-l pofți să se așeze, în timp ce aprindea focul în șemineu.

El se descâlță și ea îl îmbie să se întindă pe canapea, în lung, lăsându-și capul în poala ei. Îi contură sprâncenele și începu să-și treacă degetele prin părul lui nepieptănat. El închise ochii.

— Unde e Paulina acum?

— La Boston. Când mi-am primit moștenirea, am creat un fond fiduciar pentru ea și i-am cumpărat un apartament. A trecut de mai multe ori prin clinici de dezalcoolizare. Dar e bine îngrijită și acum un an sau doi s-a întors la Harvard și face un program cu frecvență redusă.

— Ce s-a întâmplat în seara aia când te-a sunat în timpul cinei?

Gabriel îi aruncă o privire intrigată, înainte să-și amintească la ce se referea ea.

— Uitasem c-ai auzit acel apel. Băuse și avusese un accident de mașină. Se crizase la telefon și-am crezut că va trebui să iau avionul într-acolo. Mă sună doar când intră în belele. Sau când vrea ceva de la mine.

— Și, ce s-a întâmplat?

— Am dat fuga acasă, dar, până să plec spre aeroport, mi-am sunat avocatul din Boston. El s-a dus s-o vadă la spital și m-a asigurat că nu era atât de grav rănită pe cât îmi dăduse ea de înțeles. Dar după o zi sau două i-au deschis dosar. Tot ce-am putut să fac a fost să-i angajez un avocat. A fost destul de cuminte în ultimul timp, dar din când în când se întâmplă chestia asta.

Poate că era din cauza luminii tremurătoare a focului. Poate că era din cauza emoțiilor provocate de dezvăluirea celui mai întunecat secret al său. Dar, în clipa aceea, Gabriel părea foarte bătrân și ostenit pentru cei treizeci și ceva de ani ai săi.

— O iubești?

Gabriel clătină din cap.

— Nu cred că ce simt pentru ea e dragoste, deși simt un fel de afecțiune. N-am fost niciodată *apropiat* de ea, spre rușinea mea. Dar nu puteam s-o părăsesc. Nu când ai ei erau departe de ea și-au refuzat s-o ajute. Din cauza mea a ajuns în situația asta și probabil că nu va mai putea avea copii.

Vocea începu să-i tremure și-l străbătu un fior.

— De-asta te-ai hotărât să nu mai ai copii?

— „Ochi pentru ochi”, amintește-ți. Când a început să plângă în brațele mele și mi-a spus, am luat acea decizie. Mi-a fost greu să conving un doctor să-mi facă operația; toți îmi spuneau că sunt prea tânăr și c-o să mă răzgândesc. Dar, într-un final, am găsit unul dispus s-o facă. Ciudat, am simțit alinare în momentul ăla.

O mângâie pe obraz.

— I-am povestit despre tine. A fost mereu geloasă, dar știe că nu-i pot da ceea ce-și dorește. Relația noastră e... complicată. Va face mereu parte din viața mea, Julianne. Vreau să realizezi lucrul ăsta. Asta, dacă mai...

Ea își lipi buzele de ale lui.

— Sigur că te mai iubesc. O întreții și-o ajuți oricând intră în belele. Asta ar face orice om de onoare.

— Crede-mă, Julianne, sunt departe de-a fi un om de onoare.

— Vrei să-mi... povestești despre tatuaj?

El se ridică în capul oaselor ca să-și scoată cămașa, pe care-o trânti fără a se formaliza pe covorul persan. Se lăsă la loc în poala ei, uitându-se în ochii ei, care îl priveau cu grijă și înțelegere.

— Mi l-am făcut în Boston, după ce-am ieșit de la dezintoxicare. Julia sărută o dată dragonul, nespun de blând.

Lui Gabriel i se tăie răsufierea când simți atingerea buzelor ei.

Ea începu să-l mângâie pe păr, sperând că gestul îl va alina.

— Ce reprezintă dragonul?

— Dragonul mă reprezintă pe mine sau drogurile sau și una, și alta. Inima e a mea și e frântă, evident. Maia va fi intotdeauna în inima mea. Probabil că ți se pare oribil — faptul că am o chestie atât de urâtă și morbidă pe trupul meu. Pentru totdeauna.

— Nu, Gabriel, nu mi se pare așa. E ca un... monument.

— Paulina era însărcinată cam în cinci luni când a pierdut copilul. Nu gândea limpede, nici eu de altfel, așa că n-am organizat o înmormântare. Acum câțiva ani am pus o lespede de mormânt pentru Maia în Boston.

O luă de mână și-i sărută podul palmei.

— Nu e îngropată acolo.

Vocea lui era îndurerată.

— Oricum n-ar fi acolo, Gabriel. E cu Grace acum.

El făcu o pauză, uitându-se fix la ea, și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Mulțumesc pentru asta, îi șopti, sărutându-i din nou mâna. De-o parte și de alta a lepezii e câte un înger de piatră. Am vrut să fie ceva frumos.

— Sunt sigură că e minunat.

— Deja ai primit o parte din monumentul închinat ei.

Ea îl privi intrigată.

— Bursa. Îi poartă numele — *Maia Paulina Emerson*.

Julia își șterse o lacrimă care-i apărură brusc în colțul ochiului.

— Îmi pare tare rău c-am încercat să renunț la ea. N-am știut.

Gabriel se ridică și-o sărută pe nas.

— Știi, iubito. La momentul acela, nu eram pregătit să-ți explic cât de importantă e bursa pentru mine. Voiam doar să ți-o dau. Nimeni altcineva n-o merita.

O sărută din nou blând.

— Ar trebui să-ți spun c-am întrebat-o pe Rachel despre bursă. Nu știa nimic despre asta.

— Nimeni nu știe despre existența Maiei și a Paulinei, în afară de Richard. Și Grace a știut. Îmi era atât de rușine de cele întâmplate. Ei s-au gândit că e de-ajuns dacă le spun lui Scott și Rachel doar de droguri. Însă nimeni nu știe de tatuaj. Tu ești singura.

Ea își împleți degetele în părul lui, încercând să-l liniștească.

— Când am auzit că ascuți Puccini, m-am speriat, șopti.

— Părea... alegerea potrivită.

Ea scutură din cap.

— Felul cum m-am purtat cu Paulina. M-a iubit ani de zile și eu nu i-am putut împărtăși sentimentele.

Ridică din umeri, stânjenit, și se uită țintă la ea, cu ochii care aruncau văpăi.

— Nu te-aș trata niciodată ca pe un fluture, ca pe o făptură pe care am prins-o în plasă ca să mă amuz. Nu te-aș țintui niciodată pe o bucată de carton și nu ți-aș smulge aripile.

Ea clătină din cap, cu o expresie îndurerată pe chipu-i frumos.

— Gabriel, te rog. Am încredere în tine. Tu nu ești Pinkerton. Știi asta.

Și pentru a-și întări declarația, îl sărută, și gurile lor se mișcă la unison, până când ea trebuie să se retragă ca să răsuflă.

— Nu te merit, șopti el.

— Poate că niciunul din noi nu-l merită pe celălalt, dar pot alege pe cine iubesc. Și eu te aleg pe tine.

El se încruntă ca și cum n-ar fi crezut-o.

— Te rog, lasă-mă să te iubesc.

Vocea ei se frânse la ultimele două cuvinte și i se ivi o lacrimă stingheră pe obraz.

— Ca și cum aş putea să-mi închipui viața fără tine.

O trase spre el, uniți de patima disperată care mistuia sufletul lui îndurerat.

Ea îi oglindi fiecare gest, primind și dăruind în aceeași clipă în timp ce se apleca asupra bărbatului minunat care-și odihnea capul în poala ei. Gura lui poposi pe încheieturile mâinilor ei, sărutând-o senzual, sugând blând porțiunea delicată unde venele subțiri se întrezăreau prin pielea translucidă, ca foița de hârtie.

— Iartă-mă, Julianne, dar am nevoie de tine. Fata mea scumpă. Am atâta nevoie de tine.

Ochii săi păreau niște vâpăi albastre și glasul lui era răgușit.

Până să apuce ea să se dezmeticească, se ridică și-o trase spre el, așezându-se în fund pe canapea, acoperit de ea. Trupurile lor erau lipite, în timp ce mâinile lui venerau valea domoală a șalelor ei și rotunjimea fundului ei prin pantalonii de lână.

Julia văzu cu ochii minții una din fotografiile alb-negru din dormitorul lui Gabriel. Și, în clipa aceea, îi înțelese frumusețea și pasiunea din perspectiva unuia din protagoniști. Exprima nevoie și dorință disperată și o dragoste necondiționată, profundă, eliberată prin destăinuirea unor secrete întunecate.

El îi simți dragostea în sărut, în îmbrățișarea ei, în felul cum degetele ei îi atingeau ceafa și tatuajul, lăsând sărutări cu gura deschisă pe pieptul lui. I-ar dărui totul. Ar face orice pentru a-i alina durerea, inclusiv să se jertfească pe sine.

„Sacrificiul lui Isaac.“

Cu degete tremurânde, ea își descheie bluza și lăsă să-i cadă de pe umeri. Un geamăt stins țâșni de pe buzele lui, odată cu foșnetul mătăsii care aluneca lin pe podea.

Ea era ispășirea lui.

Capitolul 32

În dimineața următoare, Julia se trezi goală-puşcă.

Sau cel puțin așa i se păru.

Era în patul lui Gabriel și erau încolăciți unul în jurul celui-lalt. Capul lui se odihnea pe umărul ei, brațul lui stâng îi cuprindea șoldul drept, picioarele li se împleteau, șoldurile le erau lipite.

Îl mângâie pe spate până ce atinse țesătura de bumbac care-i acoperea rotunjimile minunate, pe care le exploră pe furiș. Apoi se uită între ei și realizează că avea pe ea chiloții și sutienu roz.

În visul ei, se făcea că se prăbușiseră în pat, dezbrăcați, și făcuseră dragoste ore întregi. Gabriel o acoperise cu trupul lui și o privise aproape hipnotic în timp ce-o pătrundea încet, până când trupurile lor se contopiră într-unul singur. Un cerc etern, fără început sau sfârșit. O venerase cu trupul și cuvintele lui și fusese o experiență mult mai frumoasă și emoționantă decât ar fi cutezat să-și închipuie.

Dar fusese doar un vis. Oftă și închise ochii, în timp ce în minte îi reveniră evenimentele din ajun. Durerea și ușurarea se împleteau în inima ei; durere pentru pierderea suferită de Gabriel, pentru chinul

și deznădejdea lui, ușurare că toate secretele lor fuseseră împărtășite acum.

Gabriel îi șopti numele, în timp ce globii oculari i se mișcau sub pleoapele închise, cufundat în faza MRO de somn profund. Fusese atât de obosit în seara dinainte. Atât de devastat. Julia îl sărută pe obraz și se desprinsese încet din brațele lui, luând-o lipăind spre baie.

Când se uită în oglindă, văzu că avea părul răvășit, i se întinsese machiajul și buzele îi erau umflate de sărutări. Gâtul și pieptul îi erau presărate cu semne, deschise la culoare și deloc adânci ale dinților lui. Fusese un iubit blând, dar înflăcărat.

Se spală pe față și se pieptănă, prinzându-și coama într-o coadă în vârful capului, și alese, provocator, una din cămășile lui Gabriel în locul halatului de baie mov. Luă ziarul din holul blocului și-i făcu sfioasă cu mâna vecinului de alături al lui Gabriel, un tip stângaci, dar arătos în felul lui, care se holbă, prin ochelarii fără rame, la picioarele ei goale, grațioase, înainte de a se refugia ca un șoricel speriat înapoi în apartamentul lui. Nu era obișnuit să vadă asemenea frumuseți în zori de zi și n-avea pe el decât o pereche de pantaloni de pijama cu Superman, care cine știe de când erau.

Când intră în bucătărie, Julia descoperi un dezastru, pentru că niciunul din ei nu strânsese vasele după cină, prea prinși cu alte griji pentru a se mai gândi la lucruri atât de prozaice. După ce se răsfătă cu o felie de plăcintă cu mere, cu brânză de Vermont, Julia se apucă să facă ordine în apartamentul lui Gabriel, pentru a-l readuce la starea sa naturală, imaculată. Îi luă mai mult decât se așteptase.

Când bucătăria arăta impecabil și Gabriel încă nu se trezise, își turnă o cană mare de cafea și se așeză în fotoliul lui preferat, lângă semineu, cu ziarul în mână. La vederea cămășii lui și a bluzei ei de mătase, zăcând una peste alta pe podea, se îmbujoră și-i apăru un zâmbet pe buze.

„Pe lângă fapta asta, ce-ți cer nimic n-ar fi.“

Gabriel o oprise. Ea i s-ar fi dăruit de bunăvoie pentru că-l iubea. Pentru ea, întrebarea nu era *dacă* voia să facă dragoste cu el, ci *când*

o s-o facă. Dar Gabriel murmurase ceva cu capul pe sânul ei dezgolit și se oprise.

Se temuse că ea o să-l părăsească când va afla despre relația lui cu Paulina și despre moartea tragică a fiicei lor. Dar, dacă mărturisirea lui avusese vreun efect, fusese să-i apropie și mai mult. Măcar reușise să-l facă să înțeleagă asta.

„Și, peste trei zile, poate că vom cunoaște apropierea supremă pe care-o poate cunoaște un cuplu.“ Peste două zile aveau s-o pornească spre Italia și ea îl va însoți pe Gabriel la prelegere în calitate de iubită. Și, la sfârșitul sejurului în Florența, poate că vor merge la Veneția sau în Umbria, ca iubiți.

În ciuda tuturor încercărilor prin care trecuseră ea și Gabriel, se simțea foarte împăcată așezată în fotoliul lui, îmbrăcată cu cămașa lui. Erau făcuți unul pentru celălalt, o credea cu tărie. Și, atâta timp cât Soarta nu conspira împotriva lor, vor fi fericiți împreună. Asta spera. Și totuși, gândul că Paulina putea să-l dea peste cap cu un singur telefon o tulbura profund.

După o oră, nici mai mult, nici mai puțin, Gabriel intră în camera de zi scărpinându-se în cap și căscând. Părul îi stătea în toate direcțiile, cu excepția unei bucle stinghere, perfecte, care îi îmbrățișa afectuos fruntea. N-avea altceva pe el decât o pereche de blugi decolorați și ochelarii la ochi. N-avea nici măcar șosete în picioare. (În treacăt, trebuie observat că Gabriel avea niște picioare foarte atrăgătoare.)

— Ziua bună, dragostea mea.

O mângâie pe obraz și se aplecă s-o sărute apăsător.

— Îmi place... ținuta ta.

Îi observă pielea dezgolită care se întrezărea pe sub poalele cămășii.

— Și mie îmi place ținuta ta. Aveți un aer foarte *relaxat* în dimineața asta, domnule profesor.

El se aplecă și-i aruncă o privire ațâțată.

— Domnișoară Mitchell, ai noroc că m-am obosit să-mi iau și asta pe mine.

Râse văzând-o cum se înroșește toată și se făcu nevăzut în bucătărie.

„O, zei ai virginelor care se pregătesc să facă dragoste cu iubiții lor, zei ai sexului (nu mă osândiți pentru blasfemie), vă rog ajutați-mă să nu fiu mistuită de flăcări când se va culca în sfârșit cu mine. Chiar am nevoie de un extaz marca Gabriel, mai ales după noaptea trecută. Vă rog. Vă rog. Vă rog frumos...”

După câteva minute, Gabriel se întoarse și se trânti pe canapea, cu ceașca de cafea în mână, frecându-și obrazul neras cu cealaltă mână. Într-un final, se uită la ea, cu un aer încruntat.

— Stai prea departe.

Își atinse genunchiul, îmbiind-o să se așeze.

Ea zâmbi larg și veni lângă el, lăsându-l s-o așeze, până când va găsi poziția comodă în poala lui. Gabriel îi cuprinse șoldurile cu un gest admirativ, ridicându-i cămașa ca să-și poată sprijini brațul de marginea chiloților ei de dantelă.

— Și cum se simte domnișoara Mitchell în dimineața asta?

— Obosită, oftă ea. Dar fericită.

Se uită țintă la el.

— Dacă pot s-o spun.

— Da, poți. Și eu sunt fericit. Și, Doamne, nespus de ușurat.

Închise ochii și-și lăsă capul pe spate, oftând adânc.

— Eram sigur c-o să te pierd.

— De ce?

— Julianne, dacă mi-ai face o evaluare în termeni de investiție, aș fi clasificat ca o investiție cu costuri și risc ridicat și profituri reduse.

— Aiurea. Eu nu te văd deloc așa.

El schiță un zâmbet în colțul gurii.

— Doar pentru că tu ești iertarea și compasiunea în persoană. Deși, trebuie să recunosc, cele mai mari calități și talente ale mele au rămas ascunse până acum.

Acum tonul lui era răgușit și în ochii lui albaștri apăruse scânteia binecunoscută, plină de erotism.

— Dar de-abia aștept să le pun în slujba ta în mod repetat, *ad infinitum*, până când te plictisești de ele și de mine. Și până când vei cunoaște o satisfacție deplină, extatică.

Julia înghiți în sec.

El se ridică s-o sărute pe frunte, lăsându-și cafeaua pe măsuță ca s-o poată cuprinde în brațe.

— Mulțumesc c-ai rămas.

— Te iubesc, Gabriel. Trebuie să înțelegi că n-am de gând să plec nicăieri.

El o îmbrățișă, dar nu spuse nimic.

— Și nu e nevoie să mă cucerești prin plăcerea trupească. M-ai cucerit deja, îi șopti. Principala ta calitate e sufletul tău, Gabriel, nu talentul tău de seducție. De sufletul tău m-am îndrăgostit.

El rămase tăcut o bună bucată de vreme, astfel încât Julia își închipui că-l supărare. Sau îl jignise.

„Nu-i o mișcare prea inspirată să-i insulti talentele de amarez ale iubitului tău înainte de a apuca să le guști.“ Deschise gura, gata să se scuze, dar el ridică mâna și-o opri.

O sărută apăsător, un sărut cast la început, care lăsa curând locul dezgheocării buzelor, jocului lin al limbilor, în timp ce mâinile lui îi mângâiau obrazii.

Când se desprinse din sărut, o strânse tare la piept și-i șopti la ureche:

— Tu mă faci să-mi lepăd orice mască. Tu mă vezi așa cum sunt. Tu ești singura care a aflat totul despre mine și m-a vrut în continuare. Doar tu, dragostea mea.

Ea știuse instinctiv că Gabriel își folosise sexualitatea ca pe un scut menit să țină la distanță dragostea și adevărata intimitate. Dar, odată cu această mărturisire, înțelese cât de însingurat trebuie să se fi simțit el atâția ani, cât de dureroasă trebuie să fi fost acea perioadă. Și asta se întâmpla după anii devastatori în care fusese invizibil pentru propria lui mamă și procesul dificil de adaptare la viața de copil adoptiv. Realizând toate acestea, combinate cu durerea provocată

de pierderea Maiei, făcu mari eforturi să-și rețină lacrimile, pentru că nu voia să-l necăjească. Dar nu reuși.

— Sssttt, nu plânge, murmură Gabriel.

Îi șterse lacrimile și-o sărută pe frunte.

— Te iubesc. Te rog, nu plânge. Nu din cauza mea.

Ea se cuibări în brațele lui, încercând să zăgăzuiască șuvoiul de lacrimi. El îi atinse spatele, mângâind-o blând, întruna. Și, când reuși să se liniștească, îi vorbi.

— Te iubesc, Gabriel. Și sunt sigură că Grace ar fi foarte mândră de tine.

El se încruntă.

— Nu sunt prea sigur de asta. Dar cu siguranță ar fi mândră de tine și tot ce-ai reușit să îndeplinești.

Julia zâmbi.

— Grace avea darul milei.

— Așa e. E interesant c-ai ales tocmai cuvintele astea. *O milă aspră* era una din cărțile preferate ale lui Grace. Ani de-a rândul a încercat să mă convingă s-o citesc. Am un exemplar pe undeva prin birou. Poate c-ar trebui să-l caut.

— Despre ce e vorba?

— Despre doi tineri. Bărbatul ajunge să studieze la Oxford și mi se pare c-ajunge unul din protejații lui C.S. Lewis. E o poveste autobiografică.

— Mi-ar plăcea să merg la Oxford. Să văd unde ieșeau la bere și stăteau la povești cei din cercul The Inklings.* Katherine Picton povestește întruna despre Oxford.

Gabriel o sărută pe frunte.

— Mi-ar plăcea să te duc acolo. Pot să-ți arăt statuile de la Magdalen College care i-au inspirat lui Lewis animalele de piatră din *Leul, vrăjitoarea și dulapul*. Am putea să mergem în iunie dacă vrei.

* Celebru grup de discuții literare de la Oxford, între membrii căruia s-au numărat J.R.R. Tolkien și C.S. Lewis. (N. t.)

Julia zâmbi și-l sărută.

— Dacă-mi împrumuți cartea de la Grace, o s-o iau cu mine în Italia. Poate n-ar strica să-mi iau la mine ceva de citit pe perioada vacanței.

El îi rânji, atingându-i ușurel vârful nasului.

— Ce te face să crezi c-o să-ți las vreun răgaz să citești?

Ea se înroși și bălmăji un răspuns nelămurit, dar el continuă, cu o expresie gravă.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te opresc azi-noapte. Nu e frumos din partea mea să te tachinez așa și-apoi să...

Se uită în ochii ei, studiindu-i reacția.

Ea-l cuprinse cu brațele și-l strânse afectuos.

— A fost o seară cu multe emoții. Am fost fericită să fiu lângă tine și să adorm în brațele tale. Voiam doar să te alin cum știam mai bine. N-ai de ce să-ți ceri scuze.

El îi cuprinse fața în căușul palmelor.

— Julianne, simpla ta prezență e o alinare pentru mine. Dar eram epuizat și băusem... o rețetă sigură pentru dezastru.

Clătină din cap, cu un aer rușinat.

— N-am vrut ca prima noastră noapte de dragoste să fie atât de încărcată, cu toate umbrele din trecutul meu plutind în jurul nostru. Vreau să mergem într-un loc care e doar al nostru și să creăm amintiri noi. Amintiri fericite.

— Sigur. Deși, trebuie să-ți spun, și *interacțiunile* noastre de azi-noapte m-au făcut fericită.

Râse încet și-l sărută.

El îi răspunse întocmai.

— Așadar, nu ești supărată?

— Gabriel, ești un cavalier și meriți așteptarea. Ce fel de persoană aș fi dacă m-aș da cu fundul de pământ pentru că tu ai zis: „Oprește-te“. Dacă eu aș zice „oprește-te“, mi-aș dori ca tu să înțelegi și să nu te superi.

El se încruntă.

— Desigur, Julianne. Poți oricând să spui: „Oprește-te“.

— Ei bine, dacă merge pentru găină, merge și pentru cocoș.

— Aha, deci acum sunt și *cocoș*.

— Mai bine decât să fii *cocoșat de ani*.

— Ah, nu.

O strânse mai tare.

— Fără glume legate de vârstă. Și-așa sunt susceptibil când vine vorba de diferența de vârstă dintre noi.

Ea scutură din cap.

— Sufletele noastre sunt de-o vârstă. Așadar, ce contează un număr?

El o trase de coadă.

— Ești extraordinară. Ești inteligentă și amuzantă și, la naiba, superbă. Azi-noapte, în timp ce-ți sărutam sânii...

Își puse mâna cu un gest plin de venerație pe inima ei.

— O întreci pe muza lui Botticelli.

— Botticelli?

— N-ai observat că în mai multe tablouri de-ale lui apare aceeași femeie? Despre ea voi vorbi în prelegerea pe care-o s-o țin la Galeria Uffizi — muza lui Botticelli.

Ea-i zâmbi cald, punându-i la rândul său mâna în dreptul inimii.

— De-abia aștept.

— Și eu.

După un duș făcut singură, Julia avu mari bătaii de cap în a-l convinge pe Gabriel s-o lase să plece la cumpărături. El insistă s-o însoțească. Dar când ea îi explică, într-un final, că voia să cumpere articole de lenjerie, *singură*, se dădu bătut.

— Promite-mi că rămâi la mine până când plecăm în Italia, o rugă, privind-o printre gene.

— Trebuie să-mi fac bagajul. Valiza și hainele mele sunt la garsonieră.

— Odată ce termini cumpărăturile, ia un taxi până acasă, fă-ți bagajul și-apoi roagă-l pe șofer să te aducă înapoi aici. Eu am de făcut

niște drumuri, dar ai cheia și cardul tău de acces, așa că poți să intri singură.

— Și ce fel de drumuri are de făcut domnul profesor Emerson?

El îi zâmbi seducător și Julia simți cum îi alunecă chiloții pe șolduri, gata să cadă.

— Poate c-am și eu niște cumpărături... ăă... *personale* de făcut.

Se aplecă spre ea și-și apropie buzele de urechea ei, pentru a-i șopti suav:

— Ți-am zis că sunt un iubit bun, Julianne. Crede-mă pe cuvânt. Îți voi ghici fiecare dorință.

Ea se înfioră simțindu-i răsuflarea pe gât, ca o adiere, fluturându-i ușor de tot eșarfa pe care o purta în permanență ca să-și ascundă cicatricea. Habar n-avea la ce făcea el aluzie, dar se trezi atâțată de felul în care pronunță el cuvintele.

Era a lui, cu trup și suflet.

În timp ce Julia scotea articole de lenjerie de pe rafturi, adăugându-le la teancul din ce în ce mai mare de lucruri pe care urma să le probeze, auzi țârâitul iPhone-ului. Se uită la el și descoperi un mesaj:

La ce te uiți? — G

Chicoti involuntar și tastă un răspuns laconic.

Chestii tare micuțe. — Julia

El îi răspunse imediat:

Cât de micuțe? — G

P.S. Trimite-mi poze.

Julia își dădu ochii peste cap, scriindu-i un răspuns.

Prea miciuțe. Fără poze — ar spulbera surpriza. Cu drag, Julia

Următorul mesaj de la Gabriel se lăsă un picuț așteptat.

Draga mea,

Nicio poză n-ar putea spulbera experiența de a te vedea pentru prima dată în toată splendoarea. Atât de frumoasă ești. Cu drag, G.

Degetele ei se împiedicau pe taste în graba de a-i răspunde.

Mulțumesc, Gabriel. Te iubesc.

Primi ultimul mesaj al lui Gabriel tocmai când intra în cabina de probă.

Și eu te iubesc, scumpo. Distracție plăcută... Vino mai repede acasă, la mine, G.

Următoarele două zile trecură pe nesimțite. Gabriel își îndeplini ultimele activități administrative, asigurându-se c-a trecut toate notele. Semestrul se încheiase în sfârșit.

Julia făcu un drum special la un centru de înfrumusețare pentru puțin răsfăț înainte de călătoria în Italia. Având în vedere toleranța ei scăzută la durere fizică și temperamentul ei mai curând mediteranean, refuză politicos invitația cosmeticienei de a recurge la o tehnică tipic braziliană.

Gabriel păstrase secretul cu privire la planurile de călătorie, dorind să-i facă o surpriză. Așadar, spre uimirea ei, după ce-au ajuns în Florența într-o zi de decembrie neobișnuit de caldă, s-au îndreptat spre Gallery Hotel Art. Hotelul era modern, luxos, situat foarte aproape de Ponte Vecchio, podul preferat al Juliei, și la câteva minute de Ponte Santa Trinita, care era reprezentat în pictura lui Holiday cu Dante și Beatrice.

Administratorul, Paolo, le ieși imediat în întâmpinare. Deși era prima ședere a lui Gabriel aici, Paolo fusese instruit de Dottore Massimo Vitali, directorul executiv al Galeriei Uffizi, să-i trateze pe domnul profesor Emerson și pe *fidanzata* sa ca oaspeți de onoare. De fapt, Paolo îi însoți personal pe cei doi îndrăgostiți, împreună cu băiatul cu bagajele, până la apartamentul aflat la ultimul etaj (al șaptelea), care era numit Apartamentul Palazzo Vecchio.

Juliei i se tăie răsuflarea când bărbații se dădură de-o parte și de alta, deschizându-i calea precum Moise Marea Roșie, ca s-o lase să intre prima. Era, poate, cea mai frumoasă cameră pe care-o văzuse vreodată. Parchetul era din lemn negru, contrastând minunat cu pereții zugrăviți în culori deschise. Camera de zi era împodobită cu mobilier rafinat și un perete mobil de sticlă, care-o despărțea de dormitor.

Dormitorul în sine era spațios și avea ca principală piesă de mobilier un pat mare încărcat cu lenjerii albe, imaculate. La doar câțiva pași era o ușă de sticlă care dădea pe *terrazza* de pe acoperiș. Prin ea lumina strălucitoare a soarelui se revărsa în cameră, scaldând patul. Într-una din băi se afla o cadă uriașă, instalată pe un pedestal, amintind într-o câțva de cada în care se răsfățase Julia în hotelul din Philadelphia, în timp ce în cealaltă baie existau o cabină de duș și două măsuțe de toaletă asortate. Gabriel aruncă o singură privire spre cadă și decise că el și Julianne trebuiau să facă baie în ea împreună chiar în seara aceea.

Dar piesa de rezistență a apartamentului era *terrazza* în sine, de pe care aveau o panoramă minunată a Domului, a Palazzo-ului și a colinelor învecinate. Julia își închipui cum avea să fie să se cuibărească, împreună cu Gabriel, pe canapeluța comodă care domina terasa, cu un pahar de Chianti, uitându-se la cerul înstelat. Sau poate (se îmbujoră) să facă dragoste cu el la lumina lumânărilor sub același cer înstelat.

Orgasme cu Gabriel sub lumina stelelor...

De îndată ce rămaseră singuri, Julia îl strânse în brațe și-i mulțumi indelung pentru că alesese o cameră așa frumoasă.

— Tot ce vezi e pentru tine, dragostea mea, îi spuse el, sărutând-o blând. Doar pentru tine.

De altfel, el nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât s-o întindă pe Julianne pe pat și să facă dragoste cu ea pe dată, dar ea nu dormise bine în avion și știa că e obosită. Căscă de două ori, una după alta, și chicoti când el încercă s-o sărute.

— Ar trebui să mă dichisesc și să trec pe la Galerie. Te superi dacă te las singură? Poți să tragi un pui de somn, dacă vrei, sau poți să-l rogi pe administrator să-ți facă rezervare la spa, pentru un masaj.

Ei îi surâse cea de-a doua sugestie, dar știa că e prea adormită pentru a savura un masaj.

— Un pui de somn sună bine. Știu că nu e cea mai bună strategie pentru a te adapta la schimbarea de fus orar, dar o să fiu o companie mult mai plăcută la cină și, hm, *mai târziu*, dacă mai dorm un pic.

Se îmbujoră.

Gabriel își lăsa degetul să aluneca de-a lungul obrazului ei.

— Îți zic asta o singură dată, Julianne. *Nu ne grăbim*. Putem să luăm lucrurile pe îndelete și să ne relaxăm pur și simplu. Deși cred că-*ar* fi plăcut dacă am testa cada. *Împreună*.

În colțul gurii îi apăruse un zâmbet seducător.

— Mi-ar plăcea, spuse ea.

O sărută pe nas, râzând.

— Am comandat niște produse speciale de la *Farmacia di Santa Maria Novella*. Vezi dacă vreuna din arome e pe placul tău și o s-o folosim. Între timp, o să fac o rezervare la cină pentru nouă, nouă și jumătate.

— Sigur. Unde mergem?

El zâmbi larg.

— Palazzo dell'Arte dei Giudici. Îl știi?

— Am trecut pe lângă el, dar nu, nu știam că au și restaurant.

— De-abia aștept să ți-l arăt.

Îi duse mâna la buze și-o sărută blând.

— Am comandat un coș cu fructe și câteva sticle de apă minerală. Comandă ce vrei, în contul camerei.

Zâmbi larg.

— Dar lasă șampania pe mai târziu, ca s-o bem împreună. *În cadă.*

Julia se uită în pământ.

— Mă răsfeți.

El îi ridică bărbia.

— Nu, dragostea mea, nu te răsfaț. Te tratez așa cum meritai să fii tratată de la bun început. Ai fost înconjurată de imbecili toată viața. Cu mine în frunte.

— Gabriel, oi fi tu în fel și chip, dar imbecil nu ești.

Se ridică pe vârfuri, atingându-și buzele de ale lui, înainte de a se retrage la duș.

După vreo câteva ore, Gabriel se întoarce cu un mesaj cordial din partea prietenului său Massimo Vitali. Savurând câte un espresso, cei doi discutaseră despre prelegerea lui Gabriel programată pentru seara următoare și un banchet de gală care urma să fie ținut în interiorul galeriei în cinstea lui. Gabriel îi fu foarte recunoscător pentru acest gest, dar mai mult în numele Juliei decât pentru el, pentru că nu se gândi decât la cât de încântată va fi ea să ia parte la un astfel de eveniment festiv. Mai mult, ținut în galeria de artă preferată.

Intrând în apartamentul de la ultimul etaj, Gabriel trecu prin camera de zi, îndreptându-se spre dormitor și-o găsi pe Julia adormită în mijlocul patului, peste cuvertură. Purta o pijama de satin de culoarea șampaniei, iar părul ei lung era revărsat ca într-un nimb roșiatic. Părea o versiune șaten-brunetă a Frumoasei din Pădurea Adormită.

O privi cum doarme pentru o clipă și-o sărută pe obraz. Văzând că ea nu se mișcă, se hotărî să-și toarne ceva de băut și să iasă pe terasă până când se făcea ora s-o trezească. De fapt, se bucura că are un răgaz în care să plănuiască și să viseze la următoarele zile. Se simțea de parcă i se ridicase o povară uriașă de pe umeri. Nu numai

că ea aflase adevărul despre Paulina și Maia, dar, culmea, nu încetase să-l iubească. Și scăpaseră de posibilele represalii din partea comisiei de disciplină, și supraviețuiseră semestrului. Avea multe motive de recunoștință. Și, mai ales, o avea pe draga lui Julianne doar pentru el pentru două săptămâni întregi.

„Julia nu e genul de fată cu care-ți faci de cap ca s-o arunci apoi. E genul de fată cu care te însori“, îi răsunară în minte cuvintele lui Scott.

Fratele lui avea dreptate. Julianne era o persoană specială: o femeie frumoasă, inteligentă, plină de compasiune, care iubea din tot sufletul și se dăruia cu generozitate. Merita mult mai mult decât o simplă aventură, deși Gabriel nu voia să considere relația lor o aventură, orice ar fi zis lumea. Atinse, pe furiș, cutiuța de catifea pe care o ascunsese în buzunarul sacoului. Gândul de a se implica într-o relație pe termen lung fusese întotdeauna foarte departe de el. Julianne schimbase asta.

În seara asta își propunea să-i arate cât de mult o iubește. S-o scalde în admirație și s-o ajute să se relaxeze. O baie cu spumă, un masaj... orice îi stătea în puteri ca s-o facă să treacă peste stânjeneala de a-și dezvălui trupul dinaintea lui. Julianne era încă sfoasă în preajma lui și voia ca ea să se simtă sexy și atrăgătoare. Simon îi lăsase răni adânci, afectându-i încrederea în sine. Se considera frigidă. Se considera stângace și lipsită de îndemânare în arta sexului. Se temea că-l va dezamăgi pe Gabriel când vor face în sfârșit dragoste.

Gabriel știa că-i va lua mult timp să alunge acele minciuni din mintea ei și să-i vindece rănilile. Era hotărât să-i consolideze încrederea treptat, s-o ajute să se vadă așa cum o vedea el — sexy, atrăgătoare și pasională.

Singurul mod în care putea face asta era s-o ia încet, cu răbdare, încurajând-o mereu. De-abia aștepta să-și dovedească dragostea pentru ea și să-și pună toate talentele lui erotice în slujba ei. Ea nu i-ar cere niciodată așa ceva, o astfel de atenție, ceea ce făcea și mai îmbietor gândul de a-i dărui totul.

Dacă relația lor ar fi fost mai avansată și Julia mai puțin timidă, i-ar propune să facă dragoste pe terasă. Numai închipuindu-și cum ar străluci pielea lui Julianne, o contopire de alburiu și trandafiriu, în lumina stelelor, simți că-i saltă inima și zvâcnește altceva în pantalonii lui. Dar probabil să facă dragoste în aer liber ar fi prea stresant pentru ea și al naibii să fie dac-o s-o împingă vreodată să facă ceva care-ar stânjeni-o câtuși de puțin.

Va trebui pur și simplu să mai venim...

Capitolul 33

În aceeași seară, la opt, domnișoara Julianne Mitchell făcea ultimele retușuri la coafura ei, în timp ce iubitul o privea cu jind din pragul băii. O adora. Sentimentele lui erau trădate de fiecare privire, de fiecare atingere, de felul cum urmărea, fără să clipească, și cele mai mici gesturi ale ei.

Își răsucise părul într-un coc și-l prinsese în creștetul capului, lăsând câteva șuvițe să-i cadă în jurul feței, șuvițe pe care Gabriel tânjea să le răsucească în jurul degetelor lui. Cosmeticiana ei din Toronto îi dăduse un tub mic de fond de ten corector, menit să acopere și cele mai urâte cicatrice. Era atât de eficient, încât Julia nu mai trebuia să poarte eșarfa pentru a ascunde urma lăsată de Simon. Simplul fapt că putea să uite de cicatrice o făcea să se simtă exuberantă, mai ales că eșarfa superbă a lui Grace nu s-ar fi asortat cu rochia ei nouă.

Rochia era dintr-o mătase verde-smarald, cu mânecă lungă și decolteu în V — croiala ei preferată —, și-i venea până deasupra genunchilor. Purta dresuri negre, transparente, care ascundeau un

accesoriu-surpriză, și tocmai se pregătea să-și ia pantofii negri cu toc cui de la Prada. Privind-o cum se apleacă să se încalțe, Gabriel își jură c-o să-i cumpere mai multe perechi. Îi puneau foarte bine în valoare picioarele — și decolteul, când se aplecă.

— Dă-mi voie, spuse, îngenunchind în fața ei, în costumul lui bleumarin, proaspăt călcat.

Îi luă mâna și-o puse pe umărul lui, ca s-o ajute să-și țină echilibrul, ridicându-i fiecare picior și punându-i pantofii.

— Mulțumesc, murmură ea.

El îi zâmbi și-i sărută mâna.

— Orice pentru tine, Cenușăreaso.

Julia își scoase trenziul negru, până la genunchi, din dulap și tocmai se pregătea să-l tragă pe ea, când Gabriel i-l luă din mână.

— Lasă-mă pe mine, protestă el. Vreau să mă ocup cum se cuvine de tine.

— E doar o haină, Gabriel. Nu-i nevoie să te dai peste cap.

— Da, știu că e doar o haină. Dar e o ocazie să fiu cavaler și să-ți aduc un omagiu. Te rog, nu-mi răpi această plăcere, Julianne.

Ea se îmbujoră, stânjenită, și incuviință încet. Nu era obișnuită să-i acorde cineva atâta atenție, desigur, în afară de el. Voia să fie drăguță și să-l lase s-o ajute, dar era mult mai mult decât se așteptase sau credea c-ar merita. Se ridică să-l sărute și-i mulțumi șoptit, cu buzele lipite de ale lui. El o luă de braț și-o conduse la parter, de unde o porniră spre restaurant.

Julia și Gabriel o luară încet pe străduțele pietruite, de la Palazzo Vecchio spre Palazzo dell'Arte dei Giudici e Notai, răsând și depănând amintiri despre vizitele lor anterioare la Florența. Trebuiau să meargă încet, pentru că era o provocare să mergi prin Florența în pantofi cu toc cui. Din fericire, Gabriel o luase de braț ca un adevărat cavaler, ajutând-o să se țină bine pe picioare și apărând-o, de asemenea, oarecum, de fluierăturile și strigătele obscene ale junilor florentini. Orașul nu se schimbase prea mult din vremea lui Dante.

Restaurantul pe care-l alesese Gabriel se numea *Alle Murate*. Era situat într-o veche sală de întrunire de breaslă din secolul al XIV-lea, la mică distanță de Dom, și era împodobit cu fresce originale extraordinare, între care un portret al lui Dante însuși. Julia fu copleșită de frumusețea picturilor și se simți tentată să mai hoinărească un pic atunci când șeful de sală îi conduse la masă.

Gabriel rezervase o masă retrasă, la etaj, cu vedere spre camera centrală, chiar sub tavanul boltit. Era cea mai bună masă din restaurant, pentru că oferea cea mai bună și mai apropiată vedere a ilustrațiilor medievale. Julia îl luă de mână pe Gabriel, strângându-i-o, cu ochii la cei patru îngerași surprinși în zbor, în frescele de deasupra lor. Era în culmea fericirii.

— E superb. Mulțumesc. Habar n-aveam de existența acestor fresce. El zâmbi văzând-o atât de entuziasmată.

— Măine-seară o să fie și mai și. Massimo mi-a zis că prelegerea mea e programată după ce se închide muzeul și va avea loc o recepție cu profesori universitari și oficialități locale. Mai târziu, se va ține un banchet în interiorul Galeriei. O să fie ceva semioficial și noi vom fi invitații de onoare.

Julia zâmbi, ușor încordată.

— Nu mi-am luat nicio toaletă destul de elegantă pentru un eveniment semioficial.

— Sunt sigur că orice ținută ți-ai luat va fi minunată. Dar te înțeleg dacă nu vrei să porți aceeași rochie de două ori. Așa că va trebui să mergem la cumpărături.

— Ești sigur că n-ai prefera să mergi doar tu? Banchetul e în cinstea prelegerii tale, așa că vei fi foarte prins. Poate că te vei simți mai în largul tău dacă vei putea să socializezi liber.

El întinse mâna, ridicându-i o șuviță de pe față.

— Julianne, prezența ta nu e doar recomandată, e obligatorie. Nu-mi place să merg la astfel de evenimente de unul singur. Niciodată nu mi-a plăcut. Te asigur, prezența ta va fi singura plăcere de care o să am parte acolo. Nu vrei să mă însoțești?

Pe chipul lui apăru o expresie îngrijorată.

— E întotdeauna o plăcere să te însoțesc. Dar lumea o să mă întrebe cine sunt și cu ce mă ocup... asta n-o să te pună într-o poziție stânjenitoare?

El se înnegură imediat la față.

— Sigur că nu! Am tot așteptat să se termine semestrul ca să mă pot bucura de prezența ta în public și să te pot prezenta ca iubita mea. Și nu e nimic rușinos în a fi masterandă. Jumătate din oamenii de la banchet au fost masteranzi cândva. Ești o femeie în toată firea, ești frumoasă, inteligentă...

Îi zâmbi sardonice.

— *Eu* va trebui să nu mă îndepărtez prea mult de *tine*, ca să-mi țin rivalii la distanță. O să-ți dea târcoale ca lupii din legendele etrusce, războindu-se să atragă atenția celei mai frumoase fete de la banchet.

Julia îi zâmbi recunoscătoare și se aplecă să-l sărute.

— Atunci va fi o plăcere să te însoțesc.

În loc de răspuns, el îi sărută mâna, palma și încheietura, mișcându-și ușurel buzele spre mâneca rochiei. I-o suflecă, pentru ca buzele lui să se bucure de pielea brațului ei. Ea închise involuntar ochii în timp ce el o săruta pasional, tihnit, de-a lungul mâinii ei delicate. Gabriel își apropie buzele de pielea sensibilă de la îndoi-tura cotului, sugând ușurel. Pentru că, spre deosebire de Julia, știa că acolo este o zonă extrem de erogenă pentru femei.

Auzindu-l pe chelner cum își drege glasul în spatele lui, Gabriel nu făcu decât să-și încetinească asaltul. Julia se înroși ca racul pentru că fusese prinsă în flagrant delict, astfel că el îi dădu drumul la mână, fără tragere de inimă.

În timp ce savurau câteva *antipasti* și un vin toscan, Gabriel o întrebă despre programul de bursă la care participase, unde locuise și cu ce se îndeletnicise. Când ea îi spuse că vizita Uffizi aproape zilnic ca să admire capodoperele lui Botticelli, el se întrebă dacă exista cu adevărat un destin. Și se întrebă cum de avusese norocul s-o găsească nu o dată, ci de două ori.

După ce terminară felul principal și se priveau în tăcere, ochi în ochi, împărțășind sărutări caste, Gabriel îi dădu drumul la mână și se scotoci în buzunarul de la sacou.

— Am ceva pentru tine.

— Gabriel, călătoria e un dar în sine și acum vrei să-mi cumperi și-o rochie. Nu pot să mai accept altceva.

El clătină din cap.

— E un dar aparte. Înainte să ți-l dau, vreau să-mi promiți că n-o să-l refuzi.

Ea se uită în ochii lui albaștri, care-o priveau foarte serios. Nu glumea. De fapt, avea un aer chiar grav. Se întrebă ce ținea ascuns în căușul mâinii drepte.

— Nu pot să-ți promit ceva fără să știu despre ce e vorba.

El se strâmbă.

— Îmi promiți că n-o să-l refuzi din start?

— Sigur.

— Întinde mâna.

Julia făcu cum îi ceruse și Gabriel îi puse o cutiuță mică, de catifea neagră, în palmă. Ei i se tăie răsufierea.

— Nu e un inel. Așa că poți să respiri din nou.

Chipul îi era zâmbitor, dar în ochi i se citea încordare.

Deschise cutia și rămase șocată. Pe învelișul de mătase neagră erau cuibăriți doi cercei mari, rotunzi, minunați, cu câte un diamant fiecare.

— Gabriel, eu...

Își căută cuvintele, dar nu le găsi.

— Înainte să-i refuzi, trebuie să-ți spun povestea lor. Vrei s-o ascuți? De dragul meu?

Ea încuviință, privind ca hipnotizată pietrele scânteietoare.

— Au fost ai lui Grace. Sunt cadoul pe care i l-a făcut Richard când i-a spus prima dată c-o iubește. N-au fost împreună mult timp până ce el s-a îndrăgostit la nebunie de ea. Se spune că și-a vândut mașina ca să-i ia cerceii ăștia.

Julia rămase cu gura căscată. Acum îi recunoștea. Grace îi purta aproape tot timpul.

— Vreau să ți-i dăruiesc.

Ea scutură din cap, închizând blând, cu venerație, cutiuța. I-o întinse.

— Nu pot să-i accept. Au fost ai mamei tale. Trebuie să-i păstrezi tu.

— Nu.

— Gabriel, te rog. Ar trebui să-i dai lui Rachel sau lui Scott.

— Rachel și Scott au alte lucruri de-ale ei. Richard mi i-a dăruit mie.

Simțindu-se cuprins de panică, Gabriel își aținti privirea asupra peticului de catifea, înconjurat de pielea ei de porțelan. O privi cu ochii puțin îngustați.

— Dacă-i refuzi, mă vei răni.

Vorbise aproape șoptit, dar cuvintele lui o loviră pe Julia cu intensitatea unui țipăt.

Înghiți în sec și făcu o scurtă pauză, adunându-și gândurile.

— Îmi pare rău. Sunt superbi. Și nu pot să-ți spun cât de minunat mă simt știind că vrei să mi-i dăruiești mie, dar nu se cuvine.

Julia văzu că întristarea lui lăsa locul supărării, așa că-și lăsă capul în jos, uitându-se țintă la fața de masă, ferindu-și privirea.

— M-ai înțeles greșit, Julianne. Nu ți-i dăruiesc pentru că mă gândesc c-ar trebui să ai o amintire de la Grace. Nu sunt echivalentul unei eșarfe sau al unui șirag de perle.

Ea își mușcă obrazul, așteptând ca el să continue.

Gabriel se aplecă peste masă, cuprinzându-i obrazul în palmă.

— Ți-i dăruiesc ca amintire a faptului că deja ți-am dăruit inima mea.

I se puse un nod în gât și ochii lui îi căutară privirea.

— E felul meu de-a spune că tu, Julianne, ești dragostea vieții mele și că vreau să ai mereu cu tine ceva de-al meu. Nu înțelegi? Aceste diamante reprezintă inima mea. Nu le poți refuza.

Julia văzu, în ochii lui, că era foarte serios. Știa că, dacă el i-ar fi dat un inel de logodnă, ar fi fost șocată, dar ar fi acceptat. Nu exista nimeni pe lume pentru ea în afară de el. Așadar, de ce ezita?

Era prinsă între mândria ei și gândul, dureros, de neîndurat, că o să-l rănească dacă îi refuza darul. Nu voia să-l rănească. Îl iubea, ceea ce însemna că luase deja o hotărâre.

— Sunt minunați. Cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, în afară de dragostea ta. Mulțumesc.

El îi sărută degetele, cu recunoștință.

— Grace s-ar bucura că ne-am găsit unul pe celălalt. Chiar cred asta, Julianne. Cred că ne privește din cer și ne binecuvântează. Și ar fi în culmea fericirii c-am putut să-i dăruiesc cerceii ei femeii pe care-o iubesc.

Îi zâmbi, întinzându-i mâna și îmbrățișând-o înflăcărat.

— Mulțumesc, îi șopti.

După ce o sărutase, îi luă cutiuța din mână și-o ajută să-și pună cerceii. Și îi sărută tandru fiecare ureche.

— *Meravigliosa.*

Julia râse stânjenită.

— Toată lumea de jos se holbează la noi.

— Nu chiar toată lumea. Chelnerul e în bucătărie, spuse el, zâmbind larg, și izbucniră amândoi în râs.

El îi întâlni privirea și se aplecă să-i șoptească la ureche.

— „Cât de frumoasă ești, iubita mea!“

Julia se înroși toată auzindu-l cum îi recită poezie erotică ebraică și-i murmură răspunsul la ureche:

— „Eu noaptea-n pat l-am căutat pe cel iubit al sufletului meu; l-am căutat și nu am dat de el... Scula-mă-voi să dau ocol cetății; prin târguri și pe străzi voi căuta pe cel iubit al sufletului meu.“*

Gabriel schiță, încet, un zâmbet surprins și-o sărută până când apăru chelnerul.

* Cântarea Cântărilor, 1:14; 3:1-2 ed. citată. (N.f.)

Julia refuză desertul și goliră sticla de vin, apoi o porniră, plutind, spre hotel.

— Ce-ți mai fac picioarele?

Gabriel se uită compătimitor la pantofii ei cei minunați cu toc cui.

Ea îi strânse mâna.

— Nu-mi mai simt picioarele. Nu mai simt nimic în clipa asta, doar fericire.

El îi zâmbi înduioșat.

— Draga mea.

Îi apucă o șuviță și-o răsuci blând pe deget, dându-i drumul apoi.

— Mai reziști să facem un ocol? Domul arată splendid noaptea și nu te-am sărutat niciodată până acum la umbra lui.

Ea incuviință și el o conduse spre biserică, ca să poată admira domul lui Brunelleschi. Era o capodoperă a arhitecturii renascen-tiste, un dom uriaș în formă ovoidală, cu un acoperiș înclinat, care se înălța în zbor deasupra bisericii superbe.

Gabriel o trase la pieptul lui, sărutând-o drăgăstos, încolăcindu-și pe deget șuvițele răzlețe.

Ea gemu înfundat în timp ce el îi ștergea lobul urechii cu buzele, sugându-l ușurel.

— Nici nu bănuiești cum mă simt știind că eu ți i-am dăruit.

Își frecă nasul de unul din cercei.

— Știind că porți semnul dragostei mele, în văzul întregii lumi.

Ea-i răspunse sărutându-l cu nesaț.

Cu degetele împletite, o luară, ca atrași de un magnet, spre Ponte Santa Trinita, podul unde Dante a întâlnit-o pe Beatrice. Stând pe pod, se uitară la Arno, peste care scânteiau, noaptea, luminile clădi-rilor de pe cele două maluri.

— Julianne, murmură el, strângând-o în brațe în timp ce priveau râul năvalnic.

— Gabriel.

Îi zâmbi și-și înclină fața pentru a fi sărutată.

El o sărută blând la început, dar sărutările lor deveniră din ce în ce mai pătimăşe. Se desprinsă, realizând că le ofereau un adevărat spectacol celor care treceau pe sub pod.

— Mă bucur nepus că te-am regăsit. Niciodată n-am mai fost atât de fericit.

Îi mângâie leneş obrazul şi-o sărută pe frunte.

Mânătă de un impuls, ea înfipse mâna în cravata lui de mătase şi-l trase spre ea, astfel că feţele lor erau doar la câţiva centimetri depărtare.

— Te doresc, îi murmură.

Şi, cu aceste cuvinte, îl trase şi mai aproape şi-l sărută.

Şi ce sărut... Tigroaica ieşea la lumină, din spatele aparenţei de mătă blândă. Patima Juliei, aţâţată de afecţiunea lui Gabriel, i se revărsă pe buze, într-o încercare de a-i arăta intensitatea dragostei ei. Măinile ei, care poposeau de obicei pe umerii sau în părul lui, îi dădură drumul la cravată pentru a-i explora pieptul şi umerii, simţindu-i muşchii pe sub haine, lipindu-l strâns de ea.

El era fermecat de asaltul ei. Îi răspunse cum putu, conştient că era lipit cu spatele de parapetul podului şi erau ţinta privirilor grupurilor de tineri neobrazăţi care treceau pe lângă ei.

Când se desprinsesă amândoi să-şi tragă sufletul, ea îşi lipi buzele de urechea lui.

— Fă-mă femeia ta. Acum.

— Eşti sigură? o întrebă răguşit, mângâindu-i şoldurile şi fundul.

— Din toată inima.

Cu degetul mare, îi mângâie buza deja umflată.

— Doar dacă te simţi pregătită.

— Te vreau dintotdeauna, Gabriel. Nu mă mai lăsa să aştept.

El râse încetişor.

— Atunci ar trebui să plecăm de pe pod.

O mai sărută o dată, apoi se scuză ca să dea un telefon scurt. Urmă un dialog rapid în italiană, iar Gabriel părea să-i confirme administratorului nişte aranjamente, dar Julia nu auzi decât frânturi. El se întorsese intenţionat cu spatele la ea şi vorbea şoptit.

Când îl întrebă despre conversație, îi zâmbi larg.

— O să vezi.

Le luă un pic mai mult decât ar fi trebuit să ajungă la hotel, pentru că, la fiecare câțiva pași, unul din ei îl săruta pătimaș pe celălalt. Popasurile includeau râsete și mângâieri tandre; îmbrățișări drăgăstoase și șoapte de amor, și dansuri pătimașe lipiți de câte un zid, pe alei lăturalnice.

Dar, de fapt, ritualul de seducție se incheiase deja. Pentru că se petrecuse cu ani în urmă, într-o livadă părăsită.

Când Gabriel o conduse în sfârșit pe Julianne în apartamentul lor de la ultimul etaj și, de-acolo, pe *terrazza*, trupurile lor scăpărau ca electrizate și tânjeau amândoi după mai mult. De aceea, Juliei îi luă un moment până să observe transformarea. De-a lungul terasei fuseseră instalate lumânări înalte, ținând o lumină caldă, tremurătoare, care venea să completeze lumina stelelor. În aer plutea un parfum de iasomie. Pe canapea fuseseră întinse perne și o pătură de cașmir, care-i îmbiau să se așeze.

O sticlă de șampanie era lăsată la rece într-o frapieră și, lângă ea, Julia văzu o farfurie cu căpșune în ciocolată și ceea ce părea a fi tiramisu. Și, în sfârșit, auzi vocea Diane Krall.

Gabriel îi cuprinse mijlocul pe la spate, frecându-și nasul de urechea ei stângă.

— Îți place?

— E o feerie.

— Am planuri pentru tine în seara asta, dragostea mea. Mă tem că aceste planuri nu vor include dormitul, decât mult, mult mai târziu.

Julia fu străbătută de un fior la auzul vocii lui, joase, senzuale.

El o cuprinse și mai strâns în brațe.

— Te fac să te simți agitată?

Ea scutură din cap.

El începu s-o sărute ușor pe gât, atingându-i pielea ca o adiere.

— O declarație de dorință, murmură el. Dar în seara asta îmi voi întări această declarație, când te voi purta în dormitor pentru a te face iubita mea.

Ea tremură din nou și, de data asta, el o luă pe după umeri, lipind-o de el.

— Liniștește-te, draga mea. În seara asta totul se învâрте în jurul plăcerii. Plăcerea ta. Și am de gând să-ți dăruiesc plăcere neconținută în noaptea asta.

O sărută pe obraz, apoi o întoarse încet cu fața spre el.

— Preludiul e esențial. Și, pentru că e ceva nou pentru amândoi, aș vrea să încerc câte ceva mai întâi.

Se uită în ochii ei, așteptând o reacție.

— Sunt a ta, Gabriel.

Îi zâmbi și-o îmbrățișă blând.

— Vreau să-ți explorez simțurile — auzul, gustul, văzul, pipăitul. Vreau să te ațâț și să te incit pe îndelete.

Își coborî glasul.

— Dar, mai ales, vreau ca trupul tău să învețe să-l recunoască pe bărbatul care te venerează, doar după atingere.

— Te recunosc deja, Gabriel. Nu există nimeni în afară de tine.

El o sărută pățimaș și se opri când în jurul lor răsunară acordurile de la *Besame Mucho*.

— Vrei să-mi acorzi acest dans?

— Desigur.

„Ca și cum aș refuza vreodată un pretext să te strâng în brațe...”

El o trase mai aproape, iar ea își lipi buzele de brațul lui, în semn de mulțumire.

— Țsta e cântecul nostru? îl întrebă, mângâindu-i buza de jos cu un deget.

— Ar trebui să fie. Îmi amintesc fiecare amănunt legat de noaptea aceea. Părul tău, rochia ta. Păraai un vis. Și eu am fost un barbar. Ce lucruri am putut să-ți spun!

Scutură din cap.

— Cum de m-ai putut ierta?

Julia îi aruncă o privire dojenitoare.

— Gabriel, îmi oferi basmul pe care n-am crezut vreodată că-l voi trăi. Te rog, nu spulbera vraja.

El o sărută pe buze, pocăindu-se, și-o strânse și mai tare în brațe, plimbându-și degetele de-a lungul coastelor ei. Pentru că știa, spre deosebire de Julia, că acolo e o altă zonă erogenă la femei.

În timp ce se legănau în ritmul muzicii, el îi cânta încetișor, revărsându-și pasiunea în versurile cântecului, dar modificându-le pe alocuri, ca ea să știe că el n-avea s-o părăsească nicicând. Ce-i oferea el era pentru totdeauna, nici mai mult, nici mai puțin, și nici măcar infernul n-avea să-l împiedice să-și țină acest jurământ. Doar că nu-i spusese lucrurile astea cu voce tare.

Nu încă.

Ridicându-și privirea, ea rămase uitându-se la gura lui, întipărindu-și în minte rotunjimile ei, felul cum buza lui de jos ieșea în afară. O trase încet în gura ei, trecându-și degetele prin părul lui. Simțea pe buzele lui dulceață și căldură, poftă și dorință pătimașă, dragoste și devotament. Și sărutul lui o pătrunse până în adâncul sufletului, răspândind fiorul dorinței și adorației lor în fiecare colțișor al ființei ei.

Două trupuri unite într-un dans al dragostei, care nu-și mai încăpeau în piele de nerăbdare.

Capitolul 34

Julia se întinse pe spate pe canapeaua de pe terasă, uitându-se fericită în ochii scânteietori ai lui Gabriel. El își dăduse jos haina de la costum și-și lărgise nodul cravatei, dar refuză s-o scoată, amintindu-și cât de excitant fusese când Julia îl trăsese de ea pe Ponte Santa Trinita.

Ea era fascinată de el — nasul lui, pomeții, maxilarul colțuros, ochii lui albaștri, superbi, străjuind sub sprâncenele negre. Și părul de pe pieptul lui, ițindu-se deasupra tricoului alb care se întrezărea pe sub gulerul deschis al cămășii.

El stătea într-o rână, uitându-se la ea, cu capul rezemat pe brațul ridicat, cu piciorul drept îndoit de la genunchi, turnând șampania. Ciocniră în cinstea dragostei lor și savurarea varietatea de Dom Perignon preferată de Gabriel, apoi el se aplecă și-i luă cu asalt buzele.

— Aș vrea să te hrănesc, murmură.

— Da, te rog.

— Închide ochii, spuse. Gustă doar.

Julia avea încredere deplină în el, așa că închise ochii și simți ceva frecându-se de buza ei inferioară; apoi acel ceva îi pătrunse în gură, aducând gustul de ciocolată și căpșună zemoasă, dulce, și senzația provocată de degetul mare al lui Gabriel când îi atinse pielea înfierbântată. Deschizând ochii, îl apucă de mână, trăgându-i încet degetul în gură.

El făcu ochii mari și gemu. Ea îi șterse degetul cu limba, atinându-l ușor, și sugându-l hotărâtă, lingându-i apoi vârful degetului pentru a savura orice urmă de ciocolată. Gabriel gemu din nou, ațâțat de felul în care Julianne îl privea printre gene, uitându-se la ea cu un amestec de surprindere și patimă.

Ea îi dădu drumul la mână și-și feri privirea.

— N-am vrut să-ți dau speranțe false. Degetele sunt una, dar sunt dezastru la...

El îi întrerupse scuzele cu un sărut aproape brutal. Îi mângâie gâtul cu un deget, în timp ce limba lui îi explora gura. Când se desprinse din sărut, în ochii lui ardea o vâpaie.

— Vreau să încetezi să te mai subestimezi. Nu vreau să aud așa ceva. Ce se întâmplă între noi ține doar de noi. Nu veni cu păreri preconceptuate legate de tine sau de mine sau de ce putem face împreună.

O sărută blând pe obraz, ca și cum voia să compenseze tonul sever, și-și șterse buzele de urechea ei.

— Și n-am nicio îndoială că te-ai descurca minunat la *chestia aia*. O gură atât de înzestrată ca a ta n-ar putea în veci să dea greș.

Îi făcu cu ochiul cu un aer diabolic.

Ea se făcu roșie precum căpșuna, dar nu-i răspunse.

El începu din nou să-i dea căpșune invelite în ciocolată, între care strecura câte o gură de șampanie, până când ea refuză desertul pentru a se putea revanșa.

Luă o bucată de tiramisu în furculiță și se uită la el, ridicând din sprânceană.

— Închide ochii.

Gabriel făcu așa cum i se poruncise și ea îi strecură încetișor furculița între buze. El zumzăi de încântare, pentru că desertul era delicios. Dar nici nu se compara cu plăcerea de a fi hrănit de iubita lui. Ea tocmai se pregătea să-i mai dea o bucată când Gabriel o întrerupse.

— Cred c-ai uitat ceva, domnișoară Mitchell.

Își linse buza de jos.

O apucă de mână, cufundându-i două degete într-un colțișor de prăjitură și ducându-le languros la gură. Se mișca la fel de agale ca de obicei, sugându-i blând fiecare deget, lingându-le de sus în jos înainte de a le suga de la articulații până la vârf.

În timp ce Gabriel îi venera degetele cu gura, trupul Juliei tânjea după el. Își imaginează involuntar acea limbă măiastră lingându-i buricul și alunecând mai jos chiar, unde nu poposise nicio gură până atunci...

— Ești fericită, dragostea mea?

Julia deschise ochii și clipi.

— Da, spuse cu vocea tremurândă.

— Atunci sărută-mă.

Îl trase de cravată, exact cum sperase el, și el se lăsă tras de bunăvoie, întorcându-se astfel aproape acoperind-o cu trupul lui, cu genunchiul între coapsele ei. Îl simțea în căldura trupului și în săruturile umede și în degetele lungi care îi mângâiau coastele, coborând spre posteriorul ei, cuprinzându-l strâns. Îi simți pieptul cald prin cămașă când se lipi de sânii ei și bărbăția lui învârtoșată lipită de coapsa ei și tânjea după mai mult, tot mai mult... deasupra, între, *înăuntru...*

Gabriel se desprinse din sărut și-i luă mâna într-a lui, sărutându-i dosul palmei.

— Hai în pat.

— Poți să mă ai și-aici.

La început fruntea lui se încreți, însă, când îi reveni zâmbetul, o sărută pe nas.

— Oh, nu. Te vreau în patul meu. În plus, e răcoare aici și nu vreau să faci pneumonie.

Ea părea ușor dezamăgită.

El se grăbi s-o consoleze.

— Dacă nu te răzgândești între timp, o să ne întoarcem aici mâine. Dar, deocamdată, ar fi mai bine să fim înăuntru. Ne vedem în cameră. Nu te grăbi.

O sărută, stăpânindu-și patima, și urmări cu privirea posteriorul ei apetisant în timp ce ea ieșea de pe terasă, îndreptându-se spre dormitor. Se sprijini de spătarul canapelei și-și lăsă brațul peste față, strunindu-și fără nicio rușine erecția prin pantalonii bleumarin de lână, de mai multe ori chiar. Murea de nerăbdare. Nu mai fusese niciodată atât de excitat, atât de nerăbdător s-o întindă dinaintea lui și s-o facă a lui, fără un gând. Dar tocmai asta n-avea să-și îngăduie să facă.

Nu în seara asta.

Cum putuse să-și închipuie vreodată că era excitant să i-o tragă unei femei pe care nici măcar n-o cunoștea, într-una din toaletele de la Lobby? Cum putuse să creadă că orgasmele cu acele străine fără nume, fără chip, îl vor putea mulțumi vreodată? Își petrecuse viața închinându-se unui zeu tăcut, absent, care-i promitea totul, dar nu-i oferea decât ceva efemer, care-l lăsa mereu cu dorul neostoit. Se dăruise poftei trupești care încerca să treacă drept *eros*. Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

„Deșertăciunea deșertăciunilor. Toate sunt deșertăciune.“

Totul se schimbase din clipa când o regăsise pe Julia și, mai ales, de când se îndrăgostise de ea. Ea îl făcuse să se deschidă și-i răpise virginitatea emoțională, dar o făcuse cu o blândețe și o răbdare nemăsurate. Și-avea să-i răspundă cu aceeași monedă.

În timp ce Gabriel reflecta asupra modurilor în care va putea s-o venereze, Julia se sprijinea de măsuta de toaletă din baie, încercând să-și regăsească suflul. Preludiul în varianta lui Gabriel era echivalentul unei vâlvătăi ce mistuia totul în calea ei. Nu exista cale de

întoarcere. Nimic nu mai putea încetini atracția irezistibilă, cataclismică, pe care o simțeau unul față de celălalt.

„Oh Doamne, cât îl doresc!“

Se uită în oglindă, refăcându-și coafura și machiajul și spălându-se pe dinți. Din nou imaculată, cu o respirație proaspătă și mentolată, întinse mâna după cămașa de noapte și halatul de baie, doar pentru a descoperi că intrase în camera greșită. Lenjeria ei era în cealaltă baie.

Merda.

Putea să se dezbrace și să se înfășoare într-unul din halatele de bumbac turcesc atârinate pe ușă. Dar asta sfida întregul scop al ideii de a cumpăra lenjerie. Putea încerca să se furișeze în baia cealaltă, dar pentru asta ar trebui să treacă prin dormitor, și Gabriel sigur intrase în cameră de pe terasă între timp. Fără îndoială era deja tolănit în pat, precum regele Solomon în toată splendoarea.

Numai la gândul ăsta, Julia începu să tremure de emoție. „Oare ar trebui să fac un duș mai întâi și să ies pur și simplu înfășurată într-un prosop? Oare ar trebui să rămân doar în chiloți?“

În timp ce creierul ei oscila, căutând cea mai bună modalitate de a-și face intrarea, Gabriel strânse ce era de strâns de pe terasă și mută totul înăuntru. Puse lumânările de jur împrejurul camerei, grupând mai multe pe lângă pat. Schimbă muzica, făcând să răsunе în încăperea un playlist pe care-l crease special pentru această ocazie. Salvase playlist-ul sub numele „Iubind-o pe Julia“ și era tare mândru de melodiile alese. Puse câteva articole personale pe noptieră și stinse toate luminile.

Apoi așteptă.

Și tot așteptă. Dar ea nu mai venea. Începu să-și facă griji.

Se apropie de baie și-și lipi urechea de ușă. Nu se auzea nimic, nici măcar apa sau foșnetul mătăsii. Își simți inima-n gât. Dacă ea era speriată? Sau tulburată de ceva?

„Dacă a încuiat ușa la baie?“

Inspiră adânc și bătu la ușă.

— Intră.

Fu surprins că era pofit să intre. Deschise cu grijă ușa și se uită înăuntru. Julia stătea în fața oglinzii, cu un aer sfios.

— Te simți bine?

— Da.

O privi intrigat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că... Gabriel, vrei să mă iei în brațe? Îmi făcusem atâtea planuri și-apoi am venit aici și m-am blocat și...

Dădu fuga spre el.

Pe chipul lui se întipări o expresie preocupată.

— Sunt doar eu, iubito. Poate c-am exagerat.

Ea clătină din cap, ascunzându-și fața la pieptul lui.

— Nu, eu mă gândesc prea mult, despici firul în patru, ca de obicei.

— Atunci gândește-te la cât de mult de iubesc, scumpa mea. În seara asta o să-ți arăt cât de mult.

O sărută blând și, când ea îi zâmbi, încuviințând, o luă în brațe ca s-o ducă în dormitor.

Julia nu era inspăimântată. Se gândise c-o să fie, poate, dar, în timp ce Gabriel o purta în brațe, oprindu-se la fiecare pas ca s-o sărute, începu să se relaxeze. Îl iubea. Îl dorea. Și știa că și el o dorește.

O lăsă pe marginea patului și o privi cu blândețe. Ritmul respirației ei se liniști; așa o privise în livadă. În livada lor. Acum îl dorea mai mult ca oricând.

— Ai stins luminile, spuse.

— Ai o piele minunată. O s-arate și mai îmbietor la lumina lumânărilor.

O sărută pe frunte.

— Un trup ca al tău i-ar fi inspirat pe oamenii cavernelor să creeze picturi rupestre.

Îngenunche în fața ei și-i scoase încet pantofii cu toc.

— Ești sigur? îl întrebă ea șoptit.

El se lăsă pe călcâie, uitându-se la ea și ridicându-i o șuviță care-i căzuse pe ochi.

— Doar dacă ești sigură și tu, dragostea mea.

Ea-i zâmbi.

— Mă refeream la pantofi. Aș putea să rămân cu ei în picioare.

Ideea îi trezi un fior, nu putea nega asta. Dar își făcea griji că nu va fi prea comod pentru ea și vor fi destule ocazii pentru momente mai jucăușe.

— N-ar fi trebuit să te las să mergi pe străzi pietruite cu tocure așa înalte. Probabil că te-au durut picioarele. Fără pantofi în seara asta.

Îi mângâie încet picioarele, lăsându-și degetul să alunece de-a lungul boltei plantare, o mișcare menită s-o relaxeze, dar, totodată, s-o excite. Ea începu să scâncească; era o senzație tare plăcută. Se întrebă în treacăt cum ar fi să-i simtă degetul mare masându-i alte părți ale corpului și simți un fior pe șira spinării.

Gabriel se opri.

— Tremuri. Nu e musai să facem chestia asta.

— Tremur de plăcere, murmură ea.

El continuă să-i mângâie picioarele încă vreo câteva minute, apoi mâinile lui îi urcară pe pulpe, oprindu-se la îndoitura genunchilor. Degetele lui măiestre frământară zona erogenă ascunsă, făcând-o să strige de plăcere aproape. Ea închise involuntar ochii și începu să respire sacadat.

„Știe tainele trupului unei femei așa cum... cineva știe o chestie. Ce ziceam?”

Într-adevăr, știa tainele trupului ei mai bine decât le știa ea, o situație regretabilă, de altfel. Cu toate astea, începu să tremure doar gândindu-se la plăcerile care-o așteptau când mâinile lui aveau să urce un picuț mai sus.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el nu mai zăbovi asupra genunchilor și-și lăsă mâinile să-i urce pe coapsele ei, apăsându-se și desfăcându-le un pic, ca să-și poată plimba degetele de-a lungul lor,

făcând o pauză înainte de a ajunge la marginea superioară a dresurilor ei. Încearca din răsuputeri s-o ia pe îndelete, asigurându-se că ea savura fiecare clipă și că nu-i scăpa nimic.

— Gabriel, te rog, nu mai sta pe podea.

Îi întinse mâna și el i-o sărută.

— Seara asta e un dar. Acceptă-l pur și simplu.

Un zâmbet juca în colțul gurii lui care era perfecțiunea întruchipată.

— Sfântul Francisc de Assisi ar fi de acord.

— Dar și eu vreau să te fac fericit.

— Deja m-ai făcut fericit, Julia. Mai mult decât îți închipui. Ar ajuta la ceva dacă ți-aș mărturisi că și eu am emoții?

— De ce-ai avea tu emoții?

— Vreau să te satisfac pe deplin. N-am mai fost cu o virgină de când mi-am pierdut virginitatea la rândul meu și e tare mult de-atunci. O s-o luăm încet. Vreau să te relaxezi și să te simți în largul tău. Și, dacă la un moment dat te simți... aiurea, vreau să-mi spui. Imediat. Vrei să faci asta pentru mine?

— Sigur.

— Țin la tine — mi-ești tare dragă. Și unul din lucrurile care-mi sunt cel mai dragi la tine e vocea ta. Te rog să-mi spui ce vrei, de ce ai nevoie, *ce dorești...*

Ultimele două cuvinte le rosti cu o voce răgușită, care-i trezi un tremur involuntar Juliei.

Ea se aplecă și-l sărută pe buze.

— Doresc să nu mai stai în genunchi în fața mea, Gabriel. Așa că ridică-te de pe podea...

Încearcă să adopte o expresie firoasă, dar el îi rânji larg.

„Salutare, tigroaico!“

— Așteaptă doar un moment, mă întorc imediat.

Se făcu nevăzut în baia mai apropiată și Julia auzi sunetul apei de la robinet.

El se întoarse la scurt timp și-o găsi în picioare, cu mâinile pe fermoarul rochiei. Îi acoperi pe dată mâinile cu ale lui.

— Aș vrea să fac eu chestia asta, spuse cu o voce îngroșată.

Îi trase încet fermoarul de la rochie, uitându-se țintă în ochii ei. Apoi lăsă mătasea verde să-i cadă ușor de pe umeri. Materialul alunecă lin pe podea, cu un soi de suspin, de parcă și rochia ar fi fost sedusă de el.

Julia îi stătea dinainte într-un furou de satin crem, al cărui tiv de-abia dacă atingea marginea ciorapilor negri, cu jartiere. Lui Gabriel i se tăie respirația când o văzu, pentru că arăta ca un inger. Un inger cu ochi căprui și părul negru, răvășit, revărsat peste pielea ei albă ca laptele, purtând un furou crem peste lenjeria neagră de dantelă. O juxtapunere a virtuții și a posibilității erosului.

El întinse un deget timid, atingând una din jartiere.

— Nu mă așteptam la asta.

Julia se înroși.

— Știi că n-ai vrut să port negru, dar, sincer, nu mă așteptam să mă vezi cu ele. Credeam c-o să apuc să mă schimb.

— Hei.

Îi ridică blând bărbia și-i mângâie obrazul îmbujorat.

— *Arăți spectaculos*. Și n-am zis niciodată că nu-mi place negrul.

Dar, dacă vrei să te schimbi, te aștept.

Se uită la ea întrebător, dar Julia scutură din cap. Așteptase destul. Își lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui vânjos, trăgându-l apoi de cravată. Îl sărută apăsător și-i desfăcu cravata, încercând să se miște cât mai subtil, lăsând-o să alunece pe ceafa lui și, de-acolo, dându-i drumul fără menajamente pe podea. Trecu apoi la nasturii de la cămașă, descheindu-i rapid și lăsându-i cămașa și tricoul să cadă peste cravată. Când el îi stătu dinainte, pe jumătate dezbrăcat, își lipi buzele de pieptul lui, încolăcindu-și brațele în jurul trunchiului lui, pentru a-i simți mușchii umerilor și ai spatelui.

— Simt cum îți bate inima, îi șopti.

— Pentru tine, îi spuse el, cu o expresie înflăcărată.

Ea zâmbi în timp ce-i atinge mușchii abdominali și mijlocul. Pielea lui era caldă, mult mai caldă decât a ei și, oh, atât de îmbietoare.

Următorul pas — desfacerea cataramii de la cureaua lui și scoaterea pantalonilor — îi cam puse nervii la încercare, dar el îi acoperi mâinile cu mâna lui sigură și-o ajută când părea că s-a blocat. Când îi stătu dinainte în boxeri, după ce-și scosese deja pantofii și ciorapii, ea inspiră adânc, Julia așteaptă o încuviințare din partea lui și-i trase chiloții peste șolduri.

Făcu un pas înapoi pentru a-l admira. Se linse pe buze și zâmbi larg. Cu gura până la urechi. Gabriel arăta mortal.

Probabil că era moștenire genetică, sau poate era un dar din partea zeilor, sau o combinație a celor doi factori, la care-și aduseseră contribuția dieta lui și ceva sport. Dar, în timp ce măsura din priviri trupul lui musculos și mușchii abdominali bine conturați, se aprinse ceva în ea, topindu-i măruntaiele. Simți cum se răspândea văpaia în pânțelele ei și mai jos, mai ales când observă triunghiul care avea baza între șoldurile lui. Era precum *David* al lui Michelangelo în variantă modernă, dar mult mai bine proporționat și cu mâini nespuse de frumoase. Poate că era o observație de prost-gust, dar se simți mândră de dotarea lui.

Karma... exclamă glasul conștiinței sale. Își înăbuși un chicotit, mușcându-și tare buza ca să nu se comporte ca o școlăriță când făcu acea descoperire importantă.

Gabriel îi observă reacția stranie, dar nu zise nimic. Își reținu un rânjel, spunându-și că probabil nu era momentul oportun să vorbească despre dimensiuni. Nu voia s-o copleșească și știa al naibii de bine cât de arătos este, mai ales acum că se învârtoșase.

„Numai datorită ei.“

Îmi dai voie?

Se apropie de ea și-i atinse foarte ușor, ca o adiere, părul, oprindu-se și așteptând permisiunea ei.

Ea încuviință și el începu să-i scoată agrafele, una câte una, lăsându-i șuvițele să-i cadă pe umeri. Julia închise ochii și savură senzația pe care i-o dădeau degetele lui Gabriel, trecându-i prin păr. Îi amintea de ziua aceea, în timpul vizitei la Richard, când el o făcuse pe coaforul.

Îi descâlci cu răbdare fiecare buclă, de la scalp spre vârf, până când suvițele îi atârnav în jurul feței ca o perdea întunecată. Își frecă degetele de curbura gâtului ei până când atinse bretelele furoului. Le lăsă să alunece peste umerii ei. Julia îi stătea dinainte într-un sutien negru de dantelă, cu chiloți din același material, cu jartiere, și dresuri negre transparente.

„Fantezia erotică perfectă combinată cu îmbujorarea inocenței.“

Era, într-adevăr, minunată. Dar părea intimidată de privirea lui atentă. Nu-i plăcea să se uite cineva la ea o perioadă îndelungată; se simțea stingherită. Așa că o strânse în brațe și-o sărută până când simți că umerii i se relaxează.

— Julia, vreau să-ți văd fiecare părțică, îi șopti.

Ea încuviință și el îi scoase pe îndelete dresurile, desfăcând jartiera și coborând pe coapsele ei, făcând un scurt popas pentru a-i mai mângâia o dată îndoitura genunchiului. Respirația ei sacadată îi confirmă că făcea ce trebuia. Apoi veni în spatele ei și o asaltă cu sărutări pe umeri înainte de a-i desface blând sutienul. Ea îl trase în față și-l lăsă să-i cadă la picioare, spunându-și în sinea ei cât de sexy arătau hainele lor căzute laolaltă pe podea.

Își acordă un răgaz pentru a-i cuprinde sânii din spate, lipindu-se de ea. O mângâie ușor, atingându-i sfârcurile cu degetele mari în timp ce cu gura îi venera pielea din spatele urechii. Apoi își strecură mâinile până la coastele ei, lăsându-le să se plimbe în sus și în jos, înainte de a-și strecura degetele sub marginea materialului din jurul șoldurilor ei. Continuă să-i frământa pielea din spatele urechii cu limba, în timp ce-i scotea chiloții.

Julia era în sfârșit, miraculos, dezbrăcată complet.

Îi cuprinse mijlocul și-o întoarse cu fața la el, observând că-și lăsase privirea în pământ și-și mușca involuntar buza. Începu să-și facă de lucru cu mâinile și Gabriel înțelese că era la un pas de a se acoperi.

— Ești o zeiță.

Îi desprinse buza dintre dinți, atingându-i blând povârnișul buzelor, înainte de a-i ridica bărbia. O măsură din cap până-n picioare și invers, pentru ca ea să-i observe admirația din priviri.

— Când voi fi bătrân și n-o să-mi mai amintesc nimic altceva, îmi voi aminti clipa asta. Prima dată când am văzut cu ochii mei un înger în carne și oase. Îmi voi aminti trupul tău și ochii tăi, preafrumosul tău chip și sânii tăi, rotunjimile trupului tău și asta.

Trasă cu mâna conturul buricului ei, coborând-o ușurel spre baza triunghiului de dedesubt.

— Îmi voi aminti parfumul tău și atingerea pielii tale și cum a fost să fac dragoste cu tine. Dar, mai ales, îmi voi aminti cum a fost să privesc frumusețea pură, exterioară și lăuntrică. Pentru că ești frumoasă, iubita mea, și la suflet, și la trup. Ai un suflet și un spirit generoase. Și pe lumea asta nicicând nu voi mai vedea o făptură mai frumoasă ca tine.

O cuprinse în brațe, acoperind-o de sărutări ușoare, menite să-i arate cât de mult o iubea. Îi atinse diamantele pe care le purta la urechi și-și lipi gura de lobul urechii ei.

— Acum că te-am văzut dezbrăcată, ar trebui să-ți cer ca, de-acum înainte, să nu mai porți nimic altceva în prezența mea în afara cerceilor. Orice altceva e de prisos.

Julia îi fură un sărut și-apoi se întinse pe pat, uitându-se sfioasă la el. Gabriel trebui să respire adânc pentru a se aduna. S-o vadă pe Julia dezbrăcată și imbiindu-l la mai mult aproape că-i puse capac.

— Ce-ar fi să te întinzi pe burtă, iubito? Vreau să-ți admir spatele tău minunat.

Ea zâmbi și se întoarse, încrucișându-și brațele și rezemându-și capul pe ele, ca să se poată uita în continuare la el. Gabriel era aplecat deasupra ei, cu o expresie de încântare pe chip, sărutându-i, pe rând, fiecare omoplat.

„Exact ca în fotografia mea preferată din cele alb-negru“, își zise.

— Frumusețea ta îmi taie răsufarea, din orice unghi te-aș privi. Ești o adevărată operă de artă.

Își lăsă degetul să alunece de-a lungul șirei spinării, oprindu-se când o simți că se înfioară la atingerea lui, apoi își lăsă o mână pe una din fesele ei.

— Ai schimbat muzica, spuse ea, recunoscând melodia romantică a lui Matthew Barber, *And You Give*.

— Tu m-ai inspirat.

Luă de pe noptieră o sticlură cu ulei de masaj, cu aromă de santal și mandarin pitic, și își turnă un pic în palmă, încălzindu-l, apoi începu să-i maseze umerii. Julia închise ochii oftând.

— Lasă-te în voia senzațiilor.

Gabriel o sărută pe obraz și continuă, cu gesturi blânde, coborându-i agale pe spate până când îi exploră cele două gropițe de deasupra povârnișului posteriorului ei desăvârșit.

Julia se crispă, așa că Gabriel se opri. Când continuă, ea începu să se relaxeze. După o bună bucată de vreme — ei i se păru că trecuse o oră —, îi șopti la ureche să se întoarcă. Ea avea impresia că plutește pe un norișor. Îl privi, clipind agale, în timp ce pe față i se răspândea un zâmbet tihnit.

El se aplecă, frecându-și nasul de urechea ei, în timp ce se urca peste ea, cu un picior între ale ei și celălalt atârând într-o parte, cu coatele sprijinite lângă ale ei.

— Ești superbă, îi șopti, lăsându-se în jos până când trupurile lor se atingeau, abia-abia. Apoi începu să o sărute ușor, ca o adiere, pe gât și pe umăr, în timp ce cu o mână continua să-i maseze partea din față a corpului.

Juliei îi plăcea la nebunie cum se frecau sânii ei de pieptul lui tare, dar și să simtă cum se atinge abdomenul lui muscular de trupul ei moale — felul cum mâna lui vânjoasă se strecură sub fundul ei, lipind-o de șoldurile lui.

— Nu știi cât de mult te doresc, murmură el, cu buzele lipite de gâtul ei. Cât de sexy ești!

Își frecă nasul de adâncitura de la baza gâtului ei, oprindu-se să-i dea roată cu limba.

Fără vreun avertisment, Julia se arcui, strigând de plăcere. Se agăță cu mâinile de spatele lui și începu să-i mângâie mușchii conturați pe sub piele, poposind pe șoldurile lui, împingându-se în ele.

— Nu încă, dragostea mea.

O veneră cu gura, cu buzele, cu mușcăături în joacă, adorând pe îndelete trupul iubitei lui. Ea se încordă când el îi sărută coapsa, gustându-i pielea cu limba și-apoi sugând-o.

— Ce s-a întâmplat? murmură el, frecându-și nasul de vintrele ei, de la un șold la celălalt.

— Nimeni n-a...

Se opri stânjenită.

El zâmbi sardonice, cu buzele lipite de șoldul ei, împlânzindu-l cu sărutări și frământându-i carnea cu limba. „Sigur că el nu ți-a făcut niciodată asta. Nu e doar o jigodie, mai e și imbecil.“

— Iubito, desfă-ți picioarele pentru mine.

Ochii ei erau întunecați de dorință, cu o undă de neliniște, dar se conformă. Îi urmări privirea plină de admirație, ochii care se ațintiră într-ai ei. Gabriel îi zâmbi și începu s-o mângâie blând cu degetele. Julia gemu.

La început o atinse ușor, explorând terenul cu degetele, mișcându-se precaut. Apoi o lărgi cu două degete, îndoindu-le pe spate, descriind rotocoale minuscule cu degetul mare. În tot acest timp nu-și luă ochii de la chipul ei, pândind să vadă orice semn de disconfort, ascultând cum i se accelerează ritmul respirației când degetele lui încovoiate găsiră centrul plăcerii ei. Își lăsă capul în jos, cu un gest de adorație, lăsând un sărut la curbura coapsei ei, ațâțând-o înainte de a-i cuprinde carnea între buze, sugând-o cu nesaț, mișcându-și în continuare mâna. Combinația de senzații era extraordinară.

Trupul ei țâșni din pat, cu o mișcare arcuită, și ea atinse extazul cu un geamăt atât de puternic încât părea mai curând un țipăt. El continua s-o atingă, dar gura lui își temperă mișcărilor, până când ea se zvârcoli de plăcere, încercând să-și strângă picioarele. El își desprinse gura de coapsa ei și-o sărută blând pe buze.

— Mulțumesc, șopti ea, simțindu-se ușoară ca un fulg. *Ar trebui să fie interzis prin lege să ai degete atât de pline de măiestrie... și ce gură...*

— Ți-am dăruit plăcere?

Ea încuviință, respirând scadat, cu o expresie puțin răătăcită.

El se îndoia că fiul senatorului i-ar fi găsit vreodată centrul plăcerii și, la gândul ăsta, îi crescua inima de mândrie. De-abia aștepta s-o ajute să descopere toate locurile de pe trupul ei care o puteau purta pe culmile plăcerii, unul câte unul. Își lăsă degetul să coboare de pe gâtul ei, dând târcoale unui sân, poposind în dreptul locului de pe coapsa ei unde apăruse un semn proaspăt. Îi apăsă blând pielea înroșită.

— Te doare?

— Nu. Dar cum...?

— Această porțiune a coapsei e foarte sensibilă. O persoană egoistă sau pripită ar ignora-o și te-ar atinge mai întâi aici.

Își strecură degetul mai sus, mângâind-o blând între picioare.

Ea era încă sensibilă la stimuli, după orgasm, așa că tresări. El își retrase mâna și-i atinse din nou coapsa.

— Julia, singurul aspect care compensează experiențele mele de până acum e faptul că pot să pun tot ce-am învățat în slujba ta. Singura femeie pe care vreau s-o satisfac de-acum încolo ești tu.

Ea îi mângâie fața și el își lăsă obrazul în palma ei, închizând ochii. Julia își lipi degetul mare de buzele lui, atingându-i buza de jos, și-l trase spre ea pentru un sărut pătimaș. Ca răspuns, el o acoperi cu trupul lui și inima ei începu să bată mai repede, gândindu-se că momentul contopirii lor era iminent.

Din nou, îi cuprinse posteriorul frumos conturat în mâini, trăgându-l mai aproape de ea. El zâmbi răbdător și se sprijini într-un cot.

— Nu suntem în cea mai bună poziție. Va trebui să te mut.

— Credeam că... eu stau dedesubt, nu e bine așa?

— E cea mai proastă poziție în care să-ți pierzi virginitatea, îi explică el, lăsându-i sărutări gingașe pe umăr.

— Cred c-o să-mi placă.

Gabriel se dădu înapoi.

— Nu când faci dragoste pentru prima dată. Ar fi mult prea ușor să te rănesc fără să-mi dau seama.

„Să mă rănești?“ se întrebă ea.

Lui i se opri inima-n piept văzând unda de îngrijorare din ochii ei. Îi cuprinse fața în palme.

— N-o să te rănesc, Julianne. Nu sunt un puștan. Nu sunt *el*. O să fiu foarte blând. De-asta nu putem s-o facem în poziția asta.

— De ce?

— Din cauza unghiului. Din cauza greutateii trupului meu, care apasă pe tine, chiar dacă încerc s-o las în genunchi. Efectul gravitației. Dacă ești tu deasupra, poți controla mișcările, cât de adâncă va fi penetrarea. Îți încredințez ție controlul. Ai încredere în mine, îi șopti, sărutând-o pe ureche.

Continuă s-o mângâie, murmurându-i vorbe de adorație, cu buzele lipite de pielea ei netedă, aproape translucidă. Apoi îi cuprinse spatelul cu brațele, ridicând-o din pat și făcând rocada, astfel încât era întins pe spatel acum și ea stătea deasupra lui.

În timp ce ea era întinsă pe pieptul lui, el îi recită versurile lui Dante, în original:

Color di perle ha quasi in forma, quale
convene a donna aver, non for misura:
ella è quanto de ben pò far natura;
per esemplo di lei bieltà si prova.
De li occhi suoi, come ch' ella li mova,
escono spirti d' amore inflammati,
che feron li occhi a qual, che allor la guati,
e passan sì che 'l cor ciascun retrova:
voi le vedete Amor pinto nel viso,
la 've non pote alcun mirarla fiso.*

Gabriel îi lăuda frumusețea și bunătatea, comparând-o cu o perlă și declarând că însuși Amor era înfățișat pe chipul ei. Julia îi

* Vita Nuova, Dante Aligheri, Cântul I. (N. I.)

mulțumi șoptit pentru cuvintele frumoase, tăcând apoi ca să asculte bătăile inimii lui. Fu copleșită la gândul că îl ținea în sfârșit în brațe pe omul acesta, pe bărbatul pe care-l iubea de atâta vreme. Simțea nevoia să-l atingă neîncetat, urmărindu-i cu degetele fiecare mușchi, fiecare tendon de pe trupul lui desăvârșit. Își lăsă degetele să alunece de-a lungul sprâncenelor lui, în adâncitura care străjuia deasupra buzei lui de sus, chiar la jumătate, de-a lungul perciunilor lui de jur-împrejurul urechilor...

El se ridică s-o sărute, conturându-i buzele cu limba, trăgându-i buza de jos în gură. Pentru câteva momente, contă numai atingerea dintre pielea lor, două trupuri dezgolite, strâns lipite și mânate de aceeași dorință. Ea continuă să exploreze, cu mâinile, trupul lui Gabriel, chipul lui, pieptul, șoldurile. Începu să-i mângâie încetșor, cu sfială, penisul învârtoșat, lăsându-i o ploaie de sărutări pe gât, în timp ce-l frământa cu mâna.

El îi mârâi în ureche, semn că-i plăcea ce face. Într-un impuls de curaj, începu să-l mângâie cu o mână mai sigură, accelerând ritmul, în timp ce-și apropia buzele de pieptul lui, sărutându-i pectoralii și tatuajul. El găfâia deja.

— Lasă-mă să te venerez cu trupul meu, Julia, îi spuse răgușit, nedorind să fie purtat pe culmile extazului de mâna ei.

Ea-i dădu drumul în timp ce el îi cuprindea coapsele, desfăcându-le blând și trăgându-le de-o parte și de alta a șoldurilor lui înguste. Îl simți sub ea, ridicându-se instinctiv între picioarele ei. Ea se mișcă un pic și o expresie neliniștită îi umbri chipul frumos.

Gabriel își lăsă mâna pe inima ei. Micul ceasornic din pieptul ei zbârnâi într-o veselie la atingerea lui și începu să bată mai repede.

— Te simți bine?

Ea se aplecă spre el, lăsându-și părul peste față ca un paravan.

El se ridică puțin ca să-i dea părul după umeri, pentru a o vedea mai bine.

— Te rog, nu te-ascunde. Vreau să te privesc.

Julia își mușcă buza de jos și-și feri privirea.

— Ce e?

Ea scutură din cap.

— Iubito, nu e momentul să te rușinezi. Spune-mi.

Ea se uită la pieptul lui, străduindu-se din răspuțeri să nu se uite la dragonul care-i râdea în față prin faptul c-avea să fie acolo pentru totdeauna.

— Nu așa mi-am închipuit eu că va fi, șopti, atât de încet încât el se chinui s-o audă.

— Atunci spune-mi cum ți-ai închipuit.

— Am crezut că tu o să fii... *deasupra*.

Și dragoste îngrămădiți deasupra-mi!

— Îmi place să fiu deasupra, nu zic nu, dar tu ești minionă, iubito, și foarte firavă. Mă tem c-o...

— Știi că te-am făcut să aștepți mult timp, Gabriel.

Vocea ei era aproape un murmur.

— Nu-i nimic dacă nu poți să fii grijuliu. Dacă simți nevoia să fi... brutal.

Comentariul ei îl tulbură profund, pentru că, dincolo de cuvintele rostite, recunoscuse vocea ei, ci pe-a lui Simon. „Desigur că asta-și închipuie ea — așa a tratat-o el. Bărbații sunt niște javre care n-au pic de autocontrol și ea e doar o jucărie pe care-și descarcă ei poftete.“ Ideea îl îngreșoșă, dar se strădui să-și ascundă dezgustul. O mângâie blând pe obraz.

— Julia, te iubesc. Dacă-ai fi genul de bărbat care se poartă brutal cu tine pentru că l-ai făcut să aștepte, atunci nici n-ar trebui să te culci cu mine. Ești un suflet, nu o jucărie sexuală. Nu vreau să mă folosesc de tine, vreau să te satisfac. Nespus.

Spunând acestea, se uită la ea cu ochi mari și întunecați de emoție și continuă șoptit.

— Te vreau pentru toată viața, nu doar pentru o noapte. Așa că, te rog, lasă-mă s-o fac cum știu eu.

* Cântarea Cântărilor, 2:4, ed. menționată. (N. E.)

O rugă, din priviri, să-l creadă pe cuvânt. Nu voia să-i explice *din ce cauză* era îngrijorat și ce posibilă consecință se străduia să evite. Vor avea destul timp pentru asta a doua zi.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost o persoană care să mă iubească, spuse ea incet.

— Și acum o ai.

Își lăsă buzele pe sâni ei, cuprinzând unul în mână, blând, în timp ce-și freca nasul de celălalt. Erau desăvârșiți. Având greutatea și dimensiunile ideale, frumoși și naturali. „De culoarea laptelui, cu irizări trandafirii.“ Își aminti de noaptea în care îi întrezărise pentru prima dată unul din sâni, îțindu-se din halatul ei de baie mov, în camera de hotel din Philadelphia. Cât tânjise să-l cuprindă în gură! O linse ușurel și-i agăță blând sfârcul între buze, simțind că i se întărește în gură.

Julia își dădu capul pe spate, scoțând sunete nearticulate. Gabriel îi cântări atent reacția. Voia s-o ațâțe și, dacă acest simplu gest avea s-o poarte spre orgasm, așa să fie. Asta ar ușura nespul totul.

— Lasă-te în voia senzației, iubito. Nu te impotrivi, îi spuse, apropiindu-și buzele de celălalt sân și pregătindu-se să-i dedice toată atenția.

Julia se înfioră auzindu-l și începu să se legene lipită de el, cu ochii închiși, purtată înainte și înapoi. După câteva minute, o simți încordându-se și dându-și drumul, lăsându-se moale când ajunse din nou la orgasm. Deschise ochii, clipi, apoi îi zâmbi aproape languros.

„Și mulțumesc foarte mult pentru orgasmul numărul 2...”

Preluă inițiativa sărutându-l, murmurându-i vorbe drăgăstoase cu buzele umflate de sărutări. Când se desprinse de el, Gabriel întinse mâna după ceva aflat pe noptieră. Îl văzu ieșind de sub ea, storcând un lichid transparent dintr-un tub în palma dreaptă și masându-l destul de energic în carnea lui.

Observând expresia de pe chipul ei, se grăbi să-i explice:

— O să fie mai ușor pentru tine așa.

Julia se înroși toată. Auzise de chestii de-astea, deși n-avusese niciodată motive să le folosească până atunci. Se simți rușinată că

nu-i trecuse prin cap să cumpere ea așa ceva. Venise nepregătită la Florența.

— Ești foarte prevenitor.

El schiță zâmbetul lui șmecheresc.

— Ți-am zis c-o să-ți ghicesc fiecare nevoie.

O sărută și se lasă la loc pe pernă.

— Pot să folosesc prezervativ dacă te-ai răzgândit.

— După toate analizele pe care le-ai făcut, nu cred c-avem motive de îngrijorare.

— Tu decizi.

— Am încredere în tine c-ai fost complet sincer cu mine.

— Mă bucur că sunt primul tău iubit.

Ea zâmbi larg auzindu-i declarația.

— Vreau să fii unicul, Gabriel.

Îl sărută pătimaș, cu inima plină de emoție, bătându-i năvalnic, din cauza cuvintelor lui. Din cauza faptelor lui.

— Dar vreau să-ți cer ceva acum.

— Orice.

— Vreau să fii deasupra.

Când fruntea lui se încreți și păru că era gata-gata să se încrunte, ea se aplecă peste el, privindu-l cu un aer grav.

— Deja mi-ai dovedit că ești un iubit generos. Dar nu-i o idee bună să mă lași pe mine la cârmă când nu știi ce fac. Mă face să mă simt stingherită. N-o să mă pot relaxa și n-o să pot savura senzația. Te rog...

Adăugă rugăminta de la final mai mult pentru efect, pentru că nu voia să se roage de el. El o rugase să-și exprime dorințele și exact asta făcea.

În clipa aceea, el realizează cât de stresant ar fi pentru ea să fie deasupra lui, dezbrăcată și vulnerabilă, purtând responsabilitatea pentru ce avea să se întâmple. Mai târziu, poate, dar nu prima dată. În ciuda temerilor lui, n-o putea refuza. Gabriel încuviință, cu maxilarul un pic încordat, și, dintr-o mișcare grațioasă, era din nou întinsă pe spate, iar el stătea îngenunchat între picioarele ei.

Zâmbetul ei era luminos ca zorii, pentru că așa își închipuise întotdeauna că va fi.

— Mulțumesc, murmură, sub buzele lui, în timp ce el o săruta tandru.

— Trebuie atât de puțin să te facă omul fericită.

— N-aș zice că e puțin lucru, chicoti ea, frecându-și coapsa de el. Gabriel îi zâmbi larg, savurând un interludiu jucăuș.

Chiar atunci începu o nouă melodie, care-i stârni interesul Juliei.

— Cum se cheamă melodia asta?

— *Lying in the Hands of God*, de Dave Matthews Band.

— Îmi place.

— Și mie.

Ea îl privi curioasă.

— De ce l-ai ales?

— Versurile, muzica...

Zâmbi și mai larg, cu o scânteie în ochi.

— *Ritmul*.

— Oh, serios?

— Simte-l. Concentrează-te pe ritmul melodiei. E acompaniamentul perfect pentru a face dragoste.

Îi cuprinse șoldurile în mâini și se lipi de ea, frecându-se de ea în ritmul muzicii, știind că atingerea îi va trezi la fel de multă plăcere ca lui.

Ea gemu și începu să se împingă spre el. Râsetele de mai devreme erau uitate acum.

— Inspiră adânc, iubito, îi șopti.

În timp ce ea trăgea aer în piept, el se împinse în ea, un picuț doar. Ea închise ochii, savurând senzația.

Acum că Gabriel își făcuse o primă idee despre cum îl va cuprinde trupul ei, propriul lui trup îl ispitea să se împingă odată tare în ea. Dar știa că, dacă o făcea, ar fi frânt-o. O dorea. Dorea s-o pătrundă. Dar își lăsă propriile dorințe la o parte deocamdată și rămase complet nemișcat, lăsându-și greutatea în coate, aflate de-o parte și de alta a umerilor ei, lingându-i și sugându-i sânii.

Acum c-avea și ea o idee despre cum va fi să se unească astfel cu el, să-l simtă cum o umple, își dorea mai mult. Mult mai mult. Tânjea după întreg trupul lui.

— Ai grijă, o avertiză el, când ea își ridică șoldurile, dornică să-l ațâțe. Nu va fi prea plăcut ce urmează.

Văzând că ea rămâne cu ochii închiși, îi duse mâna la față, mângâind-o cu degetul pe obraz.

— Uită-te la mine. Uită-te în ochii mei.

Când deschise ochii, el o privi țintă.

— Îți dăruiesc orice vrei. Trupul, sufletul meu, ia-le. Ia totul.

Se priviră în ochi în timp ce el pătrunse un pic mai adânc, împingând încet, foarte încet...

Ea făcu ochii mari și icni când el o pătrunse.

Imediat, Gabriel rămase nemișcat, ținând-o cu o mână de șold, asigurându-se că niciunul din ei nu se mișcă.

— Îmi pare rău, iubito, îi gânguri.

Începu s-o mângâie pe față.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Promit. Te simți bine?

Îi studie nerăbdător chipul, să vadă dacă are lacrimi în ochi.

Dar nu avea. Nu era atât de dureros pe cât se așteptase ea. Simțea un ușor disconfort, dar senzația pe care i-o dădea să-l aibă în ea, emoțiile pe care le citea pe chipul lui, în ochii lui, toate astea îi distraseră atenția de la spasmele dinlăuntrul ei... era ceva aproape de neîndurat.

Tânjea după mai mult. Mai mult Gabriel. Mai mult din *asta* și din *ei doi*... își dorea să-l vadă explodând deasupra ei și să știe că provocaseră această explozie împreună. Să-și găsească propriul lor ritm, care-avea să fie minunat. Muzica plutea și se înălța deasupra lor, un ritm ispititor cu care își dorea să țină pasul. Zâmbi și el simți cum acel zâmbet îi pătrunde drept în inimă, alinându-i temerile. Fără a-și lua ochii de la ea, începu să se miște în ea, împingând și retrăgându-se, chinuitor de încet.

Ea clipi mărunț, copleșită de senzațiile pe care i le trezea Gabriel înlăuntrul ei. Își lăsă mâinile să alunece de-a lungul mușchilor

încordați ai spatelui lui, până în dreptul posteriorului lui, mângâindu-i rotunjimile și simțindu-l cum se împinge ritmic. El se sprijini într-un cot, trasând modele senzuale în dreptul coastelor ei și peste umărul ei. Julia arăta minunat. Cu părul ei lung și negru revărsat pe perna albă, cu ochii ei căprui, adânci, uitându-se țintă în ochii lui. Și cu gura ei roșie, întredeschisă, gemând de-acum de fiecare dată când el se împingea în ea.

Gabriel își puse mâna, cu degetele răsfirate, pe fundul ei, călăuzind-o, mișcând-o, dar într-un ritm agale. Așteptase atâta timp. Ea văzu cum fruntea lui se încrețește și cum își mușcă buza de jos. Se mișcau și se tot mișcau, nu prea repede, dar hotărât, comuniunea sincronizată a doi îndrăgostiți care nu-și luau ochii unul de la celălalt.

Julia citi atât de multe emoții în ochii lui — dragoste, preocupare, patimă, adorație, afecțiune, *dorință carnală...* Se uita la ea de parcă ar fi fost singura femeie de pe Pământ, de parcă n-ar mai exista nimic altceva în universul lor aparte în afară de ei doi și de muzica senzuală care plutea în jurul lor în timp ce Gabriel făcea dragoste cu ea, punctată de gemetele lor.

Julia se auzi cum gemea și gâfâia, lepădându-se de orice stâjenală legată de sunetele sexuale care-i țâșneau, involuntar, din gât. Gabriel fu încântat s-o audă cum scoate acele sunete, care-i dădeau elan, ațâțându-l parcă și mai tare, dacă n-ar fi ajuns deja la ațâțarea supremă. Își strecură mâna între ei și, pe măsură ce accelera ritmul, începu s-o mângâie în ritm cu zbaterile lui. Ea se apucă și mai strâns de fesele lui, dovada plăcerii pe care-o simțea, în timp ce ochii i se închideau involuntar.

— Uită-te la mine. Vreau să mă uit în ochii tăi când ajungi la orgasm.

Tonul lui era la fel de pătimaș ca expresia de pe chipul lui.

Ea făcu ochii mari și scoase un strigăt când degetele lui își accelerară ritmul. Julia se arcui ca o coardă prea întinsă și apoi se prăbuși brusc, spectaculos.

În urechi îi răsunau șoapte de amor și adorație. El nu scosese nicio imprecăție. Ea era prea absorbită pentru a observa acest lucru șocant. N-avea de unde să știe că el era un amant slobod la gură care gemea și striga imprecății pe măsura poftelor și satisfacției lui. Dar în acest spațiu, sacru sau nu, exclamațiile lui spontane fuseseră pure și neîntinate.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, intonase, aplecat asupra ei, în ritmul mișcărilor lui.

Julia savura senzația de împlinire vie, fără precedent, care-o străbătea. Nu mai trăise niciodată așa ceva. Și, până s-apuce să-și găsească o cale prin vârtejul de senzații, îl simți împingându-se adânc de tot în ea și îl auzi strigându-i numele.

Gabriel se prăbuși, având grijă să-și lase greutatea pe coate, simțindu-se străbătut de un val de emoție în timp ce aluneca de pe culmile extazului. O strânse în brațe, șoptindu-i vorbe duioase în italiană, așteptând ca ea să deschidă ochii.

„O iubesc pe femeia asta. Mai mult decât viața...”

Frumoasa lui Beatrice nu mai era virgină. El luase — și dăruise — lucrul de care Dante nu avusese parte. Se rugă în sinea lui ca ea să nu ajungă vreodată să regrete decizia care-o purtase în pat cu el sau faptul că-l alesese pe el să-i fie cel dintâi iubit.

Se lăsă pe pat lângă ea, mângâindu-i bărbia. Abia atunci observă roșeața care se răspândise pe gâtul și pieptul ei și mai jos chiar. Pielea coapselor ei căpătase o nuanță de trandafriu-aprins și Gabriel își înăbuși un regret amestecat cu greață.

„Oh! Doamne, am rănit-o.”

— Julia?

De data asta, ea deschise ochii. La început avea o privire tulbure, pierdută. Dar asta se schimbă într-o clipită. Îl văzu și pe buze îi răsări încet un zâmbet fermecător, dezvelindu-i dinții strălucitori. Se simțea ca un fulg purtat de o briză. Nimic nu se putea compara cu experiența asta... să-l vadă și să-l audă, să-l atingă și să-l guste, și apoi, într-un final, miraculos, orgasmul pur, violent, cum rar ți-e dat să trăiești.

El oftă și-o sărută apăsător.

— Te simți bine?

— Da, murmură ea, aproape torcând.

— Te iubesc. Tot ce vreau e să te fac fericită, să te văd zâmbind.

Pentru totdeauna.

— O să mă faci să plâng.

Julia nu reuși să mai spună altceva; rămăsese fără cuvinte. Îl sărută, cu ochii închiși, fericită să fie în brațele iubitului ei. Primul. Și ultimul.

— Nu plânge, scumpa mea.

Îi sărută pleoapele, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Deodată, se făcu nevăzut și Julia se trezi singură în patul mare, ce părea și mai mare și mai rece în lipsa lui. O năpădi instantaneu durerea de a nu-l mai simți lângă ea, dar mintea ei se mișcă în continuare cu încetinitorul, amortită de gustul proaspăt descoperit al extazului. Până să apuce să întindă o mână pe cearșaf în căutarea lui, îl simți din nou lipindu-se de ea.

— Lasă-mă să mă uit, scumpo, îi șopti șovăielnic.

Ea habar n-avea ce-o ruga el, așa că pur și simplu încuviință cu o șoptă. Apoi, degete sfioase îi cuprinseseră genunchii, desfăcându-i, și o mână blândă ridică un genunchi, desfăcându-i larg, dar nu prea larg, picioarele. Acum deschise ochii.

Gabriel rămase nemișcat când privirile lor se întâlniră.

— Îmi arunc doar un ochi să mă asigur că totul e în regulă.

Când se curățase la baie, nu observase urme de sânge. Simțise o ușurare nemăsurată când realizase asta. Își lăsă capul în jos și la scurt timp oftă ușurat, simțind că i se relaxează umerii. Îi apăsă ceva cald și moale între picioare.

Ea tresări.

— Iartă-mă.

Îi apăsă din nou pielea sensibilă cu cârpa umedă. Se vedeau câteva semne rozalii, dar nimic îngrijorător. Ce-i drept, și-ar fi dorit să nu fie nici măcar urme rozalii, dar era mult mai bine așa decât să fi fost dâre roșii.

— N-am nimic. Doar că m-ai luat prin surprindere.

Vocea Juliei tremura, dar numai pentru că plutea în continuare, iar atingerea lui acolo îi accentuase senzațiile.

Gabriel luă un pahar cu apă de pe noptieră și i-l puse într-o mână, răsturnându-i o pastiluță albă dintr-un flacon în cealaltă.

— Ibuprofen, îi explică repede. Să calmeze durerea.

— Nu-i așa de rău, Gabriel. Nici nu i-aș zice *durere*.

— Te rog, o imploră el.

Ea fu intrigată de reacția lui exagerată, dar alese să nu se încăpățâneze, băgând pastila în gură și dând pe gât toată apa din pahar. Îi era sete.

Odată ce-o liniștise și-o spălase, el o luă în brațe, lăsându-i o pudrerie de sărutări pe frunte. O duse în brațe în baie.

Julia auzi curgând apa dinainte să intre.

— Ce se întâmplă? Îngăimă, ținându-și capul sus.

— Lasă-mă să am grijă de tine, iubito.

O sărută pe frunte și-o puse cu grijă în cada mare și îmbietoare.

Apa fierbinte și spuma cu aromă de trandafiri îi dădură o stare de bine. Încă plutea ca prin vis, dar, încet-încet, lumea începea să-i apară mai deslușit. Deschise ochii și-l văzu pe Gabriel stând în picioare în dreptul ei, tot dezbrăcat, la fel de arătos, verificând temperatura apei cu degetele și potrivind robinetele.

— Îți mai e sete?

Ea dădu din cap.

Gabriel se făcu nevăzut pentru o clipă și se întoarse cu un pahar de vin în care era un lichid rubiniu.

— Suc de merișoare cu apă minerală, îi spuse. Îți face bine.

Ea ridică din sprânceană, întrebându-se când devenise specialist în prevenirea problemelor femeiești, dar, din nou, hotărî să nu-l ia la întrebări. Bău cu nesaț și-i întinse paharul gol.

— Ai schimbat muzica. Ce melodie e asta?

— *Sogno* de Andrea Bocelli.

— E frumoasă, murmură ea.

— Nu-i la fel de frumoasă ca tine.

El închise apa și se strecură în cadă în spatele ei, întinzându-și picioarele lungi de-o parte și de alta a ei, trăgând-o la pieptul lui. Oftară amândoi mulțumiți. Ea își lăsă capul pe umărul lui, iar el îi mângâie părul, încet și blând.

— A fost... bine pentru tine? îl întrebă ea șoptit.

„Ăsta-i un eufemism“, își zise Gabriel.

— N-am mai trăit niciodată așa ceva. Ai fost perfectă. Ești perfectă.

O sărută pe creștet, iar ea se cuibări în brațele lui.

— Și extrem de sexy. Dar pentru tine?

— A fost încă și mai frumos decât mi-am imaginat că va fi.

Mulțumesc.

El începu să-i mângâie pielea udă, alunecoasă.

— Care-i faza cu baia? îl întrebă ea, frecându-se un pic de el și simțindu-i mădularul învârtoșat din nou, lipit de fundul ei.

Buzele lui îi atinseră urechea.

— Am vrut să am grijă de tine.

— Mulțumesc, Gabriel, pentru că ești așa bun cu mine. Știu că n-ar fi fost o experiență la fel de plăcută dac-aș fi fost cu altcineva.

El o sărută pe păr.

— Meriți mult mai mult și pe cineva mult mai bun ca mine, Beatrice, îi șopti. *La gloriosa donna della mia mente. Slăvita doamnă a cugetului meu.**

— Dante al meu.

Se întoarse și-i sărută obrazul ud.

— Când putem s-o facem din nou?

Gabriel zâmbi.

— Abia mâine. Trebuie să te refaci mai întâi.

Ea se foi un pic.

— Dar nu-i așa rău. Ai fost foarte grijuliu.

* *Vita Nuova*, Dante Aligheri, Cântul I. (N. t.)

— După tot ce-am împărtășit împreună, vreau doar să te strâng în brațe și să te simt aproape. Odihnește-te în brațele mele și nu uita că te iubesc. O să facem dragoste din nou foarte, foarte curând.

Julia se simți alinată și se relaxă complet, cu trupul lipit de al lui. Le mulțumi în sinea ei zeilor care domneau peste căzi spațioase, iubiți sexy și arătoși și spumă de baie cu aromă de trandafiri. (Nu neapărat în această ordine.) Și le mulțumi, totodată, zeilor virginelor care urmau să facă sex cu iubiții lor, zei ai sexului (nu mă osândiți pentru blasfemie), pentru un orgasm-monstru. La puterea a treia.

Spre dimineață, îndrăgostiții aflați în Paradis se încolăciră unul în jurul celuilalt, trup pe trup, adormiți și satisfăcuți, într-un pat mare și alb. Lumina și întunericul, inocența și experiența, se sărutau și se îmbrățișau în oaza de căldură și înțelegere țesută de dragostea lor. Îngerul întunecat îi murmură muzei lui cuvinte în italiană până când îi adormi în brațe, mai fericită decât fusese vreodată. Cineva o iubea.